W.E.B. GRIFFIN

DIN ORDINUL PREȘEDINTELUI

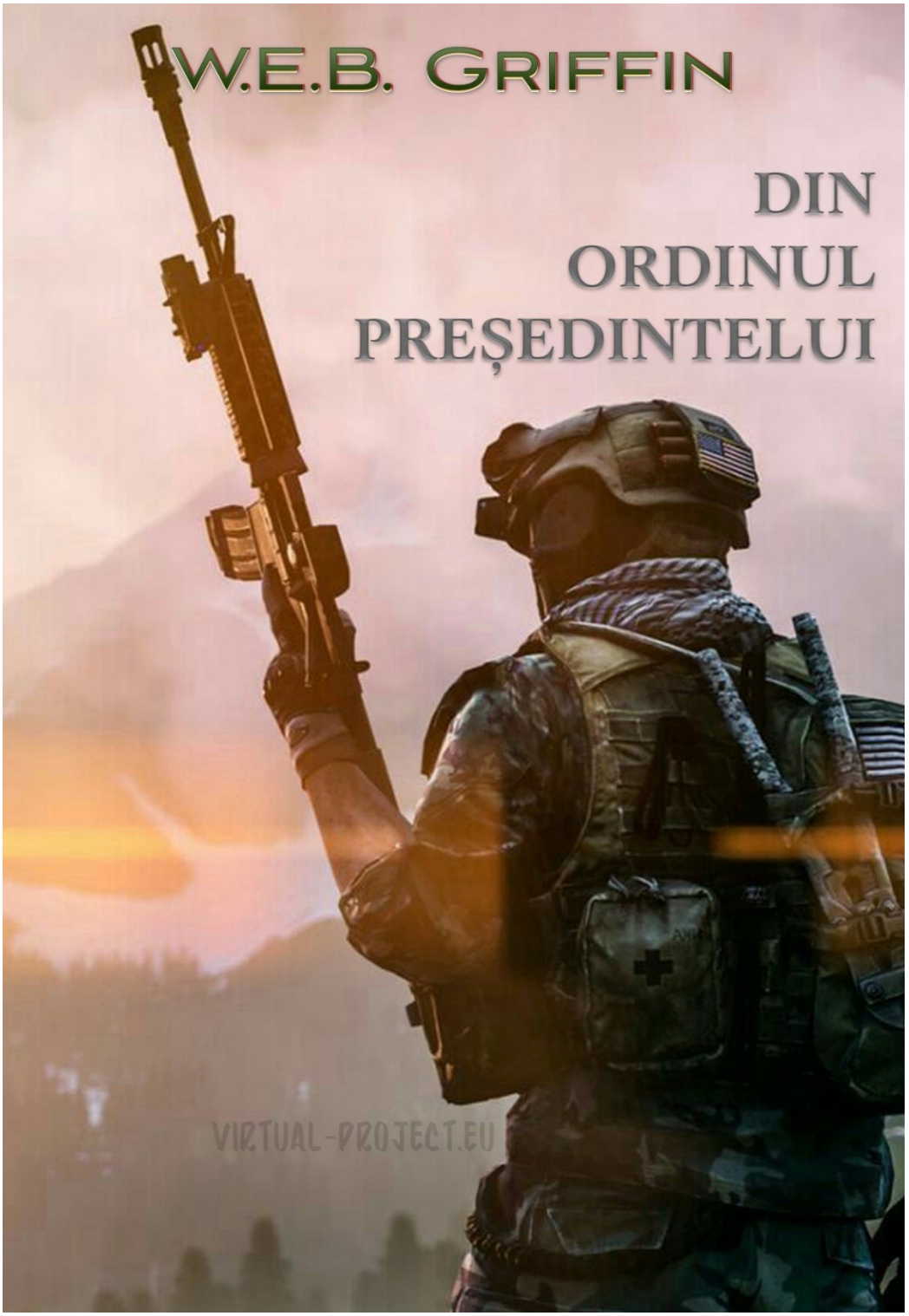

VIRTUAL-PROJECT.EU

W.E.B. Griffin

Seria: Agentul președintelui

Volumul 1

DIN ORDINUL PREȘEDINTELUI

Original: *By Order of the President* (2004)

Traducere din limba engleză:
EUGEN DUMITRESCU

virtual-project.eu

NEMIRA
2007

26 iulie 1777

„Nevoia de a obține informații valoroase este evidentă și nu trebuie scoasă și mai tare în evidență”.

George Washington,
General și Comandant-șef,
Armata Continentală

PENTRU CEI DISPĂRUȚI

WILLIAM E. COLBY
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit directorul Agenției Centrale de Informații (CIA).

AARON BANK
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit colonel și părintele Forțelor Speciale.

WILLIAM R. CORSON
Legendar ofițer de informații al Marinei pe care KGB-ul l-a urât mai mult decât pe oricare alt ofițer american de informații – și nu numai pentru că a descris în amănunt modul KGB de lucru.

PENTRU CEI ÎN VIAȚĂ

BILLY WAUGH
Legendar sergent-major al Comandamentului Forțelor Speciale care s-a pensionat și după aceea a început să-l vâneze pe faimosul Carlos Șacalul. Billy l-ar fi putut lichida pe Osama bin
Laden la începutul anilor 1990, dar nu a primit permisiunea de a face asta. După cincizeci de ani de activitate, Billy continuă să vâneze indivizii răi.

RENÉ J. DÉFOURNEAUX
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit un faimos ofițer american de contrainformații.

JOHN REITZELL
Ofițer de Armată și o legendă în cadrul Delta Foire care l-ar fi putut termina pe șeful teroriștilor de pe vasul Achille Lauro, dar nu a primit permisiunea de a face asta.

RALPH PETERS
Ofițer de informații al Armatei care a scris, din câte am citit eu,

cea mai bună analiză a războiului nostru contra teroriștilor și a inamicului cu care ne confruntăm.

ȘI PENTRU NOUA GENERAȚIE

MARC L.
Ofițer senior de informații care, în ciuda tinereții lui, îmi amintește cu fiecare zi tot mai mult de Bill Colby.

FRANK L.
Legendar ofițer DIA care s-a pensionat și acum o ia pe urmele lui Billy Waugh.

NAȚIUNEA NOASTRĂ DATOREAZĂ ACESTOR PATRIOȚI MULT MAI MULT DECÂT S-AR PUTEA CREDE.

I

PRIMĂVARA ANULUI 2005

UNU

Quatro de Fevereiro Aeroporto Internacional

Luanda, Angola
14:45, 23 mai 2005

Urcând scara rulantă instabilă și ferindu-și capul ca să intre pe ușa cursei Lease-Aire LA-9021 – o aeronavă Boeing 727 – căpitanul Alex MacIlhenny, un bărbat de cincizeci și doi de ani, roșu la față, cu păr roșcat care abia începea să încărunțească și să se răărească, avu un soi de premoniție că era ceva în neregulă – sau că era pe punctul să se întâmple ceva rău – fără să fie pregătit însă pentru individul cu piele tuciurie care stătea în interiorul fuzelajului, sprijinit de peretele de metal. Omul ținea un pistol-mitralieră Uzi cu ambele mâini, țintind spre stomacul lui.

„O, la dracu'!"

MacIlhenny se opri și ridică mâinile, la nivelul umerilor, cu palmele deschise.

— Ieși din cadrul ușii, căpitane! ordonă individul, indicând cu țeava armei că voia ca MacIlhenny să intre pe puntea de zbor.

„Ăsta nu e accent american. Și nici britanic. Iar pielea nenorocitului ăstuia e tuciurie, nu neagră. Ce-o fi, poate portughez?"

„Ei hai, fii serios! Portughezii nu deturnează avioane. Tipul ăsta e un soi de arab".

Bărbatul înarmat era îmbrăcat aproape la fel ca MacIlhenny, cu pantaloni de culoare închisă, pantofi negri și o cămașă albă, deschisă la gât, cu epoleți. Deasupra unuia din buzunarele de la piept se vedea o insignă cu aripi, iar pe epoleți – cele patru trese aurii de căpitan. De celălalt era prins chiar și ecusonul de

identificare Transient Air Crew eliberat echipajelor de zbor care treceau prin vamă și stăteau în tranzit în zona aeroportului douăzeci și patru de ore sau mai mult.

MacIlhenny vru să se îndrepte spre carlingă.

— În spate! ordonă individul. Și stai acolo.

MacIlhenny se supuse.

— Nu e nevoie să te vadă careva cu mâinile ridicate, nu? spuse celălalt, pe un ton aproape de conversație.

MacIlhenny dădu din cap, fără să scoată o vorbă.

„Presupun că așa ceva trebuia să se întâmple. Trebuie să-mi păstrez calmul, să fac exact ce mi se spune, fără prostii”.

— Avionul tău a fost rechiziționat de Legiunea Jihadului, rosti omul.

„Ce mama dracului mai e și Legiunea Jihadului?”

„De fapt, ce mai contează?”

„Un nebun înfierbântat la cap, îndoctrinat cu tâmpenii arăbești și vorbitor de engleză, suficient de deștept ca să se îmbrace cu uniformă de pilot, e pe cale să pună laba pe acest avion. *A pus* laba pe acest avion. Și pe mine”.

MacIlhenny dădu din cap, nu spuse nimic câteva clipe, apoi riscă:

— Înțeleg, dar dacă ești un…

Cineva din spatele lui îl prinse de păr și îi trase capul pe spate. Se împotrivi – din reflex – dar apoi zări cu colțul ochiului ceea ce părea un cuțit de despicat peștele, apoi simți tăișul fierului pe mărul lui Adam și încremeni brusc.

„Iisuse Hristoase!”

— Vei vorbi doar când ți se va permite, și vei cere permisiunea ridicând mâna, ca un copil la școală. Înțelegi?

MacIlhenny încercă să încuviințeze, dar, după felul în care îi era tras capul pe spate și cu cuțitul la gât, se îndoia că gestul lui fusese vizibil. Se gândi câteva clipe, apoi ridică mâna dreaptă ceva mai mult.

— Poți vorbi, zise bărbatul cu Uzi.

— De vreme ce ești pilot, de ce mai ai nevoie de mine?

— Primul răspuns ar trebui să fie evident: Ca să nu raportezi imediat rechiziționarea aeronavei. În plus, preferăm ca atunci când autoritățile vor începe să caute avionul să înceapă mai întâi să te caute pe tine, și nu pe noi. Ți-am răspuns la întrebare?

MacIlhenny încuviință cum putu și zise:

— Da, domnule.

„Ce dracu’ au de gând să facă cu acest avion?”

„O să intre cu el în ambasada americană de aici?”

„Cu mine la bord?”

„În *Angola*? Nu prea are sens. Este o ambasadă mică și cei mai mulți oameni nici n-au auzit de Angola, darămite să mai știe unde se află”.

„Ce ar mai putea fi atacat?”

„Africa de Sud, bineînțeles. Sunt două mii patru sute de kilometri până în Johannesburg și ceva mai mult până în Cape Town. Unde e ambasada noastră din Africa de Sud?”

— Așa cum ai presupus, sunt calificat să pilotez acest model de Boeing, rosti individul. La fel ca ofițerul din spatele tău. Ca atare, prezența ta este convenabilă pentru această operațiune, dar nu și indispensabilă. Orice bănuială că nu execuți întocmai ce ți se spune sau orice încercare de amestec în această operațiune va duce la eliminarea ta. Pricepi?

MacIlhenny dădu iarăși din cap cum putu mai bine și spuse:

— Da, domnule.

Omul zise ceva într-o limbă pe care MacIlhenny nu o înțelegea. Mâna care îi prinsese părul îi dădu drumul și el își putu ține capul ca lumea.

— Poți să lași mâinile jos, spuse individul, după care adăugă, folosind din nou un ton de conversație: Mi s-a părut că inspecția de dinainte de zbor pe care ai efectuat-o a durat foarte mult. Despre ce a fost vorba?

În ciuda căldurii, MacIlhenny simți brusc un fior de gheață și își dădu seama că transpira din abundență.

„De ce nu? Cu un Uzi îndreptat spre stomac și un cuțit la gât, oare la ce te așteptai?”

Avea gura uscată, așa că se văzu nevoit să adune ceva salivă cu limba și să-și umezească buzele înainte de a vorbi.

— Am venit aici ca să fac un test de zbor, începu MacIlhenny. Avionul ăsta nu a zburat de mai bine de un an. Am efectuat ceea ce eu numesc „Testul final MacIlhenny”…

— Dar asta nu e treaba mecanicilor?

— Sunt mecanic.

— Ești mecanic? întrebă individul, neîncrezător.

— Da, domnule. Dețin licență de pilot și de mecanic. Am supervizat pregătirea de zbor a acestui avion, am supravegheat reparațiile și tocmai efectuam testul MacIlhenny…

— Ce test mai e și ăsta?

— Nu e obligatoriu; e ceva ce fac eu. Avionul stă aici de mai bine de șaptezeci și două de ore, cu rezervoarele pline cu combustibil… încărcate pentru o greutate de decolare maximă, se înțelege. Întotdeauna arunc o ultimă privire. Dacă se scurge ceva pe undeva, văd despre ce e vorba, găsesc cauza și rezolv problema înainte de a decola.

Omul cu Uzi se gândi la cele auzite și dădu din cap.

— Este neobișnuit ca un căpitan să fie și mecanic, nu-i așa?

— Da, domnule, presupun că așa e.

— Și ai descoperit ceva în neregulă la acest ultim test?

— Nu, domnule.

— Și ce urma să faci dacă nu descopereai nimic la testul final?

— Am solicitat un copilot, domnule. Imediat ce el ar fi ajuns aici, aș fi pornit încă o dată motoarele și apoi aș fi efectuat un zbor-test.

— Copilotul tău e aici, zise individul. Uită-te în compartimentul pasagerilor.

MacIlhenny nu se mișcă.

— Uită-te înăuntru, căpitane, rosti omul cu arma, cu o voce seacă, în vreme ce MacIlhenny simți un obiect contondent în ceafă.

Se strâmbă de durere.

„Nu a fost un cuțit și cu siguranță nu a fost o mână. Poate că celălalt are și el un Uzi. Oricum, o armă”.

MacIlhenny ieși din carlingă și se uită în compartimentul pasagerilor.

Cu excepția primelor trei rânduri de scaune, toate celelalte fuseseră scoase. MacIlhenny habar n-avea când se întâmplase asta sau de ce, dar când LA-9021 plecase din Philadelphia într-o cursă charter de șaizeci de zile, cu banii plătiți în avans, configurația clasei economice fusese completă – așa cum avionul fusese achiziționat de la Continental Airlines – cu o sută optzeci și nouă de locuri.

Lease-Aire primise instrucțiuni să folosească avionul pentru orice fel de transport de persoane, inclusiv pentru excursii din Scandinavia până pe coastele Spaniei și Marocului.

MacIlhenny știa toate astea pentru că era vicepreședintele Lease-Aire pentru Operațiuni de Întreținere și Zbor. Titlul suna grandios – intenționat – și era mai pompos decât ar fi justificat dimensiunile corporației. Lease-Aire avea doar alți doi ofițeri. Președinte și director executiv era cumnatul lui MacIlhenny, Terry Halloran, iar secretară și contabil erau Mary-Elizabeth MacIlhenny Halloran, soția lui Terry și sora lui MacIlhenny.

Lease-Aire folosea avioane la mâna a doua, operând aeronave de care liniile aeriene importante voiau să scape din diferite motive, cel mai adesea pentru că se apropiau de sfârșitul vieții lor operaționale. De exemplu, LA-9021 transportase timp de douăzeci și doi de ani pasageri pentru Continental.

Când Lease-Aire achiziționa o aeronavă – flota lor nu depășise niciodată patru avioane simultan; acum aveau două: acest 727 și un Lockheed 10-11 pe care tocmai îl cumpăraseră de la Northwest – vopseaua era dată jos, avionul era reînregistrat, revopsit și inscripționat cu noile numere de înregistrare.

Apoi aeronava era scoasă la vânzare. Dacă nu se găsea un cumpărător în condițiile unui profit decent, avionul era folosit pentru curse charter – „wet” (cu combustibil, echipaj și întreținere asigurată de Lease-Aire) sau „dry” (cel care închiria asigura echipajul și combustibilul, și plătea pentru operațiunile de întreținere) – până când se apropia inspecția anuală sau cea de la o mie de ore de zbor, ambele fiind extrem de scumpe. Atunci avionul era tras din nou pe dreapta la Philadelphia și oferit spre vânzare la preț de chilipir. Dacă nici așa nu era vândut, atunci efectua un ultim zbor către un mic aeroport din deșertul Arizonei, unde era dezmembrat și abandonat, după ce se scoteau piesele care mai puteau fi utilizate.

Lease-Aire făcea afaceri de cinci ani. LA-9021 era al douăzeci și unulea avion. Uneori făceau mulți bani cu o singură aeronavă, alteori o dădeau în bară.

Vicepreședintele MacIlhenny avea impresia că în cazul acestei aeronave aveau să înregistreze o adevărată gaură neagră. Surf & Sun Holidays Ltd. sunase cu zece zile înainte de încheierea contractului lor charter de două luni, cerând alte

treizeci de zile, cu cecul pentru asta urmând să fie trimis imediat.

Cecul nu venise. Peste patru zile sosise o telegramă care spunea că LA-9021 fusese nevoit să efectueze o „aterizare de siguranță” în Luanda, Angola, unde o inspecție tehnică descoperise probleme mecanice mai mari decât cele pe care ei ar fi fost obligați să le remedieze conform contractului inițial. Mai mult, cum aceste probleme apăruseră înainte de încheierea primului contract, Surf & Sun Holidays anunțase, evident, că nu avea intenția să prelungească contractul charter inițial.

Cu alte cuvinte, avionul vostru s-a stricat în Luanda, Angola. Ne pare rău de asta, dar e problema voastră, nu a noastră.

Când Terry, care se ocupa de afacerile companiei, încercase să sune la sediul Sun & Holidays din Glasgow, Scoția, ca să discute chestiunea, i se spusese că linia telefonică fusese scoasă din uz.

În timpul primei călătorii către Luanda, MacIlhenny se oprise la Glasgow ca să discute personal cu ei. Dăduse la sediul companiei peste ferestre acoperite cu hârtie maro de ambalaj pe care scria, cu litere mari: DE ÎNCHIRIAT.

În Luanda descoperise repede ce se stricase la LA-9021: hidraulica sistemului de control. Era o problemă de „siguranță a zborului”, ceea ce însemna că MacIlhenny nu putea angaja pe nimeni din partea locului ca să stea pe scaunul din dreapta, în vreme ce el efectua un zbor „numai dus” către casă. Descoperise, de asemenea, că lipseau majoritatea scaunelor pasagerilor. Dacă aveai banii necesari, pe piața de obiecte la mâna a doua puteau fi întotdeauna găsite piese de schimb – de la scaune la elemente hidraulice. Numai că Lease-Aire trecea în acel moment printr-o jenă financiară.

Terry voia să ia urma nemernicilor de la Surf & Sun pentru furtul scaunelor și abandonarea aeronavei, ca să-i oblige cel puțin să plătească reparațiile astfel încât MacIlhenny să se ducă după amărâtul ăla de avion ca să-l aducă acasă. Sora lui MacIlhenny fusese de acord cu soțul ei.

Problemele financiare duraseră însă mai mult decât anticipase vreunul dintre ei, iar prețul pieselor de schimb era mai mare decât socotise MacIlhenny, așa că trecuseră treisprezece luni înainte ca el și patru lăzi cu piese de schimb să

ajungă înapoi în Luanda pentru ca MacIlhenny să poată reasambla avionul cum trebuie.

În vreme ce MacIlhenny făcea cei câțiva pași de la ușa carlingii la compartimentul pasagerilor, prin mintea lui trecu o idee aproape plăcută:

„Dacă tipii ăștia fură avionul, probabil că am putea încasa asigurarea”.

Apoi îl văzu pe pilotul din partea locului care venise la bordul lui LA-9021 așteptându-se să câștige repede cinci sute de dolari stând pe locul din dreapta în carlingă aproximativ o oră în vreme ce MacIlhenny efectua un zbor-test cu aeronava. Acum el stătea pe al treilea rând de scaune – devenit ultimul – în partea din dreapta. Avea mâinile în poală, strâns legate cu bandă adezivă lată de șapte centimetri. Gleznele îi erau legate în mod similar, iar peste ochi avea dopuri de bandă.

— Îi vom da drumul, căpitane, rosti primul individ cu Uzi, când îți vom da drumul și ție, presupunând că vei coopera.

— Voi face orice îmi cereți, domnule, rosti MacIlhenny.

— Ce-ar fi să plecăm? propuse omul cu arma.

Se dădu la o parte de pe coridor ca să-i permită lui MacIlhenny să treacă pe lângă el.

MacIlhenny intră în carlingă, unde-l văzu, pentru prima dată, pe cel de-al doilea răpitor.

„Cred că-s doar doi. Nu am mai văzut pe nimeni altcineva acolo”.

Individul care acum stătea pe scaunul copilotului semăna foarte mult cu primul individ cu armă. Avea o cămașă albă cu gulerul desfăcut, cu trese de personal navigant pe umeri.

„Sunt cele care trebuie, cu trei trese de prim ofițer – fost copilot”.

Copilotul îi făcu semn lui MacIlhenny să se așeze pe scaunul pilotului.

În vreme ce lua loc, MacIlhenny văzu lista de verificări din mâna copilotului și tot felul de grafice în raftul artizanal confecționat deasupra panoului de la bord. Dar nu reuși să-și dea seama ce erau.

„Și nici măcar nu pot ghici încotro mergem”.

MacIlhenny își prinse centura de siguranță, apoi, simțindu-se un pic deplasat, ridică mâna dreaptă.

— Ai o întrebare, căpitane? întrebă omul cu arma.

— Voi pilota eu sau acest domn?

— Tu vei pilota, răspunse individul. El îți va fi copilot, iar la mine te poți gândi ca la un „pilot de verificare”.

Era clar că individul credea că este amuzant.

Omul desfăcu scaunul pliant de pe coridor, se așeză pe el, își echilibră cureaua pistolului-mitralieră pe umăr, apoi sprijini țeava armei de spătarul scaunului lui MacIlhenny, ținând capătul ei la cinci centimetri de urechea căpitanului.

Omul din scaunul copilotului îi dădu lui MacIlhenny lista de verificări, un carton plastifiat lat de vreo zece centimetri și lung de vreo douăzeci și cinci. MacIlhenny luă lista, dădu din cap în semn că a înțeles, apoi începu s-o citească.

— Levierul manșei și luminile, spuse el.

— Coborâte și verificate, răspunse copilotul.

— Frânele.

— Deblocate.

— Comutatoarele de circuit.

— Verificat.

— Iluminatul de urgență.

— Armat.

Lista de verificări înainte de pornire cuprindea treizeci și patru de puncte. MacIlhenny le citi pe rând.

Când ajunse la punctul numărul 9, „Centura de siguranță și indicatoarele «Nu fumați»”, copilotul chicoti înainte de a răspunde:

— Pornite.

Când MacIlhenny citi numărul 23, „Înregistratorul de voce”, copilotul chicoti din nou și spuse:

— Nu cred că vom avea nevoie de ăsta.

Iar când MacIlhenny ajunse la numărul 28, „Radar și transponder”, copilotul răspunse:

— Cu siguranță că nu vom avea nevoie nici de ăsta.

Aici și individul care ținea arma la urechea lui MacIlhenny chicoti.

Când MacIlhenny ajunse la numărul 34, „Cârma și eleroanele”, copilotul răspunse:

— Zero.

Imediat omul cu arma comandă:

— Pornește motoarele, căpitane.

MacIlhenny întinse mâna spre butonul START al motorului din stânga și, o clipă mai târziu, turbina se trezi, cu vuiet și vibrație, la viață.

•

— Cere turnului de control permisiunea de a rula către zona de mentenanță, ordonă omul cu arma.

MacIlhenny dădu din cap și rosti:

— Turnul de control Luanda, aici LA-9021, în zona de parcare din apropiere de pragul de acces către pista principală. Cer permisiunea de a rula către hangarul de mentenanță.

Turnul de control răspunse după douăzeci de secunde.

— LA-9021, ai liber să rulezi pe Patru Sud. Virează dreapta pe Patru Sud dreapta trei. Raportează când ajungi în zona de mentenanță.

— Turnul de control, LA-9021 înțeles. Patru Sud către Patru Sud dreapta trei.

— Afirmativ, 9021.

MacIlhenny se uită peste umăr la omul cu arma, care încuviință tăcut. MacIlhenny eliberă frânele și întinse mâna spre manșă.

LA-9021 începu să ruleze.

— Virează pe pragul de acces, zise omul cu arma treizeci de secunde mai târziu. Pune avionul paralel cu pista și începe imediat manevrele de decolare.

— Fără să cer permisiunea?

— Fără să ceri permisiunea, replică omul cu arma, ușor iritat, lovind gâtul lui MacIlhenny, chiar sub ureche, cu țeava pistolului-mitralieră.

În vreme ce aeronava 727 rula spre pragul de acces al pistei principale nord-sud, MacIlhenny privi pe fereastra carlingii și spuse:

— E o aeronavă care aterizează, rosti el. Un Iliușin.

Era un Iliușin Il-76, botezat „Candidul”. Era o aeronavă mare, pentru transporturi militare grele, cu patru motoare, semănând întrucâtva cu modelul Lockheed C-130.

Omul cu arma apăsă țeava pistolului în gâtul lui MacIlhenny în vreme ce se apleca pentru a se uita pe fereastră către avionul care se apropia.

— Mergi paralel cu pista, căpitane, ordonă el, iar în clipa în care atinge solul începi manevrele de decolare.

— Mă aliniez acum sau după ce aterizează?

— Acum.

MacIlhenny dădu drumul complet la frâne și împinse maneta.

— LA-9021, aici turnul de control, se auzi o voce, care părea alarmată.

Omul cu arma îi smulse lui MacIlhenny cascheta de pe cap.

MacIlhenny alinie aeronava cu pista și se opri.

O clipă mai târziu, Iliușinul trecu pe deasupra, atât de aproape, încât Boeingul se clătină. Monstrul atinse pista cam pe la jumătatea ei.

Țeava metalică a armei îl împunse pe MacIlhenny sub ureche.

Căpitanul înțelese mesajul, dădu iarăși drumul la frâne și împinse maneta.

„Acum nu pot decât să trag de mansă, ceea ce înseamnă că bucăți din creierul meu vor fi împrăștiate prin carlingă în douăzeci de secunde. Sau fac ceea ce mi se spune și poate, poate voi rămâne în viață”.

— Vreți să citiți viteza aerului, vă rog? rosti MacIlhenny cu politețe.

— Optzeci, răspunse copilotul o clipă mai târziu.

„Dacă monstrul ăla nu-și mută coada de pe pistă, o să i-o fac bucăți”.

— Nouăzeci.

— O sută zece.

— O sută douăzeci.

— Decolăm, rosti MacIlhenny, trăgând cu putere de mansă.

•

— Căpitane, acum vei aplatiza nivelul de zbor la șaizeci de metri pe acest curs, ordonă individul cu arma.

— Dar asta va consuma o groază de combustibil, protestă MacIlhenny.

— Da, știu. Dar vreau să nu apar pe radarul lor. Cu cât zburăm mai jos, cu atât chestia asta se va întâmpla mai repede.

MacIlhenny dădu din cap în semn că a înțeles.

Cinci minute mai târziu, omul cu arma ordonă:

— Menține nivelul de zbor, virează zero-doi-zero.

— Zero-doi-zero, repetă MacIlhenny și începu un viraj ușor pe capul compas indicat.

„Asta mă va duce peste fostul Congo belgian. Mă întreb ce înseamnă toate astea”.

Zece minute după aceea, omul cu arma zise:

— Urcă la nivel de zbor șase mii de metri și virează pe zero-unu-cinci.

— Curs zero-unu-cinci, repetă MacIlhenny. Încep urcușul la nivel de zbor șase mii de metri.

— Foarte bine, căpitane.

•

La nici două ore după decolarea din Luanda, omul cu arma zise:

— Începe coborârea cu trei sute de metri pe minut pe cursul actual, căpitane.

MacIlhenny dădu din cap, ajustă aparatele, împinse puțin manșa și apoi zise:

— Coborâm cu trei sute de metri pe minut. Pot să întreb unde mergem?

— Vom aproviziona cu combustibil la un aeroport nu departe de Kisangani, rosti individul. Cunoscut pe vremuri drept Stanleyville, Kisangani dispune de radar și eu vreau să trec pe sub el, așa că, odată ajunși la șaizeci de metri, oprești coborârea.

— Da, domnule.

MacIlhenny verifică nivelul de combustibil. Tancurile erau deja pe jumătate goale.

„Kisangani este la nord-est de Congo, nu departe de granița cu Sudanul.

Cu actualul nivel de combustibil, puteam ajunge în Khartoum – aproape oriunde în Sudan. Țara e cunoscută pentru adăpostirea a tot soiul de indivizi și pentru neplăcerea cu care se uită la americani. Așadar, de ce nu ne-am dus acolo?

Dacă o ținem tot așa, vom trece de Sudan. Iar pe acest curs urmează Egiptul, Arabia Saudită și Israelul.

Dar americanii sunt pretutindeni în Arabia Saudită și Israel cu avioane AWAC.

Cu siguranță că-l vor vedea și pe ăsta.

Chiar așa, mă surprinde că n-am văzut deja în dreptul aripii niciun avion de vânătoare – sau chiar trei-patru.

Nu se poate să furi un avion și să zbori cu el o mie șase sute de kilometri fără să te descopere cineva.

Unde naiba mergem?”

•

Lease-Aire 9021 zbura de circa cincisprezece minute la șase mii de metri altitudine cu o viteză de patru sute de noduri, când copilotul potrivi stația radio pe frecvența 116,5 și apelă pe cineva.

Cineva sună înapoi. Fără cască, MacIlhenny nu auzea nimic. Dar la câteva clipe după scurta conversație radio, copilotul apăsă o frecvență pe ghidul de direcționare prin radio și apoi arătă spre afișajul catodic.

— Schimb pe acest curs? întrebă, politicos, MacIlhenny.

— Corect, răspunse omul cu arma. Ar trebui să fim la mai puțin de două sute cincizeci de kilometri de punctul de realimentare.

•

Douăzeci de minute, mai târziu, MacIlhenny văzu, chiar în fața avionului, o pată maro pe imensa pătură verde a junglei congoleze de sub el.

Copilotul apucă iarăși stația radio, purtă o conversație scurtă cu cineva, apoi se întoarse către MacIlhenny.

— Vântul e neglijabil, zise el. Dacă vrei, poți ateriza direct.

— Ce lungime de pistă avem?

— O mie nouă sute cincizeci de metri, răspunse copilotul. Nu-ți face griji. Nu va fi primul 727 care aterizează acolo.

•

MacIlhenny poziționă avionul la capătul pistei. Vedea niște clădiri care păreau pustii și nu zărea niciun om sau vehicul, sau vreun alt semn de viață.

Aterizâ lejer și aduse avionul la viteza de rulare pe doar două treimi de pistă.

— Mergi până la capătul pistei, căpitane, rosti omul cu arma.

MacIlhenny merse cât de încet putea, fără să provoace vreo bănuială copilotului sau omului cu pistolul-mitralieră. Nu se vedea niciun semn de viață, cu excepția a ceea ce putea fi socotit drept urme recente de cauciucuri de camion în noroi pe partea laterală a pistei de macadam.

— Întoarce aeronava, căpitane, și frânează. Dar nu opri motoarele până ce nu vedem cum trebuie facilitățile de alimentare cu combustibil.

— Da, domnule, rosti MacIlhenny, conformându-se.

— Aici vom avea nevoie de sfatul tău de expert, zise omul cu arma. Vrei să vii cu mine, te rog?

— Da, domnule.

MacIlhenny își desfăcu centura, se ridică din scaun și văzu că omul cu arma strânsese scaunul rabatabil și îl aștepta să iasă din carlingă spre compartimentul de pasageri.

— În spate, căpitane, te rog, rosti individul, făcând un gest cu pistolul-mitralieră.

MacIlhenny intră în compartimentul pentru pasageri.

Pilotul angajat în Luanda continua să stea legat de unul din scaune.

MacIlhenny se uită scurt la el. I se păru că în poala omului se vărsase ceva.

„Vărsat, pe naiba. A făcut pipi pe el”.

În spatele compartimentului pentru pasageri, individul cu pistolul-mitralieră ordonă:

— Deschide ușa, te rog, căpitane!

MacIlhenny se luptă un pic cu ușa.

Primul lucru pe care îl constată fu aerul tropical fierbinte care păru să intre în valuri în avion.

Apoi cineva îl apucă iarăși de păr și îi trase capul pe spate.

Apoi se trezi împins afară pe ușă și căzând șase metri până la sol. Aterizâ pe un umăr, iar în acea ultimă clipă conștientă din viața lui zări sânge țâșnind pe macadam din tăietura de la gât.

Muri înainte ca celălalt pilot să fie împins – tot cu ochii acoperiți cu bandă galbenă – la ușă și aruncat afară într-o manieră similară.

Apoi ușa din spate a aeronavei Lease-Aire 9021 fu închisă și avionul rulă către celălalt capăt al pistei, unde apăru o cisternă de combustibil și începu să-l alimenteze cu kerosen.

DOI

Quatro de Fevereiro Aeroporto Internacional

Luanda, Angola
14:10, 23 mai 2005

Absolut din întâmplare, H. Richard Miller Jr., un negru de treizeci și șase de ani, doi metri și zece înălțime și o sută zece

kilograme greutate, din Philadelphia, Pennsylvania, nu numai că fusese acolo când se petrecuse ceea ce el avea să raporteze ulterior drept „plecarea neautorizată a unei aeronave Boeing 727 înregistrată pe numele Lease-Aire Corporation din Philadelphia, Pa.”, ci chiar văzu evenimentul.

Maior de armată, Miller avea acreditare diplomatică în Republica Angola ca asistent de atașat militar. În realitate era, bineînțeles, sub acoperire, șeful oficiului local din Luanda al CIA.

Dar, cu excepția faptului că pașaportul lui diplomatic îi conferea acces la magazinul duty-free din aeroport, nici poziția lui oficială și nici cea sub acoperire nu aveau nimic de-a face cu prezența lui în aeroport în momentul furtului aeronavei. Venise la aeroport – în ceea ce el socotea a fi pauza lui săptămânală de odihnă și recuperare – ca să cumpere o sticlă de colonie Boss și apoi să bea un martini și să ia prânzul la restaurantul din incintă, surprinzător de bun pentru locație. Cum toate astea aveau aerul unei misiuni de strângere de informații, urma să plătească masa din fondurile operaționale care erau la discreția lui.

Când intră în restaurant, alese o masă din apropierea ferestrelor mari. Acestea ofereau o vedere panoramică a pistelor de aterizare și decolare și aproape a tuturor construcțiilor din incinta aeroportului, cu excepția clădirii în care se afla restaurantul. Miller își lăsă aparatul foto digital pe masă, ca să nu fie ușor de furat sau de uitat la plecare, și de unde îl putea lua repede ca să fotografieze orice putea fi de interes, fără să atragă prea mult atenția asupra lui.

Un chelner apăru repede și Miller ceru un gin martini.

Apoi se uită pe îndelete la ceea ce putea vedea din aeroport.

Zări, parcat undeva departe, dincolo de terenul de aterizare, dar aproape de pragul de acces către pista nord-sud, ceea ce el numea „avionul meu”, un Boeing 727, acolo unde era parcat și cu o săptămână înainte și de paisprezece luni încoace.

Se gândea la aeronavă ca la avionul lui deoarece, cu paisprezece luni înainte, când îl văzuse prima oară, îl fotografiase și îl verificase.

Fără să declanșeze o anchetă oficială, intrase pe internet și aflase că avionul era înregistrat pe numele Lease-Aire Corporation din Philadelphia. O sursă din aeroport – un controlor de trafic aerian care primea lunar câte o hârtie nou-nouță de o

sută de dolari din fondurile operaționale ale lui Miller – îl informase că Boeingul 727 efectuase o „aterizare comandată” în Luanda, în vreme ce zbura către altă destinație.

Miller era pilot, aviator al Armatei – fără să mai zboare în mod curent, din pricină că o dăduse rău în bară cu ocazia unui zbor, motiv pentru care sfârșise prin a fi „temporar” alocat CIA și trimis în Luanda – și înțelegea perfect că o aterizare comandată era aceea efectuată de un pilot înțelept atunci când pe panoul de control se aprindeau luminile roșii, înainte de a fi nevoie de o aterizare de urgență.

Lui Miller începuse să-i pară rău de avion, așa cum uneori îi părea rău de el însuși. O pasăre condamnată să stea la sol și un om-pasăre condamnat la aceeași soartă, îngropați amândoi într-un loc pitoresc precum Luanda, Angola, în circumstanțe aflate dincolo de orice control, când atât aeronava, cât și omul și-ar fi dorit probabil să fie în Philadelphia, unde omul crescuse, unde locuiau părinții lui și unde oricine era aproape sigur că nouă sute nouăzeci și nouă din o mie de femei arătoase nu aveau SIDA, ceea ce nu se putea spune despre Luanda, Angola.

Cu toate astea, pe căi neoficiale – deși după o lună de când îl văzuse trimisese la Langley, la paragraful 15, „Date diverse”, din raportul său săptămânal, informația că avionul părea blocat în Luanda – aflase că Lease-Aire era o mică companie care cumpăra aeronave vechi la prețuri de nimic (LA-9021 provenea de la Continental), că firma le închiria „wet” sau „dry” și că LA-9021 fusese închiriat companiei scoțiene Surf & Sun Holidays Ltd. Ca să lucreze conform regulamentului, apelase la șeful oficiului CIA din Londra, un om pe care îl cunoștea personal, pentru a-i furniza toate informațiile despre Surf & Sun. În decurs de două zile, Miller aflase că denumirea ascundea o firmă-fantomă care dăduse faliment la scurtă vreme după ce abandonase o sută cincizeci și trei de irlandezi furioși în Rabat, Maroc.

Asta părea să explice totul, fără ca nimic să pară dubios.

Ca atare, în decursul următoarelor paisprezece luni, de fiecare dată când își lua pauza săptămânală și vedea avionul care pe vremuri fusese o frumusețe cum stă stingher la sol, Miller devenea tot mai convins că pasărea aia n-avea să mai zboare niciodată. Ca atare, fu mai mult decât surprins când –

privind peste marginea celui de-al doilea pahar de gin martini – văzu că avionul începe să ruleze.

Așezând cu grijă paharul pe masă, crezu la început că se înșelase, apoi că, din moment ce aeronava se deplasa, că era tractată de un camion către un loc unde putea începe repararea sau dezmembrarea ei.

Privind cu atenție din nou, văzu clar că avionul se deplasa, dar cu forțe proprii.

„Cum naiba l-au pornit? Nu poți lăsa un avion să stea pe pistă timp de paisprezece luni și apoi să urci pur și simplu la bord și să apeși butoanele de pornire a motoarelor.

E clar că a reparat cineva aeronava.

Dar când?

Când am venit ultima dată aici? Miercurea trecută?

Ei bine, asta înseamnă o săptămână; timp suficient”.

Aeronava viră din locul unde fusese parcată și se îndreptă către pragul de acces pe pistă.

Un avion de transport Iliușin aparținând Congo Air se pregătea de aterizare. Miller știa că existau două zboruri zilnice între Brazzaville, Congo, și Luanda, Angola.

Prin mintea lui Miller trecură două gânduri destul de răutăcioase.

„Rețeta dezastrului aerian: un fost pilot de vânătoare din forțele aeriene ruse, pilotând un Iliușin obosit întreținut de Congo Air.

«Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul. Vă rog să rămâneți așezați pe podea și să țineți pe lângă dumneavoastră puii, caprele și celelalte animale până ce avionul se oprește complet pe pistă. Și vă mulțumesc că ați zburat cu Congo Air. Sperăm să zburați iarăși cu noi când va mai trebui să plecați din nicăieri ca să ajungeți tot nicăieri.»”

Apoi un alt gând îi trecu prin minte când văzu că Boeingul 727 ajunsese pe prag, paralel cu pista:

„Hei, Charley, ceea ce trebuie să faci e să aștepți până ce tipul care coboară trece peste tine și abia *apoi* să treci pragul. Altfel, dacă el aterizează prea din scurt, îți va cădea drept în cap”.

Aeronava Iliușin trecu la doar vreo cincisprezece metri peste coada Boeingului, apoi atinse solul.

Înainte ca Iliușinul să ajungă la prima ieșire de pe pistă, Boeingul începu să ruleze.

„Hei, Charley, ce te faci dacă ăla nu se dă din calea ta? Ce naiba avem aici, *doi* foști clovni-piloți din aviația militară rusă?”

Stabilizatorul din spate al Iliușinului nu ajunsese să iasă complet de pe pistă când Boeingul, apropiindu-se de viteza de decolare, trecu pe lângă el și apoi decolă.

„Ei bine, mă bucur că ți-ai luat iarăși zborul, fetițo.

Mă întreb ce nebun era la manșa Boeingului”.

Miller își luă paharul de gin martini, îl ridică în cinstea Boeingului care abia se mai vedea, apoi își îndreptă atenția spre meniu.

Treizeci de minute mai târziu, după un file bine preparat din ceea ce meniul prezenta ca fiind păstrăv marin și două cești de cafea kenyană de primă clasă, Miller plăti nota cu un card American Express, strânse plasele în care își pusese ziare, reviste, cărți și cele cumpărate în magazinul duty-free, și porni să traverseze terminalul pentru pasageri către mașină.

„Ar trebui să mă duc acasă, să mă urc pe mașinăria de gimnastică pentru a scoate ginul băut din corp și apoi să lucrez cel puțin jumătate de oră la genunchi”.

Dar pentru că era un om onest cu sine, știa că mai probabil era să se ducă acasă, să pună în cuier hainele de oraș și să tragă un pui de somn.

Trecând însă pe lângă o cabină telefonică, un impuls brusc îl determină să intre, să bage câteva monezi în aparat și să tasteze un număr care nu era accesibil publicului.

— *Torre*, rosti cineva după ce răspunse la primul apel.

Bancnota lunară de o sută de dolari îi cumpărase lui Miller dreptul de a folosi numărul neinformabil al turnului de control și, dacă avea noroc, de a primi răspuns la apel de la persoana potrivită.

— *Antonio*, *por favor. É seu irmão,* rosti Miller.

O clipă mai târziu, Antonio ridică receptorul ca să vorbească cu „fratele” lui și, evident emoționat, zise:

— Nu pot vorbi acum. S-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Credem că a furat cineva un avion.

— Un 727?

— De unde știi?

— Antonio, trebuie să faci pipi.

— Te rog, nu pot.

„Ba da, poți, nemernicule. Îți dau o hârtie de o sută de verzișori în fiecare lună. Și știi la ce mă aștept de la tine.”

— Ai încredere în mine, Antonio. Te-a apucat diareea. Te aștept la toaleta bărbaților.

TREI

Biroul ambasadorului

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Rua Houari Boumedienne 32
Luanda, Angola
15:40, 23 mai 2005

— Vă mulțumesc, domnule ambasador, că m-ați primit atât de repede, rosti Miller înspre ambasadorul american, după care se întoarse către atașatul militar, un locotenent-colonel al Forțelor Aeriene. Și dumneavoastră, domnule, pentru că ați venit aici atât de rapid.

Ambasadorul era tot un afro-american, din Washington, D.C. Lui Miller nu-i displăcea, dar nici nu-l privea cu o stimă deosebită. Credea că ambasadorul urcase pe scara ierarhică a Departamentului de Stat ajungând la ceea ce probabil reprezenta vârful carierei sale diplomatice, ferindu-se de orice probleme și respectând cele două reguli de bază pentru a reuși în domeniul afacerilor externe ale Statelor Unite: „Nu face valuri” și „Nu lua niciodată astăzi o decizie care poate fi amânată până săptămâna viitoare sau, și mai bine, până luna viitoare”.

Atașatul militar era alb, fapt pe care Miller îl atribuia unei lipse temporare din ceea ce se numea pe vremuri contingentul de ofițeri „negri” sau „colorați” cu un grad potrivit atunci când devenise disponibil postul de atașat militar.

Conform uzanțelor, Miller era în subordinea amândurora. Se subordona ambasadorului pentru că acesta era cel mai înalt reprezentant al guvernului american în Angola și atașatului

militar deoarece acesta era locotenent-colonel și Miller doar maior și în același timp pentru că atașatul militar era cel care, cel puțin teoretic, îi controla pe atașații militari (ai armatei) și navali dintr-o țară străină.

În practică însă, lucrurile nu stăteau chiar așa. Statutul de asistent al atașatului militar al lui Miller era o acoperire pentru rangul lui de spion oficial american în Angola și toată lumea de la ambasadă știa asta. Iar dacă Miller se gândea mai bine, atunci când el își îndeplinea misiunile nu numai că nu era obligat să-i raporteze atașatului militar despre acțiunile întreprinse, dar avea chiar ordine să nu-i povestească nimic acestuia, cu excepția cazului în care atașatul militar trebuia să știe despre ce era vorba.

Miller învățase repede că ambasadorul se temea cu adevărat de el. Și asta din două motive, unul fiind acela că Miller provenea din rândurile forțelor speciale. Precum cei mai mulți diplomați de carieră, ambasadorul credea că oamenii din forțele speciale – mai ales cei cu multe decorații, ca Miller – erau adepții școlii speciale de diplomație intitulate „Ucide-i pe toți și lasă-l pe Dumnezeu să vadă cine era cu cine”, consecința fiind aceea că trăia cu teama ca Miller să nu întreprindă ceva oribil care să pună în dificultate ambasada, Departamentul de Stat, guvernul Statelor Unite și, bineînțeles, pe el însuși.

Probabil mai importantă decât toate acestea era o fotografie pe care Miller o atârnase, nu ostentativ, dar foarte vizibil, pe culoarul din apartamentul lui care ducea spre baie. O dată pe lună, Miller dădea o petrecere pentru colegii lui diplomați. Toți cei care aveau nevoie de o vizită la toaletă nu aveau cum să nu remarce fotografia.

Poza arăta doi ofițeri afro-americani zâmbitori, în uniforme din epoca Vietnam. Unul era un colonel, pe a cărui plăcuță de identificare de pe piept se putea citi numele MILLER. Își ținea brațul în jurul unui tânăr maior, pe a cărui tunică atârna o Stea de Bronz extrem de vizibilă. Pe plăcuța acestuia se putea citi POWELL.

Ambii ofițeri înaintaseră în grad. Tatăl lui Miller se pensionase ca general-maior. Maiorul se retrăsese din serviciul activ cu patru stele pe epoleți, ca general de armată, și devenise secretarul de stat al Statelor Unite.

Miller se gândea că nu era deloc deplasat să bănuiască faptul că ambasadorul se temea că Miller are influență la cele mai înalte niveluri ale puterii și că putea, de fapt, să trimită pe canale secrete rapoarte despre performanțele lui secretarului de stat Powell, care, conform revistei *Forbes,* continua să fie unul din primii zece oameni cu greutate din Statele Unite.

Bineînțeles că toate astea erau prostii. Miller îl cunoștea pe Powell suficient de bine ca să știe că Powell însuși i-ar fi despărțit capul de trunchi cu o secure dacă el, Miller, ar fi început să trimită informații pe canale secrete lui Powell sau oricui altcuiva din cercul său de apropiați. Dar nu făcuse nimic ca să risipească îngrijorarea ambasadorului.

— Ați spus că e ceva important, maior Miller? întrebă ambasadorul.

— Nu, domnule. Cu tot respectul, o asemenea decizie nu poate fi luată de cineva cu un grad inferior ca al meu. Eu am spus doar că este posibil ca dumneavoastră și colonelul Porter să considerați povestea ca importantă. De aceea am considerat că trebuie să v-o aduc la cunoștință cât de curând posibil, domnule.

— Despre ce e vorba, Dick? întrebă colonelul Porter.

— Se pare, domnule, că a furat cineva un avion de pe Quatro de Fevereiro.

— Nu zău? se miră ambasadorul.

— Ce fel de avion, Dick? întrebă Porter.

— Un 727, domnule. Cel care stătea acolo de paisprezece luni.

— Cum naiba au făcut asta? vru să afle Porter. Nu te poți urca pur și simplu într-un avion care nu a mai fost mișcat din loc paisprezece luni și apoi să pleci cu el de acolo.

— Nu știu cum au procedat, domnule, ci doar că au făcut-o. L-au dus ușor de unde era parcat spre pista nord-sud și au decolat fără permisiune, după care au dispărut de pe radar.

— Tu ești expertul, colonele, zise ambasadorul. Un astfel de avion dispune de raza de acțiune necesară ca să ajungă în Statele Unite?

„De ce nu mă surprinde că imediat în mintea ambasadorului a apărut imaginea turnurilor gemene de la WTC?” își zise Miller.

— Nu, domnule, nu cred că dispune de așa ceva, răspunse colonelul Porter, după care adăugă: Nu fără să realimenteze

undeva. Și chiar dacă ar face asta, tancurile de combustibil ar fi aproape goale până ar ajunge deasupra teritoriului SUA. Se întoarse către Miller: Ești sigur de chestia asta, Dick?

— Da, domnule. Am o sursă la aeroport. Mi-a spus că avionul a ignorat comanda de anulare a decolării și apoi pe cea de întoarcere imediată la locul de plecare după ce deja luase înălțime.

— Încotro se îndrepta?

— Spre est, domnule, înainte de a dispărea de pe radar.

— Nu știm dacă în tărășenia asta sunt implicați teroriști, nu-i așa? se interesă ambasadorul.

— Nu, domnule, răspunse colonelul Porter. Evident că nu știm cu certitudine. Dar nu putem elimina o asemenea posibilitate.

— Este posibil, domnule, să fi fost doar furat, sugeră Miller.

— Ce naiba să facă cineva cu un avion de linie furat? se miră ambasadorul.

— Poate să-l „canibalizeze” pentru piese, domnule, răspunse colonelul Porter.

— Să ia piese de schimb din el?

— Da, domnule.

— Și asta se numește „canibalizare”?

„De ce am impresia că ambasadorul nostru african nu se simte bine auzind acest cuvânt?”

— Da, domnule.

— Ei bine, Miller, ai avut perfectă dreptate să-mi aduci povestea asta la cunoștință, rosti ambasadorul. Mai bine am începe să-i alertăm pe oameni.

— Da, domnule, replicară colonelul Porter și maiorul Miller, aproape la unison.

— Miller, dumneata în mod clar îți vei înștiința… oamenii?

— M-am gândit că e cel mai bine să analizez situația împreună cu dumneavoastră înainte de a trece la treabă, domnule ambasador.

„Dar neștiind unde naiba ai putea fi sau când ți-ai putea găsi timp pentru mine pe agenda ta încărcată, și bănuind că ai putea spune: «Înainte de a întreprinde ceva, cred că ar trebui să evaluăm situația cu grijă», am trimis un raport către Langley ca mesaj FLASH prin satelit înainte de a veni aici”.

— Cred că trebuie să facem imediat cunoscută situația de aici celor de la Washington, zise ambasadorul.

„Doamne! O decizie pe loc! Oare nu se mai termină cu minunile?”

— Da, domnule, rostiră în cor Porter și Miller.

— Și poate că e o idee bună ca voi doi să-mi trimiteți cât de repede puteți cópii ale mesajelor pe care le expediați, continuă ambasadorul. Îmi vor fi utile când voi pregăti raportul meu către Departamentul de Stat.

„Traducere: «Nu voi spune în raportul meu nimic care să nu apară și în rapoartele voastre. Așa că, dacă se întâmplă ceva nasol, pot îndrepta degetul spre voi.» Doar nu e de datoria unui ambasador să furnizeze astfel de informații. El trebuie să se bazeze pe cei care au astfel de responsabilități”.

— Da, domnule, rostiră iarăși cei doi la unison.

Zece minute mai târziu, plecă un alt mesaj FLASH prin satelit de la Miller, prin intermediul antenei de pe acoperișul ambasadei.

Era identic cu primul mesaj transmis de el, cu excepția ultimei propoziții, care spunea: *Transmis la cererea ambasadorului.*

Când ieși din camera radio, Miller își spuse că mesajul lui – care fusese FLASH, adică de prioritate maximă – ajunsese deja pe biroul șefului lui, directorul regional CIA pentru Africa de Sud-Vest din Langley.

Miller se duse la biroul lui, conectă cablul de mare viteză în laptopul personal și trimise repede un mesaj e-mail către doi prieteni:

> HALO101 „WEB. NET
> BEACHAGGIE83 „AOL.COM
> UN BOEING 727, ÎNREGISTRAT PE NUMELE LEASE-AIRE, INC., PHILADELPHIA, PENNA., CARE A EFECTUAT O ATERIZARE COMANDATĂ AICI CU PAISPREZECE LUNI ÎN URMĂ ȘI CARE A STAT AICI DE ATUNCI, PARE SĂ FI FOST FURAT DE PERSOANE NECUNOSCUTE LA 14:25 ASTĂZI. MAI MULTE CÂND VOI AVEA CEVA. DICK

Trimiterea unui astfel de mesaj încălca o lungă listă de restricții de securitate, iar maiorul Miller era perfect conștient de asta. Pe de altă parte, oricine pusese laba pe aeronava 727 știa ce făcuse, așa că de ce ar mai fi trebuit păstrat secretul?

Mai mult, mesajul reprezenta o atenționare – evident, neoficială – a unor oameni care ar fi putut și chiar era probabil să se trezească implicați în ceea ce hotăra guvernul să facă în legătură cu avionul furat.

Povestea asta se aplică mai ales lui HALO101 – denumirea făcea trimitere la numărul de salturi cu parașuta de la mare altitudine și cu deschidere întârziată pe care le efectuase destinatarul – un locotenent-colonel de la Fort Bragg, Carolina de Nord.

Oficial membru al personalului G-3 (personalul de decizie din punct de vedere operațional) al Corpului de Armată 18 Aeropurtat, el era, de fapt, comandant adjunct al unei unități de care puțini oameni auziseră și despre care nimeni nu discuta. Oficial, unitatea era cunoscută drept „Biroul de Planuri de rezervă”, iar neoficial i se spunea „Vulpea Cenușie” sau „Baby D”.

„D” făcea referire la Delta Force, despre care unii știau câte ceva, iar majoritatea – deși foarte puțini dintre ei știau ce vorbesc – discutau enorm.

Biroul de Planuri de rezervă – Vulpea Cenușie – era de fapt o unitate cu cinci ofițeri activi și treizeci și unu de ofițeri în rezervă din cadrul Delta Force, pregătiți să intre imediat în acțiune – erau instruiți să plece la drum în mai puțin de o oră de la declanșarea alertei – când li se ordona să facă asta.

BeachAggie83 – denumirea făcea referire la Universitatea de Mecanică și Agricultură din Texas, anul în care destinatarul o absolvise și faptul că acum el se găsea în Florida – era un locotenent-colonel alocat Secțiunii de Activități Speciale, J-5 (Operațiuni Speciale), din cadrul Central Command al Statelor Unite, baza aeriană MacDill, Florida.

Dacă se lua decizia ca Delta Force, Vulpea Cenușie – sau oricare altă unitate de operațiuni speciale, precum Comandourile Aeriene, sau trupele Navy SEAL, sau unitatea Force Recon a Marinei – să fie alertată în legătură cu avionul dispărut, atunci ordinele trebuiau să vină de la Central Command.

În vreme ce mesajul lui prin satelit ajungea la Washington literalmente în decurs de câteva secunde, celălalt mesaj nu avea să ajungă la Fort Bragg sau MacDill mai devreme de câteva ore – sau zile – până ce nu era evaluat la sediul CIA din

Langley, trimis consilierului de stat pe probleme de securitate, evaluat din nou și aprobat sau respins.

Maiorul Miller nu-și simțea defel conștiința încărcată pentru că trimisese un mesaj de alertare care încălcase o lungă listă de restricții de securitate. Lucrase în cadrul Delta Force și știa că era mai bine ca băieții să fie alertați cât mai repede.

Scoase cablul de comunicații din laptop și puse computerul în sertarul din birou. Apoi se schimbă în hainele de lucru și luă un taxi către Quatro de Fevereiro Aeroporto ca să vadă ce mai putea afla despre cele întâmplate cu avionul lui.

II

UNU

Agenția Centrală de Informații (*CIA*)

Langley, Virginia
11:33, 23 mai 2005

Când, la trei și jumătate ora locală din Luanda, maiorul H. Richard Miller Jr. trimisese primul mesaj prin satelit anunțând aparentul furt al aeronavei Boeing 727 aparținând Lease-Aire de pe aeroportul din Luanda, a durat cam trei minute până când mesajul a ajuns pe biroul șefului său, directorul regional CIA pentru Africa de Sud-Vest din Langley. Între Virginia și Angola există o diferență de fus orar de patru ore. Când în Luanda este trei și jumătate, în Langley este unsprezece și jumătate.

Mesajul fu primit de fapt de asistenta executivă a directorului regional, căci directorul nu se întorsese încă de la un prânz de lucru de la Departamentul de Stat.

Cuvântul special din titulatura asistentei era „executiv”. Asta însemna că doamna Margaret Lee-Williamson era autorizată să execute, în numele directorului pentru regiunea de sud-vest a Africii, anumite acțiuni administrative, printre ele numărându-se recepționarea de materiale clasificate „Strict secret” adresate directorului regional și de a întreprinde acțiunile impuse de mesajul respectiv.

Mai precis, atunci când terminalul de computer de pe biroul doamnei Lee-Williamson emise o alertă și pe ecran apăru mesajul SATBURST CONFIDENȚIAL DIN LUANDA PENTRU DIRREG AFRICASV INTRODUCEȚI CODUL DE ACCES, doamna Lee-Williamson tastă un cod de acces din zece digiți, în urma căruia pe ecran apăru un mesaj în clar de la Miller:

CONFIDENȚIAL
SATBURST 01 LUANDA 23 MAI 1530

PENTRU DIRREG AFRICASV
UN BOEING 727 DE TRANSPORT LA-9021 ÎNREGISTRAT PE NUMELE LEASE-AIRE, INC., PHILA., PENN., A DECOLAT FĂRĂ PERMISIUNE DE LA QUATRO DE FEVEREIRO AEROPORTO INTERNACIONAL LA 14:25 ORA LOCALĂ 23 MAI 2005 ȘI A DISPĂRUT DE PE RADAR IMEDIAT DUPĂ ACEEA. AUTORITĂȚILE ANGOLEZE CUNOSCUTE CRED CĂ AERONAVA A FOST FURATĂ. VOR URMA ALTE INFORMAȚII. STACHIEF LUANDA

Doamna Lee-Williamson citi mesajul și apăsă tasta PRINT.

Citi mesajul imprimat cu atenție, apoi decise că nu era unul chiar așa de important, chiar dacă ar fi trebuit trimis mai departe. Foarte puține lucruri clasificate drept confidențiale erau cu adevărat importante. Cu siguranță acest mesaj nu era suficient de important pentru ca ea să încerce să dea de directorul regional la telefon în cursul prânzului.

Doamna Lee-Williamson decise să se ocupe chiar ea de chestiune și să-i spună șefului abia când acesta se va întoarce de la masă.

Sublinie mesajul maiorului Miller cu cursorul, apăsă tasta COPY, apoi tastele END și WRITE. Când pe ecran apăru un mesaj gol cu capul de mesaj DE LA DIRECTORUL REGIONAL CIA PENTRU AFRICA DE SUD-VEST, ea tastă, după ce se gândi câteva clipe, DISTLIST4, iar după ce apăsă tasta ENTER pe ecran îi apăru lista de distribuție numărul 4, în zona de destinatari din formularul de expediere a mesajului:

CONSILIERUL DE SECURITATE NAȚIONALĂ
SECRETARUL APĂRĂRII
SECRETARUL SECURITĂȚII PATRIEI
SECRETARUL DE STAT
DIRECTORUL FBI
DIRECTORUL FAA
PREȘEDINTE, STATUL-MAJOR ÎNTRUNIT AL ARMATEI

După care, gândindu-se mai bine, ea adăugă încă o adresă:

COMANDAMENTUL GENERAL CENTRAL COMMAND

Existaseră câteva plângeri din partea Central Command legate de faptul că cei de acolo nu fuseseră avertizați din timp despre anumite evenimente și Angola se număra printre zonele de responsabilitate ale CentCom.

Femeia deplasă cursorul spre zona de mesaj și tastă:

> CE URMEAZĂ S-A PRIMIT LA 11:33 PE 23 MAI 2005 DIN LUANDA, ANGOLA, ȘI ESTE TRIMIS PENTRU INFORMAREA VOASTRĂ.

Apoi apăsă tasta INSERT și pe ecran apăru mesajul lui Miller.

După aceea, doamna Lee-Williamson apăsă tasta SEND și mesajul plecă spre destinația lui multiplă. Încheind procesul, femeia deschise apoi o căsuță goală de mesaje și începu să tasteze:

> STACHIEF LUANDA
> REFERINȚA SATBURST 01 23MAI05 RE: POSIBIL FURT DE AVION. FĂRĂ AMĂNUNTE DETALIATE, ÎNCERCARE DE DEZVOLTARE SUBIECT ÎNAINTAT DIRREG AFRICASV

După ce apăsă din nou tasta SEND, doamna Lee-Williamson decise că venise vremea pentru o ceașcă de cafea. Încuie hârtia cu mesajul lui Miller într-un dulap de documente, apoi încuie ușa de la birou și porni spre cafeterie.

DOI

Biroul Comandamentului General

Central Command, SUA
Baza aeriană MacDill
Tampa, Florida
16:45, 23 mai 2005

Generalul Allan B. Naylor folosea în mod obișnuit două computere în birourile de sub comanda sa. Pe unul din ele îl

socotea drept computerul „desktop”, deși mașinăria se afla pe podea, sub platforma cu sertare din spatele biroului personal al lui Naylor. Pe celălalt îl socotea drept computerul „laptop” și îl aducea în fiecare dimineață la birou, luându-l acasă în fiecare seară.

Când era la birou, laptopul stătea fie pe biroul lui, unde putea fi văzut de oricine ședea la masa de conferințe din încăpere care se înghesuia în biroul lui, sau se odihnea în fața fotoliului său de la masa mai mare din sala de conferințe învecinată cu încăperea care îi slujea drept birou, unde era la fel de vizibil pentru ceilalți care ședeau la masă.

Fără să vrea, acel laptop își dobândise un renume aproape diabolic. Niciunul dintre cei care stăteau la masa de conferințe nu putea vedea ce era pe ecranul dispozitivului, și stă în firea umană să se teamă de necunoscut.

Toată lumea care participa la ședințe în jurul oricăreia din cele două mese de conferințe devenea repede conștient că aproape la fiecare zece minute generalul nu mai era atent la ce se discuta privind ecranul computerului, moment în care fie zâmbea, fie se încrunta, după care cădea pe gânduri și apoi tasta ceva. Sau se întorcea către participanții la ședință și punea vreo întrebare sau dădea un ordin bazat, evident, pe ceea ce citise pe ecranul laptopului.

Generalul Naylor aflase că laptopul lui era numit de membrii personalului său ICN, „Infernala Cutie Neagră”. Membrii de rang inferior ai personalului se refereau la mașinărie, evident în cadrul discuțiilor private, în termeni oarecum mai plini de imaginație și mai scatologici.

Ținerea laptopului pe birou sau pe masa de conferințe în cursul ședințelor fusese ideea sergentului-major Wesley Suggins.

— Domnule general, dacă dați drumul drăciei ăleia și vă logați la Instant Messinger, vă pot da imediat de știre ce urgențe sunt. Mă urmăriți, domnule?

Generalul Naylor avusese nevoie de circa zece secunde ca să urmărească logica lui Suggins.

Generalul Naylor gândea adesea, și își exprimase aceste gânduri în cadrul cercului său de intimi, că Napoleon avusese dreptate când spusese că „Armatele înaintează cu gândul la stomac”, că în cursul celui de-al Doilea Război Mondial cineva

avusese dreptate să comenteze că „Armata se deplasează pe o șosea de hârtie” și că el însuși era forțat să accepte trista concluzie că „CentCom navighează extrem de lent printr-o mare învolburată de ședințe și conferințe”.

Problema cu acele ședințe nenumărate era de fapt că în cursul lor sunau mereu tot felul de oameni importanți – cum era doamna Elaine Naylor sau secretarul Apărării – care îl căutau pe general. Acesta accepta întotdeauna apelurile celor doi mai sus-menționați, dar alte apeluri proveneau de la oameni mai puțin importanți și, ca atare, puteau aștepta.

Sergentul-major Suggins lua de obicei această decizie și-l informa pe apelant că generalul Naylor era într-o ședință și avea să-l sune imediat ce putea. Uneori însă, sergentul nu se simțea deloc în largul său să-i spună adjunctului secretarului de stat al Apărării pentru resursele umane sau cuiva care suna din partea Casei Albe că va trebui să aștepte ca să stea de vorbă cu șeful lui.

În acest caz, existau două opțiuni. Sergentul putea intra în biroul lui Naylor sau în sala de ședințe, ca să se ducă la general și să-i spună la ureche că primise un apel de la cutare și cutare, și să-l întrebe dacă vrea să preia apelul.

Numai că, în clipa în care sergentul ar fi intrat în sala de ședințe sau în biroul unde avea loc întrunirea, oricine avea cuvântul în acel moment se oprea – adesea în mijlocul unei propoziții – ca să aștepte politicos ca sergentul și generalul să termine de vorbit.

Asta însemna, evident, timp irosit și o prelungire inutilă a ședinței.

A doua opțiune – la care Naylor se gândise inițial ca promițând multe lucruri bune – era reprezentată de un telefon pe biroul lui, cu o extensie în sala de ședințe, care avea un led roșu pe carcasă în loc de sonerie. Și această idee se dovedise un eșec, căci în clipa în care se vedea ledul roșu pâlpâind, cel care vorbea în acea clipă se oprea din vorbit, presupunând cât se poate de firesc că apelul care generase aprinderea acelui beculeț trebuia să fie mai important decât ceea ce spunea el în acel moment.

Folosirea laptopului pentru anunțarea apelurilor telefonice se dovedise din prima clipă un succes. Cu colțul ochiului, Naylor era permanent atent la ceea ce se întâmpla pe ecran. Dacă

primea vreun mesaj, își îndrepta atenția spre acesta și citea repede despre ce era vorba, cum era, de exemplu:

DOAMNA N????

Sau:

SECRETARUL BEIDERMAN???

Sau:

GENERALUL HARDHEAD

La toate acestea, Naylor tasta imediat un mesaj de răspuns:

VIA

Asta însemna „Vin imediat acolo” și, mai departe, însemna că el avea să se ridice, să spună: „Scuzați-mă o clipă, domnilor”, după care să se ducă într-un mic cub izolat fonic, care conținea un scaun, un birou și un telefon securizat, de unde putea să discute cu soția lui sau cu secretarul Apărării.

Sau, în cazul generalului Hardhead, de pildă, tasta repede mesajul:

NA. 10

Ceea ce se traducea prin: „Nu acum. Pune-l să revină într-o oră”.

Sau:

ACVDSDP

Adică: „Află ce vrea și descurcă-te singur dacă se poate”.

Generalul Naylor descoperise că putea transmite și primi mesaje pe această cale fără să-l oblige pe vorbitor să se oprească în mijlocul frazei și fără să-i facă pe ceilalți să aștepte ca el să termine ce avea de făcut.

După o vreme însă, cap de listă fiind doamna Naylor, începuse să primească mesaje direct din interiorul cercului său

de apropiați care cunoșteau marele secret al identității digitale a lui Naylor, fără ca acestea să mai treacă pe la sergentul Suggins.

De obicei se auzea un bip ușor, la care generalul își cobora privirea asupra ecranului și vedea imediat ce îi cerea, de pildă, doamna Naylor:

POȚI LUA DOUĂ DUZINI DE OUĂ ȘI NIȘTE PÂINE DE SECARĂ DE LA POPOTĂ??

La care, fără a provoca oprirea imediată a întregii ședințe, el răspundea, cel mai probabil:

DESIGUR

Pasul următor – probabil devenit inevitabil – a fost acela al conștientizării faptului că, de vreme ce generalul era conectat la internet, devenea disponibilă și adresa lui personală de e-mail.

Scopul ședințelor era acela ca toată lumea să știe ce gândește fiecare în unitatea operativă, ce făcuse și ce plănuia să facă. Adesea, generalul Naylor știa ce aveau de gând să spună vorbitorii când se ridicau în picioare ca să ia cuvântul. Ca atare, el practic își irosea timpul ascultând ceva ce știa deja sau acordându-i atenție vorbitorului. Iar timpul putea fi mai bine cheltuit citind, de pildă, ceea ce fiii lui credeau că l-ar fi putut interesa.

Ambii lui fii erau în armată și fuseseră trimiși în Irak. Cel mai mare era locotenent-colonel și își construise o carieră, la fel ca tatăl și bunicul său, la Blindate. Celălalt era căpitan și comanda A-Team, o unitate a forțelor speciale angajată în capturarea celor rămași loiali lui Saddam Hussein.

Generalul era foarte mândru de modul în care cei doi fii ai săi îi trimiteau informații despre care ei credeau că nu ajung la el pe altă cale, chiar dacă tot ce ținea de partea militară din Irak se afla sub comanda lui. Informațiile trimise de ei respectau două criterii: nu erau secrete și nu conțineau nici cea mai mică urmă de critică la adresa vreunui ofițer.

În multe din ședințele la care participa, generalul Naylor se simțea îndreptățit să citească mesajele e-mail de la fiii săi, în loc să-l asculte pe vreun colonel sau pe vreun general cum explică

ceva pentru a cincea oară unui alt colonel sau general care nu părea capabil să priceapă ce i se spune.

Participanții la ședințe habar n-aveau ce tasta mereu generalul la mașinăria lui, dar erau perfect conștienți că atenția lui se îndrepta atunci către laptop.

Acum pătratul mic din colțul din dreapta jos al ecranului laptopului clipi preț de o secundă, apoi pe ecran apăru mesajul:

AVEȚI UN MESAJ NOU DE LA CHARLEY@CASTILLO.COM

Charley Castillo se bucura de o relație unicat pe multiple planuri cu Allan B. Naylor, general, Armata Statelor Unite, comandant general al Central Command. Oricare din aceste planuri de colaborare i-ar fi conferit acces la adresa privată de e-mail a lui Naylor.

Unul din aceste planuri, socotit ca extrem de important de către Naylor, era acela că generalul și soția lui, Elaine, îl considerau pe Charley un al treilea fiu al lor – mai exact fiul mijlociu – chiar dacă între ei nu exista nicio legătură de sânge. Îl cunoșteau de când el avea doisprezece ani și rămăsese orfan de ambii părinți.

Totodată, Charley era în mod oficial unul din ofițerii lui Naylor. Pe lista personalului CentCom el apărea la J-5, Secțiunea de Activități Speciale, și la SMS, Secțiunea de Misiuni Speciale, o listă cu nume de ofițeri și gradați care primeau mereu misiuni cu totul aparte. Unul din aceste nume era CASTILLO, C.G., MR.

„J-5” însemna „Joint Staff Division 5, Special Operations – Divizia 5 a Statului-Major, Operațiuni Speciale”. Secțiunea de Activități Speciale din J-5 se ocupa de lucruri cunoscute doar de câțiva oameni, în vreme ce SMS reprezenta un soi de acoperire – oamenii trebuiau să apară undeva pe niște state oficiale de plată și resurse umane.

Generalul Naylor nu avusese nicio legătură cu repartizarea maiorului Castillo la unitatea care în argou era botezată „Jay-Five Sassas”, deși mulți oameni – inclusiv, probabil, soția și fiii lui – bănuiau că lucrurile stăteau exact invers. Castillo fusese alocat acelei unități conform rutinei militare după întoarcerea lui din Afghanistan. Era o repartizare conformă cu gradul și experiența sa militară acumulată.

Dar generalul Naylor era direct responsabil de actuala misiune dată de Jay-Five Sassas maiorului Castillo.

Generalul Naylor îl cunoștea personal pe secretarul de stat pe probleme de securitate națională, Matt Hall. Cei doi se întâlniseră în Vietnam, când Naylor era căpitan și Hall sergent, după care păstraseră contactul și deveniseră prieteni buni de-a lungul anilor, în vreme ce Naylor își continua ascensiunea în plan militar, iar Hall devenise mai întâi congresman, apoi guvernator al statului Carolina de Nord și, în cele din urmă, secretar de stat pe probleme de securitate națională.

La o bere în barul din clubul Armatei și Marinei din Washington, Hall îl întrebase pe Naylor:

— Allan, nu cumva știi un lingvist pe cinste cu toate acreditările necesare din punct de vedere al securității?

— Ce înțelegi prin „pe cinste”, Matt?

— Preferabil bărbat și burlac – am nevoie de cineva permanent pe lângă mine și chestia asta e cam grea pentru o femeie – sau o persoană căsătorită indiferent de sex.

A doua zi, maiorul C.G. Castillo fusese alocat pe termen nedefinit biroului secretarului de stat pe probleme de securitate națională, înțelegerea dintre general și secretar fiind aceea ca, dacă maiorul nu corespundea nevoilor lui Hall sau cei doi nu se înțelegeau, Castillo să fie trimis înapoi la baza de la MacDill.

La două săptămâni după ce Castillo ajunsese la Washington, Hall îl sunase pe Naylor.

— Cum se comportă Castillo? întrebase Naylor.

— Până acum o oră credeam că este exact ceea ce îmi trebuie, răspunsese Hall.

— Și ce s-a întâmplat acum o oră?

— Am aflat că locuiește în Mayflower. Cum își permite așa ceva dintr-un salariu de maior?

— Nu ți-am povestit despre asta? El nu trăiește din salariul de maior.

— Nu, nu mi-ai spus. De ce nu?

— Nu am crezut că e important. Este?

— Mda. În Washington viața este scumpă. Acum nu mai trebuie deci să-mi fac griji financiare în privința lui. Îl pot păstra, Allan?

— Câtă vreme ai nevoie de el.

— Ai vreo obiecție dacă îl îmbrac în haine civile în cea mai mare parte a timpului și îl numesc asistentul meu personal sau ceva de genul ăsta?

— Va face și altceva în afară de traduceri?

— Îhî. E vreo problemă?

— E omul tău, Matt. Mă bucur că a ieșit cum trebuie.

Generalul Naylor apăsă tasta READ fără să se gândească la ceea ce face. Ecranul laptopului se umplu aproape instantaneu:

TOCMAI AM PRIMIT ASTA DE LA LANGLEY
CE ÎNȚELEGI DIN EA?

CE URMEAZĂ S-A PRIMIT LA 11:33 PE 23 MAI 2005 DIN LUANDA, ANGOLA, ȘI A FOST TRIMIS PENTRU INFORMAREA DUMNEAVOASTRĂ.

CONFIDENȚIAL
SATBURST 01 LUANDA 23 MAI 1530
PENTRU DIRREG AFRICASV
UN BOEING 727 DE TRANSPORT LA-9021 ÎNREGISTRAT PE NUMELE LEASE-AIRE, INC., PHILA., PENN., A DECOLAT FĂRĂ PERMISIUNE DE LA QUATRO DE FEVEREIRO AEROPORTO INTERNACIONAL LA 14:25 ORA LOCALĂ 23 MAI 2005 ȘI A DISPĂRUT DE PE RADAR IMEDIAT DUPĂ ACEEA. AUTORITĂȚILE ANGOLEZE CUNOSCUTE CRED CĂ AERONAVA A FOST FURATĂ. VOR URMA ALTE INFORMAȚII.
STACHIEF LUANDA

SALUTĂRI

CHARLEY

Câteva lucruri erau neregulă în mesajul lui Charley, fapt care îl făcu pe Naylor să se încrunte gânditor. La rândul ei, încruntarea generalului îi determină pe jumătate dintre participanții la ședință să se întrebe ce apăruse pe ecranul blestematei de mașinării ca să provoace o asemenea reacție a comandantului.

„În primul rând, nu știu dacă mesajul e de la Charley sau de la Hall. Charley spune «Tocmai am primit asta». Oare «am» se referă la Departamentul Securității Naționale sau la Matt și Charley, sau doar la Charley care folosește pluralul seniorial? Sau la ce?

Să fi fost Matt acolo când a sosit mesajul și să fi spus: «Ce-ar fi să-l întrebăm și pe Naylor?» Sau ceva de genul ăsta?

Sau este un mesaj de genul: «Ce crezi, unchiule Allan?» Exprimând doar o curiozitate? Sau vrând să știe ce cred în caz că Matt îl întreabă mai târziu?

La naiba!”

•

Comandantul general al Central Command bătu în paharul lui de apă cu un creion și atrase atenția tuturor participanților la ședință.

— Domnilor, zise el. Din mai multe motive, printre care se numără la loc de cinste acela că eu, unul, am impresia că suntem deja un pic amețiți, am decis să suspend aici această ședință până mâine-dimineață. Locul și ora viitoarei întâlniri vă vor fi anunțate de către sergentul-major Suggins. Al doilea motiv este acela că tocmai mi s-a adus la cunoștință presupusul furt al unui avion de linie din Luanda, Angola, și aș vrea să aflu dacă știe cineva de aici ceva despre acest lucru.

În vreme ce vorbea, se uita la Lawrence P. Fremont. Domnul Fremont era ofițerul de legătură dintre Central Command și CIA. Era clar că acest domn n-avea nici cea mai vagă idee la ce se referea Naylor.

După cum, judecând după expresiile chipurilor, n-aveau nici cea mai vagă idee nici viceamiralul Louis J. Warley, Marina Statelor Unite, ofițerul J-2 de contrainformații al Central Command, nici generalul-locotenent George H. Porter, ofițerul J-5 al CentCom, nici maiorul Brian Willis, agentul special rezident al FBI din interiorul CentCom, poziție cunoscută și sub numele de SAC.

„Nu mă așteptam să știe toți despre ce e vorba, dar niciunul? Iisuse Hristoase!”

— Aș dori ca domnul Fremont, amiralul Warley, domnul Willis și generalul Potter să mai rămână puțin, vă rog. Ceilalți puteți pleca, domnilor, odată cu mulțumirile mele pentru atenția

generoasă acordată de-al lungul unei ședințe îndelungate și grele, zise generalul Naylor.

În afara celor patru menționați, ceilalți se grăbiră să părăsească sala de ședințe.

Naylor se uită la cei patru stând în picioare lângă masa de conferință.

— Dacă vă convine și dumneavoastră, domnilor, aș vrea să ne vedem în biroul meu peste douăzeci de minute, laolaltă cu toate informațiile pe care le puteți obține despre... Își coborî privirea pe ecranul laptopului și citi de acolo: ... mesajul CIA Satburst 01, Luanda, 23 mai, ora locală. Se uită la Potter și adăugă: Larry, vezi dacă poți afla cine e omul CIA din Luanda. Aș vrea să știu cine a trimis acest mesaj.

— Cred că știu, domnule, rosti generalul Potter.

Naylor se uită la el.

Conștient că generalul Naylor nu ura nimic mai mult decât informațiile eronate, generalul Potter se grăbi să rectifice:

— Nu sunt sigur, domnule. Voi verifica.

— Mda, rosti Naylor.

Generalul se uită înspre ușă și îl zări pe sergentul-major Suggins.

— Suggins, poți să-l întrebi pe generalul McFadden dacă poate să vină la mine la birou peste douăzeci de minute?

Generalul Albert McFadden, Aviația Statelor Unite, era comandantul adjunct al CentCom.

— Da, domnule.

Generalul Naylor își îndreptă apoi atenția spre laptopul personal, apăsă tasta REPLY și tastă:

LUCREZ LA CAZ. REVIN. SALUTĂRI, NAYLOR.

Când își ridică privirea, constată că generalul Potter stătea în cadrul ușii.

Potter era un bărbat înalt, cu aspect de ascet, fără a semăna prea mult cu imaginea pe care ți-o formai atunci când erau rostite cuvintele: „forțele speciale”. Naylor știa că la tinerețe omul fusese una din cele mai bune Berete Verzi, un contemporan al legendarului Scotty McNab. În plus, Potter numai ascetic nu era. Se pricepea de minune la bucătărie, mai ales la pregătirea fructelor de mare.

— Ai ceva informații? întrebă Naylor.

— Da, domnule. Știu cine e omul CIA din Angola. E dintr-ai noștri.

— Cum adică?

— Este operator special, domnule general, rosti Potter, zâmbind. A fost rănit destul de rău în Afghanistan cu cei de la 160, iar după ce a ieșit din spital l-am împrumutat Agenției. Credeam că îi va ajuta pe cei de acolo cu programele de instrucție de la bază, dar se pare că omul a fost trimis în Angola.

160 însemna Regimentul de Aviație pentru Operațiuni Speciale.

— Îi cunoști numele?

— Miller. H. Richard Miller Jr. Maior.

— Bun băiat, rosti Naylor.

— Îl cunoașteți?

— Pe el, pe tatăl și pe bunicul lui, replică Naylor. N-am apucat să-l cunosc pe străbunic sau poate că era stră-stră-bunicul lui. Dar în războiul americano-spaniol, el a fost primul sergent al trupelor lui Baker, 10 Cavalerie, care a trecut cu Teddy Roosevelt și divizia Rough Riders printre liniile lor și a cucerit dealul San Juan. Am auzit că a fost lovit… „De fapt, Charlie mi-a spus asta”… în Afghanistan. I-au doborât elicopterul… cred că un Loach.

— Mda. Era un Loach. O bucată de ceva i-a intrat în genunchi.

— Dispunem de un canal de comunicare cu el, George?

— E pe deplin funcțional, domnule. Am deschis canalul de comunicare cu Miller în legătură cu avionul dispărut înainte chiar de a afla dumneavoastră despre asta.

— Și notificarea mea a fost un pic neortodoxă, rosti Naylor, cu o urmă de amărăciune în voce. Presupun însă că CentCom va afla în mod oficial și în timp util despre povestea asta. M-am săturat și am obosit ca băieții de la Langley să facă ce vor înainte de a mă băga și pe mine în joc. Realizând ce spusese, continuă: Nu ai auzit ce am zis adineauri.

Potter zâmbi și ridică din umeri în semn de „Habar n-am la ce vă referiți”.

— Să-mi arăți tot ce trimite el! ordonă Naylor.

— Da, domnule.

TREI

Ceea ce la început fusese descris eufemistic drept „stabilirea unei legături directe de primă mână” dintre CIA, FBI și CentCom era, de fapt, rezultatul direct al evenimentelor care deveniseră cunoscute pe plan mondial sub denumirea de „11 septembrie”, izbirea avioanelor deturnate de turnurile gemene ale World Trade Center din New York, de clădirea Pentagonului și pe un teren din Pennsylvania, la mică distanță de o altă presupusă țintă din capitala Statelor Unite.

Nimeni nu spunea asta cu voce tare, dar Central Command era cel mai important Stat-Major al Armatei. Conform misiunii sale asumate, centrul era responsabil „de acele părți ale lumii rămase nealocate”.

Forțele armate de pe continentul american erau alocate uneia din cele cinci tipuri de armată existente în Statele Unite, cu excepția celor dedicate instruirii, care erau repartizate centrului Training & Doctrine Command, al cărui sediu se găsea în spatele zidurilor groase de piatră din Fortul Monroe, Virginia.

Centrul Southern Command, care-și avea Cartierul General în Panama de mulți ani, folosea acum adresa de corespondență 3511 NW 91st Avenue, Miami, Florida 33172-1217. Centrul se ocupa de America Centrală și de Sud. Nimeni nu se temea de un război iminent cu, să spunem, Uruguay, Chile sau Argentina, și nici măcar cu Columbia sau Venezuela, deși ultimele două țări erau supravegheate îndeaproape, ca și Cuba, evident.

Centrul Far East Command era responsabil de zona Pacificului. În acea zonă nu mai erau detașați prea mulți militari, căci nimeni nu se aștepta la izbucnirea unui război mâine după-amiază. Centrul European Command, așa cum sugera și numele, era responsabil de bătrânul continent. Timp de jumătate de secol existase temerea ca Armata Roșie să nu intre într-o bună zi prin zona de neutralitate, numită Fulda Gap, mânată de dorința de a trece întreaga Europă sub dominația drapelului comunist. O astfel de amenințare dispăruse.

Unii se întrebau ce rol mai putea juca Tratatul Atlanticului de Nord, ale cărui forțe militare erau conduse de un general american, acum, când amenințarea sovietică aproape

dispăruse, iar NATO începuse deja să primească în rândurile sale multe țări împotriva cărora altă dată se pregătise să lupte.

Centrul Alaskan Command deținea responsabilitatea pentru zona Alaska. Actualmente, amenințarea ca armata rusă să lanseze un atac amfibiu prin Strâmtoarea Bering din Siberia cu intenția de a ocupa Fairbanks sau Nome devenise extrem de improbabilă.

Ca atare, Central Command rămăsese cu restul lumii și cu cele mai multe războaie care erau în desfășurare sau a căror izbucnire era iminentă. Irakul intra în aria de responsabilitate CentCom, iar CentCom purtase deja un război acolo, în prezent fiind angajat în altul.

Însă generalul Allan Naylor credea că se afla la comanda celui mai important Stat-Major al Armatei mai ales datorită faptului că era vorba de o comandă armată unificată, ceea ce însemna că în subordinea lui Naylor intrau adesea, pe lângă unitățile Armatei terestre, și cele ale Forțelor Aeriene, Navale și ale pușcașilor marini.

Cuvântul operativ era „comandă”. Generalul avea autoritatea de a emite ordine și nu era obligat să ceară sau să ofere sugestii altor servicii.

Pentru acest lucru îi era recunoscător unuia din eroii săi personali, generalul american de armată Donn A. Starry, acum pensionat. Ca și Naylor, Starry fusese tanchist. În calitate de tânăr colonel în Vietnam, pe când conducea o incursiune în teritoriul cambodgian din turela tancului său de asalt, Starry fusese grav rănit la față. Dăduse ordin să i se panseze rana, apoi se urcase din nou în tanc și își continuase misiunea. Unul dintre maiorii din subordine, care sărise din tancul lui ca să-și ajute comandantul rănit, fusese el însuși grav rănit și își pierduse un picior.

Mulți oameni din cadrul Armatei fuseseră plăcut impresionați când lui Starry i se acordase prima stea de general. Ofițerii care spun ceea ce gândesc nu prea ajung să primească asemenea grade, iar Starry nu numai că spunea ce gândea, dar devenise faimos pentru faptul că nu se încurca în tot felul de povești legate de tact atunci când avea ceva de spus în mod răspicat. Ca atare, oamenii au fost și mai surprinși atunci când i s-a acordat a doua stea și, odată cu ea, comanda de la Fortul Knox. Au urmat a treia stea și comanda Corpului 5 din Frankfurt,

Germania, armată care trebuia să împiedice Armata Roșie să intre în zona de neutralitate. Ulterior, i s-a acordat și cea de-a patra stea.

Comandamentul Armatei a socotit la un moment dat că generalul Starry este omul potrivit pentru preluarea comenzii a ceea ce se numea pe atunci centrul Readiness Command de la baza militară aeriană MacDill din Florida. Generalul Starry a refuzat însă oferta, declarând că preferă să se pensioneze decât să se retragă din Armată ca un „tigru al hârtiilor”.

Refuzul lui Starry de preluare a comenzii centrului a intrat în atenția președintelui Reagan, care l-a convocat la Casa Albă pentru explicații.

Starry i-a spus lui Reagan că, din punctul lui de vedere, centrul Readiness Command era inutil așa cum fusese el conceput. Centrul ar fi trebuit să fie gata de un răspuns imediat la orice tip de amenințare.

Numai că, așa cum l-a informat Starry pe președinte, atunci când era nevoie de o intervenție rapidă, generalul de la comanda centrului era obligat să ceară avioane de la Forțele Aeriene – cerere la care comandanții Forțelor Aeriene declarau de obicei că avioanele lor sunt mai utile în altă parte – și nave de la Marină – care trimitea un răspuns similar – după care să ceară, de exemplu, centrului European Command câteva divizii, la care, evident, EUCOM răspundea cu un refuz.

Se spunea că Starry folosise cuvintele „glumă” și „joaca de-a șoarecele și pisica” pentru a descrie centrul Readiness Command președintelui. Nimeni nu putea declara asta oficial, căci întâlnirea dintre cei doi avusese un caracter privat. Ce se știa sigur era faptul că Starry ieșise din Biroul Oval în calitate de comandant general al centrului Readiness Command și cu cuvântul comandantului suprem al forțelor armate că, imediat ce avea să semneze ordinul, comandantul centrului Readiness Command avea să dispună de autoritatea cerută de Starry.

Președintele se ținuse de cuvânt. Starry reorganizase centrul așa cum avea el să devină sub numele de Central Command, ca să funcționeze la parametri optimi atunci când era nevoie de el, după care se pensionase. Când Saddam Hussein invadase Kuwaitul și președintele Bush Senior ceruse centrului să reacționeze, comandantul din acea vreme, generalul H. Norman Schwarzkopf declanșase războiul folosindu-se de autoritatea

solicitată de Starry lui Reagan și acordată CentCom-ului de către acesta.

Comandantul forțelor terestre al atacului declanșat de Schwarzkopf în primul război din Golf era generalul Fred Franks. Franks era primul general cu un singur picior din armata americană de la Războiul Civil încoace. Își pierduse piciorul ca rezultat al rănilor primite în Vietnam atunci când se repezise să își ajute comandantul rănit, colonelul Donn Starry.

Structura de comandă CentCom funcționase perfect în primul război din Golf și își dovedise capacitatea și la declanșarea celui de-al doilea. Iar generalul Allan Naylor era decis ca situația să nu se schimbe. Uneori, generalul avea sentimentul că ducea în culise o bătălie la fel de grea precum cele de pe fronturile fierbinți din Irak și Afghanistan.

Unul din procedeele adoptate după 11 septembrie, când FBI-ul și CIA – și alte câteva agenții guvernamentale – îi trimiseseră „ofițeri de legătură”, fusese acela de a le spune agenților, politicos și între patru ochi, că, în afara cazului în care ei înșiși nu se considerau parte a echipei de conducere CentCom, comportându-se în consecință, el avea să-i trimită personal înapoi de unde veniseră cu calificativul „nesatisfăcător” și apoi să continue să-i trimită înapoi și pe înlocuitorii lor până când era lăsat în pace sau CentCom dobândea niște ofițeri de legătură care se puteau integra în echipă.

Bineînțeles că o asemenea acțiune nu avusese darul de a-i crea o reputație prea bună în ochii directorilor FBI și CIA, dar în cele din urmă el învinsese.

— Doar nu-i pun să alerge șapte kilometri înainte de micul dejun, iubito, îi spusese el doamnei Naylor. Nu încă. Dar nici să-i las să creadă că au fost trimiși aici ca să scrie rapoarte despre greșelile mele stând la umbră în vreme ce afară soarele dogorește.

În mintea lui Naylor nu încăpea nicio îndoială că atât FBI, cât și CIA greșiseră amarnic neanticipând 11 septembrie. La fel stătea situația și în cazul DIA (Defence Intelligence Agency) și al celor care se ocupau cu contraspionajul din cadrul Departamentului de Stat. Generalul nu cunoștea detalii și nici nu era interesat să le obțină. Dar auzise diverse lucruri fără să vrea, care îi dovedeau că avea dreptate.

Totodată, înțelegea că președintele se văzuse pus într-o situație dificilă. Nu-i putea demite pe șefii FBI și CIA imediat după niște evenimente de magnitudinea celui din 11 septembrie, indiferent cât de justificată ar fi fost o asemenea măsură. Oamenii speriați au nevoie de liniște, și nu de aflarea veștii că șefii serviciilor secrete interne și externe fuseseră incompetenți și, ca atare, demiși și pedepsiți.

Un alt rezultat direct al zilei de 11 septembrie fusese acela al înființării Departamentului Securității Naționale și numirea, de către președinte, a guvernatorului Matt Hall ca secretar de stat responsabil de acest departament. Naylor credea că ideea de a transforma o astfel de instituție într-una de rang guvernamental era o idee bună, și asta nu doar fiindcă însemna că el urma să aibă un spion la ședințele de guvern.

Departamentul de Securitate Națională (DHS) nu dispunea de un „ofițer de legătură” – cel puțin nu de unul de rang superior; existau mai mulți angajați DHS în jurul bazei MacDill. Nici nu era nevoie de așa ceva. Secretarul de stat și comandantul CentCom vorbeau aproape zilnic prin intermediul unei linii telefonice securizate.

„În plus, bineînțeles că și Charley e acolo cu Matt, în Sodom, pe malul Potomacului”.

Generalul Naylor se uită din nou la mesajul lui Charles și privi cu atenție introducerea care spunea că „tocmai am primit asta de la Langley”.

„Iisuse Hristoase, Charley! *Am*? Ești doar un amărât de maior!”

Dar pe chip îi înflorea un zâmbet afectuos, și nu o încruntătură.

— Domnule general?

Naylor privi înspre ușa de la sala de ședințe. În cadrul ei stătea sergentul-major Suggins.

— Domnule, generalul Potter vă așteaptă în fața biroului.

Cuvintele ascundeau în aceeași măsură și o întrebare nerostită: „Ce să fac cu el?”

— Vin chiar acum, rosti Naylor, după care închise capacul Infernalei Cutii Negre, deconectă cablul de rețea de la laptop, duse mașinăria în biroul lui, o așeză pe masă și o conectă la cablul de rețea de acolo.

PATRU

Generalul George Potter turna încă o ceașcă de cafea pentru el și pentru generalul Naylor când în cadrul ușii biroului generalului Naylor se ivi Lawrence P. Fremont, ofițerul de legătură al CIA cu CentCom.

— Vrei să tragi cu urechea, Larry? întrebă Naylor, făcându-i semn să intre și apoi îndemnându-l să se servească cu cafea.

— Nu, mulțumesc, replică Fremont, după care continuă: Eu sunt subiectul discuției?

— Agenția ta, răspunse Naylor. George mi-a spus că tipul din Luanda este unul din oamenii lui. Și tocmai de aceea ne întrebam de ce Agenția ar trimite un agent special în Angola.

— Și tu ești sigur că e vorba de altceva în afara unei simple coincidențe, George?

— Păi, e negru, probabil că vorbește portugheza și este agent special. Probabil că cei din Langley au decis că va avea mai puține pericole de înfruntat acolo.

— „Mai puține pericole”, George?

— În sensul că n-ar avea prea multe ocazii să provoace scandaluri neplăcute, zise Potter, cu fața imobilă. Am mai spus și că e probabil să se fi întâmplat așa pentru că vorbește portugheza și e negru.

— Cu respect, dar nu sunt de acord cu prima premisă, rosti zâmbind Fremont. Dar sunt de acord cu restul. Albii au mari probleme să nu iasă în evidență în mulțimile de oameni din Africa. Dar, dincolo de asta, omul tău/al meu/al nostru pare că știe ce face.

Îi dădu două hârtii lui Naylor.

— Prima era pe biroul meu, zise Fremont. Presupun că asta aveați și dumneavoastră. A doua a venit chiar acum.

— Mda, rosti Naylor, uitându-se la prima hârtie. Asta aveam și eu.

Îi dădu hârtia lui Potter și citi al doilea mesaj, dându-i-l apoi și pe acesta generalului.

SECRET

SATBURST 02 LUANDA 23 MAI 2005

PENTRU DIRREG AFRICASV

(1) SURSA DE LA AEROPORTO INTERNACIONAL DECLARĂ CĂ LA-9021 A SUFERIT REPARAȚII ÎN CURSUL ULTIMEI SĂPTĂMÂNI SUB SUPRAVEGHEREA CĂPITANULUI A.J. MACILHENNY DE LA LEASE-AIRE.
(2) REGISTRUL HOTELULUI DEL QUATRO DE FEVEREIRO DIN LUANDA ÎL INDICĂ PE ALEX MACILHENNY, CETĂȚEAN AMERICAN DIN PHILA., PENN., CA FIIND CAZAT LA 16 MAI 2005. INSPECTAREA CAMEREI LUI NU OFERĂ NICIUN INDICIU CĂ MACILHENNY AR FI INTENȚIONAT SĂ PLECE. TOATE HAINELE, EFECTELE PERSONALE ETC. ÎNCĂ LA LOCUL LOR. EXISTĂ CA ATARE POSIBILITATEA CA MACILHENNY SĂ FI PILOTAT FĂRĂ VOIE AVIONUL LEASE-AIRE LA-9021.

VOR URMA ALTE INFORMAȚII.
STACHIEF LUANDA

— George, în timp ce-i așteptăm pe ceilalți, poți verifica dacă al doilea mesaj a mai fost primit de cineva? ordonă Naylor. Aș vrea să mă asigur că situația corespunde descrierii.

— Da, domnule, zise generalul Potter, după care părăsi biroul.

Naylor sesiză expresia întrebătoare de pe chipul lui Fremont.

— Nu vrei să știi, Larry, zise generalul. Dacă ai ști, te-ai putea simți obligat să transmiți cuiva din Langley că eu, unul, cred că putem obține informații mai repede decât consideră cei de acolo că pot trimite, așa că s-ar putea simți jigniți.

Fremont ridică mâinile în semn de „N-am întrebat nimic și, ca atare, nu știu nimic”.

Naylor îi zâmbi. Fremont dovedise încă o dată că se socotea un membru al echipei.

O clipă mai târziu, în cadrul ușii apăru viceamiralul Louis J. Warley. Ținea în mână două hârtii. Naylor îi făcu semn să intre.

— Am primit-o pe cea la care cred că vă referiți, zise Warley. Și o a doua abia a venit. Ambele mesaje sunt de la DIA.

Îi dădu hârtiile lui Naylor, care se uită la ele și apoi i le înapoie viceamiralului.

— Despre asta o să vorbim, zise Naylor.

Generalul Albert McFadden intră în biroul lui Naylor fără să mai ceară permisiunea.

— Cineva a pus laba pe un 727? întrebă el.

— Citește și tu, răspunse Naylor și îi făcu semn lui Warley să-i dea hârtiile lui McFadden.

Generalul citi mesajele și adăugă:

— Se pare că un 727 cu echipaj cu tot. Mă întreb despre ce naiba poate fi vorba.

Nu-i răspunse nimeni.

Ultima persoană care ajunse la întâlnire era Brian Willis, de la FBI. Acesta ținea o hârtie în mână.

— Cei de la sediu tocmai mi-au trimis asta, domnule general, zise el. De fapt, mi-au trimis-o când eram în ședință. La asta vă refereați?

Naylor se uită scurt la hârtie. Era primul mesaj al lui Miller.

— Asta e, dar a venit deja un al doilea mesaj, replică Naylor.

— Uite, rosti McFadden, dând mesajul ofițerului FBI.

Naylor așteptă ca Miller să-l citească, apoi rosti:

— Brian, poți lua legătura cu biroul FBI din Philadelphia ca să vezi ce au băieții tăi despre această firmă Lease-Air și despre pilot? Cred că avem nevoie de chestia asta.

— Așa zic și eu, fu Willis de acord, după câteva clipe de gândire, după care păru să se întrebe unde să se așeze la masa din fața biroului lui Naylor.

— Ce-ar fi să te ocupi acum de asta, Brian? sugeră Naylor, sperând ca vocea să nu-i trădeze iritarea. În vreme ce îl așteptăm pe generalul Potter? Folosește cabina telefonică securizată, dacă vrei.

Arătă înspre cubul de plexiglas de unde vorbea el.

Willis dădu din cap și zise:

— A. Desigur, în regulă.

După care plecă imediat spre cabină.

Încă vorbea la telefon când se întoarse generalul Potter.

— E în perfectă stare de funcționare, șefu', anunță el.

— Bine. Naylor privi în jurul lui. Toată lumea e aici și toată lumea a citit cele două mesaje satburst din Angola, da?

Încuviințară cu toții.

— În regulă, continuă Naylor. Atunci să începem.

Se așeză, ridică apoi capacul laptopului și porni aparatul.

— Să facem două lucruri, începu el când toată lumea cu excepția lui Willis, luă loc pe scaune. Să vedem care e scenariul pesimist. Conform rangului militar, gradul inferior începe primul.

Dacă se punea problema seniorității în rândul ofițerilor de legătură, o chestiune relativ importantă din câteva motive, Naylor folosea ceea ce el numea Teoria Seniorității a lui George Orwell, „Toți porcii sunt egali, dar unii porci sunt mai egali decât ceilalți”. Ca atare, decretase că toți ofițerii de legătură aveau asimilat gradul de general-maior, diferența dintre ei fiind făcută de durata cât slujise fiecare CentCom-ul.

Conform acestui principiu, Brian Willis, omul FBI, avea rangul cel mai mic. Willis era cel de-al patrulea ofițer de legătură trimis de FBI. Naylor îi trimisese înapoi pe primii trei, considerându-i nepotriviți. Fremont avusese un singur predecesor.

Willis veni și se strecură pe un scaun la masă.

— Am discutat cu agentul rezident din Philadelphia, începu el. El a primit primul mesaj de la sediul central, dar nu și pe al doilea.

— Va ajunge probabil acolo în câteva minute, replică Naylor. O să afle tot ce pot despre pilot și despre compania… cum se numește, Lease-Aire?

— Știau deja câte ceva despre ea, domnule general, zise Willis, și Jerry Lowell, agentul rezident local, spune că pune pariu pe orice că Hartford se va implica oarecum în acest caz.

— Mă tem că nu prea pricep, zise Naylor.

— Asigurările, domnule general, replică Willis, cu un început de zâmbet. Această firmă, Lease-Aire, se află de prea multă vreme la limita falimentului. Avionul lor este, citez, furat, închei citatul, iar ei vor încasa asigurarea.

— I-ai spus că tipul de la CIA afirmă că nu există niciun indiciu că pilotul ar fi plecat de bunăvoie de la hotel? întrebă Naylor.

— Asta seamănă cu „aranjarea scenei”, domnule general, începu Willis să explice cu răbdare. *Pare* că el n-avea de gând să o șteargă. Noi decidem că a fost obligat să plece, să piloteze avionul. El apare apoi în Africa de Sud sau altundeva și spune: „Da, asta s-a întâmplat”.

— Deci tu spui, zise Naylor, că avionul putea fi furat pentru încasarea asigurării…

— Omul pune avionul pe pilot automat și îl îndreaptă către ocean, interveni Willis, apoi iese pe ușa din spate cu parașuta. Probabil că acum avionul zace deja pe fundul mării.

— Așa cum spuneam, ripostă Naylor, un pic cam dur, din punctul nostru de vedere acesta e scenariul optimist. Avionul nu va fi folosit într-o acțiune teroristă.

— Știu că vorbesc în necunoștință de cauză, Allan..., interveni McFadden.

„Așa e. Taci și așteaptă-ți rândul. Și nu mă tutui în prezența subordonaților”.

— Ai cuvântul, generale, zise Naylor.

— Am imaginat cel mai prost scenariu imediat ce am venit aici, rosti McFadden. Gândiți-vă la asta. Ne confruntăm cu dispariția unui avion vechi, care nu poate produce mari pagube. Cu o singură excepție. Gândiți-vă la un lucru: Dacă toate capetele astea cu turban încearcă, de fapt, să le facă pe celelalte capete cu turban să se unească împotriva noastră, ei? Iar până acum chestia asta nu prea le-a mers, nu? Așadar, ce ar scoate cu adevărat din sărite toate capetele cu turban? Un avion american care se prăbușește peste chestia aia neagră – ce-o fi ea – din Mecca...

— Ei denumesc chestia aia din granit negru *’ka’ba*, și este cel mai sfânt loc al islamului, generale McFadden, îl întrerupse Potter. Musulmanii cred că a fost construită de Adam, apoi reconstruită de Ibrahim și de fiul lui, Ismail. Este o structură zidită, de maximă importanță pe o scară religioasă pe care Vaticanul ocupă poate locul cinci, asta dacă iei în calcul faptul că măcar catolicii permit accesul altora în Vatican ca să se roage...

— ... la care toate capetele cu turban vin să se roage, continuă generalul McFadden. Se opri ca să se uite chiorâș la Potter supărat pentru că fusese întrerupt.

Netulburat, Potter îi răspunse cu un zâmbet.

— Ar crede capetele cu turban că un alt cap cu turban a făcut asta? La naiba, în niciun caz, continuă McFadden. Mai ales când avionul are legătură cu noi, iar în epava lui se descoperă trupul unui pilot american.

— George? întrebă Naylor.

— E puțin cam deplasată presupunerea, domnule, zise Potter. Dar este posibilă și trebuie să fiu de acord cu generalul

McFadden că un astfel de act i-ar face într-adevăr pe frații noștri musulmani să ne urască și mai mult ca până acum.

— Cu toții, Potter, ripostă McFadden. Fiecare blestemat de musulman ne-ar urî!

Cu coada ochiului, Naylor observă ceva mișcându-se pe ecranul laptopului, așa că își îndreptă privirea spre el.

ACEST MESAJ ABIA A VENIT PE CANALUL DE REZERVĂ PENTRU GEN POTTER – ZGTMAJ SUGGINS

SECRET

SATBURST 03 LUANDA 23 MAI 2005

PENTRU DIRREG AFRICASV
SURSE DIN POLICIA NACIONAL LUANDA CONFIRMĂ CĂ SERGHEI NOSTROFF (CETĂȚEAN RUS, CUNOSCUT CA ASOCIAT CU VASILI RESPIN, PRESUPUS TRAFICANT DE ARME) ȘI PAOLO WALLI (CETĂȚEAN ANGOLEZ SUSPECTAT DE DIVERSE ACTIVITĂȚI CRIMINALE) S-AU AFLAT ÎN LUANDA ÎN ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ. NU SE ȘTIE UNDE SE AFLĂ ACUM.
SUBSEMNATUL SUGEREAZĂ POSIBILITATEA CA AMBII SĂ FIE IMPLICAȚI ÎN DISPARIȚIA LA-9021. RESPIN E BĂNUIT CĂ DEȚINE CEL PUȚIN TREI AERONAVE BOEING 727. POSIBIL CA LA-9021 SĂ FIE DUSĂ ÎN ALTĂ PARTE, POSIBIL ÎN SHARJAH, EMIRATELE ARABE UNITE, UNDE RESPIN CONTROLEAZĂ TREI SAU MAI MULTE AERONAVE DE LINIE, FIE PENTRU FOLOSIRE SUB IDENTITATE FALSĂ, FIE PENTRU A FI DEZMEMBRATĂ ÎN SCOPUL FOLOSIRII PIESELOR LA ALTE AVIOANE.
RECOMAND CU TĂRIE FOLOSIREA IMEDIATĂ ȘI PE SCARĂ LARGĂ A SATELIȚILOR, AVIOANELOR AWACS ȘI A ALTOR APARATE DE SUPRAVEGHERE, PRECUM ȘI A AGENȚILOR DE INFORMAȚII PE TOATE RUTELE POSIBILE ÎNTRE LUANDA ȘI SHARJAH ȘI ÎN ALTE PUNCTE DIN ORIENTUL MIJLOCIU.

URMEAZĂ ALTE RAPOARTE. STACHIEF LUANDA

Naylor citi mesajul de două ori. Ipoteza lansată părea mult mai puțin deplasată decât scenariul avansat de generalul McFadden.

„Orice e posibil. Să sperăm că doar despre asta e vorba. Iisuse! Sper ca McFadden să nu aibă dreptate!”

Naylor tastă:

CÓPII PENTRU TOATĂ LUMEA. ACUM.

Generalul deveni imediat conștient că toată lumea, cu excepția lui McFadden – care continua să delireze fericit cu teoria lui despre prăbușirea avionului peste ’Ka‘ba – se uita la el.

— A mai apărut o teorie, zise Naylor. Sergentul-major face cópii pentru toată lumea. Cât le așteptăm, ce-ar fi să continui, generale McFadden?

CINCI

Biroul consilierului pe probleme de securitate națională

Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
20:05, 23 mai 2005

— Natalie Cohen, rosti consiliera pe probleme de securitate națională.

Era o femeie scundă, cu tenul alb, tunsă în stilul paj.

— Eu sunt, Natalie, răspunse apelantul, cu un accent inconfundabil de Carolina.

— Da, domnule președinte?

— Tocmai am terminat de citit sumarul de la ora șapte.

— Da, domnule președinte?

— Natalie, la ultimul punct sau penultimul, e vorba de un avion care a dispărut în Angola. Despre ce e vorba mai exact?

— Nu știm prea multe, domnule președinte, dar am verificat la Forțele Aeriene și cei de acolo nu par să creadă că ar

reprezenta o amenințare pentru Statele Unite, cel puțin din punct de vedere al transformării avionului într-o bombă zburătoare. E prea mic și nu are o rază de acțiune care să-i permită să zboare până aici. Există o oarecare preocupare referitoare la faptul că ar putea fi folosit ca să fie prăbușit peste ambasada noastră de acolo sau din Africa de Sud, dar momentul unei asemenea acțiuni a trecut deja, dacă era să fie executată imediat după dispariția aeronavei. Acum nu știm ce s-ar fi putut întâmpla cu avionul.

— Vrei să spui, Natalie, că *ei* nu știu, nu?

— Domnule?

— Imensa și foarte scumpa noastră comunitate de servicii secrete, zise președintele. *Noi*, adică tu și cu mine, Natalie, se presupune că primim informațiile. *Ei* se presupune că le obțin și apoi vin cu ele la tine și la mine. Corect?

— Da, domnule președinte, așa se presupune că funcționează treaba.

— Iar ei nu s-au descurcat prea bine în această privință în ultima vreme, nu?

— Domnule președinte…

— N-au făcut-o și amândoi știm asta, i-o reteză președintele.

Femeia nu răspunse.

— Scuze, n-am vrut să te încarc cu porcăria asta, continuă președintele.

— Nu cred că m-ați încărcat, domnule președinte. Vă înțeleg frustrarea. Adesea sunt și eu frustrată.

— Mi-aș dori să găsesc o cale de a-i mai scoate din amorțeală. Ai vreo idee?

— Mă tem că nu, domnule președinte.

— Matt Hall și soția lui vin la cină. Ești interesată?

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnule președinte, dar să știți că mi-am făcut deja planuri.

— Atunci o să văd ce are Matt de zis și apoi o să-mi poți spune mâine-dimineață ce gândești.

— Care e cuvântul magic? *Fraza* magică? „Să gândești dincolo de cutie”?

— Ai absolută dreptate, doctor Cohen. Imediat ce apare Matt, o să-i dau ceva tare de băut și o să-i spun să înceapă să gândească dincolo de cutie.

Femeia chicoti.

— Ne vedem mâine-dimineață, Natalie. Îți doresc o noapte bună.

— Mulțumesc, domnule președinte.

— Și când vii de dimineață, sper că vei putea să-mi spui că s-a găsit acel avion dispărut.

— Și eu sper asta, domnule președinte.

— Tocmai mi-am dat seama, Natalie, că nu glumesc. Poate că Matt va avea ceva idei.

— Sunt sigură de asta, domnule președinte.

— Noapte bună, Natalie.

— Noapte bună, domnule președinte.

•

Femeia apăsă cu degetul furca, dar nu puse și receptorul la loc. Apăsă un buton de la bază care o conecta imediat către un alt dispozitiv din rețeaua securizată.

— Hall, rosti o voce masculină o clipă mai târziu.

— Deșteptarea, Matt. Știu unde te duci diseară. Vrea să discute cu tine despre modalități de a zgudui din temelii ceea ce a descris ca fiind „imensa și extraordinar de scumpa noastră comunitate de servicii secrete”.

— Of, la naiba! Mulțumesc, Natalie, îți rămân dator.

— Mda.

— Ce a mai aprins fitilul de data asta? Ai habar?

— Cineva a furat un avion în Angola. Asta i-a atras atenția.

— Mi-a atras și mie atenția. Mersi din nou, Natalie.

— Să te distrezi bine, Matt, rosti femeia râzând, după care închise.

III

UNU

Biroul Oval, Casa Albă

1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
08:45, 24 mai 2005

— Natalie, Matt, vreți să mai rămâneți câteva clipe? zise președintele Statelor Unite.

Dr. Natalie Cohen, consiliera pe probleme de securitate națională, și onorabilul Matt Hall, secretarul de stat pentru securitatea națională, care ședeau pe aceeași canapea și începuseră deja să se ridice în picioare, se lăsară să cadă înapoi. Hall se aplecă și își luă ceașca neterminată de cafea de pe măsuța din fața lui.

Președintele așteptă ca toți ceilalți să părăsească încăperea, apoi îi făcu semn agentului de la ușă să o închidă.

Cohen și Hall se uitară la președinte, care părea că-și adună gândurile. În cele din urmă, zâmbi și vorbi:

— Poate că îmi scapă ceva, dar n-am auzit pe nimeni să spună că ar ști cineva ceva în plus față de ziua de ieri despre avionul ăla care a dispărut în Angola.

Cohen și Hall se uitară unul la celălalt, dar nu scoaseră nicio vorbă.

— Și mai cred – poate că mă înșel, căci comunitatea serviciilor de informații este atât de mare că uneori nici nu-mi amintesc toate agențiile care fac parte din ea – că până acum câteva clipe au fost de față cam toți cei care ar trebui să știe ce s-a întâmplat cu acel avion. Poate nu chiar toți. Poate că doar o parte din ei, dar cel puțin unul cu siguranță. Nu sunteți de acord?

— Domnule președinte, rosti Cohen, am verificat din nou de dimineață la CIA și la Forțele Aeriene. Sunt cu toții de acord că

practic este imposibil ca acel avion să poată zbura până aici – sau măcar până în Europa – fără să fie detectat.

— E bine de știut, Natalie. Să fie acesta motivul, în opinia ta, pentru care nimeni n-a menționat avionul dispărut? Sau, poate că – și îmi dau seama că aș părea cinic – asta s-a întâmplat din pricină că toți au sperat ca eu să nu observ că nimeni nu are nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu blestematul ăla de avion?

— Domnule președinte, interveni Hall, sunt convins că ei – iar prin asta înțeleg întreaga comunitate a serviciilor de informații, domnule – lucrează intens la povestea asta.

— Fii serios, Matt, replică președintele. Știu asta. Se opri și apoi se uită la dr. Cohen. Ții minte ce am discutat azi-noapte, Natalie? Ți-am spus că atunci când Matt va ajunge la cină îl voi ruga să gândească mai departe de limitele cadrului definit – habar n-am ce înseamnă asta în realitate – în legătură cu povestea asta?

— Da, îmi amintesc, domnule președinte, rosti femeia, uitându-se la Hall.

— Că îmi doream să pot găsi o modalitate de a mai zgudui comunitatea serviciilor de informații? continuă președintele.

— Da, domnule, răspunse ea, după care se opri.

Dr. Cohen era perfect conștientă că cel care ședea la biroul din cealaltă parte a încăperii era cel mai puternic om din lume. Și că ea lucra pentru el. Iar asta însemna că ea trebuia să execute ce spunea el, nu să se angajeze în discuții contradictorii cu el, cu excepția cazului în care era convinsă că el greșea amarnic, moment în care era de datoria ei să intervină cu argumente întemeiate.

Iar acum nu era deloc sigură că el avea dreptate. Dar nici nu putea spune că se înșela.

— Sunteți convins că vreți să îi treziți din amorțeală, domnule? întrebă ea. Chiar mai tare decât a făcut-o raportul Comisiei 9/11?

— Merită să fie zguduiți serios dacă nu-și fac treaba cum trebuie, rosti președintele.

„Asta e o declarație politică, își spuse dr. Cohen. Și nu cred că poate fi discutată.”

— Iar afacerea asta cu avionul dispărut nu ne oferă șansa de a descoperi dacă oamenii își fac treaba sau nu? continuă

președintele. Fiind vorba de ceva real și în timp real dincolo de concluziile raportului comisiei? Chestia asta ne-ar putea face să progresăm cu adevărat.

— Foarte posibil, domnule, răspunse femeia.

— Atât mie, cât și lui Matt ni se pare o situație ideală de a declanșa o „trecere internă în revistă”, continuă președintele, fără ca asta să interfereze cu vreo activitate importantă. Nimeni nu trebuie să afle despre acțiune în afara situației că vom da peste cineva cu pantalonii în vine. Președintele realiză ce spusese. Scuze, Natalie. Chestia asta mi-a scăpat. Dar nu ești de acord cu Matt?

„Așadar, și Matt a decis că n-are sens să se certe cu el pe tema asta?”

— Care e ideea ta, Matt? întrebă ea.

— Așa cum înțeleg eu ce vrea președintele, zise Hall, e nevoie de cineva – un om – care să verifice dosarele tuturor și să le compare cu ceea ce descoperă el și alții.

— Dar nu e cam mult pentru un singur om? se miră ea.

— Este o muncă a naibii de grea pentru un om, dar cred că, dacă am folosi trei sau patru oameni la povestea asta, s-ar pune problema cine e șeful. Probabil că și-ar da unii altora în cap ca să iasă în evidență, iar cu cât sunt mai mulți oameni implicați, cu atât crește riscul să intre cineva la bănuieli în legătură cu ceea ce se întâmplă.

— Asta e și ideea, Natalie, rosti președintele. Tu ce crezi?

„Cred că Matt s-a resemnat cu existența unei – cum a spus? – „treceri interne în revistă” – și vrea să păstreze totul discret și, dacă e posibil, secret”.

— Aveți omul pentru o asemenea sarcină? se mulțumi ea să întrebe.

— L-am rugat azi-noapte să se gândească la asta, zise președintele.

— Cred că am descoperit omul care ne trebuie, domnule, rosti Hall.

— Cine e?

— Asistentul meu personal, răspunse Hall.

— Tipul ăla care arată bine și vorbește maghiara? întrebă Cohen.

Hall încuviință.

— Îl cunoști, Natalie? întrebă președintele.

— Nu-l cunosc, dar l-am văzut traducând pentru Matt la o recepție la Ambasada Ungariei.

— Și de ce ai nevoie de un translator de *maghiară,* Matt? se interesă președintele zâmbind.

— Chestia cu limba maghiară a venit la pachet cu omul, răspunse Hall. Vorbește șapte limbi, poate chiar mai multe, una dintre ele fiind maghiara.

— Este lingvist?

Hall înțelese sensul întrebării: *Cum se va descurca un lingvist cu ceea ce ne trebuie nouă aici*?

— Și asta, domnule. Dar este și o Beretă Verde.

— O Beretă Verde? se miră președintele pe un ton care indica faptul că informație atinsese o coardă sensibilă.

— Da, domnule, replică Hall. Este maior în forțele speciale. M-am dus la generalul Naylor și l-am rugat să-mi dea o persoană care să aibă și alte talente în afară de cunoașterea limbilor străine. El mi l-a trimis pe Charley. Este un om bun, domnule președinte. Poate face treaba asta.

— Are logică, interveni Cohen. Matt crede că e deștept, ceea ce mie îmi ajunge. Și nimeni nu va bănui că un maior din forțele speciale poate primi o asemenea misiune.

— Aș vrea să îl cunosc pe acest om, zise președintele. Bun, de ce altceva mai avem nevoie ca să declanșăm operațiunea?

— Vom avea nevoie de toate rapoartele de informații, răspunse Hall. Presupun că Natalie poate face rost de majoritatea lor sau măcar de sintezele pe marginea lor.

— În cea mai mare parte eu primesc sintezele, spuse Cohen. Va trebui să cer dosarele originale și datele primare.

Președintele se gândi la asta câteva clipe.

— *Nu știm* cu siguranță dacă cineva nu va încerca să intre cu avionul ăsta în Casa Albă sau în Golden Gate…

Hall deschise gura ca să dea replica, dar președintele își ridică mâna într-un gest care semnifica dorința de a nu fi întrerupt.

— … așa că eu cred că se poate susține ideea că avionul dispărut reprezintă un subiect de care Departamentul de Securitate Națională este interesat în mod firesc.

Hall și Cohen încuviințară.

— Așadar, Natalie, ce-ar fi să transmiți un memoriu în care să le ceri tuturor să trimită dosarele cu informații lui Matt?

— Și datele primare, domnule președinte? întrebă Hall.

Președintele dădu din cap.

— Toate dosarele și toate datele primare de la toată lumea! ordonă el.

— Da, domnule președinte, zise dr. Cohen.

— Bun. Am pornit la drum, replică președintele.

DOI

Hunter Army Airfield

Savannah, Georgia
13:15, 27 mai 2005

Avionul Cessna Citation X nu atrase atenția nimănui când atinse pista chiar dincolo de pragul de debut, poate și pentru că una dintre cele mai faimoase aeronave din lume se deplasa cu maiestuozitate pe pista paralelă.

Copilotul avionului Citation se uită la imensa aeronavă pe când trecea pe lângă ea, după care se răsuci spre pilot, în vreme ce acesta raporta turnului de control:

— Șase-Zero-Unu e la sol.

— Douăzeci și nouă, zise copilotul.

Pilotul dădu din cap.

— Șase-Zero-Unu, ieși pe Patru Dreapta către pista paralelă, îi ceru turnul de control pilotului. Fii atent că pe paralelă rulează un 747. Virează stânga la paralelă. Oprește la prag.

— Înțeleg. Patru Dreapta, replică pilotul, apoi virez stânga și opresc la prag. Mulțumesc pentru avertismentul legat de trafic. Posibil să nu fi văzut avionul ăla.

— Ești bine-venit, Șase-Zero-Unu, ripostă controlorul de trafic aerian cu un chicotit.

— Și, apropo, Hunter, continuă pilotul. Cred că ăla e un VC-25A, nu un 747.

— Mulțumesc mult pentru informații, Șase-Zero-Unu, răspunse controlorul. S-a notat.

— Hunter, aici Air Force Doi-Nouă-Triplu-Zero, am avionașul ăla în vizor și fac eforturi să nu dau peste el.

— Doi-Nouă-Triplu-Zero, rosti pilotul avionului Cessna. Nu-i frumos să-ți bați joc de avioanele mici, mai ales de cele pilotate de păsăroi cu mintea razna.

— Cine e acolo? întrebă copilotul mastodontului. Jerry?

— Așa se pare, răspunse pilotul avionului Cessna.

Atât pilotul, cât și copilotul de pe Cessna cunoșteau prea bine numărul 29 000 de pe coada aeronavei Air Force VC-25A. Amândoi aveau peste o mie de ore de zbor la manșa acelei aeronave sau, mai exact, la manșa surorii sale gemene, cu numărul 28 000 pe coadă. Pilotarea unor Boeinguri modificate special – al căror apelativ se schimba în Air Force One de câte ori la bord se găsea președintele Statelor Unite – fusese ultima lor misiune înainte de retragerea din serviciul activ.

Ambii credeau că numărul 29 era acum pilotat – sau mai degrabă amândoi bănuiau asta, în vreme ce așteptau la marginea pistei – de colonelul Jerome T. McCandlish, Forțele Aeriene ale Statelor Unite, pe care, după teste și examinări îndelungate, cei doi îl desemnaseră cu doi ani înainte ca succesorul lor la comandă.

Dovada – pe lângă sunetul vocii sale – părea să constea în faptul că el recunoscuse numărul de pe coada avionului Cessna și părea convins că știe cine îl pilotează.

Numărul de identificare NC-3055 de pe coada avionului Cessna indica faptul că aparatul fusese alocat secretarului de stat responsabil de Departamentul de Securitate Națională, deși nimic din felul în care arăta aeronava nu sugera asta. Intenția fusese aceea de a arăta – și chiar așa stăteau lucrurile – la fel ca majoritatea avioanelor Cessna Citation. Și, cu excepția câtorva dotări inaccesibile pieței civile, avionul se comporta în zbor la fel ca orice alt Citation X.

•

— Ți-e dor de el, Jack? întrebă pilotul în vreme ce numărul 29 000 ajunse în spatele lor.

— Categoric, răspunse copilotul. Ție nu?

— Întrebarea e: M-aș întoarce mâine? precizează pilotul. Iar răspunsul e: Nu, cred că nu. Ce facem acum e la fel de distractiv și implică a naibii de mai puțină…

— Responsabilitate?

— Voiam să spun asta, dar… de muncă. E mult mai puțină muncă.

— De acord.

Când sosise vremea ca ei să fie înlocuiți ca piloți la comanda aeronavei prezidențiale – la un interval de șase luni – li se oferiseră, amândurora, în limite rezonabile, slujbe apropiate de gradul de colonel și de pilot de comandă. Existaseră probleme cu termenul „apropiate”. Li se dăduse de înțeles că, deși coloneii comandă diverse grupuri, în realitate nu ar fi potrivit ca lor să li se dea comanda, de exemplu, a vreunuia din grupurile de acțiune din interiorul Comandamentului Forțelor Aeriene pentru Operațiuni speciale al Statelor Unite.

Ar fi fost o treabă extraordinară, dar realitatea era că ei petrecuseră prea puțin timp la manșa diverselor tipuri de avioane C-130, cum ar fi fost Spectre sau Spooky, cunoscute mai ales pentru tunurile lor înfiorătoare, și, în plus, cunoșteau foarte puține din ceea de făceau unitățile de Operațiuni Speciale.

Același lucru era valabil și pentru preluarea comenzii unui avion de vânătoare sau a unui bombardier. Deși pe vremuri ambii fuseseră piloți de vânătoare sau de bombardament, asta se întâmplase la începutul carierelor lor, cu ani în urmă, iar acum cei doi ajunseseră aproape de cincizeci de ani.

Așadar, rămăsese comanda uneia din aeronavele de antrenament, Flying Training Wings, din cadrul Nineteenth Air Force. Amândoi aveau experiență de instructori, iar tinerii piloți s-ar fi simțit cu siguranță îndemnați să devină excelenți în meseria lor știind că erau învățați să zboare de piloți care comandaseră cea mai importantă aeronavă din țară, Air Force One.

La fel de „apropiată” era și numirea lor ca profesori la Academia Forțelor Aeriene, din aceleași motive. De asemenea, pentru ei doi ar fi fost la fel de potrivit să devină atașați militari ai Aerului la vreo ambasadă americană importantă de undeva din lume; cu siguranță acumulaseră suficientă experiență diplomatică după ce se învârtiseră numai printre oficialități de prim rang, străine și americane. Numai că asta nu însemna o slujbă care să le permită să zboare, și amândoi voiau să continue s-o facă.

Singura opțiune care le rămânea era să se pensioneze din serviciul activ și să se angajeze ca piloți civili. Problema în acest caz o constituiau puternicele sindicate ale piloților, care aveau

grijă mai ales ca orice nou pilot angajat pe o aeronavă de pasageri să înceapă din partea de jos a listei de senioritate. Indiferent cât timp petrecuse cineva la manșa unui 747/VC-25A, pozițiile de pilot de aeronavă civilă majoră erau ocupate numai de către cei care urcaseră scara seniorială pe calea convenită de sindicate.

În favoarea pensionării pleda și faptul că pensia oferită de Forțele Aeriene nu era deloc rea, iar în plus ei aveau voie să ocupe oricând scaunul de copilot al oricărui avion aparținând oricărei companii aeriene. Amândoi erau pe punctul de a face acest lucru atunci când capetele cu turban intraseră cu avioane Boeing 767 deturnate în World Trade Center, în Pentagon și pe câmpurile din Pennsylvania.

Din acea tragedie se născuse Departamentul de Securitate Națională și, odată cu el, secretarul de stat pe probleme de securitate. Chiar înainte ca legislația necesară să fie adoptată de Congres – fapt despre care nu exista nicio îndoială că avea să se întâmple – se întreprinseseră anumiți pași, printre ei numărându-se și înzestrarea secretarului de stat cu mijloace potrivite de transport aerian.

Secretarul nu avea, bineînțeles, nevoie de un ditamai VC-25A, și nici măcar de vreo altă aeronavă de dimensiuni mari din inventarul Forțelor Aeriene. Avea nevoie, în schimb, de un avion mic și rapid care să-l transporte extrem de repede oriunde avea nevoie să se ducă.

Capabil să transporte opt pasageri pe o distanță de cinci mii trei sute de kilometri – de la San Francisco la Washington, de pildă – în mai puțin de patru ore, avionul Citation X era exact ceea ce avea nevoie secretarul de stat. În buzunarele bugetare ale serviciilor secrete există întotdeauna câte un sertăraș secret pentru cheltuieli neprevăzute, și un asemenea sertar fusese folosit pentru închirierea unui Citation de la compania Cessna.

În parte, logica unei asemenea acțiuni fusese aceea că serviciile secrete urmau oricum să fie transferate de sub umbrela Departamentului Trezoreriei sub cea a Departamentului de Securitate Națională.

Serviciile secrete dispuneau de câțiva piloți, dar aveau nevoie de încă patru care să zboare cu noul Citation al secretarului de stat. Fuseseră examinate îndeaproape, cu atenție și imparțialitate, toate bazele de date cu cereri de slujbe ale

Comisiei de Cereri pentru slujbe în Serviciul Civil și nimeni nu se arătase surprins când se hotărâse că doi colonei ai Forțelor Aeriene, în prag de pensionare, foști piloți ai aeronavei prezidențiale, erau cel mai bine calificați pentru două din slujbele nou-create.

•

— Citation Treizeci-Cincizeci-Cinci, fii atent că două Huey se deplasează spre prag, anunță turnul de control din Hunter în vreme ce avionul Citation X viră stânga spre pista paralelă.

— Înțeles, le vedem, rosti copilotul, după care adăugă: Jerry, amintește-ți să pui frâna înainte de a porni ambalarea motoarelor.

Pilotul chicoti.

Prin parbriz vedeau două elicoptere UH-1H ale Armatei apropiindu-se încet de pragul pistei la circa șase metri înălțime față de sol.

Pilotul apăsă butonul ANNOUNCE.

— Vedem elicopterele, domnule secretar.

— Și eu, Frank. Mulțumesc, rosti secretarul de stat Hall.

•

În Citation erau patru pasageri: secretarul Hall, Joel Isaacson, agentul serviciului secret însărcinat cu securitatea secretarului de stat, Tom McGuire, un alt bodyguard din serviciul secret și un maior al Armatei, îmbrăcat în civil, al cărui nume de cod pentru scopurile serviciului secret era „Don Juan”.

Numele de cod al secretarului era Big Boy, care mai mult ca probabil făcea referire la dimensiunile și aspectul omului.

Nu se știa prea bine de ce maiorul era Don Juan. Poate că avea de-a face cu numele lui cu rezonanță spaniolă sau italiană – Castillo – sau, așa cum glumiseră în particular cei doi piloți între ei, poate că avea legătură cu ceea ce știa serviciul secret despre el. La treizeci și șase de ani, era un tip impresionant – ceva mai mare ca secretarul de stat – care arăta bine, avea o coamă deasă de păr, ochi albaștri, nu purta verighetă și – luând în considerare cele de dinainte – probabil avea parte de o mulțime de aventuri intime.

Habar n-aveau care era poziția lui în cadrul departamentului și nici măcar dacă el lucra pentru departament. Și, bineînțeles, nimeni nu punea întrebări. Dacă ar fi fost important ca ei să știe mai mult decât numele lui, li s-ar fi spus.

Individul îl însoțea pe secretarul de stat în destule ocazii ca să primească un nume propriu de cod, iar în situațiile în care apărea în uniformă își punea pe tunică însemnele de merit – aripile de parașutist, aripile de aviator de clasă al Armatei, insigna de combatant de infanterie – și un inel care arăta faptul că era absolvent al Academiei Militare de la West Point. Interesant era faptul că atunci când își dădea jos uniforma, tipul făcea același lucru și cu inelul. Acest lucru făcuse să se spună că el nu era de fapt militar, ci se îmbrăca cu uniforma – și își punea inelul de la West Point – pentru a se deghiza atunci când avea nevoie.

Dar cei doi bănuiau că omul era, de fapt, ofițer, probabil absolvent de West Point și mai mult ca probabil un fel de ofițer de legătură, probabil între departament și Armată sau Departamentul Apărării.

Cele două elicoptere atinseră solul pe iarbă chiar lângă pragul de acces către pista de decolare, în vreme ce avionul Citation X se opri.

Agenții serviciului secret săriră de pe locurile lor, deschiseră ușa de acces și ieșiră afară. Pilotul celui mai apropiat elicopter se dădu și el jos. Era o femeie zveltă și bine făcută, cu părul blond tuns scurt. Femeia își puse casca de zbor sub braț și porni spre avion.

Secretarul ieși primul, cu o servietă la el, urmat de Don Juan.

— Bună ziua, domnule secretar, rosti pilotul, salutând.

— Bună ziua, colonele, răspunse secretarul.

— Domnule, sunt locotenent-colonelul Messinger, rosti pilotul elicopterului. Vă voi duce până pe insulă. Știu că sunteți obișnuit cu avionul, dar va trebui să-l rog pe acest domn…

— Este obișnuit cu elicopterul, colonele, i-o reteză secretarul. Cred că ați absolvit probabil aceeași școală de pilotaj.

— Sunteți pilot de Huey, domnule?

— Da, doa’nă sunt, răspunse Don Juan. Și mă depășiți în grad, doamnă colonel.

— Colonele, interveni secretarul de stat, vădit amuzat de schimbul de replici, dânsul este maiorul Charley Castillo.

— Ce mai faceți, domnule maior? rosti locotenent-colonelul Messinger, întinzând mâna pentru o strângere fermă. Vremea e perfectă; distanța e mică, cam de cincizeci și cinci de kilometri și deja am permisiunea de a pătrunde în zona P-49, așa că prin

jur nu vor fi avioane de-ale Marinei. Când domnul secretar e gata, putem pleca.

Femeia indică elicopterele cu un gest al mâinii. Joel Isaacson și Tom McGuire se duseră la al doilea elicopter și se urcară în carlingă.

Maiorul Castillo cunoștea procedura: elicopterul Huey cu agenții serviciului secret la bord avea să aștepte până când elicopterul în care se afla secretarul de stat decola și apoi avea să îl urmeze până la destinație. După aceea, elicopterul cu agenții avea să aterizeze primul pentru ca oamenii să se asigure că nu sunt probleme și apoi să semnalizeze prin radio că al doilea elicopter poate ateriza.

Maiorul își spuse că procedura era cam naivă. Doar mergeau până la Casa Albă din Carolina, iar dacă acolo era ceva în neregulă s-ar fi aflat deja despre asta.

„Dar e vorba de Procedura Operațională Standard, iar asta e literă de lege în Armata Statelor Unite”.

Colonelul Messinger verifică dacă sergentul clasa I DeLaney, șeful de echipaj, îi asigurase cum trebuie pe secretarul de stat și pe maior pe locurile lor, le zâmbi amândurora, apoi se urcă pe scaunul pilotului.

O clipă mai târziu, elicopterul se clătină ușor, se ridică, își lăsă botul în jos și începu să traverseze baza aeriană. Prin ușile lăsate deschise de o parte și de alta a carlingii pătrunse un curent de aer mai rece, ca o binecuvântare după căldura sufocantă din Georgia.

Maiorul Castillo își desfăcu centura de siguranță și vru să se ridice în picioare.

— Domnule! protestă sergentul DeLaney.

Maiorul își duse degetul la buze.

Vizibil supărat, sergentul DeLaney căută sprijinul secretarului de stat din priviri.

Secretarul făcu semn că el, unul, n-avea nimic împotrivă dacă maiorul voia să stea în picioare.

Prinzându-se bine de o bară din fuzelaj, Castillo se postă în ușa deschisă vreo două minute, uitându-se în jos la ceea ce se putea vedea din Fortul Stewart.

Apoi se așeză înapoi pe locul lui și își fixă centura de siguranță.

— Odinioară mi-am petrecut o vară aici, sergent, rosti el, zâmbindu-i lui DeLaney. În cea mai mare parte am spălat noroiul din Georgia de pe șinele și osiile trenurilor. De atunci n-am mai fost pe aici.

— Da, domnule, replică DeLaney.

— Sergent, interveni secretarul de stat, zâmbind. Dacă nu-i spui colonelului, nici noi n-o vom face.

— Da, domnule.

— Pe de altă parte, Charley, continuă secretarul, am văzut oameni plonjând în gol din astfel de chestii când se producea o schimbare bruscă de curs.

— Domnule, mi-am dezvoltat un instinct perfect de conservare, zise Castillo. N-aveți de ce să vă faceți griji.

— Așa am fost și eu informat, răspunse secretarul de stat. Cred că te place colonelul, Charley. Cu tine a petrecut mai mult timp ca să se asigure că ești bine prins cu centura decât cu mine.

— De vină e parfumul pe care îl folosesc, domnule. Eau de Harley-Davidson. Le agață instantaneu pe femei.

Secretarul de stat izbucni în râs.

Sergentul DeLaney zâmbi oarecum nervos.

„Iisuse, își zise DeLaney, dacă ticălosul ăsta mare ar fi căzut în gol pe ușa aia?”

TREI

Casa Albă Carolina

Hilton Head Island, Carolina de Sud
13:55, 27 mai 2005

Președintele Statelor Unite ședea pe un balansoar de pe veranda unei case vechi de opt ani, care fusese proiectată și construită astfel încât cei mai mulți oameni să o considere o reședință antebelică și să fie surprinși că o astfel de clădire cu vedere spre Oceanul Atlantic putuse fi ridicată într-o asemenea epocă.

Îmbrăcat cu un tricou de un galben spălăcit cu emblema Brooks Brothers prinsă pe piept, pantaloni kaki bine apretați, dar evident purtați și pantofi bine lustruiți, președintele bea bere Heineken dintr-o sticlă. Într-o găleată cu gheață de pe podea, lângă balansoar, mai erau câteva sticle nedesfăcute.

Președintele se ridică din balansoar și își puse berea pe o măsuță când văzu un vehicul GMC Yukon alb cu ferestre mate apropiindu-se.

Șoferul se dădu repede jos de la volan și alergă prin fața vehiculului în încercarea inutilă de a deschide portiera din cealaltă parte înaintea secretarului de stat.

— Hei, Matt! îl întâmpină președintele pe secretarul de stat.

Accentul lui părea cât se poate de firesc în ținutul său natal din Carolina.

Secretarul urcă treptele verandei și întinse mâna.

— Bună ziua, domnule președinte, rosti el.

— E întotdeauna o plăcere să te văd, Matt, zise președintele, zâmbind.

Maiorul Carlos Guillermo Castillo rămase lângă vehiculul alb, așteptând să i se spună ce trebuia să facă în continuare.

Președintele se uită la el, zâmbi și apoi se întoarse cu spatele la mașină.

— Să nu-mi spui că ăsta e lingvistul tău cu nume de mexican? întrebă el.

— El e, domnule președinte, confirmă secretarul de stat.

— Numele tipului ăstuia e *Guillermo Castillo*?

— *Carlos* Guillermo Castillo, răspunse secretarul zâmbind. Da, domnule președinte.

Președintele chicoti, după care îi făcu semn prietenește și zâmbind lui Castillo să vină pe verandă.

— Bun-venit pe insulă, domnule maior, rosti el, întinzând mâna.

— Vă mulțumesc, domnule președinte.

— De unde ești, maiorule?

— Din San Antonio, domnule.

— Am două întrebări pentru dumneata, zise președintele. Prima e: Pot să-ți ofer o bere?

— Da, domnule. Vă mulțumesc, răspunse Castillo.

Președintele scoase două sticle de bere din găleată. Îi dădu una lui Castillo și pe cealaltă secretarului Hall, după care scoase un deschizător.

— De fiecare dată când încerc să răsucesc vreunul din capacele astea speciale cu coadă îmi tai mâna, rosti președintele. Așteptă o secundă, apoi adăugă zâmbind: Mai ales când nu sunt capace cu răsucire.

Le făcu semn lui Hall și lui Castillo să se așeze pe alte două balansoare, după care își reluă locul.

— Mama mea ar spune că o asemenea întrebare e indiscretă, dar eu trebuie să o pun. Nu semeni cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre dumneata. Cum se face că un tânăr cu piele albă și ochi albaștri ca tine a primit un nume precum Carlos Guillermo Castillo?

— Familia tatălui meu, domnule, este un amestec texano-mexican. Mama mea era de origine germană.

— N-am vrut să te stânjenesc, rosti președintele.

— Mi se pune des această întrebare, domnule, replică Castillo. De obicei urmează: „Ești adoptat?”, la care răspund: „Nu, domnule, e doar o chestiune de gene”.

Președintele chicoti, apoi deveni serios.

— Cred că secretarul de stat te-a pus în mare la curent cu povestea asta, zise el.

— Da, domnule.

— Ce ți-a spus?

Sprânceana stângă a lui Castillo se ridică preț de câteva secunde, pe când maiorul încerca în mod clar să-și pună ordine în gânduri.

— Dacă l-am înțeles bine pe secretarul de stat, domnule președinte, începu Castillo, un Boeing 727 care fusese tras pe dreapta în Luanda, Angola, timp de paisprezece luni, a decolat fără permisiune pe data de 23 mai și de atunci nu a mai fost văzut nicăieri. Incidentul este anchetat aproape de toate agențiile noastre de informații, dar niciuna nu a venit cu vreun răspuns legat de locația actuală a avionului sau de soarta lui. Secretarul de stat mi-a dat de înțeles, domnule, că vrea să conduc o anchetă…

— *Eu* vreau să conduci o anchetă, îl întrerupse președintele.

— Da, domnule. Scopul anchetei mele ar fi acela de a verifica oarecum anchetele declanșate de celelalte agenții implicate…

— Ce vreau eu să aflu, interveni iarăși președintele, cu un zâmbet sec pe chip și în voce, este ce anume au știut aceste agenții și când au aflat.

Secretarul de stat Hall chicoti.

— Nimic nu sugerează că vreuna din agențiile care anchetează dispariția avionului ar fi făcut ceva ce nu trebuia, preciză președintele. Sau că ar exista bănuiala că o vor face. Chestia asta trebuie să-ți fie clară chiar de la început.

— Da, domnule.

— Pe de altă parte, continuă președintele, nu-mi pot scoate din minte faptul că un ofițer bine plasat într-o agenție, care s-a aflat pe statul de plată al rușilor ani de zile, nu a fost niciodată bănuit de vreo fărădelege – în ciuda faptului că avea un stil de viață de neconceput doar din salariul primit de la CIA – până când a fost declanșată o anchetă, în ciuda rezistenței înverșunate manifestate de birocrația din agenție. Cunoști povestea?

— Da, domnule, o cunosc.

— Și, după aceea – chestie care a ieșit prea târziu la lumină – FBI-ul a avut un ofițer sus-pus însărcinat cu contraspionajul care a luat un milion de dolari de la ruși în schimbul informațiilor care au condus la moartea oamenilor care lucrau pentru noi la Moscova și în alte părți.

— Da, domnule. Cunosc și povestea asta.

— Asta înseamnă ceea ce agenția ar numi cel mai prost scenariu posibil, continuă președintele. Dar mai există un scenariu – mai multe, de fapt – care, chiar dacă nu mai e vorba de cârtițe aflate pe statul de plată al unui serviciu străin, poate provoca la fel de multe daune acestei țări. Mă urmărești, domnule maior?

— Sper că da, domnule.

— Informațiile secrete – așa cum probabil intuiești – sunt prea adesea colorate sau poate diluate, sau otrăvite, după cum am aflat, din trei motive. Unul dintre acestea este rivalitatea dintre agenții, lupta ca una din agenții să iasă bine și cealaltă prost. Un al doilea motiv este acela al trimiterii de informații, despre care se crede că sunt pe placul superiorilor sau, din contră, de a nu trimite acele informații despre care se crede că superiorii nu vor să le afle. În fine, al treilea motiv este încăpățânarea de a nu

admite eșecul. Chestia asta o înțelegi prea bine, sunt convins. Probabil că ai văzut chiar dumneata destule exemple.

— Da, domnule, așa e.

— Matt... secretarul de stat Hall și cu mine am convenit că în cadrul comunității serviciilor de informații există o tendință prea vădită de a te baza pe ceea ce are de spus colegul tău. Cu alte cuvinte, în absența unor informații specifice, CIA va merge pe mâna FBI sau ONI (Serviciul Secret al Marinei) pe ceea ce a aflat DIA. Mă mai urmărești?

— Da, domnule.

— O parte din toată tărășenia asta are de-a face cu finanțarea. Fondurile sunt limitate. O agenție are senzația că, dacă altă agenție a aflat ceva, atunci n-are sens ca ea să mai depună vreun efort care ar însemna cheltuieli. E vorba doar de natura umană.

— Da, domnule, înțeleg.

— Și atunci secretarul Hall a venit cu ideea că o modalitate de a vedea cu adevărat ce se petrece ar fi să aruncăm o privire discretă asupra unui caz în desfășurare unde sunt implicate mai multe agenții. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Avionul ăsta care a dispărut este un caz în care sunt implicate majoritatea agențiilor. Nu trebuie să te pun la curent cu modul în care se desfășoară lucrurile în acest caz, nu, domnule maior. Cu terenurile de joacă păzite cu strășnicie de fiecare agenție în parte?

— Nu, domnule. Cunosc Declarațiile de Intenție ale fiecărei agenții.

— Bine, zise președintele. În cazul acestui avion dispărut, agenția are responsabilitatea primară. Dar Departamentului de Stat i s-a cerut să afle tot ce poate. Și Agenției de Contrainformații a Armatei. Și DHS-ului, deoarece unul din scenariile posibile prevede faptul că avionul a fost furat ca să fie folosit sub formă de bombă zburătoare împotriva unei ținte din această țară. Un astfel de scenariu nu se bucură de o susținere prea mare, dar adevărul e că nu știm pur și simplu care e realitatea. Ce *știm* este că nu ne putem permite să mai îngăduim un alt act de terorism. Mai ales ca rezultat al disputelor dintre agenții... sau al faptului că una din agenții decide că nu vrea să cheltuie bani pentru că: a) ar însemna o

acțiune redundantă și b) banii ar putea fi cheltuiți mai profitabil altfel.

Ca atare, secretarul de stat Hall are destule motive ca să desemneze pe cineva care să afle ce poate. Deoarece sunt mulți implicați în acest joc, iar omul va avea acces – cel puțin teoretic – la toate informațiile furnizate de aceste agenții, este de preferat ca persoana în cauză să lucreze individual, poate doar să treacă în revistă diverse materiale cu cineva de rang inferior care poate fi luat de la ceea ce face de obicei. Mă mai urmărești, domnule maior?

— Da, domnule. Cred că da.

— Așa s-a născut întrebarea pe cine poate desemna secretarul Hall acestei misiuni, iar el a răspuns că are un asemenea om, gândindu-se că este posibil ca și mie să-mi placă pentru că seamănă cu Vernon Walters[1]. Evident, știi cine a fost generalul Walters, nu?

— Da, domnule, știu.

— Ei bine, ești ca Vernon Walters, domnule maior? Vorbești fluent mai multe limbi?

— Da, domnule.

— Rusa?

— Da, domnule.

— Maghiara?

— Da, domnule.

— Câte limbi cu totul?

— Șapte sau opt, domnule, răspunse Castillo, depinde dacă spaniola și mexicana vorbită în Texas sunt socotite o singură limbă sau două.

Președintele chicoti.

— Cum se face că ai ajuns să vorbești rusa? întrebă el.

— Când eram copil, domnule, mama a zis că e bine s-o învăț în caz că vor învinge rușii. Locuiam chiar pe granița dintre Germania de Vest și cea de Est, domnule.

— Și maghiara? întrebă președintele.

— Cu noi locuia și o mătușă prin alianță care era unguroaică, domnule. De la ea am învățat maghiara.

---

[1] Vernon A. Walters (1917-2002) a fost ofițer al Armatei SUA și diplomat. Între 1972 și 1976 a fost director adjunct al CIA, iar între 1985 și 1989 ambasadorul SUA la ONU. Walters a ajuns general-locotenent în Armata SUA. (n.tr.).

— Generalul Walters..., începu președintele, dar apoi se opri. Presupun că protocolul ar cere să mă refer la el ca la ambasadorul Walters, dar cred că lui i-a plăcut mereu mai mult să fie general decât ambasador. Oricum, el mi-a spus că avea un talent natural pentru limbi străine și că nu ajunsese să le vorbească în urma unor studii asidue. La fel a fost și cu dumneata, domnule maior?

— Da, domnule. Cam așa.

Președintele îl studie cu atenție pe Castillo câteva clipe, apoi întrebă:

— Domnule maior, crezi că te ridici la înălțimea acestei misiuni?

— Da, domnule, răspunse maiorul, încrezător în sine.

— Bine. Atunci așa să fie, zise președintele. Tocmai aveam de gând să spun: „Mult noroc, mulțumesc că ai venit aici, unul din elicoptere de va duce înapoi la Fortul Stewart ca să-l aștepți pe Matt... pe secretarul de stat”.

— Nu e nevoie să stea la Fortul Stewart, domnule președinte, rosti Hall. De fapt, i-am promis un weekend prelungit dacă terminăm repede aici.

Președintele dădu din cap, apoi i se adresă lui Castillo:

— Păi, am cam terminat. Vreun plan?

— Da, domnule. I-am promis bunicii că-i fac o vizită.

— Ea unde e?

— La periferia San Antonio, domnule.

— Dacă te-ar duce un elicopter până în Atlanta te-ar scuti de o parte din drum, domnule maior?

— Da, domnule. Ar fi bine. Dar nu am nevoie decât de un drum înapoi până la Fortul Stewart, domnule.

— De ce?

— O să mă întâlnesc cu un văr în Savannah, domnule. Plecăm împreună în Texas.

Președintele își ridică vocea.

— Nathan!

Aproape imediat apăru un negru imens din interiorul casei. Omul avea o cască în ureche și o umflătură la subsuoară indica fie un pistol de mare calibru, fie chiar o armă semiautomată Uzi. Pe urmele lui ieși imediat și unul din agenții de pază ai secretarului de stat.

— Da, domnule președinte?

— Ai grijă ca maiorul Castillo să ajungă teafăr la un elicopter Huey care să-l ducă înapoi la Stewart! ordonă președintele.

— Da, domnule președinte.

Președintele întinse mâna spre Castillo și apoi o puse pe umărul lui.

— Ne vom revedea, promise el. Mulțumesc.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, domnule președinte.

— Sunt sigur de asta, replică președintele.

Secretarul de stat strânse și el mâna lui Castillo și îi spuse:

— Ne vedem în biroul meu marți la amiază.

O clipă mai târziu, în fața verandei apăru un vehicul Yukon al serviciului secret. Președintele și secretarul de stat Hall se uitară cum Castillo se așază pe scaunul din față și îi făcură cu mâna.

— Un tip extrem de interesant, Matt, zise președintele.

— Serviciul secret l-a poreclit Don Juan, spuse secretarul. Nu i-am întrebat niciodată de ce.

Președintele chicoti.

— De unde ai făcut rost de el, Matt?

— De la generalul Naylor, răspunse secretarul de stat. Am căzut în genunchi și i-am spus că eu am mai multă nevoie de el.

— Corect, replică președintele. Tu și Naylor vă cunoașteți de multă vreme, nu?

— Din Vietnam. El era proaspăt căpitan, iar eu un proaspăt sergențel pripit.

— Un ce?

— Era o lipsă atât de mare de combatanți, domnule președinte, că ajunseseră să înființeze o școală de cadeți care să-i producă pe bandă rulantă. Am ajuns în Vietnam direct după instrucția de bază, am reușit să absolv și am devenit ceea ce în acele vremuri era numit, cu oarece dispreț, „un sergent pripit”.

— Și Naylor de unde a făcut rost de el? întrebă președintele.

— De fapt, el și Charley se cunosc de multă vreme, răspunse secretarul de stat.

— *Charley*? se miră președintele.

— Nu prea arată a Carlos, nu? Mda, eu îi spun Charley.

— Deci de unde a făcut Naylor rost de el? De unde provine?

— E o poveste lungă, domnule președinte.

Președintele se uită la ceas.

— Dacă nu te grăbești să te întorci, zise el, arătând înspre balansoare și sticlele de bere la gheață, eu aș avea ceva timp la dispoziție.

IV

IARNA ANULUI 1981

UNU

În apropiere de Bad Hersfeld

Kreis Hersfeld-Rotenburg
Hesse, Germania de Vest
11:45, 7 martie 1981

— Asta trebuie să fie, Netty, zise doamna Elaine Naylor, o roșcată zveltă de treizeci și patru de ani, cu chipul alb, doamnei Natalie „Netty” Lustrous, o femeie zveltă, brunetă, de patruzeci și patru de ani, arătând cu degetul. Este exact la trei virgulă trei puncte de capela mică.

— Mda, răspunse Netty Lustrous, încetinind Mercedesul 380SEL și cotind apoi de pe drumul îngust și șerpuitor de țară printr-o poartă deschisă într-un gard de oțel înalt de trei metri către un drum și mai îngust.

Cincizeci de metri mai încolo, în mijlocul drumului se postă un bărbat masiv. Omul purta o haină groasă, șapcă și bocanci. Pe umăr îi atârna o pușcă de vânătoare cu țeava în jos.

Netty opri mașina și bărbatul veni spre ea.

— *Gutten tag,* salută el.

— Acesta este drumul către Casa din Pădure? întrebă Netty în germană.

— *Frau Lustrous*?

— *Ja.*

— *Willkomen*, zise bărbatul, după care se dădu înapoi și făcu un gest larg cu brațul înspre josul drumului.

Netty îi zâmbi.

— *Danke shoen,* îi mulțumi ea, după care își continuă drumul.

— Nu știam că e sezon de vânătoare, zise Elaine referindu-se evident la pușca de vânătoare a omului.

— Nici nu cred că e, chicoti Netty. Dar acești *Jaegermeisters* pot purta armă oricând în caz că nimeresc în mijlocul vreunui joc periculos în pădure.

— Sau dau de americani fără invitație pe pământurile lor?

— Nu m-ar surprinde, din câte îmi spune Fred, dacă pe aici ar fi vreo trei sau patru *Jaegermeisters* căutând diverse lucruri sau persoane care n-ar trebui să se învârtă pe aici.

Drumul continuă să șerpuiască aproape încă un kilometru – distanță pe care ambele femei, ca neveste de militari, învățaseră să o numească „punct” – prin mijlocul unei păduri de conifere. Apoi copacii dispărură și în fața lor apăru ceea ce trebuia să fie *das Haus im Wald.*

Era o construcție mare, dar simplă. Netty își spuse că părea cumva deplasată în acel peisaj rural. Ca o casă de oraș care fusese brusc transplantată la țară.

La jumătatea distanței dintre copaci și casă se afla un alt *Jaegermeister* cu o pușcă atârnată de umăr. Omul nu se postă pe șosea, ci se dădu în lateral și își scoase șapca respectuos atunci când Mercedesul trecu pe lângă el.

Partea din stânga a ușilor duble ale casei se deschise și o femeie subțire, îmbrăcată cu o rochie neagră, cu părul blond strâns în coc la spate, ieși pe o mică verandă din piatră, înfășurându-se cu un șal de lână.

— Ea e? întrebă Elaine.

— Nu știu, răspunse Netty. Nu am întâlnit-o niciodată și nu cred că am văzut vreo poză de-a ei. Fred o cunoaște – sau cel puțin a cunoscut-o. Îl cunoștea destul de bine pe tatăl ei.

Fred era colonelul Frederick J. Lustrous, Blindate, Armata Statelor Unite, cu care Netty era căsătorită de peste douăzeci de ani.

Netty trase mașina lângă un alt Mercedes – pe care îl recunoscu ca aparținând *Oberburgermeister* Eric Liptz din Fulda – și o opri în vreme ce femeia blondă înfășurată în șal coborî de pe verandă.

— Asta e mașina familiei Liptz, nu? întrebă Elaine. Asta înseamnă că Inge e aici?

— Sper că da, răspunse Netty. Dar aia e într-adevăr mașina lor.

Își desfăcu centura de siguranță, deschise portiera și coborî din mașină.

— Doamna Lustrous? întrebă în engleză femeia blondă.

— Netty Lustrous, se recomandă Netty.

— Bun venit la Casa din Pădure, zise femeia, întinzând mâna. Eu sunt Erika Gossinger.

„Vorbește engleza fără accent, își zise Netty. Nici britanic, nici american.

Și nu a spus: «Erika *von und zu* Gossinger». Interesant. Intenționat?

Chestia cu *von und zu* reflectă fascinația germanilor – poate chiar obsesia? – pentru clasele sociale. Identifică o persoană a cărei familie a aparținut clasei nobiliare.

Erika să fi simțit oare că așa ceva e o prostie? Sau încearcă să pară o democrată? Sau a renunțat la titulatură pentru a ne fi nouă mai ușor?”

— Mulțumim că ne-ați primit, zise Netty.

— Eu vă mulțumesc că ați venit, răspunse Erika.

Elaine venise între timp prin fața mașinii.

— Ea e buna mea prietenă, Frau Elaine Naylor, Frau Gossinger, făcu Netty prezentările.

Inscripționată în germană, invitația spusese că Frau Erika von und zu Gossinger avea onoarea de a le invita la un prânz la *das Haus im Wald* pe Frauoberst Natalie Lustrous (și o prietenă de-a dumneaei). Un alt carton inscripționat din plic conținea o hartă, pe care era marcat drumul spre proprietate, aflată la câteva „puncte” distanță de Bad Hersfeld.

Femeia le strânse mâinile.

— Prietena noastră Inge este deja aici, rosti Erika. Ca și pastorul Dannberg. Ce-ar fi să intrăm în casă?

— Mulțumim, zise Netty.

•

O blondă zveltă de treizeci și ceva de ani, Inge Liptz, se afla în bibliotecă împreună cu un bătrân scund și cocârjat, aproape chel, îmbrăcat cu haine preoțești, pastorul Heinrich Dannberg, primul dintre egali în ierarhia Bisericii Evanghelice din regiune.

Inge, care sorbea dintr-o cupă de șampanie, se ridică în picioare, se duse spre Netty și Elaine și le sărută pe amândouă pe obraji.

— Văd că suntem cu toții în uniforme, rosti ea.

La o întrunire socială cu circa un an înainte, Inge observase zâmbind că ea, Netty și Elaine erau îmbrăcate similar, cu rochii negre și un singur șirag de perle drept podoabă.

Netty îi replicase:

— Nu știu cum e situația la tine, Inge, dar pentru Elaine și pentru mine aceasta este uniforma indicată pentru un astfel de eveniment.

Inge, al cărui soț era *Oberburgermeister*-ul din Fulda, nu mai auzise așa ceva până atunci și izbucnise în râs.

— Îl cunoașteți pe pastorul Dannberg, nu-i așa? întrebă Erika.

— Da, bineînțeles, răspunse Netty. Mă bucur să vă văd, pastore Dannberg.

Bărbatul o luă de mână, făcu gestul de a i-o săruta, apoi bătu din călcâie și zise:

— Frau Lustrous.

După care repetă gestul cu Elaine.

O servitoare veni cu o tavă de argint pe care se găseau sonde cu șampanie.

— Din nou, bun venit la Casa din Pădure, zise Erika, ridicându-și paharul. Nu cred că ați mai fost aici, nu?

— Nu.

— Soțul dumneavoastră a venit de multe ori de-a lungul timpului, îi zise Erika lui Netty. El și tata au vânat mulți porci mistreți împreună.

— Da, mi-a spus, recunoscu Netty.

— Frauoberst Lustrous, prima dată l-am cunoscut pe soțul dumneavoastră când era locotenent, zise pastorul, iar el și colonelul lui au venit la școala Saint Johan cu un camion plin cu porci mistreți vânați – foarte aproape de locul ăsta, de fapt – și pe care ni i-au dăruit ca să le dăm de mâncare elevilor noștri.

— Nu știam asta, zise Netty.

— O, da. Și făceau des asta. Ne-au făcut un mare serviciu. Pădurea gemea de porci mistreți – nu mai fuseseră vânați în ultimii ani ai războiului. Bineînțeles că aveam nevoie de carne și, în plus, știam că porcii mistreți provoacă daune mari recoltelor de cereale de care aveam atâta nevoie. De atunci l-am socotit un prieten și un gentleman creștin.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta, pastore, zise Netty.

„Și chiar e. Așa că de ce am impresia că sunt pregătită pentru ceva anume?”

— Și tata îl considera pe colonelul Lustrous un prieten bun și drag, zise Erika.

„Iarăși începem”.

— Soțul meu, Frau Gossinger, a fost extrem de întristat de…

— De faptul că tata s-a sinucis și l-a omorât și pe fratele meu conducând beat cu o viteză nebună pe autostradă? completă imediat Erika, cu amărăciune.

— Erika! exclamă pastorul Dannberg, ca un avertisment și o manifestare de compasiune în același timp.

— Acesta e adevărul, insistă Erika. Și cred că în Biblie se spune că „adevărul te va elibera”.

— Tot acolo se spune: „Nu judeca pentru a nu fi tu însuți judecat”, replică pastorul.

— N-am vrut să ofensez pe nimeni.

— Cu siguranță nu ați făcut așa ceva, zise Netty.

Erika îi făcu semn menajerei să aducă un nou rând de șampanie.

— Am vrut să spun două lucruri, zise Erika după ce luă o înghițitură zdravănă de licoare. Primul este acela că astăzi vom avea la masă friptură de porc mistreț, în amintirea tuturor mistreților pe care soțul dumitale și tatăl și fratele meu i-au vânat împreună de-a lungul anilor.

— Ce idee bună! exclamă Netty.

„Iarăși începe, continuă Netty în sinea ei. Oare ce vrea?”

— Iar al doilea este acela de a vă propune ca, în ciuda faptului că Frau Naylor și cu mine ne vedem pentru prima dată, aceasta să fie cu adevărat o întâlnire între prieteni. Știu că voi două și Inge sunteți foarte apropiate. Pastorul este prietenul meu, în momente fericite și de cumpănă, de când eram doar o copilă. Și v-a spus ce sentimente nutrește față de *Oberst* Lustrous, care a fost prieten bun cu tata și cu fratele meu. Ce vreau să spun este că aș fi onorată să mi se permită să mă adresez dumneavoastră pe numele de botez.

— O, mi-ar plăcea foarte mult, zise Netty.

„Și acum voi afla care e scopul real?”

— Bun venit în casa mea, prietenă Natalie, zise Erika.

— Te rog, prietenii îmi spun Netty.

Erika zâmbi.

— Bun venit în casa mea, prietenelor Netty și Elaine, rosti ea și le sărută pe cele două femei pe obraji.

Apoi Inge Liptz le sărută pe obraji pe toate trei.

„De ce naiba am impresia că Inge e gata să izbucnească în lacrimi? Ce dracu' se întâmplă aici?"

Menajera anunță că masa de prânz era pregătită.

•

Sufrageria se găsea la etajul trei al Casei din Pădure. Un ospătar aduse mâncarea de la bucătăria aflată la primul etaj. Unul din pereții sufrageriei era acoperit cu o draperie imensă și grea.

După ce Erika von und zu Gossinger apăsă un comutator și draperia se dădu încet la o parte, Netty și Elaine văzură că în spatele acesteia se ascundea o fereastră imensă care dădea înspre câmp.

Și înspre granița dintre Republica Democrată Germană și Germania de Vest.

Netty cunoștea destule despre acea graniță. Își petrecuse o mare parte din viață căsătorită cu un bărbat care păzea acea graniță. Mai întâi, el slujise drept sublocotenent într-un jeep de patrulă sau într-o mașină blindată, iar acum era colonelul regimentului care răspundea de o porțiune de câțiva kilometri din acea graniță.

Granița era marcată cu un gard din sârmă de oțel înalt de patru metri, deasupra căruia se găseau vălătuci de sârmă ghimpată. Din loc în loc fuseseră ridicate turnuri de veghe astfel încât gardul și terenurile care duceau spre acest gard să fie ținute permanent sub observație, iar la nevoie să fie măturate cu gloanțe de mitralieră, o parte din ele declanșate automat de dispozitive de detecție atunci când cineva pătrundea în zona interzisă.

Lată de câteva sute de metri, zona interzisă fusese curățată de copaci și plantată cu mine. Existau două drumuri, câte unul de fiecare parte a gardului, primul pentru grănicerii est-germani, al doilea pentru cei vest-germani și vehiculele Regimentului 11 de Cavalerie Blindată.

— Acolo e pământul familiei Gossinger, zise Erika. Cam cât se vede cu ochii. Poate ați observat că n-am spus: „*Care a fost* al familiei Gossinger". Într-o bună zi, familia îl va recupera.

Netty răspunse cu ceea ce îi veni imediat în minte:

— Gardul ăla e obscen.

— Da, așa e, fu Erika de acord la modul cel mai simplu.

„Ce naiba face? Stă aici și trece în revistă pierderile familiei? Sau și chestia asta face parte din pregătirea terenului despre care acum sunt perfect conștientă?”

— Păi, ce-ar fi să ne așezăm și să mâncăm? propuse Erika.

Pastorul Dannberg rosti o scurtă rugăciune, apoi două servitoare aduseră friptura de porc mistreț cu cartofi copți, spanac și salată de varză murată. Servitoarele umplură apoi paharele cu *liebfraumilch*[2]. Netty bău vinul încet și își puse mâna, politicos, peste paharul pe jumătate plin atunci când una din servitoare încercă să i-l umple la loc.

La desert se servi pandișpan. Urmă coniac, care fu refuzat de toată lumea, cu excepția lui Frau Erika von und zu Gossinger, care luă un pahar și îl ținu în palmă nu suficient de mult cât să se încălzească înainte de a lua o înghițitură zdravănă.

— Elaine, zise Erika, sper că nu vei interpreta ce spun ca și cum lui Inge i-ar plăcea să bârfească, dar ea mi-a spus că nu numai voi două sunteți bune prietene, ci și soții voștri.

„Cred că asta este introducerea”.

— Allan, răspunse Netty, soțul lui Elaine i-a salvat viața soțului meu în Vietnam. Sunt foarte apropiați.

— Motivul pentru care am adus acest subiect în discuție, zise Erika, este acela că voi aborda o temă pe care pot să o discut numai cu prietenii.

— Mi-ar plăcea enorm o plimbare…, zise Elaine.

— Aș prefera să stăm aici, zise Netty.

Frau Erika încuviință.

— Netty, rosti ea, mă tem că mă voi folosi de prietenia ta și de cea a soțului tău pentru a rezolva o chestiune oarecum delicată.

— Nu mi te pot imagina într-o asemenea postură, replică Netty.

„Pe naiba, nu”.

— Și sunt convinsă că soțul meu, continuă Netty, ar fi onorat să încerce să rezolve orice i-ai cere.

— Mulțumesc, rosti Erika. Cu ceva mai mult de doisprezece ani în urmă, pe data de 13 februarie, s-a născut un copil, un băiat, din legătura unei fete de optsprezece ani.

[2] Soi de vin îndulcit din regiunea Rinului. (n.tr.).

— Asta mă întristează întotdeauna, zise Netty.

„Pariu pe orice că tăticu' e american".

— Tatăl era american, continuă Erika. Pilot de elicopter.

„Nu zău? De câte mii de ori nu s-a întâmplat ca vreun soldat să călărească o fată de pe aici, după care să-i spună senin: *Auf wiedersehn*!?"

Pastorul Dannberg strecură un plic de cealaltă parte a mesei, înspre Netty.

— Ăsta e băiatul, spuse el. E un tânăr minunat. Foarte deștept.

Netty desfăcu plicul și scoase fotografia unui tânăr blond și subțiratic în vârstă de vreo doisprezece ani, după estimarea ei.

„La naiba, asta a zis... cu mai mult de doisprezece ani în urmă".

Băiatul era îmbrăcat cu pantaloni scurți, ciorapi albi trei sferturi, o haină albastră cu o emblemă cusută pe buzunarul de la piept, cămașă albă și cravată, și purta o șapcă, genul de șapcă de baseball cu cozoroc scurt, cu margini colorate în roșu și cu aceeași emblemă.

„E uniforma Școlii Saint Johan, după cum știu al dracului de bine câte mărci m-a costat să-i trimit pe cei doi băieți ai mei acolo.

Bun. Așadar, bietul băiat – nu bietul, nefericitul: Saint Johan numai ieftină nu e – învață la această școală. Ceea ce explică implicarea pastorului Dannberg".

— Chipeș băiat, zise Netty, după care îi dădu fotografia și lui Elaine.

— Frumos copil, zise aceasta.

— E necesar ca mama să ia legătura cu tatăl băiatului, rosti Erika.

— Sunt probleme de întreținere a copilului? se interesă Netty. Sunt convinsă că soțul meu va întreprinde tot ce poate...

— Nu. Nu e vorba de întreținerea copilului.

— Tatăl plătește pensie alimentară copilului?

„Să fiu a naibii. Un nemernic apucat de pofte care își îndeplinește obligațiile".

— Nu cred... Știu... el nu știe de existența băiatului, rosti Erika după o scurtă ezitare. Nu s-a întreprins nimic pentru contactarea lui.

„Doamne, de ce nu?"

— Pot să întreb acum de ce? zise Netty.

— Mama băiatului e foarte bolnavă, răspunse Erika. Iar băiatul nu mai are alte rude.

— O, ce trist! exclamă Netty.

„Și dacă Freddy al meu dă de urma lui tati și acesta neagă, jurând pe Biblie, că s-a culcat cu vreo *fraulein* cât a stat aici și cu siguranță nu are intenția să înceapă acum să întrețină bastardul altcuiva?

Fir-ar să fie! Bărbații ar trebui castrați la naștere.

Dar ce a spus ea? Că nu e nicio problemă cu întreținerea copilului?”

Netty se gândi ce să spună, apoi continuă:

— Așa cum desigur știi… și dumneavoastră, pastore Dannberg… mi-e rușine să spun că acest băiat nu este primul abandonat de vreun soldat american. Cunoașteți numele tatălui?

— Jorge Castillo, răspunse Erika. Era pilot de elicopter și era originar din Texas.

— Pot să vorbesc pe șleau? întrebă Netty după câteva clipe de gândire.

— Bineînțeles.

— Cred că soțul meu poate da de acest om – este un nume destul de neobișnuit – dar mai cred că e posibil, ba chiar probabil, ca acest om să nu dorească recunoașterea unui copil despre care, așa cum ai zis chiar tu, nu știe nimic.

— Ne-am gândit și la asta, evident, interveni pastorul Dannberg.

— Și, oricât ar fi de îndepărtată, adăugă Erika, există posibilitatea ca el să fie mulțumit că are un fiu și să fie gata de a-și asuma obligațiile parentale.

„Așa cum există și posibilitatea ca porcii să fie învățați să fluiere. În doisprezece ani, dacă tipul ăsta nu era deja însurat, tăticu’ și-a tras deja o nevastă și copii, și ultimul lucru pe care și-l dorește este ca nevastă-sa să afle că el a procreat un bastard în Germania pe care acum ar trebui să-l aducă în căsuța lui plină de fericire familială”.

— Te rog să mă crezi când afirm că încerc să fiu de ajutor, zise Netty. Dar sunt anumite întrebări pe care trebuie să le pun.

— Înțeleg.

— Mama mai are și alți copii?

— Nu. Nu s-a măritat niciodată.

„Ei bine, asta răspunde la următoarea mea întrebare: Ce are de spus soțul mamei în toată această tărășenie?”

— A crescut de una singură copilul? Și nu s-a măritat niciodată?

— Nu s-a măritat niciodată și și-a crescut singură copilul, răspunse Erika.

— Asta e o întrebare lipsită de delicatețe, zise Netty. Iartă-mă că o pun. Dar trebuie. De unde știe ea că acest om este tatăl?

— Știe. Nu există altă posibilitate. A fost primul și singurul ei iubit. Au fost… împreună… de trei ori. În prima noapte, apoi în următoarea.

— Chiar urăsc să întreb asta, dar cum putem fi sigure de chestia asta?

— Pentru că vă spun eu, răspunse Erika.

— Dar, Erika, de unde știi *tu*? insistă Netty.

— Pentru că vorbim despre fiul meu, Netty, răspunse Erika von und zu Gossinger.

DOI

Cartierul General

Regimentul 11 de Cavalerie Blindată
Downs Barracks
Fulda, Hesse, Germania de Vest
15:45, 7 martie 1981

Sergentul-major al Regimentului 11 de Cavalerie Blindată Blackhorse, un bărbat îndesat de treizeci și nouă de ani din Altoona, Pennsylvania, pe nume Rupert Dieter, își vârî capul plesuv pe ușa biroului colonelului.

— Aveți timp să o primiți pe doamna colonel? întrebă Dieter.

Colonelul Frederick J. Lustrous, tanchist, un bărbat înalt și musculos de cincizeci și cinci de ani, fu vizibil surprins de întrebare, căci Netty nu venea aproape niciodată la biroul lui, dar nu lăsă să se vadă asta.

— Te-ai îndoit vreodată de asta, sergent?

— Dumneaei mi-a cerut să întreb, replică sergentul-major.

— Informeaz-o pe doamna colonel că nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, rosti Lustrous.

Cartierul General al regimentului se afla într-o clădire din cărămidă, cu trei etaje, construită, la fel ca majoritatea celor ocupate de armata americană, pentru armata germană în anii de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.

Grajdurile construite pentru caii Wehrmacht-ului serveau acum drept ateliere de întreținere pentru tancurile, transportoarele blindate și camioane folosite de regiment pentru patrularea graniței dintre Germania de Est și cea de Vest.

Istoria consemnată a Fuldei merge până la o mănăstire construită în anul 744. Așezarea se află în lunca râului Fulda, între lanțurile muntoase Vogelsberg și Rhoen.

De la începutul Războiului Rece, în cadrul European Command se născuse convingerea – cu care colonelul Lustrous, personal, nu era deloc de acord, chiar dacă nu își făcea public punctul de vedere – că, dacă aveau să atace Germania de Vest, tancurile sovietice aveau să pătrundă prin „Fâșia Fulga”.

Misiunea regimentului era de a patrula pe granița marcată acum de sârmă ghimpată, turnuri de observație, câmpuri de mine și orice altceva est-germanii și mentorii lor sovietici găseau de cuviință a planta pentru a-i împiedica pe cetățenii est-germani să fugă de beneficiile marxism-leninismului și să-și caute o viață mai bună în Occident.

Colonelul Lustrous credea – după ce studiase tactica sovietică la modul general și jurnalul de operațiuni al Armatei Roșii în amănunțime – că, dacă Armata Roșie ar fi venit într-adevăr prin Fâșia Fulda, ar fi făcut-o cu o asemenea forță, încât ar fi trecut prin Regimentul Blackhorse – care, în definitiv, avea doar trei escadrile de blindate împrăștiate pe o lungă porțiune a graniței – ca un cuțit fierbinte printr-o bucată de unt.

Dacă tancurile sovietice T-34 și-ar fi făcut apariția, Regimentul Blackhorse nu putea decât să le încetinească, interpunându-se în calea lor ca o buturugă pe un drum de țară. Lustrous avea toată încrederea că oamenii săi s-ar fi „achitat bine” de sarcină dacă el se înșela și rușii veneau pe acolo până la urmă. Prin asta, colonelul voia să spună că oamenii săi nu aveau să fugă la vederea primului tanc rusesc, ci aveau să lupte.

Mulți oameni – probabil majoritatea – din regimentul lui ar fi murit, dar moartea era mai bună decât soarta celor care ar fi supraviețuit și ar fi fost duși în captivitate în Uniunea Sovietică. Lustrous studiase și modul în care își trata prizonierii Armata Roșie. Știa multe lucruri despre sovietici și armata lor, și credea cu tărie în ideea că „A-ți cunoaște bine dușmanul” era un principiu militar la fel de valoros ca acela de a „Nu bea în timpul serviciului”. Nerespectarea oricăruia dintre aceste principii creștea enorm șansele oricui de a fi ucis.

Colonelul se găsea acum la a treia misiune de la granița dintre Germania de Est și cea de Vest. În 1948, abia terminase Academia de la West Point când fusese alocat Escadronului 14 de Menținere a Păcii din Bad Hersfeld. Unitatea fusese rebotezată Regimentul 14 de Cavalerie Blindată atunci când căpitanul Lustrous revenise la granița dintre cele două Germanii după ce slujise ca ofițer în războiul coreean. Iar după întoarcerea din Vietnam, colonelul descoperise că „regimentul” se transformase în Regimentul 11 Blackhorse de Cavalerie Blindată, în vreme ce stindardul Regimentului 14 fusese aruncat la coșul de gunoi din motive pe care el nu le înțelesese niciodată.

Biroul în spatele căruia stătea acum colonelul Lustrous era același birou din aceeași încăpere aflată în aceeași clădire a cazărmii – denumite acum Down Barracks – în care stătuse pe vremuri locotenentul Lustrous – efectiv pe jos, pe o mochetă – în vreme ce colonelul din acea vreme îi ținuse o predică pe cinste despre faptul că el, tânărul locotenent Lustrous, era o rușine pentru regiment, pentru cavalerie și blindate și pentru armata Statelor Unite în general.

Colonelul Lustrous nu-și mai amintea ce greșise, dar știa că probabil făcuse ceva foarte rău dacă ditamai colonelul îi ținuse un discurs atât de lung și de „entuziast”. Probabil fărădelegea avusese de-a face cu alcoolul, căci Netty, cu care se însurase a doua zi după ce absolvise Academia, nu venise încă în Germania ca să-l țină sub papuc.

Lustrous mai avusese de-a face cu fostul lui comandant doar în cadrul Pentagonului, când pe fiecare epolet de pe tunica fostului colonel apăruseră două stele, iar el însuși ajunsese colonel. În mintea lui Lustrous nu încăpea nicio îndoială că ajunsese la comanda regimentului deoarece fostul colonel –

care între timp ajunsese să aibă patru stele pe fiecare epolet – spusese cuiva că „oferirea Regimentului Blackhorse lui Freddy Lustrous ar putea fi o idee bună”.

•

Îmbrăcat cu pantaloni ușor uzați, dar bine apretați și încălțat cu bocanci de tanchist care nu se încadrau în litera regulamentului, Lustrous se ridică în picioare imediat ce soția lui își făcu apariția în birou.

Își spuse, așa cum o făcea adesea, că Netty arăta bine.

Nu mai avea douăzeci de ani, ca atunci când se căsătoriseră, dar după trei copii și tot timpul petrecut în cadrul armatei, Netty nu fusese afectată chiar așa de mult din punct de vedere fizic, așa cum s-ar fi așteptat oricine.

— Și cărui fapt datorez această enormă onoare, chiar dacă neașteptată? întrebă Lustrous. Sper sincer că nu ai venit să-mi spui că nu e vina ta și că monstruozitatea aia dăunează doar „investiției”.

Se referea la automobilul Mercedes 380SEL. Era o mașină mult prea mare pentru un colonel. Dar Lustrous descoperise că, dacă nu puneai armata să-ți trimită vechiul Buick al familiei în Germania, unde erai detașat cu serviciul, ci alegeai, la sosire, să cumperi unul din Mercedesurile mari cu un discount substanțial oferit de oamenii de la Daimler-Benz, puteai folosi măgăoaia peste tot unde te duceai, după care puteai cere armatei să-ți trimită mașina acasă la întoarcerea în State. Iar odată ajunsă acolo, o puteai vinde la un preț mai mare decât cel plătit la achiziționarea ei în Germania. Din acest motiv, Lustrous privea acea mașină de familie ca fiind „investiția”.

Netty nu se arătă deloc amuzată.

„Să fie supărată? Furioasă? Sau amândouă?”

— Trebuie să discut cu tine, Freddy, rosti ea. Mă bucur că ești aici.

— Vrei o cafea? întrebă el, așezându-se și făcându-i semn soției sale să ia loc.

— Nu, răspunse ea, după care se răzgândi. Da, vreau. Mersi.

Colonelul se răsuci pe scaun către o măsuță de alături, pe care se găseau un termos și mai multe cești de porțelan inscripționate cu emblema regimentului.

Turnă un deget și jumătate de cafea în două cești. Așa își beau ei cafeaua: fără frișcă, fără zahăr, doar un strat de un

deget și jumătate. Așa lichidul rămânea fierbinte și nu-și pierdea din calități.

Se ridică, se duse la Netty și îi dădu una din cești.

— Cum a decurs prânzul? se interesă el.

— Cred că nu-l voi uita niciodată, răspunse Netty.

Colonelul luă o gură de cafea și își zise: „Asta îmi spune că povestea care a iritat-o s-a petrecut la acel prânz”.

— Cine a participat? întrebă el, întorcându-se la scaunul lui.

— Păi, Frauburgermeister Liptz, evident, și pastorul Dannberg de la Saint Johan. Și Frau Erika von und zu Gossinger.

Lustrous știa că Inge Liptz era soția primarului din Fulda. Pastorul Dannberg era un om mic de statură care conducea cu mână de fier nu doar biserica Saint Johan, ci și comunitățile *Evangalische* – protestante – din regiune. Frau Erika von und zu Gossinger era singura fiică – „un soi de mătușă fată bătrână”, cum o considera Lustrous – a familiei Gossinger, familie care deținea, printre multe altele, trei ziare regionale, fabrica de bere Gossingerbrau și o mulțime de pământuri.

Lustrous fusese surprins să audă că Netty fusese invitată să viziteze Casa din Pădure. Cu toate că el și Bătrânul fuseseră prieteni buni înainte de accidentul de pe autostradă, Netty nu fusese niciodată invitată în acea casă. Soția Bătrânului murise, singurul lui fiu nu se însurase niciodată, iar fata lui, dacă avea o viață socială, nu inclusese în cadrul ei, din câte știa Lustrous, niciun american până atunci.

— Mă surprinde, zise Lustrous. La ce s-a referit invitația asta?

Netty nu-i răspunse.

— Ați fost doar voi cinci?

— Doar noi cinci, Fred, răspunse Netty. Inge, pastorul și Frau Erika, Elaine și cu mine.

— În fine, ce părere ți-a făcut Casa din Pădure?

— Încerc să-mi adun gândurile, Fred, replică Netty, oarecum impacientată.

— Scuze.

— Un prânz foarte bun, reveni Netty. Friptură de porc mistreț. Din sufrageria ei se poate vedea granița. În vreme ce mâncam, prin fața ferestrei au trecut doi dintre grănicerii tăi. Frau Erika mi-a arătat proprietatea lor de cealaltă parte a gardului.

— Am fost acolo. Ultima dată s-a întâmplat anul trecut, cu tatăl ei, când am montat legătura radio.

— Îmi amintesc, replică Netty, la fel de impacientată. Bun, acum îi dăm drumul.

Își băgă mâna în poșetă și scoase de acolo o fotografie, pe care i-o dădu soțului ei.

— La cine mă uit aici? întrebă Fred Lustrous.

— Unul din copiii noștri din flori, răspunse Netty cu amărăciune în glas.

— Nu zău?

„Așa cum spunea generalul George S. Patton, gândi colonelul Lustrous: «Un soldat care nu regulează nu va lupta». Probabil că e adevărat. Dar de ce nu pot iresponsabilii ăștia să folosească cauciucul?”

— Conform celor spuse de Frau Erika, zise Netty, tatăl este un pilot de elicopter care a fost aici acum doisprezece ani și a stat suficient de mult cât să-și împrăștie sămânța prin jur.

— De unde știe ea chestia asta?

— Ăla e Karl Wilhelm von und zu Gossinger, răspunse Netty. E băiatul lui Frau Erika. Se pare că „Frau” a devenit doar o titulatură onorifică.

— Stai să mă asigur că am priceput bine, rosti Lustrous. Copilul ăsta este al lui Frau Erika, iar tatăl lui este un american?

— Te-ai prins, replică Netty. Și ea vrea ca tu să-l găsești.

— Iisuse!

— Cât de repede poți. Și, evident, cu maximă discreție.

— De ce? După atâta amar de vreme?

— Frau Erika nu mai are mult de trăit. După cum a spus chiar ea, mai are între două și patru luni. Cancer de pancreas, inoperabil. Ia deja morfină.

— Dar chestia asta pare… de necrezut, zise Lustrous.

— Asta a fost și prima mea reacție, mărturisi Netty. Dar se pare că pastorul Dannberg știe de băiat… de când ea a rămas gravidă. Este adevărat, Fred.

— Și pilotul ăsta de elicopter nu a vrut să se însoare cu ea?

— Ea spune că e sigură de faptul că el nu știe de copil. Ce urmează, ți-o spun, e o părere personală: Familia a preferat ca ea să nu avorteze… apropo, avea optsprezece ani când l-a născut… mai bine să-l nască din flori decât să caute neapărat alternativa, care ar fi însemnat murdărirea liniei de sânge a familiei prin căsătorie.

— Cum adică „murdărirea”? De către un american, vrei să spui?

— Nu era doar un american. După Frau Erika, tatăl acelui băiat blond este Jorge Alejandro Castillo. Din Texas.

— O, Doamne! exclamă colonelul Lustrous.

— Da, Freddy, „O, Doamne”!

— Să văd ce pot face, promise el. Apoi în minte îi veni un gând, pe care îl exprimă cu voce tare: Băiatul știe ceva?

— Nu știu. Frau Erika va trebui să-i spună adevărul, dacă nu a făcut-o deja.

— Bine, să văd ce pot afla.

Netty se uită în ochii lui, dădu din cap, apoi se ridică.

— Vii acasă la cină? întrebă ea.

El încuviință.

— Avem friptură de porc mistreț, îl informă ea. În vreme ce ne urcam la bordul „investiției” ca să ne întoarcem, o servitoare a venit la noi cu un platou imens de mâncare învelit în folie de aluminiu. Servitoarea a spus că Frau Erika voia să mi-l dea mie; altfel arunca mâncarea la gunoi.

— Îmi place friptura de porc mistreț, zise colonelul.

— Știu, replică ea. Când erai locotenent, tu și colonelul împușcați mistreții cu mitraliere Thompson și duceai carnea la Saint Johan.

— Ți-am spus povestea asta, nu?

— Eram și eu aici, dragă. Încă o tânără mireasă care roșeam din orice. Aproape te-am părăsit când ai intrat în casă clătinându-te sub greutatea celei mai urâte carcase de animal pe care o văzusem vreodată și m-ai făcut să înțeleg că te aștepți ca bucata aia de carne să se transforme în friptură.

Colonelul chicoti.

— E destulă mâncare dacă ai chef să inviți pe cineva la masă, zise Netty.

— Familia Naylor?

— De ce nu?

Netty se duse la el, îl sărută și zise:

— Fă-mi o favoare, Freddy. Nu lăsa chestia asta să aștepte.

— Mă apuc imediat de treabă, promise el.

O conduse spre ușă cu brațul peste umărul ei.

Sergentul-major Dieter își ridică privirea.

— Vezi, te rog, dacă maiorul Naylor e disponibil, îi ceru colonelul Lustrous.

TREI

Cartierul general

Regimentul 11 de Cavalerie Blindată
Downs Barracks
Fulda, Hesse, Germania de Vest
07:40, 7 martie 1981

— Cum ne descurcăm, sergent? îl întâmpină colonelul Frederick J. Lustrous pe sergentul-major Rupert Dieter când acesta intră în birou. Înainte ca Dieter să poată replica, Lustrous continuă: înainte de a-mi povesti, vreau să-i spui ceva cu discreție sergentului de la popota Escadrilei 1.

— Da, domnule?

— Am luat micul dejun acolo.

— Aha.

— Aha. Mă înțelegi, sergent?

— Voi lua prânzul acolo, domnule.

— A fost rău de tot, Dieter. Iar ăsta e genul de lucruri pe care nu ni le putem permite.

— Voi avea grijă de asta, domnule.

— Las problema în mâinile tale pricepute, sergent, zise Lustrous, după care îi făcu semn subofițerului să-l urmeze.

Dieter înșfăcă unul dintre cele trei termosuri cu cafea de pe măsuța unde se afla cafetiera și îl urmă pe Lustrous.

— Dați-mi doar o secundă, domnule colonel, zise Dieter. Ce vreau să vă arăt se află pe biroul meu.

Lustrous încuviință, rosti un „Desigur”, apoi își scoase haina de teren, o atârnă în cuier, apoi se așeză pe un scaun.

Dieter apăru în birou o clipă mai târziu, aducând un teanc gros de ziare prinse cu agrafe metalice mari. Deasupra era o carte subțire îmbrăcată în piele artificială maro.

— Ce naiba mai sunt și astea? întrebă Lustrous.

— Ziarul regimentului, domnule, răspunse Dieter. Arhiva din anul 1969.

— L-ai descoperit pe tăticu' acolo?

— Da, domnule, cred că da.

Dieter puse teancul de ziare vechi pe masa de ședințe a lui Lustrous și îl deschise cu grijă cam la jumătate.

— Vreți să vă uitați, domnule? întrebă Dieter.

Lustrous se ridică de pe scaun și se duse la masă.

Dieter îi arătă o fotografie destul de ștearsă cu doi ofițeri în costume de zbor stând lângă un elicopter HU-1D.

— Ăla e un model Dog, zise el, indicând elicopterul.

— Îhî, făcu Dieter.

Deasupra pozei se vedea un titlu mare, care spunea: BLACKHORSE VA FOLOSI LA INSTRUCȚIE CAVALERIA AERIANĂ.

Sub fotografie exista și o explicație, unde se putea citi: „Prim-locotenentul James Biden (stânga), din Ithaca, N.Y., și WOJG J.A. Castillo din San Antonio, Texas, din cadrul Companiei Aeriene 322, stând lângă elicopterul lor HU-1D, unul din cele opt care vor participa la un exercițiu de instruire de trei săptămâni alături de soldații din Regimentul Blackhorse".

— E o fotografie mizerabilă, zise Lustrous. Dar tipul pare să aibă doar cincisprezece ani.

— Am observat și eu asta, domnule.

— Ei bine, l-ai descoperit. Bravo!

— Mai bine v-ați reține laudele, domnule, replică Dieter. Asta nu e totul.

Luă cartea învelită în piele artificială și i-o dădu colonelului.

Lustrous se uită la titlu.

— Medalia de Onoare? se miră el.

Dieter dădu din cap.

— Am pus un semn, domnule, zise el.

Lustrous îl găsi și deschise cartea la pagina indicată.

— Iisuse Hristoase! exclamă el.

Era o altă fotografie a lui Castillo, făcută, probabil, atunci când acesta absolvise școala de piloți. Și aici, omul părea să aibă doar cincisprezece ani.

— Nu cred că sunt prea mulți oameni cu un asemenea nume care să fi zburat la manșa unui Huey, rosti Dieter. Cred că el e omul dumneavoastră, domnule colonel.

Lustrous începu să citească cu voce tare ordinul de citare:

— La datele de 4 și 5 aprilie 1971, în vreme ce pilota elicoptere HU-1D în sprijinul Operațiunii Lam Son 719…

Se opri și se uită la Dieter.

— Aprilie ’71? Dar noi plecaserăm din Vietnam la acea dată.

— Nu și piloții, răspunse Dieter. Cei ai Forțelor Aeriene și ai Armatei. Am lăsat mai mulți dintre ei, plus niște unități de artilerie grea în ariergardă ca să-i sprijine pe sud-vietnamezi. Am căutat Operațiunea Lam Son 719.

— Și?

— Sud-vietnamezii au intrat în Laos ca să taie coloana de alimentare a lui Ho Și Min, răspunse Dieter. Au fost măcelăriți. La fel s-a întâmplat și cu elicopterele noastre. Am pierdut peste o sută de aparate, iar mai bine de cinci sute au fost atinse de proiectile.

Lustrous își plecă privirea din nou asupra cărții și continuă:

— … de nenumărate ori, ofițerul Castillo și-a pilotat aparatul prin tiruri intense de antiaeriană ca să salveze echipajele elicopterelor americane doborâte. În cursul acestui proces, el însuși a fost doborât de două ori, suferind răni grave, contuzii și arsuri, refuzând însă îngrijirea medicală. Ofițerul Castillo era la a cincizeci și două misiune de salvare, la mansa celui de-al cincilea elicopter pe care l-a pilotat în cursul acestei perioade, când aparatul lui a fost lovit de tirul intens al antiaerienei și a explodat în aer…

Lustrous se uită la Dieter și repetă:

— *A cincizeci și doua* misiune de salvare?

— Așa scrie acolo, domnule. V-am spus că am pierdut peste o sută de elicoptere. Prin asta se înțelege că au fost distruse; nu intră la socoteală cele avariate și doborâte. Ne-au bătut măr. A fost nevoie de numeroase operațiuni de salvare pentru ca echipajele elicopterelor să nu cadă în mâna gălbejiților.

— În fine, aici spune că i s-a acordat Medalia de Onoare post-mortem, continuă Lustrous. Ca atare nu prea pare posibil ca el să-și mai asume obligații parentale, nu?

— Este înmormântat în Cimitirul Național al Fortului Sam Houston, domnule, zise Dieter. N-au reușit să-i recupereze cadavrul imediat.

— Nemernicul, murmură Lustrous. Nu mă așteptam la așa ceva.

— Nu știm cu certitudine dacă e omul nostru, domnule. Nu avem această certitudine.

— Hai, fii serios, Dieter!

— Credeți că nu e posibil, domnule, ca Frau Cum-O-Cheamă să fi știut de povestea asta?

— Nu cred că e posibil, răspunse automat Lustrous, dar apoi adăugă: De ce ar face așa ceva?

— Femeile disperate, la naiba, oamenii disperați, domnule colonel, fac gesturi disperate. Gesturi care par lipsite de sens.

— Nu-mi place să fiu de acord cu tine, dar aici sunt, replică Lustrous. Situația asta a devenit atât de serioasă, că nu mai poate fi gestionată de cineva cu atribuțiile mele.

— Și atunci ce vreți să faceți, domnule?

— O să încerc să ajung la generalul Towson ca să văd dacă are câteva minute la dispoziție și pentru mine în programul lui încărcat, răspunse Lustrous. Încearcă să dai de el, sergent.

— Da, domnule, răspunse Dieter, care ridică imediat receptorul unuia din telefoanele de pe biroul colonelului.

Erau două aparate acolo. Unul era un telefon public, cu număr în rețeaua civilă, celălalt era conectat la rețeaua securizată a armatei. Dieter formă un număr din memorie.

— Hei, Tony, rosti el după câteva clipe. Rupert Dieter sunt. Cum îți mai merge, grăsane?

Urmă o pauză.

— Tony, șeful meu vrea să discute cu șeful tău. Se poate?

Urmă o altă pauză, apoi Dieter zise: „Mersi, Tony” și îi dădu receptorul colonelului.

— Comandantul Corpului 5 vă va răspunde imediat, domnule, rosti el.

— Mersi.

Lustrous a așteptat cincisprezece secunde înainte ca la celălalt capăt al liniei să se audă vocea generalului-locotenent Robert B. Towson, comandantul Corpului 5 de Armată al Statelor Unite.

— Towson.

— Bună dimineața, domnule general. Lustrous vă deranjează.

— Ce pot face pentru tine, Fred?

— Am nevoie de zece minute din timpul dumneavoastră, domnule, și de ceva îndrumare. Dacă aveți un elicopter

disponibil, aș aprecia să-mi trimiteți unul. Dacă nu, vin cu mașina.

— E evident că nu vrei să discuți problema la telefon.

— Aș prefera să n-o fac, domnule.

— Chestiuni personale, Fred?

— Nu, domnule. Există și un aspect personal. Să zicem mai bine că e pentru binele armatei.

— Bine. Noi doi o să luăm prânzul împreună. Va veni un elicopter la tine în treizeci de minute. Și nu trebuie să te schimbi de pantalonii ăia pătați cu ulei și de bocancii care nu respectă regulamentul. Bine?

— Vă mulțumesc mult, domnule general.

Generalul Towson închise fără să mai spună ceva.

— Bun, rosti Lustrous. În treizeci de minute vine un elicopter aici. Tu, eu și maiorul Naylor plecăm cu el. Găsește-l pe colonelul Stevens și spune-i că vreau să vină aici ca să aibă grijă de prăvălie în lipsa noastră.

Locotenent-colonelul Charles D. Stevens era comandantul executiv al Regimentului Blackhorse.

— Da, domnule, zise Dieter.

PATRU

Sediul Comandamentului General

Corpul 5 de Armată
Clădirea I.G. Farben
Frankfurt am Main, Germania de Vest
10:35, 7 martie 1981

— Domnule, a venit colonelul Lustrous, anunță prin intercom sergentul-major Anthony J. Sanguenetti, un bărbat masiv, de culoare, aproape chel, în vârstă de patruzeci și cinci de ani.

— E singur?

— Nu, domnule, a venit cu maiorul Naylor și cu un sergent-major cu adevărat urât.

— Să intre și spune-i lui Lownsdale să nu-mi dea nicio legătură telefonică până la noi ordine.

— Da, domnule, rosti Sanguenetti, după care se uită la Lustrous. Domnule colonel, comandantul vă primește acum pe dumneavoastră, pe maiorul Naylor și pe Bătrânu' Cum-îl-cheamă de colo.

Dieter îi arătă degetul mijlociu lui Sanguenetti în vreme ce trecu pe lângă el spre biroul generalului Towson.

Lustrous, Naylor și Dieter salutară regulamentar. Towson le răspunse cu o fluturare de mână.

— Când Tony a rostit cuvântul „urât", rosti el, ridicându-se de pe scaun ca să-i strângă mâna lui Dieter, mi-am dat seama că tu trebuie să fii. Ce mai faci, Rupert? Nu te-am văzut de multă vreme.

— Și eu mă bucur să vă văd, domnule.

— Parcă ai mai slăbit, zise generalul. Ești suprasolicitat?

— Da, domnule. Peste măsură.

— Deci cred că și tu știi despre ce e vorba?

— Da, domnule.

— Atunci trebuie să afli și tu, Tony, rosti generalul. Intră și închide ușa.

Towson așteptă ca ușa să fie închisă, apoi se uită la Lustrous.

— Rezumă totul într-o frază, Fred, zise el. Pentru binele armatei?

— Domnule, cred că e foarte posibil ca exact înainte de a fi trimis în Vietnam, unde a primit Medalia de Onoare post-mortem, un tânăr ofițer pilot să fi lăsat gravidă o tânără nemțoaică cu care nu era căsătorit.

Towson se uită lung la Lustrous.

— A naibii frază, Fred, zise el. Mă așteptam să aud ceva de genul „mare scandal la bordel".

Lustrous nu-i răspunse.

— Ești sigur? întrebă Towson.

— Nu, domnule, dar aș pune pariu că faptele sunt reale.

— De ce a apărut așa ceva acum? Mama tocmai a aflat că tipul este un erou?

— Nu, domnule. Mama tocmai a aflat că e pe moarte – are cancer de pancreas – și aici nu mai există nicio rudă de sânge care să aibă grijă de băiatul care are acum doisprezece ani.

— Și de ce crezi că ea spune adevărul?

— Am fost prieten cu tatăl ei, domnule. Iar femeia nu umblă după bani.

— De unde știi?

— Pentru că are mai mulți decât are nevoie. Este Frau Erika von und zu Gossinger, domnule general. Are o fabrică de bere, trei ziare și alte proprietăți.

— E rudă cu tipul care a sfeclit-o în accidentul de mașină de pe autostradă?

— Atunci au murit tatăl și fratele ei, domnule.

— Și cum a ajuns povestea asta la urechile tale?

— Ea i-a spus-o lui Netty, domnule general. Ieri la prânz. Cred că spune adevărul, domnule.

— Probabil că așa e, dar nu ne putem permite să riscăm, rosti generalul. Tony, ia legătura cu Statul-Major din Saint Louis și cere-le să ne trimită prin fax… cum se numește tipul ăsta?

— Jorge Alejandro Castillo, domnule, răspunse imediat sergentul-major Dieter.

— … dosarul de carieră al domnului Castillo și orice alte informații pe care le au despre el chiar acum, după care să trimită cópii după toate aceste documente cât mai rapid posibil. Dacă cei de acolo spun că nu pot face treaba astăzi, le explici că eu am zis că, dacă nu vor s-o facă, atunci îmi voi adresa cererea prin intermediul șefului de Stat-Major. Dacă întreabă de ce avem nevoie de ele, nu știi. Ai priceput?

— Da, domnule.

— Treci chiar acum la treabă, îi ceru Towson. Rupert te va pune apoi la curent cu ce vom discuta noi.

— Da, domnule, rosti Sanguenetti, după care se uită la Dieter, care scria numele complet al lui Castillo pe o bucată de hârtie.

După ce Dieter îi dădu hârtia, Sanguenetti părăsi biroul.

Towson se uită la Lustrous.

— Dacă vrei să scoți vreun dosar din Saint Louis trebuie să devii dentist, zise el. Le tragi cu cleștele de acolo. Cu câteva săptămâni în urmă chiar a trebuit să apelez la șeful de Stat-Major. Sper să fi ținut minte chestia asta. Se opri, gânditor, după care continuă: Bine. Să spunem că ai dreptate, Fred… iar dacă Netty o crede pe femeia asta, probabil că ai dreptate. Ce facem mai departe?

Colonelul Lustrous îl mai avusese comandant pe generalul Towson de două ori, așa că își dădu seama că întrebarea era retorică și Towson nu aștepta niciun răspuns.

— Ar fi o treabă dacă domnul Castillo ar fi fost însurat, continuă Towson. Foarte posibil că onorurile post-mortem și chiar o pensie de urmaș ar fi fost acordate văduvei, beneficii la care acest băiat din Germania ar putea avea dreptul. Voi avea o discuție cu juristul nostru ca să obțin informații. Dacă nu a fost însurat, atunci situația se schimbă. Bun. Acum nu cunoaștem suficiente detalii ca să luăm vreo decizie. Singurul lucru la care mă pot gândi este să-i luăm băiatului o mostră de sânge. Pare puțin cam dur, iar dacă mostra se potrivește nu dovedim nimic. Dacă nu, dovedim că nu a existat o relație parentală între cei doi. Așa că singurul lucru pe care îți pot spune să-l faci, Fred, este să iei o mostră mare din sângele acestui băiat și să iei toate măsurile ca să putem depune mărturie că am fost de față când i s-a recoltat proba și că sângele respectiv nu a ieșit nicio secundă de sub supravegherea noastră.

— Da, domnule, răspunse Lustrous, după care se uită la maiorul Naylor, care zise la rândul lui: Da, domnule.

— Ce a făcut omul nostru ca să primească Medalia de Onoare? se interesă Towson.

— Știți ceva despre Operațiunea Lam Son 719, domnule?

Towson căută prin memorie, apoi încuviință.

— Domnul Castillo a fost lovit și elicopterul pe care îl pilota făcut bucăți când se afla în a cincizeci și doua misiune de salvare a piloților doborâți.

— Cunosc povestea, zise Towson. Și-a dat jos copilotul și șeful de echipaj din aparat, spunându-le că n-are sens să fie cu toții uciși. Tânărul ăla chiar că avea boașe mari. Realizând ce spusese, adăugă: Ce alegere nepotrivită de cuvinte, nu? Am tendința neplăcută de a face așa ceva.

CINCI

Cartierul General

Regimentul 11 de Cavalerie Blindată
Downs Barracks
Fulda, Hesse, Germania de Vest
16:40, 7 martie 1981

— Domnule, Frau von Gossinger e la telefon, anunță sergentul-major Dieter din biroul exterior.

— E cu „von und zu”, Dieter, replică Lustrous, făcându-i semn maiorului Naylor să ridice extensia aparatului de pe masa de ședințe, după care el însuși ridică receptorul de pe birou.

— Fred Lustrous, Frau Erika, rosti el.

— Bună ziua, domnule colonel.

— Povestea a luat o nouă turnură, rosti Lustrous. Aș vrea să discutăm personal pe marginea ei, și nu la telefon. E posibil?

— Bineînțeles.

— Când vă convine?

— Oricând vă convine și dumneavoastră, replică ea. Și acum dacă vreți.

— Mă gândeam să o aduc și pe Netty cu mine, zise Lustrous, ca și pe Elaine Naylor și pe soțul ei, maiorul Naylor, care ne va ajuta cu toate astea.

— Bineînțeles.

— Îmi trebuie, să zicem, treizeci de minute ca să ajung acasă, să le iau pe doamne și să mă schimb, apoi în jur de patruzeci și cinci de minute ca să ajung cu mașina până acolo. Asta ar însemna cu puțin peste ora șase și jumătate. Vă convine?

— E perfect, domnule colonel. Și nu e nevoie să renunțați la uniforme. Iar dacă aveți timp, vă rog să rămâneți la noi la cină.

— Sunteți amabilă, replică Lustrous. Dar nu vreau să vă deranjez.

— Nu vă mai faceți atâtea probleme. Eu sunt cea care vă oblig prin prisma prieteniei dumneavoastră cu tatăl meu. Vă voi aștepta undeva înainte de ora șapte. Și vă mulțumesc.

Se auzi un zgomot sec și legătura telefonică se întrerupse.

Lustrous se uită la Naylor.

— A spus „să luați cina cu noi”, colonele, zise Naylor.

— Mda, am auzit, replică Lustrous, care apoi strigă: Rupert!

Sergentul-major Dieter își vârî capul pe ușă.

— Am auzit, zise el. Vreți să conduc eu?

— Nu, cred că vom merge cu Mercedesul, răspunse Lustrous. Vrei să-i spui colonelului Stevens să aibă grijă de prăvălie?

— Da, domnule, rosti Dieter. Dacă vreți, domnule, le pot anunța pe doamne.

— Bună idee. Mulțumesc. Minte. Spune-le că am plecat deja spre ele. Te pun la curent imediat ce ajung la birou de dimineață.

— Cum vreți, domnule. De vreme ce n-am ajuns să iau prânzul la popotă azi, mă gândeam să iau micul dejun acolo mâine-dimineață.

— Fă-o, îi ceru Lustrous. Ne vedem când ajungi înapoi aici.

ȘASE

Haus im Wald

În apropiere de Bad Hersfeld
Kreis Hersfeld-Rotenburg
Hesse, Germania de Vest
18:45, 7 martie 1981

Când maiorul Allan B. Naylor îl văzu pentru prima dată, din Mercedesul condus de Lustrous, pe Carlos Guillermo Castillo, acesta stătea lângă mama lui pe treptele de piatră ale Casei din Pădure. Băiatul purta un costum de culoare închisă cu cămașă albă și cravată, iar părul blond era pieptănat cu grijă.

Familia Naylor avea doi fii, unul de paisprezece ani și celălalt de zece, iar primul lucru care îi trecu lui Naylor prin minte fu acela că în viața acelui biet băiat blond distracția nu avea niciun loc.

Al doilea gând fu o înjurătură la adresa întregii situații.

Colonelul Lustrous o ascultase pe Frau Erika von und zu Gossinger. El și Naylor nu se schimbaseră de hainele de lucru. Soțiile lor erau îmbrăcate ceva mai protocolar.

Mama și fiul așteptară pe trepte ca familiile Lustrous și Naylor să coboare din mașină și să se apropie de ei.

— Cât mă bucur să vă revăd, colonele Lustrous, zise Frau Erika, întinzând mâna. Bine ați venit.

— Mulțumesc, replică Lustrous. Îmi dați voie să vi-l prezint pe bunul meu prieten, maiorul Naylor?

— Bineînțeles, soțul lui Elaine. Ce mai faceți, domnule maior?

Netty urcă treptele și o sărută pe obraz pe Frau Erika, urmată imediat de Elaine.

— Iar el e fiul meu, rosti Frau Erika. Karl Wilhelm.

Băiatul întinse mâna, mai întâi spre Netty, apoi spre Elaine, apoi spre Lustrous și în cele din urmă spre Naylor, rostind, de fiecare dată, în engleză:

— Ce mai faceți? Încântat să vă cunosc.

Chiar dacă nu semăna deloc cu cea vorbită în America, engleza băiatului era lipsită de accent, fără să fie marcată cumva de varianta britanică predată de profesorii englezi de la Saint Johan – pe care fiul maiorului, Allan B. Naylor III, îi adusese acasă la el, câștigându-și astfel porecla de „Lord Fauntleroy” – sau de accentul german de așteptat de la un tânăr din partea locului.

— Băiatul meu merge la Saint Johan, zise Elaine. Allan. Îl cunoști cumva?

— El e cu doi ani în fața mea… *mai mare* ca mine, zise Karl Wilhelm von und zu Gossinger. Știu cine e.

— Ce-ar fi să intrăm și să bem ceva? propuse Frau Erika.

•

O servitoare cu șorț alb stătea în spatele unui bar improvizat pe o masă în bibliotecă. Se vedeau sticle de Gossingerbrau în sticle închise la culoare cu etichete cu sigilii ceramice, sticle de vin roșu și alb franțuzesc și german, șampanie franțuzească și germană, bourbon și whisky, gin, coniac și mai multe șiruri de pahare adecvate fiecărui tip de băutură.

Lustrous, Netty și Allan Naylor cerură scotch; Elaine Naylor ceru un pahar de Rumpoldskirchener, iar Frau Erika își turnă o sondă plină de coniac.

— Bun venit, prieteni, în casa noastră, zise Frau Erika, ridicând paharul. Ce l-ați învățat pe tata să spună, Oberst Lustrous? „Să crape ghinionul”? Atunci să crape ghinionul!

Toată lumea observă înghițitura mare de coniac pe care o luă.

— Nu știu ce înseamnă asta, rosti Karl Wilhelm von und zu Gossinger.

— Dacă mă gândesc mai bine, nici eu, Karl, replică Lustrous. Te deranjează dacă îți spun Karl?

— Nu, domnule. Nicio problemă.

— Te superi, Karl, dacă discutăm ceva cu mama ta între patru ochi? zise Lustrous.

— Bineînțeles că nu, domnule.

— Frau Erika? o îndemnă Lustrous.

— Da, rosti ea. Karl, vrei să te duci câteva clipe în biroul lui *Grosspappa*?

Lui Karl nu-i plăcu ideea, dar dădu scurt din cap și se îndreptă spre capătul bibliotecii. Lustrous văzu că de acolo se deschidea un soi de birou. Se vedeau o masă, o mașină de scris, un fotoliu de piele și câteva măsuțe aliniate într-o cameră mică plină de rafturi cu cărți.

— Când tata era foarte supărat dintr-un motiv oarecare, zise Frau Erika, se ducea acolo ca să scrie editorialul. Spunea că îi vine foarte greu să rămână furios acolo.

— Atunci trebuie să presupun că cele mai multe editoriale pe care le-am citit nu au fost scrise aici, zise Lustrous.

Frau Erika îi zâmbi.

— Tot el spunea că e un păcat să îți pierzi cumpătul, căci era plăcut când i se întâmpla asta, replică ea.

Lustrous zâmbi la rândul lui și se întoarse spre Netty.

— Îmi dai chestia aia, te rog, iubito? zise el.

Netty scotoci în poșetă și scoase de acolo o fotocopie plastifiată a pozei de ziar. Spec5 Sam Rowe, omul bun la toate al sergentului-major Dieter, încercase câteva ore să îmbunătățească rezoluția.

Netty dădu copia soțului ei, care i-o înmână mai departe lui Frau Erika fără să spună nimic.

Aceasta o privi cu atenție, apoi se uită la Lustrous.

— Da, el e. Probabil că a fost făcută în acea vreme. Doamne, era așa de tânăr! Doar nouăsprezece ani!

— Mă tem că trebuie să vă spun că a fost ucis în Vietnam, zise Lustrous.

Erika se uită câteva clipe drept în ochii lui, apoi dădu din cap.

— Am știut cumva mereu chestia asta, rosti ea. El a spus… a spus că probabil nu voi afla prea multe despre el, căci nu prea se pricepe la scris scrisori. Dar că se va întoarce imediat ce va reveni din război. Eram foarte tânără. L-am crezut. Chiar și atunci când n-am primit nicio scrisoare. E ușor să crezi când ești tânăr.

— Dacă vă ajută la ceva, a murit ca un erou, zise Lustrous.

— Pentru mine nu înseamnă nimic, dar va însemna pentru Karl, rosti Erika, după care își ridică vocea. *Karl, kumst du hier, bitte*!

Părea aproape veselă. Lustrous observă că sonda cu coniac era aproape goală. Se uită la Netty și zări durerea din privirea ei.

Băiatul reveni din încăperea alăturată.

— Da, mamă?

— Oberst Lustrous a adus o fotografie, dintr-un ziar, de-a tatălui tău, rosti ea.

Băiatul nu răspunse. Erika îi dădu copia plastifiată.

El o privi, apoi se uită la maică-sa.

— Nu s-a întors la noi, Karl, pentru că a fost ucis în război, zise Erika.

— Tatăl tău a fost un mare erou, Karl, zise Lustrous.

— Mama a spus că e mort, replică băiatul.

— A fost ucis în vreme ce încerca să-i salveze pe alți piloți de elicopter, îi explică Naylor.

— Dacă îmi este permis să întreb, în ce fel schimbă acest lucru situația? întrebă băiatul.

— Poftim? făcu Lustrous.

— Dacă e mort, nu mă pot duce la el, nu-i așa?

„Asta înseamnă, evident, că știe despre boala maică-sii, își zise Naylor. Are mult sânge rece; acum află că taică-său e mort și că el nu va mai avea niciun fel de familie”.

— Karl, rosti Netty cu voce blândă. Am cerut dosarul lui; îl vor trimite aici cât se poate de repede. Nu-ți pot promite, dar este posibil, ba chiar probabil ca tatăl tău să fi avut o familie…

— Și eu să mă duc acolo? Nu. N-o voi face. Pastorul Dannberg spune că pot sta la Saint Johan…

— Dar dacă există o familie, insistă Netty, aceasta te va iubi…

— De ce să mă iubească? Mama spune că nici nu au habar de existența mea.

„Adevărat, își zise Naylor. Iar băiatul simte sau și-a dat seama că ar fi o trecere groaznică de la Casa din Pădure la clima din Texas, chiar dacă nu înțelege că, având un nume precum Castillo, viața pe care o va duce în Texas va fi mai mult ca sigur una de texan mexican, cu totul deosebită de viața unui german din clasa socială de elită”.

•

Naylor elaborase o teorie proprie legată de modul în care tânărul Jorge Alejandro Castillo, de nouăsprezece ani, ajunsese să zboare cu un elicopter mai întâi în Germania, apoi în Vietnam.

Două erau motivele pentru care tinerii de șaptesprezece și optsprezece ani intrau în serviciul militar în timpul războiului din Vietnam. Niciunul nu avea legătură cu ideea patriotică de a alerga la chemarea patriei, ci mai degrabă cu situația lor economică și cu sistemul de recrutare obligatorie. Dacă tinerii nu aveau bani ca să meargă la colegiu și să fie scutiți de armată pe motiv de educație, atunci recrutarea obligatorie devenea inevitabilă pentru ei.

Jorge Alejandro Castillo fusese suficient de deștept ca să intre în programul Warrant Officer Candidate, ceea ce însemna că în mod categoric fusese suficient de deștept pentru colegiu. Faptul că nu ajunsese acolo sugera ideea că nu existaseră bani pentru educația superioară. Naylor știa că recrutorii armatei pieptănau des liceele în căutare de elevi pe punctul de a absolvire și, mai ales, de elevi deștepți care nu-și puteau permite un colegiu. Discursul lor de recrutare promitea tinerilor că, dacă aceștia se înrolau atunci, în loc să aștepte ordinul inevitabil de încorporare, avea să li se „garanteze” alegerea armei, ceea ce în mod aproape invariabil însemna instruire în electronică sau mecanică de automobil, și totodată că tinerii respectivi nu aveau să se trezească într-o bună zi că primesc o pușcă și li se ordonă să ucidă oameni.

Oferta era cât se poate de validă. Tinerilor li se oferea instruirea promisă. Prețul plătit era cătănia pe trei ani. Cei care erau încorporați obligatoriu aveau datoria de a sluji patria doi ani. Armata mai primea astfel încă un an de serviciu militar, în cursul căruia tânărul în cauză primea între cinci și opt luni de instruire de specialitate promisă, după care slujea în serviciul activ doi ani conform specializării. Din punctul de vedere al tânărului, acesta știa că primește instruire și că, dacă n-o dădea rău de tot în bară în cursul acestui proces, nu era trimis mai departe pe front ca infanterist.

Atunci când tânărul ajungea la centrul de recrutare, se trezea că i se dă Testul General de Clasificare al Armatei, un soi de test combinat de inteligență și aptitudini. Un soldat obișnuit obținea un scor între 90 și 100. Scorurile între 110 și 120 îl calificau pe

recrut pentru școala de ofițeri sau pentru cursurile tehnice de specialitate, cu o durată mai mare. Un pușți care obținea 120 de puncte sau mai mult intra în atenția mai multor oameni care aveau nevoie de tineri cu adevărat inteligenți. Cum ar fi fost piloții de elicoptere.

Punând toate acestea cap la cap, Naylor gândise că Jorge Alejandro Castillo se înrolase în armată ca să fie instruit ca tehnician electronist sau ceva asemănător și ca să nu fie luat la infanterie. Obținuse un scor foarte bun la test și fusese recrutat pentru Warrant Officer Candidate Program. Nu era greu să-l convingă pe un pușți să treacă de la instruirea de tehnician electronist la cea de pilot, iar plata zborurilor și statutul de ofițer de rezervă ajutau enorm în acest sens.

Naylor își amintea de un panou pe care îl zărise într-o anexă a Clubului Ofițerilor din Fortul Rucker, centrul de instruire al aviației din Alabama. Pe acesta scria:

PILOȚII DE REZERVĂ CARE VOR SĂ BEA BERE <u>TREBUIE</u> SĂ AIBĂ UN BELET DE VOIE DE LA MĂMICA LOR

Era o glumă, dar existau o mulțime de ofițeri de rezervă care se întorseseră deja din Vietnam și care erau obligați, dacă voiau să bea ceva, să o facă la post deoarece erau prea tineri ca să fie serviți cu alcool în exteriorul bazei.

În niciun caz nu se putea spune că Jorge Alejandro Castillo fusese singurul pilot de Huey care arăta ca un pușți de cincisprezece ani.

Concluzia întregii povești era aceea că maiorul Allan B. Naylor socotea ca foarte posibil ca tânărul Karl Wilhelm von und zu Gossinger, care acum locuia în *das Haus im Wald,* să se trezească brusc translatat într-o casă ieftină din Texas, posibil una în care engleza să fie chiar a doua limbă vorbită.

— Te vor iubi, Karl, pentru că sunt familia ta, zise Frau Erika.

— Mamă, asta e o prostie și o știi, rosti băiatul. Nu mă duc acolo. Și nimeni nu mă poate obliga.

Ieși furios din bibliotecă.

— O să discut cu el, zise Frau Erika.

— Trebuie să-i fie extrem de greu, rosti Elaine Naylor.

— Nu există alternativă pentru el.

— Frau Erika, interveni colonelul Lustrous. Ar mai fi ceva.

Erika se uită la el.

— Ca să dovedim că într-adevăr Karl este fiul domnului Castillo va trebui să-i luăm o mostră de sânge.

— Nu zău? replică ea, cu răceală în glas.

— Cât se poate de repede, continuă Lustrous.

— Presupun că am fost naivă să cred că voi fi crezută pe cuvânt, chiar și de către voi.

— Eu vă cred pe cuvânt.

— Chiar așa?

— Da, replică Lustrous cât se poate de sec.

— Foarte bine, vom lua sânge de la fiul meu, hotărî Erika, după care zâmbi: Mergem în sufragerie?

Surprinzându-i pe toți americanii de față, Karl Wilhelm von und zu Gossinger stătea deja în spatele unui scaun dintr-un capăt al mesei, așteptând politicos ca toată lumea să își ocupe locurile.

Nici el și nici maică-sa nu trădară prin ceva faptul că și-ar fi pierdut cumpătul.

Oaspeților li se oferi și li se turnă vin în pahare.

Frau Erika își puse palma peste pahar și zise:

— Cred că eu vreau tot coniac, te rog. Adu toată sticla.

La jumătatea felului principal, Frau Erika zise:

— Karl, trebuie să ți se ia o mostră de sânge.

— Americanii nu te cred pe cuvânt pentru ceea ce le-ai spus? replică imediat băiatul.

— Vei da sânge, rosti maică-sa. Mâine vei da sânge.

— Karl, iată cum zic eu să facem, interveni Allan Naylor: vin aici de dimineață, te iau cu mașina la centrul medical de dincolo de cazarmă – Downs Barracks – și după aceea te duc la Saint Johan.

Băiatul îl studie câteva clipe.

— N-ar fi mai logic, Herr maior, ca șoferul mamei să mă ducă la școală așa cum face de obicei și dumneavoastră să mă așteptați acolo? Asta v-ar scuti să mai faceți drumul până aici.

— Da, Karl, ar fi mai logic așa, zise Naylor.

— Atunci am hotărât. Ne vedem la poarta de intrare mâine-dimineață.

— S-a făcut, replică Naylor.

Restul cinei se dovedi un dezastru.

Erika se îmbătă serios – cam brusc, în opinia lui Naylor – își răsturnă paharul pe masă, apoi se ridică.

— Va trebui să mă scuzați, rosti ea. Mă simt rău.

Văzând că e nesigură pe picioare, Netty și Elaine se ridicară și o ajutară să iasă din sufragerie.

— Mama are dureri mari, zise Karl Wilhelm von und zu Gossinger, cu un ton serios. Coniacul o ajută, dar din cauza lui ajunge așa.

— Ne pare tuturor rău că mama ta e bolnavă, Karl, zise Naylor.

— Da, răspunse băiatul. Este o situație tare nefericită.

ȘAPTE

Cazarma Nr.1

„The Pershing House"
Fortul Sam Houston, Texas
07:15, 12 martie 1981

Comandantul general al Armatei a V-a a Statelor Unite se afla în salonul de mic dejun al casei botezate după generalul de armată John J. „Black Jack" Pershing[3] și odinioară chiar locuită de acesta. În salon intră maiorul Allan B. Naylor.

— Bună dimineața, domnule, zise Naylor.

— Nu te-am văzut de multă vreme, Allan, rosti generalul Amory T. Stevens, întinzând mâna.

Era un bărbat înalt, subțire, cu trăsături ascuțite.

— Da, domnule. Am sentimentul că vă forțez mâna, domnule general.

— Nu fi caraghios! Aș putea eu să refuz un ofițer care a fost odinioară un băiețel drăgălaș pe care îl legănam pe genunchi? Stai jos și servește-te cu niște cafea, apoi spune-mi despre ce naiba e vorba.

— Nu mâncați?

[3] Comandant legendar al Forței Expediționare Americane în Europa în timpul Primului Război Mondial și șef de Stat-Major al armatei americane între 1921 și 1924. (n.tr.).

— Urăsc să mănânc singur. Marjorie e la mama ei. Și nu credeam că o să apari înainte de amiază. La ce oră ai venit?

— Puțin după ora trei, domnule.

— Am spus că nu-mi place să mănânc singur. N-am spus că nu-mi place micul dejun.

— Pot să vă prăjesc eu niște ouă, domnule?

— Credeam că nu mai întrebi, replică generalul Stevens. Chiar o să merg în bucătărie ca să te urmăresc.

Naylor deschise frigiderul, de unde scoase un carton de ouă și o bucată de șuncă, pe care apoi le puse pe masă.

— Zilele astea dispun de ceea ce se cheamă „ajutor voluntar”, zise generalul. Un tânăr pe cinste. Dar el e și mai prost bucătar ca mine. Ai acolo o tigaie. Arătă spre locul cu pricina. Fă-le rumene, dar nu le îneca în ulei, te rog. Știu cum să fac pâine prăjită. O face mașina pentru mine.

Naylor chicoti.

— Aduc toate urările de bine din partea colonelului Lustrous, zise Naylor în vreme ce căuta tigaia.

— De vreme ce nu vei ajunge acolo înainte de vreme ca să-i zici și să strici surpriza, îți pot spune că Freddy a fost înaintat la gradul de general de brigadă, spre surprinderea mea și a multor altora.

— Dar astea sunt vești bune. Cu siguranță că merită promovarea. Eu nu sunt surprins.

— Freddy a avut mereu tendința asta supărătoare de a le spune verde în față superiorilor că se înșală, rosti Stevens. Asta înseamnă de obicei că ești ocolit la promovări. Tatăl tău a constituit una din rarele excepții de la regulă.

— Când s-a luat decizia?

— Ieri. Am fost la Washington, la comisia de promovări. Nu-i spune asta. O să o interpreteze ca și cum i-aș aproba gura spurcată.

— Ceea ce evident că nu e adevărat?

— Între admirație și aprobare există o diferență, Allan, rosti generalul. Să îți notezi asta undeva.

— Voi avea nevoie de o spatulă, zise Naylor.

— Într-unul din sertarele alea. Și mai știu că pe undeva pe aici sunt și niște farfurii.

Naylor găsi instrumentul și îl puse pe aragaz.

— Așadar, ce e cu misiunea asta secretă spre binele armatei la care te-ai înhămat? întrebă generalul, după care, venindu-i altă idee, rosti brusc: Nu ai nevoie de un șorț?

— Este o idee excelentă, încuviință Naylor.

Stevens luă un șorț din cuierul din spatele ușii și i-l dădu.

— Chiar știu unde sunt unele lucruri, zise el. Așadar, ce s-a întâmplat?

— Cu doisprezece ani în urmă, un tânăr, chiar foarte tânăr pilot de elicopter a avut o relație cu o fată de familie bună din Germania înainte de a pleca în Vietnam…

— O, la dracu'!

— … de unde nu s-a mai întors, continuă Naylor. Iar mama este acum pe moarte și s-a dus la colonelul Lustrous, de fapt la Netty, ca să-i ceară ajutorul în găsirea tatălui.

— Credeam că ai spus că nu s-a mai întors din 'Nam?

— Așa e. Eu acum fac o recunoaștere a terenului pentru colonelul Lustrous, ca să vedem cum e familia acestui pilot. Am o adresă și după micul dejun o să încep căutările.

— Acum există o chestie care se numește telefon, zise generalul. Freddy nu trebuia decât să mă sune. Aș fi pus pe cineva să cerceteze situația imediat.

— Generalul Towson i-a „sugerat" colonelului Lustrous să mă trimită aici, explică Naylor.

— Bob Towson a spus să te trimită pe tine? se miră generalul. Probabil că nu pricep ceva aici, Allan. De ce tot acest deranj? Mi-e rușine că trebuie să admit că o mulțime de militari de-ai noștri, de la simpli soldați la ofițeri, au lăsat însărcinate fete în Germania și au plecat. Au fost cu miile.

— Domnule, cred că am uitat să vă spun că tatăl a primit Medalia de Onoare în Vietnam.

— Da, ai uitat, zise Stevens. Iar acest amănunt schimbă situația, nu?

— Iar colonelul Lustrous și bunicul băiatului – care a murit într-un accident de mașină pe o șosea acum câteva luni – au fost buni prieteni.

— De ce natură este implicarea lui Freddy? Personală sau oficială?

— Cred, domnule, că este îngrijorat – ca și mine, de altfel – că familia tatălui o să fie mai mult decât iritată ca să afle că fiul lor a lăsat un fiu nelegitim în Germania cu doisprezece ani în urmă.

Iar dacă așa vor sta lucrurile – adică acești oameni să respingă ideea unui nou membru în familie – atunci colonelul Lustrous ar vrea să ferească băiatul și mama cât poate de mult de posibilele consecințe.

— Iar pe Bob Towson îl preocupă ce ar apărea în ziare dacă familia tatălui și mama intră în conflict? O NEMȚOAICĂ PRETINDE MEDALIA DE ONOARE A TATĂLUI PENTRU FIUL EI NELEGITIM?

— Da, domnule, sunt sigur că așa stau lucrurile.

— Ei bine, nu poți să dai vina pe mamă pentru că vrea să se asigure că odrasla ei este îngrijită cum trebuie, zise Stevens. Pe de altă parte, nu poți da vina nici pe familie că e suspicioasă în privința cuiva care pretinde că e mama unui copil conceput cu fiul lor mort.

— Adevărat, domnule.

Naylor se apropie de aragaz și întoarse șunca pe cealaltă parte.

Se auzi o bătaie în ușa bucătăriei, apoi ușa se deschise și intră un tânăr sergent cu aspect îngrijit.

— Bună dimineața, domnule, rosti el.

— Fii atent la ce face maiorul, Wally, rosti generalul. Dacă o să fiu presat de circumstanțe, este posibil ca într-o bună zi să mai apelez la serviciile tale.

— Da, domnule, rosti sergentul, zâmbind.

— Maiorul Naylor, sergentul Wally Wallace, zise Stevens.

— Ce mai faci, sergent?

— Dumneavoastră ce mai faceți, domnule?

— Ai mâncat de dimineață, Wally? întrebă generalul.

— Da, domnule, mulțumesc de întrebare.

— Wally, ce vei auzi aici vei ține doar pentru tine, înțeles?

— Da, domnule. Bineînțeles.

— Ai spus că ai un nume, Allan? întrebă generalul.

— Da, domnule. Rudele cele mai apropiate ale pilotului sunt părinții lui, domnul și doamna Juan Fernando Castillo.

— Cum ai zis?

— Numele rudelor apropiate este Castillo. Domnul și doamna Juan Fernando.

— Chestia asta devine tot mai interesantă. Sau tot mai încurcată. Mă apucă tremuratul când mă gândesc ce lucru interesant ar mai putea ieși de pe buzele tale.

— Domnule?

— Wally, adu-mi agenda telefonică a doamnei Stevens. Cea roz. E pe biroul ei din camera de lucru.

— Da, domnule, răspunse sergentul.

— Îi cunoașteți pe acești oameni, domnule? întrebă Naylor.

— Iar presupusul tată al acestui copil german din flori este Jorge Alejandro Castillo, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Da, Allan, îi cunosc. Dețin cea mai mare parte din centrul orașului San Antonio. Plus hălci mari din terenurile din afara orașului. Plus o fermă imensă în apropiere de Midland, sub care se găsește bazinul din Permian[4]. Și nu cred că Don Fernando...

— *Juan* Fernando, domnule, îl corectă Naylor.

— Văd că Freddy te-a corupt, Allan. Și tu sari să-ți corectezi superiorii atunci când crezi că greșesc. În cultura din care face parte familia Castillo, domnul Juan Fernando Castillo este apelat cu Don Fernando ca semn de respect; așa cum în Anglia cei din clasa superioară sunt apelați cu Sir. Pricepi?

— Da, domnule. Scuzele mele.

Sergentul Wallace se întoarse cu o agendă telefonică de culoare roz.

Generalul Stevens se așeză la masă și răsfoi agenda. Apoi o ridică în mână. Sergentul Wallace luă receptorul unui telefon montat pe perete și i-l dădu generalului. Acesta formă numărul.

— Bună dimineața, rosti el. Aici este generalul Stevens, de la Fortul Sam. Îmi cer scuze că sun la o asemenea oră. Pot să vorbesc cu Don Fernando? Este o chestiune destul de importantă.

Cineva răspunse în receptor, apoi generalul continuă:

— Atunci poate cu Doña Alicia? Problema chiar este importantă.

Urmă o altă replică și generalul Stevens continuă:

— Vă mulțumesc foarte mult, dar nu pot să las niciun mesaj. Voi reveni. Mulțumesc.

Întrerupse convorbirea și puse receptorul pe umăr. Sergentul Wallace îl luă și îl atârnă la loc în aparatul de pe perete.

— Don Fernando este „plecat din oraș”, zise Stevens. Asta poate însemna că e la fermă sau în Dallas, New York sau

[4] Eră geologică din ultima perioadă a Paleozoicului. (n.tr.).

Timbuktu. Doña Alicia este în Alamo; îi place să ajungă devreme acolo.

— Alamo, domnule?

— Ai auzit de Alamo, nu? John Wayne a murit acolo, apărând locul de forțele net superioare numeric ale generalului mexican Santa Anna.

— Da, domnule.

— Așa cum poate că ți-a spus tatăl tău, Allan, a fi general seamănă cu a fi aviator. Zile lungi și ore îndelungate de plictiseală îngrozitoare, punctate de momente de groază. Acum sunt obligat să mă hotărăsc dacă să aștept până când mă pot întâlni cu Don Fernando sau să mă duc în Alamo înainte de întoarcerea lui și să arunc povestea pe umerii Doñei Alicia. Oricare ar fi decizia, probabil că va fi una greșită.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— După două secunde de gândire, am decis să-mi urmez instinctul laș și să mă duc la Doña Alicia. Are un temperament aproape la fel de vulcanic ca al soțului ei.

Neștiind ce să spună, Naylor tăcu.

— Wally, treci la telefon și sună la birou. Anunță că voi ajunge când o să pot și singurele mesaje pe care le accept prin stația radio sunt de la șeful de Stat-Major sau de la un operator de urgență care să mă anunțe că bombardierele rusești atacă San Antonio.

— Da, domnule, răspunse sergentul Wallace, care se duse imediat la aparatul telefonic.

— Te rog să-mi spui că n-ai ars șunca și ouăle mele.

— Nu v-am ars șunca și ouăle, domnule.

OPT

Alamo Plaza

San Antonio, Texas
08:35, 12 martie 1981

— Biroul Doñei Alicia se află în Biblioteca Fiicelor Republicii Texas, zise generalul Stevens, arătând spre clădire. Iar înainte de a intra acolo, cred că o mică lecție de istorie nu-ți strică.

— Da, domnule, replică maiorul Naylor.

— Contrar a ceea ce crede majoritatea, Alamo nu aparține guvernului federal sau statului Texas, ci este proprietatea Fiicelor Republicii Texas. Organizația asta nu seamănă cu Ordinul din Cincinnati, care se limitează – așa cum sunt sigur că știi, de vreme ce tu și tatăl tău sunteți membri – la descendenții direcți ai ofițerilor lui George Washington. Apartenența la Fiicele Republicii Texas este limitată la doamnele care pot susține afirmația că descind direct din bărbații și femeile care au slujit Republica Texas, înainte ca aceasta să fi ajuns la o înțelegere cu Washingtonul și să intre în Uniune. Poate să te ajute enorm faptul că străbunii tăi au murit la Alamo, dar la fel de bine îți poate servi și bătălia de la San Jacinto dacă celelalte membre ale organizației te plac. Mă urmărești?

— Da, domnule.

— Doña Alicia Castillo a fost de două ori președinta acestei organizații elitiste și se zvonește, nu fără temei, că de-a lungul anilor familia Castillo a contribuit cu o mulțime de bani ca să întrețină cum se cuvine Alamo și terenul de bătălie din San Jacinto, ca și alte locuri de importanță istorică pentru Texas. Începi să vezi imaginea?

— Da, domnule.

— Nu știu cum o să reacționeze la vestea că are un nepot din flori în Germania. Presupun că nu va fi copleșită de bucurie.

— Înțeleg, domnule.

— Cred că planul de acțiune cel mai bun este ca eu să vorbesc și tu să nu spui altceva decât „Da, doa'nă" sau „Nu, doa'nă".

— Da, domnule.

— În atari circumstanțe, mi se pare, de vreme ce Freddy și Netty Lustrous cred că mama…

— Și eu și Elaine credem asta, domnule, îl întrerupse Naylor. Și avem și rezultatele testului de sânge.

Generalul Stevens îi aruncă o privire de gheață și continuă:

— … că avem obligația să ne asigurăm că acel băiat primește ceea ce i se cuvine în calitate de produs al testiculelor unui ofițer american căruia i s-a decernat Medalia de Onoare. Printre

altele, băiatul primește acces la West Point, dacă asta dorește. Nu ne putem permite ca familia Castillo să ascundă acest băiat sub preș, chiar dacă asta va însemna că vor avea parte de ceva momente stânjenitoare.

— Înțeleg, domnule.

— Așa că pune-ți lacăt la gură când intrăm acolo și lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Da, domnule.

O femeie zveltă, de cincizeci și ceva de ani, al cărei păr negru ca pana corbului, strâns într-un coc, începea să încărunțească, Doña Alicia Castillo, veni în ușa biroului când secretara o anunță prin intercom că generalul Stevens, care nu avea o întrevedere programată, îi solicita câteva minute de atenție.

— Ce plăcere neașteptată, domnule general, rosti ea, zâmbind și întinzând mâna. Vă rog, intrați.

Se răsuci pe călcâie și intră în birou. Stevens și Naylor o urmară.

— Presupun că Marjorie se simte bine? întrebă ea după ce se așeză. Am văzut-o săptămâna trecută la prânzul de la United Luncheon.

— E bine, Doña Alicia. E în vizită la mama ei.

— Vă rog să-i transmiteți salutările mele, zise Doña Alicia, după care adăugă: Vă rog să luați loc și să-mi spuneți cu ce vă pot ajuta.

— Doña Alicia, începu generalul, îmi dați voie să vi-l prezint pe finul meu, maiorul Allan Naylor? Tatăl lui și cu mine am fost colegi de cameră la West Point.

— Ei bine, sunt încântată să vă cunosc, domnule maior Naylor. Bun venit în Alamo.

— Mulțumesc, doa’nă, răspunse Naylor.

— A apărut o chestiune oarecum delicată, Doña Alicia, zise generalul.

— Chiar așa?

— Allan, adică maiorul Naylor, deține detaliile.

Doña Alicia zâmbi și se uită la Naylor cu o expresie de așteptare pe chip.

„Iisuse, unde a dispărut chestia cu «eu vorbesc» și «pune-ți lacăt la gură»?”

— Ideea, doa’nă, e că…

— Da?

— Avem motive să credem că domnul Castillo are un fiu în Germania, zise Naylor.

Femeia se uită la el fără să i se miște niciun mușchi pe față.

— Bănuiesc că vorbiți de răposatul meu fiu, Jorge, rosti ea pe un ton neutru. Nu de soțul meu.

„Iisuse, își spuse Naylor, cât de idiot pot să fiu?”

— Da, doamnă, așa este.

— Și cum ați aflat acest lucru?

— Eu sunt staționat cu unitatea în Germania, în Fulda, doa’nă. Mama băiatului a venit la soția mea, iar soția ofițerului meu comandant…

— Maiorul Naylor se referă la colonelul Frederick Lustrous, Doña Alicia, precizează generalul. Îl cunosc bine. Este un ofițer foarte capabil.

— Înțeleg, răspunse Doña Alicia. Așadar, domnule maior, ce spuneați?

— Frau Gossinger…

— Adică mama copilului?

— Da, doa’nă. Soțiile noastre sunt prietene cu ea. Iar colonelul Lustrous și răposatul tată al lui Frau Gossinger au fost prieteni.

— Și, ca atare, credeți că această… Frau Gossinger?

— Da, doa’nă. Și mai știm că băiatul și domnul Castillo… defunctul dumneavoastră fiu… au aceeași grupă de sânge.

— Nu cred că este o dovadă concludentă de paternitate, nu-i așa?

— Nu, doa’nă, nu e, recunoscu, Naylor.

— Chestia asta… trebuia să se fi întâmplat cu mai bine de doisprezece ani în urmă, nu?

— Da, doa’nă, băiatul are doisprezece ani.

— Aveți idee de ce a venit femeia asta cu o asemenea poveste acum? La doisprezece ani după cele întâmplate?

— Este pe moarte, doamnă Castillo, răspunse Naylor.

— Presupun că nu aveți la dumneavoastră o fotografie de-a copilului, nu?

— Ba am, doa’nă, rosti Naylor, după care scoase mai multe poze din buzunarul de la piept al tunicii sale.

— Se numește Karl, rosti Naylor. Este un puști cu adevărat sclipitor.

Doña Alicia se uită lung la prima fotografie, apoi o puse pe masă și se uită la a doua, și apoi la a treia.

— E blond, spuse ea. Și are tenul atât de alb.

— Da, doa'nă, replică Naylor.

— Mă veți considera lipsită de bun-simț dacă vă rog să așteptați afară câteva minute? Grace vă va oferi cafea. Cred că trebuie să discut cu soțul meu despre povestea asta.

— Da, bineînțeles, rostiră generalul și maiorul, aproape la unison.

Ieșiră din birou și se așezară unul lângă celălalt pe canapeaua din anticameră. Generalul Stevens se uită la maiorul Naylor și ridică din sprâncene.

— Nu cred că a mers prea bine, rosti el.

NOUĂ

Camera 714

Hotelul Plaza
New York City, New York
09:55, 12 martie 1981

— Cine dracu' poate să fie? se răți oi furios Juan Fernando Castillo când auzi telefonul sunând, deși era singur în apartament.

Era un bărbat înalt și solid, cu păr negru și des. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți albi și un halat de baie cu emblema hotelului pe piept. Nu își legase cordonul, așa că i se vedea pieptul, plin de smocuri groase de păr.

Lăsă ziarul *Wall Street Journal* pe măsuță și încercă să scape de scăunelul pe care și-l trăsese în față ca să-și pună picioarele. Acesta se agăță de covor și se răsturnă. Păși nd peste scăunel, Castillo se lovi de colțul măsuței, răsturnând paharul cu suc proaspăt de grepfrut pe care, dintr-un motiv cunoscut doar de ei, cei de la hotel îl aduceau într-un recipient încălzit.

Se duse la telefon.

— Ce e? se repezi el în receptor.

— Te-am trezit, Fernando? Așa mi se pare.

— De fapt îmi luam micul dejun, replică el. S-a întâmplat ceva rău, iubirea vieții mele?

— Nu, aș putea spune chiar din contră.

— Atunci de ce mă suni la o asemenea oră?

— Pentru că voiam să te prind înainte de a pleca de la hotel.

— Despre ce e vorba, Alicia?

— Tocmai am aflat că suntem bunici.

— Ciudat, mie mi se pare că știm deja că avem cinci nepoți, rosti el.

„Patru nepoate și un nepot de la trei fiice, își zise el. Nepotul are prenumele meu, dar îl cheamă Lopez. Numele Castillo va muri odată cu mine”.

— Acum s-au făcut șase. Este un băiat absolut minunat în vârstă de doisprezece ani.

— Ce dracu’ tot spui tu acolo?

— Se pare că Jorge a avut un băiat sau a conceput unul cât a stat în Germania.

„O, Doamne!”

— Ia-o cu începutul, Alicia, te rog.

— Nu pari prea emoționat.

— Aș fi emoționat dacă aș crede. Începe cu începutul, Alicia.

— Generalul Stevens a venit chiar acum la mine la birou. Împreună cu el a venit un maior a cărui unitate este staționată în Germania. Generalul mi-a spus că maiorul este finul lui, că el și tatăl maiorului au făcut împreună Academia la West Point.

„Și ce dracu’ are asta de-a face cu copilul lui Jorge?”

— Și?

— Maiorul, pe care îl cheamă Naylor, a spus că mama băiatului s-a dus la soția lui și i-a spus ei și nevestei unui colonel – sunt prietene – despre băiat.

„Of, Alicia, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi face așa ceva!”

După moartea lui Jorge – ultimul lor copil și singurul fiu – Juan Fernando Castillo se gândise serios să o interneze pe soția lui într-o clinică. Nu ajunsese chiar atât de departe, dar ea suferise de depresie mai bine de un an, și încă mai avea probleme la ziua de naștere a lui Jorge și în ziua comemorării morții lui.

— Iubito, Jorge… ne-a părăsit… cu doisprezece ani în urmă, zise el.

— Știu. Ți-am spus deja, băiatul are doisprezece ani.

— Și ce vrea generalul Stevens cu toată chestia asta? Alicia, de unde știe el, de unde știm noi că acel copil este al lui Jorge?

— Fernando, când m-am uitat la poza băiatului – se numește Karl – m-m-am uitat drept în ochii lui Jorge.

„Asta nu prea e o dovadă de paternitate.

Of, iubito, îmi pare atât de rău! Cum ți-a putut face asta blestematul ăla de general Stevens? La ce s-a gândit nemernicul?”

— Și ce vrea generalul Stevens să facem cu acest copil?

— Nu știu la ce te referi.

— Adică vrea să-l întreținem material? Ce vrea?

— Nu a spus nimic despre întreținere. Dar dacă e fiul lui Jorge, nepotul nostru, atunci bineînțeles că vom avea grijă de el. Ce întrebare!

„Of, la dracu’!”

— Iubito, ascultă-mă. Dacă e adevărată chestia asta…

— Bineînțeles că e adevărată!

— Nu știm asta, iubito. Simpla dorință nu trebuie confundată cu realitatea.

— Are ochii lui Jorge.

„Dă-i dracului de ochi!”

— Ce te rog eu să faci, iubito, este să o iei ușurel. Vin acasă mâine și o să discutăm despre asta. Voi vorbi cu generalul Stevens, aflu toate detaliile…

— Îți spun eu, Fernando, că este copilul lui Jorge!

— Dacă e, nimeni nu va fi mai fericit ca mine. Dar nu știm asta, iubito. Trebuie să fim foarte prudenți în astfel de situații.

— Acum îmi pare rău că te-am sunat, zise ea.

— Cum adică?

— Adică îmi pare rău că te-am sunat, zise ea. Mă dezamăgești, Fernando. Uneori ai o inimă de gheață.

— Fii serioasă, iubito. Mă gândesc la tine. Ascultă-mă. Probabil că reușesc să prind un avion mai târziu astăzi. Discutăm când ajung acasă.

Ea nu-i răspunse.

— Îmi faci o favoare, iubito?

— Care?

— Întreabă-l pe generalul Stevens dacă poate veni la mine la birou – sau dacă putem merge noi la el la birou – mâine-dimineață la prima oră.

„Ședința de la Citibank va trebui să aștepte. Pur și simplu nu o pot lăsa să cadă iarăși în depresie.

De ce dracului nu am venit cu blestematul ăla de avion Lear? Pentru că înseamnă bani irosiți să ducă un singur om când poate transporta șase, de-aia.

Mă întreb dacă pot închiria vreunul.

Ia-o mai încet, pentru numele lui Dumnezeu. Nu moare nimeni. Ajung acolo ceva mai târziu astăzi; asta e”.

— Dacă așa vrei, replică ea cu răceală.

— Nu știu ce zbor prind, iubito. Dar mă urc în primul avion spre Dallas pe care îl prind după-amiază. Și voi cere ca avionul Lear să mă aștepte la Dallas. În regulă?

— Fă ce vrei, răspunse Alicia.

— Între timp, te rog să nu faci nimic, să nu spui nimic ce ai putea regreta mai târziu.

În loc de răspuns, ea închise telefonul.

Juan Fernando Castillo puse calm receptorul în furcă.

Apoi își ridică privirea în tavan. După care își ridică brațele deasupra umerilor.

— Iisuse Hristoase, Dumnezeule! răcni el. Nu-i face așa ceva! A suferit destul!

ZECE

Sala de așteptare, Hobie Aviation Services

Love Field
Dallas, Texas
20:05, 12 martie 1981

— Cum adică, nu e aici? se răți, nevenindu-i să-și creadă urechilor, Juan Fernando Castillo la agentul de la relațiile cu clienții.

„Din cine știe ce motive, avionul Lear nu poate ajunge pe Dallas-Fort Worth International, iar după ce fac naveta până aici de la Dallas-Fort Worth mi se spune că blestematul de Lear nu e aici?”

— Îmi pare rău, domnule Castillo. Pur și simplu nu e aici, domnule.

Don Fernando își scoase telefonul mobil și apăsă câteva taste înainte de a-și da seama că ecranul era mort, probabil din cauza bateriei care se descărcase.

— Pot să folosesc telefonul ăla?

— Da, bineînțeles, domnule.

Tastă un număr din memorie și o clipă mai târziu auzi o voce:

— Lemes Aviation.

— Cine e acolo?

— Ralph Porter.

— Ralph, aici e Fernando Castillo.

— Cu ce vă pot ajuta, Don Fernando?

— Spune-mi unde dracu' e nenorocitul meu de Lear. Sunt la Love și nu e aici.

— Să verific, domnule.

„Verifici pe dracu', nemernicule! Cu banii pe care îi băgăm în voi ar fi trebuit nu numai să-mi ții blestematul ăla de Lear pregătit în permanență, ci și să știi fără să mai verificați de ce nu e aici și unde e".

— Don Fernando?

— Da?

— A decolat de pe Newark acum aproape o oră, domnule. Asta înseamnă că ar trebui să aterizeze aici în aproximativ două ore.

— Și nu știi din întâmplare ce căuta tocmai în Newark?

— Ba da, domnule. A dus-o pe Doña Alicia până acolo, domnule. A spus că trebuie să prindă cursa Pan American de ora șase către Frankfurt și nu putea face asta dacă nu lua avionul Lear.

— Bineînțeles. Am uitat. Mulțumesc mult.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule?

— Nu, asta e tot, mersi.

Puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou și formă un alt număr din memorie.

— Jacqueline, eu sunt, rosti el. În ordinea pe care ți-o spun, sună-l pe generalul Stevens la Fortul Sam și întreabă-l unde trebuie să ajung în Germania. Va înțelege despre ce e vorba.

— Germania? se miră Jacqueline Sanchez, secretara lui Castillo de peste douăzeci de ani.

— Germania. Apoi fă-mi rezervare la următorul zbor din Dallas-Fort Worth care ajunge acolo unde trebuie să ajung.

— Nu știu ce zboruri directe există între Dallas-Fort Worth și Germania, rosti Jacqueline. De ce nu luați avionul Lear spre New York?

— Pentru că blestematul de Lear vine de la New York și nu va ajunge în San Antonio mai devreme de două ore.

— Am impresia că vă nemulțumește ceva, zise femeia. Vă pot ajuta?

— Doar fă-mă să ajung la bordul următorului nenorocit de avion către Germania, Jackie, te rog!

— S-a făcut. Unde sunteți?

— La aeroportul Love, pe punctul de a mă urca într-un blestemat de taxi ca să mă întorc la blestematul de Dallas-Fort Worth.

— Trebuie să fiți supărat rău dacă ați folosit „blestemat” de două ori în aceeași propoziție.

— Alicia zboară chiar acum spre Germania ca să vadă un băiat pe care îl crede fiul lui Jorge.

— O, Doamne!

— Mda. O, Doamne!

— Sunați-mă când ajungeți la Dallas. Ori Worth. Până ajungeți acolo aranjez totul.

— Mersi, Jackie.

— Jorge a avut un copil?

— O, Doamne, Jackie, chiar sper ca puștiul ăsta să fie al lui.

— Atunci voi spune o rugăciune, zise Jackie, după care închise.

UNSPREZECE

Haus im Wald

În apropiere de Bad Hersfeld
Kreis Hersfeld-Rotenburg
Hesse, Germania de Vest
18:50, 13 martie 1981

Jägermeister-ul de la poartă nu permise Mercedesului lui Lustrous să treacă până ce nu primi aprobarea. Când aceasta veni, în sfârșit, și ei ajunseră la casă, Karl Wilhelm von und zu Gossinger îi aștepta pe veranda de piatră.

— Bună seara, zise el.

— Hei, Karl, îl salută maiorul Naylor.

— Îmi pare rău, dar mama nu primește pe nimeni, zise băiatul.

— Vrem să vorbim neapărat cu ea, rosti Naylor. Putem să intrăm?

— Bineînțeles.

Băiatul le deschise ușa și apoi intră după ei în casă.

— Nu cred că o cunosc pe această doamnă, rosti el când ajunseră toți înăuntru.

— Karl, începu Netty, ea este…

— Karl, sunt bunica ta, rosti Alicia Castillo.

— O!

— Dacă aș fi știut de tine, aș fi venit aici cu mult timp în urmă, zise Alicia. Pot să te sărut și să te îmbrățișez?

— Aș prefera să n-o faceți, răspunse băiatul.

— Iisuse, Karl! izbucni Naylor.

— E-n regulă, îl temperă Alicia.

— Karl, rosti Netty, vrem neapărat să o vedem pe mama ta. Doar pentru câteva clipe.

— Mama nu se simte bine, replică băiatul.

— Înțelegem, Karl, zise Elaine Naylor.

— A băut zdravăn, mărturisi Karl.

— Karl, interveni Alicia. Du-mă imediat la mama ta.

El o privi câteva clipe, apoi spuse:

— Dacă insistați…

•

Alicia avea să-și amintească ulterior că încăperea duhnea a coniac.

Erika von und zu Gossinger stătea întinsă pe o parte în pat. Își înălță capul atunci când lumina de pe coridor pătrunse în camera întunecată.

— Cine e acolo? întrebă ea în germană. Ieși și lasă-mă în pace!

— Îmi pare rău, rosti Alicia. Nu vorbesc germana.

— Cine ești? întrebă Frau Erika, pe un ton deloc plăcut, în engleză.

— Sunt mama lui Jorge, draga mea, răspunse Alicia. Și am venit să am grijă de tine și de Karl.

Nu fără eforturi mari, Frau Erika reuși să se ridice în capul oaselor și să aprindă lumina.

— Sunteți mama lui Jorge?

— Da, eu sunt. Mă cheamă Alicia.

Frau Erika întinse mâna și Doña Alicia i-o strânse.

— Îmi pare rău că n-am știut de tine și de băiat, zise Alicia.

Pe obrajii lui Frau Erika apărură lacrimi și ea începu să suspine.

Alicia o strânse în brațe.

V

PRIMĂVARA ANULUI 2005

UNU

Deasupra Oceanului Atlantic

În largul coastelor din apropiere de Savannah, Georgia
15:20, 29 mai 2005

La cinci minute după decolarea de pe helipadul Casei Albe din Carolina și la scurt timp după ce ajunseră la altitudinea de croazieră, sergentul clasa întâi DeLaney apucă o cască dintr-un cârlig prins de ușă și i-o dădu maiorului C.G. Castillo, care acum era bine prins pe scaun cu centura.

Castillo își puse casca pe cap, găsi butonul de vorbit și rosti:

— Mulțumesc, sergent.

— Maior Castillo, rosti o voce de femeie, care adăugă glumeață: Vă vorbește pilotul.

— Da, doa'nă?

— Castillo, mă gândeam la ceva, continuă locotenent-colonelul Messinger. Când ajungem la Hunter îmi termin treaba pe ziua de azi. Te-aș putea duce cu mașina la Fortul Stewart dacă vrei și te-aș putea introduce mai ușor în căminele ofițerilor. Locuiesc acolo.

Prin mintea maiorului Castillo trecu un gând cam tăios: Pentru femeile-ofițer ținerea sub obroc a indiscrețiilor era chiar mai importantă decât pentru ofițerii bărbați. Iar femeile-ofițer necăsătorite – și dacă locuia în căminele pentru ofițeri locotenentul-colonel Messinger era mai mult ca sigur necăsătorită – avea dificultăți și mai mari cu discreția. Erau obligate să fie extrem de prudente dacă nu alegeau să își păstreze centura de castitate toată viața. Castillo știa că fiecare ofițer, indiferent de sex, se întreba, adesea în public, cu cine se regula locotenent-colonelul Messinger.

Iar regulatul în afara granițelor sfintei căsătorii însemna încălcarea conduitei de ofițer. Relațiile sexuale cu un alt ofițer, mai ales cu unul căsătorit, însemna un fapt grav. Relațiile sexuale cu un subordonat constituia o infracțiune și mai gravă, de nota 6 sau 7 pe scara gravității codului de conduită, iar cele cu un subordonat *căsătorit* ajungea la nivelul 10.

Ajutarea unui coleg aviator aflat în trecere, care nu purta verighetă, să treacă de procesul adesea înnebunitor de a obține un loc de cazare în căminele pentru ofițeri, urmată de propunerea firească de a bea și a mânca ceva, urmată la rândul ei de plecarea împreună spre cămine însemna cu totul altceva. Abia dacă ajungea la nivelul 2 pe scara păcatelor, ba poate chiar și mai jos. Asta, bineînțeles, dacă povestea nu se încheia cu niște țipete puternice care sugerau o acuplare feroce și care se auzeau în tot căminul.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă colonel, rosti Castillo. Dar mă așteaptă cineva la Aeroportul Internațional Savannah.

— Zău? Atunci ai nevoie doar de un mijloc de transport până acolo?

— Da, doa’nă, dar iau un taxi sau altceva.

— Te duc eu la Savannah. Nicio problemă. La terminalul public sau la sectorul de transporturi private?

— La sectorul de transporturi private, vă rog.

— Nicio problemă, maiorule.

— O să revin aici, doamnă colonel, zise Castillo. Îmi dați numărul de telefon?

— E în cartea de telefoane la Messinger, rosti ea. Sună-mă.

— Mulțumesc, așa voi face.

Între pilot și maiorul Castillo nu mai avu loc niciun fel de comunicare în restul zborului.

După ce doamna colonel așează elicopterul pe pistă, maiorul Castillo se duse până la fereastra fuzelajului și îi oferi mâna femeii.

— Mulțumesc pentru zbor, doamnă colonel, zise el.

— A fost plăcerea mea, rosti ea. Și mă cheamă Anne.

— Charley, răspunsese Castillo.

Când ea dădu în sfârșit drumul mâinii lui, maiorul îi făcu semn cu mâna, după care se răsuci pe călcâie și porni spre un indicator pe care se putea citi SALA DE AȘTEPTARE PASAGERI.

După ce deschise ușa sălii – o încăpere mare mobilată cu canapele și fotolii din crom și plastic, cu un perete plin cu automate de Coca-Cola și pungi cu snacksuri, și o masă pe care se găseau filtre de cafea normală și decafeinizată – Castillo se trezi strigat de un bărbat care ședea pe un fotoliu și bea cafea dintr-un pahar de plastic:

— Hei, gringo!

Bărbatul era solid, aproape masiv – se spunea că seamănă cu defunctul lui bunic pe linie maternă – cu piele măslinie și îmbrăcat cu un tricou galben, jeanși și cizme uzate de cowboy.

Castillo avu nevoie de câteva clipe ca să localizeze vocea, după care, zâmbind, se duse repede spre bărbat, care, cu o agilitate surprinzătoare pentru cineva de statura lui, se ridică repede de pe fotoliu.

Se îmbrățișară. Fernando Manuel Lopez îl ridică fără niciun efort pe Carlos Guillermo Castillo de pe podea.

— Ce naiba mai faci? zise el. Unde naiba ai fost?

— La Casa Albă din Carolina, răspunse Castillo după ce reuși să se elibereze din strânsoare. Președintele a avut nevoie de sfaturile mele în chestiuni de politică externă.

— Aș fi spus: „Pe dracu'", dar niciodată nu știu când mă tragi pe sfoară.

— Șeful meu a fost chemat acolo, zise Castillo. Am fost adus și eu ca să-i duc geanta și să îi servesc cu apetitive.

— Cât poți sta? întrebă Fernando.

— Trebuie să fiu înapoi în Washington luni la prânz.

— Iisuse, tu nu-ți mai iei niciodată libere?

— Ba da. Dar…

— Știu, deșteptule. „Dar prefer să le petrec în compania femeilor goale". Corect?

— Ești crud, Fernando, zise Castillo cu un vag gest efeminat. Nu pot crede că asta e părerea ta despre mine.

Fernando chicoti.

— Dacă ai nevoie să te ușurezi, gringo, fă-o acum. Vor fi destule hârtoape pe sus și n-am chef să te pișii prin toată jucăria mea nouă.

— Ce jucărie nouă?

— Fă pipi și dup-aia îți arăt. Poate te las chiar să o manevrezi un minut sau două.

— Drăguț, rosti Castillo câteva minute mai târziu, după ce el și Fernando dădură ocol unui mic avion cu reacție de un alb-strălucitor. Ce e?

— Un Learjet…

— Asta văd și singur.

— Mai exact un Bombardier/Learjet 45XR.

— Ai spus „jucăria ta”?

— A noastră, replică Fernando.

— Ai reușit s-o faci pe Abuela să renunțe la vechiul Lear?

— Bunicului i-a plăcut mult, zise Fernando. Ea nu recunoaște asta, evident. Până ce am epuizat-o cu insistențele. Mereu cu sperietoarea cu lupul de la ușă.

— Cât a costat?

— Nu întreba, răspunse Fernando. Dar Lear-ul lui bunicu’ era de muzeu.

— Știu, zise Castillo. Numai că știu cum se simte ea. Nu e ușor să pierzi încă o legătură cu trecutul.

DOI

Hacienda San Jorge

În apropiere de Uvalde, Texas
17:40, 27 mai 2005

Avionul Bombardier/Learjet 45XR nu reuși să zboare peste acoperișul roșu din țiglă montat în stil spaniol și clădirile anexă, dar zbură chiar peste casa mare a fermei și își clătină aripile la o înălțime de aproximativ trei sute de metri înainte de a se înălța și de a vira abrupt către pista de aterizare lungă de peste un kilometru, aflată la opt sute de metri depărtare de casă.

În casă, recunoscând imediat zgomotul motorului, Doña Alicia își ridică privirea în sus, își făcu semnul crucii, lăsă jos romanul pe care îl citea și ieși repede din living pe verandă.

Își iubea, evident, toți copiii și nepoții, și încerca să facă asta fără părtinire. Dar știa prea bine că avionul care tocmai trecuse pe deasupra capului ei îi avea la bord pe cei doi oameni pe care

îi iubea cel mai mult pe lume, nepotul ei Fernando – băiatul fiicei ei, Patricia – și vărul acestuia, Carlos.

Nu-i plăcea deloc să-i vadă pilotând și mai ales nu-i plăcea când cei doi se aflau în același aparat și Fernando simțea nevoia să se dea mare – adică exact cum procedase cu câteva secunde înainte, când trecuse aproape razant pe deasupra casei.

Ieși pe verandă la timp ca să vadă cum avionul atinge pista de beton cu roțile trenului de aterizare.

„Dacă stau aici, pe verandă, ar părea că-i aștept cu disperare să vină la mine.

Evident că îi aștept”.

Se așeză pe o canapea tapisată cu îmbrăcăminte din piele.

•

Cinci minute mai târziu, cei doi își făcură apariția în jeepul antic pe care Juan Fernando, Domnul să-l odihnească în pace, îi învățase să îl conducă atunci când împliniseră amândoi treisprezece ani. Patricia și Francisco, soțul ei, se înfuriaseră aflând de asta, dar Juan Fernando îi redusese la tăcere spunând că tinerii aveau oricum să învețe să conducă mașinile și era mai bine să-i învețe el cum să o facă decât să-i lase să se sinucidă încercând să învețe singuri.

Doi ani mai târziu, Juan Fernando folosise cam aceleași argumente când băieții își exprimaseră dorința de a învăța să piloteze avioane. De această dată spusese că pilotul avea să fie Carlos, al cărui tată devenise pilot chiar înainte de a intra în armată, și Fernando avea să facă orice ar fi făcut Carlos, indiferent dacă celorlalți le plăcea asta sau nu. Sau viceversa.

Doña Alicia își spunea că ei doi păreau mai degrabă frați gemeni decât veri. Fizic nu semănau deloc – pe când Carlos crescuse în înălțime în adolescență, Fernando fusese un uriaș încă din scutece – dar erau de aceeași vârstă, fiind născuți la o distanță de câteva luni, și deveniseră de neseparat de când ea și Juan Fernando îl aduseseră pe Carlos acasă din Germania.

Doña Alicia credea că amândoi moșteniseră o bună parte din genele fizice de la bunicii lor. Carlos îi arătase o fotografie cu tatăl mamei lui din vremea când bunicul lui fusese locotenent-colonel în armata germană care asedia Stalingrad-ul; Carlos arăta exact ca el, cu excepția ochilor, care semănau cu ai lui Jorge.

Carlos se dădu jos din jeep și merse pe verandă.

— Ce mai face fata mea favorită? întrebă el, îmbrățișând-o pe Alicia și sărutând-o.

— Fata ta favorită ar fi mult mai fericită dacă n-ai fi zburat în halul ăla pe deasupra casei, răspunse ea.

Carlos arătă înspre Fernando.

— Nu eu, Abuela, răspunse acesta. Gringo era la manșă.

— Minte, Abuela.

Doña Alicia se uită la Fernando.

— De câte mii de ori te-am rugat să nu-i mai spui așa?

Fernando păru că se gândește, apoi ridică din umeri.

— Poate de cinci mii? rosti el cu inocență.

•

Fernando îi spusese mereu „gringo” lui Carlos, dar oricine altcineva îi spunea astfel se trezea cu un pumn în față. Alicia și soțul ei se întrebaseră, îngrijorați, în timpul zborului de la Frankfurt, dacă cei doi băieți de doisprezece ani aveau să se înțeleagă. Oare Fernando avea să-l respingă pe noul lui văr? Nu numai că era mult mai mare decât Carlos, dar moștenise și temperamentul bunicului său.

O astfel de grijă se dovedise nefondată.

— Vorbești haios, știai asta? îl provocase Fernando pe vărul său la cinci minute după ce îl cunoscuse.

— La fel și tu, dacă se presupune că tot ce vorbești tu este engleză, replicase Carlos.

Neobișnuit cu provocările, Fernando se uitase lung câteva clipe la vărul lui și, în cele din urmă, zisese:

— Cred că o să-mi placi, chiar dacă ești un gringo. Știi să călărești?

— Bineînțeles.

— Haide, îți arăt ce e pe aici.

Din acel moment deveniseră nedespărțiți.

•

— De vreme ce nu speram ca tu să te gândești la asta, zise Doña Alicia, am chemat-o pe Maria și vine și cu copiii la cină.

— Abuela, ripostă Fernando, cum o să ne mai îmbătăm eu și gringo dacă vine și soția mea cu șobolanii ăia mici?

— Nu te vei… Fernando, încetează! Mă înfurii!

— Da, doa’nă, replică el, mimând un respect exagerat.

— Șobolani! exclamă Doña Alicia. Nu știu de unde ai mai scos-o și pe asta.

— De la comediile transmise la televiziune, Abuela, răspunse Carlos. Sunt de acord cu tine. Este dezgustător! „Șobolani”! Propriii copii drăgălași!

Deși încercă din răsputeri, doña Alicia nu reuși să-și înăbușe un zâmbet.

— În fine, dacă simțiți că trebuie, rosti ea, haideți în casă la un cocktail. Poate că beau și eu un pahar de vin.

— Mi-am lăsat valiza în avion, Abuela, rosti Carlos. Am cumva un schimb de haine în camera mea?

— Evident. Știi bine asta. Ți-ai uitat valiza în avion? Cum ai putut face așa ceva?

— Spune-i lui Abuela al cui era avionul și unde ai fost, *Carlos Guillermo,* zise Fernando, în vreme ce intrau în living.

Ea îl privi întrebătoare.

— Era avionul șefului meu. Secretarul de stat Hall. L-a chemat președintele și l-am însoțit.

— L-ai văzut pe președinte?

— De la depărtare, zise Carlos.

Nu-i plăcea să mintă, dar știa că făcea parte din sarcinile de serviciu.

— Bunicul tău îl cunoștea pe tatăl lui, zise Doña Alicia. Au făcut niște afaceri împreună în Alabama. Cred că era ceva legat de cherestea. Pini cu frunze lungi, ce-or mai fi și ăia.

— Chiar așa?

„Chestia asta nu a fost scoasă pe tapet. Să nu fi făcut ei legătura? Sau știau? Și faptul că știau are vreo legătură cu acel interviu de două minute pentru a mi se da misiunea? Până acum, credeam că președintele are pur și simplu încredere în Hall. Sau poate că știau și voiau să vadă dacă voi aduce chestia asta în discuție”.

— Ne întâlneam la ei la derbyul din Kentucky, zise Doña Alicia. Adică, cu tatăl președintelui. Și cu soția lui. O femeie cu adevărat încântătoare. Bunicului tău îi plăceau caii la nebunie.

— Abuela, zise Fernando de la bar. Ai spus cumva vin?

— Te rog, răspunse ea. Într-unul dintre dulăpioare e un rest de cabernet sauvignon argentinian.

TREI

Aeroportul Internațional Baltimore-Washington

Baltimone, Maryland
09:05, 31 mai 2005

— Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci a aterizat la cinci minute după fix. Vrei să preiei tu, te rog? rosti Castillo în microfon.

El se afla pe scaunul pilotului.

— Nu-i rău, gringo. Va trebui să raportăm o aterizare dură, dar nu din cale afară.

— Du-te naibii, Fernando!

— Turnul de control, aici Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci, rosti Fernando în microfon. Cerem instrucțiuni de parcare la cisterna de realimentare pentru avioane civile.

— Corecție, interveni Castillo după ce apăsă butonul microfonului. Turnul de control, vrem să mergem la terminalul UPS.

Vizibil surprins, Fernando nu spuse nimic până când primiră instrucțiuni de la turnul de control.

— UPS? se miră el.

— Mda, UPS, răspunse Castillo. Acolo merg eu.

— Și eu nu pot întreba de ce, nu-i așa?

— Așa e, dar dacă promiți să-ți ții gura… și vorbesc serios, Fernando… poți merge cu mine dacă vrei.

— UPS? repetă Fernando, minunându-se.

•

Un agent de securitate de la Departamentul Transporturilor îi aștepta chiar lângă ușa avionului.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

— Bună dimineața, îl salută Castillo, după care scoase un mic portofel din piele din buzunarul jachetei de zbor și i-l dădu agentului.

Acesta cercetă cu mare atenție documentele, apoi îi înapoie portofelul.

— Da, domnule. Și acum, cu ce vă pot ajuta?

— Ne-ai putea îndruma către centrul de operațiuni de zbor UPS, răspunse Castillo.

— Parter, a doua ușă din clădirea aia, rosti agentul, arătând cu mâna.

— Mulțumesc. Cred că ar fi mai bine să vii cu mine, Lopez.

— Da, domnule, rosti Fernando.

La jumătatea drumului către blocul de beton cu două etaje, Fernando întrebă:

— Ce i-ai arătat?

— Pozele șobolanilor tăi pe care mi le-a dat Maria ieri, răspunse Castillo.

În vreme ce se apropiau, pe a doua ușă ieși un bărbat îmbrăcat cu o cămașă albă cu gulerul desfăcut și cu patru trese, indicatorul universal al unui căpitan de aeronavă.

Omul zâmbi.

— Ați trecut de paznic, așa că presupun că n-ați venit aici ca să aruncați ceva în aer. Cu ce vă pot ajuta?

Castillo scoase un portofel mai mare din buzunarul de la șold și din acesta extrase o carte de vizită, apoi încă una. Dădu prima carte omului îmbrăcat cu cămașa albă de căpitan și pe a doua lui Fernando.

— Mai bine ai avea una ca asta, Lopez, zise el.

— Mulțumesc, domnule, rosti politicos Fernando, după care se uită la cartonaș.

Cartea de vizită avea însemnele Departamentului de Securitate Națională, cu adresa din Washington, două numere de telefon, o adresă e-mail, iar pe ea se putea citi că C.G. Castillo era asistentul secretarului de stat.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Castillo? întrebă căpitanul. Întinse mâna. Eu sunt Jerry Witherington, șeful stației de aici.

— Am nevoie de o favoare, răspunse Castillo. Trebuie să vorbesc cu cineva care cunoaște bine Boeingul 727 și, dacă e vreo astfel de aeronavă aici, aș vrea să mi-o arate.

— Eu am petrecut multe ore într-un astfel de avion, zise Witherington. Chestia asta are vreo legătură cu avionul pe care nu-l găsesc în Africa?

— Ați auzit de chestia asta, nu?

— Am încercat să-mi dau seama imediat ce am aflat. Cum naiba să pierzi un 727?

— Nu știu, răspunse Castillo. Dar cred că CIA, FBI, FAA și toate celelalte agenții care încearcă să dea de un răspuns vor găsi unul până la urmă.

— Nu dumneavoastră investigați cazul?

— O, nu, răspunse Castillo. Ați făcut serviciul militar, domnule Witherington?

— Ca toată lumea. La Forțele Aeriene. Șapte ani.

— Bun. Eu am fost în Armată. Deci știți ce este un aghiotant, nu?

— Desigur.

— Singura diferență dintre asistentul special al unui secretar de stat și un aghiotant de general este aceea că eu nu am cordonul auriu pe umăr.

Witherington zâmbi și apoi chicoti.

— Printre alte lucruri, cum ar fi să-i car geanta secretarului, ceea ce încerc eu să fac este să obțin răspunsuri pentru el înainte ca reporterii să pună aceleași întrebări. Iar un reporter îl va întreba cândva: Ce se întâmplă cu avionul 727 care a dispărut? Și cum ceea ce știu eu despre un 727 se reduce aproape la zero, mi-am zis că e mai bine să stau de vorbă cu cineva care este expert în această privință și mă poate face să pricep unele lucruri.

— Și ați zburat cu avionul ăla până aici pentru așa ceva?

— Eu și Lopez ne aflam în Texas, răspunse Castillo. Așa că m-am întrebat unde aș putea găsi un expert și poate chiar un avion la care să mă uit și cine m-ar putea ajuta. Iar răspunsul a fost: aici, la UPS.

— Sunteți pilot, nu-i așa?

— Am pilotat mai ales elicoptere Huey în armată. Nu știu nimic despre aeronavele mari.

— Dar ați pilotat avionul Lear, nu-i așa?

— Secretarul de stat crede cu tărie în ideea că o mână nepricepută este o unealtă a diavolului, răspunse Castillo. Ca atare, i-a spus lui Lopez, aici de față: „În loc să te uiți cum scade acul indicator de combustibil în vreme ce Castillo sforăie în spate, ce-ar fi să-l înveți cum se pilotează un Lear? Poate că va avea nevoie de așa ceva într-o bună zi”.

Witherington chicoti.

— Se pare că e un bun instructor de zbor, rosti el. Din întâmplare v-am urmărit la aterizare. Ați reușit să-l puneți lin pe pistă.

— Norocul începătorului, rosti Fernando.

— Motivul pentru care am pus întrebarea, domnule Castillo…

— Presupun că nu vreți să-mi spuneți Charley, nu?

— Bine, Charley. Eu sunt Jerry, rosti Witherington, uitându-se la Fernando.

— Cei mai mulți oameni îmi spun Lopez, zise acesta. E greu să vii cu un nume scurt când prenumele tău e Fernando.

— Bine, Lopez să rămână, zise Witherington strângându-i mâna. Motivul pentru care am pus întrebarea este acela că am nevoie de un punct de plecare pentru ținerea discursului. În plus, încercam să ghicesc posibilele întrebări la care ar fi nevoit șeful vostru să răspundă.

— Ei bine, una evidentă este asta: „Credeți că a fost furat de teroriști care plănuiesc să intre cu el în vreo altă clădire?”

— Ăsta e primul lucru la care m-am gândit când am aflat că un 727 a fost furat, mărturisi Witherington.

— Și ce crezi?

— Nu cred că e posibil.

— De ce?

— Hei, nu vreau să fiu citat oficial și pe urmă să ne trezim că vreun cap cu turban intră cu avionul furat în Casa Albă, răspunse Witherington.

— Nimic din ce îmi spui aici nu se înregistrează, ripostă Castillo. Nimeni de la birou nu știe că mă aflu aici. Așa că de ce?

— Ar fi mai ușor să deturnezi un alt 767. Dacă te gândești mai bine, când au atacat World Trade Center, Pentagonul și aproape sigur Casa Albă, capetele cu turban au plănuit bine mișcarea. Au avut la dispoziție avioane mari – lățimea aripilor unui 767 este de cincizeci și doi de metri; lățimea aripilor unui 727 este de doar treizeci și cinci de metri…

— Cu o treime mai lungi, deci? îl întrerupse Castillo. Nu mi-am dat seama că diferența este așa de mare.

— Capetele cu turban au avut la dispoziție avioane pline de combustibil, continuă Witherington. Boeingul 767 are o rază de acțiune de circa 6 100 mile nautice. Rezervoarele unui 767 pot îngurgita aproape optzeci și cinci de tone de combustibil.

— Iisuse, cât combustibil! exclamă Castillo.

— Mda, așa e. Iar o asemenea masă de combustibil a dărâmat Turnurile Gemene. Odată cu arderea lui, scheletul din oțel s-a topit și clădirile s-au prăbușit.

— Vrei să spui că un 727 nu ar fi putut face așa ceva?

— Nu vreau să par ca unul care le știe pe toate, dar…

— Hei, chestia asta rămâne doar între noi. Îți sunt recunoscător pentru informațiile pe care ni le furnizezi.

— Să nu mă citați, bine?

— Ai cuvântul meu în privința asta, zise Castillo.

— Raza maximă de acțiune a unui 727 este de 2 500 de mile, continuă Witherington. Așa cum sunt configurate majoritatea, nu pot zbura mai mult de 1 500 de mile fără realimentare. Asta înseamnă că e nevoie de mai puțin combustibil, deci de rezervoare mai mici. Nu am auzit niciodată de un 727 – și am zburat cu multe astfel de avioane – care să aibă rezervoare mai mari de patruzeci de tone; majoritatea au rezervoare de treizeci de tone.

— O treime din capacitatea unui 767, zise Castillo.

— Corect, replică Witherington. Așadar, ce vreau să spun este că, dacă aș vrea să mă arunc în aer împreună cu vreo clădire – și să primesc un pașaport de acces la rai și cele șapte curve promise de cărți – cred că mai degrabă aș pune mâna pe un alt 767, în loc să mă duc tocmai în Africa ca să fur un 727, care n-ar provoca cine știe ce stricăciuni și cu care ar fi al naibii de greu să ajungi în vreun loc unde să strici ceva. După cum cred că știți, traficul aerian este acum supravegheat cu strictețe.

— Așa am auzit și eu, zise Castillo.

— Unul din oamenii noștri venea aici de la Rio la bordul unui 747, zise Witherington. Trebuia să facă o escală la Caracas, pe care n-a mai făcut-o – vremea proastă, iar o oră mai târziu urma să ajungă acolo un alt zbor de-al nostru – și s-a îndreptat spre Miami. Numai că a uitat să schimbe planul de zbor. La douăzeci de minute după ce ar fi trebuit să aterizeze în Caracas, a primit un apel de la un controlor de zbor agitat care îl întreba unde e și ce face. Omul i-a spus și după zece minute – înainte de a ajunge în dreptul Santo Domingo – s-a uitat pe geam și a văzut un pilot de vânătoare al Marinei care se uita drept în ochii lui.

— Și atunci ce crezi că s-a întâmplat cu acel 727? întrebă Castillo.

— Cred că indivizii au zburat cu el câteva sute de kilometri – poate și mai puțin – și apoi au început să-l facă bucăți. Există piață pentru orice piese – mai ales pentru motoare – în cadrul a ceea ce noi numim „națiuni în dezvoltare”, unde nu se pun niciun fel de întrebări privind proveniența pieselor.

— Nu m-am gândit la asta, zise Castillo. Are logică.

— Lasă-mă să anunț unde mergem, zise Witherington, și să fac rost de o mașină. Avionul pe care îl avem aici, ca rezervă pentru partea asta de țară, este prea departe ca să ajungem la el pe jos.

— Mă ajuți foarte mult, zise Castillo. Apreciez acest lucru.

— E plăcerea mea. Mă întorc imediat.

După ce Witherington ajunse suficient de departe ca să nu-l mai audă, Castillo zise:

— După ce terminăm turul, ceea ce n-ar trebui să dureze mult, o să mâncăm ceva, apoi te poți duce acasă.

— Speram să zici: „Fernando, de vreme ce ai rămas, de ce nu rămâi cu mine?” Putem lua și cina împreună sau ceva de genul ăsta.

— Vrei să rămâi?

— Trebuie să mă întâlnesc cu avocații noștri din Washington.

— În legătură cu ce?

— Ca să pot declara cu mâna pe inimă în fața Fiscului că motivul pentru care am zburat cu avionul Lear până la Washington a fost acela de a avea o discuție cu avocații noștri. Și că astfel nu folosesc avionul corporației pentru treburi personale.

— Și atunci cum rămâne cu luarea mea din Savannah?

— Ăla a fost un zbor de rutină pentru testarea avionului.

— Ești diabolic, Fernando.

— Nu la fel de mult ca tine, gringo.

Castillo vru să-l întrebe ce naiba voia să spună cu asta când Witherington apăru de după colțul clădirii la volanul unui vehicul alb de transport persoane folosit pe terenurile de golf, așa că renunță.

PATRU

Old Executive Office Building

Colțul 17th Street și Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
11:55, 31 mai 2005

Îmbrăcat cu un costum închis la culoare și cravată, la fel ca toți civilii care forfoteau încoace și încolo pe culoarele clădirii, maiorul C.G. Castillo se opri în fața unei uși masive din lemn și introduse o cheie în broască.

Înăuntru dădu de o anticameră mică, în care nu se găsea nimic altceva în afara unei mochete oarecum uzate și a unei mici camere de luat vederi, montată mai mult sau mai puțin discret deasupra unei a doua uși.

Castillo ciocăni în lemnul ușii și, o clipă mai târziu, se auzi un bâzâit. Castillo împinse ușa și aceasta se deschise.

Aceasta era intrarea privată în biroul pe care și-l păstrase secretarul de stat Matthew Hall în vechea clădire de vizavi de Casa Albă, clădire care pe vremuri adăpostise Departamentul de Stat, pe cel de Război și pe cel al Marinei din cadrul guvernului federal.

Secretarul de stat văzuse despre cine e vorba și apăsase un buton de sub birou ca să deschidă ușa.

— Am spus ora doisprezece și tu apari la unsprezece cincizeci și cinci, zise Hall. Oare de ce nu sunt surprins?

— Punctualitatea este o virtute, domnule, răspunse Castillo. Credeam că v-am spus asta. De vreme ce e singura mea virtute, muncesc mult să mi-o păstrez intactă.

Hall chicoti.

— Am auzit că printre virtuțile tale nu se numără castitatea și modestia, zise el. Ce mai e nou, Charley?

— M-am dus la Baltimore și le-am cerut celor de la UPS să-mi arate unul din Boeingurile lor 727. Omul lor nu crede că poate fi folosit ca bombă împotriva noastră aici.

— Sper să aibă dreptate, replică Hall.

— După aceea am venit aici – acum aproape trei sferturi de oră – și am citit cam o treime din materialul pregătit pentru noi de dr. Cohen.

— Și?

— După a doua pagină și luând în calcul urgența impusă de discuția noastră cu președintele, mi-am zis că ar trebui să mă duc până acolo, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Hall analiză cele auzite. După discuțiile avute în Biroul Oval cu președintele și cu Natalie Cohen, și după alte discuții private avute cu dr. Cohen, secretarul Hall nu mai avea nicio îndoială că

președintele era iritat rău și, ca atare, Castillo dispunea acum de un cec în alb ca să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

— Bine, zise el. Fă toate aranjamentele necesare.

— Am făcut deja asta, domnule. La noapte zbor cu o cursă Lufthansa către Rhine-Main.

— Trebuie să treci prin Frankfurt?

— Vreau să-l fac pe șeful meu de la *Tages Zeitung* să priceapă că el mă trimite în Luanda, zise Charley. Apoi plec cu British Airways spre Angola, prin Londra.

— Crezi că e nevoie de asta? Să te duci ca… cum te cheamă?

— Karl Wilhelm von und zu Gossinger, răspunse Castillo.

— Mi se încurcă limba. Nu-i de mirare că nu-l țin minte.

— Domnule, am avut sentimentul că vreți să fiu cât mai discret în legătură cu această misiune. Atunci cea mai bună modalitate este să lucrez deghizat în jurnalist german.

— Cu cât lumea știe mai puțin ce faci, Charley, cu atât mai bine. N-are sens să spunem că președintele a ordonat așa ceva dacă nu e nevoie de asta.

— Da, domnule. Înțeleg.

— Vrei să fac ceva pentru tine înainte să pleci? întrebă Hall, după care îi veni o idee. Cum o să obții viză pentru Angola într-un timp atât de scurt?

— Următoarea mea oprire, domnule, este la ambasada Angolei.

Hall se ridică și întinse mâna.

— Dacă te-ai fi dus ca asistentul meu, îl cunosc pe ambasador și l-aș fi putut suna. Dar mi-ar pune întrebări indiscrete dacă i-aș cere vreo favoare pentru Wilhelm Cum-te-cheamă, un jurnalist german.

— Nu e neapărat nevoie să mă duc acolo sub numele de Karl Wilhelm von und zu Gossinger, domnule, rosti Castillo. Dar cred că e mai logic așa.

— Și eu, replică Hall. Îți urez un zbor lin, Charley. Știi cum să dai de mine; ține-mă la curent – cu discreție. Și mult noroc.

— Mulțumesc, domnule.

CINCI

Ambasada Republicii Angola

2100-2108 16th Street NW
Washington, D.C.
15:20, 31 mai 2005

— Mă bucur că m-ați primit așa de repede, domnule, îi zise Castillo bărbatului înalt și negru ca abanosul din secția consulară a ambasadei.

Spera din toată inima ca portugheza vorbită de el să fie înțeleasă fără probleme. Spaniola și amestecul de engleză și mexicană pe care le știa la perfecție îl ajutaseră destul de bine în São Paulo, Brazilia, dar omul din fața lui provenea dintr-o țară africană unde se vorbea portugheza, ceea ce schimba total situația.

Negrul îi zâmbi și întrebă, în engleză:

— Cum poate ajuta ambasada Angolei un jurnalist german vorbitor de spaniolă?

— Mă temeam că limitele mele legate de limba dumneavoastră vor fi prea evidente, domnule, răspunse Castillo.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Ziarul meu vrea să mă trimită în Luanda ca să scriu un articol despre avionul pe care nimeni nu pare capabil să-l găsească, zise Castillo. Și am nevoie de viză. Am la mine toate documentele de care am înțeles că am nevoie.

Începu să întindă documentele pe biroul omului.

Printre acestea se numărau pașaportul lui german și trei fotocopii ale acestuia; două cereri de viză, completate corect; un mesaj e-mail tipărit, pe care și-l trimisese singur din Texas, provenind, chipurile de la *Tages Zeitung,* prin care i se cerea să se ducă în Luanda, Angola, cât mai repede, ca să scrie un articol despre avionul care dispăruse, deoarece Herr Schneider era bolnav și nu se putea duce el; propriul curriculum vitae, în care afirma că avea un doctorat la Universitatea Phillip's din Marburg an der Lahn și fusese angajat de *Tages Zeitung* ca reporter și

ulterior corespondent extern de peste nouă ani; în fine, acreditările lui de presă de la Casa Albă.

În plus, aproape ascunsă de toate cele de mai sus, printre documente se mai afla o bancnotă de 100 de dolari.

Imediat ce termină de întins documentele, Castillo descoperi că trebuie să-și sufle nasul și se întoarse politicos cu spatele ca să rezolve problema.

Când se întoarse din nou, un sfert de minut mai târziu, oficialul consulatului studia documentele. Bancnota dispăruse.

— Lipsesc câteva acte, domnule Gossinger, rosti oficialul, politicos. Dovada de rezidență în Statele Unite, de exemplu.

— Credeam că acreditările mele de presă de la Casa Albă vor rezolva această cerință, domnule. Nu m-ar fi lăsat să intru în Casa Albă dacă nu m-aș fi aflat legal pe teritoriul Statelor Unite. Și sper că veți observa, domnule, că pașaportul meu conține o viză cu multiple intrări în Statele Unite.

Oficialul studie pașaportul german.

— Așa e, rosti el. Poate că asta va satisface cerința. Dar mai sunt și altele. Făcu o pauză. Vreți să mă scuzați o clipă, vă rog?

Ieși din birou. Castillo mai scoase o bancnotă de 100 de dolari din portofel și o introduse în pașaport, punând-o astfel încât să nu i se vadă decât marginea. Lăsă pașaportul înapoi pe masă, aproape în întregime – dar nu complet – ascuns sub celelalte documente. Cifra 100 era perfect vizibilă.

Un minut mai târziu, oficialul se întoarse. Castillo simți iarăși nevoia de a-și sufla nasul și procedă în consecință. Treizeci de secunde mai târziu, când se întoarse spre masă, văzu că pașaportul ajunsese deasupra celorlalte documente, dar bancnota nu se vedea nicăieri.

— Păi, aveți majoritatea documentelor de care e nevoie, zise oficialul, cu excepția biletului de întoarcere și a declarației scrise conform căreia înțelegeți să vă conformați legilor Republicii Angola și, bineînțeles, a traducerilor în portugheză a CV-ului, a mesajului primit de la ziar și – de vreme ce socotesc acreditările de presă de la Casa Albă ca dovezi suficiente că vă aflați legal în Statele Unite – după acestea.

— Aici, domnule, apelez la dumneavoastră pentru înțelegere și ajutor, rosti Castillo.

— Cum adică?

— Nu am la mine biletele de avion. Sunt rezervate online și le voi ridica atunci când ajung pe Aeroportul Heathrow.

— Și când se va întâmpla asta?

— Poimâine, domnule.

— Atât de repede!

— Atât de repede. Este un articol important și ziarul vrea să mă apuc imediat de treabă.

— E atât de repede.

Castillo scoase trei bancnote de 100 de dolari din portofel și le ținu în mână.

— Îmi dau seama că vă cer mult, domnule, dar dacă descoperiți o modalitate de a traduce aceste documente în portugheză – îmi dau seama că asta va costa – și poate să fiți așa de amabil să sunați chiar dumneavoastră la British Airways ca să verificați că am rezervare pentru biletul de întoarcere… – lăsă cele trei bancnote pe birou – … Cred că atât ajunge pentru traduceri.

După mai bine de treizeci de secunde, consulul luă pașaportul german, îl deschise la o pagină goală, luă o ștampilă de cauciuc de pe birou, îl ștampilă și apoi își puse semnătura pe viză.

— Încercăm să fim cât se poate de cooperanți când avem de-a face cu presa, zise el, dându-i pașaportul lui Castillo. Viza vă permite intrări multiple în Republica Angola. Vă urez zbor plăcut, domnule Gossinger.

— Nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru amabilitate, domnule, zise Castillo, întinzând mâna consulului.

„În plus față de cheltuirea a cinci sute de dolari din banii mei, pe care nu-i voi putea reclama niciodată înapoi sub formă de cheltuieli necesare, am reușit să încalc cel puțin trei prevederi din Codul Penal al Statelor Unite referitor la mituirea unui oficial al unui guvern străin.

Pe de altă parte, acum pot să mă duc în Luanda, Angola”.

ȘASE

Hotelul Mayflower

1127 Connecticut Avenue NW
Washington, D.C.

16:50, 31 mai 2005

Fernando Lopez ședea la o masă lângă fereastră în bar. Castillo intră și se strecură pe celălalt scaun.

— Ți-aș oferi un biscuit, zise Fernando, arătând spre un castron, dar se pare că am mâncat eu totul.

— Te-ai plictisit? Scuză-mă, am fost reținut cu treburi.

— Nu sunt niciodată plictisit când în jurul meu roiesc atâtea femei frumoase. Acum știu de ce stai aici.

— Se spune că în Washington sunt mai multe femei decât bărbați, zise Castillo. Dar nu sunt sigur că e adevărat.

Apăru un chelner.

— Ce bei? întrebă Castillo.

— În afara cazului că simți o nevoie disperată de a bea ceva, zise Fernando, aș prefera să mergem în camera ta.

— Bineînțeles, pot aștepta, spuse Castillo. Apoi, către chelner: Nota de plată, te rog.

— Te numeri printre ultimii nababi de pe fața pământului?

— Dacă te las să plătești, Maria va pune mâna pe nota de plată și va ști că te-ai făcut pulbere în marele oraș.

— Nu va afla. Notele mele de plată trec prin companie.

— Atunci va afla Jacqueline.

— Dar ea nu-i va spune Mariei, replică Fernando. Bunicul avea încredere deplină în discreția ei și am învățat că pot face și eu același lucru.

— Eu n-aș fi așa de sigur, zise Castillo. Mereu am crezut că se purta drăgălaș cu bunicul. Nu sunt sigur ce părere are ea despre tine.

— Tu chiar crezi că lui Jackie i se aprinseseră călcâiele după Don Fernando? întrebă Fernando, zâmbind.

Castillo nu mai apucă să răspundă. Chelnerul își făcu apariția. Castillo semnă cecul de plată și cei doi părăsiră barul intrând în holul hotelului.

•

— Ce facem cu cina? întrebă Fernando când ieși din baia apartamentului lui Castillo, trăgându-și fermoarul de la pantaloni.

— În primul rând, înainte de a lua o asemenea decizie importantă, voi bea ceva. Și o să-ți prepar și ție o băutură dacă promiți să nu mai bei nimic altceva timp de o oră și ceva.

— De ce aș face asta?

— Pentru că trebuie să discut ceva serios cu tine.

— Despre ce? Ai intrat în bucluc?

— Mda, se poate spune și așa. Trebuie să discut cu tine, Fernando.

— Tu nu discuți cu adevărat cu mine, îmi spui doar adevăruri trunchiate ca să mă bagi în ceață.

— Speram să fi observat asta până acum. Ce vrei să bei?

— Am băut scotch, dar dacă ai belele mai bine n-am bea.

— Nu e genul ăsta de necaz. Aștept încă să aflu dacă o anumită iepuroaică din New York a dat ortul popii, dar în afară de asta…

— Ticălosule! exclamă Fernando, chicotind.

Castillo îi oferi o băutură, apoi se așeză pe un fotoliu în fața lui Fernando, de cealaltă parte a unei măsuțe pentru cafea. Ridicară paharele, se uitară unul la celălalt câteva clipe, apoi băură.

— Mi-ai povestit despre cucoana asta care te-a sedus în New York, zise Fernando. Sau a fost viol?

— Aș vrea să fi fost așa de simplu.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Mi-am dat seama cu ceva timp în urmă că sunt pe punctul de a nu mai ști cine sunt. Sau cine am fost. Nu știu cum să o spun mai bine. Ți-am explicat, chestia asta nu e simplă.

— Încearcă. Nu sunt chiar așa de tâmpit cum încearcă Maria să te facă să crezi.

— Legitimația pe care i-am arătat-o agentului de securitate de la Baltimore-Washington.

— Ce-i cu ea? L-a impresionat.

Castillo băgă mâna în buzunar și scoase portofelul de piele, pe care i-l azvârli lui Fernando.

Acesta rată intercepția și fu obligat să se aplece ca să-l ridice. Îl deschise și se uită cu atenție la el.

— Sunt impresionat, rosti el. Departamentul de Securitate Națională. Serviciul Secret al Statelor Unite. Agent special supervizor. Credeam că mai ești încă în Armată.

— Sunt. Și nu fac parte din serviciul secret, replică Castillo. Am primit chestia aia pentru că așa era cel mai ușor să port pistol – sau oricare altă armă – într-un avion. Iar legitimația aia are măcar darul de a atrage atenția asupra mea.

— Faci des asta? Să porți o armă?

— Nu port des armă, dar de obicei am una prin jur. Acolo scrie agent special supervizor, în loc de agent special în eventualitatea în care dau de un agent special adevărat, care intră la bănuieli. Tipii ăștia se pricep: îi pot depista imediat pe cei care nu sunt ceea ce spun actele lor că sunt. Prin chestia asta am o dublă supapă de siguranță. În primul rând, e foarte probabil ca niciun agent să nu vrea să riște luarea la întrebări a unui supervizor. Dar dacă o fac, există un cod în funcțiune. Dacă sună vreun birou regional și întreabă dacă există în realitate un agent special supervizor cu numele de Castillo și dau codul, li se spune că sunt în regulă pentru ca ei să mă lase imediat în pace. S-a întâmplat de două ori.

— Așadar, nu ești ceea ce… cum spunea cartea aia de vizită? Asistentul personal al directorului Securității Naționale?

— Ba da, sunt.

— Dar tocmai ai spus că mai ești în Armată.

— Și nu mint. Înțelegi, Fernando? Când am spus că încep să nu mai știu cine sunt în realitate?

— Sună confuz, gringo.

— Încearcă să trăiești cu asta, zise Castillo. Bun. Să începem cu Armata. Sunt maior, nominalizat pentru promovare – ceea ce înseamnă că mă găsesc în partea de jos a unei liste. Când se retrage vreun locotenent-colonel din forțele speciale sau când moare sau e promovat și se creează un loc pentru încă un locotenent-colonel, omul din fruntea listei este promovat. Până la urmă, ajung și eu în fruntea listei și voi deveni locotenent-colonelul Castillo.

— E-n regulă dacă te felicit de acum?

— S-ar putea să mai dureze o vreme. O să te anunț când se va întâmpla, și atunci îmi poți da de băut.

— Tocmai ai spus forțele speciale. Credeam că ești în Aviație.

— Am fost alocat Aviației când am absolvit West Point…

— Eram și eu acolo, îți aduci aminte? Eram doar cadet și am vrut dolarul ăla pe care a trebuit să mi-l dai când am fost primul care te-a salutat. L-am înrămat. E și acum în biroul meu.

— Am fost repartizat la Aviație din cauza tatălui meu. La ce altă armă mă puteam duce?

— Are sens ce spui.

— Generalul Naylor nu a fost deloc sigur de asta, zise Castillo. Credea că am potențial de ofițer de blindate.

— Hei, gringo! La fel a fost și la mine. Îmi amintesc primul nostru drum la Fortul Knox. Atunci a început cu discursurile lui ametitoare. Crede că e tatăl tău vitreg, iar asta mă face pe mine nepotul lui.

— În fine, sătul de rahaturile de la West Point și Tabasco, m-am înregimentat în ceea ce credeam că avea să devină o carieră de aviator. Mi-am petrecut cea mai mare parte din permisia de absolvire a facultății dând examene pentru pilot ATR. Îți amintești?

— Da. N-am înțeles niciodată de ce voiai să devii pilot de avioane de transport dacă urma să pilotezi avioane militare…

— Voiam să fiu pregătit. În ultima vreme mi-am dat seama că atunci am început să fiu legat de reguli.

— Cum adică?

— Locotenenții proaspăt ieșiți de pe băncile școlii nu se duc imediat la școala de aviație. Își petrec câțiva ani învățând cum să conducă un pluton de infanterie sau cum să manevreze tunul la artilerie. Sau cum să conducă tancul. Nu m-am gândit nicio secundă că generalul Naylor a avut vreo legătură cu trimiterea mea la Fortul Knox pentru prima mea misiune…

— Asta pentru că știi prea bine că nu te place, corect? chicoti Fernando. Iisuse, a venit la mine și mi-a ținut un discurs al naibii de înflăcărat despre blindate. N-a vrut să renunțe. Mi-a spus răspicat că, dacă strămoșii noștri ar fi avut doar două tancuri la Alamo, l-am fi trimis imediat pe Santa Anna înapoi în Mexico City.

— Așadar, ai intrat la blindate după ce ai terminat cursurile de bază și ai învățat totul despre tancul M1 Abrams, corect?

— Corect. Și am terminat școala la tanc ca să mă trezesc trimis în Operațiunea Furtuna Deșertului.

— Iar eu trebuia să fiu tot acolo, pentru aceeași treabă, dar nu eram, corect?

— Din câte îmi amintesc, ți-au găsit un loc liber la școala de piloți din Fortul Rucker.

— Mi-au *creat unul.* „Fiul celui care a primit Medalia de Onoare intră la școala de piloți. Arată bine în ziare. Mi s-a făcut o poză lângă comandant chiar din ziua în care am ajuns acolo.

Nu puteam rata școala de pilotaj nici dacă aș fi distrus toate avioanele de la baza militară Cairns.

— Și ce-i cu asta? Puteai zbura când ajungeai acolo.

— Se presupune că uiți totul și începi cu: „Asta-i o aripă. Din cauza presiunii mai mici pe suprafața exterioară, are tendința de a se ridica în aer, antrenând tot ce este atașat de ea.”

Fernando izbucni în râs.

— „Iar ăsta e un elicopter, continuă Castillo. E diferit de un avion pentru că aripile lui se rotesc.”

Fernando chicoti și clătină din cap, zâmbind cu afecțiune.

— Cred că am stat acolo vreo trei săptămâni și am adormit la un curs. Proceduri radio de bază sau ceva de genul ăsta. Fusesem la agățat cu o noapte înainte. Cu o floare pe cinste, pe nume Betty-Sue sau ceva de genul ăsta. N-am avut succes. Betty-Sue se păstra pentru căsătorie. În fine, instructorul, un locotenent, m-a ridicat în picioare: „Te plictisește cursul ăsta, locotenent?” Ei bine, răspunsul ar fi trebuit să fie: „Da, mă plictisește”, dar nu puteam spune asta. Așa că am tăcut, gândindu-mă ce să răspund. „Ți-am pus o întrebare, locotenent!” a insistat el. Așa că am zis: „Domnule, cu tot respectul, sunt într-adevăr puțin plictisit, domnule”. Asta se petrecea în zilele când credeam în zicala: „Atunci când nu mai ai nimic de spus, spune adevărul”. Aș vrea să mai pot crede în asta. În fine, tipul s-a umflat tot ca un porumbel și a întrebat de ce. Atunci i-am spus că aveam certificat de ATR și știam cum să folosesc stația radio. Cred că nu m-a crezut. M-a dat afară de la curs. Mi-a spus să mă duc în camera mea și să rămân acolo. A doua zi am fost chemat la raport în fața unui colonel. Nu mă pricepeam la fel de bine să deslușesc stările de spirit ca acum, dar îmi dădeam seama că era nervos. Avea de-a face cu fiul unuia care primise Medalia de Onoare, absolvent de Hudson High, care mințise. Mi-a zis: „Locotenente, i-ai spus locotenentului Cum-dracu-îl-chema că deții o licență de pilot de avioane de transport?” „Da, domnule”, i-am răspuns și i-am arătat licența și jurnalul de bord. Mi-am dat seama că s-a simțit brusc ușurat. Mi-a zis: „O mie o sută de ore de zbor? Două sute de ore la manșa elicopterului? Locotenente, de ce nu ne-ai atras atenția asupra acestor lucruri?” „Pentru că nu m-a întrebat nimeni, domnule”.

Fernando chicoti și luă o gură din băutura lui.

— Așadar, ca să n-o mai lungesc, am fost trimis înapoi în camera mea și în acea după-amiază m-au dus la Hancey, unde un pilot-instructor m-a testat la manșa unui Huey. L-am scos din sărite când i-am spus că nu zburasem niciodată până atunci cu un elicopter cu un singur rotor, căci orele mele de zbor cu astfel de elicoptere le făcusem cu…

— Modelele cu rotoare duble folosite de Rig Service Aviation de la Corpus Christi? îl întrerupse Fernando, râzând. Iisuse, ce trebuie să te mai fi iubit!

— La scurt timp după aceea m-am trezit cu aripi pe epoleți și încorporat în flotila de elicoptere UH-1F a Armatei americane, continuă Castillo. În plus, am fost înrolat în faza patru, care însemna tranziția către elicopterul Apache. Când am trecut ultimul test de zbor, generalul a venit personal la Hancey ca să-mi strângă mâna în fața camerelor de luat vederi…

— Abuela a cumpărat douăzeci și cinci de exemplare din *Express-News* cu zâmbetul tău pe prima pagină și mi-a trimis și mie unul prin poștă, zise Fernando. Pe atunci locuiam într-un cort la o sută șaizeci de kilometri de Kuwait City.

— Chiar am crezut că sunt mare baștan, zise Castillo. Oricum locotenenții care abia au absolvit tind să se creadă așa.

— Vorbește doar pentru tine, gringo. Eu, unul, am fost întruchiparea modestiei. Spus altfel, mă întrebam ce mama dracului caut eu în deșert, habar n-având cum ar trebui să comand un pluton de tancuri M1 după ce am trecut de granița irakiană.

— Te-ai descurcat bine, din câte îmi amintesc. Steaua de Argint.

— După cum se dădeau medalii, tot ce trebuia era să fii acolo și primeai o Stea de Bronz. O primeai și pe aia de argint dacă nu striveai pe nimeni important sub șenilele tancului.

— Nu s-au dat astfel de decorații pe bandă rulantă, Fernando. Chestia asta să i-o spui altcuiva, ripostă Castillo, după care continuă: Așadar, era ora două, 17 ianuarie, iar eu stăteam pe scaunul copilotului dintr-un Apache. Nu înțelegeam de ce ofițerul care îl pilota era atât de puțin entuziasmat pentru că beneficia de serviciile mele. La două și treizeci și opt treceam peste aceeași graniță pe care ai pomenit-o, după care am început să tragem în instalațiile radar irakiene.

— Ai fost în primul val?

— Mda. Și am fost loviți. Pilotul a fost lovit. Ceva a intrat pe geamul din partea lui, i-a smuls vizorul și apoi a trecut prin parbriz în partea mea și prin panoul de instrumente. Pilotului i-au intrat fragmente de plastic și de metal în ochi. Mi-a spus: „E al tău. Scoate-ne de aici și du-ne acasă”. Neavând de ales, m-am conformat.

— N-am mai auzit povestea asta, zise Fernando.

— Pentru care am primit ordinul Crucea de Zbor cu Distincție și Inima Purpurie, continuă Castillo.

— Nici despre asta n-am auzit, rosti Fernando. Și tu ai fost lovit?

— Am avut câteva zgârieturi pe mâini. Câteva schije mi-au trecut prin mănușile de zbor. Au fost ca niște ace de albine.

— Ai avut noroc, zise Fernando.

— Norocul nu înseamnă să faci ceva care să-ți aducă o medalie, ripostă Castillo, care continuă: În fine, documentele pentru noul erou al națiunii au ajuns la Statul-Major al lui Schwarzkopf. Naylor – care până atunci primise a doua stea – era acolo. Era un soi de tampon între Schwarzkopf și Franks.

— Freddy Franks, generalul cu un singur picior?

Castillo dădu din cap.

— Primul de acest fel de după Războiul Civil. El comanda forțele de atac de la sol. Cei doi nu prea se înghițeau. În fine, când Naylor a văzut documentele pentru cele două medalii destinate mie și-a dat seama pentru prima dată că mă aflam în apropiere de Arabia Saudită. A sărit în sus de zece coți…

IARNA LUI 1991

ȘAPTE

Biroul șefului adjunct al Statului-Major, J-3
Central Command al Statelor Unite
Baza aeriană a Ministerului Apărării și Aviației
Riyadh, Arabia Saudită

07:20, 16 ianuarie 1991

Generalul-maior Allan Naylor avea crampe musculare. Credea că știe și de ce: dormise în total vreo șase ore – în reprize nu mai lungi de nouăzeci de minute – în ultimele patruzeci și opt de ore. Iar în cele patruzeci și opt de ore de dinaintea acestora nu stătuse întins mai mult de opt sau zece ore, iarăși pentru perioade de timp nu mai lungi de o oră.

Avea la dispoziție adjuvante chimice ca să rezolve problema somnului, dar Naylor se temea să ia pastilele roz și se opunea ideii ca filosofie. În loc de asta băuse cafea cu toptanul, fapt care îl ajutase la început, dar nu pentru mult timp.

Era epuizat. Faza aeriană a războiului împotriva lui Saddam Hussein începuse cu patru ore înainte. Se decisese ca radarele irakiene să fie scoase din funcțiune înainte de începerea bombardamentelor masive. Mai mult, se decisese ca armata să le scoată din funcțiune folosind elicoptere de atac Boeing AH-64B.

Ideea era că radarele irakiene monitorizau bombardierele Forțelor Aeriene și ale Marinei, avioanele de vânătoare-bombardament și alte aeronave de mare viteză și mare altitudine, astfel că elicopterele Apache, care zburau la „rasul solului” – la câțiva metri înălțime, „pe sub radar” – se puteau furișa nevăzute ca să distrugă instalațiile radar înainte ca irakienii să-și dea seama că sunt atacați.

Era pentru prima dată – cu excepția invaziei Grenadei, un dezastru din punct de vedere al comenzii și controlului – când era nevoie de o coordonare precisă între ceea ce însemnau în

realitate trei armate aeriene – Forțele Aeriene, Marina și Armata – iar de această dată nimeni nu-și mai putea permite un dezastru.

Responsabilitatea pentru misiune îi revenise generalului Chuck Horner, de la Forțele Aeriene. Dar el avea să folosească elicopterele Apache ale Armatei, așa că omul de legătură operațională devenise Naylor. Colaborarea se desfășurase bine. Lui Naylor îi plăcea de fostul pilot de vânătoare mult mai mult decât de alți ofițeri superiori ai Forțelor Aeriene, pe care ajunsese să îi cunoască, iar ei doi lucrau bine împreună.

Cele treizeci și șase de ore de dinaintea orei 2:38 locală însemnaseră o perioadă de activitate intensă în cadrul centrului de comandă aflat la două etaje sub nivelul solului, iar Naylor, în calitatea lui de J-3 (Comandă Reunită – Planificare și Instruire), se aflase în miezul acelei activități, fapt care însemna nu doar pregătirile finale de atac, ci și o apropiere de șeful generalului Horner, generalul H. Norman Schwarzkopf, comandantul suprem al armatei americane.

„Furtunosul” Norman avea un temperament legendar, care se manifestase de mai multe ori. Naylor considera că e de datoria lui să calmeze egoul ofițerilor superiori care fuseseră ținta unei tirade schwarzkopfiene, iar până atunci avuseseră loc trei astfel de incidente.

Naylor și generalul Horner, care i se subordona doar lui Schwarzkopf, discutaseră deja – mai pe ocolite, e drept – despre nevoia absolută de a-i ține cât mai departe unul de celălalt pe Schwarzkopf și pe generalul Freddy Franks, care urma să comande războiul terestru după începerea acestei faze. Freddy era un om manierat care nici măcar nu înjura, dar avea și el răbdarea lui și nu ar fi fost în stare să uite – și nici să ierte ulterior – genul de imprecații pe care Furtunosul Norman i le arunca.

Iar Chuck Horner și Allan Naylor erau siguri că, mai devreme sau mai târziu, Freddy avea să facă totuși ceva care să-l nemulțumească pe Norman. Cu toate acestea, amândoi erau convinși că Operațiunea Furtuna Deșertului avea nevoie atât de Freddy Franks, cât și de Furtunosul Norman Schwarzkopf.

Crampele de care generalul Naylor nu putea să scape aveau probabil de a face cu generalul Schwarzkopf și cu un nefericit de colonel proaspăt sosit pe câmpul de bătălie și atașat Serviciului

J-2 (Informații). În seif, existau câteva documente clasificate la care colonelul avea nevoie de permisiunea de acces. Cum accesul la documente era puternic restricționat, însuși Schwarzkopf trebuia să semneze autorizația de acces.

Colonelului i se explicase procedura. Omul cunoștea asemenea proceduri din alte State-Majore. Ca atare, se așezase în fața unui terminal de computer și scrisese cererea de autorizare care trebuia semnată de Schwarzkopf, după care se așezase la rând cu cei care voiau câteva minute din timpul generalului.

Venise și rândul lui. Intrase în biroul generalului, salutase, se identificase, spusese că avea nevoie de semnătura generalului pe documentul de acces și dăduse cererea comandantului.

Schwarzkopf se uitase la hârtie, apoi îl privise urât pe colonel și spusese cu voce tare:

— Îți spun chestia asta o singură dată, colonele. Eu nu sunt normal.

— Domnule?

— La dracu', ești surd? Am spus că nu sunt normal.

După care împinsese – poate chiar aruncase – documentul de acces vag în direcția colonelului care, nedumerit și înfricoșat, lucru de înțeles, ridicase documentul de jos și se făcuse nevăzut.

Câteva minute mai târziu, după ce colonelul raportase incidentul la J-2, iar J-2 reacționase, colonelul își dăduse seama că atunci când tastase numele sub care Schwarzkopf să-și pună semnătura comisese o greșeală și, în loc să scrie numele cum trebuia, scrisese: H. Normal Schwarzkopf, general, Comandamentul Armatei Statelor Unite.

De când auzise isprava, Naylor râdea incontrolabil, ceea ce era rău din trei motive: râdea de comportamentul superiorului său imediat. Râdea de gafa unui ofițer inferior, ceea ce era și mai rău. În plus, râsul incontrolabil însemna că își împinsese corpul la limita rezistenței fizice, iar asta era mai rău ca orice. Dacă se ivea ceva – ceea ce inevitabil urma să se întâmple – avea nevoie nu numai de creierul pe care i-l dăruise Dumnezeu, ci de acel creier în perfectă stare de funcționare.

Cu un astfel de gând se dusese în biroul lui mic, dar confortabil și îi ordonase sergentului Jack Dunham, aghiotantul lui, să aibă grijă ca nimeni să nu-l deranjeze dacă nu era vorba

de o chestiune importantă. Închisese ușa și se întinsese pe un spătar rabatabil de fotoliu. Și râsese spasmodic.

Nu stătu așa mai mult de zece minute și începu să se gândească serios la avantajele consumării unei băuturi medicinale când se deschise ușa.

În încăpere intră colonelul J. Brewster Wallace de la Relații Publice. Ca regulă generală consacrată, generalul Naylor nu-i iubea pe ofițerii de la Relații Publice și în mod special pe colonelul J. Brewster Wallace.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule general, începu colonelul.

„Dacă îți pare rău, nemernic buhăit, de ce treci cu forța de sergentul meu? Ai tupeu, nu glumă”.

— Nicio problemă. Ce e, colonele?

— Prima, domnule general.

— Prima ce?

— Recomandare pentru o recompensă de impact.

Recompensa de impact însemna decorarea imediată a unui soldat pentru ceva ce făcuse acesta în loc să se mai parcurgă toată procedura birocratică, procedură care putea dura săptămâni sau chiar luni de zile. Acțiunile respectivului și circumstanțele trebuiau să fie de așa natură încât să nu încapă nicio îndoială că el făcuse ceva care implicase un mare risc personal, dincolo de obligația impusă de datorie.

— De ce îmi arăți asta mie? întrebă Naylor întinzând mâna după hârtia tipărită la imprimantă.

— Mi-am zis că poate vreți să o arătați generalului Schwarzkopf, răspunse colonelul. Chestia asta va ajunge în toate ziarele. Un pilot de Apache, absolvent de West Point, al cărui tată a primit Medalia de Onoare în Vietnam.

Naylor citi hârtia.

PRIORITAR

SECRET

0705 16 IANUARIE 1991

DE LA OFIȚERUL COMANDANT
BATALIONUL 403 AVIAȚIE

CĂTRE COMANDANTUL-ȘEF
US CENTRAL COMMAND
ATTN: J-1

INFO: AFACERI PUBLICE

1. SUBSEMNATUL RECOMANDĂ CU TĂRIE RECOMPENSA DE IMPACT CU CRUCEA DE ZBOR CU DISTINCȚIE ȘI MEDALIA INIMĂ PURPURIE LOCOTENENTULUI C.G. CASTILLO, SSN 245220136, AVIAȚIE, COMPANIA 155 DE ELICOPTERE DE ATAC, CU CITARE PRECUM URMEAZĂ:
LOCOTENENTUL CASTILLO ZBURA ÎN CALITATE DE COPILOT AL UNUI ELICOPTER DE ATAC AH-64B ÎN PRIMELE ORE ALE OPERAȚIUNII FURTUNA DEȘERTULUI. DUPĂ DISTRUGEREA CU SUCCES A MAI MULTOR INSTALAȚII RADAR IRAKIENE ȘI A ALTOR ȚINTE, AERONAVA A FOST ATINSĂ ȘI GRAV AVARIATĂ DE ANTIAERIANA IRAKIANĂ. PILOTUL A FOST ORBIT, LOCOTENENTUL CASTILLO A FOST RĂNIT, IAR PARBRIZUL AERONAVEI – DISTRUS. LOCOTENENTUL CASTILLO A PRELUAT CONTROLUL ELICOPTERULUI ȘI, ÎN CIUDA RĂNILOR DUREROASE ȘI A PIERDERII LEGĂTURII RADIO ȘI A ECHIPAMENTULUI DE NAVIGAȚIE, A PILOTAT AERONAVA AVARIATĂ MAI BINE DE 160 DE KILOMETRI ÎNAPOI PÂNĂ LA BAZĂ.

2. OFIȚERUL ÎN CAUZĂ A ABSOLVIT ÎN 1990 ACADEMIA MILITARĂ A STATELOR UNITE. RUDELE CELE MAI APROPIATE ALE LUI SUNT BUNICII, DL ȘI DNA JUAN FERNANDO CASTILLO, BOX 19, ROUTE 7, UVALDE, TEXAS. TATĂL LUI, WOJG JORGE ALEJANDRO CASTILLO, A FOST RECOMPENSAT POST-MORTEM CU MEDALIA DE ONOARE CA PILOT DE ELICOPTER ÎN VIETNAM. MAMA LUI ESTE DECEDATĂ.

3. POZE CU OFIȚERUL ÎN CAUZĂ ȘI CU ELICOPTERUL AVARIAT ÎN LUPTĂ VOR FI TRIMISE IMEDIAT CE VA FI POSIBIL.

MARTIN C. SEWARD
LT-COL, AVIAȚIE
OFIȚER COMANDANT

Generalul-maior Naylor se uită la colonelul Wallace și întrebă:

— Cât de rău a fost rănit acest ofițer? Știm?

— Nu poate fi rănit prea rău, domnule general, dacă a pilotat elicopterul avariat o sută șaizeci de kilometri. Cred că s-ar fi anunțat ceva dacă era grav rănit.

Naylor pufni.

— Vedeți ce vreau să spun, domnule? zise Wallace. Este o poveste excelentă! Fiul unuia care a primit Medalia de Onoare, despre care putem presupune că e un mexican din Texas, cu toate implicațiile unui asemenea fapt. Mâine povestea asta va apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor din țară.

— Nu, nu va apărea, ripostă Naylor.

— Domnule?

— Ascultă-mă cu atenție, colonele. Pun embargo pe povestea asta. Nu va fi făcută publică, nu se vor scurge informații despre ea, nu va fi comentată, nu se va întâmpla nimic până ce generalul Schwarzkopf nu va ordona altfel. E limpede?

— E limpede, domnule, dar nu pricep…

— Bine. Ne-am înțeles atunci. Asta e tot, colonele. Mulțumesc.

•

Biroul generalului-maior Oswald L. Young, J-1 (Personal) din Central Command, aflat în buncărul de comandă, era aproape identic cu cel al generalului-maior Naylor, iar cei doi erau vechi prieteni.

— Ai un minut și pentru mine, Oz? întrebă Naylor.

— Oricând, Allan. Tocmai mă gândeam la tine – mai exact la Freddy Lustrous – și îmi doream să fi dispus și eu de abilitatea lui de a ține predici. Mi-am amintit de predica pe care ne-a ținut-o mie și ție în ’Nam. Am încercat și eu să fac asta, dar nu e același lucru.

— Mă gândesc să țin și eu una, replică Naylor. La tine despre ce era vorba?

— S-au făcut pariuri. Pe douăzeci de dolari. Câștigătorul ia tot potul. Câștigător era tipul care ghicea cu cea mai mare

aproximație numărul real al victimelor pe care le vom înregistra în primele douăzeci și patru de ore.

— Iisuse!

— De fapt, au existat mai multe astfel de pariuri. Decedați în acțiune. Răniți în acțiune. Dispăruți în acțiune. Plus piloți pierduți, avioane pierdute, elicoptere pierdute. La naiba, nu-i înțeleg pe oamenii care pot face așa ceva. Nici măcar nu era vorba de o gașcă de vechi sergenți. Printre pariorii înfocați erau vreo doi colonei. Pe tine ce te-a întors pe dos?

— Aviatorii. Iisuse Hristoase, sunt mai răi decât blestemații de pușcași marini! Fac orice pentru un pic de publicitate care să le ofere o imagine bună.

— Dacă tot ai amintit de asta, tocmai am primit o recomandare pentru o recompensă de impact în cazul unui aviator, un pilot de Apache care s-a descurcat bine.

— Și care n-ar fi trebuit să fie unde a fost. Nemernicii ăștia!

— Credeam că sunt singurul de aici care și-a pierdut cumpătul, rosti o voce de la ușă.

Ușa fusese deschisă fără să se ciocăne în ea de către generalul H. Norman Schwarzkopf.

Cei doi generali nu scoaseră nicio vorbă, dar Young se ridică de pe scaun.

— Mă bucur că ești aici, Allan, zise Schwarzkopf. Urma să trec pe la tine. După ce vă voi spune de ce sunt iritat, îmi puteți spune și voi ce au făcut nemernicii ăia despre care discutați. Sau ce n-au făcut.

— Da, domnule! exclamară cei doi generali, aproape la unison.

— A auzit vreunul din voi de un pariu sau mai multe pariuri care se fac pe aici?

— M-am ocupat de această situație, domnule, rosti Young.

— Și tu, Allan?

— Habar n-am avut de chestia asta până acum câteva clipe, domnule. Naylor se uită la Young. Au fost implicați și oameni de-ai mei?

Young dădu din cap.

— Mă voi ocupa imediat de asta, domnule, zise Naylor.

— Bine. Așadar, nu despre asta discutați. Atunci cine te-a iritat atât de tare?

Naylor nu răspunse imediat.

— Nu te grăbi, Allan, replică Schwarzkopf. N-am nimic altceva de făcut decât să stau aici și să aștept să-ți regăsești vocea.

— Domnule… Oz, ai mesajul de la 403?

— Chiar aici, răspunse generalul Young, care luă mesajul din cutia de mesaje și i-l dădu lui Naylor.

La rândul lui, acesta i-l dădu lui Schwarzkopf.

— Și ce e rău cu asta? Vrei să spui că nu crezi ce scrie aici?

— Ba da, cred totul, domnule, zise Naylor. Cred că a făcut-o cu gândul la trâmbițele gloriei.

— M-ai pierdut, Allan. Când eram tânăr și abia absolvisem facultatea, voiam să aud și eu acele trâmbițe. Nu așa ne-am dorit cu toții?

— Domnule, a absolvit Point în iunie.

— Am văzut. Și?

— Domnule, nu ajungi în șase luni de pe câmp în carlinga unui Apache.

— Aha. Generalul Schwarzkopf se încruntă. Îl cunoști pe puștiul ăsta, Allan?

— Da, domnule. Eu l-am convins să se ducă la Point.

— Și spui că a avut parte de un tratament special?

— Spun că… ce spuneam înainte, domnule general, este că Aviația este mai rea ca Infanteria marină când vine vorba de reclamă.

— Din pricina tatălui său și a Medaliei de Onoare primite de acesta, i-au făcut un program accelerat de instrucție și l-au trimis aici?

— Unde e complet depășit de situație, completă Naylor.

— Dar se pare că s-a descurcat destul de bine, insistă Schwarzkopf.

— E depășit de situație, domnule, repetă Naylor.

— Nu crezi că merită recompensa?

— Ba nu, domnule, cred că o merită. Și chiar a fost rănit. Ce vreau eu este să îl scot de aici înainte ca el să se sinucidă încercând vreo altă ispravă de care nu e în stare.

— Iisuse, Allan! Oamenii mai și mor, interveni generalul Young.

— Și niște nemernici sunt dispuși să parieze câți vor muri, ripostă imediat Schwarzkopf. Cred că știu la ce se gândește Allan. Clasa din 1950, corect?

— Exact, domnule. Fratele meu a fost în Clasa din 1950.

— Și nu s-a mai întors din Coreea, nu?

— Tom era ofițer de șase luni când a fost ucis, domnule.

— Și fiul tău e aici, nu, sub comanda lui Freddy Franks?

— Allan e din Clasa din 1988, domnule. A avut la dispoziție doi ani și jumătate ca să învețe cum să comande un pluton de tancuri.

— Înțeleg. Întotdeauna am crezut că a fost o nebunie să trimiți în luptă Clasa din 1950 ca să fie măcelărită în Coreea, zise Schwarzkopf. Nu te poți hrăni cu bobocii abia ieșiți din găoace. Dacă o faci, nu mai ai fermă de păsări. Făcu o pauză. Bine, Allan, îți acord premisa de neclaritate în acest caz. Descurcă-te cum vrei cu pușțiul.

— Mulțumesc, domnule. I-am cerut colonelului Wallace să pună embargo pe poveste până ce îi veți acorda permisiunea să o publice.

— Crezi că e important?

— Da, domnule.

— Bine. S-a hotărât. Vor mai exista și alte recompense de acest gen. Până acum, faza I – bătaia la ușa inamicului – pare să meargă bine.

— Mulțumesc, domnule.

— Nu vreau să mai aud nimic despre vreun pariu legat de numărul de victime. S-a înțeles?

— Da, domnule, răspunseră aproape la unison cei doi generali.

Generalul Schwarzkopf se uită fix câteva clipe, pe rând, în ochii fiecărui general, apoi ieși din birou.

•

— Așadar, ce facem cu acest tânăr ofițer? întrebă generalul Young.

— Tu ești șeful de cadre, Oz. Spune-mi tu.

— Bine. Nu există prea multe opțiuni. Sau cel puțin opțiuni bune. Dacă a ieșit de la West Point acum șase luni și e pilot de Apache, putem presupune două lucruri: primul, că poate pilota elicoptere…

— Dacă nu m-a lăsat memoria, e nevoie de mai mult de șase luni ca să te califici pentru pilotarea unui Apache, asta *după* ce ai făcut x mii de ore de zbor și ai petrecut x ani pilotând un Huey.

— Cred că ai dreptate. Pot să continui?

— Scuză-mă.

— Putem presupune că poate pilota elicoptere – cel puțin un Huey, de vreme ce ai îndoieli că ar trebui să piloteze un Apache – și nu e calificat pentru nimic altceva, cum ar fi comandantul de pluton de Infanterie sau de Blindate.

— Bun.

— Iar dacă rămâne la Aviație și sunt adevărate toate acele lucruri teribile pe care le crezi despre aviatori – și eu cred că ai dreptate – iar el este pilot de Apache, atunci cei de acolo vor continua să-l urce într-o cabină de Apache…

— Unde va fi ucis, după ce probabil va ucide și el o mulțime de oameni, îl întrerupse Naylor.

— Allan, cred că până acum ar fi trebuit să te mai calmezi, zise Young. Problema există deja. Acum trebuie să găsim o soluție.

— Scuze, Oz.

— Schwarzkopf ți-a dat un cec în alb. Una din opțiunile extreme ar fi un mesaj care să ceară ca acest tânăr să fie ținut la sol, din ordinul personal al lui H. Normal.

De această dată, acel H. Normal nu mai păru deloc amuzant.

— Nu cred că vrem să facem asta, continuă Young, din mai multe motive care ar trebui să fie evidente. Așadar, ce mai rămâne? Trebuie să-l scoatem de la Aviație, dar unde să-l trimitem? Eu am o sugestie la care credeam că te vei gândi tu primul. Tu ai înființat unitatea.

— Ce am înființat?

— Detașamentul 2302 de Guvernare Civilă, răspunse Young, comandat de colonelul Bruce J. McNab. Coleg de clasă cu noi. Cu el se poate discuta. Tu, eu sau amândoi.

— Și ți-am spus când am înființat unitatea că nu-mi place ce se întâmplă acolo, că marea Beretă Verde McNab se joacă de-a James Bond. Generalul Schwarzkopf a primit ordin să o înființeze personal de la Colin Powell, și el mi-a spus să o fac și să nu pun întrebări. Dar știm amândoi că în orice ar fi implicat Scotty McNab nu prea are legătură cu guvernarea civilă.

— Nu *credem* că are prea mare legătură cu guvernarea civilă, îl corectă Young. Poate știi tu ceva în plus față de mine?

Naylor clătină din cap, apoi întrebă:

— Ce să facă acolo Castillo?

— Pe lista de echipamente a lui McNab sunt înscrise șase, poate opt elicoptere Huey, zise Young, referindu-se la opisurile de echipamente și materiale devenite standard în armata americană. Ar putea zbura cu unul din ele.

— Din câte știu eu, Scotty plănuiește să zboare până la Bagdad cu unul sau mai multe din aceste elicoptere ca să încerce să-l răpească sau să-l asasineze pe Saddam Hussein.

— Sincer, nu m-ar surprinde. Dar, ca să repet, tu, eu sau amândoi am putea discuta cu el ca să ne asigurăm că înțelege bine că acest ofițer tânăr nu trebuie să înfrunte pericolele doar în beneficiul relațiilor publice ale Aviației militare.

— Dacă McNab întreprinde ceva sub acoperire…, rosti gânditor Naylor. Am spus chestia aia despre Saddam Hussein ca să fac pe deșteptul, dar, dacă mă gândesc mai bine, nu sunt atât de sigur că este o posibilitate prea deplasată – cu siguranță că el desfășoară chiar acum vreo operațiune sub acoperire și caută ceva cu care să o mascheze. O operațiune militară perfect legitimă, posibil chiar având o legătură cu guvernarea civilă.

— Probabil, fu Young de acord.

— Din care poate detașa oricâți oameni vrea care să execute o operațiune aproape sigur ilegală pe care el o vrea îndeplinită fără atragerea atenției asupra evenimentului.

Young încuviință în tăcere.

— Oz, ce-ar fi să-l transferi pe Castillo la Detașamentul 2303 de Guvernare Civilă și eu o să iau legătura cu colonelul Scotty McNab ca să-i cer să nu îl folosească pe Castillo la niciun fel de operațiune sub acoperire?

— S-a făcut, zise Young. Dar ar fi mai bine ca să discut eu cu Scotty, nu tu.

— De ce?

— Deoarece așa ești scos din cauză. În decursul anilor mi-ai vorbit despre locotenentul Castillo, Allan. Adesea.

— Chiar așa?

— Mda. Și am sentimentul că ții cu adevărat la el.

— Sunt vinovat.

— Dacă facem cum spun eu, atunci voi spune că am primit recomandarea pentru recompensă, m-am întrebat cum se poate ca un tânăr ofițer să piloteze un Apache la șase luni după absolvirea facultății, am ajuns la aceeași concluzie ca și tine, m-

am dus la H. Normal, am primit acceptul lui de a rezolva problema și asta fac acum.

— Îți rămân dator vândut, Oz, zise Naylor.

— Nu-ți face griji. O să vină și rândul meu, replică generalul Young.

OPT

Biroul șefului adjunct al Statului-Major, J-3
Central Command al Statelor Unite
Baza aeriană a Ministerului Apărării și Aviației
Riyadh, Arabia Saudită

15:30, 1 martie 1991

— Domnule, zise sergentul Jack Dunham cu o expresie ciudată pe chip, e un ofițer afară… – arătă înspre ușa închisă – … care spune, citez: „Fii amabil, sergent, și prezintă complimentele colonelului Bruce J. McNab generalului și întreabă-l dacă îi pot răpi câteva clipe din timpul lui prețios”.

— De ce am sentimentul, Jack, că tu ai impresia că e imposibil ca domnul colonel McNab să se fi amestecat incognito într-un grup de să spunem, o duzină de alți colonei?

— Am douăzeci și patru de ani de serviciu, domnule general, și niciodată n-am văzut…

Naylor chicoti și zâmbi.

— Transmite complimentele mele colonelului McNab, sergent, și informează-l că voi fi încântat să îl primesc oricând dorește.

— Da, domnule, zise Dunham, după care se duse la ușă, o deschise și rosti: Generalul Naylor vă primește, domnule colonel.

— Bun spectacol! tună o voce cu accent britanic.

Pe ușă pătrunse un bărbat scund, musculos, cu chipul roșu marcat de o mustață stufoasă. Omul purta ochelari de aviator. Pieptul plin de smocuri roșcate de păr i se vedea printr-o tunică kaki aproape complet descheiată, ale cărei mâneci erau suflecate până sus. Generalul Naylor era sigur că acea haină de vânător de safari african nu provenea din dotarea standard a

armatei americane, la fel ca și pantalonii lui scurți, ciorapii maro lungi până la genunchi sau bocancii de vânătoare.

Pe cap, McNab purta un acoperământ arab, prins cu două cordelușe aurii, despre care Naylor aflase recent că semnificau apartenența la nobilimea arabă a celui care îl purta. Capa aceea albă sau cum se chema veșmântul atârna până pe umerii lui McNab. În mijloc, abia vizibilă între cele două cordelușe aurii, se găsea vulturul auriu care indica gradul de colonel. De o curea care înconjura gâtul colonelului atârna un pistol-mitralieră Uzi de 9 milimetri. Dintr-unul din buzunarele de sus ale tunicii ieșea în evidență o magazie de rezervă pentru Uzi, iar de sub cele de jos, mai multe contururi de grenade cu fragmentare.

Omul salută.

— Mulțumesc mult, domnule general, că mi-ați acordat ceva din timpul dumneavoastră neprețuit.

Naylor îi întoarse salutul.

— Închide ușa, te rog, colonele, zise el.

— Da, bineînțeles, domnule. Iertați-mă, replică McNab, după care se duse și închise ușa. Apoi se întoarse și îi zâmbi lui Naylor. Speram să nu fii copleșit că mă vezi. Dar, măcar de dragul vremurilor trecute, ai putea să mă săruți. Un sărut cast, evident.

Fără să vrea, Naylor izbucni în râs.

— Mă bucur să te văd, Scotty, zise el, după care înconjură biroul și întinse mâna.

McNab își aruncă brațele în jurul lui într-o îmbrățișare de urs.

— Cum naiba ai intrat în clădire îmbrăcat așa?

— Foarte ușor. În primul rând, mă număr pe lista celor chemați de Schwarzkopf la ședință în sala tronului. În al doilea rând, poate la fel de important, cui crezi tu că datorează supunere mai întâi bodyguarzii Furtunosului Normal?

— Mă întrebam de unde provin, recunoscu Naylor.

— Au fost crescuți de propriile mele mâini capabile. Sunt sigur că ai observat că el încă se mai mișcă de colo-colo? În ciuda mulțimii de oameni – o mare parte din ei provenind din propriile cadre – care ar face orice ca să-l omoare?

— Ce a vrut generalul Schwarzkopf? I-a spus cineva despre uniforma ta? Asta ca să folosesc un termen pentru ceea ce porți tu.

— Ca să răspund la asta trebuie să trec de bine-cunoscuta mea modestie, răspunse McNab. Am primit o nouă medalie, și generalul Schwarzkopf a vrut să-mi comunice personal că, deși cu o mare întârziere, șefii de la Washington mi-au recunoscut potențialul și au trimis adunăturii ăleia de clovni de pe colina Capitoliului cunoscută sub numele de Senat cererea de aprobare ca eu să devin general de brigadă.

— Era de așteptat, Scotty, zise Naylor.

— Allan, băiatule, sunt încă mulți indivizii care acum se bat cu pumnii în piept și scrâșnesc din dinți în vreme ce scâncesc pe toate culoarele că „s-a comis cea mai mare nedreptate posibilă”. Se presupune că necredincioșii nu ajung în rai.

„Are dreptate, gândi Naylor. O groază de colonei care au făcut carieră doar venind la oră fixă la program și stând cuminței în banca lor o să țipe ca din gură de șarpe când vor auzi că Scotty McNab a primit prima stea de general”.

— După ce o să-ți agăți steaua aia de epolet, zise Naylor, o să descoperi că nu-ți va aduce deloc raiul pe pământ.

— I-am spus lui Powell că aș prefera să rămân unde sunt, mulțumindu-i pentru intenție. El m-a convins să accept, spunând că e prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru că am avut iarăși dreptate.

„Chiar vorbește serios. Mă aflu în prezența singurului colonel din armata americană care ar spune șefului Statului-Major General că nu vrea să fie general”.

— Dreptate în legătură cu ce?

— Tu cine crezi că a câștigat acest război, Freddy Franks și tancurile lui? Chuck Horner și avioanele lui?

— Cred că au avut o mare contribuție.

— Îi admir sincer pe generalii Franks și Horner, și tu știi asta, dar operațiunile speciale au câștigat acest război. Noi am scos din funcțiune radarele și comunicațiile irakiene. Cu câteva excepții, Chuck Horner a pierdut avioane doar din pricina erorilor de pilotaj sau a defecțiunilor tehnice și el recunoaște asta. Cele mai multe pierderi de vieți au fost provocate de acea singură rachetă Scud pe care nu am reușit să o doborâm și care a lovit cazarma din Arabia Saudită. Când Freddy a trecut granița cu tancurile lui, irakienii nu mai dispuneau de sisteme de comunicații și, ca atare, nici de posturi de comandă și control.

— *Singura* rachetă Scud pe care n-ați doborât-o?

— Sau pe care n-am reușit să o facem inoperabilă. Sau pe care să o aducem înapoi cu noi. Înțeleg că tipii de la Forțele Aeriene au fost foarte dezamăgiți când au aflat cât de primitive sunt chestiile astea.

— Ce decorație ai primit?

McNab își băgă mâna în buzunarul de la tunică, scotoci pe lângă magazia de cartușe pentru Uzi și scoase o medalie pentru Servicii Deosebite (DSM) pe care o legănă de panglică câteva clipe.

„Nu mi-l imaginez pe Schwarzkopf prinzând medalia pe tunica aia kaki, dar este evident că exact asta s-a întâmplat”.

— Bănuiesc că ceremonia de prezentare a fost mai degrabă informală, zise Naylor. După care întrebă: Ai vreun motiv să fii îmbrăcat așa?

— Adică în afară de faptul că așa îmi place?

Naylor dădu din cap.

— Vrei o cafea, Scotty?

— Am un portbagaj plin cu băutură în mașina mea de teren de afară, răspunse McNab. Mai înainte a fost în proprietatea ambasadei americane din Kuwait. Mi-am zis că poate vrei să bei ceva.

— E împotriva regulilor.

— Nu te-ai schimbat deloc, nu?

— Dacă eu beau, vor vrea și alții să o facă.

— Nu trebuie să afle. Nu e nevoie să te postezi în ușă și să strigi: „Hei, toată lumea! Dați-i dracului pe arabi, eu mă duc să trag o dușcă”.

— Nici tu nu te-ai schimbat, după cum constat, zise Naylor.

— Dacă m-aș fi schimbat nu m-ai mai fi iubit, Allan.

— Nu te-aș iubi indiferent ce ai face.

— Vrei să mă vezi plângând.

— Ei, asta e o idee.

McNab îi zâmbi.

— Știi unde o să te duci după ce primești steaua?

— La Fortul Bragg. Comandant adjunct sau ceva de genul ăsta al Centrului pentru Operațiuni speciale de Război. Ce o să fac mai exact va fi să scriu ceea ce am făcut bine în acest război ca să putem proceda la fel când va trebui să ne batem din nou.

— Crezi că vom avea un alt război?

— Da, evident. MacArthur avea dreptate când spunea că „Nu există substitut pentru victorie” și la fel de multă dreptate avea și cel care a spus că „Cei care nu citesc cu atenție istoria sunt condamnați să o repete”.

— Cred că președintele era preocupat de o ocupație prea lungă care ar fi provocat o mulțime de războaie de gherilă, zise Naylor.

— Freddy Franks mi-a mărturisit că: (a) ar fi putut ajunge cu tancurile lui în Bagdad în mai puțin de patruzeci și opt de ore și (b) că era extrem de îngrijorat de posibilitatea unei ocupații îndelungate, marcate de războaie de gherilă. Am avut sentimentul că s-a simțit mai mult decât ușurat că nu a fost obligat el să ia decizia.

— Tu chiar crezi că vom fi nevoiți să repetăm isprava?

— Singura întrebare e când, replică McNab. Anul viitor. Peste doi ani. Peste un deceniu. Dar vom fi din nou aici. Saddam Hussein este un adept fervent al tacticii staliniste de a ține mereu oamenii cu sufletul la gură. E un adevărat nemernic. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-l eliminăm definitiv. Numai Dumnezeu știe că, dacă l-aș fi găsit pe nemernic, l-aș fi lichidat cu mâna mea.

— Sper să te înșeli, zise Naylor.

— Cea mai dură cruce pe care am purtat-o pe umerii mei bărbătești în viața mea a fost aceea că rareori m-am înșelat, replică McNab.

— Iisuse, ești imposibil! zise Naylor, râzând.

— E greu să fii modest când ești măreț, replică McNab. A spus-o Frank Lloyd Wright.

— O să încerc să țin minte. Te pot ajuta cu ceva, Scotty? Sau e doar o vizită de prietenie?

— Credeam că nu mai întrebi. Mai întâi, vreau să-ți mulțumesc pentru că mi l-ai trimis pe locotenentul Castillo. Ceea ce tocmai am făcut. Aproape că m-a făcut să respect din nou Hudson High.

— Poți să repeți?

— Nu mi-ai auzit discursul? „Ce nu merge la West Point?”

— Am un exemplar din discursul lui Donn Starry. Cel pe care el l-a dat Asociației Absolvenților? Cel care începe cu „Am multe amintiri legate de cei patru ani petrecuți în interiorul acestei instituții, și niciuna dintre ele nu e plăcută”?

— A, da. Dar generalului Starry nu i-a plăcut niciodată să spună ceva care ar putea ofensa pe cineva. Discursul meu n-a fost atât de politicos.

— Nu mi te pot imagina politicos, Scotty. Dar nu la asta mă refeream. Abia acum ai aflat că ți l-am trimis pe Castillo?

— Păi m-am dus la Oz Young și i-am spus, cu tonul meu cel mai respectuos: Mulțumesc că mi l-ai trimis pe Castillo. Acum vreau să-l păstrez. La care Oz a replicat: N-o pot face eu. Du-te la Allan Naylor. El e cel care ți l-a trimis pe Castillo.

— Oz a zis asta, nu?

— M-a lăsat să înțeleg că tu ești mentorul acelui tânăr ofițer sau un soi de tată vitreg iubitor, sau ambele.

— Îl cunosc de când avea doisprezece ani, replică Naylor. La vârsta aia a devenit orfan. De atunci l-am luat oarecum sub aripa mea.

— Abia acum tânărul mi-a dat de veste că a avut plăcerea de a te cunoaște – atât și nimic despre faptul că între voi există ceva personal. Mi-a zis că, dacă va avea timp, ar dori să îți prezinte recunoștința sa.

— E aici?

— În acest moment este pilotul meu. Nu am încredere în oricine ca să conducă jucăria mea de mers prin deșert.

— Ți-ai adus jucăria de deșert? Atârnată sub burta unui elicopter?

— Chiar în acest moment, locotenentul Castillo are grijă să fie încărcată la bordul mărețului C-5 care mă va duce în Marele Ținut al Libertății în cursul zilei de azi.

— Îți iei jucăria de deșert înapoi în State?

— Le-am spus că vreau să o donez muzeului de la Bragg.

— Doamne! exclamă Naylor, după care adăugă, fără să se mai gândească: Mi-ar plăcea să îl văd.

— I-am spus că o poate face până la ora patru fix. Sunt convins că va veni să te vadă. McNab făcu o pauză. Vreau să-l păstrez, Allan.

— Pentru ce?

— Pentru început, ca aghiotantul meu, răspunse McNab. În vreme ce voi întocmi rapoartele legate de ceea ce am făcut noi aici, el va parcurge programul de instruire a forțelor speciale.

— Credeam că trebuie să ai cinci ani de serviciu militar ca să aplici pentru un asemenea program.

— Corect, replică McNab. Și mai ai nevoie de trei ani și nu știu câte sute de ore de zbor ca pilot înainte de a intra în programul pentru elicopterele Apache. Oz mi-a povestit și chestia aia.

— Probabil că acum o să te înfurii, Scotty, dar nu-mi place ideea de a-l vedea în forțele speciale.

— Deoarece, la fel ca aproape toți cei din Armată, ție nu-ți plac forțele speciale? Că noi nu jucăm conform regulilor? Că Dumnezeu știe ce mai vor să facă țicniții ăștia?

— N-am spus asta, replică Naylor.

— Dar asta gândești. Allan, va trebui să te obișnuiești cu ideea că Armata se îndreaptă încetul cu încetul către operațiuni speciale. Pot să-ți spun ceva care te va scoate din sărite?

— Mă surprinde că ai întrebat mai întâi. Zi!

— Bătrâne, tu te comporți ca unul din cavalerii ăia care i-au spus lui I.D. White că face o mare greșeală atunci când dă cu piciorul carierei sale sigure de la Cavalerie în 1941, când și-a părăsit caii de la Fortul Riley și s-a dus la Fortul Knox ca să se joace cu tancurile.

— Posibil, răspunse Naylor, conștientizând faptul că se simțea ofensat.

— Și te mai comporți la fel ca parașutiștii care le-au spus același lucru lui Alan Burdette, Jack Tolson și altora atunci când aceștia au decis să nu mai sară din avioane la bazele de la Benning și Bragg, și s-au dus la Camp Rucker la începutul anilor cincizeci ca să învețe cum să zboare. Teoretic, un asemenea gest ar fi trebuit să le anuleze șansa de a mai primi vreodată o stea de general.

— Bine.

— White a sfârșit cu patru stele pe epoleți, Burdette și Tolson cu trei. Nu și-au distrus carierele pentru că au întrevăzut care era viitorul. Eu nu-i cer acestui puști să facă ce am făcut eu…

— Adică?

— Când am apucat pe calea forțelor speciale, însuși Bull Simon mi-a spus că vrea să fie sigur că înțeleg faptul că trebuie să mă consider norocos dacă voi ajunge ofițer de grad intermediar în cadrul forțelor speciale și că șansele mele de a primi vreo stea erau la fel de mari ca și cele de a ajunge în rai.

— Am priceput.

— Charley Castillo are un dar înnăscut pentru forțele speciale, zise McNab.

— Pentru că se plimbă cu jucăria ta de deșert pe sub burta unui Huey?

— Nu. Are darul de a simți cum merg treburile.

— Nu cred că te înțeleg, zise Naylor. Ce te face să zici așa ceva?

— Nu știu cât ai apucat să afli despre rușii pe care am pus laba.

— Nu prea multe, recunoscu Naylor.

Incidentul fusese discutat, dar nu pe scară largă, deoarece fusese socotit strict secret, iar Naylor nu simțise o nevoie chiar așa de mare să știe despre ce era vorba.

— Bine. O trecere scurtă în revistă. După debutul războiului aerian, când Chuck Horner ne-a oferit superioritatea aeriană, am dobândit o libertate de acțiune mai mare cu elicopterele noastre. Cei de la Forțele Aeriene voiau o rachetă Scud și am fost întrebat dacă le pot aduce una. Am verificat și am descoperit una cam la optzeci de puncte depărtare în deșert. Oamenii noștri tocmai se pregăteau să tragă în acel loc. În fine, am încropit o misiune, cu două Apache și patru Black Hawk. Patruzeci, patruzeci și cinci de minute de pătruns până acolo, cinci minute de scos echipajul din luptă, cincisprezece minute la sol ca să ne dăm seama cum să luăm porcăria aia cu noi…

— Nu știați cum să o mișcați din loc?

— Ne-am imaginat că vom improviza ceva, răspunse McNab, un pic sarcastic. Și apoi patruzeci și cinci de minute pentru plecarea de acolo. Totul ar fi trebuit să meargă conform planului, dar când oamenii mei au ajuns la sol au descoperit că nu toți indivizii care ridicaseră mâinile erau irakieni. Am dat peste doi generali irakieni, un general rus, un colonel rus și mai mulți care nu erau irakieni și nici ruși. Generalii efectuau o vizită în acel loc; ceilalți se găseau acolo ca să se asigure că racheta avea să lovească drept la țintă. Le-ar fi plăcut la nebunie să distrugă locul ăsta. Nu am stat la sol prea mult timp ca să aflăm cu certitudine, dar Charley…

— Te referi la Castillo? A participat și el la operațiune?

— Am căutat din răsputeri să-l feresc de belele, Allan. Nu a participat efectiv la operațiune. Noi stăteam în elicopterul Huey la treizeci de puncte depărtare de locul în care se afla racheta, în mijlocul deșertului. Trebuia să stăm așa de aproape ca să putem comunica cu echipajele elicopterelor, iar eu să pot

transmite ordinul de plecare de acolo oamenilor noștri de la protecția aeriană. Bine?

Naylor dădu din cap că înțelege.

— Așa că ne-au chemat, ne-au spus despre ruși și ne-au întrebat ce naiba să facem cu ei. Atunci evident că am fost obligat să mă duc la fața locului. Așadar, ne-am dus acolo. N-am avut nevoie de mai mult de zece minute, dar asta a însemnat zece minute în plus față de durata estimată a operațiunii. Irakienii aveau să-și dea seama că e ceva în neregulă. Iar eu trebuia să decid ce să fac cu rușii, fapt care depindea de cine erau acei ruși, iar totul trebuia să se desfășoare foarte rapid.

Când m-am dat jos din Huey, am mormăit ceva de genul: Aș dori să fi vorbit rusa mai bine sau ceva asemănător, la care Charley a sărit: Dar eu vorbesc rusa, domnule. Așa că l-am luat cu mine. Și am descoperit că vorbește rusește ca unul de-al lor. Și germana.

Ca atare, la cinci minute după ce am aterizat, mulțumită lui Charley, mi-am dat seama pe cine luăm cu noi și pe cine lăsăm acolo. Am luat un general irakian, un general rus, un colonel rus și trei dintre tehnicieni, care probabil erau foști est-germani care fuseră duși în Rusia. Nu am stat acolo suficient de mult timp ca să aflăm cu certitudine.

— Și ați luat și racheta, evident, zise Naylor.

— Mda, și racheta. Unul din elicopterele Black Hawk a cules-o și a zburat cu ea înapoi, la bază.

— Păi un Black Hawk poate duce un tun Howitzer de 105 milimetri, echipajul complet al tunului și treizeci de obuze, începu Naylor, după care făcu o pauză și adăugă: Pe aici a circulat povestea că au dezertat mai multe elicoptere irakiene.

— Povestea a apărut pentru că am venit noi aici, din pricina prizonierilor și din pricină că prin venirea aici, și nu în locul unde ar fi trebuit să ajungem am fost depistați de radar. Iar cineva cu gura mare de aici a dat de veste presei că șase elicoptere se apropiau de graniță, iar oamenilor li se dăduse ordinul să nu tragă în ele. Trebuia să oferim o explicație plauzibilă.

— Dacă nu-mi poți spune adevărul, n-o face. Dar ce s-a întâmplat cu prizonierii?

— L-am predat pe irakian saudiților, după care i-am dus pe ofițerii ruși și pe tehnicieni până la Viena cu Royal Air Arabia, iar de acolo i-am urcat în cursa Aeroflot de Moscova. Erau îmbrăcați

tot cu hainele pe care le purtau când am pus mâna pe ei. Le-am dat și niște cópii ale fotografiilor pe care le-am făcut cu ei la fața locului… – McNab zâmbi – … inclusiv câteva dintre cele cu oamenii mei ținându-și brațele în jurul umerilor lor și părând să se distreze de minune.

— De ce a fost nevoie de așa ceva? De trimiterea lor înapoi la Moscova?

— Ordinul a venit de la Agenție sau de la Departamentul de Stat. Nu cred – sau cel puțin eu n-am auzit niciodată – să fi existat vreo plângere oficială către ONU sau vreo organizație internațională despre faptul că rușii ăia deserveau rachete Scud. Dar nici ei nu puteau nega realitatea. Noi aveam fotografiile și am dat peste actele lor de identitate pe care ei le făcuseră cumva pierdute.

— E o poveste pe cinste, zise Naylor.

— Pe care voi nega că ți-am spus-o vreodată, dacă întreabă cineva. Ideea pentru care ți-am povestit chestia asta a fost aceea de a-ți putea explica de ce, înainte de a ajunge înapoi aici, mi-am dat seama că există zeci de situații în care Charley ar fi util datorită faptului că știe atâtea limbi străine. Când i-am dus pe ruși la Viena și l-am văzut cum discută cu ei, mi-am dat seama că îl voiam. Trebuia să-l am lângă mine.

— Acum ar trebui să fie alături de trupe, odată cu terminarea războiului, zise Naylor. Și tu, și eu am procedat la fel când eram ca el, așa că și el ar trebui să procedeze la fel.

— Eu, unul, am avut impresia că îmi irosesc îngrozitor timpul atunci, replică McNab. Știam că n-o să-mi cheltui treizeci de ani de viață alături de tunuri care fac manevre asurzindu-mă. Iar tu știi la fel de bine ca și mine că, dacă se întoarce în Aviație, Charley va fi mereu marcat de alăturarea asta de rahat între tată și fiu. Își va petrece timpul ținând discursuri pe la cluburile Rotary. În plus, nu glumesc când spun că am nevoie de el. Dacă ar fi trebuit să menționez două talente extrem de importante pentru un aghiotant al unui general de forțe speciale, acestea ar fi: să piloteze un elicopter și să știe cât mai multe limbi străine.

— Și dacă eu spun nu, Scotty? Dacă zic: Tânărul ăsta a făcut deja prea multe lucruri neobișnuite în scurta sa carieră, iar acum a sosit vremea să revină întrucâtva la normal?

— Sper să n-o faci, Allan. Nu mi-ar plăcea deloc să-mi amintesc cu ranchiună de această revedere a noastră, atât de călduroasă până în acest moment.

Ca și cum ar fi auzit totul, în acea clipă sergentul Dunham își vârî capul pe ușă.

— Domnule, locotenentul Castillo vă întreabă dacă aveți un moment liber și pentru el.

Naylor îi făcu semn sergentului să-l trimită înăuntru.

Cu excepția acoperământului arab de pe cap, Castillo era îmbrăcat foarte asemănător cu colonelul McNab. Nasturii tunicii lui de safari erau închiși, dar și el purta pantaloni scurți și ciorapi până la genunchi. De umăr îi atârna un CAR-16, versiunea „carabină” a celebrei puști de asalt M-16.

Naylor nu zări conturul vreunei grenade pe sub hainele lui.

Dar văzu suficient de multe lucruri ca să-și dea seama că tânărul locotenent căzuse pradă influenței lui – sau mai degrabă fusese corupt de – Scotty McNab și, ca atare, n-ar fi fost deloc fericit să facă ceea ce ar fi trebuit să facă în mod normal.

Castillo salută și apoi îl zări pe McNab.

— Nu mă așteptam să vă văd aici, domnule.

— Îl poți îmbrățișa pe ursul ăsta bătrân și urât, Charley, zise McNab. Eu am făcut-o.

— Doamne, cât mă bucur să te văd, Charley, rosti Naylor, deschizându-și brațele.

— Și eu mă bucur să vă văd, domnule.

Se îmbrățișară.

— Tocmai i-am spus colonelului McNab că mă simt ca un tată care își vinde fata patronului unui bordel, dar dacă ești atât de nebun ca să te implici în forțele speciale atunci îți dau binecuvântarea mea, dar nu fără ezitări.

— Chiar vreau să fac parte din ele, domnule.

— Atunci așa rămâne. Colonele McNab, ce-ar fi să ucizi ceva, să zicem o jumătate de oră – du-te să tai câteva gâturi sau să arunci ceva în aer – în vreme ce eu și Charley petrecem câteva minute singuri?

VI

PRIMĂVARA 2005

UNU

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW

Washington, D.C.
16:55, 31 mai 2005

— Așa ai devenit favoritul colonelului ăstuia de la Beretele Verzi? întrebă Fernando.

Castillo dădu din cap. Întrebă ridicând din sprânceană dacă Fernando voia să mai bea ceva. Acesta îi arătă paharul gol.

— Cuvântul „favorit” nu descrie exact ce anume eram, rosti Castillo. Dar am început imediat să lucrez sub comanda lui.

— Putea să aranjeze un transfer pe loc?

— Avionul C-5 ne-a dus – pe noi și jucăria de deșert a lui McNab – la baza Forțelor Aeriene Dover din Delaware, zise Castillo. McNab mi-a spus să duc jucăria la Centrul de Echipamente Speciale de război din Fortul Bragg, după care îmi puteam lua liber zece zile, iar apoi trebuia să mă prezint în fața lui la Bragg. L-am întrebat cum puteam să scot mașina aia dintr-o bază a Forțelor Aeriene și apoi să o mai și introduc în Fortul Bragg. El mi-a răspuns că e convins că voi găsi o modalitate, după care m-a lăsat acolo, stând pe asfalt lângă jucărie, îmbrăcat cu pantaloni scurți, haină cu mâneci scurte și *ghutra.*

— Pantaloni scurți? Haină cu mâneci scurte? Și mai ce?

— Ciorapi până la genunchi, explică Castillo. Nu poți să uiți așa ceva.

Chipul lui Fernando arăta clar nevoia unei explicații.

— Și eu am aflat povestea de la niște tipi care au fost lângă McNab înaintea mea, zise Castillo. Omul i-a aliniat pe toți, le-a spus că studiase istoria bătăliilor din Orientul Mijlociu și aflase

că uniforma britanică perfectă consta din pantaloni scurți, haină cu mâneci scurte și ciorapi până la genunchi. Ca atare, achiziționase, din fondurile aflate la dispoziția lui, mai multe echipamente complete de la un furnizor de haine de vânătoare din Nairobi. Le spusese tuturor că acele haine erau mult mai logice decât ceea ce dădea Armata soldaților să poarte în mod obișnuit.

— Și cealaltă chestie? Gut-ceva?

— Aia a venit mai târziu, zise Castillo, zâmbind. Conform poveștii care mi s-a spus, McNab a declarat că Lawrence al Arabiei, un mare războinic neortodox din acea regiune, purta mereu o *ghutra an iqal*, acoperământul standard arăbesc pentru cap.

Castillo făcu apoi cu degetul o mișcare circulară în jurul capului.

Fernando dădu din cap în semn că a înțeles.

— De fapt, există două feluri de asemenea acoperăminte. Unul este roșu și alb și se numește *shumagh,* continuă Castillo. Dacă este complet alb, se numește *ghutra.* De vreme ce Lawrence a descoperit că este o piesă extrem de practică de uniformă militară în zona arabă, McNab a considerat asta suficient pentru el și oamenii lui. În mod clar *ghutra* era mai util decât o cască din kevlar câtă vreme oamenii urmau să petreacă mult timp în deșert, sub razele fierbinți ale soarelui. Așa că și-a făcut un stoc de astfel de acoperăminte pentru cap – există o singură mărime indiferent de dimensiunea capului – din Riyadh.

— Și tu chiar ai purtat așa ceva?

— Recunosc că am văzut mai multe capete întorcându-se după noi când ne-am făcut apariția în Riyadh, zise Castillo, chicotind.

— Și cum ai reușit să duci mașina aia de teren la Fortul Bragg?

— Știam prea bine cât de departe puteam ajunge cu problema mea dacă apelam oficial la Forțele Aeriene – mai ales îmbrăcat în uniforma de Lawrence al Arabiei – așa că m-am dus în Dover, am închiriat un camion de o tonă și jumătate de la U-Haul, am încărcat mașina în camion și apoi am condus camionul până la Fortul Bragg. Slavă Domnului că aveam card American Express. Apoi m-am dus acasă, am stat zece zile cu Abuela și bunicu', după care m-am întors la Bragg.

— În vreme ce eu stăteam în blestematul ăla de deșert, bând apă minerală sălcie și mâncând conserve de carne, replică Fernando.

— Admit că începeam să cred despre mine că sunt special, zise Castillo. Idee ce mi-a fost în mod prompt scoasă din cap atunci când m-am întors la Fortul Bragg. McNab ajunsese între timp general de brigadă. Mă așteptam la mulțumiri sau chiar felicitări pentru că-i dusesem gărgărița aia nenorocită la unitate. În loc de asta, m-a făcut cu ou și cu oțet că nu am avut grijă de încărcătura lui de scotch și coniac…

— Ce?

— Înainte ca pușcașii marini să elibereze Kuwait City, oamenii de la operațiuni speciale ajunseseră deja acolo. Inclusiv McNab. Prima lui oprire a fost Ambasada Statelor Unite, unde a aruncat în aer ușa de la camera de criptare și a umplut o ladă imensă cu băutura închisă acolo de diplomați înainte de a părăsi ambasada. Uitasem că băutura nu fusese dată jos din mașina de teren.

Mi-a spus că, dacă vreau să fac parte din forțele speciale, atunci trebuia să înțeleg că în oamenii de acolo se putea avea încredere cu orice în afară de băutură și că mă puteam considera norocos că nimeni de la centrul de comandă nu crezuse că aș fi putut fi atât de idiot încât să las băutura în mașină, așa că el o găsise tot acolo când se dusese să-și ia nenorocita de mașină în primire.

Fernando izbucni în râs.

— Apoi a zis că se duce la școala de bune maniere…

— Ce?

— Nici eu nu știam ce e aia. Am aflat că toți generalii de brigadă proaspăt promovați sunt adunați de obicei la Fortul Leavenworth, la școala de comandă și Stat-Major…

— Știu ce e Leavenworth, replică Fernando.

— … unde șeful de Stat-Major și alți ofițeri superiori le fac tuturor un instructaj despre modul în care trebuie să se comporte ca generali. McNab spunea că adevăratul scop era acela ca șefii de la comandament să se asigure că noii generali nu se îngrașă prea tare pentru pantalonii lor cu vipușcă…

— Corect, zise Fernando. Generalii au o vipușcă prinsă pe partea laterală a pantalonilor, nu? Uitasem asta.

— … așa că, după ce mi-am primit dușul rece, m-am trezit în avionul de patru și jumătate din Fayetteville către Columbus, Georgia, via Atlanta, unde, începând cu ziua următoare, trebuia să încep instructajul care avea să îmi aducă rangul de parașutist.

„Nu acorda atenție prostiilor care se spun acolo, Charley, mi-a zis McNab. Ăia continuă să creadă că ceea ce numesc «trupe parașutate» – adică o mie de ținte pe cer care coboară încet spre sol – constituie esența războiului modern, iar obținerea insignei de parașutist reprezintă un scop în sine. Ține-ți fleanca, fă cursul, apoi vino înapoi aici și te bag eu la un instructaj cu adevărat util.”

Ca atare, la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce am ajuns la Fortul Bragg, un erou de război decorat și rănit, care luase parte la câteva operațiuni extrem de interesante, iar acum urma să fie aghiotantul comandantului adjunct al Centrului de Operațiuni Speciale, m-am trezit zăcând în noroiul de la Benning cu o namilă de sergent, din cale afară de lat în umeri – se numea Dudley J. Johnson Jr.: nu voi uita niciodată numele ăsta – și îmbrăcat cu un tricou pe care fusese inscripționat cuvântul AIRBORNE stând deasupra mea și urlând la mine – nu eram în stare să fac patruzeci de flotări – că nu putea înțelege cum a intrat în armată un nenorocit de pederast ca mine – mi-a plăcut expresia – și mai ales la școala de parașutiști, iar eu să-mi bag bine mințile în cap și să intru în formă, că altfel el mă trimite înapoi la nenorocita de unitate de unde am venit atât de repede și cu un șut în cur atât de puternic, că fundul meu avea să mă doară șase luni după-aia.

— Cunosc genul de subofițer blând, afectuos și generos la care te referi, zise Fernando, râzând. După aceea îi veni o idee și întrebă: Dar nu știa că ești locotenent? Că ai participat la Operațiunea Furtuna Deșertului? Și mai rău, nu știa că erai absolvent de West Point?

— Dacă știa că sunt locotenent? Da, sigur. Dar gradul nu contează la școala de parașutiști. Iar eu eram totuși un proaspăt absolvent. Probabil că și-a zis că tocmai absolvisem școala de cadeți sau, mai probabil, vreun colegiu de rezerviști. Nu s-a gândit că aș fi putut lua parte la război pentru că mă găseam în școala lui. McNab m-a adus acasă la câteva zile după încheierea

armistițiului. Iar eu învățasem deja pe propria piele ce înseamnă să porți un inel de la West Point...

— Ce?

— Oamenii te urmăresc cu atenție ca să vadă dacă ești perfect și sunt extrem de încântați când o dai în bară. Așa că am pus inelul în borseta mea cu obiecte intime alături de aripile de pilot. Era o prostie, dar știam că nu e bine să apar la școala de parașutiști cu aripile de pilot pe mine.

— Și totuși, te-ai tăvălit prin noroi? întrebă Fernando.

— Ba chiar reușeam să fac cincizeci de flotări când am terminat instrucția.

— Te-ai simțit ispitit să apari la ceremonia de absolvire purtând aripile, inelul și decorațiile?

— Mda. Dar n-am făcut-o. Lucram deja de destulă vreme pentru McNab ca să știu că atunci când el spunea să-mi țin fleanca vorbea serios. Iar sergentul Dudley J. Johnson Jr. își făcea doar treaba, încercând să scoată oamenii vii din școala de parașutism. Dacă mă gândesc mai bine, l-am revăzut cam un an, un an și jumătate mai târziu. Aplicase pentru forțele speciale și venise la sediu ca să parcurgă cursul Q. A fost rândul lui McNab să ofere discursul de bun venit, iar în spatele lui, îmbrăcat în uniformă de clasă A, purtând pe cap o beretă verde și cu șnurul de aghiotant atârnând de epoleți, se găsea un locotenent care părea cunoscut, un aviator.

Fernando chicoti.

— Am verificat să văd cum se descurcă, zise Castillo. Nu a reușit să treacă de Camp Mackall. L-au dat afară ca „nepotrivit”.

— Asta ce înseamnă?

— Poate însemna mai multe lucruri, dar de obicei înseamnă că evaluatorii, printre care se numără și alți candidați, ajung la concluzia că individul fie este un ghimpe în coasta echipei, fie nu-și poate îndeplini partea lui de misiune. Forțele speciale cer mai mult materie cenușie și mai puțin mușchi. Nu poți reuși doar pe baza numărului de flotări pe care îl execuți.

— Și atunci cum ai reușit tu dacă acolo e nevoie de creier?

Castillo se uită gânditor la celălalt câteva clipe.

— Fernando, să știi că nu încerc să par un soi de John Wayne, dar când am decis să am această mică întrevedere cu tine am hotărât să îți spun tot ce îți pot spune.

— Bine, gringo. Pricep.

— Trecusem deja de adevăratul test; luasem parte la operațiuni și îmi îndeplinisem cu brio partea mea. Instructorii de la Mackall aflaseră asta, așa că știau că tot ce trebuiau să facă era să mă doteze cu însușiri pe care nu le aveam și să-mi șlefuiască talentele pe care le posedam deja. Dincolo de faptul că mi-au tăbăcit serios fundul, mi-a plăcut la Mackall. Instructorii știau bine ce predau și voiau să te învețe tot felul de lucruri. Nu-mi amintesc ca vreunul să fi țipat la mine, chiar și atunci când făceam vreo tâmpenie.

— Interesant, zise Fernando.

— Aveam liber în weekend. Îmi petreceam zilele libere redactând documente de genul „Cum să lupți în deșert”, pe care îl pregătea generalul McNab. Și exersând meseria de aviator.

— Și cum ți-a afectat asta viața socială?

— Dacă vrei să mă întrebi dacă m-am și regulat, află că n-am făcut-o.

— Bietul gringo!

— În fine, am terminat cursul și am început să lucrez ca aghiotantul lui.

— Ducându-i apetitive și lustruindu-i pantofii?

— La ora zero-două-sute șoferul lui mă lua de la cămin și mă ducea la aerodromul militar Simmons, unde, dacă aveam noroc, tipul căruia i se făcuse marele privilegiu de a servi drept copilotul generalului verificase deja starea vremii și încălzise motorul elicopterului. În nouă cazuri din zece nu se întâmpla asta, așa că verificam starea vremii, porneam mașinăria și zburam cu ea până la Smoke Bomb Hill. Acolo intram, puneam de cafea și verificam poșta venită în cursul nopții. Între timp șoferul generalului îl luase deja de acasă și îl aducea la sediu. Apoi, noi trei făceam o alergare de patru-cinci kilometri în jurul bazei ca să ne punem sângele în mișcare. După care ne întorceam la birou, unde eu îmi petreceam o parte a zilei luând notițe la diverse întâlniri la care participa și generalul, iar restul zilei îl duceam cu elicopterul unde credea el că ar fi fost oportun să apară neanunțat. În Camp Mackall, la baricadă…

— Baricadă?

— Delta Force se găsește în ceea ce a fost un adăpost fortificat. Are logică. Locul era deja înconjurat de garduri mari și sârmă ghimpată.

— Ai lucrat cu Delta Force?

— Tocmai ai auzit tot ce-ți pot spune despre Delta Force, zise Castillo, după care continuă: Și în alte locuri pe care generalul socotea necesar să le țină sub supraveghere. Uneori apucam să mâncăm de prânz. Era o zi de mare sărbătoare dacă se întâmpla să zburăm prin apropiere de Clubul Rod and Gun de la Fortul Bragg, undeva pe coclauri, și generalul decidea că ar avea chef de un hamburger de primă clasă făcut acolo.

— Că tot ai pomenit de mâncare…

— Ți-e foame?

— Nu am mâncat decât alea două castroane de pistachio, zise Fernando.

— Tocmai mi-am dat seama că și mie mi-e foame. Vizavi e un local *Morton's of Chicago.*

— Nu e prea pretențios?

— Au niște homari uriași. Și fripturi pe cinste. Bănuiesc că n-o să am parte de așa ceva unde mă duc eu.

— Adică?

— În Luanda, Angola.

— Asta unde mai e?

— Pe coasta de vest a Africii.

— Te duci să cauți avionul ăla dispărut?

— Mda. Stai să verific zborul meu și după aia mergem. Fac eu cinste, zise Castillo.

Scoase un carnețel din buzunar, căută numărul pe care îl voia și îl formă.

— *Guten abend, heir is von und zu Gossinger, Karl*, începu el, după care se interesă de rezervarea lui la clasa business, de pe Aeroportul Dulles până la Frankfurt am Main.

Apoi puse receptorul în furcă și se uită la Fernando.

— Zbor cu Lufthansa, anunță el. Pleacă la ora unu și jumătate noaptea.

— Te duci sub numele de Karl von und zu Gossinger? întrebă Fernando.

— Este corespondentul din Washington al ziarului *Tages Zeitung* din Fulda, răspunse Castillo. Acreditat la Casa Albă și chestii de genul ăsta. Un tip fermecător. Oamenii spun că are un mod aparte de a trata doamnele.

Își băgă iarăși mâna în haină și scoase un pașaport german, pe care i-l aruncă lui Fernando.

— Ăsta ești tu aici, gringo. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Pașaportul e valabil. De vreme ce m-am născut în Germania, din punctul de vedere al germanilor sunt un concetățean al lor. Nimeni nu-i suportă pe jurnaliști…

— Deții ziarele alea și recunoști așa ceva?

Castillo chicoti.

— Și în fiecare săptămână scriu câte ceva pentru ele. În general copiez după revista *The American Conservative.* Așa, dacă vrea cineva să-l verifice pe Karl, dă de poza lui alături de ultimul articol trimis din Washington. Iar dacă se uită mai îndeaproape, acel cineva vede manșeta ziarului pe care scrie că a fost fondat de Hermann von und zu Gossinger în 1817. Așa cum spuneam, nimeni nu-i suferă pe jurnaliști, dar toți se așteaptă ca ei să pună întrebări. Când un ofițer al armatei americane pune întrebări, oamenii tind să creadă că e spion.

— Gringo, de ce îmi spui brusc toate astea? Cel puțin ultima parte… Iisuse, nu știu… în ultimii zece ani ai fost ca un sfinx în legătură cu ceea ce faci.

— Nu-ți spun nimic din ceea ce nu ai voie să știi.

— Și de ce îmi spui atunci restul?

— Vrei un răspuns cinstit?

Fernando dădu din cap.

— Pentru că uneori nu știu sigur cine sunt. De obicei, mă descărcam în privința asta pe generalul McNab, dar chestia asta… n-a mai fost posibilă în ultima vreme. Așa rămân doar patru oameni în care pot avea cu adevărat încredere.

— Doar patru? E tare trist, gringo!

— Abuela, generalul Naylor, Otto și cu tine. Evident că ei nu-i pot povesti ce fac; sunt sigur că Otto și-a făcut o idee, dar nu pot discuta cu el din diferite motive evidente…

— Nu știe? îl întrerupse Fernando. Mi-am pus mereu întrebarea asta.

— Sunt sigur că și-a făcut o idee clară, dar n-am discutat niciodată pe această temă. Generalul Naylor are habar, dar dacă i-aș da de veste că uneori sunt un pic confuz și nesigur, m-ar scuipa.

— Te-ar scuipa?

— M-ar trimite înapoi în Armată. „Îți mulțumesc pentru serviciile tale și ai grijă să nu îți între clanța în cur pe drumul

spre ieșire”. Castillo făcu o scurtă pauză. Așa că ai rămas doar tu. Iar tu, slavă Domnului, știi să-ți ții gura.

— Iisuse, și ce e așa de rău dacă te întorci în Armată? Spuneai că vor să te facă lent-colonel.

— E rău pentru că mă pricep foarte bine la ceea ce fac, replică Castillo. Și dacă mă întorc în Armată, ce fac acolo?

— Ești locotenent-colonel. Ții parade. Latri la locotenenți. Pilotezi avioane.

— N-ar merge. Din mai multe cauze.

— Vino acasă în Texas. Însoară-te cu una din numeroasele femei ale haremului tău. Apucă-te să concepi și să crești șobolani, ca mine.

Castillo păru că vrea să răspundă, dar se abținu.

— Hai să mergem să mâncăm, zise el.

DOI

Aeroportul Internațional Dulles, Washington
Sterling, Virginia

01:15, 1 iunie 2005

Stewardesa, o roșcată zveltă, îl conduse pe Castillo în compartimentul business al Boeingului 767-300ER și îi arătă locul, zâmbindu-i.

— *Ich danke innen vielmals*, rosti el.

— *Keine Ursache, Herr von und zu Gossinger*, răspunse ea, aruncându-i un zâmbet cordial, după care plecă mai departe pe coridor.

Castillo cunoscuse pe vremuri o altă stewardesă roșcată, care lucra pentru Delta Airlines. Ratase acel flirt de scurtă durată, dar extrem de interesant pentru că fusese incapabil să țină minte că ea *făcea parte dintre membrii echipajului* care *zburau pentru* compania Delta. În mintea ei – o chema Dorothy – distincția era foarte importantă și oricine nu ținea cont de asta era un mascul șovinist care nu merita să fie acceptat în patul ei.

Ocupat cu amintirea lui Dorothy amestecată cu gânduri despre stewardesa zveltă a companiei Lufthansa care îl

condusese la locul lui – și care avea într-adevăr o siluetă foarte atrăgătoare – și cu preocuparea de a-și pune geanta cu laptopul în compartimentul rezervat bagajelor de mână, Castillo nu observă cine avea să-i fie tovarăș de călătorie până când dădu să se așeze.

— *Guten abend,* rosti el în direcția unei blonde arătoase care ședea pe fotoliul de la fereastră, după care trecu pe engleză: Sau ar trebui să fie „Bună dimineața”?

— Cred că fiecare o ia cum vrea, rosti blonda, în engleză, zâmbind.

— Cred că ar trebui să vă avertizez că eu nu aparțin lumii care stă în partea din față a avioanelor, rosti Castillo. Celor de la Lufthansa li s-a făcut milă de mine și mi-au oferit un salt de loc.

— Atunci suntem amândoi niște hoți, rosti ea. Nici locul meu nu e aici.

Un alt *membru al echipajului*, de această dată un bărbat subțirel de a cărui masculinitate Castillo se îndoi imediat, își făcu apariția cu o tavă cu pahare.

— Doriți niște șampanie, doamnă? întrebă el în germană.

Blonda îi răspunse, într-o germană deloc rea:

— Da, mulțumesc.

Stewardul îi oferi tava, apoi repetă gestul spre Castillo, care se întreba: „De ce cuvântul «steward» e în regulă, iar termenul de «stewardesă» e socotit ca fiind echivalent cu curvă?”, după care rosti, în germană:

— Veți ajunge în rai, căci tocmai mi-ați salvat viața.

Blonda zâmbi.

Castillo ridică paharul în cinstea ei.

— Pentru un zbor plăcut, rosti el.

— Pentru un zbor plăcut, îl imită ea, după care ciocni paharul.

— De ce credeți că Lufthansa v-a oferit un loc la clasa business? întrebă el.

„Mare păcat că voi sta în Germania doar atât cât să schimb avionul”.

— Sunt ziaristă, rosti ea.

„O, la dracu’!”

— Nu zău?

— Lucrez pentru *Forbes.* Revista. Se petrec multe lucruri dacă le spun oamenilor că lucrez pentru *Forbes.*

— Știu, replică el. La fel e și în cazul meu.

— Sunteți ziarist? Pentru cine lucrați?

— Pentru *Tages Zeitung* din Fulda, răspunse Castillo. Un mic ziar din Hesse. Scriu în cea mai mare parte despre afaceri americane.

— Acolo sau aici? Am observat, că vorbiți o engleză aproape perfectă.

— Stau în Washington, replică el. Și mă aflu de ceva vreme aici.

— Mergeți acasă în vacanță?

— Iau vacanță de câte ori găsesc un subiect despre care merită să scriu în Florida, răspunse el. Așa că îmi plătește ziarul vacanța. Nu, mă duc acasă pentru că mi s-a cerut asta. Fac asta din când în când ca să se asigure că nu am fost corupt de voi, americanii decadenți.

„Iisuse, ce bine ar fi ca măcar o dată când cunosc o femeie care arată bine să-i pot spune adevărul despre cine sunt și ce fac. Dar pentru asta mi-ar trebui o slujbă despre care să pot vorbi.

«Ei bine, sunt director zonal de vânzări pentru Whiripool. Știți, mașinile alea de spălat?»”

— Nu păreți ușor de corupt, zise ea.

— O, vă înșelați, replică Castillo. Sper doar să nu profitați de mine.

Ea râse, afișând niște dinți frumoși și o pereche de gingii sănătoase.

— Nu promit, zise ea și îi întinse mâna. Patricia Wilson. Pat.

Avea mâna moale și caldă.

— Mă numesc Karl, dar încerc să-i conving pe oameni să-mi spună Charley, răspunse el.

— Mă bucur să te cunosc, Charley.

Pilotul ceru în acea clipă ca membrii echipajului să-i pregătească pe pasageri pentru zbor.

•

Dimineața, când se aprinseră luminile în compartiment, Castillo deschise ochii și o văzu pe Patricia Wilson dormind alături de el. Își dăduse fotoliul pe spate – era unul din acele fotolii noi care deveneau aproape orizontale. Stătea dreaptă pe scaun, cu perna mică oferită de linia aeriană înghesuită în curbura gâtului.

Arăta bine. Castillo își zise că multe femei nu arătau deloc bine la prima oră a dimineții, mai ales după ce își petrecuseră cea mai mare parte a nopții zburând deasupra oceanului. Unele dintre ele dormeau cu gura deschisă. Altele sforăiau, ceea ce pe Castillo îl amuza, chiar dacă acest lucru nu era din cale afară de atrăgător.

Își desfăcu centura de siguranță și se sculă cu grijă ca să nu o trezească pe femeia de alături, apoi își luă geanta cu laptopul din compartimentul de bagaje și se duse la toaletă. Își făcu nevoile, apoi coborî capacul peste toaletă și puse geanta de laptop deasupra. Parcurse repede ritualul de dimineață, care se termină cu aruncarea câtorva stropi de colonie pe față și examinarea atentă a feței în oglindă în vreme ce plimba apă de gură între dinți.

După ce termină, desfăcu zona destinată laptopului din geantă și scoase de acolo una din pernele de protecție pentru computer.

Părea o simplă pernă de plastic negru. Nu era nici pe departe așa ceva. Castillo desprinse ceea ce părea un acoperământ termic și apoi introduse mâna până ce acesta se desprinse de restul pernei. Apoi își aranjă toate documentele care îl identificau drept Carlos Guillermo (sau C.G.) Castillo – cardul de identitate din Armată, legitimația de agent supervizor al serviciului secret, legitimația de la Departamentul de Securitate Națională, cărțile de vizită și cardurile de credit Visa, MasterCard și American Express – în interiorul a ceea ce părea o zonă aleatorie a pernei de plastic.

Zona era construită anume, cu margini dintr-un plastic special, care împiedicau documentele să se răspândească peste tot și astfel să formeze o moviliță în pernă, și în același timp prezentau modelul unei zone goale în fața aparatelor de inspecție cu raze X.

Închise cu grijă perna, o puse la loc în geantă, închise totul cu fermoarul și se întoarse la locul lui.

Patricia Wilson se trezise și acum ședea în capul oaselor și bea dintr-un pahar cu suc de roșii. În zona dintre scaunele lor se mai găsea un pahar plin cu suc de roșii.

Ea i-l arătă.

— Nu mi s-a părut că ai fi genul care preferă suc de portocale sau de grepfrut la conservă, zise ea. E bine?

— Știi să citești gândurile, rosti el. Chestie care probabil mă va băga în bucluc.

Ea zâmbi, dar nu-i răspunse direct.

— Dă-mi voie să mă duc și eu unde ai fost tu, zise ea. Apoi te poți așeza. Ia locul meu, dacă vrei.

TREI

Aeroportul Internațional Frankfurt
Frankfurt am Main, Germania de Vest
09:00, 2 iunie 2005

Când cursa Lufthansa aterizează pe aeroportul din Frankfurt – pe care el întotdeauna îl denumea Rhine Main, așa cum era cunoscut personalului militar american – Castillo își aminti, cumva cu durere, de prima dată când venise acolo, cu douăzeci și patru de ani înainte, când el avea doisprezece ani.

Își luase adio de la mama lui cu trei ore înainte. Înțelesese că ea era pe moarte și nu voia ca el s-o vadă în ultimele ei zile de viață. Dar părăsirea ei însemnase un moment cu adevărat dur; știau amândoi că era o despărțire definitivă.

Otto Görner îi condusese pe el, pe Abuela și pe bunicu' din Bad Hersfeld cu Mercedesul mamei lui. Maiorul Naylor, soția lui și soția colonelului Lustrous îi așteptau în salonul VIP de la Pan American. Acolo era și un bărbat de la consulatul american, ca să se asigure că lucrurile vor decurge fără incidente. Fusese prima dovadă a faptului că maică-sa avusese dreptate în privința lui bunicu'. Anume că el era un „om de vază".

Familia Naylor și doamna Lustrous îi spuseseră că se vor reîntâlni cu el în America. Nu-i crezuse. Otto îl pusese să promită că-i va scrie și că îl va suna dacă avea nevoie de ceva sau doar ca să vorbească cu el.

Doamna Naylor și doamna Lustrous îl sărutaseră. Maiorul Naylor îl îmbrățișase cu putere. Otto îi strânsese mâna. Apoi el, Abuela și bunicu' se urcaseră în autobuzul destinat doar pasagerilor de clasa I, care îi dusese la aeronava Boeing 747. Nu numai că era cel mai mare avion pe care îl văzuse vreodată, dar era și primul în care punea piciorul.

Se uitase pe hublou, luptându-se cu lacrimile, în vreme ce aeronava prinsese viteză pe pistă și apoi decolase. Fusese surprins să constate cât de repede se făcuse nevăzută Germania sub el.

•

Pat Wilson ieși împreună cu Castillo pentru ca el să închirieze o mașină. Ea se ducea spre Berlin, după cum îi spusese, și ruta pe care o alesese, chiar dacă însemna o așteptare de două ore în Frankfurt, o ducea la destinație mai repede decât dacă ar fi luat un zbor direct Dulles-Berlin sau ar fi prins un zbor direct din New York.

Făcură schimb de numere de telefon și își promiseră să se sune ori de câte ori unul s-ar fi găsit în orașul celuilalt – *Forbes* era publicată la New York. Castillo avea intenția să o sune când avea să dispună de ceva timp liber în Manhattan, dar numărul pe care i-l dăduse ei era de la unul din roboții telefonici din apartamentul lui din Mayflower. Nu răspundea niciodată la apelurile înregistrate pe roboți. Robotul Karl von und zu Gossinger anunța, cu vocea lui, în engleză și germană, că Herr von und zu Gossinger era plecat din oraș, dar avea să sune cât de repede putea dacă apelantul lăsa un nume și un număr după semnalul sonor.

Nu avea chef să se întâlnească cu ea în Washington. Era ziaristă și în viața lui existau prea multe elemente care i-ar fi stârnit curiozitatea.

Revederea ei în New York însemna cu totul altceva. Sau în oricare alt loc în afară de Washington. Poate chiar ajungea din întâmplare în vreun loc unde ea s-ar fi găsit cu treburile ei de ziaristă.

Plecând de la compania de închiriere Hertz la volanul unui Opel Kapitan, Castillo fu surprins să descopere că voia cu adevărat să o mai vadă pe Patricia Wilson.

PATRU

Birourile executive
Der Fulda Tages Zeitung
Fulda, Hesse, Germania de Vest

10:45, 2 iunie 2005

Castillo urmă pe A66 până în Schultheim, unde intră pe autostrada 40 și continuă pe ea până ce ajunse la autostrada A7 către Fulda. După ce ieși din zona de trafic aglomerat a regiunii Frankfurt, reuși să scoată timpi buni pe kilometrul parcurs. Menținu acul vitezometrului în preajma valorii de 120 de kilometri pe oră, o viteză suficient de mare și în același timp sigură pe autostrada cu patru benzi pe sens.

Din când în când un Audi, un Porsche sau un Mercedes, dar de cele mai multe ori Volkswagenuri și alte mașini mici treceau constant pe lângă el, ca și cum ar fi stat nemișcat cu mașina pe șosea.

La intrarea în parcarea redacției ziarului îi spuse paznicului solid – aproape sigur un fost polițist ieșit la pensie – că se numea Gossinger și că avea o întâlnire cu Herr Görner, ceea ce nu era întru totul adevărat, dar așa reuși să pătrundă în parcare.

Când intră în clădire – care fusese construită la sfârșitul secolului al XIX-lea, distrusă în al Doilea Război Mondial și apoi reconstruită conform specificațiilor tehnice de dinainte de război – și urcă scara largă înspre biroul lui Otto, îl descoperi pe acesta așteptându-l în capătul ei.

Otto Görner era de fel din regiunea Hesse, dar arăta ca un bavarez tipic de pe ilustratele poștale. Îndesat, cu obrajii roșii, omul radia *gemütlichkeit.* Era îmbrăcat cu un costum închis la culoare, cu vestă, probabil făcut pe comandă la Berlin, dar ar fi arătat la fel de bine și în *lederhosen* și pălărie verde, cu o halbă mare de bere în mână.

— *Ach, der verlorene Sohn*, rosti Otto. Ar fi trebuit să-mi dai de știre că vii. Aș fi dat dispoziție să fii întâmpinat de cineva.

„Adică tu l-ai fi așteptat pe fiul rătăcitor la Rhine-Main”.

— Am închiriat o mașină, nicio problemă, zise Castillo.

Otto îl apucă pe Castillo de umeri, îl îmbrățișă scurt, apoi îl conduse în suita de birouri ale conducerii.

Cele două femei și bărbatul care se găseau în anticameră se ridicară în picioare la intrarea lor. Castillo zâmbi și le strânse mâna tuturor.

Știau cine e și aveau impresia că știu cu ce se ocupă. El era patronul și corespondentul de la Washington al publicațiilor

scoase de Gossinger Gmbh. A se citi: playboy-ul întreținut din veniturile ziarului.

Otto îl urmă în birou și îi făcu semn să se așeze într-unul din fotoliile de piele care îi încadrau biroul.

— Chiar mă gândeam la tine, zise Otto.

— Sunt flatat.

— Abia am primit nota ta lunară de plată de la Mayflower. Trebuie să vin o dată pe la tine ca să văd pe ce se duc banii ăștia.

— Pe de altă parte, nu-mi plătești salariu, replică Castillo. Nu trebuie să uităm asta. Mai ales că acum mă trimiți tocmai în Africa.

— Acolo te trimit?

— Îhî.

— Pentru ce articol? întrebă Otto, după care își răspunse singur la întrebare. Avionul ăla dispărut? Boeingul 727?

Castillo încuviință.

— Am urmărit povestea pe Reuters, zise Otto. De fapt, cred că am publicat un soi de sinteză în edițiile noastre de duminică.

— Mi se pare o poveste fascinantă, zise Castillo.

— Pot îndrăzni să sper că ne vei trimite ceva care să ne fie de folos?

— Cu excepția cazului că sunt mâncat de un leu sau sfârșesc în ceaunul vreunui canibal, intenționez să îți scriu zilnic.

— Când vrei să pleci?

— Am rezervare la zborul BA 077 al British Airways care decolează de pe Heathrow la șapte treizeci și cinci mâine-seară și va ajunge în Luanda la patru și zece a doua zi de dimineață.

— Și evident că te trimitem cu clasa I, nu?

— Este un zbor lung, Otto.

— Știi că ai nevoie de viză?

— Am făcut rost de una în State. Unul din consulii adjuncți de acolo nu mai știa ce să facă pentru mine.

Otto pufni.

— Nu mai poți rămâne câteva zile?

— Mi-ar plăcea, Otto, dar…

Otto ridică din umeri.

Niciodată între ei nu avusese loc vreo discuție legată de ceea ce făcea Castillo în realitate. Asta nu însemna că Otto nu știa.

Era un om foarte inteligent și un bun ziarist. Știa, dar nu punea niciodată întrebări.

— În Luanda, Angola, corect? se interesă el.

Castillo dădu din cap.

— Vrei să anunț ambasada noastră de acolo că vii?

— Mi-ar fi de mare ajutor.

— Ai bilet până la Londra?

— Nu. Și nici n-am rezervare la hotel în Luanda.

Otto ridică receptorul unuia din telefoanele de pe birou și îi spuse lui Frau Schröder să aibă grijă ca Herr Gossinger să ajungă la Heathrow la timp pentru a se îmbarca în cursa British Airways BA 077 către Luanda, Angola, la ora șapte treizeci și cinci seara următoare, la clasa I, evident, să vadă ce poate face pentru ca el să aibă unde să stea, iar după toate astea, să trimită un mesaj Ambasadei Germaniei din Luanda, Angola, în care să spună că Herr Gossinger sosește acolo și va avea nevoie de asistență. În plus, să-i anuleze toate întâlnirile din acea zi – el și Herr Gossinger se duceau la Bad Hersfeld, dar îl putea contacta la numărul din mașină sau la numărul de telefon de la *das Haus im Wald.*

— Mergem în Bad Hersfeld, nu? întrebă Castillo după ce Otto puse receptorul în furcă.

— Vreau să-ți vezi finul și pe ceilalți copii.

— Bine, rosti Castillo și zâmbi. Duc cu mine urările de bine ale lui Fernando.

Bineînțeles că nu era adevărat. Dar dacă el i-ar fi spus lui Fernando unde se duce, acesta i-ar fi cerut cu siguranță să-i transmită urările lui de bine lui Otto.

— Sunt și nașul unuia din șobolanii lui Fernando, să știi. Jorge.

— Unuia din ce?

— Șobolanii lui. Le spune „șobolani” copiilor lui.

— Oribil, zise Otto, râzând. Șobolani! Ce mai face Fernando?

— Bine. Cred că e încă în creștere. Dar e bine. Muncește mult.

— Vrei să mănânci ceva înainte de a pleca?

— Am luat un mic dejun copios în avion, mersi.

— Și bunica ta?

— E foarte bine, mulțumesc. Își petrece cea mai mare parte a timpului la fermă, dar nu mai face prea multe. Am văzut-o cu câteva zile în urmă.

— Îi transmiți salutările mele, Karl?

— Bineînțeles.

În vreme ce treceau prin anticameră, Otto se răsuci înspre Castillo și zise:

— Dă-mi cheile de la mașina închiriată, Karl.

— De ce?

— Ca să pun pe cineva să o predea. Nu are sens să plătești pentru ea dacă nu o folosești. Făcu o pauză, îi veni o idee, și adăugă: Doar dacă există vreun motiv pentru care nu vrei să te duc la aeroport?

„Aș prefera să nu mă duci. Dar cum să te refuz?”

— Drumul e lung de la Frankfurt până aici și înapoi.

— Bine. Așa vom petrece mai mult timp împreună.

— Mi-am lăsat bagajele în mașină, zise Castillo.

— Frau Schröder, vom lăsa cheile de la mașina închiriată de Herr Gossinger la paznic, zise Otto. Pune pe cineva să o predea firmei de închirieri.

•

Otto avea un Mercedes S600 negru, varianta cea mai mare, cu un motor V-12. Castillo știa că mașina aparținea uneia dintre firme. Așa era considerată mijloc esențial de transport pentru un angajat, costul ei era deductibil ca și cheltuială de afaceri și vehiculul nu intra în zona de venit impozabil individual a lui Otto.

În cele șase zile pe care Fernando Castillo le petrecuse în Germania ca să își cunoască nepotul și să îl ia acasă cu el, avusese suficient timp ca să îl cunoască bine pe Otto Görner, cel care conducea compania după ce Hermann Wilhelm von und zu Gossinger și fiul lui, Wilhelm – bunicul și unchiul lui Castillo – muriseră pe șosea, ca să decidă că era omul potrivit ca să rămână la cârma afacerilor familiei.

Bunicu’ îi spusese lui Carlos ani de zile mai târziu – când acesta se dusese acasă în permisie de Crăciun de la West Point în ultimul an de facultate și era pe punctul de a împlini douăzeci și unu de ani – că, evident, îl cercetase pe Otto cât de repede putuse. Avea încredere în deciziile luate pe baza aparențelor, dar avea nevoie și de fapte care să susțină aceste decizii.

Otto părea să fi trecut cu bine de acel test dur deoarece se ocupa și acum de conducerea afacerilor familiei.

Averea familiei nu era deloc ușor de gestionat. Hermann von und zu Gossinger intenționase să lase *das Haus im Wald* și

douăzeci și cinci la sută din celelalte active ale familiei fiicei sale. Restul proprietăților, mai puțin câteva lucruri care ajungeau la angajații fideli și la Biserica Saint Johan, trebuia să intre în posesia fiului său.

Autoritățile ajunseseră însă la concluzia că Wilhelm murise primul în acel Mercedes negru – iar implicațiile acestui fapt nu fuseseră stabilite de tribunale în momentul morții Erikăi von und zu Gossinger.

— Asta înseamnă o obtuzitate tipic germană, Carlos, îi spusese bunicu'. Toată lumea știa că întreaga avere îți revine ție; erai singurul moștenitor în viață al familiei. Unchiul tău n-a avut nici soție și nici copii. Asta înseamnă că averea lui urmează să ajungă la cele mai apropiate rude în viață, bunicul și mama ta. Iar prin testamentul mamei tale, totul îți revine ție.

Dacă în acel accident primul ar fi murit bunicul tău, averea lui ar fi fost împărțită conform prevederilor testamentare. Dar cum unchiul tău era deja mort, moștenirea acestuia revenea mamei tale. Dacă unchiul tău murea primul, atunci bunurile lui ar fi fost împărțite între cele mai apropiate rude în viață, tatăl lui și mama ta. Dar cum tatăl lui era mort, totul revenea mamei tale – care deja te numise ca unic moștenitor al ei. A fost nevoie de cincizeci de avocați, cinci ani, Dumnezeu știe câți judecători și o groază de bani ca să se împartă legal acea avere, chiar dacă nu conta nici cât negru sub unghie ce decideau tribunalele. Ideea era că oricum vei primi totul atunci când împlinești douăzeci și unu de ani. Iar asta se va întâmpla pe 13 februarie.

— Și ce am să fac cu toată averea? întrebase Carlos.

— Dacă ești deștept, vei menține aranjamentul pe care l-am făcut cu Otto Görner. El primește un salariu bun, o mulțime de drepturi – inclusiv cel de folosire a casei din Bad Hersfeld, o mașină și un cont de cheltuieli pe care Fiscul nostru din America nu ne-ar lăsa pe mine sau pe tine să îl avem, plus un procent din profituri. Este un om muncitor, onest și foarte deștept. Dacă vrei, voi continua să supraveghez lucrurile în numele tău.

Și o făcuse, câtă vreme mai trăise.

Acum firma de avocatură a familiei supraveghea desfășurarea lucrurilor din Germania, iar Fernando, care absolvise Dreptul după război la sfaturile bunicului, avea grijă ca totul să meargă bine.

•

Frau Helena Görner, deși era o bavareză blondă, nu arăta deloc ca femeile din acea regiune. Era o femeie zveltă – ceea ce îl făcea pe Castillo să se gândească la Patricia Wilson – îmbrăcată, în opinia lui cel puțin, în haine croite de renumite case de modă.

După ce pătrunse în holul de intrare al casei și ea îl sărută pe obraz – sau cel puțin imită zgomotul unei sărutări – Castillo simți că femeia folosea un parfum scump.

Habar n-avea ce credea ea în realitate despre el și adesea se întreba dacă era mulțumită sau nu ori nu-i păsa deloc de faptul că el era nașul celui de-al doilea băiat al ei, Hermann Wilhelm, care fusese botezat așa atât după bunicul, cât și după unchiul lui Castillo.

Femeia era cu zece ani – sau poate chiar mai mult – mai tânără decât Otto. Cei doi se căsătoriseră când Castillo era în al doilea an de liceu, iar Otto – mereu om de afaceri – combinase călătoria lor în America pentru luna de miere cu o întâlnire de afaceri cu Fernando Castillo în San Antonio.

Abuela o plăcuse și se dovedise receptivă la ideea ca el și, evident, Fernando să-și petreacă vacanța de vară în Germania.

În vreme ce el și Fernando se urcau în avionul care avea să-i ducă în Germania, Abuela îi spusese că Helena îi spusese că Otto îi mărturisise că o ceruse de mai multe ori în căsătorie pe Erika von und zu Gossinger, dar că aceasta refuzase. Și că Otto îl considerase întotdeauna pe Karl drept fiul său.

— Dacă am fi știut că vii aici, Karl, zise Helena, aș fi pregătit ceva special. Ți-aș fi chemat câțiva din vechii tăi prieteni de la Saint Johan sau ceva asemănător.

„Tocmai de-asta nu l-am anunțat pe Otto că vin.”

— Poate data viitoare, răspunse Castillo. Dar îți mulțumesc pentru intenție, Helena.

— Karl a trecut să ne vadă pe noi și pe șobolanii noștri, zise Otto.

— Poftim?

— Așa le spune Fernando copiilor lui, replică Otto, vizibil mulțumit de sine.

— Nu pricep.

„De ce nu mă surprinde?”

— Ce mai fac Fernando și Maria? întrebă Helena, alegând să lase baltă ideea cu șobolanii. Dar bunica ta?

— Toți sunt bine, mulțumesc, Helena. Îți transmit urările lor de bine.

— Păi, hai să ieșim pe terasa din spate. Vremea e minunată; poate că a venit în sfârșit primăvara. Poate bem un pahar de vin înainte de masa de prânz, propuse Helena. Sau, știindu-vă pe voi doi, poate bem ceva mai tare. Copiii…

— Adică șobolanii, o întrerupse Otto.

— *Copiii* vin în mod obișnuit acasă după ora patru, replică Helena, deloc amuzată de termenul folosit de soțul ei, dar uneori ies prin oraș cu prietenii lor. O să-i sun ca să le spun să vină direct acasă.

„La dracu', nu m-am gândit să le aduc cadouri. Printre altele, sunt un naș și un unchi vitreg de rahat. La dracu', o să le dau niște bani".

El și Otto abia apucară să ciocnească paharele cu scotch când unul dintre servitori îi dădu un telefon fără fir.

— Herr Gossinger, aici Frau Schröder, rosti o voce de femeie în receptor. V-am făcut rezervare la British Airways…

— Stați așa, vă rog, Frau Schröder, vreau să notez asta pe ceva.

Mimă un instrument de scris înspre Otto, care îi dădu imediat un carnețel cu coperți de piele și un stilou cu peniță de aur.

— Ziarist fără carnețel? se miră Otto.

— Spuneți mai departe, vă rog, Frau Schröder, zise Castillo.

— Herr Gossinger, nu am reușit să vă iau un bilet la clasa I până la Londra…

— Ce ați găsit?

— Am un bilet la clasa business la zborul British Airways 907 care pleacă din Frankfurt mâine după-amiază la patru și treizeci și ajunge la Londra la cinci și un sfert.

— E foarte bun, zise Castillo.

— Presupun că aveți bilet până în Luanda?

— Da, am.

— În acest caz, Herr Gossinger, biroul British Airways din Frankfurt poate avea grijă de bagajele dumneavoastră până la Luanda dacă doriți.

— Minunat.

— V-am făcut rezervare la Hotelul Le Presidente din Luanda, un apartament mic. Este un hotel din lanțul Meridien. Vor

trimite o mașină să vă aștepte la aeroport și ne vor taxa direct pe noi.

— Frau Schroder, sunteți absolut fantastică. Vă mulțumesc foarte mult.

— A fost plăcerea mea, Herr Gossinger. Biletele vă vor aștepta la biroul British Airways din Frankfurt, iar acum, că ați aprobat itinerarul, voi informa Ambasada Germaniei din Luanda că sosiți.

— Vă mulțumesc foarte mult, Frau Schroder.

— Plăcerea e de partea mea. Vă urez călătorie plăcută, Herr Gossinger.

CINCI

Aeroportul Heathrow

Londra, Marea Britanie
19:15, 3 iunie 2005

Sala de așteptare de clasa I de pe Heathrow dispunea de acces la internet în cadrul unor mici cuburi din plexiglas care ofereau o oarecare intimitate, dar Castillo hotărî să nu trimită șefului său un mesaj prin care să-l anunțe unde e și încotro se îndreaptă. În primul rând, secretarul de stat Hall știa încotro se îndreaptă și nu aștepta rapoarte făcute la fiecare pas. În loc de asta, Castillo bău ceva și urmări un buletin de știri BBC până când își făcu apariția o reprezentantă atrăgătoare a serviciului pasageri din cadrul British Airways, care îi preluă pe el și un cuplu de culoare, costumați exotic, în opinia lui Castillo probabil nigerieni, o opinie formată doar în urma faptului că oamenii zâmbeau și se distrau pe cinste.

În vreme ce se îndreptau spre poarta de îmbarcare, Castillo își mai zise, poate cu răutate, că britanicii continuau să facă acea distincție neplăcută între clase. Reprezentanta serviciului de relații cu pasagerii îi spuse pe nume – incluzând *von* și *zu* – în germană. Se adresase africanilor, în franceză, cu *M'sieu et Madame Le Ministre,* ceea ce însemna două lucruri: că cei doi nu erau angolezi, a căror limbă era portugheza, și că el era un

soi de înaltă oficialitate guvernamentală, fapt care explica prezența lor la clasa I. Ei trei păreau să fie singurii pasageri la această clasă.

Pasagerii de la clasa business erau aliniați în fața lor pe culoarul de acces, în grija unei alte reprezentante a serviciului de relații cu pasagerii. Păreau ca niște școlari de clasa a treia care erau duși de mână în biblioteca școlii. Castillo estimă că erau vreo douăzeci și cinci de pasageri acolo; le luă ceva timp ca să treacă prin procedura de ultimă verificare a biletelor, procedură de care cei de la clasa I erau scutiți. În fine, pasagerii clasei economice fuseseră deja introduși în avion la clasa respectivă, care ocupa cea mai mare parte a zonei posterioare a fuzelajului avionului Boeing 777.

Odată trecuți de ușă și intrați în avion, trei membri ai echipajului, sub conducerea unui steward, îi direcționară zâmbind către compartimentul de clasa I, care se găsea chiar în botul avionului.

Castillo nu voia să se uite înspre dreapta, spre compartimentul de business, deoarece de obicei se trezea că descoperă pe cineva dezamăgit că nu e vedetă de film sau vreun prinț arab bogat călătorind cu vreo însoțitoare neapărat blondă și cu un tarif extrem de ridicat.

Dar se uită.

Iar Patricia Wilson se uită înspre el.

„Iisuse Hristoase, fir-ar să fie! Ăsta e ultimul lucru de care aveam nevoie!

Să fi fost chiar ea?

Știi prea bine că ea era.

M-a recunoscut?

Pun pariu pe orice că da. Pe fața ei nu am văzut curiozitate, ci surpriză.

Ce dracu’ să fac?”

Însoțitorul de cabină îi dădu un pahar de șampanie. Înainte de a termina jumătate din el, pilotul le ceru membrilor echipajului să-i pregătească pe pasageri de zbor.

•

Sunetul motoarelor care își reduceau turația îl atenționară că ajunseseră la altitudinea de croazieră, chiar dacă semnul de prindere a centurilor de siguranță rămăsese aprins.

Totul se lămuri atunci când se deschise ușa de la cabina piloților și prin ea ieși căpitanul, un bărbat de vârstă mijlocie cu o mustață tipică pentru Royal Air Force, care dispăru imediat la toaletă.

„Ei bine, ghici cine a uitat Regula 13? Să faci pipi înainte de decolare”.

Castillo își desfăcu centura și se duse la ușa toaletei.

Când căpitanul ieși de acolo, Castillo îi prezentă cartea lui de vizită.

— Am o mică problemă pe care dumneavoastră o puteți rezolva în zece secunde, căpitane.

Căpitanului nu-i plăcea să fie întrerupt din ce făcea, dar era imposibil să-i ignori pe pasagerii de la clasa I și cu atât mai puțin să te rățoiești la ei.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

— La clasa business este un pasager, o colegă ziaristă, o colegă care arată foarte bine, domnișoara Patricia Wilson, care lucrează pentru revista *Forbes.* Mi-aș dori foarte mult să fac acest zbor în compania ei. Fie mă mutați pe mine acolo, fie o aduceți pe ea aici.

Căpitanul privi în compartimentul de clasa I. Doar trei din cele optsprezece locuri erau ocupate.

Dădu din cap înspre steward.

— Stewardul va avea grijă de mica dumneavoastră problemă, domnule, zise căpitanul când stewardul ajunse suficient de aproape ca să-l audă.

— Vă mulțumesc foarte mult, căpitane. Apreciez curtoazia dumneavoastră.

— Nicio problemă. Mă bucur că v-am putut ajuta.

•

— Mi-am zis eu că tu ești, zise Patricia Wilson la trei minute după ce se stinsese semnul de atenționare pentru centurile de siguranță. Mergi la Luanda?

— Acolo merge chestia asta?

— Faci articol despre acel 727?

Castillo încuviință.

— Și eu, replică ea.

„Mi-ai spus, frumoasă creatură, că te duci la Berlin. Așadar, ai mințit. Sau minți acum. Sau ambele.

Ce dracu’ se petrece aici?

În plus, chestia cu avionul dispărut este un eveniment de actualitate. *Forbes* iese bilunar. Acolo nu au ce căuta știri de senzație”.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Patricia Wilson zise:

— Editorul meu vrea un material bine documentat despre lipsa controlului aerian în Africa și atunci mi-am zis: Hei, la naiba, de ce să nu încep cu povestea dispariției acelui avion?

„Bună încercare, Patricia, dar știi bine că îmi vinzi gogoși”.

— Bună idee, răspunse el cu glas tare.

ȘASE

Hotel Le Presidente
Largo 4 de Fevereino
Luanda, Angola

06:05, 4 iunie 2005

Mai bine de o duzină de bărbați de culoare îmbrăcați cu costum și cu cascheta de șofer în mână țineau pancarte cu diverse nume și îi așteptau pe pasagerii care ieșeau din vama aeroportului. Pe una din pancarte se putea citi: PATRICIA WILSON.

— Presupun că cei de la hotel au trimis și după mine o mașină, rosti ea. Ce facem?

— Cred că va trebui oricum să plătești pentru asta, răspunse Castillo și mai cred că ambele mașini sunt de mici dimensiuni.

— Și probabil franțuzești.

— Dacă a ta cedează pe drum – și probabil că așa va fi – vin eu să te salvez, zise Castillo. Și tu poți face la fel pentru mine.

— Mă suni mai târziu? Am nevoie de o vizită la salonul de cosmetică.

— Categoric, răspunse el.

Castillo o duse până la mașină, un Citroën, după care își urmă șoferul până la Mercedesul care îl aștepta. Se întrebă dacă alegerea fusese făcută la întâmplare sau dacă nu cumva exista o politică a lanțului de hoteluri Meridien: germanii primesc Mercedes, americanii primesc Citroën.

Fu dezamăgit că n-o vede în holul hotelului. Își zise că probabil șoferul ei să fi mers mult mai repede cu mașina mai mică decât reușise cel care îl adusese pe el cu un Mercedes mult mai mare, așa că ea era deja sub duș. În mintea lui apăru imediat o imagine.

„Nu mai încape nicio îndoială. La această oră aproape obscenă a dimineții, hormonii mei o iau razna.

Și tu știi prea bine că tipa asta e periculoasă și ar trebui să menții distanța”.

Își testă portugheza cu recepționerul de dincolo de tejghea, dar omul, un francez, insistă să răspundă într-o germană greu de înțeles.

În cursul răspunsului îi ură lui Castillo bun venit la hotel și îl anunță că-i va reține pașaportul.

Hotelurile procedau așa ca să se asigure că factura va fi plătită – ceea ce nu constituia o scuză valabilă în cazul lui, deoarece cheltuielile aveau să fie achitate direct de *Tages Zeitung* – sau pentru ca poliția să le studieze în liniște.

„Micul apartament” însemna o cameră de zi, un dormitor și un alcov cu un birou și un scaun, prea mic pentru a fi numit încăpere. Pe birou stătea frumos înfășurat un cablu internet de mare viteză.

Ferestrele camerei de zi și ale dormitorului dădeau înspre golf. Pe măsuța de cafea îl așteptau un coș de fructe și o sticlă de vin, iar pe patul dublu fusese întins un halat de baie.

Castillo se întrebă dacă în pereții apartamentului fuseseră montate microfoane, dar gândul îi venise în mod automat. Așa cum presupunea întotdeauna că orice armă pe care punea mâna era încărcată, la fel credea că orice cameră de hotel era supravegheată. Cunoștea mulți oameni care ar fi trebuit să se asigure înainte de a apăsa pe trăgaciul unor arme „descărcate” și mai știa și de alții care presupuseseră eronat că locul în care se aflau „nu putea fi supravegheat cu microfoane”.

Își scoase laptopul din geantă și montă alimentatorul și cablul internet. Avea acces. Îl așteptau trei mesaje pe adresa tageszeitung.wash@aol.com. Unul era de la o companie care promitea returnarea costului de achiziție (mai puțin pe cel de transport) dacă produsul lor nu reușea să crească dimensiunile organului sexual masculin. După câteva clipe de gândire,

mulțumit de gestul lui, înaintă mesajul la adresa fernandolopez@castillo.com.

Al doilea mesaj era o ofertă online de Viagra fără rețetă, iar al treilea îi spunea că a sosit vremea să-și refinanțeze creditul ipotecar. Le șterse pe amândouă.

Pe contul MSN era un singur mesaj, de la shake.n.bake@yahoo.com:

> UNCHIUL ALLAN E ÎNGRIJORAT CĂ MAȘINA TE-A LĂSAT ÎN DRUM. SĂ-I SPUNEM UNCHIULUI BILL CĂ VII?
> CU DRAG, MAMA

Maiorul Castillo se gândi câteva clipe cum să răspundă secretarului de stat pentru securitate națională, apoi tastă repede mesajul:

> UNCHIUL ALLAN ÎȘI FACE GRIJI DIN ORICE. MAȘINA MERGE BINE. ÎL SUN PE UNCHIUL BILL DACĂ AM TIMP SĂ TREC PE ACOLO.
> CU DRAG, CHARLEY

Citi mesajul ca să se asigure că nu greșise nimic, apoi apăsă tasta ENTER.

Drumul până la ambasada americană ar fi însemnat o pierdere de timp și cu siguranță ar fi atras atenția asupra lui.

Mai mult, el deja citise la Washington rapoartele serviciilor de informații. Ce trimisese atașatul militar către DIA, ce trimisese șeful oficiului CIA către Langley și ce trimisese ambasadorul către Departamentul de Stat. Dacă ar fi apărut noi elemente importante în vreme ce el se îndrepta spre Angola, secretarul de stat i-ar fi indicat asta în mesaj sau cel puțin i-ar fi cerut să sune acasă.

Treaba lui aici nu era să găsească avionul, ci, mai degrabă, așa cum spusese președintele, să descopere cine ce știa și de când știa.

Cu ambasada germană era o cu totul altă chestiune. Nu numai că orice jurnalist german era de așteptat să facă o vizită la ambasadă, dar Otto trimisese un mesaj acolo, anunțând venirea lui. Mai important era faptul că cei de acolo puteau ști

ceva sau puteau avea o opinie, pe care cu siguranță nu ar fi discutat-o cu americanii.

Castillo despachetă, făcu un duș și se bărbieri. Trase draperiile ca să se protejeze de soarele dimineții, se întinse pe pat și adormi.

Intenționa să doarmă până în jur de ora nouă. Se trezi la nouă și cinci. Se îmbrăcă, se spălă pe dinți, apoi coborî în hol, luă o ceașcă de cafea și un croasant în barul din hol, după care ieși și se urcă într-un taxi.

Ușierul care îi făcu rost de taxi îl întrebă în portugheză unde voia să se ducă și Castillo îi spuse, într-o limbă despre care spera să fie portugheză. Ușierul păru să-l înțeleagă.

ȘAPTE

Șeful misiunii de la Ambasada Germaniei, Dieter Hausner, era cam de vârsta lui Castillo. Era un bărbat zvelt, aproape chel și foarte bine îmbrăcat. Biroul lui dădea spre o grădină interioară, aranjată fără gust. Singurele poze de pe pereți erau cu Poarta Brandenburg din Berlin, dar mobilierul era modern și eficient. Castillo nu fu deloc surprins să constate că îi veni greu să se așeze pe scaunul în care Hausner îl pofti să ia loc, gândindu-se cât de greu îi va fi să se ridice.

Hausner îi spuse că ambasadorul își cerea scuze că nu-l poate primi personal pe Herr von und zu Gossinger, dar spera să aibă ocazia de a-i oferi o cină distinsului oaspete câtă vreme stătea în Angola.

— Aș fi foarte onorat, zise Castillo.

— Știți, deși acum mă consider berlinez, sunt originar din regiunea Hesse, zise Hausner. Din Wetzlar.

— A, da.

— Și sunt un Alte Marburger.

Se referea la Universitatea Philip’s din Marburg an der Lahn, nu departe de Fulda sau Wetzlar. Castillo le spusese oamenilor că era un Marburger. Știa destule despre școala de acolo ca să se descurce, inclusiv faptul că universitatea nu obișnuia să dea referințe despre absolvenți, cu excepția cazului în care aceștia proveneau de la altă universitate. Evident, nu-și putea permite

acum să intre într-un joc de genul „știați că?” împreună cu Hausner.

— Unchiul meu Wilhelm – Willi – a fost un Marburger, zise Castillo.

— Dar nu și dumneata? Unde v-ați făcut studiile?

„Sunt anchetat. De ce? Pentru că ambasadorul vrea să mă verifice înainte de a-mi da acea cină? Sau Dieter este în realitate agentul de informații de serviciu? Sau e agent de informații sau de contrainformații peste îndatoririle sale curente?

Din câte știu, n-am făcut nimic ca să stârnesc curiozitatea serviciilor secrete germane, dar asta nu înseamnă că ele nu dispun de un dosar pe numele Karl Wilhelm von und zu Gossinger.

Oare Hausner a dispus verificarea mea imediat ce a primit mesajul lui Otto legat de venirea mea încoace? Sau a presupus că, dacă m-a trimis *Tages Zeitung,* atunci sunt cine au spus ei că sunt? Sau, dacă îi stârnesc curiozitatea, va cere o verificare a dosarului meu de securitate în clipa în care ies de aici?”

— Am plecat direct de la Saint Johan din Fulda la Georgetown, în Washington, răspunse Castillo. Bunicul meu credea în sistemul de învățare a unei limbi străine acolo unde se vorbește acea limbă.

— Și a funcționat?

— Vorbesc fluent americana, zise Castillo. Și destul de bine engleza.

Hausner râse.

— Și acum stați în Washington?

— Ori stăteam acolo, ori rămâneam în Fulda.

— Înțeleg. Fulda oferă la fel de multe distracții ca și Wetzlar.

— Când eram copil, m-am dus cu școala la uzina Leitz, zise Castillo. Aparatele foto Leica erau produse în uzina Leitz din Wetzlar. Obișnuiam să beau câte ceva într-o *gasthaus* de lângă pod.

— Zum Adler! exclamă Hausner. Și eu. Deci ce vă aduce în Luanda?

— Avionul dispărut…

— Aha!

— Iar omul care se ocupă în mod obișnuit de astfel de articole nu a putut veni. În plus, eu vorbesc un pic de spaniolă, care seamănă într-o oarecare măsură cu portugheza.

— Înțeleg.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu avionul ăla?

— Cât de multe știți despre incident?

— Doar ce am citit în ziare. Un avion, un Boeing 727, care stătea aici de un an, a decolat brusc fără permisiune și de atunci n-a mai fost văzut.

— Cam asta știu și eu, replică Hausner.

— De ce a stat aici timp de un an? Cum poți ascunde un avion de asemenea dimensiuni? Fusese furat? Ce să faci cu un avion furat?

— Ai putea zbura cu el drept într-un zgârie-nori din New York, zise Hausner. Dar nu cred că asta a avut în minte hoțul sau hoții.

— Nu?

— Ar fi mult mai ușor să furi… cum se numește?… să *deturnezi* un avion în Statele Unite sau chiar în Londra dacă ar vrea să zboare cu el în Palatul Buckingham, decât să pilotezi un avion de aici până unde vrei să provoci pagube.

— Adevărat, zise Castillo.

„Probabil că are dreptate, dar din cine știe ce motiv, nu sunt deloc convins de asta”.

— Eu am o teorie, dar, vă rog, Herr von und zu Gossinger, chiar nu vreau să fiu citat în privința asta.

— Nici măcar sub forma „un ofițer de rang înalt, sub protecția anonimatului”?

— Nici.

„I-a plăcut chestia cu «ofițer de rang înalt»”

— Bine, aveți cuvântul meu.

— Să spunem atunci, începu Hausner. Nu m-ar surprinde deloc dacă peste două sau trei săptămâni – sau chiar în această după-amiază – avionul va fi găsit la doar câteva sute de kilometri distanță de aici, poate chiar mai aproape, pe un teren pustiu. Mă refer la *carcasa goală* a avionului; tot ce putea fi luat din el – motoare, instrumente, chiar manșele și roțile – va fi fost luat.

— Pentru revânzare pe piața neagră?

— Îhî. Întreaga Africă este o piață pentru piese de avion.

— Asta ar deschide posibilitatea ca proprietarii avionului – nu știți de ce a stat aici timp de un an?

— Poate că avea nevoie de piese de schimb. Știți cine erau proprietarii?

— Un dealer mic de avioane din Philadelphia, răspunse Castillo. Probabil a asigurat avionul și acum va cere despăgubiri. Poate că în sine o astfel de treabă este în regulă, dar dacă tocmai firma în cauză a fost implicată în furtul avionului și apoi vânzarea pieselor…

— Exact, zise Hausner.

— Mi-ar plăcea să văd unde a stat avionul parcat un an de zile, rosti Castillo după câteva clipe. Ar fi greu să fac asta?

— Nu prea e nimic de văzut, răspunse Hausner. O bucată de beton într-un colț îndepărtat al aeroportului. Am fost acolo. Dar nu, nu va fi nicio problemă. Îl cunosc pe cel responsabil cu securitatea la aeroport. Îl sun și îi spun că veniți.

Hausner deschise sertarul biroului și scoase două cărți de vizită dintr-o cutie. Scrise un nume pe una din ele și apoi i le dădu pe ambele lui Castillo.

— Ar fi o idee bună să-i dați un mic cadou pentru bunăvoința lui, rosti Hausner, zâmbind.

— Cred că mă duc acolo chiar acum. Înainte de a se face prea cald afară.

— Vă trimit acolo cu una din mașinile noastre, zise Hausner. Iar după ce terminați puteți lua un taxi până la hotel.

— Sunteți foarte amabil.

— Nicio problemă, răspunse Hausner.

Se ridică și-i întinse mâna.

OPT

Hausner avea dreptate. Nu erau prea multe de văzut la aeroport, deși „mica atenție” pe care Castillo i-o dădu responsabilului cu securitatea pentru bunăvoință avu ca rezultat faptul că omul îl duse acolo cu camioneta personală.

În apropiere de pragul de nord al pistei principale se găseau patru locuri de parcare. Niciunul nu era folosit. Cel indicat de responsabilul cu securitatea ca fiind cel pe care stătuse avionul

dispărut era identic cu celelalte – o bucată pătrată de beton, cu pete de ulei, prin crăpăturile căreia răsărise iarba.

Controlorii aflați în turnul de control din cealaltă parte a aerodromului ar fi văzut avionul de fiecare dată când priveau în direcția pragului nordic de acces pe pistă.

Decolarea fără permisiune nu ar fi întâmpinat dificultăți. Tot ce trebuia să facă pilotul – și probabil așa procedase – era să apeleze turnul pentru permisiunea de a deplasa avionul către zona hangarelor și terminalelor. Odată ce primea permisiunea, pilotul nu trebuia decât să vireze dreapta pe prag, apoi iarăși dreapta pe pistă și putea decola. S-ar fi ridicat înainte ca vreunul din controlori să-și dea seama că nu se mai găsește pe calea de rulare permisă.

Castillo făcu rapid o socoteală:

Dacă pilotul menținea avionul aproape de sol, ar fi ieșit din raza vizuală în mai puțin de un minut sau două și cam în același timp ar fi dispărut de pe radar. Dacă zbura cu trei sute de noduri – și cu siguranță asta trebuie să fi fost viteza minimă – asta însemna opt kilometri parcurși pe minut. În douăzeci de minute s-ar fi aflat la o sută șaizeci de kilometri de aeroport. În jumătate de oră ar fi ajuns la două sute patruzeci de kilometri depărtare și, chiar dacă atunci s-ar fi înălțat pentru a economisi carburant, ar fi devenit doar un punct neidentificabil pe ecranul radarului. Cu siguranță nu își activase transponderul.

•

În taxi – de această dată un Peugeot – către hotelul El Presidente, Castillo decise că n-avea să afle din Luanda mai multe decât știa deja. Rapoartele de informații ale DIA, CIA și Departamentului de Stat conțineau probabil detalii legate de cine era bănuit că luase avionul, cine întreținuse aeronava ca să mai poată zbura după ce stătuse pe loc atâta vreme și așa mai departe. Nu avea sens să piardă vremea repetând eforturile lor de unul singur. După ce citea toate acele rapoarte, avea să știe care agenție luase același gen de decizie ca să lase altă agenție să se ocupe de o chestiune de care ar fi trebuit să se ocupe ea însăși. Era unul din lucrurile pe care președintele spusese răspicat că vrea să le știe.

Aeronava trebuia să apară odată și odată. Iar când asta avea să se întâmple, probabil că el avea să poată spune cine se descurcase cel mai bine în aflarea detaliilor evenimentului și,

mai important, cine nu își făcuse lecțiile la timp. Plus, evident, cine o luase pe ghicite în privința celor care urmau să se întâmple.

Președintele spusese clar că vrea să afle cine știuse ce anume și când anume. Și cine făcuse sau nu făcuse ceea ce făcuseră alții.

Castillo hotărî să se ducă în camera lui și să scrie un articol pentru *Tages Zeitung.* Avea să trimită articolul prin e-mail atât redacției din Germania, cât și lui Hall. Secretarul de stat avea să priceapă din articol că nu aflase nimic care să nu fi fost deja raportat.

După aceea, avea să-și petreacă după-amiaza stând în barul hotelului. Discuțiile cu străinii generau întotdeauna o cantitate impresionantă de informații. Dacă apărea ceva nou – sau doar un indiciu despre vreo noutate – atunci avea să noteze amănuntul. Dacă nu, urma să se întoarcă în Germania, iar de acolo înapoi acasă. Până la apariția avionului dispărut nu putea întreprinde nimic altceva, iar avionul putea apărea și peste câteva săptămâni. Cu excepția cazului în care el se întorcea la Washington, iar avionul își făcea apariția deasupra capitalei americane în timp ce el zbura deasupra Atlanticului.

Iar ca un corolar al raționamentului, Castillo decise să se țină departe de domnișoara Patricia Wilson. În primul rând, ea nu era ceea ce lăsase să se înțeleagă, iar un flirt cu ea în atari circumstanțe ar fi fost periculos sau ar fi creat o situație cu potențial de a-i exploda lui drept în față. În al doilea rând, avea sentimentul că ea nu era genul de femeie care putea fi ademenită în patul lui în scurtul răgaz de timp pe care intenționa să-l petreacă în Luanda.

NOUĂ

Când Castillo inseră cardul în mecanismul de acces în apartamentul de hotel, nu se văzu niciun fel de lumină verde intermitentă.

Încercă să-l reintroducă în toate modurile posibile, răsucind simultan de broască. Se gândi că inserase cardul cu partea care

nu trebuie în afară și invers. În acea clipă, ușa se deschise pe dinăuntru.

Din reflex, sări în spate și se lipi de peretele coridorului.

Nu urmă nicio explozie și nici nu apărură pe coridor diverși indivizi cu armele pregătite pentru tragere.

În schimb, pe după broasca ușii apăru, zâmbind, un chip extrem de negru și de rotund. Îl recunoscu imediat. Aparținea maiorului H. Richard Miller Jr., Aviație, Armata Statelor Unite, un fost coleg de clasă cu Castillo. Maiorul purta un costum negru care nu-i venea prea bine, o cămașă albă cu guler apretat și o cravată neagră șifonată.

„Arată ca șoferii ăia de la aeroport, își zise Castillo. Și probabil că face asta intenționat. Ce dracu' caută aici?"

— Va trebui să încetăm să ne mai întâlnim așa, Charley, zise Miller cu voce moale. Oamenii o să înceapă să bârfească.

— Ticălosule! exclamă Castillo. M-ai speriat de moarte!

Intră repede în apartament și închise ușa.

Cei doi se uitară câteva clipe unul la celălalt.

— Ce dracu' cauți aici? întrebă Castillo.

— Asta voiam să te întreb și eu, răspunse Miller, care era cu vreo douăzeci și cinci de kilograme mai gras și cu vreo zece centimetri mai înalt decât Castillo. În plus, cine naiba ești?

— O, la dracu', zise Castillo, după care cei doi se îmbrățișară ca niște frați.

Ultima dată se văzuseră în niște condiții mai puțin plăcute cu optsprezece luni înainte, în Afghanistan.

— Îmi pare rău pentru chestia cu ușa, zise Miller după ce se desprinseră din îmbrățișare.

— Ce naiba i-ai făcut?

Miller scoase din buzunar o cutie din aluminiu vopsită în negru, cam de dimensiunea unui telefon celular.

— I-am dat chestiei ăsteia zece secunde ca să afle ce trebuie și apoi am apăsat butonul EMERGENCY. Chestia asta descuie ușa, dar uneori distruge mecanismul. Ceea ce se pare că s-a întâmplat și acum, dragul meu maior Cum-dracu-te-cheamă-azi.

Castillo clătină din cap.

— Presupun că încuietoarea de la minibar este la fel de distrusă?

— Nu. E o broască obișnuită. Am deschis-o cu șperaclul. Tot vinul e franțuzesc, iar eu, ca un patriot american ce sunt, nu

beau așa ceva. Dar mai sunt acolo – sau mai erau – și niște Jack Daniel’s și câteva feluri de scotch.

— De câtă vreme ești aici? întrebă Castillo în timp ce deschidea minibarul.

— De circa o oră. Ceea ce înseamnă că am avut suficient timp ca să cercetez camera. E curată.

Castillo dădu din cap, apoi scoase două sticle miniaturale de whisky, una de scotch, cealaltă de Jack Daniel’s. Miller arătă spre sticluța de bourbon și Castillo i-o aruncă.

Castillo deschise sticluța de scotch și o turnă într-un pahar, în vreme ce Miller procedă la fel cu paharul lui deja pe jumătate plin.

Castillo se duse la el și cei doi ciocniră.

— Mă bucur să te văd, Dick, zise Castillo.

— Da, și eu mă bucur, Charley, răspunse Miller. N-am avut niciodată ocazia să-ți mulțumesc că m-ai scos de acolo.

Castillo făcu un gest care sugera că fusese o nimica toată.

— Aproape că scăpaseși de acolo, Dick, rosti el.

— Acum știu de ce Mafia împușcă tipii răi în genunchi. Te deșteaptă instantaneu.

— Cum e?

— Depinde pe cine întrebi, răspunse Miller. Din punctul meu de vedere, e-n regulă. Până acum nu am reușit să-l conving pe niciun chirurg de chestia asta. Dar speranța moare ultima sau cel puțin așa se spune.

— Și ce faci aici?

— Știai că m-au trimis la Agenție după ce am ieșit din spital?

— Am auzit că antrenai niște tineri de treabă la Fermă să devină oameni invizibili.

— Chestia asta n-a durat mult. Bănuiesc că șeful meu a apelat la toate pârghiile ca să mă trimită în altă parte. Oriunde altundeva.

— Și te-au trimis aici? Ca să faci ce anume?

— Documentele oficiale spun că sunt adjunctul atașatului militar.

— Dar, de fapt, ești spionul rezident, chestie despre care nu poți discuta?

Miller dădu din cap.

„Iisuse, aș fi vrut să fi știut asta. M-ar fi scutit de drumul până aici”.

— De fapt, chestia asta mă deranjează tare de tot, zise Miller.

— De ce?

— Ai cunoscut-o, zise Miller. Pe șefa mea.

— Poftim?

— Cea care m-a trimis ca să aflu cine ești în realitate. Cucoana bănuiește că e ceva în neregulă cu tine, prietenul meu ziarist german.

— Vorbești despre blonda din avion?

Miller dădu din cap.

— Cine e? se interesă Castillo.

— O cheamă Wilson. *Doamna* Patricia Davies Wilson…

— Nu poartă verighetă, îl întrerupse Castillo.

— A, deci nu ți-ai pierdut legendarul simț de observație, zise Miller. La aeroport nu eram atât de sigur de asta.

— Adică?

— Am făcut totul, Charley, în afară de a-ți trimite o bezea, răspunse Miller.

— Nu te-am văzut, admise Castillo. Așadar, cine e această femeie… căsătorită?

— Directorul regional al companiei pentru Africa de Sud-Vest. Toată zona din Nigeria – de fapt din Camerun, fără Nigeria – până în Africa de Sud, dar excluzând-o și pe asta. Și o jumătate de continent pe lățime. Niciuna din țările importante. Este spionul responsabil de ceea ce într-o societate incorectă din punct de vedere politic s-ar putea numi găleata africană cu miere.

Castillo zâmbi. În cadrul instalațiilor militare, butoaiele de cincizeci și cinci de galoane, tăiate pe jumătate și puse pe post de pisoar în „facilitățile sanitare de teren” – cunoscute pe vremuri ca „latrine” – se numesc găleți cu miere.

— Mi-a spus că lucrează pentru revista *Forbes,* zise Castillo.

— Asta se numește acoperire, Charley, observă Miller cu un umor sec.

— Și cine e domnul Wilson?

— Unul care plimbă hârtii pe la Langley, un directoraș de nivel mediu, poate cu douăzeci de ani mai bătrân ca ea. Un zvon neplăcut spune că el e un pederast cu o sursă independentă de venit care s-a însurat cu cucoana ca să pună capăt bârfelor. După ce l-am cunoscut, înclin să dau crezare bârfelor.

— Și care e trecutul ei?

— A fost analist pe probleme de agricultură la Langley înainte de a fi lovită de săgeata lui Cupidon. La scurtă vreme după căsătorie, a reușit să fie propulsată în cadrul Fermei, reclasificată drept agent de teren, după care a dat din coate să ajungă unde e acum. Etapă pe care ea o consideră o rampă de lansare, motiv pentru care este o adevărată belea, ca să revin de unde am plecat.

— Cum adică?

— Subordonații ei comit toate erorile, iar atunci când ceva este făcut cum trebuie – chestie care chiar se mai întâmplă din când în când – ea se repede să ia tot caimacul. Cunosc chiar eu trei tipi tineri și drăguți care au renunțat pentru că nu mai puteau înghiți porcăriile ei.

— Și ea crede că eu sunt dubios?

— Ori asta, ori vrea să se asigure că ești ceea ce i-ai spus că ești înainte de a te lăsa să-i bagi mâna în chiloți.

— Se bucură și de o asemenea reputație?

— Charley, este clar că acasă nu obține ceea ce-i trebuie, replică Miller. Au existat zvonuri.

— Pare fata din visele mele, zise Castillo.

— Deci cum vrei să tratez chestia asta, Charley?

— Fă o verificare asupra mea, dar fără să-i spui că ne cunoaștem. Mi-ar plăcea să știu ce se poate afla despre Gossinger.

— Cum am mai spus, cucoana e o nemernică. Dacă descoperă, acum sau mai târziu, că noi doi ne cunoaștem?

— Te acopăr eu, zise Castillo. Îți ordon să nu divulgi că ne cunoaștem.

— Ai autoritatea asta, Charley?

— Dick, am fost trimis în excursia asta – și îți ordon să nu divulgi nici asta – de un tip care locuiește parțial într-o reședință în stil *Pe aripile vântului* care dă spre oceanul Atlantic în apropiere de Savannah.

— Nu glumești?

Castillo dădu din cap.

— Și la ce se referă excursia asta? Poți să-mi spui?

— Tipul despre care vorbesc vrea să știe, citez, „cine știa ce anume și când anume”, închei citatul despre acest avion dispărut.

— Cred că i se spune „trecere internă în revistă”, zise Miller.

— Voiam să-i trimit șefului meu un e-mail. Îi voi spune că am dat peste tine și ți-am ordonat să-ți ții gura.

— Trimiți mesaje direct președintelui?

— Nu. Lucrez pentru Matt Hall. Secretarul de stat pentru securitatea națională?

Chipul lui Miller arăta că el știa prea bine cine e Hall, dar era surprins că Charley nu-și dăduse seama de asta.

— ... care e un tip în regulă, continuă Castillo. A fost sergent în Vietnam. El și președintele sunt prieteni la cataramă. Ești acoperit, Dick.

Miller făcu un gest care voia să însemne că îl credea pe Castillo pe cuvânt.

— Și ce ai aflat despre avionul care a dispărut? întrebă Miller.

— Unii – poate cei mai mulți – cred că e aproape de locul ăsta, fiind măcelărit pentru piese. Doar câțiva – foarte puțini – cred că va fi proiectat într-un zgârie-nori, undeva. Mai există și teoria că pilotul l-a pus pe pilot automat și a sărit cu parașuta pe ușa din spate pentru ca proprietarii să poată încasa asigurarea.

— Și de dragul meu, câți oameni sunt de acord cu teoria mea?

— Nu pricep, Dick.

— Că l-a furat Vasily Raspin.

— Vasily cine?

— Traficantul rus de arme. Nu știi nimic despre el?

Castillo clătină din cap.

— Și n-am văzut numele lui – și nici altceva despre vreun traficant rus de arme – nici în dosarele de informații de la DIA, CIA și Departamentul de Stat, zise Castillo. Ți-ai înregistrat teoria?

Miller dădu din cap.

— Ești sigur că ai văzut toate dosarele? întrebă el.

— Am văzut tot ce avea Hall și am văzut memoriul lui Cohen care dispunea ca Hall să primească absolut toate informațiile, răspunse Castillo. Chestia asta deschide tot soiul de piste interesante.

Fără să spună nimic, Castillo gândi: „Hei, poate că la asta se reduce de fapt povestea. Din punctul de vedere al apropiaților Biroului Oval, dr. Natalie Cohen, consilierul președintelui pe probleme de securitate națională, avea trei defecte. În ordine

crescătoare a importanței, era femeie, sclipitor de inteligentă și prietenă apropiată a președintelui.

Dacă încerca cineva să-i înfigă un cuțit în spate, atunci ea (a) fie simțea, fie afla despre asta, moment în care (b) se ducea la președinte. Președintele urma atunci să decidă în mod logic că Hall era persoana potrivită care trebuia să cerceteze chestiunea. Din mai multe motive. Hall mai era și un prieten loial al președintelui și, spre deosebire de alți membri ai cabinetului, secretarul de stat pentru securitatea națională nu avea un serviciu propriu de informații.

Dacă se cerea oricăreia din agențiile cu greutate să cerceteze ceea ce o deranja pe dr. Cohen, s-ar fi ajuns ca CIA să îndrepte un deget acuzator către DIA sau ca DIA să arate înspre Departamentul de Stat – *und so viete* – și tot așa, oriunde altundeva în afara propriei ogrăzi.

Oare la asta se reduce totul? În fine, poate că nu *totul*, dar face parte din scenariu.

Dacă președintele – și, probabil, Hall – crede că cineva vrea să i-o tragă lui Cohen, atunci va dori să afle cine e, iar faptele legate de modul în care diversele agenții au gestionat dispariția avionului l-ar îndrepta în direcția cea bună.”

— Cum ar fi? întrebă Miller.

— Dick, chestia asta ar putea fi mai importantă decât îți dai tu seama, zise Castillo. Să mă asigur că am înțeles corect. Tu susții o teorie conform căreia un traficant rus de arme…

— Vasily Respin.

— … fie a furat, fie a organizat furtul avionului 727?

— Nu cred că el era la manșă, Charley, dar am sentimentul clar că a fost implicat. Și i-am văzut pe o parte din oamenii lui aici.

— Povestește-mi despre el. De ce crezi că este implicat?

— N-ai auzit niciodată de el? Mă surprinde. Ar trebui să aibă un dosar gros cât o casă.

— Cine e? Cu ce se ocupă?

— Ca să n-o lungesc prea tare, Charley, în 1992 – când avea douăzeci și cinci de ani – Vasily a cumpărat trei avioane de transport Antonov din surplusul militar rusesc. Din ce am auzit, a dat o sută cincizeci de miare pentru toate trei. În fine, piața neagră rusească abia începuse să-și intre în mână. Rușii aveau aur, iar ceilalți aveau mărfuri – chestii de bază, dar obiecte de

lux la Moscova – de vândut și, în plus, le plăcea să fie plătiți cu aur.

Respin a făcut o grămadă de bani, repede, și în mai puțin de un an a înființat o companie aeriană în Sharjah, în Emiratele Arabe Unite. Dubai are un port duty-free. Respin – care între timp își extinsese deja flotila – lua de acolo orice, de la pixuri la automobile și ducea totul în patria mamă. A făcut o avere.

Apoi s-a încurcat cu Mobutu în Congo și chestia asta l-a adus în atenția CIA, care a ordonat să fie supravegheat. La scurt timp după aceea, oficiul CIA din Kinshasa trimitea fotografii cu Respin stând lângă un Iliușin pe un aerodrom congolez în mijlocul pustietății, în vreme ce soldații lui Mobutu descărcau cutii cu arme AK-47 și alte „piese” mai sofisticate.

— Gata, îl întrerupse Castillo. Știu despre cine vorbești. Dar credeam că îl cheamă Aleksandr Pevsner.

— Ăsta e un alt nume al lui, replică Miller, care se uită la Castillo și rosti fără să clipească: E uluitor câți oameni care se folosesc de mai multe nume cunoști în ziua de azi.

— Din câte am auzit, Pevsner – sau cum s-o numi individul – are multe avioane. De ce l-ar fi vrut pe ăsta?

— Ca să încep cu ce e evident, el dispune de mai multe avioane Boeing 727. Poate chiar de o jumătate de duzină. Avioanele au nevoie de piese de schimb. Nu? Este foarte posibil ca avionul furat să fi fost dus direct în Sharjah…

— Trebuia realimentat pe drum, observă Castillo.

— Probabil chiar de două ori, fu Miller de acord. Cu un pic de planificare, se rezolvă. Deasupra Maicii Africa cerurile sunt prietenoase și deschise, Charley. Iar în Congo și Sudan sunt poate treizeci de aerodromuri pustii, unde un 727 se poate așeza frumușel fără să fie văzut, pentru realimentare. Respin nici măcar nu era nevoit să aranjeze cisterne pe pistele pustii – deși eu aș pune pariu că a făcut și asta. Oricine pilota acest 727 putea ateriza pentru realimentare la Kisangani în Congo și Khartoum în Sudan – fără ca în vreunul din aceste locuri să se pună vreo întrebare – după care să decoleze iarăși către Sharjah.

— Sateliții nu l-au depistat nici pe el și nici vreun alt avion neidentificat din clasa lui pe vreun aerodrom, contracară Castillo.

— Ce înseamnă un 727 „neidentificat”? ripostă Miller. Nu aveau altceva de făcut decât să aterizeze cu avionul furat undeva în apropiere, după care să revopsească repede numerele de pe el, folosind numerele unuia din avioanele lui Pevsner care stătea bine mersi într-un hangar din Sharjah. Ar fi avut timp suficient pentru asta înainte ca toți cei din Langley să pună obiectivele camerelor de pe sateliți pe ei.

Făcu o pauză, își puse mâna în șold, după care, mimând un analist foto care examinează pozele primite prin satelit, rosti:

— Ei bine, e un 727, dar *nu e* cel pe care îl căutăm *noi. Acel 727* aparține lui Capete-cu-Turban Airways. Am numărul *ăla* de coadă chiar *aici.*

— Îți înțeleg punctul de vedere, zise Castillo, chicotind.

— Poate că Pevsner voia să folosească avionul pentru el, dar, mai probabil, dacă nu l-a dezmembrat, atunci voia să-l vândă cuiva… chinezilor sau vreuneia din organizațiile alea ale Războinicilor Sfinți…

— Cât din scenariul ăsta fascinant ai trecut în raport, Dick?

— Am trimis un mesaj spre Langley – al treilea, cred – în care prezentam ideea scenariului. Eram în camera de comunicații când am primit acceptul, așa că mesajul trebuie să fi ajuns pe biroul directorului pentru Africa de Sud-Vest a doua zi de dimineață, când cucoana a ajuns la birou. Apoi m-am apucat să scriu ceea ce aș fi trimis după ce aș fi primit răspunsul de „fără evitarea unor elemente esențiale, încearcă dezvoltarea subiectului”. Este o procedură operațională standard; mă așteptam să primesc notificarea imediat ce cucoana citea mesajul meu.

— Stai să pricep. Ai pregătit mai mult decât un simplu mesaj de informare?

— Am pregătit un document de șase pagini, răspunse Miller. Ba chiar l-am citit cu mare atenție ca să nu-mi fi scăpat greșeli de ortografie.

— Nu am văzut niciodată așa ceva. Când l-ai trimis?

— Nu l-am trimis. Nu am primit cererea de „dezvoltare”.

— De ce nu l-ai trimis oricum? Dacă tot îl aveai și l-ai scris?

— Ți-am spus, pentru că nu am primit acea cerere. Cucoana nu era interesată.

— Nu era interesată? De ce? Sugerezi că a aruncat la gunoi ideea ta? De ce ar fi făcut asta?

— Dacă a fost aruncată la gunoi de cineva de la Langley, presupun că ea a făcut-o, dar nu am cum să știu sigur.

— Dick, noi ar fi trebuit să primim sinteze actualizate plus date brute încă neevaluate, zise Castillo. Hall trebuia să primească toate astea, chiar dacă Langley nu ar fi avut timp să evalueze informațiile. Iar eu am citit tot ce a primit el. Nu exista nicio copie a mesajului tău și niciun fel de informație despre vreun traficant rus de arme.

Miller dădu din cap.

— *Presupus* traficant de arme, îl corectă el. Poate că asta e, Charley. Vrei părerea mea sinceră, cu amendamentul că, așa cum bănuiești deja, nu-mi place deloc cucoana?

— Mda.

— Pevsner pute de deșteptăciune, iar în mintea mea nu încape nicio îndoială – chiar dacă n-am dovezi – că Agenția s-a folosit de serviciile lui. Tipul nu pune întrebări legate de conținutul cutiilor încărcate în avioanele lui; nu-i pasă decât de plata cash în avans.

— Ce vrei să spui cu asta, Dick?

— Dacă bănuiesc faptul că Agenția s-a folosit de Pevsner, probabil că doamna Wilson *știa* de treaba asta. Bun. Ca atare, dacă trimitea mesajul meu mai sus, se puteau întâmpla câteva lucruri. În primul rând, cred că secțiunea africană i-ar fi cerut imediat să-mi trimită o cerere de „dezvoltare fără omisiunea elementelor esențiale”. În mintea cucoanei, dacă aș fi dezvoltat subiectul, puteau apărea doar două rezultate. Unu, aș fi venit cu o prostie, ceea ce ar fi pus-o într-o postură jenantă – unul din subordonații ei este incompetent – sau, doi, aș fi venit cu ceva solid, care ar fi deschis capacul haznalei numite Pevsner și i-aș fi deranjat pe tipii care lucrează sub acoperire. Oricare ar fi fost rezultatul, ar fi însemnat un obstacol în drumul ei spre promovare.

— Nu ai păstrat nicio copie a documentului tău, nu? întrebă Castillo. A mesajului inițial și apoi al documentului scris pe care nu l-ai mai transmis?

— Bineînțeles că nu, Charley. Păstrarea de cópii personale ale unor documente secrete reprezintă o încălcare serioasă a regulilor de securitate. Oricine face asta este pasibil nu numai de a fi imediat dat afară din CIA, dar și de a fi trimis în judecată, fie conform prevederilor Codului Penal, fie conform Codului

Uniformizat de Justiție Militară, depinzând care se aplică în acest caz. Tu ar trebui să știi foarte bine chestia asta. Miller făcu o pauză, se uită imperturbabil la Castillo, apoi întrebă: Vrei să le vezi?

— Dacă mă duc la șeful meu cu chestia asta, am nevoie de probe, răspunse Castillo.

Miller ridică sprânceana dreaptă, semn că se gândea și rămase așa vreo jumătate de minut.

Apoi scoase o carte de vizită din portofel, scrise ceva pe ea și i-o dădu lui Castillo.

— Dacă e să-mi risc cariera strălucită, zise el, ca să nu mai menționez ideea de a face pârnaie, măcar să o fac ca lumea și să folosesc e-mail-ul. Dă-mi adresa ta, Charley, iar eu mă duc acasă și îți trimit totul. Sunt pe laptopul meu și sunt criptate. Asta e cheia de descifrare.

Castillo se uită la cartea de vizită. Miller scrisese „rahat” pe ea.

— Gringo al Castillo punct com, zise el. Vrei să scrii?

Miller clătină din cap.

— Dick, după ce faci asta, poate că e mai bine să ștergi fișierul.

Miller se gândi zece secunde, după care replică:

— Mă voi gândi serios la asta, Charley.

Se ridică și întinse mâna.

— Mersi de băutură, Charley, rosti el. Ce-ar fi să îmi acorzi trei minute ca să iau ascensorul de serviciu, apoi să ieși și să descoperi că e ceva în neregulă cu broasca ta de la intrare?

Castillo dădu din cap.

— Bine, rosti el. Apoi: Dick, eu sunt bine acoperit. Dar tu îți pui gâtul la bătaie…

— Știu, îl întrerupse Miller.

Atinse umărul lui Castillo și se îndreptă spre ușă.

Castillo se uită la ceas, apăsă butonul cronometrului și exact trei minute mai târziu ieși pe coridor, închise ușa și încercă iarăși să o deschidă cu cardul de plastic.

Văzând iarăși că nu funcționează, merse în lungul coridorului către șirul de lifturi, unde văzuse un telefon de interior.

Recepționerul îi spuse că va trimite imediat pe cineva sus.

ZECE

Dură cinci minute ca un membru al personalului hotelului să-și facă apariția la etajul cincisprezece unde era apartamentul lui Castillo și alte cinci minute ca individul să se asigure că era ceva în neregulă cu broasca ușii de la apartamentul 1522, moment în care se întoarse la telefonul de interior de lângă lifturi și raportă incidentul cuiva.

Cinci minute mai târziu își făcură apariția la etajul cincisprezece directorul adjunct al hotelului și șeful echipei de intervenție. Cei doi petrecură alte cinci minute ca să se convingă că broasca apartamentului 1522 nu funcționa. Apoi șeful echipei de intervenție se duse să cheme alte ajutoare, în vreme ce directorul adjunct rămase în urmă ca să îl asigure pe Herr Gossinger că astfel de evenimente neplăcute nu se petreceau decât foarte rar și că problema avea să fie imediat remediată.

Cinci minute după aceea, își făcură apariția un inginer al hotelului împreună cu asistentul lui și cu un dispozitiv care ar fi trebuit să descuie broaște înțepenite în astfel de situații. După alte cinci minute, reușiră să facă broasca să funcționeze parțial. Cu alte cuvinte, ușa putea fi deschisă, dar, după ce era închisă, broasca refuza din nou să funcționeze cu ajutorul cardului de plastic.

Inginerul și directorul adjunct ținură pe loc o mini-conferință în șoaptă, după care directorul adjunct se duse la Herr Gossinger și îi spuse că nu voia să-l alarmeze, dar în opinia inginerului era posibil să fi încercat cineva să pătrundă cu forța în camera lui Herr Gossinger. După ce inginerul deschidea din nou ușa, poate că ar fi fost o idee bună ca oaspetele să vadă dacă nu-i lipsește ceva.

Mai mult, întreaga broască trebuia înlocuită, ceea ce avea să necesite oarecare timp, așa că, dacă Herr Gossinger nu avea obiecții, probabil cel mai bun lucru era ca el să fie mutat într-un alt apartament.

Herr Gossinger nu avea obiecții.

Directorul adjunct se duse la telefon, discută cu recepționerul despre camerele libere, apoi îi ceru celui cu care discuta să

trimită imediat oameni de bagaje, la plural, către apartamentul lui Herr Gossinger.

— O mie cinci sute treizeci și patru este disponibil, Herr Gossinger, zise el. Este un apartament foarte drăguț, nu departe de aici. Poate că vreți să vă verificați lucrurile ca să vă asigurați că nu lipsește nimic?

Castillo începu să-și verifice bagajele, urmărit cu mare atenție de directorul adjunct. Castillo se întrebă dacă era o manifestare profesională a interesului față de potențialele probleme ale oaspetelui sau dacă individul avea alte motive.

Castillo îi spuse că părea să nu-i lipsească nimic din lucruri.

Între timp, la ușă își făcuseră apariția trei oameni de cărat bagaje. Directorul adjunct plesni din degete și le arătă cu un gest ce să facă. Oamenii scoaseră lucrurile lui Castillo din apartament și le duseră mai încolo în apartamentul 1534, un apartament identic cu 1522, unde puseră totul așa cum găsiseră în celălalt.

Directorul adjunct își ceru din nou scuze pentru neplăcerea provocată lui Herr Gossinger și spuse, aproape în șoaptă, că așa ceva probabil nu s-ar fi întâmplat dacă broaștele ar fi fost de fabricație germană.

Castillo reuși în sfârșit să scape de el, după care își conectă laptopul la legătura internet de mare viteză.

În căsuța poștală de la castillo.com îl așteptau două mesaje. Unul era de la Fernando, care evident primise oferta de mărire a dimensiunilor penisului trimisă de Castillo și îi replica:

> MIE NU MI SE TRIMIT ASTFEL DE RECLAME PENTRU CĂ TOATĂ LUMEA ȘTIE CĂ NU AM NEVOIE DE AȘA CEVA. POATE CĂ AL TĂU AR REUȘI SĂ CREASCĂ LA DIMENSIUNI NORMALE DACĂ NU AI ABUZA ATÂT DE MULT DE EL.

Al doilea mesaj nu avea subiect, ci doar un „vezi mai jos” în corp. Conținea însă un atașament destul de voluminos.

Castillo descărcă atașamentul, apoi ieși de pe internet înainte de a începe procesul de decriptare. Era simplu. Nu trebui decât să tasteze „rahat” și apoi să apese tasta ENTER.

Imediat apărură mesajul inițial al lui Miller și analiza pregătită și care nu mai fusese trimisă.

SECRET

SATBURST 03 LUANDA 23 MAI 2005

PENTRU DIRREG AFRICASV

SURSE DIN POLICIA NACIONAL LUANDA CONFIRMĂ CĂ SERGHEI NOSTROFF (CETĂȚEAN RUS, CUNOSCUT CA ASOCIAT DE AFACERI CU VASILY RESPIN, PRESUPUS TRAFICANT DE ARME) ȘI PAOLO WALLI (CETĂȚEAN ANGOLEZ SUSPECTAT DE DIVERSE ACTIVITĂȚI CRIMINALE) AU FOST PREZENȚI ÎN LUANDA ÎN ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ. NU SE ȘTIE UNDE SE AFLĂ NICIUNUL ACUM.

SUBSEMNATUL SUGEREAZĂ POSIBILITATEA CA AMBII SĂ FIE IMPLICAȚI ÎN DISPARIȚIA LA-9021. RESPIN E BĂNUIT CĂ DEȚINE CEL PUȚIN TREI AERONAVE BOEING 727. POSIBIL CA LA-9021 SĂ FIE DUSĂ ÎN ALTĂ PARTE, POSIBIL ÎN SHARJAH, EMIRATELE ARABE UNITE, UNDE RESPIN CONTROLEAZĂ TREI SAU MAI MULTE AERONAVE DE LINIE, FIE PENTRU FOLOSIRE SUB IDENTITATE FALSĂ, FIE PENTRU A FI DEZMEMBRATĂ ÎN SCOPUL FOLOSIRII PIESELOR LA ALTE AVIOANE.

RECOMAND CU TĂRIE FOLOSIREA IMEDIATĂ ȘI PE SCARĂ LARGĂ A SATELIȚILOR, AVIOANELOR AWACS ȘI ALTOR APARATE DE SUPRAVEGHERE, PRECUM ȘI A AGENȚILOR DE INFORMAȚII PE TOATE RUTELE POSIBILE ÎNTRE LUANDA ȘI SHARJAH ȘI ÎN ALTE PUNCTE DIN ORIENTUL MIJLOCIU.

URMEAZĂ ALTE RAPOARTE. STACHIEF LUANDA

„Chestia asta ar fi trebuit să fie suficientă, își spuse Castillo citind mesajul, pentru oricine se întreba ce naiba s-ar fi putut întâmpla cu acel 727 lipsă la apel.

Și cu siguranță ar fi trebuit trimis secretarului Hall”.

După care citi cele șase pagini ale documentului elaborat de Miller, dar rămas netrimis.

„Habar n-am dacă teoria asta cu traficantul rus de arme se verifică – nu sunt dovezi – dar, la naiba, chestia asta ar fi trebuit adusă în atenția oricui era îndreptățit să facă o verificare.

Ce dracu' se întâmplă aici?"

Citi documentele din nou, apoi inseră ceea ce îi trimisese Miller la mijlocul unui articol lung pe care îl scrisese – în cea mai mare parte parafrazat după *The American Conservative* – pentru *Tages Zeitung* cu o săptămână înainte și criptă textul. Șterse fișierul lui Miller, „măcelărindu-l" ca să nu mai poată fi recuperat de pe harddiskul laptopului.

Apoi se ridică în picioare și se duse la fereastră, unde se uită spre port și se gândi la ce avea de făcut.

Se duse la bagaje și scoase un trabuc Temple Hall dintr-o cutie vopsită în alb. Până ce parcurse ritualul de a desprinde cu grijă ambalajul fin, de a tăia capătul și de a aprinde trabucul se hotărâse deja.

„I-am spus lui Otto Görner că-i voi trimite un articol pentru *Tages Zeitung* despre avionul dispărut și o voi face, incluzând în el zvonul că traficantul rus de arme cunoscut drept Vasily Respin sau Aleksandr Pevsner este cumva implicat.

Voi trimite o copie a articolului lui Hall. El va trebui să-l traducă din germană, dar o va face, și încă discret, știind că n-avea sens să-i trimit o copie a articolului dacă nu aș fi avut un motiv întemeiat.

Iar când va ajunge la partea cu Respin/Pevsner va înțelege la ce m-am referit când am spus că primește ceva ce sunt surprins că n-a primit deja.

Iar din acel moment va încerca să afle cine e Dick Miller și, când o va face, totul va căpăta sens pentru el.

Sper".

Se duse la laptop, deschise procesorul de texte și începu să scrie. Îi luă o jumătate de oră ca să scrie vreo șapte sute de cuvinte. Citi ce scrisese, apoi intră pe internet, introduse adresa de e-mail a ziarului, puse adresa de e-mail a lui Hall în zona de BLIND COPY și trimise articolul.

Apoi trimise un al doilea e-mail lui Hall ca să se asigure, în primul rând, că făcea tot ce putea ca să-i acopere spatele lui Dick Miller și, în al doilea rând, că Hall înțelege ce se petrece.

AM DAT PESTE UN VECHI PRIETEN, DICK MILLER, CARE LUCREAZĂ PENTRU UNCHIUL CHARLEY. I-AM SPUS SĂ NU-I ATRAGĂ ATENȚIA UNCHIULUI CHARLEY CĂ NE-AM ÎNTÂLNIT SAU CĂ NE CUNOAȘTEM, CĂCI NU AM TIMP SĂ MĂ VĂD CU UNCHIUL CHARLEY ȘI NU VREAU SĂ-L SUPĂR. DICK MI-A DAT CEVA DESPRE CARE CRED CĂ VEȚI FI SURPRINS CĂ NU-L AVEȚI DEJA. ÎL ADUC ACASĂ CU MINE. NE VEDEM FOARTE CURÂND. CHARLEY.

Citi mesajul, decise că era în regulă și apăsă pe tasta SEND. Apoi ridică receptorul telefonului și ceru operatoarei hotelului să-i facă legătura cu British Airways.

Reprezentantul liniei aeriene îi spuse că următorul zbor British Airways spre Londra avea să decoleze din Luanda a doua zi la ora unsprezece și cinci seara, ora locală. Dacă domnul Gossinger chiar trebuia să ajungă urgent la Londra și apoi la Frankfurt am Main, existau, desigur, alte rute, dar, din nefericire, acestea necesitau schimbarea avioanelor și a companiilor de transport cel puțin o dată.

Reprezentantul British Airways îi povesti timp de cincisprezece minute despre celelalte opțiuni disponibile. Cea mai bună rută alternativă însemna prinderea cursei săptămânale Air Chad către N’Djamena, care din fericire decola din Luanda la ora zece cincizeci în acea seară și care ajungea în N’Djamena la ora cinci a doua zi de dimineață. După o așteptare de șase ore – pe care, în afara cazului că domnul Gossinger avea o viză de Ciad, trebuia să le petreacă în sala de așteptare a aeroportului – putea prinde zborul 4044 al Egyptian Airways către Cairo, de unde avea de ales între trei curse către Londra sau chiar către Frankfurt am Main. Asta presupunând că găsea un loc. Rezervarea de locuri din Luanda pentru zboruri plecând din N’Djamena sau Cairo se putea dovedi uneori extrem de dificilă.

— Atunci asigurați-vă că am un loc la cursa dumneavoastră spre Londra de mâine-seară, vă rog, zise Castillo.

— Va fi plăcerea noastră, Herr Gossinger.

Castillo decise că sosise vremea să bea o bere, indiferent cât era ceasul. Deschise minibarul de sub televizor. Cheia era în

broască, ceea ce îl surprinse. Asta până ce deschise minibarul și descoperi că era gol.

„Va trebui să-mi asum riscul de a da peste doamna Patricia Davies Wilson în barul hotelului, unde mă voi așeza la cea mai îndepărtată masă cu putință. Nu numai că mi-e sete, dar golul din stomac tocmai mi-a amintit că nu am mâncat nimic”.

UNSPREZECE

Standul de ziare din hol oferea ediția internațională *Herald Tribune*, publicată la Paris. Era veche de patru zile. Tot acolo se găseau *Le Matin* și *Paris Match,* publicate tot la Paris. Acestea erau vechi de două zile. Castillo se întrebă dacă era o coincidență sau dacă nu cumva standul avea și ediții vechi de două zile ale *Herald Tribune* ascunse undeva tocmai în scopul promovării vânzărilor *Le Matin* și *Paris Match.*

Apoi zări *Die Frankfurter Rundschau,* parțial ascuns sub un teanc de publicații locale. Era ziarul de *ieri*.

„Ce naiba e asta, o altă dovadă a eficienței teutonice universal valabile?”

Cumpără ziarul german și se duse cu el în bar, unde găsi o masă care se găsea nu numai în mare parte înfiptă într-un stâlp imens, ci și în spatele acestuia. De acolo nu putea vedea holul și, ca atare, nici el nu putea fi văzut din lobby.

Un chelner veni repede la masa lui și îi puse în față un castron cu alune și un alt castron, mai mare, cu ceva ce păreau să fie chipsuri de cartofi făcute pe plan local.

Castillo ceru o bere angoleză și un meniu.

Chelnerul îi spuse că îi pare rău, dar nu numai că nu se putea lua masa în bar după ora patru – iar ceasul arăta patru și cinci minute – dar nu aveau nici bere angoleză. Existau trei feluri de bere franceză și două feluri de bere germană, olandeză și engleză, plus un fel de bere americană.

— La ce oră se deschide restaurantul?

— La cinci și jumătate, domnule.

— Atunci iau un Warsteiner, vă rog, zise Castillo, luând un pumn de alune din castron.

Trei beri mai târziu și după ce golise castronul cu alune și pe cel cu chipsuri, în vreme ce citea opiniile aproape răutăcioase din ziar despre noțiunile social-democraților legate de plata corectă a salariilor compensatorii în caz de concedieri, Castillo sesiză o mișcare în apropiere și coborî ziarul la timp ca să o zărească pe doamna Patricia Davies Wilson strecurându-se pe bancheta de lângă el.

„Asta nu e o întâlnire întâmplătoare, iubire; nu m-ai văzut din întâmplare în timp ce treceai prin hol. Mă căutai”.

— Bună, zise ea, arătându-și dinții în toată albeața lor.

„Uitasem cât de bine arăți. Supraveghează-te, Charley!”

— Bună și ție.

— Cum ți-a mers azi? întrebă ea.

— Nu prea rău. Ție?

— M-am dus până la aeroport.

— Și eu, mărturisi el.

— Vrei să îmi spui ce ai aflat și eu să-ți spun ce am aflat la rândul meu?

— Cred că va fi o poveste scurtă, zise el. Nu prea am aflat altceva în afară de ceea ce s-a scris deja.

— Nu prea sau n-ai aflat nimic? vru ea să afle.

El nu trebui să-i răspundă. Chelnerul apăru în acea clipă cu alte două castroane pline cu alune și chipsuri.

— Nu pot bea bere, zise Patricia, arătând spre paharul lui aproape gol. Mă balonează.

„Asta e un indiciu ca să-i sugerez ceva de băut”.

— Cumva nu mi se pare că ești genul de persoană care să bea ceva din pahare cu umbrelușe și bucăți de ananas, zise el.

Ea râse provocator.

— Ce zici de un martini ca răsplată pentru o zi grea de muncă? propuse ea.

— Dacă te-aș cunoaște mai bine, ți-aș spune ce zice șeful meu despre martini.

Ea râse din nou, clătinând din cap așa cum face o femeie când se inițiază o discuție intimă, prin asta sugerându-i că știa foarte bine gluma.

— Două martini, vă rog, îi comandă ea chelnerului. Dacă nu aveți, gin. Se opri și se uită la Castillo. E-n regulă?

„Nu cred că am chef de un martini acum. Dar să vedem încotro se îndreaptă chestia asta”.

— Perfect, replică el.

Ea îi zâmbi din nou.

— Am ratat prânzul, zise Castillo. Și am întârziat cu cinci minute ca să obțin ceva de mâncare în bar. Restaurantul se deschide la cinci și jumătate.

— Eu am încercat să mănânc ceva la aeroport, zise ea, dar nu am reușit. Ar fi trebuit să fie un sandvici cu pui, dar cumva chestia dinăuntru nu arăta a pui.

— Imediat ce se deschide restaurantul, îmi încerc norocul acolo, zise el. Vrei să mă însoțești?

— Speram să mă întrebi asta. Chiar mi-e foame. Făcu o pauză. Tocmai îmi spuneai ce ai descoperit.

— Nu, nu-ți spuneam, replică el. Aparțin școlii de jurnalism care spune să-ți faci singur articolele.

În vreme ce vorbea, Castillo își zise: „Asta ar trebui să-i stârnească curiozitatea. Acum va vrea neapărat să afle ce am descoperit.

Dacă i-aș arăta articolul?

Din cine știe ce motiv, nu vrea ca acea conexiune rusească să iasă la iveală. Poate că după ce află de expunerea mea va începe să-și facă griji.

Sau acum vorbesc hormonii? «Vino în camera mea, *mon petit chéri*, și îți arăt articolul meu.»”

— Nu suntem chiar competitori, Karl, zise Patricia. Și nu încerc să ți-o iau înainte la tipar. Lucrez pentru *Forbes,* îți amintești?

— Pun pariu că asta le spui tuturor reporterașilor, că nu încerci să le-o iei înainte la tipar, rosti el, temperând duritatea vorbelor cu un zâmbet.

— Și tu ce le spui tuturor reporteriților? contraatacă ea.

— Că sunt singur și nevasta nu mă înțelege.

— Ești însurat? rosti ea, părând surprinsă.

El zâmbi și clătină din cap.

— O fac pentru ca ele să nu înceapă imediat să se gândească la măritiș, răspunse el. O groază de femei de vârsta mea, nemăritate, se uită la un bărbat neînsurat de vârsta mea ca la o posibilă cucerire.

— Ești un nemernic, știai? zise ea, râzând.

— Categoric, fu el de acord. Iar dacă nu cred că sunt însurat, am cu mine pozele copiilor vărului meu să le arăt.

Ea râse iarăși și zise:

— Eu sunt.

— Ești ce?

— Măritată.

— Nu porți verighetă, observă el.

— Te-ai uitat? se miră ea, mai mult ca o declarație decât ca o întrebare.

El dădu din cap.

— Și atunci de ce ai… ce?… *mărturisit* că ești singur?

— Din curtoazie profesională, replică el. De-asta ziariștii și avocații se simt bine înotând în ape pline de rechini.

Ea râse din nou.

Chelnerul veni cu două pahare enorme de martini.

Ea ciocni ușor paharul ei de al lui.

— În cinstea ta, chiar dacă nu-mi arăți articolul tău și crezi că sunt un rechin.

— N-am spus că ești un rechin, replică el.

— Asta ai sugerat.

— N-am vrut să sugerez nimic de genul ăsta.

— Pe naiba, n-ai vrut, ripostă ea.

— Știu că îți va veni greu să crezi, dar de mai multe ori femei aproape la fel de arătoase ca tine mi-au furat articole. Am învățat că atunci când o femeie – una care arată bine – clipește din gene în direcția mea, devin plastilină în mâinile ei.

— Ești cumplit! râse ea. Nu-mi vine să cred că vreo femeie a profitat vreodată de tine, Karl.

— Mă așteptam să spui ceva de genul ăsta. În vreme ce clipeai din gene.

— Nu clipeam, protestă ea.

— Dacă nu clipeai, atunci nu pot decât să sper că n-o vei face, zise el. Nu sunt sigur că voi putea rezista.

Ea clătină din cap.

— Deci ce crezi că s-a întâmplat cu avionul? întrebă ea.

— A fost furat de persoane necunoscute pentru scopuri necunoscute, zise el. Este o presupunere.

— Nu ai de gând să-mi spui ce ai aflat, nu?

El clătină din cap.

— Povestește-mi despre domnul Wilson, o invită el, schimbând subiectul. Unde e acum: acasă cu copilașii?

— N-avem copii, răspunse ea. Arăt eu a mamă?

— Mă mai gândesc la asta.

— Eu nu, replică ea.

— Și nici domnul Wilson nu e genul de tătic, nu?

— Nu e, admise ea. E ceva mai bătrân ca mine. Pentru noi problema copiilor a venit prea târziu când ne-am căsătorit.

— Ceva mai bătrân? Ce înseamnă acest „ceva”?

— Nu te privește!

— Cu ce se ocupă? Nu îi vine greu când tu fugi în cele patru zări ale lumii, ca acum, în inima Africii negre, ca să scrii un articol?

— Deloc. Are viața lui profesională, iar eu am viața mea, și viața mea cere ca din când în când să călătoresc. Este un om extrem de înțelegător.

— Mi se pare un aranjament excelent, zise Castillo.

— Asta ce mai înseamnă?

— Exact ce am spus. Mi se pare un aranjament excelent.

— Cumva nu a sunat așa. A sunat sarcastic.

— Cred că îți vei da seama când voi deveni sarcastic, zise el, după care adăugă: Nu fac decât să te țin departe de ideea ta de a vrea să îmi citești articolul.

— Nu zău?

— Zău.

— Nici asta nu funcționează. Nu ai reușit decât să mă faci curioasă, rosti ea.

— Îți spun eu cum procedăm, hotărî el. Îți ofer ramura de măslin. Cred că aici suntem pe același fus orar cu Germania…

— Suntem, zise ea.

— *Tages Zeitung* pleacă la tipar la ora unu dimineața. Dacă mai suntem treji la acea oră, îți arăt articolul meu. Dacă nu, ți-l arăt la micul dejun.

— Pari destul de sigur că voi dori să iau micul dejun cu tine.

— Nu știu la ce te gândești, dar mie îmi trecea prin minte că e foarte posibil ca noi să mai fim la acea oră aici în bar – evident, nu bând martini, care ne-ar putea pune pe amândoi în dificultate, ci, poate, cafea – sau că ne-am putea întâlni în restaurant, să zicem, la nouă și jumătate mâine-dimineață.

— Nu, nu te gândeai la asta, replică ea.

El o privi câteva clipe.

— Bine, accept, nu mă gândeam la asta, recunoscu el. „Vei afla adevărul, și adevărul te va elibera”. Sau, în cazul tău,

probabil te va înfuria. Ce se va întâmpla acum? Vei ieși ca o furtună din bar? Aruncându-mi sau nu ceea ce ți-a rămas din martini în față?

Ea se uită lung la el.

— M-ai înțeles mai devreme când am zis că soțul meu este foarte înțelegător, nu?

— Nu știu.

— E cu douăzeci și trei de ani mai în vârstă ca mine, mărturisi ea.

— Și foarte înțelegător.

— Da, foarte înțelegător.

— Da, cred că te înțeleg acum, zise el. Mai vrei un martini?

— Da, mi-ar plăcea. Crezi că putem comanda unul prin room service?

— Sunt sigur că da, dar de ce am vrea să facem asta?

— Pentru că va trebui să mergem în camera ta mai devreme sau mai târziu ca să-mi arăți articolul, așa că de ce n-am merge chiar acum?

— Ți-am spus, nu înainte ca *Tages Zeitung* să plece la tipar, zise el.

— Petrec diferența de timp cu tine, Karl, rosti ea. Ce zici să îmi arăți după?

— Știi să negociezi, rosti Castillo. Dar, la naiba, afacerile merg prost pe aici.

VII

UNU

Biroul directorului

Agenția Centrală de Informații (CIA)
Langley, Virginia
17:25, 6 iunie 2005

— Secretarul Hall este pe linia 2 securizată pentru dumneavoastră, șefu'!

Prima reacție a directorului CIA fu mai degrabă de iritare. În primul rând îl durea capul, iar în al doilea rând îi promisese soției sale că va încerca *cu adevărat* să ajungă măcar o dată acasă la timp, dacă nu chiar mai devreme. În acea seară luau masa la Casa Albă.

Fără a-și dezvălui sentimentele, îi zâmbi asistentei, ridică receptorul și apăsă pe al doilea buton roșu din cele patru de pe telefon.

— Și o după-amiază plăcută și dumneavoastră, domnule secretar de stat, zise el. Cu ce vă poate ajuta CIA?

— Mă bucur că te-am prins, John.

— Chiar eram în picioare și mă îndreptam spre ușă. Ce s-a întâmplat?

— Avem o chestie care ar putea deveni o problemă, zise secretarul de stat.

— Pari serios, Matt.

— Din nefericire, sunt.

— Vorbești de pe o linie securizată?

— Mda.

— Atunci povestește-mi.

— Mergi la Casa Albă în seara asta?

— Nu cred că mă întrebi doar din curiozitate, Matt. Da, merg. Tu nu?

— Cred că ar trebui să discutăm nițel înainte de a merge acolo și de a ni se pune întrebări.

— Să discutăm ce anume? Vrei să vii până aici? Te aștept.

— Nu, aș vrea să vii tu până la Mayflower. Apartamentul 404.

— Chiar acum?

— Chiar acum, John. Nu ți-aș cere asta dacă n-aș crede că e o chestiune importantă.

Directorul nu răspunse imediat. Apoi spuse:

— Matt, nu am chef să vin până acolo doar ca să traversez înapoi podul ca să mă îmbrac și apoi să traversez din nou blestematul ăla de pod. La oră de trafic maxim. Poate să aștepte chestia asta până ce mă duc acasă ca să-mi pun costumul de seară? Așa o să o pot aduce și pe Eleanor cu mine și vom fi și lângă Casa Albă.

— Ce părere va avea Eleanor dacă va trebui să bea ceva în barul din Mayflower cu unul din bodyguarzii tăi în vreme ce noi discutăm?

— Nu-i va plăcea, dar va accepta.

— Bine, John, mulțumesc. Te voi aștepta.

— Vin acolo imediat ce pot, Matt. Patru-zero-patru ai spus?

— Patru-zero-patru.

— Bine, rosti directorul și puse receptorul în furcă.

După care îi telefonă soției sale, îi spuse că tocmai pleca de la birou spre casă, dar imediat ce ajungea acolo trebuia să facă repede un duș, să îmbrace costumul de gală și să plece imediat. Îi mai spuse că ea putea alege să plece împreună cu el și să bea ceva în barul de la Mayflower în vreme ce el discuta cu cineva sau putea merge singură mai târziu ca să se întâlnească cu el în fața hotelului sau a Casei Albe, oriunde prefera.

Eleanor îi spuse că prefera ca el să vină acasă așa cum promisese, ca apoi să plece împreună la Casa Albă, dar cum din nou așa ceva era imposibil, avea să facă tot ce era mai convenabil pentru el.

— Mă gândesc pe drumul spre casă, rosti el.

— Fă-o, John. Gândește-te.

După care ea închise.

DOI

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW

Washington, D.C.
19:25, 6 iunie 2005

Directorul CIA condusese singur – hotărârea lui – de acasă spre Hotelul Mayflower într-un GMC Yukon de culoare bleumarin. Autovehiculul era blindat, iar geamurile fumurii. Pe acoperișul mașinii se găseau trei antene de unde scurte.

Directorul credea că un asemenea vehicul nu putea atrage prea mult atenția. Probabil că în zona Casei Albe circulau câteva sute de mașini identice și nu toate aparțineau agențiilor guvernamentale. El bănuia că jumătate dintre ele aparțineau, probabil, unor birocrați de nivel mediu din poate, Departamentul Agriculturii, care le cumpărase ca să-i impresioneze pe vecinii de genul, să zicem, unor directori de bancă de nivel mediu din St. Louis, Missouri, care și-ar fi cumpărat în același scop un Jaguar sau un Cadillac, dacă și-ar fi putut permite asta.

În Washington, prestigiul venea mai degrabă odată cu puterea decât cu averea. În Washington și în împrejurimi, pentru a-ți impresiona vecinii trebuia să le arăți că ești suficient de important ca să te deplasezi într-un Yukon blindat, cu geamuri fumurii și cu antene pe acoperiș.

Automobilul CIA și directorul agenției nu atraseră deloc atenția când ajunseră în fața hotelului. Directorul se dădu repede jos și traversă holul către ascensoare, chiar dacă era înconjurat de agenți de securitate.

Urcară la etajul patru. Unul din agenții de securitate ieși primul din ascensor, privi în sus și în jos pe coridor, apoi indică direcția apartamentului 404 cu un gest din cap.

Agentul așteptă ca directorul să iasă din ascensor, apoi o luă înainte pe coridor către 404, unde ciocăni de trei ori în ușă.

Ușa fu deschisă de un tânăr în haine de seară. Agentul de securitate îl inspectă rapid cu privirea pe individ. Nu părea genul de lacheu al oamenilor politici cu care agentul se

obișnuise până atunci în capitală. Emana încredere în sine și control.

— Cine ești? întrebă agentul, deloc politicos.

Tânărul se uită pe coridor, îl văzu pe director apropiindu-se și replică pe un ton neutru:

— Dacă îl cauți pe secretarul Hall, l-ai găsit.

Deschise ușa mai larg.

Directorul CIA apăru în cadrul ușii.

— Intră, John, rosti cu glas tare secretarul de stat.

Directorul pătrunse în apartament.

Livingul arăta ca și cum cineva locuia acolo, și nu a birou ocupat de vreun om de afaceri – în niciun caz de un angajat guvernamental: indemnizația zilnică alocată de guvern nu ar fi acoperit chiria unui asemenea loc – aflat în Washington pentru câteva zile.

Tânărul în haine de seară vru să închidă ușa în fața agentului de securitate, dar acesta o ținu deschisă cu piciorul și mâna și se uită întrebător la director.

— E-n regulă, zise directorul, așa că agentul își luă piciorul și mâna din cadrul ușii, lăsând-o să se închidă.

— John, acesta este asistentul meu personal, Charley Castillo, zise secretarul de stat.

Directorul zâmbi și întinse mâna, fără să spună niciun cuvânt.

— Ce mai faceți, domnule? întrebă Castillo politicos, strângând mâna întinsă.

— Eleanor e jos? întrebă secretarul de stat.

— Nu. Vine mai târziu. I-am spus să mă sune pe telefonul mobil când ajunge în apropiere, răspunse directorul.

— Bun, poate reușim să terminăm înainte de a ajunge aici, zise secretarul. Bei ceva, John?

— Nu, mulțumesc. Despre ce e vorba, Matt?

Secretarul de stat luă un dosar de pe măsuța de cafea – directorul CIA observă că nu avea niciun fel de etichete securizate pe el – și i-l dădu oaspetelui.

Documentul dinăuntru, întins pe șase pagini scrise pe o singură parte, nu purta nici el vreo etichetă de securitate. Dar după ce citi primele două propoziții, directorul își dădu seama că se uita la un raport de contrainformații.

Se sugera acolo posibilitatea ca Boeingul 727 care dispăruse din Luanda, Angola, să fi fost furat de către sau în numele

traficantului rus de arme Vasily Respin, fie pentru dezmembrare și reutilizarea pieselor, fie spre revânzare către terțe părți.

— Chestia asta este mult mai credibilă decât alte teorii auzite de mine, zise directorul. De unde provine documentul? Și de ce mi-ai cerut să vin aici?

— Ți-am cerut să vii aici deoarece credeam că așa ne putem pune de acord cu o problemă care a apărut între noi, răspunse Hall. Aș prefera, dacă se poate, să nu ne prevalăm de regulamente, John.

Directorul încuviință și așteptă ca Hall să continue.

— John, ai văzut memoriul trimis de Natalie Cohen prin care eu urma să primesc toate informațiile, inclusiv datele brute, de la toată lumea, despre acest avion 727? întrebă Hall.

— L-am văzut și, deși am fost surprins, am dat dispoziție să se procedeze în conformitate, răspunse directorul.

— Consideri că acest material îndeplinește criteriile cererii mele?

— Evident.

— Nu l-am primit, John. Asta e problema, zise secretarul de stat.

— Este clar că l-ai primit de la cineva, Matt. Nu pricep.

— Problema e că ar fi trebuit să-l primesc de la tine și nu l-am primit. Mesajul inițial a fost trimis către Langley de agentul vostru rezident în Luanda, zise Hall, dând din cap înspre dosar în vreme ce directorul continua să-l țină în mană.

— Și?

— Mesajul a fost fie distrus, fie pierdut, fie ceva de genul ăsta în Langley. Eu nu l-am primit niciodată de la tine.

— Și? insistă directorul, devenind oarecum nerăbdător.

— Nu a fost trimis pentru că primul lui mesaj nu a primit niciun răspuns.

— Nu-mi vine să cred, zise directorul.

— Ei bine, asta s-a întâmplat, John.

— Atunci de unde le-ai primit? Mesajul inițial *și* documentul?

— Mi le-a adus Charley chiar înainte de a te suna pe tine, răspunse secretarul de stat, după care adăugă: Când s-a întors din Luanda.

Directorul se uită scurt la Castillo. „Credeam că tipul ăsta e asistentul lui personal. Atunci ce a căutat în Luanda? Băgându-și nasul într-o treabă care în mod clar nu ține de Departamentul

de Securitate Națională? Cum a intrat în posesia acestui dosar? De unde știe că dosarul a fost trimis spre Langley? Că fie a fost distrus, fie că s-a întâmplat altceva?”

— Ai de gând să-mi spui ce se petrece aici, Matt?

— Da, dar mă tem că nu o să-ți placă.

— Nu vom ști până ce nu îmi spui, nu? Ce-ar fi să începi cu ce anume căuta domnul Castillo în Luanda și cum de a ajuns dumnealui în posesia chestiei ăsteia?

Directorul ridică dosarul.

— A fost în Luanda deoarece președintele i-a ordonat să afle ce știe fiecare despre avionul dispărut și când a aflat fiecare despre asta, răspunse Hall.

— Fiecare însemnând cine anume?

— CIA, DIA, FBI, Departamentul de Stat, Oficiul de Contraspionaj Naval… toată lumea, răspunse Hall.

— Mie nu mi s-a spus, zise directorul, cu un început de răceală în glas.

— Nimănui nu i s-a spus, replică Hall.

— Cu excepția ta, zise directorul Powell, cu și mai multă răceală.

— Așa a vrut președintele, John.

— Natalie este implicată în povestea asta?

— Știe de ea, răspunse Hall. Președintele i-a explicat de ce vrea ca toată lumea să-mi trimită mie totul… motiv pentru care a remis memoriul.

— Să fiu al naibii! exclamă Powell, acum alb la față.

— După ce a parcurs materialele sosite în urma memoriului trimis de Natalie, Charley a zis că locul cel mai indicat de unde trebuie să-și înceapă munca este Luanda. Am fost de acord și ca atare s-a dus acolo.

— Sper că nu am înțeles greșit, dar tu îmi spui acum că președintele te-a autorizat să adulmeci ce se petrece în curtea mea, zise directorul CIA.

— Așa e. În curtea ta și a tuturor celorlalți.

— Mă întreb a cui a fost ideea?

— Nu contează, nu? Președintele a ordonat acțiunea.

Directorul se întoarse spre Castillo.

— Castillo, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Cum ai intrat în posesia chestiei ăsteia? De unde știi că a fost trimisă către Langley?

Castillo se uită la Hall, care încuviință.

— Mi l-a dat ofițerul care l-a scris, răspunse el.

— Și cine e acest ofițer?

Castillo se uită iarăși la Hall și acesta dădu iarăși din cap.

— H. Richard Miller, domnule.

— Și el e?

— Agentul rezident CIA din Luanda, domnule, răspunse Castillo. Acoperirea lui este de adjunct al atașatului militar al ambasadei de acolo.

— Și de ce ar fi făcut el vreuna din porcăriile astea? întrebă directorul, cu glas de gheață acum.

— Încetișor, John, rosti secretarul de stat.

— ... să-și dezvăluie legătura cu CIA? continuă directorul, înfuriat. Să-și dezvăluie acoperirea? Să îți ofere acces direct la dosare secrete ale CIA?

Castillo nu răspunse.

— Răspunde la întrebare, domnule Castillo, rosti directorul.

— Asta a sunat ca un ordin, John, interveni secretarul de stat. Cred că ar trebui să ții minte că Charley nu lucrează pentru tine...

Directorul se uită urât la secretarul de stat.

— ... și că singura autoritate superioară la care oricare dintre noi poate apela este președintele. De aceea, cred că ar trebui să facem un efort ca să rezolvăm problema asta între noi.

Directorul CIA se uită la secretarul de stat, fără să spună însă nimic.

— Răspunde-i directorului, te rog, Charley, zise secretarul de stat. Spune-i ce mi-ai spus și mie.

— Da, domnule, se conformă Castillo. Domnule, l-am informat pe Miller că acționez din ordinul direct al președintelui, zise Castillo. Pot doar să presupun că el a considerat că un ordin venit de la comandantul suprem are mai multă greutate decât celelalte ordine cărora trebuie să li se supună.

— Dezvăluirea de materiale clasificate unor persoane neautorizate reprezintă un delict înscris în Codul Penal, replică directorul CIA. Ca și primirea de materiale clasificate de către persoane neautorizate.

— John, cuvântul-cheie aici este „neautorizate”, interveni secretarul de stat. Charley era autorizat să vadă materialul în primul rând datorită memoriului trimis de Cohen, apoi… sau poate în primul rând… deoarece acționa din ordinul președintelui. Nu a existat niciun fel de deconspirare de materiale secrete către o persoană neautorizată. Hai să lămurim chestia asta între noi. Nu vreau ca Miller să o încurce din pricina asta.

— Miller nu lucrează pentru tine, Matt, replică directorul. Eu decid ce este acceptabil și ce nu din conduita lui.

Hall se uită lung la el și apoi zise:

— Dacă așa stau lucrurile, nu cred că mai avem ce discuta, nu, John?

În acea clipă sună telefonul de pe măsuța de lângă canapea.

Castillo așteptă un gest de la secretarul de stat.

— Răspunde tu, Charley, îi ceru Hall.

Castillo se duse la telefon și ridică receptorul.

Rosti „Alo” și apoi începu imediat să vorbească în germană. Conversația nu dură niciun minut, după care Castillo închise.

— A fost foarte interesant, domnule, îi zise el lui Hall.

— Păi, imediat ce domnul director pleacă o să-mi spui despre ce a fost vorba, replică secretarul de stat. Sunteți pe punctul de a pleca, domnule director, nu?

Trecură câteva clipe înainte ca directorul CIA să răspundă:

— Nu vreau să plec într-o asemenea atmosferă încordată, Matt. Ce vrei mai exact de la mine?

— Acum, că mă gândesc mai bine, speranța nutrită de mine a fost probabil o mare naivitate, anume că vei accepta faptul că această situație reprezintă o problemă pentru noi amândoi. În schimb…

Făcu o pauză, căutând în mod clar cuvintele cele mai potrivite.

— Zi mai departe, Matt.

— În schimb, tu te comporți ca un birocrat tipic care își apără propria ogradă.

— Asta crezi, nu?

— Ca să fiu sincer, John, pari mai preocupat ca nimeni să nu afle de murdăria din curtea CIA – și ca nu cumva președintele să afle despre asta – decât de măsurile care se pot lua pentru a repara ce s-a stricat.

— Chiar așa?

— Speram ca discuția noastră amicală să fie de așa natură ca eu să-i pot spune președintelui că am descoperit împreună un obstacol în calea fluxurilor de informații de la Langley, că ți-am spus despre asta și că tu m-ai asigurat că te vei ocupa personal de poveste și îmi vei spune ce măsuri ai luat.

Directorul CIA se uită la el.

— În seara asta președintele va afla despre aceste documente, John, și va auzi și cum au ajuns ele la mine, promise Hall. O să-i spun și că Charley este preocupat de faptul că Miller ar putea fi – cum să o spun mai clar – sancționat pentru că a decis să acorde prioritate supunerii față de ordinul comandantului suprem și a acționat în consecință.

Directorul CIA păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Și acum te rog să mă scuzi, John, continuă Hall, dar trebuie să mă duc acasă și să-mi pun costumul de gală.

— Și dacă te asigur că voi avea personal grijă de acest… cum i-ai spus?… „obstacol în calea fluxurilor de informații” și îți voi spune ce măsuri am luat?

— Atunci asta va auzi și președintele, răspunse Hall. Totodată aș vrea să-i spun că am asigurarea ta că nu-l vei transforma pe Miller în miel de sacrificiu.

— Ca să fiu sincer, nu m-am decis în privința domnului Miller.

— Îți sugerez să o faci, John. Președintele va auzi fie una din variante, fie pe cealaltă.

Powell nu răspunse direct.

— Ai spus că îi vei da președintelui acel document? zise el.

— Îi voi da mesajul inițial și îi voi menționa existența documentului de șase pagini. Nu cred că va dori să-l citească pe acesta din urmă, dar evident că i-l voi da dacă îl va cere. Îi voi spune pe scurt ce conține și mă voi asigura ca asistentul meu să fie permanent disponibil ca să răspundă personal la orice întrebări pe care le-ar putea pune președintele.

— Bine, s-a făcut, zise directorul. Te voi crede pe cuvânt că domnul Castillo este autorizat să aibă acces la astfel de materiale. De vreme ce așa stau lucrurile, Miller nu a făcut nimic ilegal. Așa că de data asta scapă cu fața curată.

Powell se duse la Hall, îi dădu dosarul și-i întinse mâna.

Hall i-o strânse și zise:

— John, n-am avut nicio clipă intenția – iar tu ar trebui să știi asta – să mă duc la președinte ca să te pun pe tine sau Agenția în dificultate.

— Știu, Matt, rosti directorul CIA, nu foarte convins.

Omul se uită la Castillo – îndeaproape, ca și cum ar fi încercat să-l descifreze – apoi dădu din cap în direcția lui, dar nici nu-i vorbi și nici nu-i întinse mâna. După aceea traversă încăperea spre ușă, o deschise și ieși pe coridor.

Mecanismul de închidere automată nu funcționă cum trebuia, drept care Castillo se duse la ușă și o împinse cu putere.

— Prietena ta a sunat într-un moment propice, Charley, zise secretarul de stat. Chiar nu voiam ca Powell să plece de aici gata să declanșeze un război deschis.

— Nu era prietena mea, domnule, răspunse Castillo. Era șeful meu.

— Poftim?

— Editorul meu, Otto Görner, se corectă imediat Castillo.

Hall ridică din sprâncene.

— Ce voia? Spuneai că e interesant.

— Foarte interesant. Mi-a spus că a fost contactat de Respin/Pevsner sau cum dracu' îl cheamă în realitate. Adică de rus.

— A fost contactat de el? rosti Hall, părând fie nedumerit, fie neîncrezător.

— Mai exact de un tip care spunea că vorbește în numele lui, precizează Castillo. Otto spune că a cerut de mai multe ori să-i ia un interviu lui Respin/Pevsner și acum a fost prima dată când a primit un răspuns.

— Și care a fost acesta?

— Că îmi va acorda mie – lui Karl Gossinger – un interviu în Viena.

— Ție în mod expres?

— Da, domnule. Otto m-a întrebat cum vreau să procedeze.

— Cât de multe știe acest editor – cum îl cheamă?

— Otto Görner.

— Cât de multe știe acest Görner din ceea ce faci tu?

— E o întrebare dură, domnule. Este un jurnalist de primă clasă și e foarte inteligent. Nu am discutat niciodată un asemenea subiect, dar asta nu înseamnă că nu și-a făcut o idee despre preocupările mele.

— Și de ce își ține gura? Pentru că ești patronul ziarelor?

— Face parte din ecuație, desigur. Dar Otto mi-e ca un unchi. A fost foarte apropiat de mama mea.

— Genul de relație pe care o ai cu Elaine și Allan Naylor?

— Cam așa ceva, domnule. Îl cunosc pe Otto dintotdeauna. Dinainte de a cunoaște familia Naylor.

— Dar familia ta? se interesă Hall. Ea ce crede despre ocupațiile tale?

— Vărul meu Fernando știe în mare ce fac. Este un texan pursânge. A primit Steaua de Argint în calitate de comandant pe pluton de tancuri în primul război din Golf. Nu cunoaște detalii, dar, de exemplu, știe unde lucrez. Știe că am fost la reședința președintelui din Carolina. Mai știe și să-și țină gura. Față de restul rudelor din Texas nu sunt suficient de apropiat și niciuna nu are habar cu ce mă ocup. Și niciuna nu este interesată.

Hall se gândi câteva secunde, apoi dădu din cap.

— De ce crezi că acest traficant rus de arme s-a răzgândit brusc în privința unei discuții cu presa? întrebă el.

— Probabil că are legătură cu articolul pe care l-am scris pentru *Tages Zeitung,* domnule. Otto a pus subtitlurile.

Hall gemu scurt, apoi zise:

— Până în acest moment înțelesesem că acel articol nu va fi publicat. Credeam că e doar un mijloc de a-mi atrage atenția asupra celor descoperite de tine în Angola.

— A apărut în *Tages Zeitung* pe 5 iunie, domnule, replică Castillo. Chiar înainte de a părăsi Luanda. Mai multe ziare germane au preluat povestea, la fel ca și Associated Press. E logic să presupunem că Respin/Pevsner a aflat de asta. La naiba, poate că are chiar și un serviciu de monitorizare a presei. Omul lui l-a sunat pe Otto chiar înainte ca Otto să sune aici. Timpii se corelează.

— Ce crezi că aș putea face cu această informație interesantă? Să o aduc la cunoștința CIA și să văd ce descoperă ei despre individ?

— Eu speram să îmi cereți să mă urc într-un avion spre Viena.

— Doamne, Charley, oamenii ăștia sunt periculoși! Cineva – chiar comisarul de poliție din Philadelphia – mi-a spus că imigranții ruși de acolo fac Mafia italiană să pălească de invidie, iar din tot ce am citit – nu numai din documentele trimise de amicul tău, Miller – Respin ăsta sau cum își mai zice…

— Respin *și* Pevsner, și probabil că mai are și alte nume, sări imediat Charley, după care chicoti și întrebă: Să rămână Pevsner de aici înainte, domnule?

Era o referire la regulile de lucru pentru rapoartele serviciilor de informații care permiteau, de exemplu, ca referirile la învățatul și șeicul arab Ibn Taghri Birdi să fie prescurtate după prima folosire a numelui întreg într-un raport prin cuvintele: „De aici înainte Birdi”.

Hall zâmbi.

— De aici înainte Pevsner, acceptă el. Ăsta e mafiotul-șef. Dacă nu i-a plăcut să-și vadă numele în ziar, e clar că e capabil să te asasineze. Atât pentru articol, cât și pentru a-i descuraja pe alții.

— Nu cred că e genul de individ care își telegrafiază mișcările, domnule. Ar fi trimis pe cineva să mă elimine în Fulda. Cred că trebuie să vedem ce vrea.

— Și ce ar putea vrea?

— Nu știu, dar nu cred că vrea să acorde un interviu ca un prim pas pentru a ajunge la emisiunea *Larry King Live.* Vrea ceva.

Hall zâmbi din nou.

— Dar ce ar putea dori, Charley?

— Nu vom afla niciodată, domnule, dacă nu îmi cereți să mă urc în primul avion spre Viena.

— Știu și eu, rosti Hall, gânditor.

— Domnule, totodată sugerez respectuos că ar fi o idee bună să mă trimiteți departe de oraș în următoarele câteva zile.

— Din cauza întâlnirii cu directorul CIA?

Castillo dădu din cap, apoi spuse:

— Am avut senzația clară că el crede că uciderea mesagerului reprezintă o modalitate foarte bună de a rezolva o astfel de situație.

— Nu cred că ar merge atât de departe, Charley, dar nici nu a părut prea impresionat de farmecul tău personal, nu?

— Așa e, domnule.

Hall se uită gânditor la Castillo câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, Charley. Să-mi aduci un tort Sacher de la Viena. Și, atenție: am spus *să-mi aduci.* Nu vreau să-mi fie trimis aici împreună cu cadavrul tău.

— Da, domnule. Cu ciocolată neagră sau albă, domnule?

Hall clătină din cap, îl atinse pe Castillo cu afecțiune pe umăr, după care ieși din apartament.

TREI

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW
Washington, D.C.

19:25, 6 iunie 2005

Ofițerul de securitate coordonator care îl însoțea pe directorul CIA – al doilea ofițer îl urma pe director – privi prin geamurile ușilor de la holul hotelului, văzu vehiculul parcat unde trebuia și că strada părea liniștită, așa că deschise ușa.

Când se întoarse, constată că directorul dispăruse.

„Iisuse Hristoase!”

Se întoarse în grabă în hol.

Al doilea agent de securitate stătea, cu mâinile în față, lângă recepție. Omul făcu un gest discret arătând spre ceea ce părea intrarea într-un holișor din apropierea recepției și îi zâmbi colegului său.

„Nemernicul crede că e amuzant!”

Ofițerul coordonator intră pe ceea ce semăna cu un coridor.

Era, de fapt, un alcov în care se aflau patru cabine telefonice pentru interior și două telefoane pentru exterior. Directorul folosea unul din telefoanele de exterior.

Agentul se retrase și se așeză cu fața spre celălalt agent, care îi zâmbi și zise:

— Vigilență, Pete. Vigilență permanentă!

Primul agent murmură: „Du-te dracului!” din vârful buzelor.

•

Directorul vorbea la telefon de aproape douăzeci de minute. Îi contactase pe directorul regional CIA pentru Africa și pe directorul adjunct de la Personal. Îi găsi pe amândoi acasă.

Directorul regional pentru Africa îi spuse că nici el nu văzuse vreun mesaj prin satelit sau vreun document în care să se

sugereze că un traficant rus de arme furase Boeingul 727 care dispăruse din Angola.

— Dă telefon, chiar acum, ca să afli cine e responsabil de Angola…

— Dar este vorba chiar de directorul regional pentru Africa de Sud-Vest, domnule director.

— Mă rog. Află ce știe el despre chestia asta. Te sun din nou în zece minute. Fă rost de un număr unde pot da de el.

— Este o ea, domnule director. Doamna Patricia Davies Wilson.

— Bine, când te sun din nou să ai numărul unde pot da de *ea.*

— Este acolo, domnule director.

— În Luanda?

— Da, domnule. De fapt, domnule, e pe drumul de întoarcere. Cred că la ora asta e fie în Londra, fie în Paris.

— Află! ordonă directorul. Dacă poți lua legătura cu ea la Londra sau la Paris, spune-i că trebuie să vină direct la mine la birou de la aeroport și că nu trebuie să vorbească despre nimic cu nimeni în afara mea.

— S-a întâmplat ceva, domnule director?

— Cred că e clar că da, nu ți se pare? Iar dacă n-o poți contacta pentru că decolează avionul, pune pe cineva – chiar tu dacă se poate – să o ia chiar de la scara avionului și să o aducă direct la birou la mine.

— Nu știu la ce oră ajunge, domnule director.

— Atunci află!

— Dacă trebuie să vă contactez, domnule director, veți fi acasă?

— Voi fi la Casa Albă. Nu vreau să mă suni acolo în legătură cu asta. Te sun eu mai târziu.

— Cum doriți, domnule director.

•

Întrebat fiind: „Cine e acest Miller pe care îl avem în Luanda?”, directorul adjunct responsabil cu personalul nu putu răspunde imediat, dar îl sună imediat pe ofițerul de serviciu din Langley, care îi furniză informația.

Agentul rezident din Luanda era un oarecare H. Richard Miller Jr. Acoperirea sub care acționa era de adjunct al atașatului militar.

— De unde provine? De câtă vreme lucrează la noi? Ce știm despre el?

Trecură alte zece minute până la primirea răspunsurilor: H. Richard Miller Jr. venise în Agenție din Armată, era maior, avea un contract temporar cu CIA de șaptesprezece luni, din care cinci ca instructor la Fermă și doisprezece luni la post în Luanda. De când se afla în Luanda, primise două scrisori oficiale de mustrare de la directorul regional pentru Africa de Sud-Vest, una pentru depășirea autorității și cealaltă pentru depășirea fondurilor alocate pentru cheltuieli.

— Din acest moment este eliberat din post, decise directorul CIA. Din acest moment i se suspendă permisele de securitate. Vreau să plece din Angola în douăzeci și patru de ore sau chiar mai repede. Vreau ca cineva bun – cineva foarte bun, pe care nu l-am trimite în mod obișnuit în Angola – să plece acolo în decurs de patru ore ca să-l înlocuiască.

— Gregory Leese este în Johannesburg, domnule director.

— Nu cred că îl cunosc.

— E un om bun, domnule. A fost în Caracas până de curând. S-a descurcat de minune acolo.

— Bine, dacă așa spui tu. Trimite-l! Spune-i că eu am ordonat asta și că o să iau legătura cu el.

— Da, domnule. Pot să întreb despre ce e vorba?

— Nu chiar acum.

— Să-i cer acestui Miller să se prezinte la Langley, domnule director? Dacă da, la cine anume? Dacă întreabă de ce e eliberat, ce pot să-i spun?

— Nu știi nimic, ca să răspund la ultima întrebare. Nu, nu-l vreau în Langley până ce nu voi avea o discuție cu doamna Wilson.

— Da, domnule.

— Dacă are contract temporar cu noi, trebuie să fi fost trimis de cineva. De unde provin militarii ca el?

— De obicei fie de la Pentagon, domnule director, fie de la Central Command. În cazul lui, dar trebuie să mai verific, ar trebui să fie Central Command. Maiorul Miller a făcut parte din forțele speciale.

„De ce nu mă surprinde să aud asta?”

— Bine, află și trimite-l pachet înapoi de unde a venit. Spune că este sub investigație.

— Da, domnule. Investigație legată de ce anume?

— Nu spui nimic.

— Da, domnule. Altceva, domnule director?

— Secretarul de stat Hall de la Securitatea Națională are un asistent pe nume Castillo. Vreau să aflu detalii despre el. Dacă nu avem nimic, fă cercetări – foarte discrete – la Comisia pentru Servicii Civile. Ei ar trebui să dispună de rezultatele privind investigarea trecutului lui. Dacă nici asta nu merge, întreabă pe cineva de la FBI în care putem avea încredere.

— Știți prenumele tipului ăstuia, domnule director?

„Hall i-a spus Charley”.

— Probabil că e Charles.

— Mă apuc imediat de treabă, domnule director.

— Mulțumesc, rosti directorul, după care închise.

Apoi își scoase capul de sub acoperitoarea transparentă de plastic de deasupra telefonului și privi înspre holul hotelului.

Agenții de securitate îl așteptau.

Directorul făcu un semn către intrarea dinspre Connecticut Avenue și primul agent de securitate plecă imediat într-acolo.

PATRU

Apartamentul 6-B
Rua Madre Dios 128
Luanda, Angola

02:15, 7 iunie 2005

Bâzâitul ciudat al telefonului, pe care maiorul H. Richard Miller Jr. îl moștenise odată cu apartamentul, îl trezi mai degrabă ca un sunet bizar decât ca un telefon. Rareori folosea aparatul cu disc de fabricație franceză. Sistemul telefonului celular era mult mai eficient.

Ridică receptorul, care se prelungea cu un microfon în formă de con în dreptul gurii și un ditamai difuzorul în dreptul urechii.

„Pariu pe orice că e o greșeală”.

— Alo, zise el.

— Maiorul Miller? întrebă o voce cu accent american.

— La telefon.

— Aici este colonelul Porter.

„Ce dracu’ vrea și ăsta la două noaptea?”

— Da, domnule?

— Sunt la cinci minute distanță de apartamentul dumitale, domnule maior, anunță locotenent-colonelul de artilerie James R. Porter, atașatul militar al Ambasadei Statelor Unite în Luanda, cu o voce oarecum oficială. Te rog să te pregătești ca să mă primești.

— Veniți aici? se miră Miller. După care reuși să îngaime: Domnule?

— Vin acolo. Te rog să te pregătești pentru primirea mea.

— Da, domnule, rosti Miller.

Se auzi un clic și legătura se întrerupse.

Miller găsi comutatorul pe întuneric, puse receptorul antic în furcă și apoi își coborî picioarele din pat, strâmbându-se de durere când genunchiul reacționă la mișcare.

— La dracu’! exclamă el cu voce tare, după care se duse la baie.

În cuier atârna un halat.

„Dacă Porter vine aici în cinci minute, n-am timp să fac duș și să mă îmbrac”.

Își puse halatul și apoi își spuse că ar fi mai bine să-și tragă și boxerii pe el. Apoi se întoarse în baie și își clăti gura.

„Ce naiba poate să vrea?”

Trei minute mai târziu sună interfonul. Miller se duse în bucătărie și apăsă pe buton.

— Da?

— Aici colonelul Porter, maior Miller, anunță Porter cu o voce metalică.

— Apăs acum butonul, domnule, zise Miller.

Miller deschise ușa apartamentului înainte ca ascensorul să ajungă sus. În uniformă completă, colonelul Porter ieși din cabină, urmat de unul din pușcașii marini de la ambasadă.

„Tunarul”, își zise Miller, recunoscându-l pe omul aflat la comanda detașamentului de pază de la ambasadă. Miller îl cunoștea pe acel bărbat masiv, musculos și ras în cap mai bine decât ar fi trebuit. Se presupune că maiorii și subofițerii nu socializează împreună. Dar Miller și tunarul aveau în comun faptul că erau negri și nu își reveniseră pe deplin de pe urma

rănilor căpătate în Afghanistan. Nu era prima dată când tunarul vizita apartamentul lui Miller.

De această dată însă era clar că sergentul de artilerie Roscoe Fortenaux, USMC, venise în misiune oficială. Avea un Smith & Wesson .357 în teaca de la șold.

Roscoe îi spusese că Departamentul de Stat insistase ca pușcașii marini care acționau ca paznici să fie dotați cu revolvere S&W, în loc de semiautomatele Beretta de 9 mm. Nimeni nu înțelesese logica unei asemenea dispoziții. Chiar și polițiștii foloseau acum arme semiautomate.

— Bună dimineața, domnule, îi zise Miller colonelului. Ce mai faci, Gunny?

— Bună dimineața, domnule, răspunse Gunny Fortenaux.

— După dumneavoastră, domnule, zise Miller, poftindu-l pe Porter în apartament.

Porter făcu câțiva pași în coridorul de la intrare, apoi se răsuci pe călcâie ca să se asigure că Miller îl urma.

Miller îi făcu semn să meargă mai departe.

Porter se întoarse și intră în living, apoi se răsuci din nou ca să-l aștepte pe Miller.

— Maior Miller, rosti oficial locotenent-colonelul Porter, ești eliberat din funcție. Și te poți considera arestat la domiciliu.

„O, la dracu'! Charley nu m-a putut acoperi!"

— Da, domnule, rosti Miller. Eliberat de ce anume, domnule?

— De datoriile dumitale față de CIA și, bineînțeles, de adjunct al atașatului militar. Permisele de securitate ți-au fost suspendate, în funcție de ancheta declanșată.

— Anchetă legată de ce anume, domnule?

— Vei fi informat în timp util.

— Domnule, cu tot respectul, nu cred că aveți autoritatea să mă eliberați de datoriile mele față de CIA.

— Printr-un mesaj de la Washington, de la biroul CIA din Washington, a venit ordinul eliberării dumitale. Ambasadorul mi-a ordonat să duc ordinul la îndeplinire.

— Pot să văd mesajul, domnule?

— Nu face povestea asta mai complicată decât este deja, Miller, rosti Porter.

— Domnule…

Porter i-o reteză:

— Totodată trebuie să confisc toate materialele secrete pe care le deții.

— Domnule, nu dețin niciun fel de material secret.

Porter îl privi îndeaproape, încercând să-și dea seama dacă să-l creadă sau nu.

— Vei rămâne sub arest la domiciliu până se va aranja transportarea dumitale în afara Angolei. Asta se va petrece în următoarele câteva ore.

— Da, domnule. Domnule, două întrebări.

După câteva clipe, Porter dădu din cap.

— Transport către ce destinație, domnule?

Porter vru să răspundă, dar se opri și scoase un carnețel din buzunarul de la cămașă. Răsfoi paginile, apoi zise:

— Te vei prezenta la Secțiunea de Activități Speciale, J-5, Central Command, Baza Forțelor Aeriene MacDill din Tampa, Florida.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule. Și, cu tot respectul, domnule, cer din nou să aflu natura acuzațiilor care mi se aduc.

— Vei fi informat în timp util.

— Da, domnule. Cu tot respectul, domnule, în atari circumstanțe, nu mă voi considera sub arest la domiciliu până ce nu mi se aduc la cunoștință acuzațiile formulate împotriva mea.

Porter își pierdu cumpătul.

— Ești sub arest la domiciliu pentru că așa spun eu! E suficient de clar pentru dumneata, domnule maior?

— Domnule, dacă veți avea bunăvoința de a consulta Codul de Justiție Militară din 1948, din care am un exemplar aici, domnule, cred că veți constata că înainte de a i se limita drepturile, în asta incluzându-se arestul la domiciliu, acuzatul va fi informat despre natura acuzațiilor care i se aduc.

— Acum ești și avocat, nu, Miller?

— Domnule, pur și simplu vă informez asupra poziției mele în această chestiune.

Porter inspiră și expiră încet.

— Foarte bine, maior Miller. Te informez că în viitorul foarte apropiat ți se vor aduce la cunoștință planurile de călătorie. Odată cu asta, îți ordon să rămâi în casă până când aceste planuri vor fi gata. Ești satisfăcut?

— Da, domnule. Câtă vreme am căzut de acord că nu sunt arestat la domiciliu.

— Ți-aș sugera să începi să împachetezi, maior Miller.

— Da, domnule.

— Sergent Fortenaux, te vei posta în fața ușii maiorului Miller și îmi vei raporta imediat telefonic dacă maiorul părăsește apartamentul.

— Da, domnule.

— Pot să sugerez, domnule, rosti Miller, ca sergentul să mă supravegheze din interiorul apartamentului? Totodată, aș menționa, domnule, că vor începe bârfele dacă vecinii mei văd un pușcaș marin înarmat stând la ușa mea.

Porter se uită urât la el.

— Foarte bine, acceptă el într-un târziu, după care porni spre ușă. Se întoarse: O să revin în scurt timp, maior Miller, imediat ce se aranjează cu transportul dumitale.

— Da, domnule.

Porter străbătu și restul coridorului până la ușă. După câteva clipe, ușa se închise.

Miller se duse spre coridor ca să se asigure că Porter plecase, apoi se întoarse către sergentul de artilerie Fortenaux.

— Stai liniștit, Roscoe, zise el. Am văzut anunțul. Te înțeleg.

— Ce anume ați văzut, domnule?

— Anunțul din spatele postului unu de pază de la ambasadă: UN PUȘCAȘ MARIN ÎN GARDĂ NU ARE PRIETENI.

— Asta e vorbărie de rahat, replică Fortenaux. Ce mama dracului ai făcut?

— Vreau să fac o cafea. Vrei și tu?

Fortenaux dădu din cap.

Se duseră amândoi în bucătărie.

Miller scoase cafea dintr-un dulap și apoi arătă spre cafetieră.

— Dacă socotești că te descurci cu chestia aia, eu mă duc să fac un duș.

— Dă-i drumul, zise Fortenaux.

•

Ducând două căni cu cafea, Fortenaux veni în dormitorul lui Miller în vreme ce acesta se îmbrăca. Miller luă o cană și dădu din cap în semn de mulțumire.

— Cum am mai spus, ce mama dracului ai făcut? întrebă Fortenaux.

— Nu vrei să știi.

— Are vreo legătură cu curva aia ticăloasă de la CIA?

— Hei, Roscoe! Cum să ne supărăm când ei ne spun cioroi dacă noi le facem femeile curve?

— Corect, replică Fortenaux. Are vreo legătură cu ticăloasa aia de cucoană albă de la CIA?

Miller dădu din cap.

— Dar zău că nu vrei să știi mai mult de atât.

— Ești în rahat?

— Am un amic care a zis că mă acoperă, răspunse Miller. O să continui să cred asta până ce aflu că nu e așa.

— Amicul tău are influență?

Miller dădu din nou din cap.

— Și ai încredere în el?

— M-a scos dintr-un mare rahat înainte, răspunse Miller. Când am fost doborât în Afghanistan am știut că sunt *cu adevărat* într-un *mare* rahat. Sângeram ca un porc la tăiere și n-aș fi putut merge nici zece metri. Iar vremea era foarte proastă, așa că știam prea bine că niciun elicopter nu va veni după mine. Apoi, ca din senin, a apărut un Black Hawk, chiar pe nenorocita aia de punte. Charley îl pilota, purtând haine de arăboi și barbă. A furat elicopterul ca să vină să mă salveze.

— Mi-ai mai spus povestea asta. Dar nu și despre amicul tău îmbrăcat ca un arăboi. Și el e spion?

— Mda. Și mai e și o Beretă Verde. Iar noi doi ne cunoaștem tocmai de la West Point. Am încredere în el.

— Atunci e bine. Vrei să împachetezi? Porter nu glumea când spunea că te va expedia repede de aici. La ambasadă au înnebunit încercând să te urce în primul avion care pleacă.

— Cred că ar trebui să o fac, acceptă Miller.

— Eu o să mă asigur că hoții nu te lasă în curul gol când o să te urci la bord, zise Fortenaux.

— Mersi, replică Miller, după care se duse la un dulap și începu să-și scoată valizele.

CINCI

Camera 426
Hotel Bristol
Kaemtner Ring 1
Viena, Austria

08:40, 7 iunie 2005

Castillo dădu la o parte draperiile grele de lângă pat ca să privească afară. Putea vedea spatele Operei de Stat din Viena și copertina roșie peste cafeneaua de la marginea trotuarului din fața Hotelului Sacher de pe Philharmonikerstraße.

În vreme ce băiatul de la bagaje îl conducea pe coridor bănuise că va avea parte de o asemenea priveliște, dar nu fusese sigur.

Își lipi capul de geam și se uită cu atenție ca să observe cât de mult putea cuprinde cu privirea din partea din față a Operei și din Opernring – „Inelul”.

Nu prea mult. Nu conta. Era pur și simplu curios.

Cu mult timp în urmă, când stătuse la Bristol – lui *Grosspappa* Gossinger îi plăcea enorm opera și veneau la Viena cel puțin o dată pe an – bunicul lui dăduse la o parte draperiile de la fereastra apartamentului și îi făcuse semn să vină acolo.

Îi arătase Opernring din fața Operei.

— Vezi aia, Karlchen? întrebase el. Aia e Austria.

— Poftim?

— Vezi ăia trei oameni care refac pavajul?

— Da, domnule.

— În Hesse, când e nevoie de refacerea pavajului, trimit un om să înlocuiască tot ce s-a stricat. În Austria sunt trimiși trei oameni. Unul muncește. Al doilea bea o bere și mănâncă un wurst. Iar al treilea îi supervizează pe ceilalți doi.

— Poppa! izbucnise mama lui, fapt care alimentase și mai mult dorința bunicului său ca nepotul să-i înțeleagă pe austrieci.

— Dincolo de toate aceste *gemütlichkeit*, Karlchen, sunt niște sălbatici.

— Poppa! Oprește-te!

— Știai că au avut un imperiu aici, Karlchen?

— Da, domnule.

— Și o familie imperială?

— Da, domnule.

— Să-ți spun ce au făcut când a murit un membru al familiei imperiale, Karlchen. Au deschis corpul și au scos inima și măruntaiele. Apoi au îngropat inima într-un loc și măruntaiele în altul, iar cadavrul eviscerat l-au pus în Catedrala Sf. Ștefan. Dacă nici asta nu e sălbăticie, atunci ce e?

— Și de ce au făcut asta? întrebase Karl.

— Ca să se asigure că persoana murise, cred, răspunsese bunicul lui. Și îți mai spun ceva, Karlchen.

— Destul, Poppa! izbucnise maică-sa.

— Știi ce a fost SS-ul, Karlchen? Cei mai răi dintre naziști?

— Da, domnule.

— Cei mai mulți dintre ofițerii lor, nemernicii, au fost austrieci, nu germani.

În acel moment, maică-sa îl scosese din încăpere și îl dusese la o patiserie numită *Demel's.* În fața unei cești cu ciocolată caldă, aproape ascunsă sub un munte de frișcă, ea îi spusese că *Grosspappa* avusese parte de experiențe neplăcute în armată din pricina SS-ului și a austriecilor.

— Ce fel de experiențe neplăcute?

— În Rusia a văzut toate grozăviile făcute de SS și în unitatea lui a avut un ofițer SS care raporta tot ce făcea bunicul tău. Dar, *meine hartz*, nu toți austriecii sunt așa și tu n-ar trebui să-i acorzi prea mare atenție lui *Grosspappa.*

Evident că povestea cadavrului eviscerat rămăsese întipărită în mintea unui copil de zece ani, iar un deceniu mai târziu, sergentul Carlos G. Castillo din Corpul de Cadeți al Statelor Unite descoperise în biblioteca Academiei Militare a Statelor Unite de la West Point confirmarea acelui obicei interesant și a celor spuse de bunicul lui despre ofițerii Schutzstaffel: între șaptezeci și optzeci la sută din ei fuseseră austrieci.

Întrebase un profesor în legătură cu această chestiune. Colonelul Schneider îi spusese că probabil era ceva asemănător cu gluma despre oamenii care se convertesc la catolicism și devin mai catolici decât papa.

— După Anschluss, Castillo, o modalitate de a nu fi tratat drept german dintr-o clasă inferioară pentru că nu te născuseși în Germania înainte de asta a fost aceea de a deveni un adept

fanatic al național-socialismului și al lui Adolf Hitler, iar dacă se putea, să te alături SS-ului și să-ți pui insigna cu cap de mort.

•

Castillo lăsă draperia să cadă și își despachetă bagajele. Apoi făcu un duș, își lăsă lenjeria murdară într-un coș de plastic pentru a fi spălată – habar n-avea cât urma să stea în Viena – apoi ieși din micul lui apartament și se îndreptă spre holul hotelului.

Se opri înainte de a intra în hol și îi trecu repede în revistă pe cei care stăteau acolo și care puteau vedea cine ieșea din lifturi. Apoi traversă holul și în ultima clipă se abținu să nu ia un exemplar al ediției internaționale *Herald Tribune* pe care personalul hotelului o pusese pe o masă pentru oaspeți.

Americanii – și unii englezi – citeau *Herald Tribune.* Un reporter de la *Tages Zeitung* probabil că nu era interesat de așa ceva.

Trecu prin ușile rotative, refuză oferta unui taximetrist și se duse în colțul clădirii câteva clipe, admirând priveliștea și făcându-și însemnări mentale despre cei care stăteau pe acolo, uitându-se cine intră și cine iese din Hotel Bristol.

Apoi porni pe Kaertnerstraße către Philharmonikerstraße și coti la stânga, trecând pe lângă cafeneaua Hotelului Sacher și făcându-și iarăși însemnări mentale despre oamenii care stăteau la mese.

Abia vizibil din stradă, barul din interiorul hotelului era locul unde trebuia să se ducă în fiecare după-amiază la ora cinci până când Pevsner avea să-l contacteze.

După asta se duse la *Demel's* și își luă micul dejun compus din croasanți înveliți în ciocolată albă și ciocolată caldă cu frișcă bătută.

Se gândi la mama lui.

Și își mai zise următoarele: „Dacă aș fi Michael Caine sau Gene Hackman sau Cum-l-o-chema, ultimul agent 007, la ceea ce fac eu, aș avea o armă. Mai multe arme. Cu care, trăgând de la șold, l-aș putea nimeri pe răufăcător de la cincizeci de metri, amuțindu-l pe vecie.

Dar nu așa se pune problema aici.

Sunt pe cale să mă întâlnesc cu un tip cu adevărat rău și nu am nici măcar o unghieră cu care să mă apăr. Bineînțeles că aș fi putut băga o unghieră în geanta de mână, înșelând astfel

vigilența cu care mă supravegheau colegii de la Departamentul de Securitate Națională la aeroport.

Și un cuțit. Dar nu o armă de foc. Singura modalitate prin care pot pune legal mâna pe o armă de foc aici este prin intermediul CIA și ăștia nu mi-ar da așa ceva fără autorizație, care ar fi greu de obținut, plus că ei habar n-au de ce mă aflu aici, iar Hall nu o să-i spună așa ceva lui Powell.

Probabil că la noapte am să cumpăr o armă. Asta înseamnă să dau de o prostituată, prin ea de peștele ei, iar prin ăsta de un negustor de arme – care, spre deosebire de domnul Pevsner, nu se ocupă cu traficul angro de armament – și care să-mi facă rost de un pistol la un preț exorbitant, cheltuială pe care oricum n-am s-o pot deconta la guvern.

Dar nu pot face asta până diseară târziu, iar între timp este posibil, chiar dacă improbabil, ca atunci când mă duc la bar Pevsner să trimită pe cineva care să mă salte de acolo și să mă ducă la întâlnire. La care aș fi un prost să mă duc fără nicio armă.

Dar la care aș fi la fel de prost să mă duc cu un arsenal.

Soluția este un cuțit. Mai multe cuțite.

În ciuda eforturilor depuse de profesioniștii în luptele cu cuțite de a mă învăța cum să folosesc tăișul armei, probabil că arhiepiscopul de Canterbury este un luptător mai bun decât mine.

Dar, așa cum se spune, la vremuri de mare disperare este nevoie de măsuri disperate”.

Dintr-un magazin de articole sportive de pe Singerstraße, nu departe de Catedrala Sf. Ștefan, Castillo cumpără două cuțite, spunându-i vânzătorului că voia ceva potrivit pentru a spinteca un porc mistreț, pe care intenționa să îl vâneze în Ungaria.

— Credeam că în Hesse sunt porci mistreți, zise vânzătorul, mai mult ca să facă cunoscut faptul că recepționase perfect accentul lui Castillo, pe care vienezii îl socoteau aspru și dur.

— E mult mai ieftin să vânezi în Ungaria, răspunse Castillo, lucru adevărat, de altfel.

Cumpără un cuțit de vânătoare cu plăsele de corn și cu o lamă de douăzeci de centimetri, un briceag cu o lamă de cincisprezece centimetri, o tocilă de ascuțit și ulei de uns, și se întoarse la Hotelul Bristol.

Nu i se păru cunoscută niciuna din fețele care stăteau pe trotuar sau în holul hotelului. Asta însemna fie că Pevsner nu trimisese pe nimeni ca să îl supravegheze, fie că persoana care fusese trimisă fusese înlocuită.

Se duse în camera lui, comandă un ibric mare de cafea și, după ce ibricul îi fu adus, puse un prosop pe un birou mic și începu să ascută lamele cuțitelor. După ce termină, lucră un pic la mecanismul briceagului ca să îl poată deschide doar cu o smucitură a încheieturii mâinii.

Apoi se întinse pe pat, deschise televizorul, găsi meniul cu programe plătite și alese filmul *The Package,* în care personajul principal era interpretat de Gene Hackman.

VIII

UNU

Abéché, Ciad

13:25, 7 iunie 2005

Aeroportul din Abéché nu are hangare, ci doar un șopron descoperit care servește drept terminal pentru singurul „zbor programat” în fiecare săptămână din N’Djamena – zbor care cel mai adesea este anulat.

Nu sunt prea multe cereri de transport spre Abéché, o localitate de vreo patruzeci de mii de locuitori la șapte sute cincizeci de kilometri est de N’Djamena, capitala Ciadului. Cei mai mulți călători merg cu camionul – într-o călătorie de trei zile – dacă au motive să se deplaseze spre orășelul pitoresc cu străzi înguste, clădiri dărăpănate, piețe și moschei.

Acolo există însă un aerodrom pe care poate ateriza un Boeing 727 – cu excepția sezonului ploios – iar Abéché este ideal dacă intenția celor care dețin avionul este să-i schimbe vopseaua și numerele de înregistrare, după care să-l revopsească, totul fără să atragă atenția nimănui.

În primul rând, acolo există o mulțime de săraci dispuși să câștige oricum un ban și care sunt recunoscători pentru orice muncă oferită. O slujbă care înseamnă scoaterea vopselei de pe un avion sub un „ecran solar protector” compus din corturi cusute între ele este mai bună decât nimic.

Iar un astfel de ecran de protecție pe un aerodrom categorisit de cele mai multe publicații aviatice oficiale drept o „panglică de pământ, fără instrumente de navigație sau radio” nu are cum să atragă atenția celor care cercetează fotografiile luate din satelit în căutarea unui Boeing 727 dispărut.

Dură trei zile, cu muncitorii roind în jurul aripilor și fuzelajului ca furnicile în jurul unei bucățele de zahăr, pentru ca însemnele

Lease-Aire LA-9021 să dispară de pe aripile, fuzelajul și coada avionului.

Dură însă mult mai mult pentru ca avionul să fie revopsit conform tiparului Air Suriname și să i se fixeze numerele de înregistrare potrivite. Generatorul care furniza energie electrică compresorului de aer pentru tunurile de vopsea, pe care cei care preluaseră avionul îl trimiseseră înainte cu camionul, căzuse și nu putea fi reparat în Abéché.

Ca atare, era nevoie ca vopseaua să fie aplicată manual, incluzând aici și primul strat. Nimeni nu voia ca noul tipar de vopsea și noile însemne să se desprindă de pe fuzelaj la zece mii de metri înălțime. Cei doi responsabili de transformarea avionului erau de acord că un tipar de vopsire autentic era esențial pentru planurile lor.

Totodată, cei doi erau de acord, după examinarea modului în care decurgea lucrul, că aveau să mai treacă încă trei sau patru zile până la terminarea operațiunii.

Speraseră să termine mult mai devreme, dar acest lucru devenise imposibil.

Era voința lui Allah.

DOI

Hotel Bristol
Kaemtner Ring 1
Viena, Austria

16:50, 7 iunie 2005

Când ieși din ascensor, reporterul Karl W. Gossinger, de la ziarul *Tages Zeitung* din Fulda, căută în holul hotelului un chip cunoscut. Nu zări niciunul.

Ieși afară prin ușa rotativă și o luă la dreapta, căutând din nou o față cunoscută. Apoi porni pe Kaertnerstraße către Catedrala Sf. Ștefan.

Îi era mai ușor să umble înarmat decât crezuse inițial. După ce experimentase diverse soluții, Castillo decisese că modalitatea cea mai bună de a purta cuțitul de vânătoare era

să-l prindă cu bandă adezivă de călcâiul stâng. Nu era ușor de scos de acolo, dar probabil că arma nu avea cum să fie observată. Briceagul se afla în buzunarul de la cămașă, iar asta însemna că trebuia să meargă închis la haină.

Simțea greutatea cuțitului de vânătoare, dar nu credea că acest lucru îl făcea să meargă caraghios. Adevărata problemă era cu briceagul: trebuia să-și amintească să nu se aplece.

Coti stânga pe Philharmonikerstraße și trecu pe lângă Hotelul Sacher până la colțul străzii, după care se întoarse, intră în hotel și se duse la bar.

Erau șase oameni acolo, patru bărbați și două femei. Niciunul dintre ei nu arăta ca și cum ar fi avut vreo legătură cu un mare traficant rus de arme precum Aleksandr Pevsner.

Castillo ocupă un loc la bar și, după ce studie șirul de beri întinse în fața oglinzii din spatele tejghelei, alese o bere cehească, un Dzbán.

Berea veni cu un castron de covrigei, un altul cu alune și un al treilea cu chipsuri de cartofi. Castillo se simți flatat de atenția acordată și consideră că totul era un obicei frumos, până când barmanul puse nota de plată pe tejgheaua barului și Castillo constată că o amărâtă de bere avea să-l coste aproximativ unsprezece dolari. Americani.

Cu discreție, Castillo îi studie pe oamenii din jurul lui în oglinda imensă de pe peretele barului. Și își ciuli urechile. Cuplul din capătul barului vorbea engleză americană, fapt care îi permitea să-și îndrepte atenția asupra celorlalți.

Cu toții vorbeau germana vieneză. Al doilea cuplu era probabil format din soț și soție, căci cei doi aveau verighete și el o auzi pe femeie spunând:

— Nu ți-a plăcut niciodată de mama și o știi prea bine.

Cei doi bărbați rămași erau singuri și, în afara momentelor când își comandau băuturile, nu vorbeau.

În plus, nimeni nu părea interesat nici cât negru sub unghie de prezența lui.

Între ora cinci și șase fără un sfert bău trei beri, apoi decise că, dacă Aleksandr Pevsner avea să trimită pe cineva la el – era mai puțin probabil ca rusul să vină personal la întâlnire – acest lucru nu avea să se întâmple în acea seară.

Plăti cu un card American Express care avea inscripționate pe el numele Karl Gossinger și *Der Tages Zeitung* și părăsi barul.

Pe drumul de întoarcere spre hotel nu zări pe nimeni pe Philharmonikerstraße sau pe Kaertnerstraße care să pară cunoscut sau care să arate vreun interes pentru persoana lui.

Luă o altă bere, de această dată o Ottakringer Gold Fassl, căci la hotel nu se găsea nicio marcă din Cehia. La bere primi și un castron cu chipsuri de cartofi.

Barul era aglomerat. Nimeni nu părea interesat de el. Castillo semnă cecul cu numărul camerei în care stătea, observând că berea era la fel de scumpă ca și celelalte pe care le consumase, apoi traversă holul către restaurant. Nimeni din hol nu-i aruncă vreo privire.

Comandă – „Ce mama naibii, doar sunt în Viena!” – un șnițel vienez și fu fericit pentru asta. Bucata tăiată de carne de vițel acoperea o farfurie imensă și era delicioasă.

Apoi ceru – „Ce mama naibii, doar sunt în Viena!” – un *Apfelstrudel* la desert și apoi se duse în camera lui.

Se dezbrăcă până la boxeri și scoase cuțitul prins de picior, strâmbându-se când odată cu banda se desprinseră și câteva fire de păr. Apoi deschise laptopul și îi trimise un scurt mesaj e-mail lui Otto, cu o copie către Hall:

> NICIUN SPECTACOL, DAR AM BĂUT TREI BERI EXCELENTE ȘI AM LUAT UN MINUNAT ȘNIȚEL VIENEZ. SALUTĂRI, KARL

Apoi se duse în pat și se uită la un alt film, unul mai vechi, alb-negru, intitulat *The Third Man*, unde personajele principale erau interpretate de Joseph Cotten, Trevor Howard și Orson Welles. Filmul fusese făcut în Viena, chiar după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, și cuprindea o lungă secvență cu roata mare din parcul de distracții al orașului, Prater, situat lângă Dunărea care de mult nu mai era albastră. Orson Welles era personajul negativ, implicat în traficul cu penicilină pe piața neagră.

Castillo decise să-și mai omoare timpul a doua zi luând un taxi până la Prater. Își aminti de prima dată când se urcase în roată: *Grosspappa* îl dusese acolo când el avea șase sau șapte ani.

„O să mă urc în roata mare și apoi o să iau un *würstchen* nemaipomenit cu coaja crocantă, cu mușt arul ăla de-ți iau nările

foc, și poate niște castane coapte și o bere la prânz. Ce mama dracului, doar sunt în Viena!”

Cu o asemenea perspectivă în minte, Castillo stinse lumina și își potrivi perna sub cap.

Apoi îi apărură în gând imaginile lascive ale celor două ore petrecute împreună cu doamna Patricia Davies Wilson în camera lui din Hotelul Le Presidente.

„Ei bine, n-am de ce să mă plâng dacă se va dovedi că a fost ultima distracție cu o bucățică fainâ de femeiușcă a bătrânului Charley pe lumea asta”.

TREI

Biroul directorului CIA
Langley, Virginia

09:15, 8 iunie 2005

— Bună dimineața, domnule director, zise doamna Patricia Davies Wilson în vreme ce era condusă în biroul directorului Powell.

Powell se ridică de pe scaun plin de solicitudine.

— Am înțeles că vii direct de la Dulles, rosti el. Vrei o cafea?

— O, da. Vă mulțumesc mult.

Directorul îi făcu semn să ia loc pe unul din cele două scaune de piele din fața biroului său, în vreme ce el ridică receptorul telefonului și ceru cafea.

— Cum a fost zborul? se interesă Powell. Și mai exact, cum se mai prezintă situația în Angola?

— E sub control, domnule director, răspunse ea. Sper.

Era clar că ar fi vrut să spună, „În afara faptului că s-a petrecut ceva de care eu n-am habar”, la care Powell zâmbi înțelegător.

— De fapt, ceva s-a petrecut, rosti el, după care se opri când o secretară veni cu o tavă pe care se afla un serviciu complet de cafea.

Cei doi păstrară tăcerea până ce cafeaua fu turnată în cești și secretara ieși din birou.

— Vă mulțumesc *foarte* mult, zise Patricia Wilson. Ca să fiu sinceră, în cursul ultimei ore de zbor abia așteptam să fac o baie și să beau o cisternă de cafea.

Powell îi zâmbi.

— Așa cum spuneam, s-a petrecut ceva, zise el. Și voiam să discut cu tine despre povestea asta cât se putea de repede.

— Înțeleg, domnule director.

— Ai habar, doamnă Wilson, de un mesaj trimis din Luanda prin care se sugerează că un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner ar fi putut avea de-a face cu avionul, Boeingul 727, care a dispărut de acolo?

— Domnule director, a existat un mesaj trimis prin satelit de Miller, agentul local…

Powell dădu din cap ca să-i arate că știa despre cine e vorba.

— … care sugera că așa ceva este posibil.

— Și?

— Nu mi s-a părut credibil, domnule director, rosti ea. Tot ce am primit eu sugerează că scenariul cel mai plauzibil este… care este expresia?… o „cacealma legată de asigurări”. Și tot ce am aflat în Angola vine în sprijinul acestei idei.

— Când ai primit mesajul prin satelit, ce ai făcut?

— Nimic, domnule director. Nu l-am luat în considerare.

— Nu ai trimis o cerere de dezvoltare?

— Nu, domnule. Dar am abordat problema cât am stat în Luanda, după cum v-am spus adineauri.

— Așadar, ca să mă exprim așa, ai aruncat mesajul din proprie inițiativă?

— Da, domnule. Poate că, dacă ar fi venit de la altcineva…

Powell îi făcu semn să continue.

— Pot să vorbesc deschis, domnule director?

— Din câte știu eu, în acest birou nu sunt microfoane, rosti el zâmbind.

— Domnule director, ideea e că… După ce mi-aș fi făcut baia și aș fi băut cisterna de cafea, al treilea lucru pe care aveam de gând să îl fac era să vin aici și să cer – aproape să pretind – ca Miller să fie eliberat din funcție și înlocuit.

— L-ai găsit în neregulă?

— Da, domnule. Îmi pare rău că trebuie să spun că da. Nu am avut niciodată ocazia de a contrasemna numirea lui Miller. Dacă aș fi fost întrebată, nu aș fi aprobat numirea lui.

— De ce?

— Să spunem, domnule director, că înțeleg problema de personal și resurse umane a Agenției și din această cauză nevoia de a ocupa posturile cu diverși oameni. Un individ calificat nu a fost disponibil. Pur și simplu nu există suficienți afro-americani. Și sunt și mai puțini cei care vorbesc portugheza. Iar noi – Agenția – aveam disperată nevoie de cineva acolo. Postul era liber de luni de zile. Au fost obligați să caute la fundul butoiului – și au făcut-o – ca să apară cu Miller, care pur și simplu nu era calificat pentru o asemenea misiune.

— Interesant, rosti Powell.

— Ar fi trebuit să cer eliberarea lui din funcție cu multă vreme în urmă…

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Deoarece Luanda nu este una din pozițiile noastre de maximă importanță. Până la dispariția acestui avion, domnule, nu prea s-a mai întâmplat nimic acolo de un an, un an și jumătate. Conștientă de problema cu resursele umane, am decis să închid ochii și să sper că lucrurile se vor îmbunătăți. Îmi dau seama acum că am făcut o greșeală.

Powell gemu.

— Numele Charles Castillo îți spune ceva, doamnă Wilson?

Ea căută prin memorie înainte de a răspunde:

— Nu, domnule director. Nu pot afirma că îmi spune ceva. Pot să întreb cine e?

— Momentan nici eu nu știu prea multe despre el, recunoscu Powell. Făcu o pauză, apoi continuă: Spuneai că aveai de gând să vii aici și să ceri eliberarea din funcție a lui Miller. De ce acum?

— Ei bine, ca să fiu sinceră, am fost iritată sau dezamăgită, sau amândouă, că teoria cea mai bună cu care a reușit Miller să iasă în față a fost ideea absurdă că un traficant rus de arme a furat acel avion vechi și…

Directorul așteptă un sfert de minut ca ea să continue, apoi, văzând că tace, o încurajă:

— Și?

— Ezit să merg mai departe, domnule director.

— Mergi mai departe.

— Miller… știți că este militar de carieră și nu e unul de-al nostru?

Powell încuviință.

— E posibil să aibă o problemă cu băutura, domnule.

— Da?

— Am luat cina împreună, domnule, rosti ea, coborându-și pleoapele cu modestie. Iar după două martini și o sticlă de vin, Miller mi-a spus clar că... ar vrea să aibă o relație intimă cu mine.

— S-a dat la tine? întrebă Powell.

— Da, domnule director. Domnule, pot să mă descurc în astfel de situații. Dar dacă acesta este un indiciu al comportamentului său...

— Îți înțeleg argumentul, doamnă Wilson, zise Powell.

— Nu ne permitem să ținem oameni care își pierd controlul, domnule.

— Nu, nu ne putem. Și ai dreptate în legătură cu pierderea controlului de către acest Miller.

— Domnule?

— Se pare că, așteptând o cerere de dezvoltare a subiectului din partea dumitale, Miller a întocmit un document de cinci sau șase pagini.

— Chiar așa?

— Iar când a fost clar că n-avea să primească nicio cerere de dezvoltare a subiectului, în loc să distrugă documentul, se pare că i l-a dat acestui domn Charles Castillo, care lucrează pentru secretarul de stat al securității naționale.

— Dar asta violează...

— ... aproape toate regulamentele privind modurile de comunicare a informațiilor, încheie Powell propoziția.

— Da, așa e, întări Patricia Wilson, prefăcându-se indignată. Domnule director, un asemenea comportament pur și simplu nu poate fi tolerat!

— Nici nu a fost, o informă Powell. Nu va fi nevoie să ceri eliberarea lui Miller, doamnă Wilson. L-am eliberat eu deja din funcție.

Ea îl privi în ochi.

— Ce se va întâmpla cu el? se interesă femeia.

— Se va întoarce în armată, evident. Ei vor decide ce fac cu el.

— Înțeleg.

— Prima mea reacție a fost să iau măsuri disciplinare împotriva încălcării normelor de securitate din partea lui, dar reflectând mai bine, cred că un dosar de personal care să indice eliberarea lui justificată din funcție și revocarea permiselor de securitate reprezintă o pedeapsă suficientă.

— Probabil că n-ar trebui să spun asta, domnule director, dar întotdeauna mă simt rău când e nevoie de așa ceva.

— Și eu, zise Powell.

În același timp, își spuse: „Mai ales când va trebui să explic porcăria asta blestemată președintelui”.

PATRU

Secția de Activități Speciale, J-5
Central Command al Statelor Unite
Baza Forțelor Aeriene MacDill, Tampa, Florida

11:10, 8 iunie 2005

Sergentul principal Omar Perez, forțele speciale, Armata Statelor Unite, subofițerul responsabil de Secția de Activități Speciale, J-5, se uită la ofițerul care stătea în fața biroului său și se ridică în picioare în semn de respect. Perez – care ura actuala lui slujbă de birocrat, dar decisese oarecum filosofic că era o treabă murdară pe care cineva trebuia să o facă, iar el fusese ales dintr-un capriciul al sorții să o îndeplinească – nu făcea întotdeauna asta, dar tipul din fața lui nu era în mod clar un coate-goale.

Tipul ăsta avea două Stele de Argint, trei Stele de Bronz și două Inimi Purpurii pe lângă panglici, plus aripi de maestru parașutist și aviator senior. Și, bineînțeles, ținea o beretă verde în mână.

— Bună dimineața, domnule, rosti Perez. Cu ce vă pot ajuta?

— O, sergent, rosti, zâmbind, maiorul H. Richard Miller Jr. Aș vrea să mă poți ajuta tu, dar cred că e mai bine să vorbesc cu un ofițer – cel puțin un locotenent-colonel sau chiar mai sus, dacă aveți așa ceva prin preajmă. Mă numesc Miller.

— Presupun că domnul maior nu vrea să discute cu mine ce dorește să discute cu ofițerul cu gradul cel mai înalt pe care îl avem aici?

— Maiorul nu dorește, răspunse Miller. Cine e ofițerul cu cel mai mare grad de pe aici?

— Colonelul Peter J. Grasher, domnule.

— Și are sergentul idee în ce dispoziție se află Grasher Dințosul?

— Aș spune, domnule, că domnul colonel se află în obișnuita sa dispoziție încântătoare.

— Mă temeam de asta, rosti Miller. Cu toate astea…

— Voi vedea dacă domnul colonel Grasher este disponibil, domnule, zise Perez.

Sergentul trecu printr-o ușă pe care o închise în urma lui. Douăzeci de secunde mai târziu, aceasta se deschise. În cadrul ei apăru colonelul Peter J. Grasher, un bărbat îndesat, aproape chel, de patruzeci de ani.

— Știam eu că se va întâmpla ceva rău azi, rosti el. Mișcă-ți fundul încoace, Dick.

— Bună dimineața, domnule.

În vreme ce Miller trecu pe lângă colonel, acesta îl cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Speram că o să fii halit de canibali, rosti el. Ce te aduce înapoi aici?

— Am fost eliberat din funcție, domnule.

Grasher se uită în ochii lui.

„Miller e speriat, umilit sau amândouă. Ce dracu'?”

— Iisuse Hristoase, rosti colonelul. Arătă cu mâna. Cafea acolo, scaun acolo.

— Mulțumesc, domnule.

— Juma' de ceașcă și juma' de pastilă de-aia care imită zahărul! ordonă el. Mersi foarte mult.

Miller turnă cafeaua, îi dădu colonelului Grasher ceașca, apoi se așeză.

— Vreun pupincurist de la Departamentul de Stat a aflat că trimiți materiale pe ușa din dos? întrebă Grasher.

— Nu, domnule. Cred că în privința asta am scăpat basma curată, răspunse Miller.

— Atunci de ce anume n-ai scăpat?

— Nu au existat acuzații precise, rosti Miller. L-am întrebat pe atașatul militar, iar el mi-a spus că voi fi informat „în timp util”.

„Chiar că nu-mi place încotro se îndreaptă chestia asta”.

— Din ce slujbă ai fost eliberat? Din chestia de la ambasadă sau de la Agenție?

— Din amândouă, domnule. Iar permisele mele de securitate au fost revocate. Atașatul mi-a spus că ambasadorul i-a ordonat să „fiu eliberat din funcție”, și se pare că tot ambasadorul a dispus și scoaterea mea cât mai rapidă din țară. Exact asta s-a întâmplat. M-am trezit la bordul unui turbopropulsor al South African Airways la trei ore după ce colonelul Porter a venit la mine în apartament ca să mă elibereze din funcție.

— Un turbopropulsor South African Airways?

Miller dădu din cap.

— Da, domnule. Era primul avion care decola de acolo. Din Luanda în Kinshasa, Congo, cu turbopropulsorul, apoi până la Bruxelles cu Air France – chestie care m-a iritat; îmi place să boicotez tot ce e francez și am urât faptul că au încasat dolarii din taxele plătite de mine – apoi spre Londra cu un alt avion de rahat, apoi Orlando cu un Virgin Atlantic 747 plin cu turiști care se îndreptau spre Disney World. Am închiriat o mașină din Orlando, am venit aici, am găsit un motel, am făcut un duș și m-am ras, mi-am pus uniforma și am venit încoace.

„Face pe relaxatul. Dar mai mult ca să se convingă pe sine că e dur și stăpân pe situație decât să mă amuze pe mine.

Iisuse! Trebuie să-l fi vrut rău de tot plecat de acolo cât mai repede! Sunt necesare tot felul de explicații atunci când trebuie să deplasezi un american cu un avion al unei linii aeriene străine.

Sau poate că blestemata aia de CIA se descurcă fără probleme și în astfel de situații.

Ce naiba a făcut Miller?”

Colonelul Grasher ridică mâna, cu palma în afară, pentru ca Miller să nu mai spună deocamdată nimic. Apoi ridică receptorul unuia din telefoanele de pe biroul lui.

— Omar, avem vreun avertisment în privința maiorului Miller? De fapt, am primit ceva în privința maiorului Miller?

Ascultă răspunsul și apoi zise:

— Dacă apare ceva, anunță-mă imediat.

Puse receptorul înapoi în furcă.

— Folosește-ți imaginația, Miller, zise el. Vino cu un motiv pentru care ai stârnit mânia celor de la CIA, de la Departamentul de Stat și de la DIA.

— Domnule, nu m-ați avertizat asupra dreptului meu la un avocat, nu? Ce vă voi spune nu va apărea pe un act de acuzare?

„N-ar fi spus asta dacă n-ar fi crezut că e băgat adânc în rahat”.

— Iisuse, e chiar atât de rău? Bine. Voi uita imediat tot ceea ce-mi vei spune.

— Când avionul ăla… Boeingul… 727…

Grasher dădu din cap.

— … a dispărut, am trimis un mesaj prin satelit în care sugeram că e posibil ca un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner să fi avut de-a face cu asta…

— Am văzut mesajul. Mi l-a arătat șeful, zise Grasher. Mesajul prin satelit și, înainte de asta, mesajul prin canalul de rezervă.

— Domnule, mă așteptam să primesc un mesaj de extindere a sugestiei, ceea ce Agenția numește o „dezvoltare”, așa că imediat ce am avut timp am întocmit un raport. Cererea de dezvoltare nu a venit niciodată.

— Și?

— Și cred că ar fi trebuit să distrug al doilea document. Dar n-am făcut-o.

„*Crezi* că ar fi trebuit să faci asta? Știi prea bine că trebuia să-l distrugi.”

— De ce nu?

— Domnule, am crezut că am dreptate și mi-am zis că acea cerere de dezvoltare poate întârzie, dar va veni în cele din urmă.

„Iar ei au descoperit documentul care trebuia distrus în computerul lui? Și l-au dat afară? Despre asta să fie vorba?”

— Ce e cu documentul? A aflat cineva că nu a fost distrus?

„Ce urmează este foarte important. Încearcă să afle cea mai bună cale de a mi-o spune”.

— Domnule, am dat documentul maiorului Castillo.

„Iisuse Hristoase!

Nu a vrut să spună «dat», ci «trimis». Ultima dată când am auzit de Castillo mânca *hors d’oeuvres* în Washington”.

— Charley Castillo?

— Da, domnule.

— Adică i l-ai trimis?

— A venit el în Luanda, domnule. Sub acoperire. Ca jurnalist german.

„Bănuiam eu prea bine că individul se ocupă și cu altceva decât cu servirea domnului secretar de stat cu *hors d'oeuvres*".

— A venit el la tine?

— Nu, domnule. A venit în același avion cu doamna Wilson...

— Care e?

— Domnule, doamna Patricia D. Wilson este directorul regional al companiei pentru Africa de Sud-Vest. Este superiorul meu imediat în cadrul CIA.

— Bun.

— Domnule, ea și-a dat imediat seama că e ceva în neregulă cu Castillo – că el nu e chiar cine spune că e, anume Karl Gossinger sau așa ceva – și mi-a cerut să-l verific. M-am conformat, m-am dus la hotel și am aflat că era Charley... maiorul Castillo.

— Și i-ai dat maiorului Castillo documentul ăla?

— Da, domnule.

— Pentru că ai crezut că documentul conține informații valoroase care au fost ignorate și că trebuie să le predai în mâinile cui trebuie chiar dacă prin asta încălcai regulamentele de securitate?

„Nobil gând; mare tâmpenie. Doamne, Miller, ești absolvent de West Point și ofițer cu experiență de teren. Știi că așa ceva nu se face".

— Da, domnule, și pentru asta, răspunse Miller.

„Ce dracu' vrea să spună prin «și pentru asta»?"

— Și pentru asta, Miller?

— Domnule, maiorul Castillo mi-a spus că e – domnule, de fapt a spus că e trimis de... „un personaj care locuiește o parte de timp într-o reședință ca din *Pe aripile vântului* de pe Insula Hilton Head".

„Mai bine de două sute de inși locuiesc o parte din timp în reședințe pe Hilton Head".

— La care tu ai înțeles că se referă la președinte?

— Da, domnule, răspunse Miller. Și, domnule, mi-a ordonat să nu divulg acest fapt.

— Ți-a spus maiorul Castillo ce făcea pentru președinte în Angola?

— Da, domnule. Mi-a spus că a fost trimis să cerceteze dispariția avionului 727.

„Iisuse Hristoase, chestia asta nu e adevărată. Toate agențiile de informații din lume caută avionul ăla și Miller îmi spune că președintele a trimis personal un maior să-l găsească?

Pare atât de neverosimilă, încât încep să o cred”.

Colonelul Grasher apăsă butonul intercomului.

— Omar, vrei să vezi dacă generalul Potter îmi poate acorda cinci minute?

— Da, domnule. Imediat, domnule. Ăăă… domnule colonel, a venit… ăăă… un mesaj despre maiorul Miller.

— Adu-l încoace! ordonă Grasher.

— Da, domnule.

•

Sergentul Perez apăru aproape imediat, se duse la biroul colonelului Grasher și lăsă o foaie cu un mesaj radiotelegrafiat. Omul evită să se uite la maiorul Miller când ieși din încăpere.

Colonelul Grasher luă mesajul și îl citi.

SECRET

PRIORITAR

10:05 8 IUNIE 2005

DE LA COMANDAMENTUL AGENȚIEI DE CONTRAINFORMAȚII A APĂRĂRII NAȚIONALE DIA WASH DC

CĂTRE COMANDAMENTUL CENTRAL COMMAND BAZA FA MACDILL FLA

ATTN: SECȚIA ACTIVITĂȚI SPECIALE, J-5

SUBIECT: MILLER, H. RICHARD, JR., MAIOR, SPF, ELIBERARE

1. DIRECTORUL CIA L-A ELIBERAT DIN FUNCȚIE PE SUBIECTUL ÎN CAUZĂ PENTRU MOTIVE ÎNTEMEIATE, A REVOCAT PERMISELE DE SECURITATE ALE

SUBIECTULUI ȘI A ORDONAT SĂ FIE RETURNAT SUB CONTROLUL ARMATEI.

2. AVÂND ÎN VEDERE PRECEDENTELE, COMANDAMENTUL DIA L-A ELIBERAT PE SUBIECT DIN FUNCȚIA DE ADJUNCT ATAȘAT MILITAR AL AMBASADEI SUA DIN LUANDA, ANGOLA, I-A REVOCAT SUBIECTULUI TOATE PERMISELE DE SECURITATE ACORDATE DE DIA ȘI A ORDONAT CA OFIȚERUL ÎN CAUZĂ SĂ FIE RETURNAT LA UNITATEA SA DE ORIGINE, SECȚIA DE ACTIVITĂȚI SPECIALE, J-5, CENTRAL COMMAND. ITINERARUL DE REVENIRE AL OFIȚERULUI ÎN CAUZĂ ȘI MOMENTUL ESTIMAT AL SOSIRII VOR FI COMUNICATE CÂND VOR FI DISPONIBILE.

3. CARTIERUL GENERAL ÎNȚELEGE CĂ ACUZAȚIILE ADUSE OFIȚERULUI ÎN CAUZĂ IMPLICĂ O ÎNCĂLCARE GRAVĂ A SECURITĂȚII INSUBORDONARE DEPĂȘIREA ATRIBUȚIILOR LEGALE ȘI CONDUITĂ NECORESPUNZĂTOARE UNUI OFIȚER ȘI GENTLEMAN. RAPORTUL ANCHETEI CARE VA FI DECLANȘATĂ IMEDIAT VĂ VA FI ÎNAINTAT CÂND VA DEVENI DISPONIBIL.

PENTRU COMANDAMENTUL DIA

ROBERT B. STAMMLE
COL, MI
ȘEF, SISTEMUL ATAȘAȚILOR MILITARI
DIRECTORATUL DE RESURSE UMANE DIA

SECRET

Grasher lăsă mesajul pe birou și se uită la Miller.

— Nu prea le-ai făcut o impresie bună în Angola, nu? întrebă el.

— Domnule, se auzi vocea sergentului Perez prin intercom. Generalul Potter este în conferință cu generalul Naylor. Va mai dura cel puțin patruzeci și cinci de minute. Să fixez întrevederea pentru atunci?

— Nu. Sună la biroul generalului Naylor, Omar, și spune-i sergentului Cum-îl-cheamă că trebuie să mă întâlnesc de îndată cu generalul Naylor și cu generalul Potter, și că plec împreună cu maiorul Miller într-acolo. Ai înțeles?

— Da, domnule.

CINCI

— Hei, Allan! Ce s-a întâmplat? îl întrebă secretarul de stat pentru securitate națională în receptorul telefonului securizat din biroul său pe comandantul general al Central Command, care ședea la telefonul lui securizat din cubul de plexiglas, montat la sediul comandamentului.

— O singură întrebare, Matt.

— Dă-i drumul.

— Președintele l-a trimis pe Charley în Luanda, Angola?

— La dracu'! exclamă Hall, după care întrebă: De unde ai auzit asta?

— De la maiorul H. Richard Miller Jr., fostul agent rezident CIA din Luanda.

— *Fostul* agent rezident?

— A fost eliberat din funcție pe motive întemeiate și trimis înapoi aici.

— E în Tampa?

— E în Tampa. Tocmai a ajuns aici și chiar înaintea sosirii lui am primit un mesaj telegrafiat de la DIA în care se spune că el a fost eliberat din funcție din motive întemeiate. Se pare că aceste „motive" înseamnă orice, de la o încălcare gravă a securității până la comportament necorespunzător.

— Nemernicul dracului! înjură Hall.

— Te referi la maiorul Miller? zise Naylor.

— Nu, nu la el mă refer. Maiorul Miller face parte dintre băieții buni, Allan.

— Mă bucur cu adevărat să aud asta, replică Naylor. Îmi spui ce se petrece?

— Nu chiar acum, răspunse Hall după o scurtă ezitare. DIA ți-a spus ce ar trebui să faci cu el?

— DIA nu-mi poate spune ce să fac și ce nu. Dar mesajul lor spunea că mi se vor furniza rezultatele anchetei care va începe imediat. Am avut sentimentul că vor fi dezamăgiți dacă nu îl răstignesc imediat pe cruce, zise Naylor.

— Nu se va întâmpla nimic din toate astea, zise Hall cu fermitate în glas. Allan, aș vrea să mi-l trimiți încoace. Există vreun motiv pentru care n-o poți face?

— Nu că ar conta, dar să o fac oficial sau neoficial?

— Cum ți-e mai ușor.

— Unde să-i spun să se ducă?

— Îi poți face rost de un telefon celular? Sau are cumva el unul?

— Dacă nu are, am eu grijă să aibă.

— Să-mi dai numărul. Dă-i numărul meu personal și spune-i să-l folosească doar dacă socotește că e necesar.

— Bine.

— Și spune-i că la recepția Hotelului Mayflower îl va aștepta cheia de la apartamentul lui Charley. Spune-i să stea în apartament cât poate de mult, că îl voi contacta eu dacă și când am nevoie de el.

— Bine.

— Probabil că asta nu se va întâmpla până la întoarcerea lui Charley.

— Întoarcere de unde?

— I-am spus să-mi aducă un tort Sacher, zise Hall.

Naylor avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă.

— Ce caută Charley la Viena?

— Se întâlnește cu un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner, răspunse Hall.

— Iisuse Hristoase!

— Allan, cred că ar fi mai bine ca Miller să poarte haine civile. Dar spune-i să-și ia și uniforma cu el.

— S-a făcut.

— O să-ți explic totul imediat ce o să pot, Allan.

— Mi-ar plăcea chestia asta, Matt. Nu-mi place deloc să bâjbâi prin întuneric.

— Imediat ce o să pot, Allan.

— Bine, rosti Naylor. Mersi, Matt.

— Ținem legătura, zise Hall, după care închise.

ȘASE

Hotelul Sacher Viena
Philharmonikerstraße 4
Viena, Austria

16:50, 8 iunie 2005

Nu văzuse niciun chip cunoscut în holul Hotelului Bristol, nici pe trotuarul de afară, nici pe Kaertnerstraße. Castillo parcurse Philharmonikerstraße și intră în Sacher.

Nu era nimeni la bar.

Barmanul și-l aduse aminte din noaptea precedentă.

— *Ein anderes Dzbán, meine herr*? întrebă el.

— *Ja. Bitte*, răspunse Castillo.

Terminase cam jumătate din sticla de bere când își făcu apariția cuplul de americani pe care îi văzuse în noaptea precedentă. Bărbatul păru să-l recunoască. Dădu din cap și îi zâmbi scurt lui Castillo în vreme ce trecu pe lângă el ca să se așeze unde stătuse și noaptea precedentă.

Castillo tocmai îi făcuse semn barmanului să îi aducă încă o bere când își făcură apariția doi bărbați. Nu-și amintea să-i mai fi văzut până atunci. Aveau vreo patruzeci de ani și, după croiala costumelor, Castillo decise că veneau de undeva din Est. Cehoslovacia sau Ungaria. Sau poate Polonia.

Cei doi îi stârniră interesul.

Numai că niciunul din ei nu se uită la Castillo. Unul din ei scoase câteva hârtii prinse cu o capsă dintr-o mapă ponosită și amândoi începură să studieze hârtiile cu atenție. Vorbeau foarte încet – aproape șoptit – ca și cum se temeau să nu tragă cineva cu urechea la conversația lor. Castillo nu înțelegea ce își spun.

După ce termină de băut, cu înghițituri rare, cea de-a doua bere, Castillo făcu semn să-i mai fie adusă una și se duse la toaletă.

Abia începuse să se ușureze când auzi ușa deschizându-se și se întoarse pe jumătate cu fața dinspre pisoar, conștient că inima îi bătea cu putere.

Era americanul din bar.

Individul zâmbi.

— Berea mă apasă rău, anunță el.

Castillo dădu din cap și își întoarse capul spre pisoar, stingherit de spaima încercată.

Și apoi… „O, la dracu'!”

Cineva îi trase haina în jos, imobilizându-i brațele.

— Cu atenție, îl avertiză americanul, doar nu vrei să te pișii pe peretele ăsta tapisat cu mătase.

Americanul îl pipăi și găsi cele două cuțite.

Luă briceagul și îl deschise cu o smucitură a încheieturii.

— Drăguț, rosti el. Presupun că un jurnalist nu are nevoie de așa ceva ca să-și ascută creioanele, nu?

Apoi închise briceagul și îl puse înapoi în buzunarul de la cămașa lui Castillo.

— Eu căutam un microfon, zise individul, apoi adăugă, în rusă: Îndreaptă haina domnului Gossinger, Serghei.

Cel care era în spatele lui îi aranjă haina.

Castillo avea probleme cu direcția jetului de urină, dar se descurcă bine în condițiile date.

Americanul se duse la pisoarul alăturat și își trase fermoarul.

Omul se uită la Castillo.

— Berea mă apasă rău de tot, zise el.

Castillo nu răspunse.

După ce i se goli vezica, își trase fermoarul și se întrebă ce avea să facă în continuare.

Observă că peretele toaletei era într-adevăr tapisat cu brocart roșu.

„Dacă voiau să-mi facă rău sau să mă omoare, ar fi făcut-o în mod clar până acum. Ce naiba se petrece?”

Americanul își termină și el treaba cu un oftat de satisfacție și Castillo îl auzi trăgându-și fermoarul.

Individul se duse la o chiuvetă și începu să se spele pe mâini.

Peste umăr, zise:

— După ce termini, domnule Gossinger, domnul Pevsner speră să i te alături la Cobenzl.

— Pot să mă întorc? întrebă Castillo.

— Bineînțeles.

Castillo se răsuci pe călcâie.

La un metru de el stătea unul din est-europeni – cel mai solid – cu mâinile încrucișate peste pântece. Americanul continuă să se spele pe mâini.

Mai mult ca să aibă ceva de făcut decât din rațiuni de igienă, Castillo se duse și el la șirul de chiuvete ca să se spele pe mâini.

Americanul începu să își usuce mâinile la uscător.

— Ei bine? întrebă el.

— Ei bine, ce anume?

— Vrei să te alături domnului Pevsner la Cobenzl?

— Am de ales?

— Evident că da.

— De ce la Cobenzl?

— Cunoști Cobenzl?

Castillo încuviință. Era pe o culme de deal de unde Castillo avea impresia că începe pădurea vieneză. Pe strada care urca spre culmea dealului – își aminti numele ei: Cobenzlgasse – se înșirau hanuri și pensiuni unde se vindea vin din producția anului respectiv care, din câte își amintea Castillo, te amețea și te lăsa cu o mahmureală teribilă.

— Domnului Pevsner îi place să vadă soarele asfințind deasupra Vienei într-o astfel de perioadă a anului, zise americanul. S-a gândit că poate îți place și ție.

— Merg, răspunse Castillo.

— Domnul Pevsner va fi încântat, rosti americanul.

„Tipul ăsta crede că sunt un nemernic și vrea ca eu să știu ce crede.

Din nefericire, are dreptate.

Am fost prins ca un idiot. Ca inspectorul Clouseau jucat de Peter Sellers”.

Castillo își uscă mâinile.

— Mașina așteaptă afară, zise americanul. Am avut eu grijă de nota ta de plată.

— Mulțumesc, zise Castillo, adăugând în gând „rosti politicos nemernicul”.

•

Mașina de afară era un Mercedes, un model 220 nou, cu geamuri fumurii și plăcuțe de înmatriculare de Praga. Est-europeanul ținea portiera din spate deschisă. Celălalt mai masiv se așeză pe locul din față și americanul îi făcu semn lui Castillo să urce în spate.

— Mă tem că va fi un pic de înghesuială. Salut-o pe Ingrid.

În mașină se găsea deja femeia pe care Castillo o luase drept nevasta americanului. Femeia îi zâmbi.

— *Guten abend, Herr Gossinger,* rosti Ingrid, întinzând mâna.

— *Guten abend,* răspunse Castillo.

Acum văzu că era o femeie zveltă, cu un păr bogat de un roșu-închis.

„Arată mult mai bine decât îmi aminteam. Nu i-am acordat atenție până acum.

Oare groaza mi-a ucis dorința sexuală sau zona aia din creierul meu a rămas blocată pe imaginile lascive cu Patricia Wilson?”

Americanul urcă și el în spate – ceea ce făcu locul aglomerat cu adevărat. Castillo simți coapsa lui Ingrid lipită de coapsa lui. Apoi portiera fu închisă.

— Inge lucrează la biroul nostru din Praga, zise americanul. Printre altele, ea a adus mașinile din Praga.

„Ce dracu’ face ăsta? Îmi spune că Inge este disponibilă? Sau chiar că, dacă sunt băiat bun, Inge este premiul meu?

Sau face conversație doar din politețe?”

— Cunoașteți Praga, Herr Gossinger? întrebă Inge când mașina se puse în mișcare.

— Da, o cunosc, răspunse, politicos, Castillo.

ȘAPTE

Cealaltă mașină era un alt Mercedes negru, nou, dar modelul mare, ca al lui Otto Görner, un model 600 cu motor 12-V. Geamurile erau tot fumurii, iar plăcuța de înmatriculare era tot de Praga.

Era parcată pe partea laterală a drumului, de-a latul a trei spații de parcare, în dreptul punctului de observație de la Cobenzl, care nu era altceva decât o zonă platâ acoperită cu pietriș, cu un gard de protecție din oțel de optzeci de centimetri. Nu se vedeau alte mașini, deși rămăseseră spații pentru șapte sau opt.

Un bărbat înalt, brunet, bine îmbrăcat, se sprijinea de balustrada metalică pufăind dintr-un trabuc lung și maroniu. Un alt est-european masiv își sprijinea dosul mare de bara de protecție din față a Mercedesului.

Alături de el se găsea o măsuță rabatabilă, asemănătoare unei mese de joc, dar mai mică. Pe măsuță erau o carafă cu coniac, două pahare și o cutie mică de lemn.

Părând de treizeci și ceva de ani, bărbatul înalt se întoarse și se uită la Mercedesul mai mic.

Americanul coborî și Castillo îl urmă. Americanul se urcă înapoi în mașină.

— Herr Gossinger? întrebă străinul în germană.

Castillo se îndreptă spre el și întinse mâna.

— Gossinger, rosti el. Sunteți Herr Pevsner?

— De ce nu? Ce înseamnă un nume, la urma urmei? rosti Pevsner cu un zâmbet cald.

Pevsner vorbea fluent germana, cu accent de berlinez.

Castillo observă ochii omului. Erau mari, albaștri și extraordinar de strălucitori.

„Oare se droghează?”

Pevsner avea o strânsoare fermă de mână, fără să fie agresivă. Castillo observă că dinții nu numai că arătau sănătoși, dar erau și extrem de curați. Nu se întâmpla foarte des chestia asta la ruși.

„Bănuiesc că, dacă ai făcut o avere din vânzarea de arme, îți poți permite un dentist bun”.

— Spuneți-mi, Herr Gossinger, rosti Pevsner, fumați cumva trabuc?

— Da.

Pevsner luă cutia de lemn, culese un trabuc dinăuntru și i-l dădu lui Castillo.

— Încercați unul dintr-astea. Astea sunt Upmann-uri *bune,* zise el.

— Poftim? se miră Castillo luând trabucul.

— De la fabrica din Insulele Canare, explică Pevsner. Cred că nu încape nicio îndoială că sunt mult mai bune decât cele pe care le face Castro în Cuba, în fabrica pe care a furat-o de la oamenii lui Upmann în numele poporului.

— Am auzit povestea asta, zise Castillo. Mulțumesc.

„Iar un negustor de arme își poate permite niște trabucuri cu adevărat bune. Și niște Mercedesuri mari și negre”.

Pevsner îi dădu o mică ghilotină din argint și Castillo tăie capătul trabucului.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă chestiile astea au fost denumite după chestia care taie capătul sau viceversa, zise Pevsner.

— Cred că… dispozitivul mare este numit așa după un doctor francez pe nume Guillotin, fără *e,* replică Castillo.

— Ei bine, mă bucur să aflu asta, zise Pevsner. Și nu mă surprinde că știți așa ceva. Presupun că jurnaliștii trebuie să țină mereu minte tot felul de chestii ciudate, nu-i așa?

— Am auzit și de așa ceva, răspunse Castillo.

Pevsner îi dădu o brichetă Dunhill din aur, cu benzină, și Castillo își aprinse cu grijă trabucul, pufăi de câteva ori din el, apoi spuse:

— Foarte bun, într-adevăr. Mulțumesc, Herr Pevsner.

„Și brichete Dunhill din aur, cu benzină”.

— Plăcerea e de partea mea, Herr Gossinger. Acum altă întrebare. Vă place coniacul franțuzesc?

— Da.

Pevsner luă carafa și turnă un centimetru de coniac într-unul din pahare, apoi își mai puse și el peste băutura din paharul lui.

„E o carafă mare; înăuntru e multă băutură”.

Castillo luă paharul și începu să-l încălzească în mână.

— Acum suntem gata să urmărim întunericul lăsându-se peste Viena, zise Pevsner. Dar, după cum știu aviatorii, întunericul nu se lasă, se ridică. Nu-i așa?

— Așa mi s-a spus și mie, răspunse Castillo.

— Spuneți-mi ce părere aveți despre coniac.

Castillo ridică un deget, indicând că avea nevoie de o clipă de răgaz, apoi agită coniacul în pahar vreo douăzeci de secunde. După care luă o înghițitură.

— Foarte bun, se pronunță el.

„Și coniac excelent. Cine a zis că nu merită să fii criminal?”

— Sunt mulțumit, zise Pevsner, zâmbindu-i. Păreți un om de treabă. Chiar sunt mulțumit că nu a fost nevoie să vă fac un semn indian de frumusețe.

— Poftim?

Cu o mișcare bruscă – atât de bruscă încât Castillo nu avu timp să-și ferească deloc capul – Pevsner îl atinse pe Castillo în centrul frunții cu degetul arătător.

„Ce naiba mai e și asta?

Semn indian de frumusețe?

Iisuse Hristoase! Se referă la o gaură de glonț în mijlocul frunții mele!”

Pevsner își luă paharul de coniac și îl duse la gardul de protecție. Puse paharul cu mare grijă pe balustradă, își reaprinse trabucul cu bricheta, apoi se sprijini de gard.

După câteva clipe, Pevsner privi peste umăr, apoi îi făcu semn cu mâna stângă lui Castillo să i se alăture.

Castillo se duse spre gard.

Pevsner făcu un gest larg în direcția Vienei.

— Iat-o, zise el, întinsă în fața noastră. Așa cum era pentru împăratul Franz Josef și, înaintea lui, pentru Napoleon. Iar dumneata ai venit la timp. Peste puțină vreme vom începe să vedem întunericul – așa cum bine știți – *ridicându-se* și acoperind treptat întreaga Vienă.

— Presupun că așa e, rosti Charley.

— Așadar, iată-ne aici. Bem un coniac bun și fumăm ceea ce eu consider a fi niște trabucuri bune, iar după ce întunericul va înceta să se *ridice* din sol și vom putea cu toții vedea o mare de lumini sub noi, sper că veți fi oaspetele meu la cină.

— Sunteți foarte amabil, zise Castillo.

„Două răspunsuri tembele la rând. Bravo, Charley! Uluiește-l pe tipul ăsta cu mintea ta rapidă și cu agilitatea verbală”.

— În atari circumstanțe, nu ar fi mai bine să fim cinstiți unul cu celălalt? Ca să începem ceea ce poate fi, și sper să fie, o asociere mutual profitabilă de lungă durată?

„Ce vrea să facă? Se oferă să mă pună pe statul lui de plată ca să nu-i menționez numele în ziar?

— Ar fi foarte bine, Herr Pevsner, răspunse Castillo.

„Cu asta se fac trei tâmpenii la rând, Charley”.

— Sper că vorbești serios, maior Castillo, zise Pevsner în engleză.

„Iisuse Hristoase!”

— Te rog să nu te comporți ca și cum n-ai avea habar la ce mă refer, zise Pevsner.

— Cum dracu’ ai aflat? întrebă Castillo după câteva momente lungi.

— Nu contează, nu-i așa? Dar îți înțeleg curiozitatea. Pevsner își înclină capul spre Mercedesul mai mic. Înainte de a deveni asociatul meu, Howard a lucrat timp de douăzeci de ani la FBI.

— Ăsta e numele sau prenumele lui?

— Howard Kennedy, precizează Pevsner. De-a lungul anilor, relația noastră s-a transformat dintr-una patron-angajat într-una de prietenie. Îi spun pe numele mic.

Întunericul se ridică într-un timp surprinzător de scurt, până ce din Viena nu rămase decât o mare de lumini.

Pevsner nu mai zise nimic. Se mulțumi să își bea coniacul și să pufăie din trabuc. Trabucul se stinse și el îl reaprinse cu bricheta de aur, pe care apoi i-o întinse lui Castillo.

— Al meu nu s-a stins încă, mulțumesc, îi răspunse Castillo.

Într-un târziu, Pevsner zise:

— Păi, cam asta e tot ce trebuie văzut. Doar dacă nu vrem să stăm aici până la răsăritul soarelui. Mergem?

— Foarte bine, zise Castillo.

Pevsner porni către Mercedesul 600. Castillo văzu că est-europeanul se grăbește să deschidă portiera din spate pentru ei.

Pevsner îi făcu semn lui Castillo să intre pe bancheta din spate înaintea lui. Castillo îl văzu pe Howard Kennedy pe scaunul din față.

„Cred că Inge nu merge împreună cu șeful”.

Kennedy se răsuci și întinse mâna spre bancheta din spate.

— E o plăcere să te cunosc, Castillo. Te bucuri de o anumită reputație în anumite cercuri.

Castillo îi strânse mâna, dar nu zise nimic.

— Îmi pare rău de treaba aia din toaletă, continuă Kennedy. Din motive evidente însă, domnul Pevsner nu are chef să i se înregistreze discuțiile.

Castillo dădu din cap.

Văzu pe geamul portierei cum est-europeanul pune carafa cu coniac, paharele, cutia de lemn și masa pliantă în portbagajul Mercedesului mai mic. După care omul se urcă la volan și porni mașina.

Se luară după Mercedesul 220 pe Cobenzlgasse înspre Viena, apoi intrară în traficul de seară spre centrul orașului, ajungând în cele din urmă să vireze pe Kaertnerstrasse.

— Cunoști restaurantul *Drei Hussaren,* maior Castillo?

— Da.

— Cum preferi să ți se spună? Carlos? Charley? Sau poate Karl?

— Prietenii îmi spun Charley.

— Așa credea și Howard, zise Pevsner. Ești de-a dreptul uimitor, Howard.

— Mersi, chicoti Howard.

Pevsner îl atinse pe Castillo de braț.

— În acest caz, de vreme ce sper sincer să devenim prieteni, pot să-ți spun Charley?

— Bineînțeles.

— Prenumele meu este Aleksandr, continuă Pevsner. Howard îmi spune Alex. Te simți bine dacă îmi spui Alex, Charley?

În ultima fracțiune de secundă Castillo se abținu să răspundă: „Da, domnule”.

— Da, e bine. Mulțumesc.

„Ce minciună. Nu mă simt bine să-ți spun Alex. Nu mă simt bine, punct. Nu-mi amintesc când m-am mai simțit atât de neajutorat, atât de lăsat în voia unei situații pe care nu o înțeleg și asupra căreia nu dețin absolut niciun fel de control”.

— Iar *Orei Hussaren* îți convine pentru cină? Dacă ai vreun alt?…

— *Drei Hussaren* îmi convine de minune, zise Castillo, în vreme ce Mercedesul parcă în fața restaurantului.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi zis: «Dacă mă gândesc mai bine, știu un local foarte drăguț chiar lângă Gumpendorferstrasse?»”

Ușierul restaurantului deschise larg ușile. Kennedy și Pevsner se dădură jos, după care Castillo li se alătură.

Imediat după intrare îi aștepta șeful chelnerilor, care îi întâmpină cu entuziasm și îi conduse pe scări în jos către salonul de luat masa, apoi dincolo de el către un salonaș privat. La o masă unde încăpeau opt persoane erau aranjate trei locuri.

„Cred că Inge nici nu mănâncă împreună cu șeful”.

Pe masă apărură pahare și un chelner turnă în ele un lichid alb.

Folosindu-se de germană, Pevsner zise:

— De vreme ce ai mai fost aici și înainte, Karl, cunoști șlivovița. Conducerea acestui restaurant a descoperit că, cu cât face cinste cu mai multă șlivoviță, cu atât clienții localului se plâng mai puțin de servicii, de dimensiunile porțiilor de mâncare, de calitate și, ce e mai important, de mărimea notei de plată.

Castillo cunoștea bine acel rachiu din prune – cel mai bun venea din Moldova – și considera absolut adevărat ce spunea Pevsner.

Chicoti.

— Herr Barstein, zise șeful chelnerilor, ați spus un lucru groaznic despre noi!

Castillo ciuli urechile la auzul numelui de Barstein.

— Dar e adevărat. Iar adevărul e foarte important, nu-i așa, Karl?

— Foarte important, fu Castillo de acord. Ridică paharul, îl înclină spre șeful chelnerilor, zise *Prosit* și îl dădu peste cap.

Pevsner râse.

— Karl, una din chestiile care se fac cât de cât bine pe aici se numește *sauerbraten*[5]. O fac din carne de căprioară. Ți-aș putea sugera chestia asta?

— Sună foarte bine, zise Castillo.

— Pentru toată lumea, comandă Pevsner. Și, conștient că merg la risc, vreau un vin roșu sec la alegerea dumitale. Poți lăsa șlibovița aici.

— *Jawohl, Herr Barstein,* răspunse șeful chelnerilor.

După plecarea lui, Kennedy se duse la ușă și se asigură că era închisă.

— Howard, zise Pevsner. Charley e curios în legătură cu modul în care am aflat noi că dumnealui nu se numește tot timpul Herr Karl Wilhelm von und zu Gossinger.

Kennedy chicoti, își mai turnă o șliboviță, apoi turnă și în paharele lui Castillo și Pevsner, și zise:

— Știu că nu ar trebui să beau chestia asta, dar îmi place.

Pevsner și Castillo chicotiră.

Kennedy se uită la Castillo.

— Ei bine, când a apărut articolul și domnul Pevsner a decis că ar fi bine să avem o discuție cu tine, am trimis niște oameni la Fulda…

„Ca să-mi faceți un semn indian de frumusețe pe frunte?”

— … iar când oamenii au raportat că Gossinger se află în Washington, domnul Pevsner mi-a cerut să am personal grijă de chestia asta. Am petrecut o groază de timp în capitală când lucram pentru Agenție.

---

[5] Carne de vită marinată în oțet, apă, vin și condimentată înainte de a fi gătită. (n. tr.).

„Chestia cu grija personală însemna că aveai de gând să-mi faci chiar tu semnul indian de frumusețe?”

— În fine, nu mi-a fost greu să aflu că Gossinger împarte apartamentul 404 din Mayflower cu un tip pe nume Carlos Castillo. O vreme ne-am gândit că acest Castillo ar putea fi iubitul lui Gossinger – un cubanez sau un texan arătos putea explica motivul pentru care Gossinger nu era însurat. Iar asta ne putea ajuta…

Luă o gură de apă, apoi continuă:

— … dar apoi am aflat, ca să vezi, că Gossinger și Castillo sunt una și aceeași persoană. Apoi am început să punem întrebări despre *señor* Castillo. Primul lucru care mi-a trecut atunci prin minte a fost acela că probabil lucrezi pentru Agenție, dar apoi am aflat, mai întâi, că ești ofițer de armată – absolvent de West Point, o Beretă Verde, aviator – și apoi că ești asistentul particular al lui Matt Hall. În acel moment, domnul Pevsner a decis că ar fi util să avem o discuție cu tine…

„O discuție-discuție sau o mică șuetă despre frumusețea indiană?”

— … așa că am pus pe cineva să-l sune pe Herr Görner și să-i spună că domnul Pevsner este dispus să-i acorde lui Herr Gossinger un interviu, așa că iată-ne aici împreună.

— Scopul meu inițial pentru tot acest deranj, Charley, interveni Pevsner, a fost, și încă este, acela de a îmi da jos din cârcă guvernul american. Și, evident, să păstrez numele meu cât mai departe de presă. Nu am avut nimic de-a face cu vânzarea acelui avion vechi din Angola. Oricum, de unde ai scos chestia aia?

— Nu ai avut nimic de-a face cu furtul Boeingului?

— Absolut nimic. În primul rând, eu am avioanele mele. Chiar săptămâna trecută am cumpărat încă unul – un Boeing 767 aproape nou de la o linie aeriană care a dat faliment în Argentina – și nu am nevoie de un 727 vechi. Mai ales nu am nevoie de unul furat, care ar atrage asupra mea genul de atenție pe care nu mi-o doresc de la guvernul american și de la o mulțime de alți oameni.

„Să fiu al naibii, chiar îl cred. Sau o fac pentru că am băut două beri, două pahare mari cu coniac și două șlibovițe aici?”

— De unde ți-a venit ideea că eu aș avea ceva de-a face cu chestia asta? întrebă Pevsner.

— Doi dintre oamenii tăi au fost văzuți în Luanda chiar înainte de furtul avionului, răspunse Castillo.

— Nu-ți amintești numele lor, nu? întrebă Kennedy, cu voce neutră.

„Dacă mi le-aș aminti, nu ți le-aș spune ție”.

— Nu, răspunse simplu Castillo. Nu-mi amintesc.

— Howard? întrebă Pevsner.

— O să am grijă de asta, răspunse Kennedy.

„Iisuse Hristoase, ce am făcut? Din cauza mea, doi oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată o să încaseze un glonț în frunte?”

Conversația fu întreruptă de doi chelneri, care aduseră o supă cu carne și legume și două sticle de vin roșu.

— Acesta, Herr Barstein, zise unul din chelneri, turnând un strop în paharul lui Pevsner, este unguresc. Celălalt este din nordul Italiei. În mod clar nu este un Chianti. Oricare vă place, socotiți totul un mic dar din partea *Drei Hussaren.*

În vreme ce ridica paharul spre nas, Pevsner semnală cu degetul ca ospătarul să le dea și lui Castillo și lui Kennedy să deguste. Chelnerul turnă vin în paharele lor.

Pevsner luă o înghițitură și dădu din cap.

— Foarte bun, zise el. Acum să-l încercăm pe celălalt.

Ritualul se repetă pentru toată lumea, fapt care necesită alte pahare dintr-un dulap aflat lângă perete.

— Decizii, decizii, rosti Pevsner. Ce crezi, Karl?

— Îmi place cel unguresc, zise Castillo.

— Și mie, rosti Pevsner.

— Mie îmi place cel italian, zise Kennedy. Cel unguresc este un pic prea dulce pentru gustul meu.

„Ei bine, Kennedy nu se simte obligat să fie de acord cu șeful lui în privința tuturor lucrurilor”.

— În acest caz, zise Pevsner, acceptăm darul amabil din partea *Drei Hussaren* pentru ambele vinuri. Vă mulțumesc foarte mult.

— Este plăcerea noastră, Herr Barstein.

Chelnerii umplură paharele, apoi dispărură.

Supa era la fel de bună precum arăta.

Întinzând mâna spre paharul lui cu vin, Castillo își zise: „Ușurel cu lichidele, Charley. Ești deja pe jumătate matol”.

Luă o înghițitură foarte mică, puse paharul jos și sesiză faptul că era privit de Pevsner.

— Dacă nu tu ai furat acel 727, atunci cine crezi că a făcut-o? întrebă el.

— Nu sunt absolut sigur, dar acum cred că a fost furat de un grup obscur de lunatici somalezi…

— Somalezi? țâșni Castillo, surprins.

— … care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed, continuă Pevsner. Făcu o pauză și apoi adăugă: Care plănuiesc să intre cu avionul în Clopotul Libertății din Philadelphia, Pennsylvania.

— Dar e o nebunie, izbucni Charley.

— Am folosit cuvântul *lunatici*, replică Pevsner. Oamenii nebuni au tendința de a face lucruri irațională. De-asta sunt atât de periculoși.

— Clopotul Libertății? se miră Castillo. Nu Statuia Libertății? Casa Albă? Golden Gate? De ce ar vrea să lovească Clopotul Libertății?

— Noi credem că din două motive, răspunse Kennedy. Poate chiar trei. În primul rând, după 11 septembrie Casa Albă, Statuia Libertății, cele mai importante poduri și așa mai departe sunt păzite destul de bine. Nimănui nu-i pasă prea mult de Philadelphia, așa că acolo au șanse mai mari de reușită. În al doilea rând, acești luptători fanatici cred, probabil, că acest Clopot al Libertății este un simbol mai important decât este în realitate.

— Este doar o atracție turistică de mâna a treia, gândi Castillo cu voce tare.

— Mă surprinde un astfel de comentariu de la cineva ca tine, zise Pevsner. Chestia asta se numește „gândire în oglindă”: te uiți în oglindă și lucrezi pe baza ideii că alți oameni gândesc așa cum vezi tu în oglindă. Ei bine, n-o fac, iar asta este adevărat mai ales în cazul unor indivizi care își spun Legiunea Sfântă a lui Mahomed.

„La naiba, are dreptate. Alcoolul îmi întunecă mințile”.

— Ai dreptate, rosti Castillo. Ar fi trebuit să știu mai bine.

— Iar în al treilea rând, asupra căruia recunosc că nu sunt sigur, zise Kennedy, am sentimentul că există o legătură cu Philadelphia.

— O legătură cu Philadelphia?

— Dacă războinicii ăștia au intenția de a distruge Clopotul Libertății, cineva le-a dat ideea. Ei nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva. Iar asta sugerează că există un frate de-al lor în Philadelphia.

— Cine?

— Vreun convertit la islam. Idn bin Turban-pe-Cap, născut John James Smith.

Castillo gemu scurt.

— Te-ai gândit vreodată serios la motivele pentru care atâția americani de culoare s-au convertit la islamism? întrebă Kennedy.

— Nu, admise Castillo.

— Poate că ar trebui să o faci.

— Spune-mi tu.

— Pentru că îi urăsc pe albi la fel de mult precum capetele cu turban îi urăsc pe toți necredincioșii, răspunse Kennedy. Și exact din același motiv: Au rămas în urmă și nu le place chestia asta.

— Ăsta e motivul acestui război, Charley, zise Pevsner. Lumea musulmană rămâne în urmă. Gândește-te la asta.

Făcu o pauză și luă o lingură de supă.

— Dacă le iei rezervele de petrol, cu ce rămân? continuă Pevsner. Odinioară au dominat lumea cunoscută. Acum, cu excepția petrolului, sunt complet lipsiți de importanță, mai exact lipsiți de putere, în lumea modernă. Pur și simplu nu dețin talentele și cultura necesare ca să facă față competiției. Ei au dat lumii matematica și unele din cele mai frumoase capodopere arhitectonice – câtă vreme arhitectura a însemnat pietre așezate unele peste altele.

Toți zgârie-norii din lumea arabă au fost proiectați și construiți de necredincioși. Și avioanele lor au fost proiectate și construite tot de necredincioși, și sistemele lor de telefonie… ba chiar și canalizările lor. În plus, au nevoie de necredincioși ca să mențină toate astea în stare de funcționare.

Nu asta le-a spus Mohamed că o să fie lumea lor. În Coran el le-a promis că musulmanii vor controla lumea. Cu toții știu asta pentru că în lumea arabă educația superioară este dată mai ales bărbaților – doar bărbaților – care memorează Coranul. Și cum nimic nu se întâmplă din vina lor, trebuie să fie vina altcuiva – a necredincioșilor.

— Lucrurile par mult prea simple așa, zise Charley, dar imediat gândi: „Ai grijă, Charley, nu ai vrea să-l iriți pe Pevsner”.

— Deoarece e simplu, nu înseamnă că un răspuns nu e totuși un răspuns, replică Pevsner.

Luă încă o lingură de supă, apoi o înghițitură zdravănă de vin unguresc.

— Lumea musulmană e cu patru sute, poate chiar cinci sute de ani în urma lumii occidentale, continuă Pevsner. La această problemă se adaugă ierarhia lor religioasă care vrea să mențină această stare de lucruri. Oamenii aflați la putere nu favorizează niciodată o schimbare de sistem prin care și-ar diminua puterea. Evident că asta e valabil și pentru Occident. Romano-catolicii și ierarhiile religioase ortodoxe din zona mea, care continuă să se afișeze cu haine medievale, sunt la fel de vinovați ca și molahii musulmani. Diferența constă în faptul că, în vreme ce influența ierarhiilor bisericești creștine a scăzut cu timpul în societate, cea musulmană s-a intensificat.

Așa cum vedem aproape în fiecare zi, aceste ierarhii religioase dispun de mii, zeci de mii și poate sute de mii de credincioși fanatici gata să-și sacrifice viețile din pricină că molahul lor le-a spus că așa îl vor mulțumi pe Allah. Și că așa vor ajunge direct în rai, unde se vor bucura de întreaga atenție a curvelor recunoscătoare. Cred că trebuie să fii de acord aici că o astfel de situație este extrem de periculoasă pentru societatea occidentală.

Se opri și luă încă o înghițitură de vin unguresc.

— Scuză-mă, zise Pevsner. Nu am vrut să țin un discurs.

— Ai făcut câteva observații foarte interesante, replică Castillo.

— Cred că discutam despre intenția Legiunii Sfinte a lui Mahomed de a distruge Clopotul Libertății, nu?

— Așa e.

— Howard?

— Am descoperit că avionul furat a fost dus în Ciad, răspunse Kennedy. Dar nu știm unde anume în Ciad, iar Ciad este o țară mare. Sunt o mulțime de locuri izolate unde s-ar putea ascunde un 727. Și nici nu știm dacă mai e acolo. Poate că au terminat.

— Adică să-i schimbe numerele de înregistrare?

— Cred că vor face mai mult decât atât. Singura modalitate prin care pot spera să se apropie de Statele Unite – de

Philadelphia – este să deghizeze avionul ca să arate ca și cum ar aparține altcuiva. Întrebarea e: cui anume?

— Când vom obține mai multe informații, ți le vom transmite, rosti Pevsner.

— De ce îmi dai aceste informații? se interesă Castillo.

— Pentru că guvernul american este mai în măsură să trateze cu Legiunea Sfântă a lui Mahomed decât mine, răspunse Pevsner. Dacă m-aș fi descurcat singur cu indivizii ăștia, aș fi făcut-o. Nu vreau ca lunaticilor să le reușească planul.

— De ce îți pasă?

Castillo sesiză pentru prima dată mânie în ochii lui Pevsner. Capul i se răsuci spre Charley, iar privirea pe care i-o aruncă era de gheață.

— Pentru că în acest război sunt de aceeași parte a baricadei ca și voi, replică el. Speram să fi lămurit chestia asta.

„Iar dacă noi găsim avionul, atunci scapi și tu de presiunea asupra ta?

Nu pot să-i spun asta. S-a enervat deja.

Uneori când sunt enervați, oamenii spun lucruri pe care n-ar trebui să le spună”.

— Și, totodată, pentru că, dacă noi găsim avionul, atunci tu scapi de presiunea exercitată asupra ta? întrebă Castillo, uitându-se în ochii lui Pevsner.

Individul nu răspunse pe moment. Apoi întrebă, pe un ton neutru:

— Ești însurat, Charley?

Castillo clătină din cap.

— Și preferi femeile bărbaților?

— Da, răspunse Castillo, după care izbucni: Iisuse Hristoase!

— Howard mi-a spus că te bucuri de o anumită reputație în zona asta, continuă Pevsner. Dar voiam să văd reacția ta la o astfel de întrebare.

„Ei bine, du-te dracului, Alex!”

— Au existat speculații despre propria – ce cuvânt se folosește acum? – *orientare* sexuală, zise Pevsner. Probabil pentru că se cunosc foarte puține lucruri despre viața mea personală. Adevărul e…

„Iisuse Hristoase, o să-mi spună că e pederast?”

— … că am o soție, pe care o ador, și împreună avem trei copii minunați. Doi băieți și o fată.

Pevsner băgă mâna în buzunarul hainei și o scoase un portofel din piele de crocodil de dimensiunile unui pașaport, din care extrase o fotografie color pe care i-o dădu lui Castillo.

— Familia mea, Charley, zise el.

Poza îl arăta pe Pevsner și o femeie blondă și zveltă așezați pe fotolii. Charley își zise că femeia semăna întrucâtva cu Helena lui Otto. În stânga lor stătea o fetiță slăbuță de vreo treisprezece ani, un băiat blond cam de zece ani în dreapta, iar în fața tatălui stătea în genunchi un băiat de vreo șase ani, îmbrăcat în alb, care zâmbea șmecherește aparatului foto.

— Foarte drăguț, rosti Castillo dându-i fotografia înapoi și zicându-și că putea fi foarte ușor vorba de o fotografie trucată, care prezenta o familie inexistentă în realitate.

Castillo se întrebă cât de greu ar fi fost să verifice acest lucru. În dosarul despre Pevsner nu se afla nicio mențiune la existența unei familii.

— Da, fu Pevsner de acord. Sunt foarte importanți pentru mine, Charley. Nu vreau să-i văd aruncați în aer, otrăviți sau mitraliați de vreun lunatic provenind dintr-o cultură înapoiată cu cinci sute de ani care crede că astfel îl mulțumește pe dumnezeul lui.

Charley dădu înțelegător din cap.

— Așa cum am mai spus, continuă Pevsner, în acest război sunt de aceeași parte a baricadei ca și voi. Există și alte motive, dar principalul motiv îl constituie familia mea. Înțelegi?

— Bineînțeles.

— Cred că pot aduce o contribuție în acest război, rosti Pevsner. Dispun de ceea ce eu socotesc un aparat de informații destul de bun și am multe contacte.

— Sunt sigur că așa e, gândi Castillo cu voce tare.

— Ce vreau eu să fac este să trimit informațiile de care uneori dispun cuiva din guvernul american care se găsește în poziția de a face ceva. Pevsner făcu o pauză ca să dea valoare vorbelor sale, apoi continuă: În acest moment, CIA – și, într-o mai mică măsură, alte agenții de informații – și-a format două păreri despre mine, niciuna din ele foarte măgulitoare. Una este aceea că sunt un traficant de arme și cu cât sunt scos mai repede din joc – preferabil trimis la închisoare – cu atât lumea va deveni un loc mai sigur și mai bun. A doua spune că sunt un activ valoros pentru mișcarea lucrurilor și a oamenilor din loc, atunci când

Divizia Operațiuni are nevoie de acțiuni sub acoperire. Ei mă „mânuiesc”; eu am un „mânuitor”.

„Face cuvântul «mânuitor» să sune de-a dreptul obscen”.

— Iar divizia operațională, Charley, interveni Kennedy, nu va spune celor de la FBI – sau altcuiva – că domnul Pevsner execută anumite operațiuni de transport pentru ea; sau că atunci când apare necesitatea de a furniza arme anumitor grupuri, adesea se apelează la domnul Pevsner, care adesea știe de unde se pot cumpăra astfel de arme cu foarte mare discreție.

Ușa se deschise din nou și doi chelneri luară castroanele cu supă, înlocuiră farfuriile, apoi puseră o tavă aburindă cu *Hirschbraten* într-un sos gros roșu-închis, *Kartoffelknodel* și varză murată pe masă. Totodată, aduseră alte două sticle cu vin.

Când un chelner începu să umple paharul lui Castillo, acesta își puse palma deasupra lui și zise:

— Mie mi-a ajuns, mulțumesc.

Pevsner procedă la fel.

— La fel ca și în cazul tău, Charley, zise Pevsner, vinul îmi dezleagă limba. Am tendința de a spune lucruri pe care n-ar trebui să le spun.

„Să fi fost un reproș sau o simplă observație?”

— Eu tind să fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac, se trezi Castillo spunând.

— Dar tu, Charley, ești burlac. Dispui de această libertate, replică Pevsner. Doamne, ce bine miroase!

Le făcu semn chelnerilor să plece și începu să împartă căprioara.

— S-a spus cam tot ce trebuia spus, zise Pevsner. Nu ești de acord?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, răspunse Castillo.

— Domnul Pevsner speră că te vei duce la Matt Hall și îi vei spune…

— Că n-am nicio legătură cu furtul acelui Boeing 727 din Luanda, îl întrerupse Pevsner.

— … și că o să întreprindem tot ce ne stă în puteri ca să vă ajutăm să împiedicați Legiunea Sfântă a lui Mahomed să distrugă Clopotul Libertății, continuă Kennedy imperturbabil.

— Și să contribuim și cu alte lucruri, cu ce putem, pentru a da o mână de ajutor în cadrul războiului dintre lumea occidentală modernă și islam, îl întrerupse iarăși Pevsner.

— În schimbul acestui lucru, domnul Pevsner speră că Hall va face tot ce-i stă în puteri…

— Și mă aștept la ceva concret din partea lui, interveni iarăși Pevsner.

— … cu privire la păstrarea domnului Pevsner în afara razei de acțiune a unei atenții nedorite, încheie Kennedy.

— Înțelegi asta, Charley? „Atenție nedorită”? întrebă Pevsner, după care adăugă: Și mai înțelegi și ce vreau să fac și de ce?

— Trebuie să pricepi că eu doar lucrez pentru Hall, răspunse Castillo. Primesc ordine, îndeplinesc misiuni, asta e tot.

— Nu asta am auzit eu, replică Kennedy.

— Păi, atunci ai fost greșit informat.

— Dar vei vorbi cu secretarul de stat Hall, nu, Charley? întrebă Pevsner.

Castillo se abținu iarăși în ultima fracțiune de secundă ca să nu răspundă: „Da, domnule”.

— Da, o voi face. Evident că o voi face.

— Bun, atunci hai să savurăm mâncarea, concluzionă Pevsner.

•

Nimeni nu mai avea chef de desert, dar festinul se încheie, evident, cu coniac și un trabuc care să meargă la cafea.

Castillo știa că n-ar trebui să accepte coniacul, dar decise că n-avea cum să refuze tratația.

Când Kennedy dădu sticla de coniac spre Pevsner, care își băuse repede porția lui, acesta ridică mâna.

— Trebuie să plecăm, Howard, zise el și se ridică în picioare.

Întinse mâna spre Castillo, care i-o strânse și cumva reuși să se ridice și el în picioare, destul de nesigur pe el.

— A fost o plăcere să te cunosc, Charley. Abia aștept să te revăd. Și voi păstra legătura cu tine.

— Habar n-am cum va reacționa Matt… secretarul de stat Hall la povestea asta, zise Castillo.

— Cine nu riscă nu câștigă. Nu așa e zicala? replică Pevsner. Cealaltă mașină te va duce înapoi la Bristol. Noapte bună, Charley.

— Noapte bună, Alex, răspunse Castillo.

— Păzește-ți spatele, Charley, îi ură Kennedy. Doar nu vrei să te trezești pișându-te pe un perete de brocart roșu, nu-i așa?

Atinse umărul lui Castillo și apoi îl urmă pe Pevsner afară din încăpere.

— Iisuse Hristoase! exclamă Castillo cu voce tare după plecarea lor.

•

Mercedesul model 220 se găsea în fața restaurantului când el ieși afară. Mașina lui Pevsner nu se vedea nicăieri.

Aproape că se aștepta să o găsească pe Inge înăuntru. Numai că ea nu era acolo.

•

Intră în camera lui de hotel și hotărî că avea nevoie în primul rând de un duș rece și de niște cafea. Multă cafea neagră. Sună la room service, comandă cafea, apoi se băgă sub duș, potrivindu-și apa cât mai rece, și stătu cât putu mai mult, încercând să reflecteze asupra celor întâmplate.

În cele din urmă ajunse la concluzia că nu era în stare să ia niciun fel de decizie.

Se șterse, tremurând și își puse halatul care atârna pe cuierul de pe ușa sălii de baie. Se gândi la trei lucruri pe care trebuia să le facă:

În primul rând, nu avea să se mai întâlnească cu Pevsner în Viena. Pevsner spusese tot ce avea de spus. Probabil că plecase de la *Drei Hussaren* la aeroport, unde era așteptat, cu siguranță, de un avion particular.

În al doilea rând, nu avea să scrie nimic pe computer și nici să trimită vreun mesaj. Poate de dimineață, dar în niciun caz acum.

În al treilea rând, trebuia să ajungă la Washington cât mai repede.

Sună la recepție și-l informă pe cel de acolo că apăruse o problemă și trebuia să plece cât mai repede la Washington, chiar dacă asta însemna să folosească o rută ocolitoare. Recepționerul îi spuse că va încerca să-i facă o rezervare și îl va suna.

În vreme ce vorbea la telefon cu recepționerul se auzi o bătaie în ușă. Era băiatul de la room service care adusese cafeaua.

După ce acesta plecă, Charley își dădu seama că vasul cu cafea ridica o nouă problemă: „Ce ar fi mai bine? Să beau cafeaua și să-mi limpezesc gândurile? Sau să mă bag în pat și să mă culc?”

Peste nici două minute, se auzi o nouă bătaie în ușă.

„Ce am făcut? Am uitat să semnez cecul?”

Deschise ușa și se trezi față în față cu Inge. Ea trecu pe lângă el și intră în cameră. Castillo văzu că adusese o sticlă de coniac.

— Bună, Charley, zise Inge. Mi-am zis că ți-ar plăcea un pic de companie.

— Tu ți-ai zis asta sau Pevsner?

Ea râse gutural și veni mai aproape de el.

— Mai contează?

Apoi el simți mâna ei pe sub halatul lui de baie.

O clipă mai târziu, femeia râse iarăși gutural.

— Iar Howard se temea că ești pe invers, zise ea.

„La dracu’, de ce nu? Poate că așa mi-o scot pe Patricia Wilson din minte”.

IX

UNU

Aeroportul Internațional Baltimore-Washington
Baltimone, Maryland

14:40, 8 iunie 2005

Câinele se îndreptă glonț către valiza maiorului Carlos G. Castillo, încântat, trăgându-și după el stăpâna, o femeie roșcată, solidă, de vârstă mijlocie, cu niște pantaloni foarte strâmți și care avea atât stație, cât și revolver Smith & Wesson .357 la centură.

Ceilalți pasageri care călătoriseră de la München la bordul cursei Lufthansa 5255 și care își așteptau bagajele erau fascinați de întreaga scenă.

— Scuzați-mă, domnule, zise femeia înspre Castillo. Ce aveți în valiza aia?

— Lucruri personale, răspunse Castillo. Câteva cadouri.

— Nu cumva aveți produse proaspete de patiserie acolo, nu?

— Cred că ar fi o idee mai bună să vă chemați superiorul, zise Castillo.

— Mai întâi trebuie să văd ce aveți în valiză, domnule, insistă roșcata.

Smulse stația de la centură, vorbi în ea și în foarte scurt timp apăru o altă femeie în uniformă și înarmată, o negresă subțire ale cărei mâini nu păreau suficient de mari ca să se descurce cu revolverul de la centură. Femeia împingea un mic cărucior.

— Domnule, vă rog să puneți valiza pe cărucior și să veniți cu mine! zise negresa.

— Mai am o valiză, rosti Castillo. Cum rămâne cu ea?

A doua valiză a lui Castillo se rătăcise cumva în compartimentul de bagaje al Airbusului, așa că trecură zece minute înainte de a apărea în sfârșit pe bandă, iar el să o pună pe cărucior.

— Pe aici, domnule, rosti femeia, arătând spre o ușă pe care scria DOAR PERSONALUL AUTORIZAT.

Castillo rezistă tentației de a le face cu mâna în semn de la revedere tovarășilor lui de zbor.

În cameră se afla o tejghea joasă.

— Vă rog să puneți bagajele pe tejghea, domnule, zise femeia.

— Pot să vă cer să vă chemați superiorul?

— Domnule, aducerea de produse proaspete de patiserie, carne, fructe sau legume în Statele Unite constituie o încălcare a legilor federale. Dacă aveți astfel de produse în bagaje și le declarați acum, vor fi confiscate. Dacă nu faceți o astfel de declarație și eu sunt obligată să vă caut prin bagaje…

— Vă rog să vă chemați superiorul, insistă Castillo.

Femeia își smulse stația de la centură și peste ceva mai mult de un minut apăru un negru imens în uniformă, înarmat și cu trese de căpitan pe petlițele de la guler.

— Probabil produse de patiserie, zise femeia.

— Domnule, zise căpitanul, vreți să vă deschideți valiza, vă rog?

— Aia, rosti femeia, arătând-o.

— Aia, o imită căpitanul.

Castillo introduse combinația și deschise valiza.

Era aproape ascuns sub prosopul de la Hotelul Bristol, dar era acolo, un pachet de douăzeci pe treizeci de centimetri. Era învelit în hârtie albă, legat cu panglică argintie și cu o etichetă aurie pe care scria DEMEL.

— Ce e aia, domnule? întrebă căpitanul.

— E o prăjitură. I se spune tort Sacher, răspunse Castillo. Șeful meu mi-a cerut să-i aduc unul de la Viena.

— Șeful dumneavoastră ar fi trebuit să știe mai bine, rosti căpitanul, nu din cale afară de neprietenos. În primul rând nu ar fi trebuit să luați așa ceva în avion. Pe urmă ar fi trebuit să declarați prăjitura. V-am fi confiscat-o, dumneavoastră ați fi pierdut banii cheltuiți pe ea și cu asta basta. Acum însă…

— Înțeleg, zise Castillo.

— Pot să vă văd pașaportul, domnule?

Castillo îi dădu legitimația de la serviciul secret. În portofelul de piele se găsea cartea de vizită care îl identifica drept asistentul secretarului de stat pentru securitate națională.

Căpitanul îi dădu portofelul înapoi lui Castillo, se uită la el fără nicio expresie și nu zise nimic.

— Oricum, îi voi spune șefului – mereu întreabă asta – că procedurile de securitate de la BW par să funcționeze foarte bine, zise Castillo. E rândul tău, căpitane.

Căpitanul îl privi lung pe Castillo.

— Am auzit că e un tip de treabă, rosti el în cele din urmă.

— Ce v-a arătat? întrebă femeia.

Căpitanul își ridică o mână imensă ca să o facă să tacă.

— Chiar e un tip de treabă, răspunse Castillo.

— Preiau eu de aici, anunță căpitanul. Te poți întoarce la post.

Văzând că femeia ezită, căpitanul arătă oarecum cu nerăbdare înspre ușă.

După ce ea plecă, căpitanul zise:

— Închideți-vă valiza, domnule.

— Mulțumesc.

— Am auzit că a fost sergent în Vietnam, rosti căpitanul.

— Așa e, răspunse Castillo în vreme ce își închidea valiza.

Căpitanul luă una dintre valize și îl conduse pe Castillo pe una din ușile din spate către sala de sosiri.

— Spuneți-i că un alt sergent din ’Nam speră ca dumnealui să-i placă prăjitura, zise căpitanul.

— Așa o să fac, răspunse Castillo, după care începu să-și tragă valizele spre ieșire și spre stația de taxiuri.

DOI

Hotelul Mayflower
1127 Connecticut Avenue NW

Washington, D.C.
16:25, 8 iunie 2005

Un băiat de bagaje care trăgea după el un cărucior îl urmă pe Castillo în apartament.

— Lasă-le în dormitor, te rog, zise Castillo dându-i băiatului bacșișul de rigoare.

— Charley, îți tot spun că trebuie să încetăm să ne tot întâlnim în camere de hotel, rosti maiorul H. Richard Miller Jr., din spatele lui. Oamenii o să înceapă să vorbească.

Uluit, Charley privi prin cameră.

Miller stătea tolănit pe un fotoliu. Era îmbrăcat în costum. Avea gulerul de la cămașă deschis și cravata trasă în jos. Pe masa de lângă el se vedea o sticlă de bere Heineken.

— Ce dracu' cauți aici? întrebă Charley.

— Un vechi amic mi-a spus să nu-mi fac griji, că mă va acoperi el. Se pare că n-a fost în stare. Te uiți la un personaj degradat și eliberat din funcție din motive întemeiate.

— O, la dracu'! exclamă Castillo. Eliberat din funcție din motive întemeiate?

— Au făcut totul în afară de a-mi tăia nasturii de la uniformă și de a mă împinge de la spate pe poarta aeroportului din Luanda în vreme ce o orchestră ar fi cântat *Marșul ticăloșilor.*

— De unde ai știut cum să dai de mine?

— Generalul Naylor știa unde ești sau cel puțin știa de apartamentul ăsta. Mi-a spus că mă așteaptă o cheie și eu trebuia să mă fac invizibil până ce se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple.

•

— Să fiu al naibii! zise Charley.

— Drăguț loc, Charley. Probabil că ești mai sus pe statul de plată ca mine.

— E aproape de locul meu de muncă, răspunse Charley. Șefului meu îi place să mă aibă prin preajmă.

— Mda, zise Miller, neîncrezător, apoi adăugă: Am un telefon mobil cu numărul șefului tău, pe care mi s-a spus să-l folosesc doar atunci când e nevoie.

— Ei bine, hai să vedem ce se petrece, zise Charley și își scoase celularul.

— Unde naiba ai fost? întrebă Miller.

Castillo ridică mâna făcându-i semn să tacă.

— Domnule, aici este curierul dumneavoastră internațional FedEx personal, începu el. Am un tort Sacher pentru dumneavoastră…

Da, domnule. Abia am intrat în apartament…

Da, domnule. E aici. Dacă îmi dați douăzeci de minute să fac un duș și să mă bărbieresc, vin imediat…

Domnule, pot veni eu acolo...

Da, domnule. Vă aștept.

Închise și se răsuci spre Miller.

— Mută-ți fundul de pe fotoliu și încearcă să arăți respectabil, căci șeful meu vine încoace. Iar înainte de a veni aici, am nevoie de un duș.

— Mă vrei aici? întrebă Miller.

— Cred că vrea să te vadă și pe tine, zise Charley după o scurtă ezitare, abia perceptibilă.

•

Proaspăt bărbierit și îmbrăcat cu pantaloni călcați și o cămașă curată, Castillo deschise ușa secretarului de stat Hall.

— Bună ziua, domnule.

— Am încercat să te sun în Viena, zise Hall. Mi-am făcut tot felul de gânduri în legătură cu tine și Pevsner. Iar cei de la Hotelul Bristol nu îmi spuneau decât că ai plecat dimineața devreme. Chiar începusem să-mi fac griji, Charley.

Hall îl văzu pe Miller.

— Eu sunt Matt Hall, maior Miller, zise el, întinzând mâna.

— Ce mai faceți, domnule?

— Acum, că prietenul nostru s-a întors întreg, mă simt mult mai bine decât mă simțeam acum o jumătate de oră. Ți-a spus unde a fost și ce a încercat să facă?

— Nu, domnule, răspunse Miller. Am prins din zbor doar „Viena”.

Charley se duse în dormitor și se întoarse cu tortul Sacher de la Demel’s.

— Iată, domnule, zise el. Un tort cu paisprezece straturi de fragi.

— Glumeam, Charley!

— Mie mi s-a părut că vorbiți serios, domnule. Și e proaspăt. L-am luat pe drumul spre aeroport de dimineață.

Hall luă cutia și clătină din cap.

— Cum ai intrat cu ea în țară?

— Un căpitan de la vama de pe BW este unul din admiratorii dumneavoastră. Mi-a zis să vă spun, ca de la un sergent din Vietnam la altul, că speră să vă placă.

— I-ai spus că lucrezi pentru mine?

— Fie îi spuneam, fie mă duceam la închisoare. Eram reținut. Două femei înarmate și un câine. Câinele a mirosit prăjitura.

Hall clătină din cap, dar chicoti.

— Doamne, Charley! Mulțumesc. Cât îți datorez?

— A fost plăcerea mea, domnule. Am fost fericit să o pot face.

— Vom discuta pe tema asta mai târziu, zise Hall. Acum vreau doar să spun că ai avut îndoieli în privința întâlnirii cu Pevsner.

— Domnule?

— E un personaj cu adevărat periculos, Charley. L-am întrebat pe Joel Isaacson dacă știe ceva despre el și m-am trezit cu un discurs de cinci minute. Totul era înfricoșător.

— Este un om înfricoșător, fu Charley de acord.

— FBI-ul îmi trimite dosarul lui, continuă Hall, după care gândi cu voce tare: Pe care ar fi trebuit să-l primesc până acum. În fine, îmi pare bine că nu te-ai întâlnit cu el.

— Dar m-am întâlnit cu Pevsner, domnule.

— Te-ai întâlnit cu el?

— Da, domnule. Am o poveste lungă de spus o poveste, pe care vă va veni greu să o credeți. Nici eu nu știu dacă este credibilă.

— Atunci să o auzim, Charley.

— Domnule, interveni Miller. Vreți să mă fac nevăzut?

Hall se uită la el.

— Nu, rosti el după câteva clipe. În definitiv, documentul tău a declanșat toată povestea asta. Făcu o pauză. Iar eu am sentimentul că ceea ce știe unul din voi știe și celălalt. Așa că nu, maior Miller, nu vreau să te faci nevăzut.

Se uită la Charley.

— Pe scurt, începu Charley, el spune că nu a furat avionul…

— Ceea ce era perfect de așteptat de la unul ca el, replică Hall.

— … și că ne va ajuta să-l găsim, continuă Charley. În schimbul acestui ajutor, vrea să vă folosiți influența pentru ca guvernul să… reducă nivelul atenției pe care i-o acordă.

În acea clipă sună telefonul. Castillo se uită la Hall.

— Răspunde, decise Hall.

Charley se duse la telefon, îl ridică și spuse:

— Alo.

Tăcu preț de câteva clipe, apoi replică:

— Da, este…

Orei Hussaren…

Nu. Așteaptă.

Își pipăi pieptul și, văzând că nu dă peste niciun pix, îi făcu semn lui Miller să-i dea ceva de scris. Hall i-o luă înainte.

— Bun, rosti Charley. Acum am nevoie de o hârtie.

Miller luă ziarul *The Washington Post* de pe canapea și i-l dădu lui Castillo.

— Bine, rosti Castillo în receptor. Dă-i drumul.

Scrise ceva pe manșeta ziarului, apoi spuse:

— Stai să mă asigur că am înțeles bine. Pronunț pe litere: Able-Baker-Echo-Charley-Hotel-Echo. Corect? Alo? *Alo*? La dracu'!

Puse receptorul înapoi în furcă.

— A închis.

— Haide, Charley, zise Hall, făcându-i semn că vrea amănunte.

— Era un bărbat. Accent american. M-a întrebat dacă sunt maiorul Castillo. I-am răspuns că da. Mi-a zis că are un mesaj de la Alex, dacă îi spun unde am mâncat ieri-seară. I-am spus. Atunci mi-a zis că la ora cinci, ieri după-amiază, avionul 727 se găsea la sol în Abéché, Ciad.

— Alex fiind Pevsner? întrebă Hall.

— Da, domnule.

— De ce ți-a spus maiorul Castillo?

— Știa cine sunt înainte de a-l suna pe Otto Görner, răspunse Charley. De aceea a fost de acord cu interviul, înainte de a ști cu cine are de-a face, voia să-l elimine pe Gossinger.

— Ți-a spus el asta? întrebă Hall.

— Așa cum a spus-o el, Gossinger urma să primească un semn indian de frumusețe, zise Charley. Asta înseamnă un mic cerc roșu în mijlocul frunții.

— Iisuse! exclamă Hall. Și vorbea serios, nu?

— Eu l-am crezut, răspunse Charley.

— N-ar fi trebuit să pleci acolo. Cel puțin nu singur.

— Nu cred că s-ar fi întâlnit cu mine dacă n-aș fi fost singur.

— Am permisiunea de a vorbi, domnule? interveni Miller.

Hall se uită ciudat la el, dar zise:

— Permisiune acordată.

— Două lucruri, zise Miller. Nu cred că a fost o coincidență că telefonul a sunat la cincisprezece minute după ce Charley a intrat în apartament. E prima dată că sună de când sunt aici.

Ceea ce înseamnă că au pe cineva înăuntru, poate plătesc pe cineva din personalul hotelului.

— Mda, își dădu acordul Castillo.

— Și doi, continuă Miller. Pevsner știe unde e avionul pentru că el l-a dus acolo.

— Nu cred că l-a furat el, ripostă Charley. Mi-a spus că are avioanele lui. Că tocmai și-a cumpărat un 767 aproape nou de la o linie aeriană argentiniană care a dat faliment.

— Charley, cred că ar trebui să o iei cu începutul, zise Hall.

— Da, domnule.

— Iar dumneata, Miller, dacă ai vreo întrebare în cursul poveștii, pune-o.

— Da, domnule, rosti Miller.

— Domnule, am trimis un e-mail în care spuneam că nu a apărut la Sacher în prima noapte, începu Charley. Așa că m-am întors acolo seara următoare – adică noaptea trecută – și…

•

— Și cum te-ai descurcat cu femeia care a venit la ușa ta? întrebă Hall zâmbind. Ai încheiat povestea cu faptul că ea s-a ivit la ușa ta cu o sticlă de coniac și apoi te-a condus la aeroport dimineață.

— Speram să nu întrebați, domnule, zise Charley.

— Ticălos ce ești, Charley! rosti Miller.

— De acord, acceptă Charley. Iar acest lucru îmi amintește de faptul la fel de stânjenitor că eram cel puțin pe jumătate beat, iar de acest lucru trebuie să se țină cont.

— Crezi că Pevsner te-a îmbătat special? întrebă Hall.

— Am băut cu toții mult, răspunse Charley. Dar dacă am impresia că a existat o intenție clară de a mă îmbăta? Nu. El bea coniac atunci când l-am întâlnit pe Cobenzl, mi-a oferit și mie, iar eu mi-am zis că nu se face să refuz, după care am ținut pasul cu el. A băut la fel de mult ca mine și ca și Kennedy.

— Și cât de corectă crezi că este această informație – că avionul dispărut se găsea azi-noapte în Ciad?

— Cred că Pevsner o socotește corectă, răspunse Charley. Nu cred că ar risca, la începutul acestei „asocieri de lungă durată și reciproc avantajoasă” de care a pomenit, să-mi ofere o informație îndoielnică – și cu siguranță că nu mi-ar furniza o informație falsă.

— Bine. Asta înseamnă că va trebui să-i spunem lui Powell, zise Hall.

Își scoase telefonul mobil din buzunarul hainei și apăsă pe una din tastele de apelare rapidă.

— Matt Hall pentru directorul Agenției, vă rog, zise el. John, vorbesc la mobil, dar voiam să-ți spun asta cât mai repede posibil. Chestia pe care o căutăm cu toții a fost văzută, conform unor informații pe care le socotesc suficient de corecte ca să ți le transmit, într-un loc numit Abéché – Able-Baker-Echo-Charley-Hotel-Echo – din Ciad seara trecută la ora cinci…

Nu, la mobil nu pot. Îți voi spune mai multe diseară într-o cameră securizată. Acum îți transmit o informație pe care o consider suficient de corectă ca tu să începi să…

Bine. Din nou. Able-Baker-Echo-Charley-Hotel Echo. Ai notat?

Ne vedem în curând.

Își ținu telefonul în palmă și apăsă o altă tastă de apelare rapidă.

— Matt Hall pentru directorul Schmidt, vă rog…

Sunt bine, Mark. Mulțumesc. Tu?

Mark, n-am primit încă dosarul FBI pe care l-am cerut despre Aleksandr Pevsner. Se întâmplă ceva?

Păi, dacă e pe biroul tău eu nu-l pot citi, nu?

Cum adică nu erai sigur că îl mai vreau?

Tonul vocii lui Hall se schimbă și Miller și Castillo se uitară la el. Chipul lui sugera că nu-i plăcea deloc ce aude.

— Ei bine, Mark, mai întâi directorul CIA nu și-a găsit timp în programul lui încărcat ca să-mi spună că el nu crede că ar fi cine știe ce de capul acestui „scenariu fantezist cu Pevsner imaginat de agentul ăla al forțelor speciale din Luanda”, dar chestia asta nu are nicio legătură cu povestea de acum, nu?

Da, evident că încă îl mai vreau…

Imediat ce îl am în mână. Trimite-l prin mesager chiar acum…

Da, evident că îmi dau seama că e strict secret…

Atunci trimit unul din agenții serviciului meu secret să îl ia…

Ți se pare că sunt furios? Nu-mi imaginez de ce…

De fapt, nu sunt în biroul meu. Sunt în camera 404 din Mayflower. Dar dacă crezi că pot apărea probleme, pot dispune ca un agent al serviciului secret să vină la tine în birou în cinci minute…

Bine. Perfect. Îl voi aștepta. Și dacă tot vorbesc cu tine, Mark, mai am nevoie de ceva imediat ce poți face rost. Vreau dosarul unuia din agenții tăi speciali, poate un fost agent special. Un individ pe nume Howard Kennedy…

Corect. Howard Kennedy…

Păi, dacă ai mai mulți agenți cu numele Howard Kennedy, cred că va trebui să-mi trimiți dosarele tuturor…

Nu vreau să par pus pe ceartă, Mark, și îmi pare rău că tu crezi asta. Nu am crezut nicio secundă că tu și directorul CIA hotărâți împreună ce anume să-mi trimiteți ca răspuns la memoriul dr. Cohen, deoarece așa ceva m-ar zbârli rău de tot, dar încep să mă întreb de ce povestea asta se transformă într-o problemă…

Tu cum i-ai spune, Mark?

Câtă vreme îți poate lua să aduni dosarele tuturor Howard Kennedy care există și care au fost sau încă sunt agenți speciali FBI?

Ca să fiu sincer, nu cred că ar trebui să aștept atât de mult. Dacă există vreun motiv pentru care nu pot primi aceste dosare până mâine-dimineață la ora nouă, ce-ar fi să-mi trimiți un memoriu oficial pe care să i-l pot arăta lui dr. Cohen?

Da, cred că ai dreptate. Se pare că avem o problemă de comunicare. Aștept dosarul Pevsner. Mă bucur că am vorbit cu tine, Mark.

Închise telefonul și îl băgă în buzunar.

— A început războiul ogrăzilor personale, anunță el. Mă temeam de asta. Se întoarse către maiorul Miller și zise: Sper că înțelegi că trebuie să întreb asta.

— Domnule?

— I-ai făcut avansuri sau gesturi care pot fi socotite ca avansuri doamnei Wilson?

— Nu, domnule.

— Când ai luat masa cu ea, cât ai băut?

— Nu am luat niciodată masa cu doamna Wilson, domnule.

— Ai băut vreodată ceva cu ea?

— Nu, domnule.

— Eu am băut, zise Charley.

— *Tu*? se miră Hall, apoi, când Charley dădu din cap, întrebă: Și te-ai dat la ea?

— Mai degrabă ea s-a dat la mine, răspunse Charley.

— Și?

— Eram într-o dispoziție foarte receptivă, domnule.

— Iisuse Hristoase! exclamă Miller. Ți-am spus că e periculoasă!

— Dar mi-ai mai spus că nu primește acasă ce are nevoie. Și e o femeie extrem de atrăgătoare. În acel moment eu trebuia să cred povestea ei că e reporter la *Forbes*, iar ea credea că sunt un coleg ziarist pe nume Gossinger.

— Dar tu știai cine e? insistă Hall.

— Da, domnule. Dick mi-a spus cine e.

— Și că „nu primea acasă ce avea nevoie”. La ce anume te-ai referit prin asta, Miller?

— Domnule, ideea e că doamna Wilson e cu vreo douăzeci de ani mai tânără ca soțul ei. Zvonurile care circulă spun că lui îi plac bărbații tineri și s-a căsătorit ca să aibă o acoperire.

Hall se uită lung la el, dar nu răspunse. În schimb, se întoarse către Castillo.

— Spune-mi, Charley. Adevărul, te rog. Rahatul a ieșit la iveală, ca să mă exprim așa. De ce te-ai culcat cu doamna Wilson?

— Privind retrospectiv, domnule, a fost un gest iresponsabil. Ea voia să citească articolul meu…

— De ce?

— Probabil ca să vadă dacă am într-adevăr un articol; era vorba de un jurnalist. A mirosit ceva; l-a trimis pe Dick să mă verifice. Apoi, presupunând că aveam un articol, a vrut să știe ce am aflat și ce voiam să scriu despre avionul dispărut.

— Și ce are asta de-a face cu sexul?

— I-am spus că poate vedea articolul imediat ce *Tages Zeitung* pleacă la tipar. Atunci ea mi-a replicat: Ce-ar fi să o facem între timp?

— Moment în care ți-ai pus lacăt creierului și ți-ai pornit scula, zise Miller, uluit.

— Presupun că poți spune și așa, admise Charley.

— Mi se pare o prezentare succintă, Charley, zise Hall, clătinând din cap. Puțin cam neșlefuită, dar la țintă. Sper să fi meritat. Chestia asta – flirtul ăsta – s-ar putea dovedi extrem de costisitor.

Hall se uită la ceasul de la mână.

— Nu știu când va apărea tipul de la FBI, dar nu cred că am să mă întorc la birou. Mă îndoiesc că îți vor da ție dosarul Pevsner. Putem să mâncăm ceva și să bem o cafea?

— Cafea și un platou mare cu *hors d'oeuvres* vin imediat, domnule, zise Charley, ducându-se la telefon.

— Domnule, mi se permite o sugestie? întrebă Miller.

Hall se gândi înainte de a răspunde:

— Desigur, de ce nu?

— Ce a spus Pevsner – sau fostul agent FBI, mă rog, unul din ei, despre existența unei legături în Philadelphia?

Hall dădu din cap că înțelege.

— Domnule, aș putea fi util în rezolvarea acestui aspect.

— Cum?

— Tata și comandantul poliției sunt prieteni, domnule. Comandantul Kellogg.

— Miller, o să le spunem celor de la FBI ce a aflat Charley la Viena. Cu siguranță se vor ocupa ei de asta, inclusiv de contactarea poliției din Philadelphia.

— Domnule, uneori cooperarea dintre FBI și poliție nu e chiar atât de bună.

— Adică?

— Sunt sigur că polițiștii vor răspunde la toate întrebările puse de FBI. Dar probabil că nu o vor face foarte repede. Și sunt sigur că nu le vor spune nimic despre informatorii lor sau despre propriii oameni infiltrați în rândurile musulmanilor, sau…

— Și crezi că ar avea încredere în tine?

— Mai mult decât în FBI, răspunse Miller. Mai ales dacă Kellogg ar ști că pun aceste întrebări în numele dumneavoastră.

Hall respiră adânc și clătină din cap.

— Charley, ai auzit? întrebă el.

— Da, domnule.

— Nu la asta mă refeream, Charley și o știi prea bine. Ce crezi?

— Mă gândeam, domnule, că, dacă președintele… pot vorbi despre asta?

Hall îl studie câteva clipe pe Miller, apoi se întoarse spre Castillo.

— Știe că lucrezi la ordinele președintelui, nu-i așa?

— Cred că și-a dat seama de asta, domnule.

— De vreme ce rahatul a ieșit la iveală..., zise Hall, făcându-i semn lui Castillo să continue.

— Domnule, dacă președintele vrea să știe cine știa ce anume și când anume, iar copoii din Philadelphia au habar de ceva, nu va dori el să afle când a aflat FBI-ul despre povestea asta?

Hall se uită lung la el.

Charley își spuse: „Se gândește, dar nu dacă Miller să plece sau nu la Philadelphia".

— Tocmai mi-a trecut prin minte un gând de birocrat de Washington de care mă rușinez puțin, mărturisi Hall. Mă gândeam: „Doamne, dacă dăm primii de avionul ăla, o groază de oameni se vor vedea băgați în rahat și se vor supăra rău pe noi. Și o să vrea să se răzbune".

— Așadar, Miller nu mai pleacă la Philadelphia? întrebă Charley.

— Depinde, răspunse Hall.

Își scoase telefonul mobil din buzunar și apăsă altă tastă de apelare rapidă.

— Matt Hall pentru generalul Naylor...

„Ei bine, trebuie să vorbesc cu el, chiar acum".

Se întoarse către Castillo și Miller.

— Comandantul-șef al Central Command face jogging pe plajă, anunță el zâmbind.

Comandantul general al Central Command nu reușea niciodată să se izoleze complet de lume; în mai puțin de nouăzeci de secunde, Naylor răspunse la apel.

— Se pare că la tine bate vântul cam tare, Allan, zise Hall. Și cum stai cu arsurile solare? La vârsta ta...

În aparență, generalul nu găsi comentariile amuzante. Hall zâmbi.

— Calm, calm, Allan. Nu, chestia asta nu putea aștepta. Este important, dar vorbim amândoi pe mobil, corect? Așa că va trebui să ai încredere în mine. Ultimul tip pe care mi l-ai trimis? Aș vrea să-l folosesc la fel cum îl folosesc pe primul. E-n regulă cu tine? Mai important, dacă îl bag în vreun bucluc, spune...

Bineînțeles că el s-a oferit.

Hall îi dădu telefonul lui Miller.

— Da, domnule?

— Da, domnule, înțeleg. Mulțumesc, domnule. Da, domnule.

Îi dădu telefonul lui Castillo.

— Da, domnule?

Da, domnule, sunt bine…

Da, domnule, așa voi face.

Castillo înapoie telefonul lui Hall.

— Mersi, Allan. Te sun eu când putem vorbi. Bucură-te de alergare.

Hall băgă telefonul în buzunar.

— Ce ți-a spus, Miller?

— Domnule, a spus OVCG, mă voi supune ordinelor dumneavoastră. Ordinul oficial al CentCom va fi publicat mâine.

— OVCG? se miră Hall.

— Ordinul Verbal al comandantului general, domnule, răspunse Miller.

— Bine. Uitasem de asta. Asta dacă am știut vreodată ce înseamnă. Când am fost în armată nu am văzut niciodată un general la față.

— Este o procedură standard, domnule, zise Charley, atunci când nu există răgazul de a publica ordinele.

Hall dădu din cap.

— Am înțeles că ți-au fost revocate permisele de securitate, îi zise el lui Miller. Din acest moment ți le dau înapoi. Charley, sună la birou și dictează-le un memorandum oficial.

— Da, domnule. Ce vreți să-i dați?

— Tot ce avea înainte de a-i fi retrase, replică Hall. În plus, te autorizez să-i spui tot ce consideri necesar să știe despre ordinele pe care le-ai primit de la președinte.

— Da, domnule.

— Și să bagi și asta în memorandum, ca să fie oficial! ordonă Hall.

— Da, domnule, zise Castillo și apăsă o tastă de apelare rapidă de pe telefonul lui mobil.

— În vreme ce el face asta, zise Hall, tu vezi dacă poți da de comandantul Kellogg la telefon.

— Da, domnule, răspunse Miller.

•

— Mulțumesc, domnule comandant, zise Hall. Când veți ajunge la birou, la ora opt, maiorul Miller și asistentul meu personal, un domn pe nume Castillo, vor fi acolo. Este un lucru important și vă sunt recunoscător pentru înțelegere.

Observă privirea lui Castillo și închise telefonul.

— Mda, te duci și tu. Din câteva motive. În primul rând, este evident că n-avem timpul necesar să-i facem lui Miller legitimații. În al doilea rând, vreau ca amândoi să fiți plecați o vreme din oraș.

— Da, domnule. Dar dacă apare vreun alt mesaj de la Pevsner?

— M-am gândit, dacă n-ai nimic împotrivă, să-i spun lui Joel Isaacson să pună un om aici, în apartament. Va ști doar ce trebuie să știe. Astfel, dacă apare vreun apel pentru tine, ești plecat din oraș, dar poți fi apelat pe telefonul mobil și îi va da apelantului numărul tău.

— Va funcționa, domnule, în ceea ce îl privește pe Pevsner. Dar dacă aduceți aici oameni de la serviciul secret, vor ști că locuiesc aici. Nu va genera probleme chestia asta?

— Știu deja unde locuiești. Și mai știu probabil o groază de alte lucruri despre tine. De ce crezi că numele tău de cod este Don Juan?

— Chiar așa? chicoti Miller.

— Și doar nu credeai că Isaacson și McGuire m-ar fi lăsat să vin singur aici, nu?

— Mi-am pus problema asta, domnule. Dar odată ce ajung aici…

— Te referi la improbabilitatea ca tu să poți plăti chiria pentru acest loc din salariul tău de militar?

— E genul de lucru care generează bârfe, domnule.

— De ce? Dacă eu știu despre ce e vorba înseamnă că am aprobat.

— Da, domnule.

— Nu cred că va trebui să-i spun lui Joel să le amintească să-și pună lacăt la guri, dar o voi face.

— Când vreți să plecăm, domnule?

— Aș vrea să vedeți ce are FBI-ul legat de amicul vostru Pevsner, dar asta poate aștepta până la întoarcerea voastră. Mi-ar plăcea să vă știu plecați din oraș înainte de a mă duce la Casa Albă.

Castillo se uită la ceas.

— Tocmai am ratat Metrolinerul, anunță el. Mai e unul peste o oră.

— E suficient, zise Hall.

Castillo se duse la telefon.

— Pe cine suni? se interesă Miller.

— Recepția, răspunse Castillo, după care vorbi în receptor: Aici domnul Castillo. Am nevoie de două bilete la clasa întâi la următorul Metroliner către New York. Treceți costul lor pe camera mea și aranjați să mă aștepte un taxi în jumătate de oră ca să mă ducă la Union Station.

— Să știi că ai cerut „două bilete către New York", zise Miller după ce Castillo puse receptorul în furcă.

— Mda, știu. Cred că ai avut dreptate în legătură cu momentul acelui apel de la omul lui Pevsner. Mă gândeam că, dacă aș vrea informații despre cineva care stă la un hotel, aș băga câteva bancnote verzi în buzunarul recepționerului. Cred că el este ticălosul. Sunt aproape sigur că așa a aflat Kennedy că maiorul Castillo nu e iubitul lui Karl Gossinger. Și n-aș...

— A crezut așa ceva? se miră Miller, vizibil amuzat.

— Mda. Și nu m-ar surprinde dacă și cineva de la CIA l-ar întreba despre tipul de la apartamentul 404. Directorul Powell părea extrem de curios în privința mea.

— Chiar crezi că ar ordona o asemenea investigație? întrebă Hall.

Castillo dădu din cap.

— Și fie a promis bani, fie a apelat la patriotism pentru ca omul să mă supravegheze. Poate greșesc – și mi-ar plăcea să greșesc – dar dacă am dreptate, îmi place ideea că doi spioni – al lui Powell și al lui Pevsner – o să caute înnebuniți printre oamenii care se dau jos din tren în Gara Penn din New York căutându-ne pe mine și pe cel care e cu mine.

— Ce ai împotriva directorului CIA? întrebă Hall.

— Nu-mi place cum l-a tratat pe Dick, răspunse Castillo. V-a spus că nu va lua nicio măsură împotriva lui și apoi l-a eliberat din funcție din motive întemeiate. Dacă i se întâmplă așa ceva unui ofițer de armată, e ca și cum și-ar fi dat demisia, iar el știe asta.

— Mă ocup de problema asta, promise Hall. Eu...

Se auzi o bătaie scurtă în ușă.

Era un comisionar din hotel cu o tavă mare pe care se găseau *hors d'oeuvres* și două vase mari pline cu cafea.

•

Cincisprezece minute mai târziu se auzi o altă ciocănitură în ușă.

Castillo deschise ușa. Erau doi bărbați în costum. Unul din ei ducea o geantă diplomat. Când se uită pe coridor, Castillo îl văzu pe Joel Isaacson venind spre ușă dintr-o direcție și pe Tom McGuire venind din direcție opusă.

„Probabil că au impresia că tipii ăștia doi au ceva necurat în ei”.

— Da? întrebă Castillo.

— Îl căutăm pe secretarul de stat Hall, zise bărbatul mai vârstnic.

— Cine sunteți?

Omul care vorbise scoase o legitimație îmbrăcată în piele din buzunar și o ridică la vedere.

— O, măi să fie, FBI-ul! exclamă Castillo, mai tare decât era nevoie.

Obținu un zâmbet de la Isaacson înainte ca acesta să se oprească în dreptul ușii învecinate și să dea impresia că introduce un card de plastic în dispozitivul de deschidere.

— Intrați, vă rog, zise Castillo. Secretarul de stat vă așteaptă.

— Bună ziua, domnule secretar, rosti unul din cei doi agenți. Eu sunt inspectorul Doherty de la biroul directorului Schmidt.

Hall îi zâmbi și întinse mâna.

— Domnule secretar, avem un dosar pentru dumneavoastră, dar este scos din dosarele personale ale directorului nostru și el l-ar vrea înapoi – dacă se poate ar vrea să i-l ducem înapoi chiar acum, după ce vă veți uita pe el.

Îi dădu lui Hall o mapă care conținea un dosar cu coperte de carton. Hall se uită la el, apoi la Doherty. Expresia de pe chip arăta clar că nu-i plăcea deloc să audă că Schmidt voia dosarul înapoi imediat.

— Directorul Schmidt va copia tot conținutul dosarului pentru dumneavoastră, domnule, anunță Doherty.

— În acest caz, Charley, zise Hall, dându-i mapa lui Castillo, cred că ar fi mai bine ca tu și Miller să vă uitați repede prin acest dosar înainte de a pleca.

Expresia de pe chipul lui Doherty arăta că individului nu-i plăcea deloc ce aude.

— Cu tot respectul, domnule, acești domni au permisele necesare ca să vadă dosarul?

Hall nu răspunse. Pe chipul lui răspunsul se întipărise suficient de clar.

— Înțelegeți, domnule, că trebuia să întreb.

Dosarul însemna un teanc gros de foi, prinse o agrafă mare de aluminiu.

— Aveți acolo cafea, domnule Doherty, îl invită secretarul de stat.

— Mulțumesc, dar nu, mulțumesc.

Castillo se duse la canapea, puse dosarul pe măsuța de cafea și începu să-l răsfoiască. După câteva secunde, Miller se așeză lângă el.

— Sper să înțelegeți, domnule secretar de stat, la fel ca și acești domni, că unele materiale din acest dosar nu au fost confirmate încă, zise Doherty.

Castillo închise dosarul.

— Domnule, eu și Miller avem nevoie de mai mult timp decât avem acum la dispoziție, anunță el.

— Bine, acceptă Hall. Atunci ar fi mai bine să plecați. Tu și Miller puteți citi fotocopiile când vă întoarceți.

Castillo luă dosarul și vru să-l bage înapoi în mapă.

— Lasă-l așa cum e, te rog, zise Hall. Voi citi cât voi putea de mult înainte de a trebui să plec spre Casa Albă.

— Da, domnule, zise Castillo.

El și Miller se duseră în dormitor. În cinci minute – cu Castillo purtând haină și cravată – apărură cu valize după ei.

Hall își ridică privirea din dosar.

— Păstrați legătura cu mine! le ordonă el.

TREI

Casa Albă

1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
17:25, 8 iunie 2005

Secretarul Hall auzise – fără ca asta să-i displacă – de faptul că pasagerii a doar trei vehicule erau exceptați de la o inspecție

riguroasă înainte de a fi admiși pe teritoriul Casei Albe: limuzina prezidențială, limuzina vicepreședintelui și mașina GMC Yukon XL albastră cu care secretarul de stat venea de obicei la Casa Albă.

Se gândi la acest fapt în vreme ce Yukonul se apropia de porți. Fu mulțumit să-și dea seama că se putea bucura de această mică favoare în vreme ce John Powell și Mark Schmidt nu. În acel moment nu prea îi avea la inimă pe directorii CIA și FBI.

Ca atare, fu surprins și un pic dezamăgit când agentul în uniformă de la poartă făcu semn vehiculului să oprească.

Joel Isaacson coborî geamul portierei din dreptul șoferului.

— Bună seara, domnule secretar de stat, rosti agentul de pază. Domnule, președintele vă cere să vă duceți în apartamentul lui înainte de a vă duce în sala de ședințe.

•

Natalie Cohen stătea picior peste picior pe canapeaua din livingul apartamentului prezidențial. Își ridică mâna într-un salut lipsit de formalitate când Hall își făcu apariția pe ușă.

Președintele ședea tolănit pe un fotoliu, ținând în mână un pahar de cristal care mai mult ca sigur conținea băutura lui preferată, Maker's Mark, cu gheață.

— Vrei și tu unul, Matt? întrebă el, ridicând paharul. Ca să capeți curaj pentru confruntarea cu Powell?

— Nu mă voi confrunta cu Powell, ripostă Hall, apoi își reveni și adăugă: E cazul, domnule președinte?

— Păi, să-ți spun ce rezultate a avut până acum mica noastră expediție la pescuit, zise președintele.

Arătă înspre un șir de sticle de pe un dulăpior. Hall se duse într-acolo, spunându-și că dăduse de belea și avea nevoie de curaj, nu de ceva de băut, apoi își turnă câțiva centimetri de bourbon într-un pahar și luă o înghițitură.

După care se sprijini de dulăpior și se uită la președinte.

— FBI-ul a aflat că Lease-Aire Inc. a depus o cerere pentru pierderea avionului său, care se află acum în proporție de șaptezeci la sută pe fundul Oceanului Atlantic.

— Și nu era de așteptat așa ceva, domnule?

Președintele ridică mâna în semn că nu dorea să fie întrerupt.

— Directorul CIA a raportat că a găsit de cuviință să-l elibereze din funcție pe agentul rezident din Luanda în primul

rând pentru că i-a dat maiorului tău specialist în limbi străine materiale secrete care fuseseră deja evaluate și găsite inutile de către Langley pentru că maiorul tău i-a spus că lucrează pentru mine – trebuia să fie o operațiune secretă, îți amintești? – și în al doilea rând pentru că s-a îmbătat ca un porc la cină – scuze, Nat…

Dr. Cohen ridică mâna exact la fel cum o ridicase când Hall intrase în încăpere.

— … și pentru că s-a dat la șefa lui.

Președintele luă o înghițitură din băutura lui, după care se uită la Hall, așteptându-i reacția.

După trei secunde de gândire, secretarul de stat luă decizia profund filosofică pe care o învățase în Vietnam, atunci când se punea problema salvării unor vieți: *Alege oameni în care ai încredere și ai încredere în oamenii pe care îi alegi.*

— După părerea mea, domnule președinte, zise Hall, există o probabilitate de aproape sută la sută ca avionul dispărut să nu se găsească pe fundul Atlanticului.

— E, *asta chiar* că e interesant, rosti dr. Cohen.

— Nu cumva *știi* unde e, Matt? întrebă președintele foarte încet.

— Domnule președinte, există în procent de aproape optzeci la sută posibilitatea ca la ora cinci ieri după-amiază avionul să se fi găsit pe un aerodrom izolat din Ciad, într-un loc numit Abéché. L-am informat despre asta și pe directorul CIA.

— Și care e sursa informațiilor tale, Matt? întrebă dr. Cohen.

— Un traficant rus de arme pe nume Aleksandr Pevsner.

— Și ce a zis directorul CIA când i-ai spus că ai aflat de la domnul Pevsner că avionul se găsește în Ciad? întrebă președintele, apoi, fără să-i acorde lui Hall răgazul de a răspunde, continuă: Iar acest domn Pevsner ți-a spus cumva ce caută avionul în Ciad?

— Pe scurt, domnule, avionul este acum pregătit ca să fie direcționat spre Clopotul Libertății din Philadelphia de către un grup de somalezi care își spun Legiunea Sfântă a lui Mahomed.

— I-ai spus și asta lui Powell? întrebă președintele.

— Nu, domnule. Doar că am informații de încredere că avionul se află în Abéché.

— Nu te-a întrebat care e sursa ta?

— Ba da, domnule. Dar i-am explicat că vorbesc de la un telefon nesecurizat.

— Tipul ăsta, Pevsner, a mai apărut și înainte, zise președintele. După cum spune Powell, este un gangster rus, șeful mafiei rusești. Ești conștient de asta?

— Domnule președinte, v-a spus directorul CIA și de faptul că Agenția folosește avioanele lui Pevsner ca să transporte diverse lucruri sub acoperire? Și că Pevsner furnizează tot felul de arme acolo unde este nevoie?

— Nu, răspunse președintele, gânditor. Nu mi-a menționat așa ceva.

— Cum ai luat contactul cu Pevsner? întrebă dr. Cohen. Cum s-a întâmplat?

— Contactul a fost realizat prin maiorul Castillo, răspunse Hall. Vreți toate detaliile?

— Absolut toate, domnule secretar, replică președintele. Fiecare detaliu blestemat!

•

Dură aproape zece minute.

— Bine, dr. Cohen, rosti președintele. Ai auzit această relatare fascinantă: ești consilierul meu pe probleme de securitate – sfătuiește-mă.

— Am primit toate informațiile, Matt? întrebă dr. Cohen.

— Mai sunt unul sau două lucruri, dar nimic care să implice locația avionului sau ce au de gând teroriștii să facă cu el.

— La naiba, am spus că vreau toate detaliile, Matt!

— Da, domnule. Maiorul Miller nu s-a dat la doamna Wilson.

— Așa spune el, nu?

— Doamna Wilson s-a dat la maiorul Castillo când îl credea jurnalist german. Iar el s-a lăsat prins.

— Interesant, rosti dr. Cohen.

— Și…

— Aș vrea să aud asta de la maiorul Castillo, interveni președintele. Aș vrea să aud toată această poveste sălbatică și incredibilă din nou din gura lui.

— Domnule, acum el se află în Metroliner către Philadelphia. Îl pot suna ca să-i spun să se întoarcă, dar ar dura câteva ore…

— Verifică posibila conexiune musulmană din Philadelphia? întrebă dr. Cohen care, văzând că Hall dă din cap, continuă: Domnule președinte, nu veți avea timp să verificați personal

povestea lui Castillo. Va trebui să luați o decizie și să o faceți chiar acum.

— Știu că trebuie să iau o decizie, Natalie, rosti președintele. Părea mai degrabă obosit decât sarcastic. Ce vreau eu de la tine este un sfat în legătură cu această decizie.

Femeia nu-i răspunse imediat.

— Haide, Natalie. De-aia câștigi atâția bani, ce naiba, o zori președintele.

— Domnule, sfatul meu – soția dumneavoastră e în Chicago, corect?

Președintele dădu din cap.

— Domnule, eu cred că ar trebui să chemați pușcașii marini și elicopterul, și să vă duceți la Camp David, luându-l pe Matt cu dumneavoastră. Niciun fel de explicație nimănui.

— Ce să fac cu Powell?

— Mă duc eu în sala de ședințe și le spun – lui și lui Schmidt – că exact înainte de a pleca spre Camp David mi-ați transmis să-i spun că vreți mult să știți dacă acel avion dispărut este sau era în locul ăsta din Ciad…

— Abéché, rosti Hall.

— Mersi, replică ea. Și că trebuie să vă dea de știre imediat ce află.

— Și de ce ar trebui ca eu, adică Matt și cu mine să mergem la Camp David? se miră președintele.

— Pentru că acolo v-ați duce cu el dacă i-ați cere să-și prezinte demisia, zise dr. Cohen.

— Până mâine-dimineață ar trebui să știe dacă acel avion este acolo unde crede Matt că este, gândi președintele cu voce tare.

— Pot să vă sugerez, domnule președinte, să reveniți aici mâine cam pe la această oră? zise dr. Cohen.

— Bine, acceptă președintele după câteva clipe de gândire. S-o facem.

Dr. Cohen luă receptorul unui telefon cu multe butoane de pe măsuța de cafea și apăsă pe unul dintre ele.

— Aici e dr. Cohen, zise ea. Președintele are nevoie imediat de Marine One pentru un zbor până la Camp David. Nu se va face niciun fel de anunț înainte sau după plecare. Toate întrebările vor fi direcționate spre mine.

Puse receptorul înapoi în furcă.

— Mulțumesc, Natalie, zise președintele. După aceea se uită la Matt Hall. Iisuse Hristoase, Matt! Chiar vor să intre cu avionul ăla în Clopotul Libertății?

PATRU

La bordul Marine One
Casa Albă

1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
18:10, 8 iunie 2005

Pilotul elicopterului anunță:

— Marine One decolează.

Aparatul Sikorsky VH-3D *Sea King* aparținând HMX-1, Escadronul prezidențial de elicoptere al pușcașilor marini, se înalță de la sol, ridicându-se repede și lejer de pe pajiștea Casei Albe, după care se răsuci încet în direcția Camp David.

Președintele Statelor Unite rosti:

— Mă simt ca Nixon care fugea din fața mulțimilor înfuriate de la Casa Albă cu un zâmbet strâmb pe față.

— Domnule președinte..., începu secretarul de stat pentru securitate națională.

— Ce e, Matt?

— Voiam să spun că îmi pare rău – și chiar îmi pare din pricina belelelor apărute – dar în realitate vreau să spun mulțumesc pentru că ați avut încredere în mine în această chestiune.

Președintele dădu din mâna dreaptă în semn că „nu era nevoie de așa ceva”, apoi zise:

— Știu că tu crezi ceea ce mi-ai spus. Și mi se pare evident că nu pot risca să ignor – oricât de incredibil ar părea – posibilitatea ca acești lunatici să intenționeze cu adevărat să intre cu avionul ăla în centrul Philadelphiei și să aibă mijloacele de a-și materializa intențiile.

Hall nu replică.

— Iar noi suntem pe punctul de a vedea cât de eficientă este tehnologia de care dispunem, nu? Chiar acum Natalie îi spune lui Powell că vreau să aflu ce se petrece sau ce s-a petrecut pe aerodromul ăla din Ciad și foarte curând sateliții vor arunca o privire acolo.

— Domnule președinte, sunt conștient că intru pe teritoriul directorului Powell, dar mai e ceva ce s-ar putea face.

— Ce anume?

— Domnule, nu i-am spus nimic din toate astea generalului Naylor.

— Naylor? De ce să o fi făcut?

— E posibil ca el să dispună de mijloacele de a afla ce se petrece în Abéché, poate chiar înainte de a o face CIA sau oricine ar mai putea oferi o mână de ajutor Agenției.

— Nu crezi că Powell va face asta oricum? Iisuse, chiar nu-ți place deloc de el, nu?

— Ați pus două întrebări, domnule. Nu, nu-mi place de el. Și nu, nu cred că va cere ajutorul generalului Naylor până când nu se va vedea cu spatele lipit de zid și va fi nevoit să o facă. Acum nu e interesat decât ca Agenția lui să iasă bine din asta.

— E o acuzație a naibii de serioasă, Matt.

— Da, domnule, îmi dau seama de asta. Dar responsabilitatea mea este securitatea națională și eu sunt dispus să recunosc că am nevoie de tot ajutorul posibil.

— Alte două întrebări. Prima, ce crezi că ar putea face generalul Naylor ca să ajute? A doua, ce naiba a stârnit disputa asta dintre tine și Powell? Până ieri credeam că voi doi vă înțelegeți destul de bine.

— M-a mințit, răspunse Hall. Mi-a dat cuvântul lui că nu va lua niciun fel de măsură disciplinară împotriva maiorului Miller și apoi s-a repezit să-l pedepsească.

— Ce a făcut?

— L-a eliberat din funcție din motive întemeiate – nici măcar nu vreau să menționez de minciuna aia cu datul lui Miller la doamna Wilson – pe deplin conștient că atunci când un ofițer este eliberat din funcție pe motive întemeiate cariera lui s-a dus dracului.

— A ales să o creadă pe doamna Wilson. Cred că i se spune „loialitate în jos pe scara ierarhică”, rosti președintele. Iar de unde mă aflu eu, și tu demonstrezi același lucru față de maiorul

Castillo... și față din maiorul Miller, care nici măcar nu îți aparține.

— Îmi aparține acum, domnule. Generalul Naylor mi l-a alocat temporar. Și, domnule, nu știu ce poate face generalul Naylor. Dar poate că are ceva – chiar și doar o idee – și cred că ar fi bine să încercăm și pista asta.

— O să mă gândesc, rosti președintele.

•

În vreme ce stătea în ușa elicopterului pregătindu-se și să urce într-una din mașinuțele de golf aliniate pentru a-i duce pe oaspeți la cabanele din Camp David, președintele se răsuci pe călcâie.

Hall venea imediat după el.

— Mi se pare că maiorul Miller a fost o victimă nevinovată în această bătălie. Nu-mi place asta. Ce pot face ca să-l ajut?

Întrebarea îl surprinse pe Hall. Nu se gândise niciodată la posibilitatea ca președintele să se ofere să-l ajute pe Miller.

— Domnule, cred că, dacă i-ați scrie lui Miller o scrisoare de apreciere pentru serviciile oferite – fără să specificați, doar să spuneți că în condiții extrem de dificile pentru cineva cu rangul și experiența lui – și să i-o trimiteți prin intermediul DIA – ei sunt cei care vor să îl răstignească...

— O scrii tu și o semnez, îl întrerupse președintele. Dar sună-l mai întâi pe generalul Naylor și, fără să-i pomenești de problema cu directorul CIA, spune-i că, dacă are la dispoziție vreun mijloc să afle dacă acel avion blestemat este sau a fost în Ciad, să o facă imediat.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule președinte.

CINCI

Hotelul Warwick
1701 Locust Street
Philadelphia, Pennsylvania

20:30, 8 iunie 2005

— Aș vrea tare mult să vii acasă la mine, Charley, zise maiorul H. Richard Miller Jr., când taxiul opri în fața hotelului.

— Sunt sigur că în cele din urmă l-ai face pe tatăl tău să priceapă ce s-a întâmplat, dar în timpul scurs între momentul în care îi vei spune că ai fost eliberat din funcție din pricina a ceva ce eu te-am rugat să faci și momentul în care el va înțelege – adică treizeci de secunde sau treizeci de minute, depinde – aș prefera ca eu să nu mă găsesc prin preajma generalului Miller, mulțumesc.

— Lașule, rosti Miller, chicotind, după care lăsă baltă ideea. Vin să te iau de dimineață la ora șapte și jumătate, anunță el. Să mă aștepți pe trotuar, bărbierit și plin de energie în urma faptului că ți-ai lăsat scula să se odihnească peste noapte.

Castillo îi arătă degetul mijlociu și ieși din taxi.

Prima impresie văzând Hotelul Warwick fu aceea că era o clădire drăguță. Un hol drăguț, cu un aranjament floral impresionant – intrând, verifică dacă erau flori adevărate, și erau – pe o masă frumoasă. În dreapta era intrarea spre restaurant – putea vedea suficient de multe lucruri ca să-și dea seama că și acesta era un loc de primă mână – și un bar.

În bar se afla o femeie tânără. Nu arăta ca o prostituată, dar uneori era greu să-ți dai seama. Castillo decise să acorde brunetei și hotelului beneficiul îndoielii. Hotelul nu părea genul de loc unde asemenea doamne erau încurajate sau lăsate să își practice profesiunea. Iar bruneta chiar nu arăta a prostituată.

Fu mulțumit și de cameră. Era mare, cu tavanul înalt, cu un pat imens, iar baia era plină de sticluțe mici cu șampoane de calitate și apă de clătit gura, și pachețele cu săpun scump, de genul pe care Castillo obișnuia să le ia în trusa de igienă personală la plecarea în călătorie în ideea că poate următorul hotel la care avea să stea nu acorda nicio importanță nevoii clienților de a face baie, de a se spăla sau de a-și clăti gurile.

„Nu că aș avea nevoie de o baie sau să-mi clătesc gura.

Am nevoie de ceva de băut, poate vreo două beri – dar nu mai mult de două – și apoi de ceva de mâncare, și pe urmă de un pic de somn. Dick mi-a spus să îl aștept pe trotuar în față la șapte și jumătate.

Iisuse, ultima dată când am stat întins în pat a fost la Viena. Oare asta – împreună cu Cobenzl, cu *Drei Hussaren,* cu Pevsner și cu Inge – s-a petrecut noaptea trecută?

O *singură bere,* apoi ceva de mâncare și la culcare.

Dar nu în restaurant. Nu vreau un meniu complet și urăsc să mănânc singur la o masă de restaurant.

Poate că au sandviciuri la bar.

Asta se bazează exclusiv pe dorința mea de a mânca ceva ușor, nu de a o vedea pe brunetă.

Chiar așa e, și oricum până ajung eu acolo probabil că ea nu va mai fi. Fetele drăguțe – iar noi am decis că ea face parte dintre ele – nu stau prin jurul hotelurilor unde diverși tineri cu gonadele ieșite de sub orice control ar putea crede că sunt disponibile”.

Maiorul Carlos G. Castillo stătu în cameră doar zece minute după care ieși, luă ascensorul și coborî până în holul hotelului.

Bruneta continua să stea singură la bar.

În acel moment maiorul s-ar fi dus direct spre restaurant dacă n-ar fi văzut patru bărbați în bar, șezând la o masă și mâncând niște sandviciuri cu o crustă crocantă care păreau apetisante.

Intră în bar, având grijă să nu se uite la brunetă, dar așezându-se la doar un scaun distanță de locul unde ședea ea.

Barmanul se apropie de el exact în clipa în care începu să-i sune telefonul mobil.

— Există vreo bere locală la halbă? întrebă Castillo.

Barmanul îi dădu un nume pe care el nu-l mai auzise până atunci.

— O bere la halbă, comandă Castillo. Și un meniu.

Când telefonul sună a treia oară, Castillo apăsă pe butonul de răspuns.

— Alo?

Da, domnule?

Abia m-am cazat la un hotel, domnule. Warwick. Mă pregătesc să mănânc…

A fost cu siguranță drăguț din partea… lui, domnule. Și vă mulțumesc că mi-ați spus. O să-l informez și pe Dick, domnule…

O să mă ia de aici la șapte treizeci, domnule…

Mulțumesc din nou, domnule. Noapte bună, domnule.

Își puse telefonul în buzunar și barmanul se apropie de el cu o halbă de bere și un meniu.

— Ce mănâncă domnii de acolo? întrebă Castillo, dând ușor din cap înspre cei patru bărbați care ședeau la masa din colț.

— Doi friptură cu brânză, unul chiftea și celălalt cârnați cu ardei, răspunse barmanul.

— Cârnați italienești și ardei? întrebă Castillo. Barmanul dădu din cap. Adu-mi și mie o porție, te rog.

— Ești vreun soi de comisionar? întrebă bruneta, care veni pe scaunul de lângă el.

„Iar te-ai înșelat, Charley, maestru al analizelor ce ești”.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Da, domnule… nu, domnule… mulțumesc, domnule… șapte treizeci, domnule, zise bruneta.

— Sunt texan, așa vorbim noi.

— Suna de parcă acela cu care vorbeai era un general sau ceva asemănător.

— De fapt, este membru al cabinetului președintelui și m-a sunat ca să mă anunțe că președintele tocmai a făcut ceva foarte drăguț pentru un prieten al meu care are niște necazuri.

Bruneta chicoti și aproape izbucni în râs.

„Drăguț zâmbet”.

— De fapt, cu ce te ocupi?

„Să fiu al naibii. Chiar că nu arată a prostituată”.

— De fapt, lucrez pentru o companie care se cheamă Rig Service, Incorporated, din Corpus Christi, și mă ocup cu întreținerea prăjinilor.

— Ce e o prăjină?

— E o platformă imensă de foraj marin, aflată în Golful Mexic.

— Și cum le faci întreținerea?

— Eu personal mă ocup de catering, răspunse Castillo. Știi tu, mâncare. Și mă mai ocup de lenjerie. Povestea asta se numește „Nevoi personale”.

— Pot să te întreb ceva?

„Caut un pic de acțiune? Sunt căsătorit? Sunt pederast?”

— De ce nu?

— Ai putea să vorbești cu mine o vreme?

— Sigur. Aș fi fericit să o fac.

— Am o mică problemă, zise bruneta.

„Măicuța mea sfântă și invalidă are nevoie urgentă de o operație pe creier. Eu nu am banii necesari și sunt dispusă să fac orice – orice – ca să fac rost de ei”.

— Prietenul meu trebuia să se întâlnească cu mine aici acum o jumătate de oră, nu, acum patruzeci și cinci de minute, zise ea.

— Și crezi că te-a abandonat?

— Nu, rosti ea cu fermitate. Va veni. Și nu încerc să te fac să-mi cumperi ceva de băut. Dar stau aici singură și – îi vezi pe bărbații ăia de la masă?

Castillo dădu din cap.

— Se tot uită la mine. Ca și cum aș fi… o târfă.

— Ei bine, mie cu siguranță nu mi se pare că arăți ca o târfă.

— Mulțumesc. Ei bine, o faci?

— Să fac ce anume?

— Frankie uită mereu să încarce bateria telefonului său mobil, explică bruneta. Așa că bateria îi moare și el nu mă mai poate suna. Știu că acum e undeva pe autostrada I-95 – vine de la Washington, D.C., și în zilele noastre e tot mai greu să găsești un telefon public, mai ales pe autostradă…

— Voi vorbi cu tine până ce Frankie își încarcă bateria sau apare aici, și aș fi și mai mulțumit dacă mi-ai permite să-ți cumpăr ceva de băut, ce dorești.

— Nu te pot lăsa să faci asta, replică bruneta. Dar dă-mi voie să-ți fac eu cinste!

Femeia îi făcu semn barmanului.

— Dă-i acestui domn încă o bere, zise ea. Fac eu cinste.

— Domnule? întrebă barmanul.

„Iisuse, și el crede că e o târfă.

La dracu’, eu nu cred că e”.

— Vom mai lua un rând, dar trece totul în contul meu.

— Nu, insist, zise bruneta cu fermitate.

Charley se uită la barman, care ridică din umeri.

— Bine, acceptă el. Mulțumesc.

•

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce Castillo își termina sandviciul cu cârnați și ardei, în bar apăru un tânăr masiv îmbrăcat cu o geacă cu multe fermoare, foarte iritat.

După ce Betty îi explică lui Frankie ce se întâmplase și cât de drăguț fusese domnul Castillo ca să discute cu ea în vreme ce îl aștepta pe el fără posibilitatea de a-l suna, o mare parte din expresia de iritare – chiar dacă nu în întregime – dispăru de pe chipul lui.

Betty și Frankie plecară. Betty îi spuse că poate se vor mai întâlni vreodată, idee care nu păru să-l mulțumească prea mult pe Frankie.

Dar când Charley ceru nota de plată, barmanul îi spuse:

— Prietenul târfei a avut grijă de asta.

Charley îi dădu oricum un bacșiș barmanului și se duse în camera lui, unde, după ce anunță la recepție că vrea să fie trezit la șapte fără un sfert, se băgă în pat și adormi întrebându-se cum ar fi fost să lucreze în realitate pe partea de servicii pentru Rig Service, Inc., o filială aflată în subordinea Castillo Petroleum, Inc., și poate să cunoască o fată drăguță – iar Betty era o fată drăguță – din întâmplare într-un bar undeva și apoi să vadă ce iese din așa ceva.

X

UNU

Biroul comandantului general
Central Command al Statelor Unite
Baza forțelor aeriene MacDill, Tampa, Florida

21:05, 8 iunie 2005

Când generalul Albert McFadden, comandantul adjunct al CentCom, apăru în biroul generalului Naylor ca răspuns al cererii de „Imediat, te rog” făcute de acesta, generalul-locotenent George H. Potter, CentCom J-5, se găsea deja acolo.

— Abia mi-am cumpărat o nouă găleată de bile, anunță McFadden. Ce s-a întâmplat, Allan?

Generalul McFadden era îmbrăcat cu o cămașă de golf de culoarea lămâii și pantaloni albastru-deschis. Generalul Potter purta un bluzon în stil filipinez peste pantalonii scurți albi. Generalul Naylor era îmbrăcat cu pantaloni kaki și un tricou gri pe care scria USMA. Doar sergentul-major Wesley Suggins era în uniformă.

— Închide ușa, te rog, Wes! ordonă generalul Naylor. N-am nevoie de întreruperi.

— Da, domnule, răspunse Suggins.

— Tocmai am primit un telefon de la secretarul de stat pentru securitate națională, anunță Naylor. La mijlocul apelului, pe fir a intervenit președintele, cred ca să fie clar că Hall acționează la ordinele lui.

Naylor așteptă câteva secunde ca vorbele lui să fie bine înțelese, apoi continuă:

— Există motive să credem că avionul 727 dispărut este sau era pe un aerodrom izolat din Ciad. Într-un loc numit Abéché.

Arătă spre o hartă întinsă pe masa de ședințe. McFadden și Potter se ridicară de pe scaune și o examinară.

— De acolo s-ar putea ajunge foarte ușor la Mecca, zise McFadden.

— Secretarul Hall deține informații conform cărora avionul a fost furat de un grup terorist somalez care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed și că intenția acestor teroriști este să intre cu avionul în Clopotul Libertății din Philadelphia, zise Naylor.

— Iisuse Hristoase! exclamă McFadden. De unde a obținut o asemenea informație?

Generalul Potter își ridică privirea în tavan, dar nu spuse nimic.

— Credibilitatea informațiilor secretarului Hall depinde în mare măsură de certitudinea că avionul este sau a fost în Abéché. Cu alte cuvinte, dacă e acolo sau a fost acolo restul scenariului – că a fost furat de Legiunea Sfântă a lui Mahomed, care intenționează să comită un atentat în Philadelphia – devine extrem de credibil…

— *Clopotul Libertății*? *În Philadelphia*? De ce naiba ar vrea să facă așa ceva? întrebă McFadden, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— … iar dacă nu se află sau nu s-a aflat în Abéché, continuă Naylor, cu un ton ușor iritat, atunci scenariul devine improbabil. Dar în absența altor informații legate de avionul dispărut, secretarul de stat și/sau președintele au decis să meargă mai departe cu ce au. CentCom a primit ordinul să descopere cât mai repede…

— Ce are CIA de spus în privința asta? interveni McFadden.

— Lasă-mă să termin, generale, te rog, zise Naylor, cu glas de gheață.

— Scuze, domnule, rosti McFadden, pe un ton care nu exprima chiar asta.

— Dar ca să eliminăm această întrebare, zise Naylor, chiar dacă sunt convins că CIA lucrează la rezolvarea problemei – cu sateliți și oameni, dacă au pe cineva în regiune – nouă ni s-a ordonat să descoperim cât mai repede – și fără să comunicăm intențiile noastre către CIA – dacă acest avion dispărut este sau a fost în Abéché sau nu.

— CIA nu e băgată în ecuație? întrebă Potter.

— CIA nu e băgată în ecuație, confirmă Naylor. Sugestii?

— Ca o primă idee, zise McFadden, nu știu unde se află cel mai apropiat Air Commando Pave Low[6]. Dar pot afla în câteva minute. Am putea trimite un echipaj sub nivelul radarelor – nu cred că sunt prea multe radare în Ciad.

„Fir-ar să fie, își zise Naylor, iar începi. Oare Forțele Aeriene nu-și învață ofițerii să-l lase pe ofițerul inferior să vorbească primul, ca el să spună ce gândește, în loc să spună ce crede că vrea sau nu să audă superiorul lui?”

— Probabil că ar dura mai mult decât avem noi timp la dispoziție, zise Naylor. Cred că președintele vrea un răspuns imediat ce avem unul. Vorbim aici de ore.

— Delta, domnule, zise generalul Potter. Poate… probabil… Gray Fox.

Delta Force era unitatea de elită a forțelor speciale. Era faimoasă; despre ea se făcuseră și filme – chiar dacă hilar de incorecte. Nu se făcuse niciun film despre Gray Fox, o unitate de elită din interiorul Delta, deoarece prea puțini auziseră măcar zvonuri despre existența acestei unități.

„E răspunsul pe care știam că o să-l primesc. Și știam că nu o să-mi placă”.

— Să vedem ce are de spus generalul McNab și cu ce poate contribui, zise Naylor. Wes, te rog să îmi faci legătura cu el.

— Da, domnule, răspunse sergentul Suggins, care se duse imediat în cabina telefonică.

Cincisprezece secunde mai târziu, Suggins sună din cabină:

— Domnule, generalul McNab va veni imediat la telefon.

— Adu-l aici, Wes și pune-l pe speaker.

Sergentul Suggins veni în birou aducând telefonul securizat, cu cablul lui gros de conectare, după care puse aparatul pe o masă între cei trei generali. Apoi îl puse pe speaker.

„De ce știu prea bine că a fost o greșeală să-i cer să facă asta?”

Răspunsul veni imediat.

---

[6] MH-53J Pave Low III, elicopter de mare capacitate, este cea mai avansată aeronavă din punct de vedere tehnologic din lume. Radarul de urmărire a terenului și de evitare a punctelor de impact și senzorii de înaintare cu infraroșii, ecranul de afișare a hărților îi permit să efectueze incursiuni la joasă înălțime și pe distanță lungă în spații interzise, ziua sau noaptea, în condiții adverse de vreme, în scop de infiltrare, retragere de personal și aprovizionare în cadrul unor operațiuni speciale. Elicopterul este blindat și o combinație de minitunuri de 7.62 milimetri și mitraliere de calibru 50. Poate transporta treizeci și opt de oameni sau paisprezece containere, și are un cârlig extern de prindere cu o capacitate de nouă mii de kilograme. (n. a.).

— Bună seara, domnule, se auzi vocea generalului-locotenent Bruce J. McNab, comandantul trupelor din Corpul XVIII Aerian. Am întârziat să vin la telefon din pricina unei chemări irezistibile a naturii. Scuzele mele, domnule.

— Mersi că ne-ai împărtășit acest amănunt, generale, zise Naylor, cu o iritare evidentă în voce.

— Sunteți bine-venit, domnule, replică McNab cu voce veselă.

— La naiba, Scotty, chiar trebuie mereu să faci pe șmecherul? se răți Naylor.

Generalului îi păru imediat rău de izbucnirea nervoasă și se simți stânjenit.

— Dacă acest general l-a ofensat în vreun fel pe domnul general, domnule, zise McNab, cu o voce de elev insolent de la West Point, atunci acestui general îi pare rău. Domnule!

Când Naylor se uită la ceilalți, sergentul-major Suggins studia tavanul, generalul McFadden podeaua, iar generalul Potter ceasul de la mână.

„Nemernicul naibii!”

— Scotty, știi unde este Abéché, Ciad? întrebă Naylor.

— O secundă, domnule, răspunse McNab.

Toată lumea auzi sunetul unui pocnet din degete.

Zece secunde mai târziu, McNab reveni.

— Domnule, Abéché, Ciad, este într-o parte izolată a acestei țări. Coordonatele sunt 13.50.49 latitudine nordică…

— Știu unde e, Scotty, îl întrerupse Naylor. Întrebarea era: Tu știi? Un simplu „Da, domnule” ar fi fost suficient.

— Da, domnule.

— Există posibilitatea ca Boeingul 727 furat din Luanda, Angola, să fie sau să fi fost acolo.

— Există o pistă lungă de trei kilometri; suficient pentru un 727. Care e sursa de informații?

Naylor nu răspunse. În schimb, întrebă:

— Cât de repede poți trimite pe cineva acolo ca să afle asta cu certitudine, Scotty?

— Domnule, cu acoperire sau fără?

— În actualele circumstanțe, generale, nu cred că avem timp de tratative diplomatice cu nimeni, răspunse Naylor.

Toată lumea auzi, îndepărtat, dar clar, cum McNab dă un ordin:

— Tommy, dă deșteptarea de încălecare pentru Gray Fox.

Apoi, mai clar, îl auziră pe generalul McNab spunând:

— Înțeleg, domnule. La ce sprijin mă pot aștepta?

— De ce ai nevoie, Scotty?

— Aș vrea ceva disponibil care să sprijine C-22-ul.

C-22 era denumirea dată de Forțele Aeriene Boeingului 727-100. În mod normal, toate aeronavele de acest tip sunt alocate Gărzii Naționale Aeriene. Unul însă, cu anumite modificări, este păstrat într-un hangar bine păzit la baza forțelor aeriene Pope, care se învecinează cu Fortul Bragg.

— Intenționezi să zbori până în Abéché? izbucni Naylor.

— Nu, domnule. Mă gândesc la un avion Royal Air Maroc care să zboare deasupra Abéché la doisprezece mii de metri, zise McNab, pe un ton care sugera că se adresa unui copil retardat. Royal Air Maroc, știți, are permisiunea să zboare pe deasupra tuturor acelor țări mai puțin prietenoase dintre Maroc și Arabia Saudită.

Nu spuse, dar toată lumea de la masă înțelese că intenționa să-și parașuteze oamenii deasupra aerodromului din Abéché.

— Crezi că va funcționa, Scotty?

— Da, domnule. Va funcționa. Și ce să fac cu avionul dacă e acolo?

— Momentan, află dacă este sau a fost acolo.

— Da, domnule.

— Comunicațiile sunt o problemă?

— Nu, domnule.

— Mă refer la comunicațiile între Abéché și baza de aici.

— Vor exista comunicații între baza de aici și Abéché; legătura către voi nu constituie o problemă.

— De ce vrei sprijin pentru avion?

— Mi-ar cam plăcea să-mi recuperez oamenii, domnule. Și echipamentele de comunicații. O parte din ele costă o grămadă de bani.

— Cât de discret poți îndeplini misiunea asta, Scotty?

— Mă îndoiesc că va bănui cineva că suntem acolo, domnule. În afară, evident, de cazul că avionul e acolo și îmi spuneți să-l arunc în aer. Un avion aruncat în aer are darul de a-i face pe oameni bănuitori că totuși ceva nu merge așa cum ar vrea ei.

— Dă-mi cel mai prost scenariu, Scotty. Dacă totuși ceva merge prost și ei află că ești acolo?

— De-asta vreau o mână de ajutor. Un C-17 III ar fi perfect.

Boeingul C-17 III era un avion de transport, capabil de a folosi aerodromuri improvizate. Motoarele lui puteau împinge aeronava la trei sferturi din viteza sunetului până la un plafon de înălțime de cincisprezece mii de metri încărcat cu aproape trei sute de tone de marfă. Putându-se realimenta în zbor, avionul era capabil să zboare oriunde pe suprafața globului.

Naylor se uită la McFadden, care dădu din cap, că avea un C-17 disponibil.

„Și probabil că are chiar mai multe; McFadden a dat prea repede din cap.”

— Cum intenționezi să-l folosești?

— Sunt un optimist. Ei nu află că noi suntem acolo. Abéché nu se poate numi un aeroport de prim rang. Tommy tocmai mi-a dat o foaie cu date care spun că există o cursă săptămânală dinspre N’Djamena și nici asta nu e regulată. O să duc patru, poate cinci oameni la sol. Ei vor afla de soarta avionului. Nu mă preocupă scoaterea avionului de acolo. Oamenii se ascund undeva în apropierea capătului pistei. Boeingul C-17, aflat în zbor prin apropiere, încă nu mi-am dat seama pe unde, aterizează în Abéché. Merge până la capătul pistei, deschide ușa, oamenii mei sar înăuntru, apoi decolează. Mai mult sau mai puțin, scenariul rămâne același dacă mi se ordonă aruncarea în aer a avionului 727, doar că oamenii mei se vor ascunde atunci prin tufișuri lângă cea mai apropiată zonă plată pe care o poate folosi un C-17. În cel mai rău caz, oamenii mei fug de autoritățile locale indignate. Voi avea ceva armament greu pe C-17 și douăzeci de oameni la bord. Ei sar în zona plată și mențin terenul suficient ca avionul să aterizeze și să ia pe toată lumea înapoi la bord.

— Nu vreau să pornești al Treilea Război Mondial, Scotty, gândi Naylor cu voce tare.

— Ciudat, credeam că luptăm deja în al Treilea Război Mondial, replică McNab.

— Cred că ai înțeles ce vreau să spun, generale, rosti Naylor cu răceală.

— Am înțeles, domnule.

— Unde vrei să vină C-17?

— Aici, cât de repede se poate. Ne poate urma la Menara.

— Menara? întrebă McFadden.

— Menara, Maroc. Cine a fost?

— Generalul McFadden, răspunse Naylor.

— Bună seara, domnule, zise McNab.

— Bună seara, generale McNab, replică McFadden. Te-ai gândit la un Pave Low?

— Da, domnule. Ținând cont de timp și distanță, n-ar funcționa aici.

— Ce mai faci, Scotty? întrebă și Potter.

— Recunosc vocea asta nazală și neplăcută. Ce mai faci, George? Mai important, câți alți oameni mai trag cu urechea la această conversație fascinantă?

— Ăștia-s toți, Scotty, replică Naylor. Generalii McFadden și Potter, Wes Suggins și cu mine.

— Bine. Cred cu tărie în teoria care spune că, dacă un secret e cunoscut de mai mulți oameni, nu va rămâne mult timp un secret.

— Că ai pomenit de asta, generale, zise Naylor, să știi că CIA nu are habar de operațiune și nici nu trebuie să aibă habar.

— Iisuse, probabil că am făcut și eu ceva ca lumea! Mulțumesc că mi-ai spus asta, domnule general.

Naylor se uită scurt la Suggins și la Potter. Amândoi încercau să-și suprime un zâmbet.

— Cât de repede poți porni treaba, Scotty? întrebă Naylor.

— Trecem la acțiune de obicei în șaizeci de minute, dar în general lucrurile merg mai repede.

— Bine, zise Naylor. Declanșează operațiunea, generale McNab.

— Da, domnule.

DOI

Baza Forțelor Aeriene Regale
Menara, Maroc

09:30, 9 iunie 2005

Printre alte modificări făcute în coada avionului C-22 6404 aparținând Forțelor Aeriene se numărau locașurile pentru rezervoare suplimentare de combustibil. Odată instalate, ele

făceau din avion o aeronavă transoceanică. Când 6404 ateriză în Menara, la o sută nouăzeci de kilometri sud de Casablanca, după un zbor de șase ore și zece minute, avionul mai avea combustibil în rezervoarele principale pentru două ore și cincisprezece minute de zbor.

Era suficient, de pildă, pentru a ajunge la orice bază americană din Europa, din Spania și până în Germania, dacă era necesar. Nu era nevoie de o diversiune. La opt și cinci minute, ora locală – o oră diferență față de coasta marocană – operatorul de la turnul de control din Casablanca permise avionului Forțelor Aeriene ale Statelor Unite 6404 să efectueze o aterizare de realimentare la Menara.

Avionul atinse ușor pista la ora nouă și douăzeci și cinci și, cinci minute mai târziu, ajunse într-un hangar, ale cărui uși se închiseră imediat după el.

Tehnicienii de la Forțele Aeriene Regale Marocane conectară imediat cabluri electrice și conducte de aer la fuzelaj. Ușa din spate a avionului – de sub coadă – se deschise, și doi oameni coborâră repede, amândoi îmbrăcați cu pantaloni kaki și tricouri albe.

La piciorul scării se afla un bărbat subțirel îmbrăcat cu un costum de zbor maro. Un ecuson de piele de pe costumul său de zbor îl identifica drept colonel – și pilot – al Forțelor Aeriene Regale Marocane. În spatele lui stătea un alt colonel pilot în costum de zbor. Era mai în vârstă, mult mai îndesat și avea o mustață deasă, în stil britanic.

Cei doi ofițeri marocani salutară și americanii le răspunseră.

— Bună dimineața, domnule general, zise bărbatul subțirel într-o engleză cu un foarte vag accent.

— Bună dimineața, Alteța Voastră Regală, răspunse generalul-locotenent Bruce J. McNab. Sunt extrem de onorat că Alteța Voastră Regală și-a găsit timp pentru mine în programul deosebit de încărcat pe care îl are.

— Întotdeauna am timp pentru dumneata, generale, zise colonelul. Și nu numai pentru că te îndrăgesc.

— Dați-mi voie să ghicesc, zise McNab. Un membru al familiei dumneavoastră vrea să pună niște întrebări.

— „Am nevoie de o favoare” poate însemna foarte multe, generale, chiar și între prieteni.

— Vi-l amintiți pe colonelul Thomas, nu, Alteța Voastră Regală?

— Bineînțeles. Mă bucur să te revăd, Tommy.

— Întotdeauna e o plăcere pentru mine, domnule, replică locotenent-colonelul H. Alexander Thomas.

— Și dumneata ce mai faci, colonele? întrebă McNab.

— Foarte bine, domnule general, răspunse bărbatul cu mustață.

Celălalt făcu un gest cu mâna și McNab îl urmă până ce ajunseră amândoi în dreptul trenului de aterizare.

— Un Boeing 727 american a fost furat cu două săptămâni în urmă din Luanda, zise McNab.

— Am aflat.

— Există motive să credem că se află la sol sau a fost la sol în Abéché, Ciad. Eu trebuie să aflu dacă așa stau lucrurile.

— Și să-l recapturezi? Sau să-l distrugi?

— Deocamdată, am primit ordin să văd dacă este sau a fost acolo, răspunse McNab.

— Ordin care se poate schimba, evident.

— Nu cred. Dacă se punea problema recapturării, cred că mi s-ar fi spus să trimit o echipă formată din oamenii mei. Dacă voiau să-l distrugă, era mai ieftin și mai puțin riscant să trimită un vehicul aerian teleghidat.

McNab arătă înspre aeronava C-22.

Celălalt bărbat nu spuse nimic câteva zeci de secunde.

— Asta e tot, generale?

— Asta e tot ce am, Alteța Voastră Regală.

— Și care e planul de bază?

— Parașutez cinci oameni în Abéché. Dintr-un avion Royal Air Maroc care survolează Ciadul în drum spre Jiddah. Las oamenii să afle ce pot din cercetarea la sol.

— Cum o să-i scoți de acolo?

— Cam la două ore în urma mea vine un C-17. Îl voi folosi.

— Deci tot ce vrei este un zbor până la Jiddah?

— Și înapoi aici.

Celălalt bărbat se gândi din nou preț de câteva zeci de secunde.

— Vă deranjează ceva? întrebă McNab.

— De ce a fost furat avionul? Știi sau îmi poți spune?

— Vă pot spune că noi credem că a fost furat de un grup de somalezi care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed.

— N-am auzit niciodată de ei, zise celălalt bărbat. *Somalezi*?

— Nici noi nu am auzit de ei, Alteța Voastră Regală, zise McNab. Există două scenarii posibile, niciunul din ele nefiind sprijinit de fapte certe. Primul scenariu spune că intenția lor este de a intra cu avionul în *ka'ba* din Mecca…

— Legiunea Sfântă a lui Mahomed? repetă celălalt bărbat, după care ridică vocea și strigă: Satu!

Colonelul cu barbă veni repede spre ei.

— Alteța Voastră?

— O clipă, zise șeful. Și celălalt scenariu, generale?

— Intenționează să intre cu avionul în Clopotul Libertății din Philadelphia, zise McNab.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— În Philadelphia, unde Părinții noștri Fondatori au semnat Declarația de Independență, se află Sala Constituției…

— Am auzit de Sala Constituției, replică bărbatul. De fapt, am și fost acolo. Dar ce are asta de-a face cu un clopot?

— Chiar lângă ea, Alteța Voastră Regală, se află Clopotul Libertății. Are o anumită însemnătate emoțională și istorică pentru americani. Cam la fel ca Sala Constituției.

— Mă întreb de ce ar fi interesată Legiunea Sfântă a lui Mahomed de așa ceva, rosti bărbatul. Că veni vorba de asta, mă întreb cum au auzit ei de acest clopot. Ce știm despre acești oameni, Satu?

— Care oameni, Alteța Voastră?

— Legiunea Sfântă a lui Mahomed, răspunse șeful, cu o oarecare nerăbdare în voce. Sunt somalezi.

— N-am auzit niciodată de ei, Alteța Voastră.

— Ca să răspund întrebării tale, generale, zise șeful, da, găsesc că această problemă este deranjantă. Va trebui să întreb un anumit membru al familiei mele cum să procedăm. Între timp însă, cred că ar trebui să-i ceri lui Tommy să înceapă procesul de transformare.

— Mulțumesc, domnule.

— Tu și cu mine vom merge la popota ofițerilor pentru micul dejun, zise șeful. Colonelul Ben-Satu va rămâne aici destul cât să se asigure că Tommy dispune de tot ce are nevoie. Apoi va

afla tot ce se poate despre Legiunea Sfântă a lui Mahomed și va veni cu informațiile la popotă.

— Da, Alteța Voastră.

— Tommy! rosti cu voce tare șeful.

— Vin, domnule! răspunse locotenent-colonelul Thomas, pornind imediat spre ei.

— Da, domnule?

— Câți oameni ai cu tine?

— Socotindu-i și pe cei de la Forțele Aeriene, Înălțimea Voastră…

— Da, evident, să-i socotim și pe ei, răspunse șeful.

— Cincisprezece, domnule. Numărul ne include și pe mine, și pe domnul general.

— Bun. Să vă socotim atunci și pe voi doi. Voi trimite oameni cu treisprezece porții de mic dejun aici. Când crezi că operațiunea de transformare a avionului decurge cum trebuie, poate vrei să ni te alături generalului McNab și mie la popotă. Voi lăsa o mașină pentru tine.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

— Tommy, te rog să te asiguri că niciunul din oamenii tăi nu părăsește hangarul sub niciun motiv.

— Da, domnule.

— Colonelul Ben-Satu se va asigura să ai la dispoziție orice ai nevoie.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

— Mergem, Scotty?

•

În fața hangarului așteptau trei sedanuri negre Mercedes 320L. Unul dintre ele plecă cu McNab și gazda lui spre popota ofițerilor, o clădire lungă, de culoarea nisipului, aflată în apropiere de pista de zbor.

Cei douăzeci și ceva de ofițeri din sala de mese se ridicară imediat când unul dintre ei îl zări pe șef, care le făcu semn să se așeze la loc pe scaunele lor.

Șeful îl conduse pe McNab la o masă din colțul încăperii.

— Comandă ouă prăjite, cartofi, pâine prăjită și cafea pentru mine, te rog, zise el. Eu am de dat câteva telefoane.

Apoi șeful ieși din încăpere.

Zece minute mai târziu, se întoarse în sala de mese. Toți ofițerii – care acum îi includeau și pe McNab și pe Thomas – se

ridicară în picioare și li se făcu același semn să se așeze înapoi pe scaune.

— Ai terminat repede, Tommy, zise șeful, așezându-se la masă.

— Nu au nevoie de mine ca să-i ajut cu avionul, domnule, răspunse Thomas. Le stau în cale.

Un ospătar le aduse trei farfurii cu ouă prăjite, cartofi și pâine prăjită.

— Tipul despre care discutam mai devreme, Scotty? zise șeful.

— Da, domnule?

— Nici el nu crede niciunul din scenarii, dar zice că e foarte bine dacă cercetezi chestiunea.

— Mulțumesc, Alteța Voastră Regală.

— Și, evident, este fericit că poate face un mic serviciu unui vechi prieten. Mi-a cerut să-ți transmit asta.

— Sunt onorat că mă consideră un vechi prieten, replică McNab.

— Sunt sigur că așa te consideră, dar cred că el s-a referit mai degrabă la țările noastre. Știai, Tommy, că Marocul a fost prima națiune care a recunoscut Statele Unite? Chiar înainte de a se numi Statele Unite, în 1777?

— Nu, Înălțimea Voastră. Nu știam, mărturisi Thomas.

— Istoria pe care o știu este un pic cam neclară. Dar cred că sediul guvernului vostru se găsea atunci în Philadelphia.

— Cred că da, zise McNab.

— Și clopotul ăsta – cum ai spus, Clopotul Libertății? Era în Philadelphia atunci? Și, dacă da, care e legătura?

— Alteța Voastră, mă simt destul de rușinat să recunosc că habar n-am, mărturisi generalul McNab. Probabil că există, dar eu n-o știu, pur și simplu.

Șeful îndreptă un deget înspre McNab.

— E groaznic, zise el.

TREI

Baza Forțelor Aeriene Regale
Menara, Maroc

12:20, 9 iunie 2005

Un remorcher roșu cu galben scotea din hangar ceea ce cu trei ore înainte fusese avionul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite C-22 cu numărul 6404.

„Procesul de transformare”, cum îl numise șeful, fusese terminat cu douăzeci de minute înainte.

Pe fuzelaj fuseseră aplicate măști de plastic, lipite cu un adeziv suficient de puternic ca să le țină lipite pentru o perioadă scurtă de timp. De la bot și până la coada avionului se vedeau acum dungi verzi și roșii pe ambele laturi ale fuzelajului. Cuvintele ROYAL AIR MAROC apăreau acum chiar în spatele geamurilor compartimentului de zbor. Pe ambele laturi ale stabilizatorului vertical se vedea acum câte o stea căzătoare roșie. Sub fiecare stea, cu litere mari, se găseau inițialele RAM trasate cu vopsea roșie.

După ce fiecare detaliu fusese lipit la locul lui, totul fusese dat cu o vopsea incoloră, cu uscare foarte rapidă, extrem de scumpă. Se spera că în decurs de maximum treizeci și șase de ore, avionul Royal Air Maroc 905, rebotezat *Rabat,* avea să fie înapoi în hangarul din Menara, unde avea să fie tratat cu un solvent și mai scump decât vopseaua incoloră. Solventul dizolva în câteva minute vopseaua și permitea îndepărtarea rapidă a tuturor elementelor de mascare aplicate pe fuzelaj.

Avionul porni motoarele și se îndreptă spre pragul de acces de pe pista de decolare, unde i se dădu permisiunea să intre pe pistă fără să oprească și apoi să decoleze.

Controlorul de trafic din turn informă Zona de Control aerian Casablanca de faptul că RAM 905 decolase la și douăzeci și cinci cu destinația Jiddah, Arabia Saudită.

Exact în acel moment, maiorul Carlos G. Castillo trecu prin ușa rotativă a Hotelului Warwick din Philadelphia și coborî cele câteva trepte până pe strada Locust.

PATRU

Hotelul Warwick
1701 Locust Street
Philadelphia, Pennsylvania

07:25, 9 iunie 2005

Castillo privi în susul și în josul străzii. Privirea lui se opri pe statuia în mărime naturală a unui bărbat cu o umbrelă deasupra capului de pe cealaltă parte a străzii. Apoi auzi două sunete de claxon în succesiune rapidă și, uitându-se în direcția lor, văzu brațul lui Miller făcându-i semn de pe scaunul din față al unui Buick sedan bleumarin parcat la cincisprezece metri de intrarea hotelului.

Porni repede spre mașină. În vreme ce se apropia, Miller deschise portiera din spate.

Șoferul era un bărbat mic și subțirel, cu o mustață bine îngrijită.

— Bună dimineața, domnule general, salută Castillo cu curtoazie.

Generalul-maior în rezervă H. Richard Miller Sr. se răsuci pe scaun și îndreptă un deget către Castillo.

— De prima dată când te-am văzut, Castillo – erai un nimeni pe atunci – am știut că o să provoci doar belele.

— Domnule, dacă vă referiți la… întoarcerea lui Dick… din Africa, atunci situația a fost rezolvată, domnule.

— „Rezolvată”? Ce dracu’ mai înseamnă și asta? Doamne Dumnezeule, un Miller eliberat din funcție din motive întemeiate!

— Cum, Charley? întrebă maiorul H. Richard Miller Jr.

— Președintele îți trimite o scrisoare de apreciere, via comandamentul DIA, răspunse Castillo. Secretarul Hall m-a sunat azi-noapte ca să-mi spună.

— Chestia asta nu va face decât ca pe dosarul lui Dick să apară eticheta de „influență politică”, replică generalul Miller, deloc impresionat. E aproape la fel de rău ca și „eliberarea din motive întemeiate”.

Generalul Miller își mută privirea de gheață de la Castillo ca să descopere o breșă în trafic, găsi una și plecă de pe loc.

Maiorul Miller se răsuci pe scaun și, printr-o combinație de expresii faciale, ridicări din umeri și alte semne ale corpului reuși să-i transmită lui Castillo mesajul că îi pare rău pentru atacurile tatălui lui, dar, pe de altă parte, Castillo îi cunoștea tatăl și știa la ce trebuie să se aștepte.

Charley folosi la rândul lui o combinație de gesturi ca să semnaleze că înțelegea situația și că nu-l deranja.

Castillo își zise: „Iisuse Hristoase, slavă Domnului că nu m-am dus cu Dick acasă la el noaptea trecută! Dacă aș fi făcut-o, m-aș fi trezit cu generalul Miller ca o furtună de neoprit pe capul meu. Chestia asta se va termina imediat ce ajungem la sediul Poliției, când voi spune: Nu, mulțumesc, Dick, nu merg cu tine mai târziu ca măcar să o salut pe maică-ta.”

Drumul către sediul Poliției îi purtă în jurul Primăriei și spre râul Delaware. Castillo știa că Sala Constituției și Clopotul Libertății se aflau undeva în acea zonă, dar nu era sigur unde anume.

„Iisuse, uite-mă aici, încercând să împiedic un grup de lunatici să intre cu un avion în ele și nici măcar nu știu unde sunt exact aceste obiective!”

Sediul Poliției era o clădire plină de curbe la câteva străzi distanță de Market Street. Generalul Miller intră cu Buickul într-o parcare unde exista un indicator DOAR PENTRU MAȘINILE POLIȚIEI. Opri mașina pe un loc de parcare unde scria DOAR PENTRU INSPECTORII-ȘEFI, opri motorul și deschise portiera.

După care anunță:

— Să mergem, Castillo! Doar nu vrem să-l lăsăm pe comandant să ne aștepte, nu?

„Doamne, vine și el cu noi?”

— Domnule, veniți cu noi?

Generalul Miller răspunse printr-o clătinare a capului, arătându-și astfel dezgustul pentru o asemenea întrebare stupidă, după care urmă un gest de nerăbdare din mână cu semnificația „Să mergem, să mergem!”

•

„Nu pot face absolut nimic în privința asta.

Ce naiba intenționează să facă?”

Un polițist veni spre ei.

— Domnule, nu puteți parca aici, locul este rezervat pentru inspectorii-șefi.

— Sunt generalul Miller și am venit să-l văd pe comandant, replică generalul. El m-a sfătuit să parchez aici. Mă surprinde că nu ai fost înștiințat. Dacă e vreo problemă, îți sugerez să îl suni.

Polițistul se uită cu atenție la generalul Miller, după care dădu din cap și plecă.

•

Ajunși în interiorul clădirii, după ce trecură printr-o ușă de sticlă, văzură patru stâlpi înalți până la șold prin care polițiștii și angajații civili treceau legitimații de acces cu cip electronic. În dreapta stâlpilor se găsea un birou pentru vizitatori, ocupat de un ofițer în uniformă.

— Generalul Miller și alte două persoane în vizită la comandantul Kellogg, anunță generalul.

— Domnule, am înțeles că domnul comandant ne așteaptă la ora opt, zise Castillo. Acum e doar șapte și patruzeci de minute.

— Atunci informațiile tale sunt incorecte, replică Miller.

Era evident că erau așteptați, căci polițistul de la intrare scoase imediat trei permise de vizitatori și apăsă butonul care elibera bariera de acces pe culoarul vizitatorilor.

Urcară într-un ascensor care era, ca și restul clădirii, circular.

Când ajunseră la destinație, văzură că erau așteptați de un detectiv sau un polițist în haine civile.

— Bună dimineața, domnule general, zise omul. Comandantul vă așteaptă.

Generalul Miller răspunse dând scurt din cap.

Îl urmară pe ofițerul de poliție – Castillo nu văzu niciun fel de insignă, dar la centura omului se întrezărea forma unui pistol Glock semiautomat de 9 mm – până la un alt birou, unde se afla un alt ofițer în haine civile. Acolo semnară în registrul de vizitatori și apoi li se permise accesul în biroul comandantului.

Din spatele biroului său se ridică un bărbat de culoare, masiv ca o ușă, îmbrăcat cu un costum bleumarin care îi venea de minune, și le zâmbi.

— Bună dimineața, Richard, zise el, întinzând mâna și apoi repetând gestul cu maiorul Miller. Mă bucur să te văd, Dick. A trecut ceva vreme.

— Bună dimineața, domnule.

— Și dumnealui este?

— Acesta, comandante, zise generalul Miller, este maiorul Carlos G. Castillo, iar eu mă aflu aici ca să îți spun câte ceva despre el.

— Îl așteptam pe asistentul personal al secretarului de stat pentru securitate națională, zise comandantul Kellogg. Ce mai faci, maiorule?

— Bine, dumneavoastră ce mai faceți, domnule? răspunse Charley.

— Ceea ce ai să-mi spui despre maiorul Castillo poate să aștepte până bem o cafea? întrebă comandantul după ce le făcu semn să se așeze.

— Eu zic pas la cafea, mersi, răspunse generalul Miller. Îmi dau seama că timpul tău e limitat, dar chestia asta nu va dura mult.

Comandantul se așeză pe scaunul lui și făcu un gest de „Dă-i drumul” cu ambele mâini.

— Îl cunosc pe maiorul Castillo de când el și Dick erau niște neică nimeni la West Point, începu generalul. Și atunci, ca și acum, amândoi sunt ca niște rezervoare de benzină cu chibrituri alături. Unul din ei aprinde chibritul și celălalt sare în aer.

— Nu zău? se miră, zâmbind, comandantul.

— Mai mult, mai degrabă decât să respecte mereu codul de onoare de la West Point, maiorul Castillo a ales adesea să urmeze filosofia iezuită conform căreia scopul scuză mijloacele.

— Există și un scop într-o asemenea caracterizare ucigașă, Richard? întrebă comandantul.

Omul zâmbea, dar cu reținere.

— Într-una din aceste ocazii, continuă generalul Miller, trei ofițeri superiori au tras, fără prea multe ezitări, concluzia că vremea, ora și capacitățile antiaeriene și de foc automat ale inamicului împiedică, cu desăvârșire, trimiterea unei echipe medicale cu un elicopter de recuperare care să încerce salvarea echipajului unui elicopter doborât în zona muntoasă din Afghanistan.

Când și-au prezentat recomandarea lor generalului care avea comanda pe întreaga zonă de bătălie, ofițerii i-au spus că au ajuns la această concluzie în ciuda faptului dureros că știau prea bine că o decizie de neintervenție ar fi dus aproape sigur la moartea a doi dintre membrii echipajului elicopterului doborât,

răniți grav, și la moartea sau capturarea celorlalți oameni de la bord, în total cinci ofițeri și trei soldați.

În fine, ideea de bază, cum se spune, era că trimiterea unui elicopter de salvare, care aproape sigur avea să fie și el doborât sau avea să se prăbușească din pricina condițiilor meteo potrivnice, nu se putea justifica.

Generalul comandant a acceptat recomandările ofițerilor, cu o ezitare pe care doar un alt comandant senior care a fost forțat să ia astfel de decizii o poate înțelege, și a dat ordin de neintervenție.

Maiorul Castillo, care servea drept ce voi descrie cu un eufemism drept „persoană de legătură” cu Statul-Major, nu a luat parte la discuția finală privind situația și la decizia generalului comandant.

După ce a auzit această decizie, s-a dus la hangarele cu aparate de zbor și, încălcând flagrant ordinul generalului, a luat – mai exact a furat – un elicopter Black Hawk, cu care, pilotându-l singur – elicopterul are un echipaj de doi piloți – s-a dus la locul prăbușirii și i-a salvat pe toți cei de acolo.

— Iisuse! exclamă comandantul Poliției, uitându-se la Castillo.

— Unul din cei doi ofițeri grav răniți și salvați de către maiorul Castillo a fost Dick, continuă generalul Miller.

— Cu tot respectul, domnule! izbucni Castillo. A fost o decizie greșită. Știam că o pot face. Nu a fost nici pe departe o inconștiență așa cum sugerați dumneavoastră.

— Maiorule, ești absolvent de West Point, rosti generalul Miller pe un ton neutru, cântărindu-și fiecare vorbă. Cunoșteai prea bine sensul jurământului depus de a te supune ordinelor emise de ofițerii superiori ție. Nu înseamnă supunerea doar față de ordinele cu care ești de acord; înseamnă supunerea necondiționată față de toate ordinele.

Castillo nu replică.

— Pe de altă parte, continuă generalul Miller, încercând să nu-și trădeze tremurul din voce, mie îmi este la fel de limpede că îți sunt profund îndatorat pentru că ai salvat viața fiului meu. De vreme ce înainte nu am avut ocazia, îngăduie-mi să-ți mulțumesc acum. Soția mea și cu mine, ca și frații și surorile lui Dick îți suntem profund îndatorați, maior Castillo.

Generalul Miller se ridică în picioare.

— Mulțumesc, comandante, că mi-ai oferit oportunitatea de a face asta în biroul tău, în prezența ta, în fața unui vechi prieten.

— Domnule, rosti Castillo aproape în șoaptă. Dick ar fi făcut același lucru pentru mine.

— Da, categoric ar fi făcut-o. Iar asta ne aduce înapoi la ceea ce am spus că voi doi sunteți un rezervor de benzină cu cutia de chibrituri alături.

Porni spre ușă, apoi se întoarse.

— Doamna Miller ar fi încântată dacă programul ți-ar permite să iei cina cu noi, zise el, după care părăsi încăperea.

Comandantul clătină din cap.

— Tatăl tău știe cum să atragă atenția, nu?

— Domnule, habar n-aveam că o să vină aici cu noi, răspunse Miller.

— Bănuiam asta. Pot să-ți pun o întrebare, maior Miller?

— Desigur, domnule.

— Ce a vrut să spună prin „persoană de legătură”?

Castillo ezită.

— Îmi cer scuze că am întrebat, se grăbi să spună comandantul.

„Nu-l pot lăsa să creadă că nu-i spun totul”, își zise Castillo, după care rosti încet:

— Domnule, eram cu un detașament Delta Force. Îl căutam pe Osama bin Laden.

— Comandai detașamentul Delta Force, Charley, îl corectă Miller. E o diferență.

Comandantul clătină uimit din cap, după care zâmbi.

— Ciudat, nu semeni deloc cu Sylvester Stallone, rosti el. Bine, să trecem la treabă. Ce poate face Departamentul de Poliție din Philadelphia pentru Departamentul de Securitate Națională?

— Domnule, începu Castillo, pe 23 mai a fost furat un avion Boeing 727 aparținând companiei Lease-Aire, Inc., din Philadelphia, de pe aeroportul internațional din Luanda, Angola…

•

— Se pare că secretarul de stat Hall consideră că această poveste incredibilă este suficient de credibilă ca să vă trimită să mă avertizați în legătură cu această posibilitate, zise

comandantul Poliției. Presupun că primarul și guvernatorul au fost înștiințați.

— Domnule, nu de aceea am fost eu trimis aici, răspunse Castillo. Dick și cu mine încercăm să aflăm tot ce putem – dacă există ceva de aflat – despre o posibilă legătură între cineva din Philadelphia și cei despre care noi credem că au furat avionul.

— Vrei să spui că primarul și guvernatorul nu au fost înștiințați? se miră comandantul.

— Domnule, nu *știm* sigur că avionul a fost furat de teroriști și, chiar dacă așa ar sta lucrurile, nu știm dacă intenționează să-l folosească pe post de bombă zburătoare aici. Noi încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu acel avion. Toate agențiile federale interesate de acest eveniment încearcă din răsputeri, folosindu-se de toate mijloacele proprii, să afle ce s-a întâmplat cu acel avion.

— Dar dumneata crezi, nu-i așa, că a fost furat de niște teroriști, că or fi somalezi sau de altă nație?

— Da, domnule, dar asta e opinia mea personală. Atât și nimic mai mult.

— Și mai crezi că este posibil, fie și teoretic, ca acești oameni să intenționeze să intre cu avionul în Clopotul Libertății?

— Da, domnule. Dar, din nou, este doar opinia mea personală. Nu am nimic de care să mă agăț cu excepția celor pe care mi le-a spus Pevsner în Viena. Și, deocamdată, nu știm dacă acel avion este sau a fost în Ciad.

— Ca să intrăm în zona speculațiilor, cum vei afla dacă avionul este unde a spus acel rus că este? Sau că a fost.

— Nu mi s-a spus asta, domnule. Sunt sigur că sateliții vor studia îndeaproape aeroportul acela. Nu știu ceea ce sursele umane ale CIA sau ale altei…

— Surse umane însemnând servicii de contrainformații? Agenți CIA? Genul ăsta de lucruri? îl întrerupse comandantul.

— Da, domnule. Și este posibil – ba chiar probabil, dacă nu dispunem de oameni în acea zonă – ca acolo să fie trimis un elicopter Pave Low al forțelor speciale. Vor afla totul cât de curând. Poate în decurs de o oră, poate în decurs de o zi. Iar până o fac, nu ne putem baza decât pe speculații.

— Mă întreb dacă înțelegi problema mea, maior Castillo.

— Nu sunt sigur că vă pot urmări ideea, domnule.

— Există doi oameni responsabili cu siguranța cetățenilor din Philadelphia. Unul este primarul, celălalt sunt eu. Să nu mă înțelegi greșit. Primarul este probabil cel mai bun administrator de la Frank Rizzo încoace. Dar el nu știe cum să direcționeze traficul de mașini, și cu atât mai puțin să se descurce cu problemele care s-ar naște din prăbușirea unui avion în Philadelphia.

Comandantul observă expresia de pe chipul lui Castillo.

— Îți dai seama încotro mă îndrept, nu? întrebă el. Nu te-ai gândit la nimic din toate acestea?

— Nu, domnule, mărturisi Castillo.

— Dacă există o cât de mică șansă ca acest scenariu să se concretizeze, atunci ar părea că am luat toate măsurile de precauție posibile, nu? Avertizarea cetățenilor etc. etc.

— Da, domnule.

— Aici apar probleme, continuă comandantul. Începând cu panica. Pe urmă e problema celui care strigă: Lupul! Dacă primarul pune în practică astfel de măsuri și nu se întâmplă nimic, nu numai că va arăta ca un idiot, dar data viitoare când se va întâmpla ceva asemănător oamenii nu-i vor mai acorda nicio atenție. Cei mai mulți încep deja să creadă că tragedia turnurilor gemene a fost o poveste dintr-un film în care eroii principali au fost Charlton Heston și Paul Newman. Făcu o pauză. Mă mai urmărești?

— Da, domnule, cred că da.

— Așa cum am spus, primarul este un lider foarte bun. Din nefericire, este și politician. Am încredere absolută în comandanții mei adjuncți. În rândurile personalului din jurul primarului nu am practic încredere în nimeni. Mă tem că, dacă îl înștiințez despre această situație pe primar – și e clar de datoria mea să fac asta – el îi va informa mai departe pe anumiți membri ai personalului care fie vor intra în panică și vor scăpa povestea către public, fie vor transmite aceste informații în mod voit, ca să-l vadă pe primar cum apare la televizor în postura de apărător al orașului cu scopul evident de a-i asigura realegerea în funcție.

Dacă se produce o mare agitație din pricina acestui atac potențial și nu se întâmplă nimic, e posibil ca primarul să nu mai fie reales și eu nu îmi doresc deloc așa ceva.

— Iisuse Hristoase! zise Miller, aproape în șoaptă.

— Tatăl tău tocmai a făcut o aluzie la luarea de decizii neplăcute când e de datoria ta să procedezi astfel, continuă comandantul. Ei bine, sunt pe cale de a lua o asemenea decizie. Nu voi face ceea ce știu că e de datoria mea să fac și voi minți chiar, ceea ce veți face și voi.

— Domnule?

— Când tu și Dick ați venit aici, maiorule, nu mi-ați spus nimic despre scenariul ăsta cu prăbușirea unui avion peste Clopotul Libertății. Vizita voastră la mine la birou a fost doar una de curtoazie. Secretarul de stat Hall avea nevoie de ajutorul meu în ancheta voastră privind compania Lease-Air, Incorporated. Iar eu v-am spus că voi fi evident bucuros să vă ajut.

— Da, domnule, zise Castillo.

— Ai spus cu câteva clipe în urmă, maiorule, că tu crezi că vor apărea informații legate de locația acestui avion dispărut în următoarele douăzeci și patru de ore?

— Da, domnule. Poate chiar mai devreme.

Comandantul se uită la ceas.

— Acum este opt și treisprezece minute, zise el. Peste treizeci și două de ore va fi ora paisprezece după-amiaza, mâine. La acea oră am să mă duc la primar cu povestea voastră. Îi va plăcea pentru că va avea timp să apară la știrile de la ora șase. Mă înțelegi? Nu vreau nicio confuzie în această privință și este de la sine înțeles că mă aștept de la voi să mă înștiințați imediat dacă apar informații noi.

— Înțeleg, domnule, zise Castillo.

— Și, Dick, continuă comandantul. Nu vreau să-i povestești nimic despre toate acestea tatălui tău. Îl iubesc ca pe un frate, dar el este pătruns, așa cum el însuși a recunoscut, de filosofia Datorie, Onoare, Patrie de la West Point, iar eu nu vreau să facă vreun lucru pe care el s-ar simți dator să-l facă prin prisma aceasta. Situația necesită oameni cu filosofia maiorului: scopul – protejarea Philadelphiei – scuză mijloacele.

— Înțeleg, domnule, zise Miller.

Comandantul se ridică de la birou.

— Acum mergem la Biroul Antiterorism. Voi cere ofițerului comandant de la Crimă Organizată și Contrainformații – sunt în aceeași clădire – să se întâlnească cu noi acolo, zise el. Nu știu ce ar putea avea ei în privința vreunei conexiuni dintre teroriștii noștri afro-americani – care până acum și-au limitat eforturile de

a îngenunchea Philadelphia la aruncarea de pietre în mașinile de patrulă ale Poliției – și alți teroriști, dar vom afla acolo dacă are cineva vreo informație. Îi voi spune inspectorului-șef Kramer și căpitanului O'Brien că trebuie să vă dea tot ce au și să vă țină la curent cu tot ce apare nou. Îi voi spune inspectorului-șef Kramer chestia asta de două ori deoarece el are tendința nefericită de a se supune numai acelor ordine pe care le consideră rezonabile și înțelepte.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule comandant, rosti Castillo.

— Trebuie să-ți spun că niciunul din acești ofițeri nu e dispus să împărtășească mai multe informații decât este considerat necesar cu cineva din Armată sau cu asistentul special al secretarului de stat pentru securitate națională. Dar dacă vreunul dintre ei chiar refuză să coopereze, vino la mine, imediat, și voi avea o nouă discuție cu persoana în cauză.

— Domnule, ce părere au – ați zis inspectorul-șef Kramer și căpitanul O'Brien? – despre serviciul secret?

— Despre serviciul secret? Nu știu. Știu că Kramer urăște FBI-ul cu pasiunea unui olandez din Pennsylvania. Și cred că nici O'Brien nu prea are Biroul la inimă. Serviciul secret? Nu știu. De ce întrebi?

— Domnule, dispun de legitimații și documente care mă identifică drept un agent special supraveghetor al serviciului secret, răspunse Castillo.

Comandantul se uită lung la el, clătinând din cap.

— Ce spunem despre Dick? Sau și el are documente de la serviciul secret?

— Cred că o să ne descurcăm arătând doar documentele mele.

— Bine. Așa vom face.

Comandantul le făcu semn să o ia înaintea lui spre ușă.

Se opri în dreptul unui birou unde se găsea un sergent în uniformă.

— Sună-i pe inspectorul-șef Kramer și pe căpitanul O'Brien! ordonă el. Spune-le să vină ca să se întâlnească cu mine în biroul lui Kramer de la Arsenal.

— Da, domnule.

— Cere ca o mașină fără însemne să fie trimisă imediat acolo. Una bună, cu toate sistemele de comunicații funcționale. Dacă nu există niciuna disponibilă, ia de la altcineva.

— Da, domnule.

— Cooperăm cu serviciul secret, asta e tot ce știi.

— Da, domnule.

— Haide, Jack, rosti comandantul înspre polițistul în haine civile care îi așteptase tot timpul în dreptul ascensorului. Mergem la plimbare.

— Da, domnule.

— Jack, el este agentul special supraveghetor Castillo de la serviciul secret, iar el agentul special Miller. Domnilor, el este ofițerul meu asistent, căpitanul Jack Hanrahan.

Cei trei își strânseră mâinile în vreme ce se îndreptau spre ascensor.

CINCI

Complexul Industrial Frankford
Philadelphia, Pennsylvania

08:25, 9 iunie 2005

— Iarăși un déjà-vu, rosti maiorul Miller la puțin timp după ce căpitanul Jack Hanrahan coti cu Fordul Crown Victoria nemarcat de pe Tacony Street, aflată în nord-estul Philadelphiei, către ceea ce părea un vechi complex industrial de depozite din cărămidă. Am mai fost aici. Ce e locul ăsta?

Comandantul chicoti.

— Pe vremuri era Arsenalul Frankford, răspunse el.

— Mda, replică Miller, amintindu-și. Veneam la comisariatul de aici când eram copil.

— După ce au închis arsenalul, municipalitatea a încercat să îl transforme într-un parc industrial, zise comandantul. Ideea nu s-a materializat, așa că anumite organe neimportante ale administrației municipale – cum ar fi Poliția – au fost lăsate să folosească acest complex.

Hanrahan trase în fața unei clădiri mici, vechi de un secol, cu două etaje, și opri pe un loc marcat INSPECTOR-ȘEF KRAMER, apoi spuse într-un microfon:

— C-Unu la CT.

Castillo căută cu privirea vreun semn pe clădirea din cărămidă roșie, dar nu zări niciunul.

Toată lumea se dădu jos din mașină, iar comandantul intră hotărât în clădire, uimindu-i în mod clar pe doi ofițeri de poliție în uniformă care ieșeau și care nu se așteptau să dea tocmai peste el. Ceilalți se luară după șeful Poliției.

Chiar în interiorul vestibulului mic de la intrare, în dreapta, se găsea o ușă nemarcată. Pe peretele de lângă ușă era fixat un buton de sonerie. Comandantul îl apăsă.

Într-un mic difuzor se auzi o voce deloc încântată:

— Mda?

— Deschide ușa! ordonă comandantul.

— Cine e?

— Comandantul.

— Pe dracu'!

— Ce trebuie să fac, să sparg blestemata asta de ușă?

Se auzi un bâzâit, apoi comandantul împinse în ușă, care se deschise.

Dincolo de ușă se găsea o scară. Comandantul urcă treptele câte două. În capul scării apăru un bărbat de culoare cu un aer plouat, care purta un toc de pistol la umăr.

— Domnule comandant, îmi cer scuze. Nu am...

Șeful dădu din mână în semn de „Nicio problemă".

— Inspectorul-șef Kramer? întrebă el.

— Pur și simplu nu știu, domnule. Îl voi căuta. Și căpitanul O'Brien îl așteaptă.

Omul dădu din cap înspre un birou cu pereți de sticlă.

— Credeam că a fost deja alertat, zise comandantul.

— Voi afla ce s-a întâmplat, domnule, zise omul, pe care Castillo și Miller îl considerară a fi un detectiv.

Comandantul traversă încăperea plină de oameni către biroul cu pereți de sticlă, făcându-le semn celorlalți să îl urmeze. Când se apropiară de destinație, un căpitan în uniformă se ridică de pe scaun.

Comandantul îi strânse mâna, dar nu făcu nicio prezentare, preferând să spună:

— Îl vom aștepta pe Fritz.

Se așează la un birou pe care se găsea o plăcuță cu cuvintele INSPECTOR-ȘEF F.W. KRAMER inscripționate pe ea, își scoase portofelul și se uită înăuntru.

— Are cineva doi dolari? întrebă el. Kramer ține mult să facă economii cu cafeaua.

Castillo scoase primul banii. Căpitanul Hanrahan luă banii din mâna lui Castillo și plecă din birou.

Miller îi dădu un ghiont lui Castillo și îi indică din cap un poster care la prima vedere părea să fie din filmul *Beretele Verzi* făcut în 1968 și în care personajul principal fusese interpretat de John Wayne, dar când se uită mai bine, Castillo văzu că fața lui Wayne fusese înlocuită cu chipul unui tânăr zâmbitor, iar emblema de pe beretă arăta că tânărul aparținea Grupului 10 al forțelor speciale.

Detectivul își vârî capul pe ușă.

— Două minute, domnule comandant, anunță el.

— Mulțumesc.

Căpitanul Hanrahan se întoarse cu o tavă cu căni cu cafea înainte cu treizeci de secunde ca în birou să-și facă apariția un bărbat foarte înalt, zvelt, cu aspect de dur și cu o claie de păr cârlionțat și încărunțit. Omul purta cămașă, cravată și o haină de tweed. La centură se vedea magazia de cartușe a unui pistol Colt .45 ACP semiautomat.

— Cărui fapt datorez onoarea? vru el să afle, apoi: Hanrahan, ar fi bine să fi plătit cafeaua aia.

— Cafeaua a fost plătită, domnule inspector, replică Hanrahan.

— Domnilor, dumnealui este inspectorul-șef Kramer, care comandă Biroul Antitero, rosti comandantul. Avem o lungă istorie împreună. Cam pe vremea Arcii lui Noe, eram amândoi sergenți la Infracțiuni Majore. Iar dumnealui este căpitanul O’Brien, care conduce unitatea de Crimă Organizată și Contrainformații. Dânșii sunt agentul supraveghetor Castillo de la serviciul secret și agentul special Miller.

Kramer îi examină pe Castillo și pe Miller cu mare atenție, dar nici măcar nu dădu din cap în semn de salut. O’Brien le întinse mâna amândurora.

— Ascultați-mă bine, amândoi, zise comandantul. Le veți da nu numai tot ce vor cere, ci și orice altceva – orice – bănuiți că le va putea folosi.

— Da, domnule, zise căpitanul O'Brien.

Kramer nu rosti nimic.

— M-ai auzit, Fritz? întrebă comandantul. M-ai înțeles?

Kramer nu răspunse direct.

— Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? întrebă el.

— Domnul Castillo vă va spune ce trebuie să știți. Ceea ce nu va însemna tot ce ați vrea să știți. Înțeles?

Kramer dădu abia perceptibil din cap.

— Și cu cât mai puțini oameni de pe aici află că ei doi v-au vizitat, cu atât mai bine. Înțeles?

Kramer dădu iarăși din cap.

— Vreau să aloci pe cineva – cineva care știe ce se petrece pe aici – permanent la dispoziția lor, până când se încheie povestea asta. Am ordonat trimiterea unei mașini nemarcate aici.

— Primesc o altă mașină? Trebuie să fie important, zise Kramer.

— Este, Fritz, crede-mă! Și nu am chef să aud de la domnul Castillo că vreunul dintre voi nu i-a dat informațiile de care are nevoie. I-am spus să mă sune imediat ce bănuiește așa ceva.

— Bine, te-am auzit, replică Kramer.

— Ținem legătura, le zise comandantul lui Castillo și lui Miller, după care, făcându-i semn lui Hanrahan să îl urmeze, ieși din biroul lui Kramer.

Inspectorul-șef Kramer se duse la biroul lui, se așeză, se sprijini de spătarul scaunului și își duse palmele la ceafă.

— Bine, domnule Castillo, dă-i drumul. Ce vrea să știe serviciul secret?

— Ce *aș vrea eu* să știu, zise Miller, arătând înspre posterul de pe perete, e cine e personajul ăsta urât care poartă emblema Grupului 10.

Privirea urâtă aruncată de Kramer l-ar fi copleșit pe un om mai slab de înger. Chipul căpitanului O'Brien arăta clar că nu era înțelept să se facă vreun comentariu pe seama posterului sau să se spună ceva care putea fi socotit drept critică la adresa forțelor speciale ale armatei americane.

— Ce știți despre Grupul 10 al forțelor speciale? întrebă Kramer cu o voce de gheață.

— A fost în acea unitate, zise Castillo. Apoi au aflat că știe să scrie și să citească, și că nu e pederast și l-au trimis la școala de piloți.

— A, deci am de-a face cu doi deștepți? zise Kramer, dar cu un început de zâmbet pe buzele lui subțiri.

— Charley și-a petrecut prea mult timp în fortăreața de la Bragg, zise Miller. Mintea lui s-a învolburat.

— Delta Force? Nu zău! exclamă căpitanul O'Brien.

— Delta Force? Ce înseamnă Delta Force? întrebă Castillo.

— Numele de Reitzell înseamnă ceva pentru dumneata, domnule Castillo?

— Dacă acest Reitzell este Johnny și are o soție pe nume Glenda, atunci da, îl cunosc.

— Și dacă l-aș suna pe colonel ca să-l întreb despre dumneata, ce ar spune?

— Probabil că ar spune că nu a auzit în viața lui de Delta și să vă vedeți de treburile voastre, răspunse Castillo.

— Mda, probabil că exact așa ar răspunde, zise Kramer.

Se ridică de pe scaun și întinse mâna, mai întâi spre Miller, apoi spre Castillo.

— Așa cum spuneam, domnule Castillo, ce vrea serviciul secret să afle?

— Ați auzit despre avionul 727 dispărut din Angola?

Kramer și O'Brien dădură din cap.

— Ce vă voi spune trebuie să rămână strict aici. Există un scenariu care zice că a fost furat de niște teroriști somalezi care vor să intre cu el în Clopotul Libertății.

Pe chipul lui O'Brien se citi nedumerirea. Fața lui Kramer nu se schimbă defel, dar el se gândi câteva clipe la cele auzite.

— Nu ați veni aici cu asemenea chestii dacă voi și alții care știu să-și descopere dosurile pe întuneric cu o singură mână nu ați crede că există ceva adevăr în ideea asta, rosti el în cele din urmă.

— Nu suntem nici pe departe siguri, dar deocamdată e tot ce avem. Aceeași sursă care ne-a informat că avionul a fost înșfăcat de somalezi și probabil se află în Ciad – sau a fost în Ciad; chestia asta se verifică acum – spune că ar putea exista o legătură în Philadelphia. De asta avem noi nevoie.

— Poate, zise Kramer. Avem câțiva LAA, adică lunatici afro-americani, care ar chiui de bucurie să vadă întâmplându-se așa

ceva. Deocamdată, se mulțumesc să arunce cu cocktailuri Molotov în mașinile de poliție și să țintească cu armele, pardon, *să tragă cu armele* în astfel de mașini. Nu sunt niște trăgători de elită, așa cum înțelegem noi termenul, dar sunt ambițioși. Voi vedea peste ce dau…

— Inspectore…

— Spune-mi Dutch, îl întrerupse Kramer. Așa mi se spunea în forțele speciale.

— Eu sunt Charley, zise Castillo.

— Dick, rosti și Miller.

— Dutch, avem nevoie de informații *acum,* zise Castillo.

— Am oameni infiltrați, replică Kramer. La fel are și căpitanul O'Brien – uneori contrainformațiile și antiterorismul se întrepătrund. Există patru grupuri majore de LAA și, între noi fie vorba, avem unul, doi sau trei oameni în fiecare grup, dar sunt sub acoperire, mă înțelegi? Nu le putem da telefon ca să le spunem, să zicem: „Jack, am nevoie de tot ce știi despre o legătură cu somalezii". Ne trebuie cel puțin câteva ore ca să luăm legătura cu oricare dintre ei. Și oriunde de la o oră în sus apoi ca să fixăm o întâlnire.

— Te referi la polițiști sau la informatori? întrebă Castillo.

— Polițiști, răspunse Kramer. Polițiști buni, care își riscă gâtul în permanență. Nu vrem să le facem praf acoperirea și nu vrem să-i vedem morți. Înțelegi?

Castillo dădu din cap.

— Pe biroul meu nu a apărut nimic…, reluă Kramer.

— Nici pe al meu, interveni O'Brien.

— … ceea ce ar putea însemna că nu există nimic, continuă Kramer, sau că le e frică să spună ceva pentru că ar părea ca venind de la un drogat.

— Înțeleg, zise Castillo.

— Șpuțerii de la FBI au venit aici acum câteva zile…

— Cine? se miră Miller.

— Vreo doi șpuțeri de la FBI, care voiau să știe ce aveam despre Lease-Aire, Inc., dacă aveam ceva.

— *Șpuțeri*? insistă Miller.

— Nu sună la fel de ofensiv în cazul unei companii feminine precum „nemernicii", nu-i așa? rosti Kramer cu nevinovăție în glas.

— Și ce le-ai spus spuțerilor de la FBI? întrebă Castillo, zâmbind.

— Adevărul. Nu aveam nimic despre Lease-Aire, Inc.

Cei patru bărbați își zâmbeau acum unul altuia.

— Dar poate că ar trebui să vă duceți și să aveți o discuție cu ei. O să-l trimit pe unul din oamenii mei să vă însoțească, zise Kramer.

— Are sens, zise Miller. Mulțumesc de sugestie.

— Cine e femeia aia tânără? întrebă Castillo.

O'Brien și Miller se uitară în direcția gestului făcut de el din cap.

O femeie tânără și bine făcută, îmbrăcată cu fustă și un tricou care aproape reușea să ascundă, deși nu de tot, pistolul Glock semiautomat de la brâu, stătea aplecată peste al doilea sertar al unui fișet.

— De ce vrei să știi? întrebă Kramer.

— Cred că am întâlnit-o azi-noapte, răspunse Castillo.

Văzu expresia de pe chipul lui Miller, care spunea: „Iisuse Hristoase, Charley. Am avut noroc și am început să ne jucăm de-a forțele speciale cu tipul ăsta și acum tu și erecția ta permanentă o să distrugeți totul!"

— Nu e ce crezi tu, Dick, zise Castillo.

Primi drept răspuns o altă expresie care spunea *Pe dracu' nu e*!

— Schneider! tună Kramer. Vino aici, te rog!

Bruneta veni până la ușă. Pe chip i se întipări o expresie de ușoară surpriză la vederea lui Castillo. Se opri în cadrul ușii.

— Intră, sergent, îi ordonă Kramer, și închide ușa.

— Da, domnule, zise ea, conformându-se.

— Înțeleg că l-ai mai văzut pe tipul ăsta înainte, zise Kramer. Dar cumva am impresia că nu ați făcut prezentările cum trebuie. Sergent Betty Schneider, acesta este agentul special supraveghetor Castillo, de la serviciul secret. Sergentul Schneider lucrează pentru căpitanul O'Brien.

— Mi-a spus că se ocupă de livrarea de hrană pentru platformele petroliere sau cum li s-o spune.

— Și tu ce i-ai spus?

— Că îmi așteptam prietenul, răspunse tânăra.

— Explică-i ce făceai în realitate. El are binecuvântarea personală a comandantului și, mai important, a mea.

— Tony Frisco și Cats Cazzaro mâncau un sandvici la barul Hotelului Warwick cu două personaje din Mafia din Coney Island…

— Este vorba mafia rusească, domnule Castillo. Niște tipi tare drăguți, explică O'Brien.

— Masa avea microfoane. Indivizii mă luaseră la ochi, așa că m-am dat la… acest domn.

— Și ai obținut ceva? întrebă O'Brien.

Femeia clătină din cap.

— Crezi că te-au jucat?

Ea clătină iarăși din cap.

— Dar te luaseră suficient de tare la ochi ca să-ți faci griji?

— Da, domnule.

— Ceea ce înseamnă că O'Brien nu te mai poate folosi o vreme acolo, zise Kramer. Corect, Frank?

O'Brien dădu din cap.

— Iar asta o face disponibilă pentru domnul Castillo…

— Spunea că îl cheamă Castle, interveni ea.

— E-n regulă cu tine, Frank? întrebă Kramer.

— S-a făcut. Schneider, până la noi ordine îi vei însoți pe acești doi domni.

— Da, domnule, zise ea.

— Se presupune că afară așteaptă o mașină nemarcată. Dacă nu a ajuns deja, va ajunge în curând. Însoțește-i pe domnii Castillo și pe agentul special Miller la sediul Lease-Aire de la aeroport și oriunde altundeva mai vor ei sau consideri tu că ar trebui să meargă. Fă ce vor ei să faci. Și nu spune nimănui despre misiunea ta.

— Pot să întreb despre ce e vorba?

— Domnul Castillo îți va spune tot ce e nevoie să afli, sergent, zise Kramer, după care întrebă: E-n regulă cu tine, Charley?

— E perfect, Dutch. Mulțumesc foarte mult.

— Și câtă vreme ești la aeroport, voi suna alarma după oamenii aceia despre care am discutat.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, rosti Castillo.

— Știu, replică Kramer.

— Oricând vreți să plecăm, domnilor, zise sergentul Schneider.

Castillo și Miller o urmară afară din birou.

— Să văd ce-i cu mașina, rosti ea și începu să traverseze încăperea.

După ce ajunse suficient de departe ca să nu mai poată auzi, Miller zise:

— Pune-ți un lacăt șpuțer pe sculă, Charley, te rog.

Căpitanul O’Brien se uită semnificativ la Castillo, dar nu comentă.

— Ce aș putea face eu?

— Primim cu recunoștință orice fel de informații, răspunse Miller.

XI

UNU

Pe autostrada I-95
Philadelphia, Pennsylvania

09:15, 9 iunie 2005

Mașina fără însemne oficiale pusă la dispoziție de comandantul Kellogg – și care, din câte își dădea seama Castillo, era la fel cu mașina lui – rula cu cincisprezece kilometri pe oră peste limita de viteză de-a lungul autostrăzii I-95 care șerpuia de-a lungul râului Delaware.

Castillo ședea pe bancheta din spate. Miller îl dăduse la o parte și se așezase pe locul din față.

— Sper că poți să-ți ții gura, sergent Schneider, rosti Castillo.

— Îmi poți spune Betty, dacă vrei, zise femeia. Și da, pot să-mi țin gura.

— Mi-ar plăcea să o faci. Cum e cu prietenul de noaptea trecută?

— Iisuse Hristoase, Charley! exclamă Miller.

— Vreau să spun că nu trebuie să-i zici nimic nici prietenului tău, zise Castillo.

— Îi voi spune că nu pot vorbi despre povestea asta. O să fie ofti… N-o să-i placă, dar va înțelege. E polițist.

— Bine.

— E locotenent în poliția autostrăzii. Și nu e prietenul, ci fratele meu, precizează Betty.

— Seara trecută a jucat foarte convingător rolul unui prieten gelos, zise Castillo.

— Sper să fi crezut asta și mafioții. Acum aveți de gând să-mi spuneți ce se petrece?

— Vei afla mai multe decât trebuie ascultând ceea ce voi vorbi la telefon, zise Castillo.

— O să-l suni de pe mobil? întrebă Miller.

— Evident, doar dacă nu știi tu unde găsim un telefon securizat, rosti Castillo, ducând telefonul la ureche.

O clipă mai târziu, zise:

— Trebuie să vorbesc cu el chiar acum, doamnă Kellenhamp…

Unde e?

Ce caută la Camp David?

Cum să sun la Camp David? Poate ar fi mai bine să-l sunați dumneavoastră acolo și să-l rugați să mă sune pe mobil…

Aveți dreptate. Mai bine treceți chestia asta prin Casa Albă…

Dacă vorbiți cu el, vă rog să-l întrebați dacă m-a sunat, iar dacă nu a făcut-o, să mă sune imediat. E important.

Își luă mobilul de la ureche și apăsă o altă tastă de apelare rapidă.

— Mă numesc Castillo. Sunt asistentul personal al secretarului de stat Hall. Puteți verifica identitatea mea sunând-o pe doamna Kellenhamp la biroul secretarului Hall. Aveți numărul. El este la Camp David. Vă rog să-mi faceți legătura cu el.

Castillo își îndepărtă mobilul de ureche.

— O să verifice, anunță el. Mă întreb ce se petrece la Camp David.

Își lipi iarăși mobilul de ureche și mormăi:

— Bănuiesc că n-au verificat. Apoi, mai tare: Da, domnule. Domnule, nu v-aș fi sunat acolo, dar a apărut o altă problemă…

Domnule, comandantul ne-a ajutat foarte mult, dar mâine după-amiază la patru și un sfert îi va spune primarului ce credem noi că se poate întâmpla cu Clopotul Libertății…

Domnule, nu vrea să provoace panică și în orice caz nu inutil. Se teme că, dacă primarul său, mai exact, oamenii primarului află ceva despre povestea asta, vor apărea scurgeri către presă. Dar nici nu poate amâna chestiunea la nesfârșit…

Da, domnule. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Nu știu de ce naiba nu am făcut-o…

Da, domnule. Patru și un sfert mâine după-amiază…

O să vorbim cu proprietarii Lease-Aire, domnule. Ne-au dat un sergent și o mașină. Iar inspectorul-șef Kramer, șeful Biroului Antitero, încearcă să ia legătura cu cineva – poate cu mai multe persoane – dintre cei infiltrați în grupările subversive să vedem dacă au auzit ceva legat de ceea ce a spus Pevsner…

Nu știu cât va dura, domnule…

Da, domnule, în clipa în care aflu ceva…

Da, domnule. Îmi pare rău că vă dau vești proaste, domnule…

Mulțumesc, domnule. Când veți afla ceva nou despre Abéché?

Înțeleg, domnule.

Castillo își luă receptorul de la ureche și expiră cu putere.

— Zice că va trebui să-i spună președintelui de acest termen limită, ora patru și un sfert, zise Castillo.

— Iisuse! exclamă Miller.

— Ce vrea să-i spună comandantul primarului mâine la ora patru și un sfert? se interesă sergentul Schneider.

Castillo se uită la ea și observă că reglase oglinda retrovizoare ca să-l poată vedea.

Îi întâlni privirea în oglindă și își spuse că ochii ei erau frumoși, iar privirea-inteligentă.

— Că noi credem că există o posibilitate – cuvânt operativ *posibilitate* – ca un grup de teroriști somalezi care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed și care este posibil – cuvânt operațional *este posibil* – să fi furat un Boeing 727 în Luanda, să poată încerca – repet, *să poată* – încerca să se zdrobească cu avionul de Clopotul Libertății.

— Iisuse! Vorbești serios!

— Mă tem că da.

— Am știut că povestea asta e importantă din clipa în care comandantul v-a dat această mașină fără însemne oficiale, zise ea. Dar nu mă gândeam la așa ceva. Clopotul Libertății? De ce ar vrea să facă așa ceva?

— Sunt două teorii, interveni Miller. Una spune că ei îl consideră un simbol important pentru America, mai important decât îl considerăm cei mai mulți dintre noi. Iar a doua – într-un fel legată de prima – spune că cineva din Philadelphia le-a zis acestor indivizi că ar trebui să distrugă Clopotul Libertății.

— Noi încercăm să aflăm dacă există vreo legătură între compania Lease-Aire și teroriști sau între altcineva din Philadelphia și teroriști, continuă Castillo. Dacă putem face asta, atunci poate aflăm exact care le sunt planurile și când intenționează să lovească. De aceea mergem la aeroport, ca să discutăm cu cei de la Lease-Aire.

Mașina acceleră brusc.

Miller se uită la vitezometru.

— Nu trebuie să fim opriți pentru depășirea limitei de viteză, sergent, zise Miller.

— Sub șasiu sunt montate lumini de avertizare albastre, rosti femeia. Dacă ne observă vreo mașină a patrulei de autostradă, le va vedea.

— Sau vom muri de tineri într-un accident cumplit, continuă Miller. Mergi cu aproape o sută patruzeci.

Ea râse.

— Stați liniștiți. Și poți să-mi spui Betty. Credeam că v-am spus.

Castillo îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

— Kramer a spus că ești agent supervizor al serviciului secret, rosti ea.

— Da.

— I-ai spus centralistei de la Casa Albă – presupun că era centralista de acolo…?

— Da.

— … că ești asistentul personal al secretarului Hall.

— Sunt.

— Din ce în ce mai curios, rosti ea, după care își îndreptă din nou atenția la drum.

•

Sediul Lease-Aire, Inc. se găsea la etajul doi al unei clădiri urâte, din beton, lipite de capătul unui hangar vechi, părăginit, dintr-un colț îndepărtat al Aeroportului International Philadelphia.

Pe ușa de oțel se vedea un anunț – arăta ca și cum ar fi fost imprimat pe hârtie de o imprimantă cu cerneală – care anunța: ÎNCHIS DIN CAUZA UNEI BOLI ÎN FAMILIE.

— Și acum ce facem? întrebă Miller.

Sergentul Schneider scoase un telefon mobil din geantă și apăsă pe o tastă de apelare rapidă.

— Jack, aici e Betty, zise ea o clipă mai târziu. Am nevoie de o favoare. Uită-te în sertarul de jos al fișetului meu. E acolo un dosar pe care scrie Lease-Aire. Am nevoie de adresa de acasă a unui individ pe nume Terry Halloran. Și de un număr de telefon, dacă există vreunul.

— Cine e ăsta? întrebă Castillo.

— Președintele Lease-Aire, nu? presupuse Miller.

Betty dădu din cap.

— Cum se face că deții o asemenea informație? o întrebă Castillo pe femeie.

— Agenții FBI ne-au întrebat ce avem despre această companie, răspunse ea. Nu auzisem niciodată de acest nume. Dar căpitanul O'Brien mi-a cerut să aflu date despre ei, că poate dau peste ceva ce ar trebui să știm și noi.

— Și ce ai descoperit?

Betty ridică palma ca să-i ceară să aștepte, apoi repetă adresa și numărul de telefon pe care Jack Cum-îl-mai-chema de la celălalt capăt al liniei telefonice i le dădu.

— Mersi, Jack, rosti ea și închise telefonul.

— Nu le scrii? întrebă Miller.

Ea își vârî telefonul la loc în geantă și scoase un înregistrator de voce.

— Este un copiator, zise ea. Îmi copiază convorbirile de pe mobil. Îl pornesc de câte ori efectuez un astfel de apel.

Apăsă câteva butoane de pe dispozitivul digital și acesta reproduse din memoria digitală vocea ei rostind tare adresa și numărul de telefon.

— Sunt impresionat, mărturisi Castillo.

— Și eu, zise Miller.

— Ei bine, n-om fi noi serviciul secret, dar suntem suficient de civilizați. Se spune chiar că anul viitor vom avea montate interceptoare peste tot în oraș.

Castillo și Schneider își zâmbiră. Miller afișă un rânjet.

— Hei, n-o luați personal, zise ea. Problemele mele cu federalii rămân problemele dintre mine și FBI.

— Dar el își face griji că o să mă dau la tine, rosti Castillo.

— Iisuse, Charley! exclamă Miller.

— Și o să te dai? întrebă Betty, pe un ton neutru.

— Din câte am văzut până acum, m-aș teme să fac asta, mărturisi Castillo.

— Bine. Atunci să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

— Tocmai îmi povesteai ce ai aflat despre Lease-Aire.

— E o operațiune de doi bani, o afacere de familie. Nevasta președintelui – Terry Halloran – este și secretara-trezorier a companiei. Fratele ei, pe nume Alex MacIlhenny, este vicepreședinte, director general și singurul pilot al firmei. Și mecanicul-șef. A învățat să zboare în Forțele Aeriene, a plecat de acolo și a lucrat pentru mai multe linii aeriene. Când s-a

văzut pus pe liber când lucrurile au început să meargă prost, s-a săturat de chestia asta și a intrat în afaceri de cumpărare și revânzare a avioanelor de pasageri uzate, alături de cumnatul lui. Nicio problemă cu vreunul din ei. Doar soția pilotului a cerut arestarea lui pe motiv de violență domestică, dar reclamația ei s-a dovedit nefondată. Cei doi au divorțat. Până la aflarea chestiei ăsteia cu teroriștii, aproape că acceptasem teoria FBI că e vorba de o încercare de încasare a asigurării pe aeronavă.

— Ți-ai făcut temele, rosti Castillo, admirativ.

— Sora și soțul ei par în regulă. Au fost verificați: nici cazier, nici altceva. El este un fel de mare mahăr în cadrul Cavalerilor lui Columb. Pe pilot nu l-am întâlnit niciodată, dar nu mi-i imaginez pe soră-sa și pe cumnat implicați în afaceri cu teroriștii, oricât de multă nevoie de bani ar fi avut.

— Cred că povestea aia cu „boala de familie” nu este adevăratul motiv pentru care au închis firma, zise Castillo, arătând spre afiș. Vreau să discut cu ei.

Betty își scoase iarăși telefonul mobil din geantă.

— Îi sun ca să văd dacă sunt acasă, rosti ea, după care formă numărul din memorie, fapt care îl impresionă din nou pe Castillo.

— Dacă răspunde cineva, închide, îi ceru el.

Ea ridică din sprâncene, apoi dădu din cap.

— Nu răspunde nimeni, rosti ea în cele din urmă.

— Cred că ar trebui să le facem o vizită, rosti Castillo.

— E dincolo de bulevardul Roosevelt, explică Betty. În cealaltă parte a orașului.

— Asta înseamnă o nouă goană pe autostradă? întrebă Miller.

— Ți-e frică? întrebă Castillo.

— Sau poți merge pe bancheta din spate, interveni Betty. Statisticile spun că ești mai în siguranță acolo.

„Cred că niciun comentariu nu putea fi mai adecvat”, își spuse Castillo.

Când ajunseră la mașină, Castillo se urcă tot în spate.

Întâlni privirea femeii când aceasta dădu mașina înapoi ca să se îndepărteze de clădire.

DOI

2205 Tyson Avenue
Philadelphia, Pennsylvania

10:40, 9 iunie 2005

La Tyson Avenue doi-doi-zero-cinci era o clădire cu trei etaje, situată în mijlocul cartierului de case. Celelalte clădiri, construite în perete, păreau identice, diferind doar prin culoare și stilul ușilor de la intrare și al decorațiunilor exterioare.

Nu primiră niciun răspuns după ce sunară la soneria cântătoare. A treia oară când sergentul Schneider apăsă pe buton, Castillo observă că melodia soneriei era ceva mai scurtă.

— Niciun răspuns, rosti Miller, fără sens. Ce facem acum?

— Nu știu cum procedează serviciul secret, zise Betty Schneider, dar noi, polițiștii, pur și simplu căutăm vreun semn de viață. Parcă se aude un radio sau un televizor.

„Nu m-am gândit la asta, își zise Castillo. E bună!”

— Ei bine, nu vor să răspundă la sonerie, insistă Miller. Ce facem? Stăm în fața ușii până ne deschid?

— Nu, răspunse Betty. Yahoo.

— Ce? se miră Castillo.

— Știi tu. Yahoo. Internet. Mai înseamnă și: „Întotdeauna ai și alte variante la dispoziție.”[7]

Femeia coborî treptele, făcându-le semn lui Castillo și lui Miller să o urmeze, și se urcă la volan. De această dată, Castillo se așeză pe scaunul din față. Ea ridică din sprâncene văzându-l acolo și privirile li se întâlniră o fracțiune de secundă, dar Betty nu spuse nimic.

Miller își propti coatele de spătarul scaunului din față.

— Unde mergem? întrebă el. Pot să întreb?

— Harrisburg, răspunse Betty.

— Harrisburg?

— Harrisburg, repetă ea. Dacă merg ceva mai repede, probabil că ajungem acolo în ceva mai puțin de trei ore.

---

[7] *You Always Have Other Options* (*n. tr.*).

Sesizând ironia la adresa lui Miller, Castillo nu zise nimic. Miller clătină din cap, apoi se așează pe locul lui și își fixă centura de siguranță cu o mișcare hotărâtă.

Betty merse până la capătul străzii, coti la stânga și intră imediat pe o alee îngustă din spatele șirului de clădiri.

— Era a cincea casă de la capătul străzii, rosti ea, iar Castillo o văzu arătând cu degetul și numărând.

Betty opri mașina.

— Iată-i. Domnul Terrence Halloran și încântătoarea lui soție, Mary-Elizabeth, zise ea, arătând curtea din spate a familiei Halloran.

Fiecare casă avea în spate o curte și un gard care o separa de cele alăturate. Curtea familiei Halloran avea o grădiniță cu flori și o zonă pavată cu pietriș cu un grătar cu cărbuni, o masă metalică rotundă, scaune și un leagăn cu două locuri.

Pe leagăn se odihnea un bărbat îndesat de vreo cincizeci de ani, cu părul alb nepieptănat și cu picioarele ridicate pe unul din scaune. În mână ținea o cutie de bere, iar lângă el se vedea un răcitor. La masă ședea o femeie grasă, cu un păr izbitor de roșu, având în fața ei o cană cu ceva care semăna cu ceai cu gheață.

Sergentul Schneider opri mașina și coborî, iar Castillo și Miller o urmară.

Curtea era separată de aleea de acces de un gard înalt până la brâu, făcut parcă din împletituri de zale.

— Bună ziua, rosti Betty Schneider din dreptul porții din gard. Își scoase legitimația din geantă și o arătă. Sunt sergentul Schneider.

— Ce naiba mai vor polițiștii acum? rosti Mary Elizabeth Halloran, cu o voce arțăgoasă.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră, vă rog, zise Betty.

— Pleacă naibii de aici, replică doamna Halloran.

„Ei bine, asta explică sarcasmul acelui «încântătoarea lui soție», își zise Castillo. A mai avut de-a face cu femeia asta.”

Terrence Halloran se dădu jos din leagăn și se apropie de poartă, luându-și și berea cu el. Trase de poartă spre interior și le făcu semn să intre.

— Acum ce mai e? întrebă el.

— Acești domni ar vrea să vă pună câteva întrebări, domnule Halloran, rosti Betty.

El se uită mai atent la ei.

— Nu sunteți copoi, nu-i așa?

— Nu, domnule, nu suntem, zise Castillo.

— Am vorbit deja prea mult cu blestematul ăla de FBI, zise el.

— Nu suntem de la FBI, zise Castillo. Suntem de la Departamentul de Securitate Națională.

Îi dădu lui Halloran o carte de vizită, lăsându-l pe acesta să o citească suficient de mult timp ca să priceapă ce scria acolo, fapt care îi confirmă lui Castillo impresia că omul era deja la al doilea bax de șase beri. Halloran le făcu semn să-l urmeze și se duse la masă, unde dădu cartea de vizită soției sale.

— Spune că e de la Securitatea Națională.

— Vorbește cu ei dacă nu ți-ai învățat încă lecția, spuse femeia. Eu n-o voi face.

— Bine, acceptă Halloran. Spuneți repede despre ce e vorba. Sunt ocupat.

Se așeză din nou pe leagăn.

— Domnule, începu Miller. Căpitanul MacIlhenny nu putea să dispară voluntar cu avionul acela.

— Blestemații ăia de la FBI cred că el a pus avionul pe pilot automat pe un curs spre ocean, după care a sărit cu parașuta pe ușa din spate, zise Halloran. Iisuse, Maria și Iosif!

— Nu cred că asta s-a întâmplat, domnule, zise Miller.

— Ei bine, asta cred ei, și tot asta au spus blestematei de companii de asigurări!

— Care ne-a transmis că nu va plăti nimic până la „rezolvarea chestiunii”, interveni doamna Halloran. După care ne-au dat treizeci de zile ca să găsim – cum au spus, Terry?

— „O altă linie aeriană”, răspunse Halloran. Cu alte cuvinte, ne-au expediat.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Castillo.

— De ce v-ar părea rău? se miră doamna Halloran.

— Pentru că e o nedreptate, răspunse Castillo.

— Ei bine, și ce naiba o să faceți dumneavoastră? întrebă Halloran. Ăia sunt blestematul de FBI, iar eu sunt un negustor mărunt de avioane uzate. Pe cine va crede compania de asigurări?

— Ați spus, interveni doamna Halloran, îndreptând un deget la cincisprezece centimetri de nasul lui Miller, că… Cum naiba ați spus? Că nu credeți că Alex a făcut așa ceva voluntar?…

— Cred că ar trebui să luați în considerare posibilitatea neplăcută a obligării căpitanului MacIlhenny de a decola de pe Quatro de Fevereiro, zise Miller.

— De unde? întrebă doamna Halloran.

— E aeroportul din Luanda, îi spuse Halloran, după care se întoarse spre Miller. De unde știți asta?

— Numele complet, doamnă Halloran, explică Miller, este Quatro de Fevereiro Aeroporto Internacional. Înseamnă „4 Februarie”, ziua în care Luanda și-a cucerit independența față de Portugalia.

— Și ce dracu’ mai e și cu asta? replică ea.

— Eram acolo, doa’nă când avionul ăla a decolat.

— Erați acolo? se repezi ea.

— Da, doa’nă, răspunse Miller, după care îi dădu legitimația lui de armată. Sunt ofițer de armată. Eram adjunctul atașatului militar din Luanda.

— Credeam că ați spus că sunteți de la Securitatea Națională?

— Iisuse, Mary-Elizabeth, pune-ți lacăt la gură! o repezi Halloran.

Înșfăcă legitimația din mâna soției lui, o examină, apoi i-o dădu înapoi lui Miller.

— Maior, ha? Spuneați că ați fost acolo când a decolat?

— Eram din întâmplare la aeroport, zise Miller. L-am văzut decolând. Apoi, când am aflat – mă refer la ambasadă – că avionul a refuzat să se conformeze ordinului de a se întoarce pe aeroport, am fost trimis la hotel ca să văd ce pot afla despre căpitanul MacIlhenny. Directorul m-a dus în camera lui. Mi-a fost imediat limpede că nu își luase nimic cu el. Nici măcar nu împachetase…

— Și asta v-a făcut să credeți?… îl întrerupse Halloran.

— Cred că cineva l-a obligat să decoleze cu avionul ăla, zise Miller.

— Adică?

— Poate cineva care voia să dezmembreze avionul, răspunse Miller.

— Mda, rosti Halloran. Și ce faceți aici, domnule maior?

— Am fost temporar alocat Departamentului de Securitate Națională ca să văd dacă pot afla ce s-a întâmplat cu adevărat cu acel avion. Și cu căpitanul MacIlhenny.

— Așadar, care e teoria *dumneavoastră*, domnule adjunct de atașat sau ce ați spus că sunteți, în legătură cu ce s-a întâmplat cu fratele meu?

— Pur și simplu nu știu, doua sa.

— L-au pus să piloteze avionul încotro au vrut ei și apoi l-au omorât, zise Halloran.

— Cum poți măcar să te gândești la așa ceva? ripostă doamna Halloran.

— Interpretez faptele, asta fac, răspunse Halloran.

— Pur și simplu nu știm, zise Miller.

— Ne întrebăm însă dacă există vreo legătură cu Philadelphia, interveni Castillo.

— Cum adică? întrebă doamna Halloran din batista cu care își sufla nasul.

— Adică avionul ăla a stat acolo mai bine de un an, răspunse Miller. Poate că cineva de aici – cineva care lucrează pentru Lease-Aire – știa că este pregătit pentru zbor…

— Prostii, i-o reteză doamna Halloran. Sper că vezi ce vor, Terry? Omul ăsta încearcă să ne facă să spunem că am anunțat pe cineva că avionul putea fi furat. Ei îl fură și noi încasăm asigurarea.

— Nu este adevărat, doamnă Halloran, ripostă Castillo.

Doamna Halloran pufni.

— Nu avem mulți angajați, zise Halloran. Externalizăm aproape orice. Dar presupun că e posibil.

— Poate cineva a auzit ceva, poate pe căpitanul MacIlhenny spunând că se duce în Africa, atunci când este posibil să se întoarcă, amănunte de genul ăsta, zise Castillo.

— Cam în perioada când își făcea bagajele ca să plece acolo, în hangar aveam un MD-10, zise Halloran. L-am luat de la Delta. Îl curățam. Adică aveam echipa de la ACSInc. – firma de curățenie – în hangar. Dar ăștia ne-au trimis câțiva negri din North Philadelphia. Știți dumneavoastră, salariul minim. Nu e nevoie de un expert în rachete ca să cureți un avion. Nu cred că vreunul dintre ei ar fi fost suficient de deștept ca să se bage într-o astfel de treabă. Fără supărare, domnule maior.

— Nicio supărare, răspunse Miller. Dar poate că hoții – să mergem pe ideea că e vorba de niște hoți – le-au spus oamenilor de la curățenie la ce să fie atenți.

— Mda, rosti Halloran, căzând pe gânduri.

— Aveți statele de plată? întrebă Betty.

— Nu, replică el. Sunt la firma de curățenie. Noi îl plătim pe om/oră. Iar firma se descurcă cu partea de securitate ca să îi introducă în aeroport. Dar ei trebuie să aibă numele.

— Unde au sediul? întrebă Castillo.

— Lângă aeroport, răspunse Halloran. La două hangare depărtare de noi. Se uită la Castillo. Vreți să merg acolo cu dumneavoastră?

— Am aprecia enorm asta, domnule Halloran, răspunse Betty.

— Atunci să-mi schimb hainele și să mă bărbieresc, zise el. Vă pot oferi o bere cât așteptați?

— Puteți, acceptă Castillo.

— Sper că știi ce faci, Terry, zise doamna Halloran.

— Fac tot ce pot, zise el, aplecându-se deasupra răcitorului. Scoase dinăuntru trei cutii de Budweiser și le împărți. Cel puțin oamenii ăștia nu cred că am încercat să jecmănim compania de asigurări.

„Pasul următor, gândi Castillo, după ce luăm numele celor care au lucrat acolo, va fi să vedem dacă vreunul dintre ele apare în baza de date a poliției. Sunt mai multe probleme aici. Mai întâi, dacă există vreo rețea teroristă, probabil că s-au folosit nume false. Sau, chiar dacă au folosit numele reale, e posibil ca polițiștii să nu le aibă. L-ar cunoaște pe John James Smith drept Abdullah bin Cap-cu-turban, numele lui musulman. Sau dacă securitatea a fost așa de bună cum ar fi trebuit să fie, este posibil ca celor aflați pe lista de suspecți a poliției să nu li se fi dat permise de acces. Asta nu l-ar fi împiedicat pe nemernic să-și rezolve treaba, chiar fără permisul de acces, căci putea face rost de un permis pentru fratele sau sora lui, niște anonimi pentru poliție, și îi putea instrui pe aceștia ce să caute.

Sau e posibil ca nemernicul care nu putea intra în aeroport să cunoască pe cineva cu permis și să-l împrumute ca să intre. E puțin probabil ca oamenii de la securitate să cerceteze atent permisele unei trupe de oameni care intră pe aeroport cu o treabă precisă. Ar fi fost suficient să își agațe permisele de gât.

Ar fi trebuit să verifice prietenii și rudele tuturor celor care au lucrat în hangarul Lease-Aire în perioada când MacIlhenny se pregătea să plece înspre Luanda. Asta înseamnă timp – foarte mult timp.

E posibil să căutăm acul în carul de fân.

Dacă se va ivi ceva, probabil că va apărea dinspre polițiștii sub acoperire pe care inspectorul Kramer i-a plantat în interiorul grupurilor Afro-Americanilor Lunateci.

Dar nu se știe niciodată. Căutare a acului în carul de fân sau nu, chestia asta trebuie făcută”.

— N-o să dureze mult, zise Halloran și porni spre casă.

Castillo ținu deschisă portiera din față a mașinii.

— Ce-ar fi să mergi în față cu sergentul Schneider, domnule Halloran?

Halloran se gândi la propunere.

— Nu, refuză el. Merg în spate cu domnul maior. Așa vecinii mei blestemați o să aibă ce bârfi. „I-ați văzut pe copoi înșfăcându-l pe Halloran?”

— Nu vor crede asta, zise Castillo.

— Nu-mi cunoașteți blestemații de vecini, zise Halloran și se urcă în spate.

Castillo se urcă alături de sergentul Schneider.

— Ce noroc pe tine, rosti ea încet.

— Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, replică Castillo.

Ea îi zâmbi și privirile li se întâlniră din nou pentru o fracțiune de secundă.

Castillo se întrebă dacă inspectorul Kramer reușise să-l contacteze pe vreunul din polițiștii lui sub acoperire.

Și se mai întrebă de cât timp avea nevoie cineva – probabil un agent folosind un satelit controlat de CIA – ca să afle dacă avionul 727 era sau fusese în Abéché. Secretarul Hall nu-i spusese decât că sperau să primească un răspuns în curând.

Castillo se uită la ceas.

Unsprezece și cinci minute. Își zise că asta însemna cinci și cinci minute în Abéché. Se întrebă la ce oră asfințea soarele acolo. Cu siguranță nu mai era mult. Dacă CIA nu reușise să-și aducă sateliții deasupra localității până la acea oră – sau, să spunem, în următoarea oră – avea să se întunece și atunci nu le rămânea decât să folosească tehnici de interceptare bazate pe termosensibilitate, nici pe departe la fel de precise.

TREI

La bondul Royal Air Maroc 905
Nivel de zbor 11 000 de metri
19 grade și 55 de minute latitudine nordică
22 de grade și 47 de minute longitudine estică

17:05, 9 iunie 2005

— Aproximativ șapte minute, domnule colonel, se auzi vocea pilotului în difuzorul cabinei. Începem să încetinim acum. Voi depresuriza cabina în circa cinci minute. Vă fac eu semn.

Locotenent-colonelul Thomas J. Davenport din forțele speciale ale armatei americane, un bărbat înalt, zvelt, de treizeci și nouă de ani, se uită repede la trupa lui de parașutiști care se pregăteau pentru săritura Halo (altitudine mare și deschidere mică) și dădu din cap. Atinse un mic buton pe microfonul de pe pieptul lui.

— Înțeles, șapte minute, zise el. Cum mă auzi?

— Tare și limpede, răspunse pilotul.

Colonel Davenport avea pe față o mască de oxigen din cauciuc negru. Pe lângă mască și pe gât se dăduse cu o unsoare maroniu-neagră. Davenport era îmbrăcat cu ceva care semăna cu o pereche de izmene negre din nailon.

Davenport se uită la ceas. Calcula că el și ceilalți oameni din cabina din spate respirau oxigen prin măști de o oră și unsprezece minute. Pe un perete al cabinei se aflau un șir de tancuri de oxigen și un sistem de distribuție la care toți erau conectați prin cordoane din cauciuc, care serveau și ca surse de alimentare cu curent pentru costumele de salt.

Ceea ce păreau niște perechi de izmene negre strânse pe corp erau de fapt niște costume de protecție ultimul răcnet contra temperaturilor joase. Mai multe straturi subțiri de material izolator erau intercalate cu sârme subțiri speciale, ca într-un prăjitor de pâine, în acest fel furnizându-se căldură celui care purta costumul. Curentul de încălzire era pornit chiar înaintea începerii depresurizării cabinei. Aici temporizarea devenea critică. Sistemul de încălzire era foarte eficient. Dacă curentul era pornit prea devreme – când temperatura în cabină

nu era cu mult sub zero grade – costumul se îmbiba repede cu sudoare și apăreau efectele supra-încălzirii.

Teoretic, căldura generată era controlată termostatic. Iar acest lucru funcționa de obicei. De obicei.

Presupunând că totul funcționa bine și parașutiștii săreau din avion fără să fie transpirați leoarcă sau, din contra, de-a dreptul degerați, după desprinderea cordonului o baterie electrică prinsă de piciorul drept al omului continua să alimenteze sârmele de încălzire. În mod similar, la desprinderea de cordon, masca parașutistului continua să fie alimentată cu gaz dintr-un tub de oxigen prins de corpul lui.

Teoretic, o oră de oxigen – pe care toată lumea îl denumea „O-Doi”, după simbolul său chimic – era suficientă pentru eliminarea azotului din sângele parașutiștilor, astfel ca aceștia să nu sufere de versiunea de mare altitudine a fenomenului întâlnit în cazul scufundărilor la mare adâncime odată cu depresurizarea cabinei și cu desprinderea de avion. Nivelul de zbor de 11 000 de metri însemna deja troposfera.

Teoria spunea că fiecare parașutist trebuia să inspire numai oxigen pur timp de o oră și că el nu avea voie să-și desprindă masca suficient de mult timp ca să ia o gură din aerul „normal” al cabinei presurizate. Inspirarea fie și a unei singure guri de aer normal dădea cronometrul de O-Doi înapoi la zero.

Cabina era presurizată pentru protejarea parașutiștilor de temperatura troposferei. La 11 000 de metri deasupra solului, temperatura din exteriorul unei aeronave ajunge la minus patruzeci de grade – pe ambele scări de măsurare, Fahrenheit și Celsius.

Colonelul Davenport acționă o minimanetă care schimba modul de lucru al microfonului de pe APASĂ CA SĂ VORBEȘTI pe VOCE ACTIVATĂ.

— Bun. Peste șase minute și un sfert începem depresurizarea. Puneți-vă căștile și măștile acum. Cu grijă. Cu grijă.

Masca pe care o purtau semăna cu măștile de schi. Era confecționată din lână și acoperea tot capul, cu excepția ochilor. Cele folosite de unitatea Gray Fox erau negre. Evident, ofereau ceva protecție contra frigului, dar în același timp ascundeau trăsăturile feței posesorilor lor.

Ținându-și respirația, parașutiștii își dădură jos măștile de oxigen, își traseră repede măștile de schi pe față, își puseră la

loc măștile de oxigen, apoi căștile. Căștile aveau ecrane protectoare din plastic pentru față.

— Toată lumea a procedat așa cum ar fi trebuit? întrebă colonelul Davenport, aproape pe un ton de conversație.

În căștile lui se auziră trei de „Da, domnule” și doi de „Verificat”.

De colonelul Davenport se apropie căpitanul Roger F. Stevenson, forțele speciale, armata americană, un bărbat la fel de zvelt ca și colonelul, dar cu un cap mai înalt, a cărui piele nu avea nevoie de machiaj pentru a da impresia că aparține rasei negre.

— Am permisiunea să vorbesc liber, domnule?

— În clipa asta poți spune tot ce ai pe inimă, Roger. Ce te apasă?

— Cu tot respectul, domnule, dar nu arătați ca unul dintre noi. Dacă vă dați jos masca de schi, semănați cu Al Jolson.

— Of, și m-am străduit *atât* de mult, rosti colonelul Davenport cu un gest feminin, punându-și mâna-n șold. Tocmai mi-ai ruinat *întreaga* zi, Roger.

Stevenson zâmbi, dar continuă:

— O singură privire, colonele, și băștinașii ăia o să se întrebe: „Cine-i slăbănogu’ ăla alb dat cu unsoare neagră pe față?” Sau ceva de genul ăsta.

— Cred că vrei să-mi spui ceva, Roger.

— Domnule, sugerez cu respect (a) că suntem pregătiți să executăm misiunea doar noi și (b) că prezența dumneavoastră nu este necesară și (c) că, dacă vă vede cineva…

— Chestia asta a fost luată în considerare de generalul McNab, zise Davenport. Cel care mi-a ordonat să particip. Nu înseamnă că generalul McNab sau eu cred că nu v-ați putea descurca singuri cu misiunea. Tu ar trebui să știi asta mai bine ca oricine.

— Generalul v-a spus ce urmărește cu asta, domnule? Îmi puteți spune și mie?

— A spus: „Dacă se schimbă ordinele, te vreau acolo”. Cred că el consideră că e posibil să vi se ceară să distrugeți avionul. Dacă acesta e acolo.

— Știu cum să procedez, domnule.

— Știu că știi. Cred că în realitate generalul a vrut să spună că, dacă circumstanțele sunt de așa natură încât să implice o

asemenea acțiune, atunci ar trebui să distrugem avionul fără niciun ordin. Și vrea ca eu să iau această decizie. Tu nu trebuie să fii implicat în așa ceva. Dacă lucrurile ies prost, pe mine mă pot pensiona; mi-am făcut cei douăzeci de ani. Tu nu. Iar Gray Fox are nevoie de tine, Roger. De fapt, încep să devin prea bătrân pentru astfel de lucruri.

— Îmi asum riscul unei erori, domnule.

— Tocmai ai dovedit înțelepciunea raționamentului generalului McNab, căpitane, zise colonelul, cu o ușoară încordare în voce. Gândește-te la asta în vreme ce plutim în tăcere pe cerul Africii. Acum du-te și ocupă-te de oamenii tăi.

O clipă, Stevenson păru că vrea să replice, dar în căști nu se auzi decât un „Da, domnule”.

Stevenson se duse către spatele avionului, unde patru oameni în costume negre își verificau echipamentele pentru a patra sau a cincea oară. Cu măștile de schi și căștile montate la locul lor, era greu să-ți dai seama privindu-i că doi erau afro-americani, unul era latino-american cu pielea mai închisă la culoare, iar cel de-al patrulea caucazian.

„Când ultimii doi își vor scoate măștile, așa cum vor proceda cu siguranță în cursul fazei de recunoaștere a operațiunii, vor arăta și ei ca Al Jolson gata să cânte «Mammy» în primul film vorbit din istorie”, își spuse căpitanul Stevenson.

Una din modificările aduse aeronavei constase în montarea unei uși etanșe cam la jumătatea compartimentului pentru pasageri. Acest fapt permitea ca doar partea din spate a fuzelajului să fie depresurizată la altitudine mare.

Din partea din spate fuseseră scoase scaunele. Pe pereții fuzelajului se aflau rastele pentru arme, stații radio, parașute și alte echipamente, ca și o gamă largă de tuburi de oxigen.

Și ușa din spate fusese mult – și foarte scump – modificată. Fusese adusă direct din fabrică cu scară cu trepte fixe pentru ca membrii echipei să poată coborî și urca. Ușa fusese special proiectată ca să se deschidă atunci când aeronava stătea pe loc la sol.

Forjorii și sudorii munciseră mult ca să modifice treptele și mecanismele de deschidere. Trei sferturi dintre trepte – din partea proiectată ca să ia contact cu solul – fuseseră remodelate ca să pivoteze pe cadrul scării astfel încât, odată activate, să poată fi retrase *în interiorul* fuzelajului.

Mecanismul original de deschidere/închidere al ușii fusese modificat pentru a gestiona corect manevrarea unui prag de patru trepte. Mecanismul de coborâre dispunea acum de suficientă putere ca să forțeze deschiderea ușii în mișcare cu o viteză de două sute șaptezeci de kilometri pe oră sau mai mult. Ușa însăși fusese ranforsată ca să nu cedeze din cauza forței curentului de aer și orice parte a pragului care putea agăța echipamente fusese înlăturată.

Parașutele folosite erau în esență niște parașute sportive modificate. Când erau deschise arătau mai degrabă ca aripile unei aeronave ultrausoare decât ca niște umbrele. În plus, cu ele se putea *zbura.* În loc de a cădea mai mult sau mai puțin drept, așa cum procedează în mod tradițional un parașutist, aceste parașute puteau înlocui, prin manevrare, picajul cu mișcarea înainte. După părăsirea aeronavei, cu o astfel de parașută puteai înainta până la cincizeci de kilometri.

Parașutele erau mai mari decât cele folosite la sporturile civile deoarece trebuiau să susțină o greutate mai mare. Parașutiștii își luau cu ei numeroase echipamente, inclusiv arme, stații radio, rații de hrană și apă și tot ce credeau că e nevoie în materie de haine ca să arate precum cei care locuiau acolo unde aterizau.

Fiecare parașutist căra cu el un receptor GPS prin satelit, prins de corp cu o coardă rezistentă din nailon. Coordonatele aerodromului din Abéché erau cunoscute cu o precizie de câțiva centimetri. Fiecare dispozitiv fusese setat dinainte cu o poziție aflată la o sută de metri nord de capătul pistei. Dispozitivul GPS lucra în două moduri. Primul arăta o hartă a zonei și poziția curentă a receptorului GPS – adică a parașutistului – prin raportare la destinația setată. Modul doi arăta, printr-o săgeată, direcția către poziția setată și distanța în kilometri și metri. În modul doi, dispozitivul GPS combina poziția GPS, altitudinea GPS și harta topografică pentru a oferi parașutistului o imagine remarcabil de clară a terenului pe care urma să aterizeze.

Toate aceste date erau prezentate pe masca căștilor, pe un soi de afișaj similar celor de care beneficiau piloții avioanelor de luptă de mare performanță și elicopterelor de ultimă generație.

Deși fiecărui om i se permisese să-și aleagă armamentul pentru misiune – colonelul Davenport nu credea că e cazul să impună idealul de înzestrare unor oameni la fel de

experimentați ca el în lupta pentru supraviețuire – aproape toți aleseseră același tip de echipamente.

Fiecare avea o carabină M-4 de 5,56 milimetri, o versiune redusă și modificată ca putere a clasicei puști de infanterie a armatei, M16A2. Carabinele beneficiau de o modificare făcută de specialiștii Centrului pentru Armament Special, în sensul că aveau instalate „supresoare”. Acestea nu eliminau zgomotul tragerii, dar îl reduceau considerabil, la fel ca scânteierea țevii.

Fiecare om alesese să ia între opt și doisprezece magazii rotunde de cartușe. La fel, fiecare alesese să ia între opt și doisprezece minigrenade. Nu erau la fel de periculoase precum grenadele standard, tocmai datorită dimensiunilor lor reduse. Însă erau mortale de aproape și făceau foarte mult zgomot. Erau cum nu se poate mai potrivite să-l determine pe orice urmăritor să-și încetinească înaintarea și să fie derutat în privința direcției în care se îndrepta urmăritul.

O mină antipersonal relativ nouă, foarte mică și ușoară – de doar un kilogram – servea în aceeași măsură ca dispozitiv de descurajare a urmăritorilor. Când era activată, mina arunca cinci sârmulițe extrem de fine și foarte greu de văzut în cinci direcții. Detonația survenea ca o imensă surpriză pentru oricine călca pe vreuna din cele cinci sârmulițe.

Inspecția efectuată de colonelul Davenport înainte de îmbarcarea în avion relevase douăzeci și patru de astfel de mine miniaturale în ranițele oamenilor – în plus față de cele patru cu care avea să se parașuteze el însuși. Colonelul mai avea un pistol calibrul 22 cu amortizor pentru cazul că se dovedea necesar să elimine pe cineva în tăcere. Davenport știa că Stevenson avea același tip de arme și, cu toate că nu văzuse așa ceva în cursul inspecției, bănuia că în ranițele oamenilor se găseau cel puțin alte două astfel de pistoale.

În plus, existau o mulțime de cuțite prinse de cizme, de echipamente sau în buzunare. Personal, colonelul Davenport nu era un fan al cuțitului ca armă de luptă. Era faimos pentru comentariile lui privitoare la faptul că, dacă te aflai suficient de aproape de cineva ca să-i iei gâtul cu cuțitul, puteai la fel de bine trage cu un pistol în urechea individului, iar o astfel de metodă era mult mai curată.

În această misiune, toți sperau că vor face ce aveau de făcut fără să scoată cuțitele din teci și fără să folosească vreo altă armă.

— Domnule colonel, se auzi vocea pilotului în difuzor. Voi deschide în șaizeci de secunde.

— Dă-i drumul, zise Davenport.

— Șaizeci, cincizeci și nouă, cincizeci și opt..., începu pilotul să numere.

Mișcându-se cu o viteză dobândită după o practică îndelungată, Davenport și ceilalți verificară funcționalitatea echipamentelor – măștile de oxigen și tuburile adiacente, căștile pentru comunicații individuale, receptoarele GPS și cordoanele pe care aveau să le lase în avion. Cel mai bine se lucra cu degetele. Abia după ce totul fu verificat, oamenii începură să-și pună mănușile încălzite electric.

— ... cinci, patru, trei, doi, unu. Depresurizez acum, anunță pilotul.

— Verificare radio! ordonă Davenport.

Unul câte unul, oamenii verificară comunicațiile.

— Altitudinea compartimentului cincisprezece mii, raportă pilotul.

— Merg toate busolele? întrebă colonelul Davenport.

Obținu gesturi de în regulă din partea tuturor.

— Altitudinea compartimentului douăzeci de mii, raportă pilotul. Viteza aerului patru-doi-cinci.

— Verifică pe toată lumea! îi ordonă Davenport lui Stevenson, care dădu din cap.

— Altitudinea compartimentului douăzeci și cinci de mii, raportă pilotul.

Davenport se duse în spatele compartimentului, unde își îmbrăcă echipamentul de parașutare și apoi îl ajută pe Stevenson să se îmbrace cu al lui.

— Altitudinea compartimentului treizeci de mii, raportă pilotul. Viteza aerului trei-zero-zero.

— Bun, gata. Suntem decomprimați, zise pilotul. Imediat ce mai pot încetini, voi începe să deschid ușa. Viteza aerului acum doi-șase-zero.

— Bun, începe ușa. *Încet.* Indică doi-doi-zero.

Se auzi un șuierat hidraulic, urmat mai întâi de o pală de aer înghețat, după care ușa intră pe cadrul de alunecare și în compartiment năvăli un val de aer rece.

Ușa se comporta ca un soi de frână, încetinind și mai mult aeronava.

— Unu-nouăzeci, unu-optzeci și cinci, unu-optzeci, unu-șaptezeci și cinci. Unu-șaptezeci. Mențin la unu-șaptezeci, anunță pilotul.

Ușa era acum complet deschisă.

Davenport se duse spre ea și așteptă ca Stevenson să își prindă parașuta de parașuta lui. Apoi se așeză pe podea și puse un sac prins de echipamentele lui pe scările din fața lui.

Unul câte unul, ceilalți se postară în spatele lui. Penultimul om își prinse parașuta lui Stevenson de echipamentul lui și apoi trecu în linie. În cele din urmă, Stevenson se alătură șirului de parașutiști.

— Toată lumea gata? întrebă colonelul Davenport.

Toți ridicară degetul mare.

— Pilot?

— Cam două minute, domnule colonel.

— Două minute, replică Davenport.

— Gata, domnule colonel? întrebă pilotul.

— Gata.

— Cincisprezece secunde, treisprezece, unsprezece, nouă, șapte, cinci, patru, trei, doi, unu.

Colonelul Davenport coborî greoi treptele și apoi se aruncă în gol. Reculul îl îndepărtă rapid de aeronavă.

Colonelul avu nevoie de cinci secunde, poate chiar de mai mult, până când reuși să controleze căderea și să ia poziția – cu fața în jos și cu brațele și picioarele depărtate – necesară până la deschiderea parașutei.

Ideea era să ieși din troposfera înghețată înainte ca bateria electrică să rămână fără conductor și tubul de O-Doi să se golească. Altfel, erai un om mort.

Ceilalți îl urmară cât de repede putură pe trepte, după care se aruncară în gol.

— A mers totul cum trebuie? întrebă pilotul prin radio.

Neprimind niciun răspuns, repetă întrebarea.

Cum nu primi răspuns nici a doua oară, spuse copilotului:

— Michael, treci la stație și trimite-le mesajul „Scrisoarea în cutie la șaptesprezece douăzeci și doi”.

Apoi întinse mâna și apăsă butonul care retrăgea scara și repoziționa ușa pe locul ei. Când se aprinse lumina verde, acționă maneta care avea să presurizeze din nou compartimentul din spate.

PATRU

Aeroportul Internațional Philadelphia
Philadelphia, Pennsylvania

13:45, 9 iunie 2005

— El e, zise Terrence Halloran, indicând din cap un individ într-un Jaguar XJ-8 alb care se îndrepta spre hangar.

— În sfârșit, rosti Miller, cu amărăciune.

Îl așteptau pe individ de la ora douăsprezece fără zece minute.

Din mașină se dădu jos, nu fără greutate, un afro-american imens. Era la fel de înalt ca Miller, dar mai gras cu cel puțin douăzeci și cinci de kilograme. Castillo își spuse că individul nu se urca de fapt în Jaguar, ci îl îmbrăca, precum o haină. Omul purta un tricou verde, pantaloni albaștri, pantofi din piele de crocodil și avea la mână un Rolex de aur și lanțuri de aur în jurul gâtului și la mâini.

— Ce dracu’ e așa de important, Halloran? îi salută el.

— Oamenii ăștia vor să discute cu tine, Ed, răspunse Halloran. Domnule Castillo, el este Ed Thorne, patronul Aviation Cleaning Services, Inc.

— Sunt de la serviciul secret, domnule Thorne, zise Castillo și îi arătă legitimația.

Thorne o examină și apoi arătă spre Miller și spre sergentul Schneider.

— Și ăștia doi?

— Eu sunt sergent Schneider de la Departamentul de Poliție din Philadelphia, se prezentă Betty.

— Eu mă numesc Miller, domnule Thorne. Lucrez pentru domnul Castillo.

— Și ce-i cu toată zarva asta?

— Trebuie să ne uităm la câteva documente privind personalul dumneavoastră, domnule Thorne, zise Castillo. În mod special avem nevoie de numele, adresele și celelalte date ale oamenilor pe care i-ați trimis să lucreze la Lease-Aire între 1 și 15 mai.

— Nu zău, făcu Thorne.

— Poftim?

— Am spus: „Nu zău”, repetă Thorne.

— Poate nu înțelegeți, domnule Thorne, zise Castillo. Sunt de la serviciul secret. Vă solicităm cooperarea într-o anchetă aflată în curs de desfășurare…

— Ce fel de anchetă? Referitoare la ce?

— Dispariția Lease-Aire 727 în Africa.

— Mda, îmi imaginam eu. Și ce vreți să faceți, să mă legați și pe mine de chestia asta?

— Nu, domnule, nu vrem asta. Dar vrem să-i verificăm pe oamenii dumneavoastră care au lucrat pentru Lease-Aire în…

— Doar nu credeți că mă veți face să vă dau dosarele de personal ale oamenilor mei așa, pur și simplu? rosti Thorne și plesni din degete. Ce încercați, să mă trimiteți în judecată?

— Domnule Thorne…, începu Castillo.

— Aveți vreun mandat de percheziție?

— Speram să nu fie nevoie, răspunse Castillo. Speram să cooperați.

— Faceți rost de mandat de percheziție și veniți cu el odată cu avocatul meu.

— Asta înseamnă timp pe care noi nu-l avem la dispoziție, domnule Thorne, zise Castillo.

— Nu păreți un idiot, replică Thorne. Care parte a lui „Nu zău” nu înțelegeți?

— Domnule Thorne, interveni Miller, pe un ton amiabil. Putem discuta între patru ochi?

Thorne se uită disprețuitor la el.

— Vă rog? insistă Miller.

Thorne ridică din umerii lui masivi.

— Mulțumesc, zise Miller, cu aceeași amabilitate. Poate acolo? sugeră el spațiul dintre două hangare.

Thorne ridică iarăși din umeri.

— Spuneți repede ce aveți de spus, zise el. Am o afacere de condus.

— O să încerc, ripostă Miller, zâmbind.

Thorne parcurse cei câțiva pași până la spațiul dintre hangare și se răsuci pe călcâie.

— Bine, fratele meu, zise el. Cum am mai spus, termină repede ce ai de făcut.

Două secunde mai târziu, se trezi cu fața presată dureros de zidul de beton al hangarului. Brațul îi era răsucit chinuitor de strâns la spate.

— Ce mama naibii? protestă el, după care gemu de durere.

— Mămițica ta nu a încercat să te învețe, în șanțul în care te-a fătat, că nu trebuie să fii arogant și să folosești expresii nepoliticoase în prezența doamnelor? întrebă Miller, aproape pe ton de conversație.

— Dă-mi drumul, fir-ai al dracului! rosti Thorne printre dinții încleștați.

După care gemu iarăși scurt de durere.

— Se pare că ești cam retardat, burtosule, așa că o să vorbesc rar, zise Miller. În primul rând, nu sunt frate cu tine. Sunt ofițer în guvernul federal și conduc o anchetă. Iar tu nu cooperezi. Chestia asta mă irită. Și când sunt iritat, am tendința de a-i face rău celui care mă irită. Pricepi?

Thorne gemu iarăși de durere.

— Bine, rosti Miller.

— O să mergi la nenorocita aia de pârnaie pentru chestia asta, zise Thorne.

După care gemu iarăși.

— Iar ai vorbit urât, zise Miller. Chiar ești greu de cap, nu-i așa?

Thorne țipă scurt când brațul îi fu răsucit și mai sus.

— Spune: „Da, domnule”, îi ceru Miller.

Nu primi niciun răspuns, apoi Thorne țipă iarăși scurt – de această dată aproape scâncind – după care rosti:

— Da, domnule. Iisuse Hristoase, omule!

— Hai să vorbim despre pârnaie, continuă Miller. Eu nu merg acolo. Tu da. Vei fi acuzat de atac împotriva unui ofițer federal, ceea ce înseamnă o fărădelege pedepsită cu cinci ani de

închisoare. În cursul atacului, ți-ai dislocat umărul. Iar dacă mai vorbești urât, ambii umeri. Cred că asta o să te lumineze.

Thorne gemu iarăși când Miller îi arătă ce durere acompaniază un umăr pe cale de a fi dislocat.

— Albul de colo este un agent special supraveghetor al serviciului secret. Pe cine socotești tu că o să creadă un judecător, pe el sau pe un grăsan care poartă lanțuri de aur și un Rolex și care s-a îmbogățit exploatându-i pe frații și pe surorile lui afro-americani plătindu-le salariul minim în schimbul spălării și curățării avioanelor?

— Iisuse Hristoase, omule!

— Yahoo, zise Miller. Știi ce înseamnă, burtosule?

Thorne clătină din cap și gemu.

— Întotdeauna ai și altă variantă, răspunse Miller. Pricepi? Spune: „Da, domnule”.

Thorne inspiră cu greutate și zise:

— Da, domnule.

— Vrei să știi care e alternativa în cazul tău? Spune: „Da, domnule”.

— Da, domnule, rosti Thorne, dând din cap.

— Ne întoarcem acolo și eu îi spun domnului Castillo că, după ce am discutat cu tine, ai decis că ai greșit și îți dai seama acum că e de datoria ta de cetățean să cooperezi cu ancheta și că imediat ce ajungem în biroul tău ne vei da toate documentele pe care le vrem. Înțelegi cealaltă variantă? Spune „Da, domnule”.

— Bine, bine. Iisuse!

Gemu de durere, apoi preciză:

— Da, domnule.

— Și pe care variantă o alegi, burtosule? Cooperezi? Sau mergi la pârnaie cu ambele brațe atârnând de umeri?

— Bine, voi coopera. Voi coopera.

— Perfect.

— Acum îmi dai drumul?

— Încă un lucru. Dacă mai scoți o vorbă urâtă în prezența doamnei de colo, îți smulg brațul din umăr și ți-l înfig în curul tău mare. Pricepi? Spune: „Da, domnule”.

— Da, domnule, răspunse Thorne.

— Știam eu că tu și cu mine putem rezolva problema pe cale amiabilă, rosti Miller și îi dădu drumul.

CINCI

Departamentul de Poliție din Philadelphia
Biroul Antitero

Complexul Industrial Frankford, Clădirea 110
Philadelphia, Pennsylvania
15:05, 9 iunie 2005

— Va dura ceva verificarea atâtor oameni, rosti inspectorul-șef Kramer, bătând cu degetul în teancul de documente ale angajaților Aviation Cleaning Services, Inc., pe care domnul Ed Thorne le pusese cu amabilitate la dispoziția lor. Vreau să le arăt cât mai multor oameni, nu doar celor care lucrează sub acoperire.

— Înțeleg, zise Castillo. L-ați putut contacta pe vreunul din oamenii sub acoperire?

— Pe toți, răspunse Kramer. Dar asta înseamnă doar că ei *știu* că noi le solicităm o întrevedere. Totul trebuie făcut cu mare grijă. Trebuie să ne întâlnim la adăpostul întunericului.

Făcu o pauză și ridică privirea spre Castillo.

— Mai e ceva ce ați dori să verificați, să vedeți?

Castillo zâmbi.

— Vreți să spuneți că nu numai că nu ne-am dovedi utili aici, ci v-am sta și în cale?

— Dumneavoastră ați spus-o, nu eu.

— Dick, când ai văzut ultima dată Clopotul Libertății?

— În afară de momentele când am trecut cu mașina pe lângă el, cred că în clasa a opta, răspunse Miller.

— Atunci cred că ar fi bine să ne împrospătăm memoria, propuse Castillo.

— Bună idee, aprobă Kramer, zâmbind. Dacă apare ceva, vă dau de știre.

•

— Sunt convins că ai observat semnul PARCAREA INTERZISĂ, îi zise Miller lui Betty Schneider în vreme ce sergentul încetini, opri, se răsuci pe scaun și apoi începu să dea cu spatele pe strada Market.

Miller stătea pe scaunul din față.

— Nu numai că știu să citesc, dar pot și să-mi închei șireturile la pantofi, zise ea. Acum suntem într-o misiune oficială a poliției.

Îl văzu pe Castillo zâmbind și îi răspunse la zâmbet.

— Spune-i, sergent, zise Castillo.

— Este un indicator al National Park Service, protestă Miller, arătând spre obiect. Chestia asta cu „misiunea oficială a poliției” e valabilă și în chestiuni federale? Pe o proprietate federală?

— Strada Market aparține orașului Philadelphia, replică ea. Proprietatea federală începe chiar dincolo de trotuar. Arătă înspre zona deschisă către structura de beton care înconjura Clopotul Libertății și se întindea în spate către Sala Constituției. Uneori apar probleme de jurisdicție.

— Zău? Cum așa? se miră Castillo.

Betty tocmai cobora din mașină, așa că nu răspunse.

După ce coborî pe trotuar, Castillo văzu un polițist venind repede spre ei. Când ajunse aproape, polițistul se uită mai bine la mașină, dădu din cap, schiță un zâmbet, apoi plecă înapoi către Primărie.

Castillo sesiză că Betty îl văzuse urmărindu-l pe polițist.

— De unde știa că ești polițist? întrebă el. Și încă într-o misiune oficială?

— Cred că i se spune intuiție masculină, răspunse ea.

— *Touché*, chicoti Castillo.

— Nici eu nu cred că am mai venit aici din clasa a opta, zise Betty, în vreme ce toți trei porneau spre Clopotul Libertății și spre Sala Constituției.

•

— Chestia aia nu mi-o amintesc, rosti Miller, arătând spre cuvintele gravate pe suprafața clopotului.

— Credeam că toată lumea știe că pe clopot scrie: „Proclamăm LIBERTATEA pe tot teritoriul și asupra tuturor locuitorilor de pe cuprinsul lui”, zise Castillo, emoționat. De câte ori zici că ai repetat clasa a opta?

Betty zâmbi și clătină din cap. Ascunzându-și degetele mâinii drepte de Betty cu palma mâinii stângi, Miller îi arătă degetul lui Castillo.

— Voiam să spun că au scris greșit Pennsylvania, deșteptule, zise Miller. Apare doar un singur *n.*

Castillo se uită.

— Așa e. Cred că și ei au avut probleme cu clasa a opta.

— Mai spune și că e „provincia” Pennsylvania, rosti Betty. Nu am văzut chestia asta. Mereu am crezut că i s-a spus „uniune de state”.

Miller se plimbă în jurul clopotului. Castillo privi dincolo de piața de acces către strada Market.

— La ce te gândești? întrebă Betty.

— Este o zi frumoasă.

— Este, dar nu la asta te gândești.

— Nu, recunoscu el. Mă gândeam că pe 10 septembrie probabil că mai puțin de cincizeci de oameni din lumea asta luau în considerare posibilitatea ca niște sinucigași nebuni să se zdrobească cu avioanele în World Trade Center.

— Și tu crezi că un atac aici este la fel de probabil, nu?

— Aș vrea să nu mă fi gândit la asta, zise el. Și mă simt oarecum vinovat că nu fac altceva decât să mă plimb pe aici ca un turist.

— Ce altceva poți face până când inspectorul Kramer nu verifică toate numele alea, inclusiv cu oamenii sub acoperire?

Castillo ridică din umeri.

— Asta îmi spun și eu.

Miller veni repede spre ei.

— Te-ai gândit la ceva? întrebă Castillo.

— La mama, răspunse Miller. I-am promis că o sun când o să știu dacă putem veni la cină. Trebuie să-i spun ceva. Chiar vrea să te vadă, Charley.

Castillo se uită la Betty.

— Stațiile voastre radio ajung și în Bala Cynwyd?

— Desigur, răspunse ea. În plus, mai există chestia asta care se cheamă telefon mobil.

— Dick, sun-o pe mămica ta și spune-i că polițiștii te aduc din nou acasă, zise Castillo.

Betty chicoti și îi zâmbi lui Castillo.

— E-n regulă? întrebă Miller. Cum rămâne cu Kramer?

— Dacă sună, plecăm, zise Castillo. Oricum nu facem nimic util aici.

— Chiar că vrea să te vadă, Charley, repetă Miller.

Castillo făcu un gest în direcția străzii Market și cei trei porniră spre mașină.

Castillo se uită la ceas. Patru fără zece minute.

„Patru fără zece aici înseamnă zece fără zece seara în Abéché. Ceea ce înseamnă că acolo e întuneric. Nu știu ce a făcut CIA ca să ducă sateliții deasupra Abéché, dar probabil că nu au reușit să facă nimic până la lăsarea serii, ceea ce înseamnă că au fost obligați să folosească infraroșiile și alte tehnologii exotice, care evident nu au funcționat. Secretarul Hall m-ar fi sunat să-mi spună ce a raportat CIA. Asta înseamnă că nu știm încă dacă blestematul ăla de avion este sau a fost acolo. Și nu vom ști până la ivirea zorilor, când sateliții pot lucra la lumina zilei. Chestie care nu funcționează mereu.

Iisuse, ca să primesc un apel de la Hall, telefonul meu trebuie să funcționeze.

Când mi-am verificat ultima dată bateria?”

Își scoase mobilul din buzunar și se uită la el.

Bateria mai avea ceva energie, dar nu multă.

Observă privirea lui Betty ațintită asupra lui.

— Va trebui să încarc drăcia asta curând, zise el.

— În geantă am un încărcător care se alimentează de la bricheta mașinii, zise Betty, cercetând modulul de încărcare din telefonul lui Castillo. Probabil că se potrivește cu telefonul tău.

Când ajunseră la mașină, Castillo se urcă pe scaunul din dreapta lui Betty. Aceasta căută în geantă și scoase de acolo un încărcător de telefon, pe care i-l dădu lui Castillo.

XII

PRIMĂVARA ANULUI 1991

UNU

Biroul comandantului adjunct
U.S. Army Special Warfane Center
Fortul Bragg, Carolina de Nord

09:30, 6 iunie 1991

Locotenentul C.G. Castillo, aghiotantul generalului de brigadă Bruce J. McNab, comandant adjunct al USASWC, răspunse la telefon conform regulamentului:

— Biroul comandantului adjunct, la telefon locotenentul Castillo, domnule.

— Cum îl cheamă? întrebă cel care sunase.

— Cum îl cheamă pe cine? răspunse Castillo, atât de surprins de întrebare și de maniera în care fusese aceasta formulată încât aproape uită să adauge: Domnule?

— Pe comandantul adjunct?

— Generalul de brigadă McNab este comandantul adjunct, domnule.

— Senatorul Frankenheimer ar dori să discute cu *generalul McNab*. Îl poți aduce la telefon sau este și el „indisponibil momentan”?

— Pot să vă întreb despre ce e vorba, domnule?

— Nu, nu poți. Dacă e acolo, locotenente, fă bine să adu-l la telefon.

— Un moment, vă rog, domnule.

Castillo se duse repede la ușa generalului, bătu discret și așteptă ca acesta să-i acorde permisiunea, fapt care se petrecu treizeci de secunde mai târziu. Generalul își ridică privirea din marea de hârtii de pe biroul lui cu o expresie de exasperare.

— Tocmai au aruncat bomba atomică peste Washington, nu? întrebă generalul, pe un ton lipsit de amabilitate.

Când i se alăturase, generalul, căruia nu-i plăcea să fie întrerupt atunci când gândea, îl instruise pe locotenentul Castillo să nu-l deranjeze decât dacă se petrecea o catastrofă.

— Domnule, cred că ar trebui să preluați acest apel.

Generalul McNab se gândi preț de două secunde, apoi arătă spre unul din numeroasele telefoane de pe biroul lui. Asta însemna un ordin pentru Castillo ca acesta să asculte discuția. După ce Castillo se conformă, McNab ridică un alt receptor.

— Generalul McNab, rosti el.

— Înțeleg că sunteți comandantul adjunct al centrului?

— Da.

— Mi s-a spus că domnul comandant nu este disponibil momentan?

— Dacă vi s-a spus asta înseamnă că acesta este probabil adevărul.

— Stați o clipă, vă rog. Senatorul Frankenheimer vrea să vă vorbească.

Senatorul George J. Frankenheimer (republican, statul Nevada) era președintele Comitetului pentru Forțele Armate din Senat.

Generalul McNab și locotenentul Castillo îl auziră pe cel care apelase – destul de încet, ca și cum omul își pusese mâna pe microfon – cum spune:

— Nu am dat decât de comandantul adjunct, domnule senator.

O altă voce exclamă vag:

— Rahat.

O clipă mai târziu, vocea rosti mai tare:

— Bună dimineața, domnule general. Aici este senatorul Frankenheimer. Mă tem că nu v-am reținut numele.

— McNab, domnule senator.

— Ce mai faceți, domnule general?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Domnule general, cunoașteți corporația AFC?

— Cunosc acest nume, domnule senator.

— Așa cum le place să spună chiar ei, sunt o companie care lucrează cu tehnologii de transfer de date ultimul răcnet.

McNab nu răspunse.

— AFC înseamnă Aloysius Francis Casey, precizează senatorul. Este fondatorul companiei și președintele consiliului director.

McNab continua să nu spună nimic.

— Mă auziți bine, domnule general?

— Vă aud perfect, domnule senator.

— AFC dispune de facilități de producție în întreaga țară – în primul rând în Massachusetts, unde au un sediu aproape de MIT, apoi în Silicon Valley în California – și s-a hotărât să-și înființeze centrul principal de cercetare-dezvoltare în Las Vegas, unde se află și reședința principală a domnului Casey. Este un susținător de-al meu, ceea ce înseamnă că a avut contribuții foarte generoase la fondurile mele în timpul alegerilor și la fondurile partidului republican.

McNab tăcea în continuare.

— Domnul Casey vrea să vă viziteze centrul, domnule general, și m-a rugat să-i netezesc calea, iar eu sunt încântat să-i îndeplinesc dorința.

— Ce vrea să facă aici? întrebă McNab.

— Nu mi-a spus asta, domnule general.

— Când ar dori să vină?

— Va sosi la baza aeriană Pope în jurul orei unsprezece.

— Cu o aeronavă militară?

— Cu propria aeronavă.

— Domnule senator, știți că baza este închisă pentru traficul civil?

— Domnul Casey pare conștient de acest lucru, căci m-a rugat și altceva – iar eu l-am ajutat cu mare plăcere – anume să îl rog pe secretarul de stat de la Forțele Aeriene să facă o excepție în cazul lui. Va ateriza, cum am spus deja, la bază în jurul orei unsprezece. Aș putea sugera, domnule general, că ar fi în interesul tuturor ca domnul Casey să aibă impresia că e bine-venit acolo?

— Vă înțeleg aluzia, domnule senator, zise McNab.

— Să-i întindeți covorul roșu la venire, ca să mă exprim așa.

— Corect.

— Mă bucur că am discutat cu dumneata, domnule general, zise senatorul, după care închise.

Generalul McNab luă receptorul de la ureche, îl ținu puțin în mână, se uită urât la el, apoi exclamă:

— Nemernicul naibii!

După care se uită la locotenentul Castillo.

— Charley, nemernicul ăsta irlandez cu conexiuni politice îți aparține. Nu știu dacă e doar curios sau vrea să ne vândă ceva, dar pun pariu că vrea să vândă.

— Ce ar trebui să fac cu el, domnule?

— O să-i fac cinste nemernicului cu un prânz, dar asta e tot. Aranjează chestia asta la club pentru ora unu. Dă-i un apartament VIP dacă vrea să stea aici peste noapte. Dar ține-l cât poți de departe de mine. Fă-i un tur al garnizoanei. Du-l la muzeu. Du-l cu elicopterul pe deasupra Fortului Bragg. Fă orice, dar ține-l pe nemernic departe de mine. Clar?

— Da, domnule.

În fața sediului centrului așteptau două vehicule. Unul era un automobil de armată Chevrolet, oliv, celălalt un elicopter Bell HU-1F, vopsit cu o vopsea care nu reflecta lumina.

Șoferul automobilului, sergentul Tom Fenny, discuta cu pilotul din acea zi al elicopterului, un ofițer al cărui nume, Kilian Robert, Castillo și-l aminti doar în ultima secundă în vreme ce se apropia de ei.

Sergentul Fenny salută. Ofițerul Kilian, cu zece ani mai în vârstă decât Castillo, nu o făcu, ceea ce nu-l surprinse și nici nu-l ofensă pe acesta din urmă.

— Trebuie să culegem un VIP de la Pope, zise Castillo.

— Vreți să duc mașina acolo? întrebă Fenny.

Până în acel moment, Castillo intenționase să îl întâmpine pe domnul Aloysius Francis Casey cu mașina de protocol.

„Nu cred că generalul o să aibă nevoie de elicopter.

Și chiar dacă are, cum eu sunt la Pope, Kilian nu poate – sau cel puțin n-ar trebui – să-l piloteze singur.

Trebuie să-l țin ocupat pe domnul Aloysius Francis Casey până la prânz; asta înseamnă aproape două ore.

Generalul a spus: «Fă-i un tur cu elicopterul.»

Poate că nu o să-i placă ideea.

Să-l întreb pe general dacă să folosesc elicopterul?

«La naiba, Castillo. Tatuează-ți pe frunte cuvintele NU LĂSA NIMIC SĂ SE OPUNĂ MISIUNII TALE!»

«Ți-am mai spus o dată să nu mă deranjezi cu nimic în afară de vestea că Washingtonul a fost atacat cu bomba atomică!»”

— Da, Tommy, adu și mașina acolo, ordonă Castillo, după care se uită la Kilian. E totul pregătit, domnule Kilian?

— VIP-ul ăsta e civil?

— Mda.

— Ai nevoie de acord scris, locotenente, ca să aduci civili.

— Fiecare regulă are și excepții.

•

Parcarea din fața clădirii de operațiuni a bazei aeriene Pope era rezervată pentru colonei și grade superioare acestora, așa că turnul de control acceptă când Castillo ceru permisiunea să aşeze elicopterul acolo.

— Aveți un Cod Șase la bord, corect?

— Voi culege un VIP.

— Turnul de control Pope autorizează elicopterul Army Șase-Doi-Doi să folosească zona de operațiuni VIP a bazei.

•

La unsprezece și două minute, un Learjet ateriză lângă elicopter.

În vreme ce Castillo cobora din elicopter ca să se ducă la avion, din clădirea operațiunilor ieșiră un colonel și un locotenent-colonel ai Forțelor Aeriene – ultimul purtând banderola de ofițer de serviciu – care se îndreptară hotărâți spre Lear.

Amândoi îi aruncară o privire care spunea „Ce dracu’ mai vrei și tu?” lui Castillo când acesta îi salută.

Ușa avionului se deschise și dinăuntru se ivi un bărbat mic de statură și palid la față, îmbrăcat cu un costum negru șifonat.

Colonelul zâmbi și întinse mâna.

— Domnul Casey? Bun venit la baza aeriană Pope.

Casey dădu din cap și-i strânse mâna.

— Nu știm motivul vizitei dumneavoastră, dar suntem onorați să vă avem ca oaspete.

— Mă aflu aici pentru forțele speciale, răspunse Casey. Arătă înspre Castillo. Dumneata ești acela?

— Da, domnule, răspunse Castillo. Sunt aghiotantul generalului McNab. Generalul își cere scuze că nu a putut veni personal aici…

— McNab e scoțian? îl întrerupse Casey. Cam atât de înalt? Își ridică mâna într-o măsurătoare aproximativă. Un ticălos mic și rău?

— Generalul McNab este cam de această înălțime, domnule, răspunse Castillo.

— Când o să-l văd? Trebuie să i se fi spus că vin.

— Domnule, generalul speră să ia prânzul cu dumneavoastră…

Casey se uită la ceas.

— E unsprezece și câteva minute. Când e prânzul?

— La ora treisprezece, domnule. Unu. La clubul ofițerilor.

— Asta înseamnă două ore. Ce crede el că ar trebui să fac între timp?

— Domnule, generalul s-a gândit că poate v-ar plăcea un tur…

— În chestia aia? făcu Casey, arătând spre elicopter.

— Da, domnule. Cunoașteți elicopterele Huey, domnule?

— Am câteva, replică individul, după care porni spre elicopter.

Castillo îi făcu semn lui Kilian să pornească motoarele, îi salută pe ofițerii din Forțele Aeriene, după care îl urmă pe domnul Aloysius Francis Casey.

Când ajunse la elicopter, Casey era deja înăuntru și își fixa centura.

Castillo luă o cască dintr-un cârlig și i-o întinse individului.

— Dacă vă puneți această cască, domnule, v-aș putea face o descriere în vreme ce zburăm.

— Ca un ghid, nu? Iar la stânga dumneavoastră… Dumneata pilotezi?

— Da, domnule.

— Câte ore de zbor ai în chestiile astea?

— Puțin peste șase sute, domnule.

— Ești doar un locotenent, rosti Casey.

Era o acuzație clară.

— Da, domnule, așa e.

Casey îl examină cu atenție câteva clipe, ridică din umeri, luă casca și o examină cu un dispreț vizibil.

— Bine, rosti el, mai întâi Smoke Bomb Hill și apoi Mackall. În regulă?

— Cum doriți, domnule.

Casey își puse casca pe cap.

— Bine, să mergem. Poate și Fayetteville. Gara, autogara și aeroportul.

•

La unu fără cinci minute, după un tur aerian complet, Castillo așează elicopterul pe helipadul din fața clubului ofițerilor.

Casey se dăduse deja jos din aeronavă când Castillo reuși să se descotorosească de echipamentul de zbor.

— Cred că am înșelat din nou moartea, nu? zise Casey.

— Da, domnule, cred că da.

— Unde-i colone… *generalul* McNab?

— Sunt sigur că vă așteaptă înăuntru, domnule.

Casey porni repede spre ușa popotei, cu Castillo în spatele lui. Ajuns în hol, Casey se întoarse și se uită la Castillo cu o expresie de „Bun, și acum pe unde?” întipărită pe față.

— Cred că generalul este în sala mare de mese, domnule, zise Castillo, arătându-i drumul.

•

Generalul de brigadă McNab se ridică în picioare când îl văzu pe irlandezul mărunt venind spre masa lui, însoțit de Castillo.

— Domnul Casey? zise el, întinzând mâna. Mă numesc McNab.

— Știu cine sunteți, domnule general.

— Pot să vă ofer un cocktail, domnule?

— Beți?

— Sunt în timpul serviciului, domnule Casey. În general…

— Voi lua un Schlitz, vă rog, zise Casey. În avion am avut de toate în afară de bere.

McNab îi făcu semn unei chelnerițe și comandă o sticlă de Schlitz, apoi se răzgândi.

— Să fie trei, zise el. Cred că o bere este o idee foarte bună.

— Vă aștept afară, domnule, zise Castillo.

— Dumneata rămâi! ordonă Casey.

McNab se uită la el, dar nu zise nimic.

— Locotenent Castillo – de unde vine, ești italian?

— Mexican din Texas, domnule.

— Nu arăți a mexican din Texas, zise Casey. Locotenentul Castillo tocmai mi-a făcut un tur aerian al bazei principale, apoi Mackall și Fayetteville, rosti Casey.

— Mă bucur că v-a plăcut.

— Locuri cunoscute, replică Casey. Pot să vă pun o întrebare despre el?

— Desigur.

— De unde a primit decorația pe care o poartă?

— Din Irak.

— Am făcut patrule mai lungi decât a durat războiul ăla. Credeți că o merită?

— Eu i-am dat-o, domnule Casey, răspunse McNab, un pic iritat. Și-a câștigat-o pe deplin.

— E pilot, nu-i așa?

— Și și-a câștigat decorația în lupte terestre, domnule Casey, replică McNab, măsurându-și vorbele ca să-și controleze iritarea tot mai crescută.

— Credeam, în elicopter…, începu Casey, apoi ezită și decise să continue: Mi-am amintit de un tip, un aviator, un căpitan Signal Corps pe nume Walker. Încerca să ne scoată din Laos…

— Să înțeleg că ați fost combatant sau ceva asemănător în Vietnam?

— Am fost o Beretă Verde în Vietnam, domnule general, zise Casey. Lăsați-mă să-mi termin povestea. În fine, elicopterul lui Walker încasase niște rafale de armă automată de la inamic pe drum, așa că s-a chinuit destul de mult să aducă pasărea pe sol. El nu a fost rănit, dar elicopterul nu mai putea decola de acolo.

Șeful nostru – bătrânul încasase câteva gloanțe și era într-o formă destul de proastă – s-a dus la individul ăsta, Walker, și i-a zis: „Nu-ți face griji, suntem Berete Verzi și te scoatem noi de aici. Probabil reușim să ajungem înapoi într-o săptămână sau zece zile”.

Walker s-a uitat la el – era locotenent și semăna mult cu locotenentul dumitale – și a decis că, deși putea încerca să fie băiat drăguț și să reziste, nu semăna nici pe departe cu John Wayne.

„Locotenente, a zis, să-ți spun ceva despre structura armatei americane. Signal Corps este în aceeași măsură un serviciu tehnic și un serviciu combatant. Ca ofițerul cu cel mai înalt grad de pe aici, îmi asum de aici înainte comanda”.

Apoi s-a uitat la noi, ceilalți. „Are cineva ceva de spus în privința asta?”

Era un ticălos mare, rău, urât, cu cicatrice atât de sinistre pe față, că nu se mai putea bărbieri. În buzunare avea câteva grenade, la mijloc avea înghesuit un revolver calibru 45 și în mână ducea o carabină – un Remington model 1100 cu mânerul retezat. Nimeni nu a protestat.

„Bine, a continuat el, mai întâi dăm foc elicopterului, apoi plecăm naibii de aici. Are cineva o grenadă incendiară?

Am avut nevoie de cincisprezece zile ca să scăpăm de acolo – nu puteam merge prea repede din pricina căpitanului Haye – adică mai mult decât, citez, războiul vostru, închei citatul, din Irak – iar când colonelul a auzit ce a făcut Walker, i-a prins decorația de piept. Am auzit că a fost singurul pilot Signal Corps care a primit așa ceva.

— Am auzit și eu povestea asta, zise generalul McNab în vreme ce de ei se apropie chelnerița cu trei sticle de Schlitz și trei pahare ținute la rece. Bun venit acasă, domnule Casey, îi ură el.

Cei trei se uitară în tăcere la chelneriță cum toarnă berea. Apoi le spuse:

— Mă voi întoarce imediat să vă iau comenzile.

— Mda, rosti Casey după plecarea femeii. Nu m-am oferit niciodată voluntar pentru forțele speciale, domnule general. Adică, în fine, am semnat actele, dar tipul care m-a recrutat era un nenorocit de mincinos, iar eu aveam optsprezece ani și eram prea tâmpit ca să-mi dau seama.

Eram un pifan – un radioamator – ca puști și, înainte de a fi recrutat, am luat examenul și am primit o licență de radiotelefonie FCC clasa întâi. M-au trimis de la instrucția de bază direct la Fortul Monmouth și m-au pus să muncesc ca instructor. În afară de mine, toată lumea avea gradul de sergent, așa că m-am ocupat mai mult cu pregătirea de grad decât cu munca de instructor.

Așa că apare tipul ăsta și spune că, dacă mă ofer voluntar pentru forțele speciale, unde e nevoie mare de tipi pricepuți în electronică, voi ajunge sergent. Așa că m-am înscris.

Ce nu mi-a spus ticălosul ăla a fost că ajungeam sergent *după* ce treceam prin școala de parașutiști de la Benning și prin cursul Q de la Mackall.

— Ți se pare cunoscut, locotenente Castillo? întrebă McNab, după care explică: Locotenentul Castillo a absolvit de curând școala de parașutiști de la Fortul Benning și cursul Q.

Casey se uită la Castillo, dar nu răspunse la cele spuse de McNab.

— Așa că am terminat cursul Q, continuă el, și m-au făcut sergent, mi-au dat o permisie de cinci zile, apoi mi-au expediat

curul de boboc care abia făcuse nouăsprezece ani în ’Nam, fapt care s-a dovedit una din experiențele mai puțin plăcute din viața mea. Mi-am petrecut mai tot timpul din ’Nam într-o unitate A, în cea mai mare parte a timpului în Laos.

Dar am reușit să scap teafăr și m-au trimis acasă. Un nemernic cu plete și prietena lui – care nu purta sutien; văd și acum țâțele ei – m-a scuipat în aeroport și m-a făcut „asasin de copii”.

Am avut parte de același rahat în aeroportul din Atlanta; de această dată, individa care m-a scuipat arăta ca bunica. Apoi am ajuns aici și am trecut prin procesul de separare. Credeam că e vorba de la revedere, du-te naibii și ai grijă să nu-ți intre clanța de la ușă în cur la ieșire. A existat o ceremonie de final. Singurul motiv pentru care m-am dus a fost acela că mi-am imaginat că nemernicii sunt în stare să mă trimită în fața Curții Marțiale pentru dezertare.

Așa că sergentul ăsta major ne aliniază, ne atrage atenția și din senin apare colonelul ăsta de Berete Verzi.

„Scoateți batistele, fetelor”, ne-a zis. Vorbea serios. Așa că într-un minut ne-am scos cu toții batistele. „Bine, fetelor, a zis nemernicul ăsta. Suflați-vă nasurile”.

Ne-am întrebat ce naiba se petrece, dar era genul de ofițer căruia nu i te puteai opune, așa că ne-am suflat cu toții nasurile.

„Bun, ne-a zis, băgați batistele la loc. S-a terminat cu plânsul. Știu că toți aveți impresia că sunteți împroșcați cu noroi de toată lumea de la Dumnezeu în jos. Adevărul însă este că vi s-a oferit un dar. În primul rând, faceți parte dintr-o frăție de războinici. Niciodată nu veți pierde acest lucru. Și ați face bine să pricepeți că datorită grozăviilor prin care ați trecut ați devenit speciali. Puteți face orice, *orice* vă trece prin minte. Sunteți cu zece pași înaintea oricui altcuiva. Puteți fi oricine vreți să fiți. Nu-mi pare rău pentru voi. Sunt mândru că mi-am slujit patria alături de voi. Vă salut”.

Și ne-a salutat. A zis: „Liber în formație, sergent-major”, după care a plecat de unde a venit.

Casey și McNab se priviră. Pentru Castillo nu încăpea nicio îndoială că acel locotenent-colonel fusese McNab.

— Așa că m-am întors în Boston și am încercat să beau toată berea din oraș, continuă Casey, după care tata mi-a zis că trebuie să încep să mă gândesc la viitor și poate că ar trebui să

profit de statutul meu de veteran de război și să intru în forțele administrative ale orașului ca pompier sau polițist, sau poate ca poștaș.

Nu aveam chef să livrez scrisori sau să fiu polițist sau pompier, așa că m-am întrebat cât din discursul colonelului ăluia era vrăjeală și cât era adevăr. Poate că reușeam să fac cu adevărat ce vreau.

Mi-a luat câteva zile ca să mă adun, dar într-o zi m-am dus la Cambridge, la MIT, am cerut să mă văd cu un profesor de inginerie electronică și i-am spus că nu terminasem liceul, dar am aflat în 'Nam că știam mult mai multe lucruri și înțelegeam mai multe despre semnalele radio decât cei mai mulți oameni și că voiam să învăț mai multe. La MIT nu prea există tineri irlandezi săraci cu dosare nenorocite de școală, dar în acea toamnă am devenit unul dintre ei. În primul an mă duceam la MIT ziua și la cursuri serale după-amiaza, până ce mi-am luat bacalaureatul.

Am absolvit cu B.S. – *summa cum laude* – la doi ani după aceea, apoi mi-am luat masteratul și doctoratul peste alți trei ani. Eram încă la MIT când am pornit afacerea cu AFC.

— Am spus aceleași cuvinte de cincizeci, poate de o sută de ori, zise McNab.

— Dar ați vorbit serios, nu?

McNab dădu din cap.

— Păi, cu riscul de a mă repeta, îți urez bun venit acasă, sergent Casey, zise McNab.

Ridică una din sticlele de bere în semn de salut.

— Mulțumesc, zise Casey, ridicând și el sticla ca să ciocnească cu McNab și apoi cu Castillo.

— Deci ce putem face pentru dumneata? întrebă McNab.

— A venit vremea plății, răspunse Casey.

— Pardon?

— Eu trebuie să plătesc, zise Casey. În afară de cazul că mă înșel cumplit – ceea ce nu se întâmplă des – echipamentele voastre de comunicații sunt cu cinci sau zece ani în urma ultimei tehnologii apărute.

McNab se gândi câteva secunde înainte de a replica:

— Ai niște echipamente pe care crezi că armata ar trebui să le cumpere, nu-i așa?

— Am deja niște chestii pe care cred – știu – că forțele speciale ar trebui să le aibă, răspunse Casey. Dar n-am nici cea mai mică intenție de a fi amestecat în sistemul de achiziție al armatei sau în cel de la Fortul Monmouth.

— Nu sunt sigur că te înțeleg.

— Fără bani. Vă voi arăta ce e disponibil. Luați ce vreți. Voi încărca nota de plată de la cercetare și dezvoltare, zise Casey. Iar mai încolo îmi faceți o listă cu ce vreți și o să văd dacă AFC vă poate îndeplini dorințele.

— Dar vorbești de multe echipamente, replică McNab. Trebuie să știi chestia asta.

— Știu. Am ajuns un irlandez bogat – foarte bogat – și știu că n-aș fi ajuns aici dacă n-aș fi luat în serios acel discurs, nu m-aș fi adunat de pe drumuri și nu m-aș fi dus la MIT.

— Iisuse Hristoase! exclamă McNab.

— Fără obligații, domnule general, zise Casey. Când am aflat ce faceți voi acolo în Irak, am decis că a sosit vremea să revin la frații mei. Așa că iată-mă.

— Înainte de a te răzgândi, cum pornim afacerea asta?

— Ce-ar fi să-l trimiteți pe băiatul minune de aici cu mine înapoi în Nevada? propuse Casey. Să efectueze o cercetare preliminară?

— Adică acum? se miră McNab.

— Cred că mai vreau o bere și poate ceva mâncare mai întâi.

— Fă-ți bagajele, Charley! ordonă generalul.

Castillo vru să se ridice.

— Peste puțin timp, zise Casey, făcând semn cu paharul lui de bere ca Charley să rămână pe loc. Se uită la McNab. Dacă nu vă supărați, domnule general. A trecut multă vreme de când nu am mai împărțit o pâine cu frații mei.

PRIMĂVARA 2005

DOI

303 Concord Circle
Bala Cynwyd, Pennsylvania

16:55, 9 iunie 2005

Telefonul mobil al lui Charley Castillo bâzâi când Betty Schneider viră mașina pe aleea de acces către o casă în stil colonial, aflată în spatele unui hectar de pajiște bine îngrijită.

— Alo?

Nu primi niciun răspuns, dar se auzea un șuierat slab de conexiune telefonică, fapt care indica prezența cuiva la celălalt capăt.

— Alo?

În continuare niciun răspuns.

După o clipă, șuieratul încetă. Castillo apăsă tasta de terminare a convorbirii.

Se uită pe geam și văzu că se apropiau de garajul în care încăpeau trei mașini. Deasupra garajului se găsea un apartament; Castillo stătuse acolo în ultimul lui an de West Point, când meciul dintre Armată și Marină se desfășurase în Philadelphia.

Îl văzu și pe generalul-maior H. Richard Miller Sr., care se deplasa hotărât pe pajiște către un steag. Când ajunse acolo, generalul se opri și se uită la mașina care se apropia.

Betty opri automobilul și toți trei se dădură jos.

— Mi-ar prinde bine un pic de ajutor aici, zise generalul Miller.

În mod clar era un ordin.

Maiorul Miller se duse repede spre tatăl lui și spre steag. Betty se uită la Charley și văzu că luase oarecum poziția de drepți. Când ajunse la steag, maiorul Miller luă și el poziția de drepți. Generalul Miller începu să coboare încet drapelul național. Maiorul Miller își duse mâna la inimă. Când Betty se uită la Castillo, văzu că și el își dusese mâna la inimă, așa că își puse și ea mâna deasupra sânului.

Maiorul Miller prinse capătul drapelului, apoi el și tatăl lui împăturiră steagul conform ritualului, sfârșind prin a avea un triunghi perfect, pe care maiorul îl prinse apoi sub braț.

— Bine, rosti Castillo, după care porni spre Miller.

— Da, domnule, zise Betty, care îl urmă.

— Bună ziua, domnule, salută Castillo.

— Drapelul a fost coborât; e seară, îl corectă generalul Miller.

Se uită la Betty Schneider.

— Domnule general, ea este sergent Betty Schneider de la Departamentul de Poliție din Philadelphia, o prezentă Castillo.

— Ce mai faci, sergent? Bun venit în casa noastră.

— Mulțumesc, domnule, răspunse Betty.

Pe pajiște își făcu apariția o femeie zveltă, încărunțită, cu o piele maroniu-deschis, care strigă: „Charley!”, îl prinse pe Castillo de ambele brațe, se ridică pe vârfuri, îl sărută și îi zise:

— Mulțumesc, Charley! Dumnezeu să te binecuvânteze!

După care îl strânse în brațe.

— Helene, rosti generalul Miller, această tânără este sergentul Schneider de la Departamentul de Poliție din Philadelphia.

— Am reușit în sfârșit să-l aducem pe Dick în compania noastră, doamnă M., rosti Charley. Dar am fost obligat să promit că-l veți ține legat cu lanțul în curtea din spatele casei.

Doamna Miller clătină din cap, apoi îi întinse mâna lui Betty.

— Sunt încântată să vă cunosc. Bun venit!

— Mulțumesc, răspunse Betty.

Telefonul lui Castillo bâzâi din nou.

— Alo?

— Salve, Charley! Cum mai sunt lucrurile prin Bala Cynwyd, P.A.?

Charley recunoscu vocea lui Howard Kennedy, fostul agent FBI devenit garda și spionul personal al lui Aleksandr Pevsner.

— Frumos din partea ta că mă suni, domnule Kennedy.

Miller făcu ochii mari.

— Nu mă întrebi cum de știu unde ești?

— Dar ai prieteni buni din vremurile de odinioară, nu?

Castillo observă curiozitatea de pe chipul lui Betty și dezaprobarea de pe fața generalului.

— Nu știu cum e cu chestia cu „prietenii”, replică Kennedy. Dar știi și tu foarte bine că banii vorbesc, nu-i așa?

„Dacă știe că sunt aici, în Bala Cynwyd, și nimeni nu știa că venim aici înseamnă că are pe cineva la operatorul de telefonie mobilă. Ăștia pot urmări un apel până la cea mai apropiată antenă de transmisie. De-asta la primul apel nu a vorbit nimeni. Voia să mă localizeze înainte de a vorbi cu mine”.

— Așa mi s-a spus și mie.

— Vrei să-mi spui cine răspunde la telefonul tău din Mayflower?

„Ce dracu’! Nu spune minciuni dacă nu e nevoie”.

— Unul din oamenii secretarului Hall de la serviciul secret. Agenții lui personali. Șeful meu s-a gândit că ai putea suna și nu voia să pierd un asemenea apel.

— Nu e cineva de la Fâstâcițiii din Biroul de Investigații, Charley? Te rog să nu mă minți, Charley!

— Nu. De fapt, momentan relația dintre secretarul Hall și FBI este un pic cam tensionată.

— Chiar mi-ar părea rău să cred că încerci cumva să aranjezi un soi de întâlnire dintre mine și foștii mei colegi, Charley. Asta m-ar supăra aproape la fel de mult cum l-ar supăra pe Alex.

— Nici tu și nici el nu trebuie să vă faceți griji în privința asta, Howard.

— Bine. Când e supărat, Alex poate deveni foarte rău. Deocamdată, te creditez cu beneficiul îndoielii.

— Mulțumesc.

— Îmi place de tine, Charley. Te respect. Te-am verificat. Însemni mai mult decât sugerează imaginea ta de absolvent de West Point. Cred că am putea deveni amici.

„Oare vorbește serios? Sau își bate joc de mine?”

— Ce voiai să-mi spui când ai sunat la Mayflower?

— Alex vrea să-ți transmit că avionul nu mai e acolo unde ți-am spus că va fi, zise Kennedy.

— Nu mai e sau n-a fost niciodată?

— Nu mai e. Din noaptea trecută.

— De unde știi?

— Și mai e ceva. Pe lângă schimbarea numerelor de înregistrare, din el au fost scoase toate scaunele și în locul lor au fost băgate canistre cu combustibil.

— De unde știi asta?

— Păi, cunosc pe cineva care a discutat cu cineva, care a discutat cu șoferii de camioane care au dus canistrele în Abéché.

— Și de unde știa acel cineva care a discutat cu altcineva care e interesul tău?

— Între noi fie vorba, Charley, un prieten comun de-al nostru implicat în afacerile de transport cu avionul le-a adus din Mogadiscio – știi că e în Somalia, nu?

— Am trecut testele de geografie la West Point, răspunse Castillo.

— La West Point se dau note sau calificative? Mereu m-am întrebat asta.

— Note. Spuneai că aceste canistre au fost duse unde anume?

— În N'Djamena. Asta e în Ciad, presupun că știi.

— Zău? Când a făcut asta amicul nostru comun?

— Cam cu trei săptămâni în urmă. Și știind că amicul ăsta este curios să afle de ce ar dori cineva canistre de combustibil în Ciad, le-am cerut piloților să adulmece un pic prin jur. Au aflat că urmau să fie duse cu camioanele până în Abéché.

— Mă întreb de ce clientul amicului nostru nu a dorit să fie transportate direct în Abéché.

— Cauți să pui lucrurile cap la cap, nu? M-am întrebat și eu chestia asta.

— Și când tu ai pus lucrurile cap la cap, la ce concluzie ai ajuns?

— Pun pariu că la aceeași concluzie cu tine, zise Kennedy. Sper că înțelegi, Charley, că, dacă amicul nostru ar fi avut cea mai vagă idee că e vorba de Abéché, ar fi refuzat transportul. Așa cum sper că ne-am făcut clar înțeleși, amicul nostru chiar vrea să evite atragerea atenției publice asupra lui.

— Deci de-asta știi – de fapt, crezi – că avionul a fost în Abéché?

— Nu. În cazul ăsta dispun de ceea ce FBI-ul numește „martori oculari".

— Presupun că nu știi unde e avionul acum. Sau că ai noile numere de înregistrare.

— Numere de înregistrare noi și o vopsea nouă. Nu, n-am idee.

— Minunat!

— Dar pun pariu că nu e în Somalia…

— De ce să aduci canistrele de acolo dacă avionul ar zbura înapoi acolo, nu?

— Mințile strălucite gândesc la fel.

— Ai vreo bănuială unde ar putea fi?

— Nici cea mai vagă idee. Dar lucrez la asta și la noua identitate a avionului. Dacă aflu ceva, vei fi primul pe care îl sun.

— Mulțumesc.

— Presupun că nu ai nimic să-mi împărtășești?

— Nu acum. Poate la noapte.

Se lăsă o scurtă pauză înainte ca Kennedy să continue:

— Charley, nu am chef să dau din întâmplare peste nimeni care lucrează pentru fostul meu patron.

— Înțeleg.

— Sper să o faci. Ținem legătura, Charley.

Legătura telefonică se întrerupse.

„Mă întreb unde e? Probabil în New York, pentru că e mai ușor să fii discret într-un oraș mare decât într-unul mic. Dar poate fi și în Washington. La naiba, ar putea fi oriunde.

Și chiar dacă Agenția sau FBI-ul a interceptat cumva convorbirea și a urmărit-o, aproape sigur a dat peste un mobil cumpărat de la un chioșc de ziare și aruncat într-un coș de gunoi în clipa în care el a închis.

Mă întreb ce naiba a făcut de se teme atâta să nu fie descoperit de FBI”.

Castillo își dădu seama că toată lumea se uita la el.

Doamna Miller rupse prima tăcerea.

— Vino în casă, Charley, rosti ea. Toată lumea e aici ca să te salute.

— Trebuie să dau un telefon, zise Charley. Chiar trebuie. Este important.

— Atunci te lăsăm un minut, zise generalul Miller.

— Ce-ar fi să vii cu noi, Betty, propuse doamna Miller, ca să cunoști restul familiei? Poate că vrei să te împrospătezi puțin.

— Mulțumesc.

Castillo așteptă ca toată lumea să intre în casă, apoi se uită la Dick Miller.

— Kennedy, rosti el.

— Am auzit.

— Avionul nu e acolo. A fost. Au scos scaunele și au încărcat canistre cu combustibil…

— Încărcat? Sau instalat? Le-au agățat?

— Nu mi-a spus. Unul din avioanele lui Pevsner a dus canistrele din Mogadiscio până în N’Djamena. De acolo au fost transportate cu camioanele până în Abéché.

— Îl crezi?

Castillo dădu din cap.

— Habar n-are unde e avionul acum și e tare îngrijorat că o să-l torn la FBI.

— A fost emis un mandat pe numele lui?

Castillo ridică din umeri.

— Du-te în casă, Dick. Chestia asta nu îmi va lua mai mult de un minut.

Miller se uită spre casă. Fratele lui mai mare și mătușa lui, Belle, așteptau în cadrul ușii.

— Ține-mă la curent, bine? zise Miller, după care plecă să își salute fratele și mătușa.

Castillo apăsă tasta de apelare rapidă care îl conecta la centrala telefonică de la Casa Albă.

TREI

Camp David

Catoctin Mountains, Maryland
17:00, 9 iunie 2005

După ce își pusese mâna pe regele cu care avea de gând să-i dea șah-mat secretarului de stat pentru securitate națională, președintele Statelor Unite își luă mâna de pe piesă când văzu lumina intermitentă a telefonului și se lăsă pe spătarul fotoliului, după care încercă să discearnă ceva din frântura de conversație pe care o auzea.

După câteva clipe, renunță și la asta, și apăsă un buton de sub masa de lângă fotoliu. O clipă mai târziu apăru un membru al personalului, în haină albă.

— Da, domnule președinte?

— E timpul pentru o băutură, zise președintele. Puțin Maker's Mark pentru mine…

Se opri, rosti „Matt?" apoi făcu gestul de a bea când Hall se uită la el.

— Scotch, vă rog, răspunse secretarul de stat.

— Și scotch. De-ăla ieftin. Secretarul de stat nu este privit cu ochi buni de președintele lui în acest moment.

Omul de casă, un negru demn, cu părul cărunt, zâmbi.

— Un bourbon de bună calitate și un scotch ieftin. Da, domnule. Ceva de rontăit, domnule președinte?

— Conform obiceiului de a se oferi o masă bogată condamnaților la moarte, de ce nu?

Omul zâmbi din nou și plecă.

— Bine, Charley, zise Matt Hall în telefon. Ține-te de povestea asta. Dă-mi de știre dacă apar noutăți.

Secretarul de stat puse gânditor receptorul în furcă, se lăsă pe spătarul scaunului și își înălță privirea spre președinte.

— Mai întâi terminăm partida, zise președintele, arătând spre tabla de șah de pe măsuță. Șah-mat.

Secretarul de stat examină tabla.

— Rahat.

— Mereu te bat, zise președintele. De ce te surprinde?

— Speram să vă gândiți la alte lucruri, răspunse Hall. Maiorul Castillo era la telefon.

— Agentul nostru secret care nu mai e așa de secret. Măcar de-asta mi-am dat seama.

— Tocmai a primit un alt telefon de la Howard Kennedy, fostul agent FBI care acum lucrează pentru traficantul de arme rus.

— Și?

— Kennedy i-a spus că avionul a fost în Abéché, dar a plecat de acolo. Cu numere de identificare noi necunoscute și vopsit conform tiparului unei linii aeriene. Nimeni nu știe care. Iar domnul Kennedy habar nu are unde ar putea fi avionul acum.

— Dumnezeule!

— Charley – Castillo – a mai zis și altceva. Kennedy știa unde se află el – și a subliniat ideea că știe asta. Charley spune că singurul mod prin care Kennedy putea ști era să aibă un contact la operatorul de telefonie mobilă, prin intermediul căruia să poată urmări locația până la cea mai apropiată celulă de retransmisie a semnalului.

— Cu alte cuvinte, individul ăsta, Kennedy, poate face ceea ce FBI-ul nu poate executa fără un mandat de la un judecător federal?

Hall dădu din cap.

— Castillo a mai zis că acest Kennedy părea foarte îngrijorat că o să-l turnăm la FBI. Castillo zice că habar n-are unde e Kennedy – sau unde era – iar Kennedy știe asta. Așa că grijile lui Kennedy par un pic nefirești.

— A fost emis un mandat pe numele tipului ăstuia?

— Nu știu. Am mai spus, FBI-ul... Însuși Mark Schmidt era... Schmidt mi-a făcut zile fripte cu dosarul lui Kennedy. Am fost obligat să exercit presiuni asupra lui ca să-l fac să promită că mi-l va aduce până la ora nouă în această dimineață. Hall făcu o pauză. Și, o spun cu stânjeneală, nu am verificat ca să văd dacă tipul chiar a apărut cu dosarul de dimineață.

— Bine. Uite o variantă. Mark Schmidt și FBI-ul știu că tipul ăsta, Kennedy, este putred până la măduvă. Este o rușine pentru ei. Nu vor ca tu sau altcineva să afle cât de sus a urcat putreziciunea în cadrul Biroului sau câte probleme a generat individul.

— Bun.

— Bun, dar poate că asta nu justifică ignorarea de către Schmidt a memoriului lui Natalie Cohen ca tu să primești tot ce ai cerut. Asta e o altă chestiune și o să mă ocup personal de ea.

— Da, domnule.

— Dar de ce ar trebui să cred tot ce spune tipul ăsta? Omul tău...

— Charley Castillo? Acum e omul meu, așa se pune problema?

— Nu. Scuze. O alegere nefericită de cuvinte. *Eu* am pornit tărășenia asta. Castillo este responsabilitatea *mea.* Maiorul *meu* Castillo ne spune *nouă* că acest Kennedy este atât de săritor pentru că vrea să-l lăsăm în pace. Evident că ne-a fost de ajutor când ne-a spus unde e avionul, dar înainte ca noi să putem întreprinde ceva, tipul sună și spune că avionul nu mai e în Ciad. De ce ar trebui să credem că a fost vreodată acolo?

— Nu dispun, domnule președinte, decât de ceea ce îmi spune Castillo. El îl crede, iar Charley se pricepe foarte bine să facă distincția între adevăr și minciună.

Președintele pufni.

— Și ce face agentul *nostru* secret acum? Unde e?

— E acasă la tatăl lui Miller, lângă Philadelphia. Tatăl lui Miller este un general cu două stele retras din activitate. Oamenii de la biroul antitero din cadrul poliției din Philadelphia o să aranjeze o întâlnire între Castillo și Miller, pe de o parte, și câțiva polițiști infiltrați în rândurile grupărilor musulmane – sunt două genuri, musulmani arabi și convertiți la islamism, majoritatea afro-americani – ca să vadă dacă aceștia au descoperit vreo rețea somaleză.

În încăpere apăru omul de casă ducând o tavă cu două pahare mari de whisky, alături de un vas cu gheață și o carafă cu apă.

— Un bourbon de foarte bună calitate pentru președinte, zise el. Și un scotch foarte, foarte ieftin pentru secretarul de stat.

— Mulțumesc foarte mult, rosti Hall, zâmbind.

— Motivul pentru care am făcut rost ieftin de el, domnule secretar, este acela că nimeni nu a vrut să-l cumpere. Vă vine să credeți că a stat într-un butoiaș în Scoția timp de douăzeci și patru de ani înainte de a putea fi vândut?

— Acum, că știm cum stăm, Jerry, zise președintele, asta înseamnă că nu sunt singurul prieten pe care Matt Hall îl are în lumea asta.

Omul plecă.

— Și acum, domnule președinte? întrebă Hall.

— Natalie spunea că ar cam trebui să mă întorc la Washington la ora asta. Poate cu demisia ta în buzunar. Așa că o să aștept până ce aflăm de la generalul Naylor că avionul nu este și nu a fost niciodată în Ciad.

— Domnule președinte, sunt la dispoziția dumneavoastră, zise Hall. Vreți să-mi scriu demisia?

— Nu. Poate că va fi nevoie să ți-o cer, dar nu-mi place să arunc oamenii în ghearele lupilor din pricina greșelilor mele, mai ales când n-au făcut altceva decât să-și dea toată silința să-mi îndeplinească ordinele.

PATRU

Abéché, Ciad

23:05, 9 iunie 2005

Doi bărbați îmbrăcați cu straiele largi de bumbac ale deșertului din Ciad ședeau într-un cort mic, slab luminat, la trei sute de metri depărtare de capătul pistei aerodromului din Abéché.

Unul era sergentul Frederick Douglass Lewis, un tip foarte înalt și foarte slab, în vârstă de douăzeci și șase de ani, din

Baltimore, în a cărui casă atârna o fotografie înrămată cu el îmbrăcat în uniformă. Era prezentat cu brațul în jurul unui african – un watusi foarte înalt și foarte slab – îmbrăcat cu un soi de robă, stând într-un picior și sprijinindu-se de o suliță lungă. Cei doi bărbați zâmbeau larg spre aparatul foto. La o examinare mai atentă, se putea observa că bărbații aveau același chip. Priceput la trucarea pozelor digitale, Lewis își suprapusese chipul peste cel al africanului.

Tot el suprapusese chipul soției sale peste fața lui Janet Jackson, îmbrăcată sumar. Doamna Lewis, al cărei tată era pastor al Celei De-a Doua Biserici Episcopale Metodiste Africane, nu fusese deloc amuzată de idee.

Sergentul Lewis era specialistul în comunicații al echipei Gray Fox. Se așeză cu un dispozitiv de comunicații între picioare și făcu apoi câteva ajustări minore pentru ca toate ledurile verzi să se aprindă.

Dură ceva mai mult ca de obicei, dar în cele din urmă reuși.

— Gata, domnule colonel, zise Lewis.

Locotenent-colonelul Thomas J. Davenport, șeful unității și care comanda unitatea în mod excepțional această operațiune, îi făcu semn sergentului să înceapă, dar nu-și ridică privirea de pe dispozitivul de comunicații așezat pe jos, între picioarele sale, ceva care semăna cu un laptop.

Citi ce scrisese:

1. TOATE BUNE.

2. (FACTOR-NOUĂ) PASĂREA A FOST AICI PÂNĂ LA ASFINȚIT IERI.

3. RECUNOAȘTERE EFECTUATĂ:

A. INTEROGAREA A CINCISPREZECE BĂȘTINAȘI INDICĂ: (NIVEL DE ÎNCREDERE OPT)

I. „UN AVION MARE AICI”.
II. ÎNSEMNE DATE JOS ȘI APLICATE NOI ÎNSEMNE; FĂRĂ DETALII DESPRE NOILE ÎNSEMNE ÎNCĂ.
III. TOATE SCAUNELE AVIONULUI ÎNDEPĂRTATE.

IV. „CORTURI DE CAUCIUC” MARI ADUSE LA BORD: DESCRIEREA UNORA SE POTRIVEȘTE (FACTOR-CINCI) CANISTRELOR.
V. AVIONUL NU A FOST, REPET NU A FOST, ALIMENTAT.
VI. CU EXCEPȚIA ECHIPAJULUI (DOI OAMENI) CARE ERAU ÎN „UNIFORME DE PILOȚI” ȘI NEGROIZI CA ASPECT, NU AU FOST VĂZUȚI ALBI SAU ALȚI „OCCIDENTALI”.

B. URMEAZĂ DETALII CARE SPRIJINĂ CELE DE MAI SUS:

I. EFECTUAT MULAJ DUPĂ CAUCIUCURI MARI DE AVION.
II. CUMPĂRAT O BANCHETĂ DE TREI LOCURI DE LA NEGUSTOR LOCAL.
III. AM APROX. UN SFERT DE KILOGRAM DE DEȘEURI DE PERIE DE SÂRMĂ DE LA ÎNDEPĂRTAREA VOPSELEI ORIGINALE.

4. SUMAR:
A. UN AVION MARE DE TRANSPORT A FOST AICI.
B. AU FOST ÎNDEPĂRTATE ȘI ÎNLOCUITE ÎNSEMNELE; SCAUNELE SCOASE; LA BORD AU FOST ADUSE CANISTRE CU COMBUSTIBIL (PROBABIL NEINSTALATE)
C. AVIONUL A DECOLAT CU DESTINAȚIE NECUNOSCUTĂ, IERI LA ASFINȚIT.

Primul punct – „Toate bune” – spunea extrem de multe: Șase oameni cu echipamentul complet executaseră cu succes o parașutare dintr-un avion de la 11 000 de metri înălțime și aterizaseră cu tot echipamentul intact și în stare de funcționare, exact acolo unde intenționaseră să aterizeze. Efectuaseră misiunea de recunoaștere fără să fie detectați, ceea ce mai însemna că niciunul dintre ei nu fusese ucis, rănit sau dat dispărut.

Al doilea punct relata – cu un factor de probabilitate de nouă pe o scară până la zece – ceea ce colonelul Davenport considera a fi fapte. Restul mesajului prezenta motivele și ceea ce bănuia el.

Nu exista adresă sau semnătură. Așa cum fusese setat sistemul să funcționeze, mesajul era transmis doar către

generalul-locotenent Bruce J. McNab, iar acesta știa că o singură persoană l-ar fi putut trimite.

Odată ce colonelul Davenport apăsa tasta SEND, mesajul era mai întâi criptat, apoi trimis spre un satelit care se învârtea în jurul Pământului la o altitudine de patruzeci și cinci de mii de kilometri. Satelitul era programat să retransmită mesajul către un dispozitiv pe care un alt specialist Gray Fox îl setase pentru generalul McNab în apartamentul lui de la baza aeriană Royal Air Force din Medina, Maroc. Acolo, după ce generalul tasta codul de acces format din șapte litere, mesajul era decriptat și afișat pe ecranul unui echipament care, fără toată această tehnologie secretă de comunicații, putea fi socotit un laptop obișnuit.

Întregul proces dura între trei și zece secunde, depinzând în cea mai mare parte de rapiditatea cu care generalul tasta codul de acces.

Colonelul Davenport se uită la sergentul Lewis, care verifică dacă toate ledurile erau verzi, apoi îi făcu semn superiorului său că totul era în regulă.

Colonelul apăsă tasta SEND, apoi se îndreptă de spate și își mișcă umerii.

Fără să știe de ce, de câte ori era implicat în așa ceva, colonelul Davenport se gândea la dispozitivul de semnalizare care îl fascinase, ca tânăr locotenent, când îl văzuse prima dată în muzeul Centrului de Contrainformații al Armatei din Fortul Huachuca, Arizona.

La fel ca dispozitivul pe care îl folosea acum, scopul acelui echipament era facilitarea comunicării între echipele de cercetare pe teren și Cartierul General.

Dispozitivul din Huachuca – despre care Davenport credea că zăcuse într-un depozit din cadrul vechiului bastion de luptă contra indienilor din deșert timp de un secol înainte să dea cineva de el și să decidă că obiectul aparține de drept muzeului – nu fusese niciodată fabricat în serie, dar arăta ca și cum provenea din uzina din Waltham, Massachusetts, cu o săptămână în urmă.

Era montat pe un trepied din lemn, ale cărui picioare erau ajustabile ca înălțime și se puteau adapta la denivelările terenului. În vârf – unde ar fi trebuit să stea aparatul de

fotografiat – se aflau câteva oglinzi obișnuite, o pârghie și un dispozitiv de vedere.

Patrulele de cavalerie care căutau grupurile de indieni ostili prin ținut cărau dispozitivul de semnalizare cu ele. În timp ce încercau să depisteze posibile mișcări inamice, căutau și locuri mai înalte de unde puteau vedea postul de comandă și unde puteau monta rapid dispozitivul.

Transmisia datelor se făcea extrem de simplu: Razele soarelui erau reflectate de oglinzi către postul de comandă. Prin manevrarea pârghiei se bloca reflexia luminii solare. Blocarea pe termen scurt a reflexiei însemna „punct”. Menținerea pârghiei jos un timp ceva mai lung însemna „linie”. Astfel se puteau transmite orice fel de mesaje în codul Morse.

Evident, transmiterea datelor într-o asemenea manieră era un proces îndelungat, dar oricum mai rapid decât dacă s-ar fi trimis un mesager în galop la bază ca să raporteze localizarea inamicului.

Dacă în timpul Războiului de Independență ar fi existat un asemenea dispozitiv, Paul Revere[8] nu ar mai fi fost nevoit să iasă în galop din Boston strigând: „Unu dacă e de pe uscat, doi dacă e de pe mare!”

Davenport credea că, la vremea ei, cavaleria folosise probabil două, trei sau un număr infinit de dispozitive în serie. Mai exact, atunci când patrula de cercetare nu avea linie vizuală directă cu sediul central, dispozitivele erau așezate pe înălțimi intermediare astfel încât razele solare să poată fi transmise de la un dispozitiv la altul. Evident că un asemenea procedeu necesita înregistrarea datelor transmise la un post intermediar și apoi retransmiterea lor.

Bineînțeles că procedeul necesita mult timp, dar era oricum mult mai rapid decât trimiterea unui mesager. Iar lumina soarelui era evident mai rapidă decât mijloacele de comunicații la distanță ale indienilor, celebrii norișori de fum făcuți prin acoperirea și descoperirea unui foc deschis cu o pătură sau o piele de căprioară.

Din punctul lui de vedere, sergentul Lewis nu fu defel surprins că toate ledurile verzi funcționau sau că douăsprezece secunde

[8] Fierar american devenit celebru pentru galopul lui de la miezul nopții (și celebrat într-un poem de Longfellow) care trebuia să-i avertizeze pe coloniștii din Lexington și Concord de venirea trupelor britanice. (*n. tr.*).

mai târziu, două leduri chihlimbarii se aprinseră, semn că mesajul fusese transmis și că decodarea acestuia fusese efectuată cu succes.

Echipamentul pe care îl aveau era al naibii de bun. De ultimă generație. Lewis știa cu siguranță că Armata nu dispunea de așa ceva și că forțele speciale, deși mai bine înzestrate, nu dispuneau de asemenea chestii, care ajungeau doar la unitățile Delta și Gray Fox.

„Chestiile” proveneau direct din laboratoarele de cercetare ale AFC, Inc., din Nevada. Se spunea că tipul care conducea compania AFC și care trimitea astfel de dispozitive echipelor Delta și Gray Fox fusese odinioară sergent într-o unitate a Beretelor Verzi în Vietnam. Părea o mare tâmpenie – căci jumătate din legendele legate de astfel de echipamente erau tâmpenii – dar făcea parte din categoria lucrurilor care puteau fi adevărate.

Treizeci de secunde mai târziu, un led galben clipi intermitent. Sergentul Lewis apăsă butonul de RECEPȚIE VOCE și, după trei secunde, un led albastru începu să clipească, după care rămase aprins.

— Pregătiți-vă de contact vocal, domnule colonel, anunță Lewis, punându-și o cască miniaturală în ureche.

Locotenent-colonelul Davenport își puse și el o cască similară în ureche, apropiind un microfon la fel de mic de buze.

— Mă auzi, Unu-Zero-unu? se auzi vocea generalului locotenent Bruce J. McNab.

— Tare și clar, domnule.

Exista o întârziere de circa șapte secunde, în timpul cărora vocea colonelului era digitalizată, criptată, transmisă în eter, retransmisă, decriptată și recompusă în urechea generalului, după care vocea acestuia trecea prin același proces.

— Bun spectacol, Unu-Zero-unu, se auzi vocea lui McNab. Transmite asta mai departe. Mă ocup de scoaterea voastră de acolo în zori. Așa că…

Vocea se stinse brusc.

Criptarea și transmiterea comunicațiilor prin voce era ceva mai dificil de realizat decât procesul similar de date, iar echipamentul avea și el anumite limite.

Șapte secunde mai târziu, vocea reveni:

— … până atunci să-l trezești bine pe sergentul Lewis și să-l iei de la bordel. Aduceți suvenirele. Mai multe peste o oră. Recepționat. Scotty terminat.

Sergentul Lewis era considerat sufletul echipei, devotamentul lui pentru soție uimindu-i pe colegii lui.

— Recepționat, zise Davenport. Unu-Zero-*Doi*, repet, Unu-Zero-*Doi,* terminat.

Sergentul Lewis se uită la colonel.

— Domnule, domnul general știe că nu mai folosesc chestiile alea…

— Dacă aș fi în locul tău, sergent, aș lua comentariile generalului drept un compliment.

— Mda, zise sergentul după câteva clipe, apoi întrebă: A fost a o sută doua misiune a dumneavoastră?

— După prima sută devin ceva mai ușor de executat, răspunse Davenport.

CINCI

Biroul secretarului apărării
Pentagon, Arlington, Virginia

17:10, 9 iunie 2005

La patruzeci și doi de ani, doamna Teresa Stater era o blondă naturală cu un aspect plăcut, îmbrăcată cu gust și care lucrase jumătate din viața ei pentru onorabilul Frederick K. Beiderman, secretarul de stat american al apărării. Beiderman o adusese cu el de la compania Ford Motor și reușise, probabil ilegal, să-i asigure plata diferenței substanțiale de salariu între ceea ce primea femeia de la Ford și ceea ce-i plătea guvernul acum. Acum, Teresa Stater își vârî capul pe ușa biroului secretarului de stat.

— A venit generalul Withers, domnule, anunță ea.

— Ce bine! Vrei să-l rogi pe general să intre, te rog? replică secretarul de stat, suficient de tare ca să fie auzit în anticameră.

— Da, domnule.

Femeia îi zâmbi. Știa prea bine că secretarul apărării îl privea pe generalul comandant al agenției de contrainformații militare drept un NI de care era DNN pentru că era ADDB la ce făcea.

Cei doi veniseră cu acronimele din Detroit, unde le foloseau între ei ca să caracterizeze diverși directori din cadrul companiei Ford. Cele trei acronime însemnau, în ordine, „Nemernic Înfumurat”, „Din Nefericire Nevoie” și „Al Dracului De Bun”.

Ducând cu el o geantă diplomat din piele, generalul-locotenent William W. Withers intră o clipă mai târziu în biroul secretarului de stat, urmat de un locotenent-colonel și un locotenent. Cei doi ofițeri însoțitori purtau însemne de aghiotanți și fiecare din ei căra o geantă diplomat grea.

Din punctul lui de vedere, generalul Withers îl considera pe Beiderman drept o persoană care suferea de un grav complex de superioritate și care dovedise de nenumărate ori că era un ticălos fără scrupule. Dar, pe de altă parte, Withers aflase că Beiderman spunea ce gândea și că se ținea de cuvânt – atribute pe care generalul le descoperea extrem de rar la alte oficialități civile din administrație și cu siguranță la niciunul dintre oficialii numiți pe criterii politice.

— Bună ziua, domnule secretar, rosti generalul Withers.

— Bună ziua, domnilor, răspunse Beiderman, făcându-le semn celor trei să ia loc pe scaunele aranjate în semicerc în fața biroului său.

— Înainte de a începe, continuă Beiderman, deschizând cutia de trabucuri de pe birou și scoțând de acolo un Lonsdale Dominican negru ca tăciunele, am o curiozitate personală. A fost găsit avionul acela furat?

În Pentagon, fumatul era interzis. Generalul Withers auzise o poveste – pe care o credea – că atunci când cineva îi atrăsese atenția lui Beiderman asupra acestui lucru, secretarul de stat răspunsese că, din punctul lui de vedere, fumatul trebuia considerat în cadrul Departamentului Apărării la fel ca relațiile intime între persoane de același sex; cu alte cuvinte „Nu întreba și nu spune”.

Generalul Withers așteptă ca Beiderman să treacă prin tot ritualul de pregătire a trabucului înainte de a replica:

— Domnule secretar, de fapt această chestiune se află în fruntea listei mele de probleme.

Anunțul îi atrase atenția secretarului de stat.

— Îhî. Ce se petrece?

Generalul Withers făcu un semn discret cu mâna stângă. Ceilalți doi ofițeri se ridicară imediat și ieșiră din birou.

— Ce dracu' se petrece, Withers? ceru Beiderman să afle. Oamenii tăi n-au voie să afle?

— Este o chestiune oarecum delicată, domnule secretar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul!

— Regret că nu vă pot prezenta tabloul complet, domnule secretar.

— Iisuse Hristoase! Spune-mi ce știi!

— Domnule secretar, aveți habar de o operațiune Gray Fox în plină desfășurare?

— Nu.

— Am informații că se întâmplă așa ceva.

— Autorizată de cine? Ca să facă ce?

— Am informații că destinația inițială a fost baza aeriană marocană Royal Air Force din Medina.

— Eu am întrebat cine a autorizat-o și ce să facă.

— Nu știu, domnule.

— Ai întrebat?

— Nu am reușit să iau legătura cu generalul McNab, domnule secretar. Este comandantul…

— Știu cine e. Dar adjunctul lui?

— Adjunctul lui m-a trimis la Central Command, domnule.

— Și?

— Generalul Naylor – pe care l-am prins cu oarecare greutate la telefon, domnule – mi-a spus în cele din urmă că nu e nevoie ca eu să știu.

— A zis că există o asemenea operațiune și că nu e nevoie ca tu să știi? Sau că nu e nevoie să știi despre operațiunile Gray Fox în general?

— Comentariile generalului Naylor pot fi interpretate în ambele moduri, domnule.

Secretarul Beiderman ridică unul din receptoarele telefoanelor de pe birou și zise:

— Teresa, fă-mi legătura cu generalul Naylor pe o linie securizată și nu-l lăsa să tragă de timp.

Generalul Withers desfăcu un compartiment al genții și scoase de acolo o foaie de hârtie.

— Și mai e și asta, domnule secretar.

Beiderman îi smulse hârtia.

— Ce dracu’ mai e și asta? O blestemată de scrisoare de recomandare?

— Da, domnule. A fost adusă la prima oră a dimineții prin elicopter, domnule.

— Președintele ți-a trimis chestia asta prin elicopter? întrebă Beiderman, nevenindu-i să-și creadă urechilor, după care, fără a-i acorda lui Withers ocazia de a replica, merse mai departe: Cine dracu’ mai e și maiorul H. Richard Miller, Jr.? Și ce dracu’ „misiune sub acoperire” a efectuat el în Luanda, Angola? „Demonstrând o înțelepciune așteptată în mod normal doar de la ofițerii cu un grad și o experiență mult mai mari decât ale lui”? Și cum dracu’ de președintele a…

Se întrerupse la mijlocul propoziției când un led de pe telefonul de pe birou începu să clipească. Smulse receptorul din furcă.

— Tu ești, Naylor?

Generalul Withers e aici și spune că atunci când te-a întrebat despre o operațiune Gray Fox în plină desfășurare tu i-ai spus că nu trebuie să știe. Corect?

Pentru numele lui Dumnezeu, este generalul comandant al Agenției de Contrainformații a Armatei și nu trebuie să știe?

Mai exact, generale, ce e cu operațiunea asta Gray Fox? Și cum se face că abia acum aud de ea?

Astea au fost ordinele tale? Ordine de la cine?

De la președinte personal? Sau de la cineva care a spus că vorbește în numele președintelui?

Și asta când s-a întâmplat?

Și președintele a spus în mod explicit ca eu să nu fiu informat?

Nimeni nu trebuia informat? Și tu ai presupus că acest nimeni îl include și pe secretarul de stat al apărării?

Astea au fost ordinele tale, da? Iisuse Hristoase, Naylor!

Beiderman trânti receptorul în furcă, după care îl ridică din nou.

— Teresa, vezi dacă îmi poți face legătura cu președintele, ordonă el, după care trânti iarăși receptorul.

Se uită la Withers.

— Avionul ăla a fost furat din Luanda, nu? Există vreo legătură între acel eveniment și acest maior?

— Se pare că da, domnule.

— Care anume?

— Nu știu, domnule.

— Nu știi? se repezi Beiderman. Bârfa asta nevinovată devine de domeniul suprarealului, generale!

— Domnule secretar, maiorul Miller era adjunctul atașatului militar în Luanda la momentul furtului avionului. Era alocat DIA, domnule.

— Și?

— Era totodată agentul rezident CIA de acolo, răspunse Withers. Post din care a fost eliberat din motive întemeiate de către directorul CIA. Când am fost informat despre asta, l-am eliberat și eu din postul de atașat militar și i-am ordonat să se întoarcă la Central Command.

— Credeam că ai spus că lucra pentru DIA.

— E o chestie administrativă, domnule.

— Eliberat din motive întemeiate. Ce fel motive?

Withers scoase o altă foaie de hârtie din geantă și citi:

— „O greșeală de securitate de cea mai serioasă natură; depășirea jurisdicției și comportament nedemn de un ofițer și un gentleman”. Nu cunosc detaliile specifice, domnule secretar. Asta am primit de la CIA…

— Chiar de la director? Sau de la unul din subordonații lui de rang superior?

— Mesajul era semnat chiar de director, domnule.

— La ce dracu’ se referă acuzația asta de comportament nedemn?

— Cred că maiorul Miller s-a comportat indecent față de superiorul lui imediat într-un context social, domnule.

— Adică e poponar?

— Superiorul lui imediat e o femeie, domnule.

— Și el o regula sau doar *încerca* să o reguleze? Care dintre ele?

Generalul Withers se uită stingherit spre ușă. Beiderman îi urmări privirea. Doamna Teresa Stater stătea în cadrul ușii, cu un început de zâmbet pe chip și cu o sprânceană ridicată.

— Am întrerupt cumva vreo bârfă ca de la bărbat la bărbat? întrebă ea.

Beiderman îi zâmbi.

— Răspunde la întrebare, generale, ceru el.

— Cred că a doua variantă, domnule secretar.

— Directorul CIA încearcă să-l decapiteze pe acest maior năbădăios și președintele îi întocmește o scrisoare de recomandare – livrată special cu elicopterul – pentru „demonstrarea unei înțelepciuni așteptate în mod normal doar de la ofițerii cu un grad și o experiență mult mai mari decât ale lui”? Aș vrea să știu ce mama dracului se petrece aici.

— Am ordonat o anchetă a comportamentului maiorului Miller, domnule. Înainte de a primi scrisoarea președintelui, eu…

— Cred că asta mai poate aștepta puțin, generale, îl întrerupse Beiderman, după care se uită la doamna Stater. Teresa?

— Doctor Cohen e la telefon, șefu’, zise ea. Când am insistat să vorbesc cu președintele, mi-au făcut legătura cu ea.

Beiderman smulse un receptor din furcă.

— Natalie, începu el direct, ce dracu’ se petrece?

Secretarul de stat Beiderman o admira pe consiliera pe probleme de securitate națională și avea impresia că sentimentul era reciproc, cel puțin parțial.

— Președintele nu este disponibil pentru moment, răspunse doctor Cohen.

— Asta ne duce înapoi la prima întrebare, zise Beiderman.

— Poți să aștepți până diseară la ora șase, șapte?

— Nu răspunde niciodată cu o întrebare la o întrebare. Mama ta nu te-a învățat că nu e frumos să procedezi așa?

— Mama mea nu a crezut niciodată că voi avea o asemenea slujbă.

— Știi ceva despre o operațiune Gray Fox aflată în plină desfășurare?

— Nu.

— Ciudat. Credeam că Memorandumul de înțelegere stipulează clar că atât tu, cât și eu trebuie să fim consultați în legătură cu operațiunile Gray Fox.

— Ești convins că există o asemenea operațiune?

— Conform generalului Withers, da. Mă tragi în piept, Natalie? În numele interesului public?

— Nu, rosti ea simplu, iar el decise imediat că spunea adevărul.

— Unde e președintele?

Ea răspunse după o pauză scurtă, dar perceptibilă.

— La Camp David cu Matt Hall.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot să-ți spun. Și nici altcuiva. Nici măcar n-ar fi trebuit să-ți dezvălui unde e acum.

— Sau dacă Matt are necazuri?

— Sau dacă Matt are sau nu necazuri. Poți să aștepți până la ora șase sau șapte?

— Nu. Nu pot.

— Cum vrei, Fred. O să-i pun pe cei de la centrală să-ți facă legătura la Camp David.

— Nu, mulțumesc. Dar ai putea să suni tu acolo și să le spui că am plecat într-acolo.

— Nu te poți duce fără permisiune la Camp David, Fred.

— Și ce-o să-mi facă? Să-mi doboare elicopterul? Sunt încă secretarul de stat al apărării și nimeni nu-mi spune despre ce e vorba. Mersi, Natalie.

Puse receptorul în furcă.

— Sună la helioport, Teresa, și apoi ia memoriul informativ al generalului Withers. Dacă e ceva important, sună-mă în elicopter. Se uită la generalul Withers. Să nu-mi spui că n-ai bănuit niciodată că Teresa ascultă tot ce se spune în acest birou?

— Ba da, domnule, răspunse Withers.

Beiderman nu replică. Ieșea deja pe ușa biroului.

ȘASE

Camp David

Catoctin Mountains, Maryland
17:20, 9 iunie 2005

— Ei bine, asta e interesant, Matt, zise președintele, privind peste masa de șah la secretarul de stat. Secretarul apărării vine încoace.

— În legătură cu povestea asta?

Președintele dădu din cap.

— A încercat să mă sune la Casa Albă. Natalie se ocupă de astfel de apeluri. A întrebat-o dacă știe ceva despre o operațiune Gray Fox în plină desfășurare. Ea nu știa și i-a răspuns ca atare. Moment în care Beiderman i-a spus că generalul Withers e în biroul lui și că acesta știe de o asemenea operațiune, având oarece legătură cu un aerodrom marocan.

— Of, la dracu'!

— Se presupune că Natalie și secretarul apărării trebuie anunțați întotdeauna atunci când se declanșează o operațiune Gray Fox.

— Iar eu nu le-am spus nimic nici unuia, mărturisi Hall.

— O simplă neglijență, Matt? Sau o gafă intenționată?

— Pur și simplu n-am făcut-o, domnule președinte, răspunse Hall. Presupun că subconștient n-am avut chef ca Beiderman să… Nu știu. Și bănuiesc că nu i-am spus lui Natalie – n-am vrut să-i spun pentru că n-am vrut să aud argumentele ei solide contra unei operațiuni Gray Fox.

— Iar rezultatul chestiei ăsteia este că acum Natalie și Beiderman s-au burzuluit rău. În mod justificat, Matt, iar eu trebuie să fiu de acord cu ei.

— Cu tot respectul, domnule, vă înșelați, zise Hall. Se ridică în picioare. Natalie și Beiderman știu că suntem vechi prieteni. Vor înțelege că m-ați adus aici ca să-mi explicați de ce trebuie să părăsesc corabia. Nu vor avea niciun motiv să fie furioși pe dumneavoastră. Eu am dat-o în bară și eu trebuie să plătesc.

Președintele îl privi, dar nu spuse nimic.

— Dacă mă scuzați, domnule președinte, mă duc să găsesc o mașină de scris ca să-mi redactez demisia. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, cred că ar fi cel mai bine să plec până ce secretarul Beiderman ajunge aici.

După o clipă lungă de tăcere, președintele zise, încet:

— Îmi pare tare rău, prietene.

— Nici pe jumătate cât îmi pare mie de rău, domnule președinte, zise Hall.

Ajunsese deja la jumătatea încăperii când licări o lumină pe unul din telefoane.

Președintele ridică receptorul și zise:

— Alo?

Cine e? Cine sună?

Aici e președintele, generale Naylor. Am ridicat eu receptorul secretarului Hall. El nu e aici momentan. Pot să-i transmit eu mesajul?

Hall se opri și întrebă din privire dacă ar trebui să rămână.

Președintele îi făcu semn să se întoarcă și să ia loc.

— Păi, spune despre ce e vorba, te rog, generale.

Treizeci de secunde mai târziu, președintele rosti:

— Generale, probabil că nu vei înțelege ce spun acum, dar acesta este unul din momentele în care o veste bună este în același timp rea. Te rog să transmiți aprecierea și admirația mea generalului McNab și tuturor oamenilor lui…

O, a venit și secretarul Hall, generale. Poate că vrei să-i spui și lui ce mi-ai spus mie?

Președintele îi dădu telefonul lui Hall.

În cabina lui telefonică din Tampa, generalul Naylor îl auzi vag pe președintele Statelor Unite cum exclamă:

— Iisuse Hristoase, Matt, acum înțeleg cum mama naibii e să fii salvat de clopoțel!

XIII

UNU

Camp David

Catoctin Mountains, Maryland
17:30, 9 iunie 2005

Se auzi o bătaie discretă în ușa livingului prezidențial și apoi aceasta se roti încet. Președintele, care stătea sprijinit pe pernele unui fotoliu în fața unei măsuțe față în față cu secretarul de stat Hall – care vorbea la telefon – îi făcu semn secretarului apărării Frederick K. Beiderman să intre și apoi să se așeze pe o canapea.

Președintele ridică un deget într-un gest care putea însemna „Așteaptă" sau „Taci câtă vreme Hall vorbește la telefon".

Beiderman se așeză, încordat, pe marginea canapelei.

Președintele făcu un semn stewardului și întrebă printr-o ridicare de sprâncene dacă Beiderman voia ceva de băut. Secretarul apărării clătină din cap. Atunci președintele îi făcu semn omului să umple din nou paharul lui și pe cel al lui Hall.

Beiderman se uită la președinte, apoi la Hall. Președintele își atinse urechea, gest pe care Beiderman îl interpretă ca fiind un îndemn să asculte ce spunea Hall la telefon.

Nu reuși să audă prea multe.

— Tocmai a venit secretarul apărării, rosti Hall. O să te sun eu, Charley.

Hall se uită la Beiderman și puse receptorul în furcă.

Președintele îi zâmbi lui Beiderman.

— Ce plăcere neașteptată, domnule secretar, zise el. De fapt, Matt și cu mine tocmai vorbeam despre tine.

Dar secretarul Beiderman nu era amuzat.

— Indignarea ta ar trebui să se îndrepte în întregime asupra mea, zise președintele. Tot ce s-a făcut – sau ar fi trebuit făcut – a avut la bază ordinele mele.

Beiderman nu spuse nimic.

— Niciun comentariu? întrebă președintele.

— Domnule președinte, aveți de gând să-mi spuneți ce se petrece?

— Două lucruri importante, zise președintele. Primul, provenind de la o sursă care până acum s-a dovedit bine informată, este acela că un grup de teroriști somalezi au furat avionul din Angola ca să intre cu el în Clopotul Libertății. Avionul a făcut o escală în Abéché, Ciad, ca să i se schimbe însemnele și să se încarce canistre cu combustibil, iar acum – chiar acum – se pare că zboară din acel loc către o locație necunoscută, în drum spre Philadelphia.

— Pot să întreb de ce nu am fost informat despre acest lucru, domnule președinte? întrebă Beiderman cu răceală.

— Al doilea lucru, continuă președintele, ignorând întrebarea, este că, pe plan local, comandantul poliției din Philadelphia – căruia a fost nevoie să i se dezvăluie o asemenea posibilitate – intenționează să-l informeze pe primarul orașului mâine după-amiază la ora patru și un sfert. Implicațiile acestui fapt sunt evidente: fie publicul va primi vestea cu un imens căscat, ca pe o altă manifestare legată de amenințarea codului de alarmare sau va reacționa printr-o isterie în masă. Matt și cu mine te-am așteptat ca să aranjăm o videoconferință cu Natalie Cohen, ca să discutăm situația și să hotărâm ce trebuie făcut.

— Cât de credibilă este sursa dumneavoastră? întrebă Beiderman. *Clopotul Libertății*? Iisuse Hristoase, de ce tocmai Clopotul Libertății?

— Ca să fiu sincer, asta a fost reacția tuturor celor care au aflat. Nu știm de ce a fost ales ca țintă. Matt tocmai vorbea la telefon cu maiorul Castillo, care e în Philadelphia și care speră să afle un răspuns la această întrebare în cursul zilei de astăzi.

— Cine naiba e maiorul Castillo?

— Omul pe care l-am însărcinat să afle cine anume din comunitatea serviciilor de informații știa despre avionul dispărut și când a aflat, replică președintele. Este asistentul personal al lui Matt.

— Nu pricep, domnule președinte.

— Știu, și e vina mea că nu pricepi, zise președintele. Sunt convins că e posibil să ai o întrebare sau două…

Președintele chicoti.

— Îmi scapă mie ceva? ripostă Beiderman. Se petrece ceva amuzant aici și nu observ eu?

— Nu e deloc amuzant, răspunse președintele. Râsetul nervos, chicotele, toate sunt reacții exterioare ale oamenilor îngroziți. Iar eu sunt îngrozit, Fred.

Beiderman îl fixă cu privirea pe președinte câteva clipe.

— Cât de credibilă este sursa dumneavoastră, domnule președinte? Cea care susține că există intenția de a zdrobi acest avion de Clopotul Libertății?

— Pe de o parte, nu pare să fie genul de sursă căreia CIA, FBI, DIA etc. etc. să-i acorde prea multă încredere, căci aceste agenții au ales fie (a) să nu apeleze la ea pentru informații sau (b) să o ignore. Este un traficant rus de arme. Poate cel mai periculos din toată tagma. Un individ pe nume Aleksandr Pevsner…

— Cunosc acest nume, îl întrerupse Beiderman.

— Așa cum am mai spus, ce ne-a oferit până acum s-a dovedit corect.

— Cum v-a oferit?

— Prin maiorul Castillo.

— Îmi vine greu să înțeleg chestia asta, domnule președinte, zise Beiderman. Ce are de câștigat Pevsner? De ce să avem încredere într-un astfel de om?

— Cred că ar fi mai bine să o luăm cu începutul, replică președintele.

Beiderman încuviință.

— Bea ceva, Fred, îi spuse Hall. Probabil că o să ai nevoie de așa ceva și, în plus, atunci când o să-ți scrii memoriile, n-aș vrea să-ți amintești că noi beam, și tu nu.

Beiderman se uită la Hall, apoi la președinte, care își ținea paharul în mână, și ridică din umeri.

— De ce nu?

Președintele apăsă pe un buton; după care se uită la Beiderman.

— Când a început să mă irite faptul că nimeni din cadrul serviciilor de informații – *nimeni*, te rog să reții – nu părea capabil să localizeze avionul furat din Angola, începu președintele, i-am convocat pe Natalie și pe Matt, și…

DOI

303 Concord Circle
Bala Cynwyd, Pennsylvania
17:31, 9 iunie 2005

Acel „Da, domnule” pe care maiorul Castillo îl rosti în telefonul mobil era mai degrabă un reflex decât o replică adecvată adresată secretarului de stat Matthew Hall. Castillo remarcase că, imediat după ce Hall spusese: „O să te sun eu, Charley”, legătura se întrerupsese.

Puse telefonul înapoi în buzunarul de la cămașă și observă în aceeași clipă că pe coridorul unde se dusese ca să vorbească neauzit de ceilalți își făcuse apariția generalul Richard Miller Sr.

— Nu încercam să te spionez, domnule maior, zise generalul. Dar aș vrea să discutăm ceva între patru ochi.

„Domnule maior? Ce mai pune la cale acum?”

— Da, domnule. Bineînțeles.

Generalul Miller deschise o ușă și îl pofti pe Charley să intre într-o încăpere. Era o cameră de lucru mică, plină de cărți și îngrijit aranjată. Pe rafturile cu cărți se vedeau mai multe fotografii înrămate. Una dintre fotografii îl arăta pe general – pe vremea când era maior – alături de colonelul Colin Powell și era evident făcută în Vietnam. Dick Miller era prezent în trei fotografii. În una dintre ele era în uniformă alături de tatăl lui în fața Academiei West Point – Castillo făcuse acea fotografie – chiar înainte de marea paradă de absolvire. O a doua îl arăta pe Miller primind tresele de căpitan de la generalul Miller, iar cea de-a treia pe generalul Miller, de-acum în rezervă și îmbrăcat cu haine civile, îndreptând degetul spre însemnele de maior ale fiului său.

— Aici e bine, zise generalul, închizând ușa. Te rog să folosești biroul meu pentru viitoarele convorbiri.

— Mulțumesc, domnule.

— Te rog să înțelegi, domnule maior, că nu vreau să aflu informații clasificate.

— Da, domnule?

— Este evident că tu comanzi aici și aș vrea să-ți ofer ajutorul meu.

— Sunteți foarte amabil, domnule general, dar nu-mi vine nimic în minte.

— Înțeleg, zise generalul Miller. Mulțumesc pentru timpul acordat, maior Castillo.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

„La dracu'! Dacă nu ai încredere într-un general cu două stele absolvent de West Point al cărui bunic a luat cu asalt San Juan Hill cu divizia 10 de cavalerie…"

— Domnule general, acordați-mi un minut, vă rog, zise Castillo.

Generalul Miller se întoarse.

— Domnule, ce am să vă spun nu poate fi discutat cu nimeni fără permisiunea mea explicită, zise Castillo. A mea sau a lui Dick.

— Atunci poate ar fi mai bine să nu-mi spui nimic, rosti generalul Miller. Sentimentele nu-și au locul în chestiuni de securitate națională sau informații confidențiale.

„Un discurs. Ar fi trebuit să știu că mă așteaptă chestia asta.

Încă mă socotește un cadet care era pe punctul să fie dat afară – împreună cu Dick – din West Point, ca apoi să devină un cowboy din forțele speciale promovat înainte de termen și care l-a deturnat și pe Dick, în ciuda sfintei tradiții de cavalerie a familiei, spre Beretele Verzi.

Privind lucrurile în ansamblu, dacă eu aș fi în locul generalului Miller, nici eu nu l-aș plăcea prea mult pe maiorul Castillo".

— Tocmai am vorbit cu secretarul de stat Hall, domnule general…

— Pentru el lucrezi?

— Da, domnule. Am fost detașat pe termen nelimitat. Dar sunt ofițer de armată activ. Pot să continui, domnule?

— Bineînțeles. Scuză-mă.

— Secretarul Hall m-a sunat ca să-mi spună că o echipă Gray Fox care s-a infiltrat pe aerodromul din Abéché, Ciad, a confirmat că avionul 727 furat din Luanda a fost acolo, unde i s-au dat noi numere de înregistrare și au fost încărcate mai multe canistre mari de combustibil.

— Pot să întreb de ce a crezut că e necesar să-ți comunice această informație?

„Maiorii – mai ales cei promovați înainte de termen – nu ar trebui nici măcar să știe ce înseamnă Grey Fox, nu? Și cu atât mai puțin să li se «împărtășească», detalii operaționale?”

— Deoarece eu i-am furnizat informația inițială că era posibil ca acel avion să fi aterizat acolo.

Generalul Miller îl privi lung pe Castillo, întrebându-se aproape vizibil dacă să-l creadă sau nu.

„Nu se întreabă dacă mint sau nu. El chiar crede că absolvenții de West Point nu mint, nu înșală, nu fură și nu-i tolerează pe cei care comit astfel de fapte. E vorba de faptul că, în calitatea lui de general, pe baza propriei experiențe, știe că eu pur și simplu nu pot avea experiența necesară ca să știu cu adevărat ceea ce spun”.

— Care e legătura între avionul furat și Philadelphia? întrebă până la urmă generalul. Poți să-mi spui?

— Informația cea mai credibilă de care dispun arată că un grup de somalezi care se autointitulează Legiunea Sfântă a lui Mahomed intenționează să intre cu avionul în Clopotul Libertății.

— Pot să întreb de unde provine informația? Dincolo de simbolistica lui, Clopotul Libertății nu pare o țintă care să merite un asemenea efort.

— Asta nu vă pot spune, domnule general, pur și simplu pentru că nu știm. Dar echipa Gray Fox a confirmat cele spuse de sursa mea – mai întâi, că avionul a fost în Ciad, că numerele de înregistrare au fost schimbate și că la bord au fost încărcate canistre cu combustibil, apoi, în al doilea rând, că avionul a plecat de acolo.

— Către ce destinație? Unde este avionul acum?

— Nu știm, domnule.

— Ar putea ajunge până aici cu ajutorul acelor canistre cu combustibil?

— Este posibil, domnule. Dar eu cred că scopul acelor canistre este acela de a dispune de o mare cantitate de combustibil – JP-4 sau benzină – ca material exploziv. Indivizii încearcă să obțină eficacitatea aeronavelor mari pe care teroriștii le-au transformat în bombe pe 11 septembrie cu acest 727 mai mic care, fiind un avion vechi și banal, nu atrage atenția nimănui pe radare.

— Și tu crezi că avionul se îndreaptă spre Philadelphia?

— Da, domnule.

— Și de aceea te afli aici?

— Sursa noastră crede că este posibil să existe o legătură între Legiunea Sfântă a lui Mahomed și cineva de aici, din Philadelphia. Comandantul Kellogg încearcă să ne ajute să o descoperim, dacă există așa ceva.

— Kellogg știe de avion? De convingerea ta că va fi folosit ca bombă zburătoare?

— Da, domnule. Iar mâine, după ora patru și un sfert după-amiază, îi va spune totul primarului.

— Primarul nu știe? întrebă generalul, surprins.

— Nu încă, domnule.

— Dar e primar!

„Cu alte cuvinte, generalul comandant, nu?”

— Decizia de a nu i se spune nimic primarului i-a aparținut comandantului Kellogg, domnule.

— Primarul ar trebui informat, rosti generalul.

„Iisuse, să fie ăsta un anunț clar al intenției de a-i spune chiar el?”

— Cred că decizia asta trebuie luată de comandantul Kellogg, domnule.

Generalul Miller se gândi câteva clipe și în cele din urmă încuviință.

— Da, așa e, acceptă el. Iar Dick ce rol joacă? Îmi poți spune?

— CentCom – generalul Naylor – l-a delegat temporar sub ordinele secretarului Hall, domnule. Lucrăm împreună la povestea asta.

— De ce a fost eliberat din funcție, din motive întemeiate, în Angola?

— Pentru că și-a făcut datoria, domnule. Iar de acea eliberare din funcție nejustificată se va avea grijă. Nu va apărea nimic în dosarul lui despre Angola, cu excepția faptului că a primit o scrisoare de recomandare de la președinte.

Generalul Miller se gândi câteva clipe la acest lucru, apoi întrebă:

— Pot ajuta cu ceva?

— Nu-mi vine nimic în minte, domnule, răspunse Castillo. Cu excepția… ați putea să-i spuneți comandantului Kellogg că v-am spus tot ce știu. Nu cunosc natura relației dumneavoastră cu el…

— Suntem prieteni de foarte multă vreme.

— Poate că îl puteți ajuta pe el.

— Da, rosti generalul, gânditor.

Vru să mai spună ceva, dar se auzi un ciocănit în ușă.

— Maior Castillo? întrebă încet sergentul Betty Schneider.

Generalul Miller deschise ușa.

— A, sergent Schneider, zise el.

Femeia îl ignoră.

— Am primit un apel. Ne vom întâlni cu oamenii despre care am discutat în trei sferturi de oră.

— Unde? întrebă generalul Miller.

Betty Schneider se uită întrebătoare la Castillo.

— L-am pus pe generalul Miller la curent cu ce se petrece, zise Castillo.

— La câteva străzi distanță de gara North Philadelphia, răspunse ea. Dar va trebui să schimbăm mașina.

— Să schimbăm mașina? De ce? întrebă Castillo.

— Pentru că pe strada West Seltzer, unde vom avea întâlnirea, apariția unui Ford nou înseamnă un idiot care încearcă să vândă droguri sau un echipaj de poliție, răspunse Betty. Noi încercăm să *nu* atragem atenția, domnule maior.

— Credeam că am convenit să-mi spui Charley, zise Castillo.

— Acum suntem la serviciu, da? Iar jocul se desfășoară pe terenul meu.

— Ciudat, sergent, interveni generalul Miller. Eram convins că nu lucrezi în cadrul Biroului pentru Oaspeți.

Prezența sergentului Betty Schneider de la Departamentul de Poliție din Philadelphia fusese explicată printr-un subterfugiu, care avea totuși legătură cu realitatea, dar fără să atragă în vreun fel atenția asupra ideii că și Clopotul Libertății putea deveni ținta unui atac terorist.

Castillo îi spusese doamnei Miller și celorlalți că Departamentul de Securitate Națională, în cadrul căruia el activa de ceva vreme ca ofițer de legătură între departament și Central Command, unde fusese recent alocat și maiorul Miller, voia să stabilească o relație mai strânsă cu Departamentul de Poliție din Philadelphia, mai ales cu Biroul Antitero, cu unitatea de luptă împotriva crimei organizate și cu serviciul de informații. Mai mult ca o curtoazie față de secretarul de stat Hall decât ca o favoare făcută lui Castillo sau lui Miller, comandantul Kellogg aranjase ca Biroul pentru Oaspeți – care se ocupa de VIP-urile

aflate în vizită în oraș – să le dea o mașină și un șofer, pe sergentul Schneider, ca să-i însoțească și să le răspundă la orice întrebări.

Castillo îi zâmbi lui Betty Schneider.

— Poți să-i spui, sergent.

— Fac parte din unitatea de luptă împotriva crimei organizate, domnule general, zise ea.

— Iar noi am avut noroc cu ofițerul comandant al Biroului Antitero, domnule general, explică Castillo. A fost în forțele speciale. El l-a „rugat” pe ofițerul comandant de la lupta împotriva crimei organizate să ni-l dea pe sergentul Schneider ca să ne ajute.

— Mai este un lucru, domnule maior, zise Betty. Inspectorul-șef Kramer insistă ca maiorul Miller să se ducă la întâlnire, nu dumneavoastră. Și ca el să se îmbrace cum trebuie.

— Din pricina locului unde mergeți? întrebă generalul.

Femeia dădu din cap și zise:

— La fel ca și Fordurile noi, albii care apar pe strada West Seltzer după lăsarea serii…

— Să se îmbrace cum trebuie? se miră generalul.

— Haine de lucru, preferabil murdare și rupte, replică Betty.

— Cred că am ce vă trebuie în garaj, zise generalul.

— Ai spus că vom schimba mașina, interveni Castillo. Unde vom face asta?

— Celor de la Afaceri Interne li s-a cerut să ne dea ce vrem. Au un garaj plin de vechituri, majoritatea confiscate de la traficanți. E pe Dungan Road. În centru. Nu departe de locul unde mergem.

— Există vreo armă pe care Dick să o ia la el, domnule general? întrebă Castillo.

— Va avea nevoie de una? replică generalul, uitându-se la Betty Schneider.

— Nu ai niciodată nevoie de o armă până când nu îți trebuie cu adevărat, domnule general.

Generalul Miller deschise sertarul din mijloc al biroului și scoase de acolo o armă care semăna cu un pistol semiautomat retezat model 1911A1 .45 ACP. Scoase magazia de cartușe, acționă încărcătorul ca să se asigure că arma nu e încărcată, apoi i-o dădu lui Betty.

— Chestiile astea se făceau în Frankford Arsenal, zise el. Acolo se retezau armele standard. Cursă mai mică, magazie cu cinci cartușe, și nu cu șapte etc. Au fost date generalilor; un soi de versiune americană a bastonului de general din alte armate.

Betty examină arma cu atenție.

— Foarte drăguță, zise ea, după care își înălță privirea spre el. Îl pot pune în geanta mea și i-l dau mai târziu.

— Foarte bine, replică generalul, dându-i și magazia cu cartușe, și o a doua magazie, încărcată tot cu cinci cartușe, pe care o scoase din același sertar. Iar când o vei face, te rog să-i spui că, în măsura în care este posibil, vreau să mi se înapoieze arma în aceeași stare.

— Da, domnule, zise ea, evident nedumerită.

— Adică să nu tragi niciodată la mânie, precizează generalul.

TREI

Camp David

Catoctin Mountains, Maryland
17:55, 9 iunie 2005

— Pot să-mi spun părerea, domnule președinte? întrebă Beiderman câteva minute mai târziu.

Președintele ridică mâinile, cu palmele deschise.

— Până acum un minut, începu secretarul, refuzam să accept că aveați motive sau că era corect să nu mă puneți la curent cu povestea asta chiar de la început. Sunt secretarul apărării. Am dreptul să știu ce se petrece.

— Și ce s-a întâmplat acum un minut? întrebă președintele cu voce moale.

— Mi-am dat seama că am pus orgoliul înaintea realității, răspunse Beiderman. Cele două fapte clare aici – și poate că este vorba doar de unul singur – sunt acelea că sunteți președinte și comandantul-șef al forțelor armate ale Statelor Unite. Constituția plasează apărarea acestei națiuni în sarcina dumneavoastră. Aveți toată autoritatea necesară să întreprindeți orice considerați a fi necesar.

După ce am reușit să-mi depășesc orgoliul, mi-am zis că ideea tâmpită pe care ați avut-o cu ceva timp în urmă ca să trimiteți un nenorocit de maior – un maior, pentru numele lui Dumnezeu! – care să verifice cum își fac treaba generalii și toți funcționarii civili de rang înalt nu mai pare chiar atât de tâmpită.

Oricum are mai multă logică decât constituirea unei alte comisii – mai ales după raportul comisiei 9/11 care ar fi avut nevoie de trei luni ca să afle că tot ce nu merge cum trebuie și ce este greșit este din vina altcuiva.

În plus, cunoscându-vă bine, mi-am dat seama că argumentele pe care le aveați împotriva unei comisii, unui comitet sau unui grup de lucru care să descopere ce nu merge nu au nimic de-a face cu celălalt lucru, poate cel mai important, la care se pricep de minune comisiile astea, anume să furnizeze inamicilor dumneavoastră politici muniție cu care să vă mitralieze.

— Adevărul, Fred, zise președintele, este că formarea unei comisii nu mi-a trecut nicio secundă prin minte. Nu am vrut decât să aflu cât mai discret cine ce știa și când a aflat. Am crezut că așa voi putea ști mai multe. Iar maiorul Castillo părea cea mai bună soluție. Nimeni nu acordă atenție unui maior. Numai că lucrurile au scăpat de sub control, asta-i tot.

— Au scăpat de sub control, domnule președinte? se miră Beiderman. Nu înțeleg.

— Am stârnit un cuib de viespi. Dacă te-a deranjat că ai aflat atât de târziu despre această operațiune Gray Fox – și mi-am dat seama cât de furios ai fost – să vezi ce se întâmplă când vor afla directorul CIA și cel al FBI.

— Îmi cer scuze, domnule președinte. Cu tot respectul, și ce dacă? Ați descoperit – acest maior Cum-îl-cheamă a descoperit…

— Castillo, îl întrerupse Hall. Maiorul Carlos G. Castillo.

— … printre alte lucruri, continuă Beiderman, că directorul CIA se pregătea să spânzure un alt maior pentru treaba făcută în Angola și era mult mai preocupat să-și ascundă legăturile cu traficantul ăsta rus de arme decât să furnizeze informațiile solicitate.

Președintele se uită la el cu sprâncenele ridicate, dar nu spuse nimic.

— Iar fără Charley, domnule președinte, interveni Hall, nu am fi aflat niciodată despre Kennedy. Cu siguranță, Schmidt nu avea de gând să furnizeze această informație.

— Despre Kennedy? întrebă Beiderman. Ăsta cine mai e?

— Un fost agent FBI care lucrează acum pentru Pevsner, răspunse președintele. Nu știm ce rol a jucat în FBI înainte de a pleca, dar, dacă judecăm după faptul că Mark Schmidt a ezitat să-i dea lui Matt dosarul lui, nu cred că era un simplu agent.

— Dacă aș fi paranoic, zise Hall, și numai Dumnezeu știe că încep să cred că sunt, aș spune că există o înțelegere între Schmidt și directorul DCI ca să ne spună – mie și președintelui – doar ceea ce vor ei ca noi să auzim.

— E o acuzație gravă, Matt, îl avertiză președintele.

— Ce altă interpretare să dau faptelor, domnule președinte? replică Hall.

— Domnule președinte, interveni Beiderman, oferirea imediată de informații complete lui Matt nu intră sub incidența memoriului trimis de Natalie Cohen?

Președintele îl privi câteva clipe.

— Am înțeles argumentul tău, Fred, zise el.

— Mai mult, continuă Beiderman, maiorul Cum-îl… *Castillo* s-a apropiat cel mai mult de găsirea acestui avion. Și nu asta este prioritatea? Neutralizarea acelui blestemat de avion înainte ca lunaticii ăia să intre cu el în Clopotul Libertății sau să comită vreun alt act nebunesc?

— Vrei să sugerezi, Fred, că nu-l controlăm cum trebuie pe maiorul Castillo? întrebă președintele.

— Exact. Tocmai voiam să sugerez trimiterea lui la Fortul Bragg ca să informeze echipele Delta și Gray Fox de tot ce s-a întâmplat – căci recunosc că vom avea nevoie de ele ca să eliminăm acest avion periculos – dar…

— Dar ce?

— Îl cunoașteți pe generalul McNab? Personal? E un mic ticălos. Nu va da ascultare unui maior. Poate că ar trebui să mă duc eu însumi acolo sau cel puțin să îl sun pe McNab.

— Charley Castillo a pilotat elicopterul lui McNab în Irak în primul război din Golf, zise Hall. Iar după 11 septembrie, Charley a comandat una din operațiunile Delta ale lui McNab din Afghanistan. McNab îl va asculta.

— Mai ales, punctă președintele, după ce îi vom spune generalului McNab că eu personal i-am ordonat maiorului să se ducă la Fortul Bragg.

PATRU

Biroul Oval, Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.

19:10, 9 iunie 2005

La cincisprezece minute după ce Natalie Cohen, consilierul pe probleme de securitate națională, îl sunase pe John Powell, directorul CIA, ca să-i spună că „președintele ar dori să veniți la Casa Albă cât de repede puteți”, automobilul Yukon XL al acestuia, condus de un agent al serviciului secret, trecea de porțile Casei Albe.

Când directorul se dădu jos în dreptul intrării laterale, auzi zgomotul familiar al Marine One, elicopterul Sikorsky VH-3D *Sea King* al președintelui, apropiindu-se de spațiul de aterizare.

Ajunse în anticamera Biroului Oval înaintea președintelui. Natalie Cohen îl aștepta.

— Natalie, rosti Powell, dând din cap, după care întrebă: Unde a fost?

— La Camp David, răspunse ea.

— Ce se întâmplă?

— Cred că acum o să aflăm amândoi, John.

Președintele apăru în anticameră un minut mai târziu.

— John, rosti el. Bine că ești aici.

— Bună seara, domnule președinte.

Beiderman, Hall și Powell se salutară din cap, fără să vorbească.

— Aș vrea să discut câteva clipe cu directorul CIA între patru ochi, zise președintele. Și tocmai mi-am amintit: Natalie, ai sunat la Fortul Bragg?

— Nu, domnule, credeam că o veți face dumneavoastră.

— Ce-ar fi să faci asta chiar acum? îi ordonă el.

Președintele îi făcu semn lui Powell să o ia înainte, închise ușa și îi indică să ia loc pe unul din scaunele din fața biroului său. Președintele rămase în picioare, uitându-se pe fereastră la pajiștea atent îngrijită, ca și cum ar fi încercat să se concentreze.

— Da, domnule președinte? rupse Powell tăcerea.

După alte câteva clipe, președintele se răsuci pe călcâie și zise:

— Speram să fii pregătit să mă informezi dacă acel 727 dispărut este în Ciad sau nu. Sau, dacă nu e, unde ar putea fi.

— Sateliții vor ajunge deasupra Abéché în zori, domnule președinte. De fapt, deasupra zonei există sateliți de ceva vreme, dar senzorii de detectare a surselor de căldură nu au furnizat nicio informație pe care să ne putem baza. La lumina zilei…

— Cu alte cuvinte, nu știi? îl întrerupse președintele.

— Mă tem că nu, domnule președinte.

— Nu știu unde e avionul acum, zise președintele, dar știu că nu este în Abéché, Ciad.

— Deci informațiile lui Matt Hall nu au fost corecte, domnule președinte?

— Informațiile lui Matt Hall au fost cât se poate de corecte, replică președintele, uitându-se fix la Powell. Avem confirmarea că avionul a fost acolo, că scaunele au fost scoase, că la bord au fost încărcate canistre cu combustibil și că, după schimbarea numerelor de înregistrare, avionul a decolat spre o destinație necunoscută.

Powell se agită stânjenit pe scaun și zise, o clipă mai târziu:

— Trebuie să întreb, domnule președinte, de ce considerați această informație credibilă?

— Pentru că am autorizat o operațiune Gray Fox și asta mi-au raportat. Președintele făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Problema noastră acum este să aflăm unde este avionul, și dacă se poate mai exact decât că este în zbor spre Philadelphia.

Powell ridică din sprâncene, dar nu replică.

— Nu eram sigur dacă ar trebui să abordez chestiunea față de tine, John, dar cred că o voi face. Măcar pentru a limpezi lucrurile între noi înainte ca și ceilalți să ni se alăture.

— Da, domnule președinte?

— Ai acționat pe baza unor informații eronate pe care ți le-a dat cineva, astfel încât am fost nevoit să intervin.

— Nu cred că vă înțeleg, domnule președinte. Ce am făcut?

— L-ai eliberat din funcție din motive întemeiate pe șeful oficiului din Luanda, printre acestea numărându-se încălcarea regulilor de securitate, depășirea autorității și... Iisuse Hristoase... conduită nedemnă de un ofițer și un gentleman. Ce naiba a fost chestia asta? Ai vrut să te asiguri că ai înfipt cuie solide în crucea pe care l-ai răstignit?

— Este evident, domnule, că vă referiți la maiorul Miller.

— Da.

— Informațiile mele provin de la superiorul lui imediat, domnule.

— Ei bine, oferirea de informații clasificate reprezentantului meu personal nu constituie niciun fel de încălcare a regulilor de securitate, ripostă președintele.

— Nu, domnule. Evident că nu. Se pare că am fost indus în eroare.

— Mda, ai fost. Miller nu s-a dat la femeia aia; ea s-a dat la omul meu.

— Dacă acestea sunt faptele, domnule, voi...

— Chiar astea *sunt* faptele, îl întrerupse președintele.

— ... lua măsuri imediate de îndreptare a situației.

— În ceea ce îl privește pe maiorul Miller, nu e nevoie. Am făcut-o eu însumi. Cât privește *îndreptarea* restului, am crezut mereu că e bine să mă pot încrede în oamenii care lucrează pentru mine.

Președintele se uită țintă la Powell câteva secunde.

— Vrei să-i rogi pe ceilalți să intre acum, te rog? zise el.

CINCI

Străzile West Seltzer și West Somerset
Philadelphia, Pennsylvania

19:25, 9 iunie 2005

Castillo putea vedea mult mai bine afară prin geamurile fumurii ale BMW-ului sedan vechi și ruginit pe care Betty Schneider îl alesese dintre mașinile înșirate în garajul celor de la Afaceri Interne decât crezuse inițial.

— Ce cartier drăguț, rosti el, uitându-se la străzile pline de gunoaie, la trotuarele murdare și la casele scunde, din cărămidă, multe dintre ele cu ferestre astupate cu beton.

Betty îi spusese că mai folosise acea mașină și înainte, dar nu credea că-și va da cineva seama de asta.

— E o mașină abandonată, îl informase ea. Dar de un client, nu de un traficant. Un traficant mai ghinionist ar putea conduce ceva asemănător, dar niciun traficant nu s-ar urca în așa ceva. Sau cel puțin niciunul nu a făcut-o până acum.

— Cum va decurge operațiunea? întrebă Miller.

Stătea pe bancheta din spate, îmbrăcat cu o salopetă ruptă și murdară, o geacă subțire cu fermoar și încălțat cu o pereche de adidași albi uzați. În buzunarul lateral al hainei avea pistolul dat de general, dar trebuia să-și țină mâna în buzunar ca să mascheze arma. În buzunarul de la piept al salopetei ținea telefonul mobil.

— Vom trece din nou pe aici, anunță Betty. De această dată, când ajungem la colț, o să opresc și tu cobori. Repede, fără să trântești portiera. Luminile portierei au fost demontate. După aceea, mergi repede în direcție opusă. Du-te la colț, oprește-te, privește în jur, apoi mergi încet înapoi către colț și fie te sprijini de una din clădiri, fie te așezi pe unul din praguri. Omul nostru ar trebui să fie într-una din clădiri. Va aștepta ca să vadă dacă atragi atenția cuiva.

— Are și un nume?

— Știe că te numești Miller și a primit o descriere a ta. Lasă-l pe el să te abordeze. Nu discuți cu nimeni. Bine?

— Am priceput. Apoi ce se întâmplă?

— Te duci unde vrea el; cel mai probabil într-una din clădirile de cărămidă. Îi spui ce vrei și vezi dacă te poate ajuta sau nu. După ce termini, suni. El îți va arăta cum să ajungi înapoi pe West Seltzer, apoi o să-și vadă de treabă. Tu te întorci la prag sau la zid, iar când apar eu, sari în mașină. Ai priceput?

— Priceput.

— Dacă se întâmplă ceva, undeva prin zonă se află o mașină fără însemne de la Antitero și un supervizor al celor de la

Autostrăzi – de fapt, chiar fratele meu – probabil parcată lângă gara North Philadelphia. Oricare dintre ei poate ajunge aici în mai puțin de un minut. Dar scopul acestui exercițiu este să nu-l deconspirăm pe omul nostru. Înțeles?

— Înțeles.

— După ce terminăm aici, avem altă întâlnire aranjată, sperăm noi, pentru ora nouă și jumătate, la intersecția dintre străzile 25 North și Huntington, cam la douăzeci de străzi distanță de gară. Și poate încă una după aceea.

— Păzește-ți spatele, Dick, zise Castillo în vreme ce Betty încetini mașina și se apropie din nou de intersecția dintre West Seltzer și West Somerset.

— Iar tu ai grijă cum te porți, Casanova, replică Miller.

Betty opri mașina. Miller coborî, închise portiera, fără să o trântească, și se îndepărtă. Betty viră la stânga pe West Seltzer, apoi dreapta pe strada North Broad.

— Uite-l și pe fratele meu, zise ea după ce trecură de gară. Și o altă mașină de la Autostrăzi.

— Nu vor atrage atenția?

— Cei de la Autostrăzi sunt peste tot prin oraș, tot timpul. Nu că asta l-ar deranja pe fratele meu. Are foarte mare grijă de sora lui mai mică.

— Am constatat asta în barul din Warwick. Chiar credeam că e prietenul tău.

— Și el m-a întrebat dacă te-ai dat la mine, zise ea.

— Îți amintești că n-am făcut-o.

— Îmi mai amintesc și că mi-ai spus că te ocupi cu cateringul pentru nu știu ce companie petrolieră. Și eu te-am crezut. Ești un mincinos de clasă. Puteai fi un mare actor.

— O să iau asta drept un compliment.

— Ia-o ca pe o descriere a faptelor, replică Betty. Mai presupun că faptul că nu te-ai dat la mine la hotel a constituit o excepție de la regulă.

— De ce crezi asta?

— Dick mă tot avertizează în privința ta și îți spune să fii atent la ce faci.

— Ai încredere în mine, sergent, zise Charley. Nu am de gând să atentez la virtutea ta.

— Pun pariu că spui asta tuturor fetelor, zise Betty.

— Te-ai simți mai bine dacă m-aș duce în spate?

— Nu e nevoie. Pot să-mi port singură de grijă.

— Ca să schimbăm subiectul, unde mergem acum?

— Voi ieși de pe Broad peste câteva străzi și o să ne întoarcem în zona unde l-am lăsat pe Dick.

Betty tocmai vira când sună telefonul lui Castillo.

— Alo…

Da, domnule…

Tocmai l-am lăsat pe Dick la întâlnirea cu unul din polițiștii sub acoperire…

Sergentul Betty Schneider de la Unitatea de Informații.

— *Crimă organizată și* informații, îl corectă Betty.

— *Crimă organizată și* informații, tocmai am fost corectat…

Când ne sună, mergem să-l luăm. Va mai fi cel puțin una în seara asta…

Probabil că târziu, la noapte, domnule. Este greu de…

Nu. Inspectorul-șef Kramer a spus clar că Dick se va descurca mult mai bine decât mine. Dick e negru.

Nu, domnule. Nu este nevoie neapărată de mine…

Fortul Bragg? Pentru ce?

Da, domnule. Nu știu cât îmi va lua să ajung acolo. Probabil pe ruta Philly-Atlanta-Fayetteville. Vă voi suna…

Când va ajunge în Philly, domnule?

Cam atât îmi ia să împachetez și să ajung la aeroport, domnule…

Da, domnule. Domnule secretar, aș putea sta aici până când Dick termină ce are de făcut? Poate dă de ceva…

Da, există și telefonul, domnule. Dar nu este securizat. Iar mie nu-mi place să-l abandonez pe Dick…

Da, domnule. Înțeleg. Acum e și secretarul Beiderman la curent, nu?…

Da, domnule. Vă voi suna când ajung acolo. Dacă Dick dă de ceva câtă vreme sunt în avion…

Da, domnule. Înțeleg.

•

În vreme ce își băga telefonul în buzunar, Castillo realiză că Betty Schneider trăsese mașina pe dreapta și oprise.

Se uita la el.

— Secretarul apărării știe și el acum ce se întâmplă, zise Castillo. El crede că ar trebui să mă duc la Fortul Bragg ca să

mă întâlnesc cu generalul McNab. Așa că plec spre Fortul Bragg. Chiar acum. Șeful meu trimite avionul lui ca să mă ia.

— Dick n-o să pățească nimic, Charley, zise Betty. Îl acoperim destul de bine. Riscul cel mai mare și-l asumă polițiștii sub acoperire.

— Mda, zise el.

— Chiar îți faci griji în privința lui, nu? Aș fi crezut…

— Ce?

— O, nu știu. Chestii masculine. Beretele Verzi pot face orice. Dar ție chiar îți pasă.

— Dick și cu mine avem un trecut bogat împreună. Iar el nu are experiență în situații precum cea de acum.

— Iar tu ai avut mereu grijă de el, nu?

— Asta ce mai înseamnă?

— Mama lui mi-a povestit ce ai făcut în Afghanistan. Nu-i de mirare felul în care te-a îmbrățișat.

Castillo se uită la ea câteva clipe.

— Mă poți duce undeva de unde să iau un taxi?

— Pot face mai mult de atât, zise ea, după care scoase telefonul mobil și apăsă o tastă cu apelare rapidă.

— Tom, trebuie să-l ducem pe oaspetele nostru la Warwick și apoi la aeroport. Chiar acum.

Betty se uită la Castillo.

— Fratele meu mai mare, explică ea.

— Mi-am imaginat.

— Bine, zise Betty în telefon. Pe latura sudică, în cinci minute. Mersi, Tom.

Întrerupse convorbirea, lăsă telefonul să cadă în geantă și demară de pe loc.

— Tom trimite o mașină de patrulă la gara North Philadelphia. O să te ducă ei până la hotel și apoi la aeroport.

— Mulțumesc.

•

Când ajunseră în apropiere de gară, nu se vedea nicio mașină de patrulă.

Betty duse BMW-ul într-o zonă neluminată, opri și stinse farurile.

O clipă mai târziu, două mașini apărură în zona de lângă gară.

— Uite și mașina ta, zise Betty. Mai mult ca sigur e Tom.

Betty clipi din faruri o singură dată.

— Mă duc eu acolo sau vin ei încoace?

— Începi să mergi, și când o să te vadă…

— Ai fost minunată, Betty. Mulțumesc foarte mult.

— O să am eu grijă de Dick, promise ea. Nu-ți face griji.

După care fețele lor se apropiară.

Apoi ea se apropie și mai mult și el îi simți buzele – calde și moi – pe buzele lui.

„Nu e o pedeapsă, își zise Castillo. Și cu siguranță nu e pasiune. Ceva între ele”. Drăgălășenie.

— Iisuse! exclamă el.

— Mda, Iisuse, zise Betty, încet. Nu am vrut să se întâmple așa ceva.

Castillo îi atinse obrazul cu degetele, dar nu încercă să o sărute din nou.

— Du-te, Charley, îl îndemnă Betty.

El se apropie repede și o sărută din nou. Ea îi răspunse o clipă, apoi își dădu capul într-o parte.

— Du-te, Charley. Te rog.

El ieși din mașină și se îndreptă spre gară.

Una din mașini porni spre el. Castillo se opri și așteptă. Mașina trecu chiar pe lângă el. A doua mașină veni și ea și se opri lângă el.

Castillo se urcă în ea și închise portiera.

Între locurile din spate și cele din față se ridica o barieră de plastic. În spate tapiseria era din plastic dur.

Un ofițer de poliție, mare și negru ca tăciunele, purtând o caschetă care părea cu câteva măsuri prea mică pentru el, se răsuci pe scaun.

— Hotelul Warwick și apoi la aeroport, da?

— Da, te rog.

— Stai relaxat și bucură-te de drum, zise polițistul pornind mașina pe strada North Broad.

ȘASE

Ofițerul de poliție – Castillo văzu abia acum că era sergent – se sprijinea de portieră când Charley ieși din hotel cu bagajele.

Luă valiza de la Charley, deschise portiera din spate, aruncă valiza în portbagaj, așteptă ca Charley să urce, apoi închise portiera.

Era clar că ușierul de la hotel se întreba ce naiba se petrecea acolo.

Ajunseră la un semafor de pe strada South Broad când sună telefonul mobil al polițistului.

— Stai așa, locotenente, zise sergentul, după care se răsuci pe scaun. E pentru dumneata, dar telefonul nu trece prin barieră.

Mașina trase pe dreapta, după care sergentul se dădu jos, deschise portiera din spate și îi dădu telefonul lui Castillo.

— Alo?

— Tom Schneider.

— Cred că ne-am mai întâlnit, zise Castillo. Apreciez enorm…

— Mda. Deci de unde ești, de la DEA sau ceva de genul ăsta?

— Sau ceva de genul ăsta.

— Ei bine, ascultă-mă bine, domnule mare mahăr DEA. Am văzut ce făceai cu sora mea în mașină.

— Nu știu cum să răspund la chestia asta, zise Charley. A fost…

— Nu răspunde. Ascultă. Dacă te mai legi de sora mea, îți rup amândouă picioarele. Ai priceput?

— Te aud clar, locotenente.

— Vezi dacă poți să nu te mai întorci în Philadelphia, replică Schneider, după care închise.

Charley îi dădu telefonul înapoi sergentului, care se părea că auzise conversația care avusese loc, pentru că zise:

— Vorbește serios. Mai bine i-ați acorda atenție.

Apoi omul închise portiera, se așeză din nou la volan și reintră în traficul de pe stradă.

•

— Ce linie aeriană? întrebă sergentul în timp ce se apropiau de aeroport.

Maiorul Castillo nu se gândise la acest lucru. În timp ce rulaseră pe South Broad, nu făcuse altceva decât să rememoreze ochii lui Betty Schneider, privirea ei, apoi buzele ei, pe buzele lui și numeroasele implicații generate de un asemenea gest.

— Nicio linie aeriană, răspunse el. Au trimis un avion după mine.

— Cine?

— Departamentul de Securitate Națională, răspunse Charley. Este un avion al serviciului secret.

— Nu zău?

— Există vreun terminal general? întrebă Charley. Sau ceva de genul ăsta?

— Habar n-am, mărturisi polițistul. Dar să văd ce pot să aflu de la unul dintre colegii mei de la aeroport. Au și ei un soi de secție pe aici.

Pe la jumătatea șirului de porți de acces către diversele linii aeriene, polițistul zări un coleg care purta o caschetă cu cozoroc alb și apăsă pe claxon ca să-i atragă atenția. Văzând că nu merge, lăsă claxonul activat mai multe secunde, ceea ce generă efectul scontat. Polițistul veni în grabă la mașină, spre mirarea unui grup de treizeci și ceva de pasageri care se pregăteau de îmbarcare.

— Te numești Castingo? întrebă polițistul după ce fusese întrebat la rândul lui unde s-ar fi putut afla un avion al serviciului secret.

— Castillo, răspunse Charley.

— Mă rog. Suficient de aproape. Am fost instruiți să răspundem unui tip care se interesează de un avion al serviciului secret, zise polițistul, care se uită apoi la sergent. Îl vor la secție.

Secția se dovedi a fi o clădire mică la capătul parcării. Sergentul deschise portiera din spate a mașinii și, după ce Charley își luă bagajul, îl conduse în clădire.

Charley văzu că era o secție care adăpostea o unitate mică de poliție. Se vedea un „birou” – o platformă ridicată – la care stăteau un sergent și un caporal, iar într-o latură a încăperii se găseau două celule de detenție. În loc de bare, celulele aveau un perete din sârmă, dar, cum se găseau în raza vizuală a celor de la birou, era practic imposibil ca un prizonier să evadeze neobservat de acolo.

De biroul improvizat se sprijinea Joel Isaacson, agentul supervizor al serviciului secret însărcinat cu paza secretarului Hall.

Charley se îndreptă spre el, urmat de sergentul care îl condusese aici. Când îl văzu pe Charley, Isaacson zâmbi, apoi își aplecă ușor capul înspre microfonul activat prin voce de sub reverul hainei.

— Tom, rosti el. Don Juan tocmai a apărut aici.

Castillo se întrebă dacă era posibil ca sergentul de poliție să nu raporteze că cel pe care îl escortase fără incidente la aeroport fusese așteptat de un soi de agent federal, probabil de la serviciul secret, care să i se adreseze cu apelativul „Don Juan”.

— Hei, Charley, zise Isaacson. Ce sincronizare! Nu cred că stau aici de mai mult de cinci minute. Te așteaptă caleașca zburătoare.

— Nu mă așteptam să te văd, Joel, zise Castillo, strângând mâna întinsă de celălalt.

— A venit FBI-ul cu dosarul cerut de șefu’, zise Isaacson. Despre noul tău prieten.

Castillo dădu din cap.

— Șefu’ vrea să-l citești pe drum. Trebuie să-l duc înapoi.

— Bine.

— În plus, ai noroc. Valiza pe care ai lăsat-o în avion ultima dată când ai zburat cu el.

Charley încercă să-și amintească.

„Hristoase! Mi-am uitat valiza cu obiecte de strictă necesitate în ziua în care m-am întâlnit cu președintele, ziua în care mi-a dat misiunea asta. Ziua când Fernando m-a dus cu Lear-ul lui până în Texas ca să mă întâlnesc cu Abuela.

Iisuse, am uitat cu totul de ea. Cât a trecut de atunci? Parcă a trecut un an, dar în realitate au trecut doar câteva săptămâni. Mai puțin de două săptămâni: treisprezece zile”.

— E încă în avion, zise Joel. I-am pus o etichetă că a fost verificată.

— Mersi.

— Putea să fi fost o bombă, Charley, zise Isaacson. Ai noroc că n-a dus-o cineva la capătul pistei de pe Andrews ca s-o arunce în aer.

— Am uitat să anunț că am uitat-o la bord, zise Charley.

— Nu te admonestez, Don Juan…

„Mersi mult, Joel. Era posibil ca sergentul să nu fi auzit prima dată asta”.

— … dar mi-am asumat răspunderea. Să nu-i spui șefului.

— Bineînțeles că nu.

— Ești gata de decolare?

— Oricând, răspunse Charley. Se întoarse către sergent. Mulțumesc pentru drum. Apreciez ceea ce ai făcut.

— Nicio problemă, răspunse sergentul, după care se uită la Isaacson. De ce îi spuneți așa? „Don Juan”? Pot să întreb?

Isaacson zâmbi, apoi începu să cerceteze cu o atenție exagerată încăperea cu privirea.

— Nu văd pe aici nicio reprezentantă a sexului frumos care s-ar putea simți ofensată, așa că de ce nu? Uită-te bine la el, sergent. Tip arătos. Tânăr. Necăsătorit. Trăiește pe picior mare. Cunoaște o groază de femei interesante. Nu crezi că are parte de multă hârjoneală?

Sergentul chicoti.

— Eram convins că e vorba de așa ceva, zise el.

ȘAPTE

La bordul Cessna Citation X NC 601
Nivel de zbor 9 000 de metri

În apropiere de Raleigh, Carolina de Nord
21:35, 9 iunie 2005

— Tu ai citit asta? întrebă Charley Castillo, ridicându-și privirea din dosarul lui Kennedy, Howard C., pe a fiecărui filă scria cu roșu SECRET.

Joel Isaacson și Tom McGuire se aflau în spatele cabinei, șezând aproape la orizontală pe scaunele lăsate pe spate și bând fiecare dintr-o sticlă de bere. Amândoi dădură din cap.

— Am decis că trebuie să știu, zise McGuire, mimând seriozitatea.

Isaacson zâmbi.

— De aici lipsește ceva, rosti Castillo. Sau îmi scapă mie ceva.

Isaacson ridică sprânceana dreaptă, dar rămase în continuare tăcut.

— FBI-ul se bazează pe mine – sau pe șefu' – ca să-i spun unde e. Iar el chiar își face griji că o voi face.

— Îhî, aprobă Isaacson.

— Aici nu găsesc nimic care să explice asta, zise Charley. Sau ceva despre vreun mandat sau vreo condamnare. Ce se petrece? De ce dosarul este clasificat secret? Este doar un dosar de personal. Confidențial, poate, dar secret?

— Circulă un zvon conform căruia și cartea cu interioarele telefonice ale FBI este clasificată secretă, zise Tom McGuire. Se dau mari că de la ei nu transpiră nimic în afară.

— Ce spune acolo că a făcut tipul pentru FBI? întrebă Isaacson.

Castillo se uită din nou în dosar.

— A fost „adjunct de agent special pentru unitatea de standarde profesionale", citi Castillo. Ce dracu' mai e și asta?

— E ceea ce la polițiști se numește „Afaceri Interne", răspunse McGuire. Gândește-te la chestia asta, Charley.

— Adică era implicat în problema agenților FBI mânjiți?

— Nu există agenți FBI mânjiți, replică Isaacson. Mă surprinde că tu, un agent special supraveghetor din serviciul secret, nu cunoști atâta lucru.

McGuire râse. Castillo nu credea că cei doi îl invidiau pentru faptul că el avea legitimație de la serviciul secret, dar uneori îl împungeau serios. Castillo îi arătă degetul lui Isaacson.

— Cum rămâne cu tipul lor de la contraspionaj care era în solda rușilor?

— Pe ăla nu l-au mai putut ascunde, zise McGuire. CIA i-a venit de hac. Consideră-l excepția care confirmă regula.

— Tom îmi este martor că n-am spus niciodată ce voi spune acum, zise Isaacson. Bine?

— Bine, acceptă Castillo.

— Evident că eu nu știu despre ce vorbesc. Dar să-ți creionez un mic scenariu. Probabil că totul merge înapoi în timp în perioada lui J. Edgar Hoover, dar filosofia de bază a FBI-ului este protejarea FBI, urmată de asigurarea imaginii bune a FBI și de negarea oricărui lucru care ar putea dăuna FBI. *Está claro, mi amigo*?

Castillo dădu, zâmbind, din cap.

— Ținând cont de asta, ei nu-și numesc unitatea de afaceri interne „Afaceri Interne". A avea o unitate de afaceri interne

înseamnă a recunoaște că există posibilitatea, chiar dacă foarte redusă, ca, din când în când, să existe unul, doi sau chiar trei agenți FBI care să nu fie sută la sută curați și perfecți din toate punctele de vedere. Pe de altă parte, trebuie admis faptul că, din când în când, apar agenți al căror comportament ar putea să nu respecte întru totul standardele profesionale cerute în FBI. De aici și „Unitatea de Standarde Profesionale”, cu scopul de a-i elimina pe acești nemernici din organizație, și asta cât mai discret cu putință.

— Nu prea îți place de FBI, nu, Joel?

— Ca orice american patriot și cu orientare politică de dreapta, am cel mai mare respect pentru FBI. Pur și simplu nu sunt capabil să accept insinuarea că vreun agent FBI ar putea comite vreodată vreo greșeală.

Tom McGuire chicoti.

— Bun, atunci ce crezi tu, Joel?

— Citește dosarul, Charley. FBI-ul l-a pus pe amicul tău Kennedy sub urmărire prin toate mijloacele chiar din clipa în care a părăsit Quantico. I s-au dat mereu chestii importante de făcut – nu a fost niciodată detașat în locuri precum Cornhole, Kansas, ca să facă muncă de birou; a fost trimis în New York, LA, Dallas, cu vizite frecvente la Washington. Era bun. Mi-am dat seama de asta la telefon.

— Poftim?

— În apartamentul tău, când a sunat. Eu am zis: „Alo?”, el a întrebat: „Charley?”, eu am zis: „Cine sună, vă rog?” și el a închis. Și-a dat seama că i-a răspuns un polițist sau chiar un agent FBI. A sunat cinci minute mai târziu – timp suficient ca să plece de unde sunase și să ia un mobil greu de depistat.

— Bine, rosti Charley.

— Deci, din nou, nu știu despre ce vorbesc aici, dar uite o variantă. Amicul tău Kennedy a fost alocat – ca un membru extrem de inteligent și de încredere al Gărzii de Onoare FBI – unității de Standarde Profesionale, ajungând să afle unde se îngroapă toate cadavrele. Nu toate rebuturile prinse de cei de la Standarde Profesionale cu mâinile în casa de bani – sau ascunși prin dulapurile nevestelor altora – ajung la tribunal sau sunt dați afară.

— De ce nu?

— Cu cât sunt mai sus pe scara ierarhică FBI, cu atât e mai greu pentru FBI să-i aducă în fața justiției. Pot să continui?

— Desigur. Nu știu cât să cred din tot ce aud, dar este interesant.

— Atunci du-te dracului, Charley. Îmi pun lacăt la gură.

— Nu mă poți lăsa așa, Joel.

Isaacson îl lăsă să aștepte suficient de mult pentru ca Charley să-și spună: „Blestemat să fiu! N-o să mai spună nimic”, înainte de a continua.

— Cei care știu atâtea lucruri devin foarte puternici, continuă Isaacson. Treaba merge bine câtă vreme tipul – sau tipii – care știe toate astea rămâne în FBI. Numai că amicul tău nu mai lucrează pentru Birou, nu? Acum lucrează pentru un ticălos de rus. Însă el poate folosi aceleași mijloace ca să... cum să mă exprim mai bine?... ca să *obțină cooperarea* multor oameni din Birou pentru nevoile lui, care nu sunt în mod necesar aceleași cu cele ale FBI-ului.

— Bun, și ce-i cu asta? întrebă Charley. De ce este Kennedy atât de îngrijorat că va fi depistat?

McGuire mimă un pistol și spuse:

— Bang!

— Ei, fii serios, Tom, zise Charley.

— Intervin tot felul de accidente, îi replică Isaacson. Oamenii mai sunt călcați de mașini, cad de la balcon etc.

„Iisuse, chiar vorbesc serios!”

— Aveți grijă în spate acolo, se auzi vocea pilotului în difuzor. Mi s-a dat în sfârșit aprobarea să mă apropii de Pope. Va fi o aterizare dură.

Botul avionului plonjă imediat.

Mental, Charley văzu altimetrul rotindu-se nebunește și indicatorul digital al vitezei aerului de pe panoul de sticlă începând să licărească roșu pe măsură ce se apropiau de limita superioară de siguranță a vitezei.

OPT

Baza aeriană Pope, Carolina de Nord

21:55, 9 iunie 2005

Copilotul ieși din cabina piloților imediat ce avionul ajunse în siguranță la sol și rămase lângă ușă, gata să o deschidă în clipa în care aeronava oprea. Era clar că pilotul voia să decoleze din nou cât mai repede. Câtă vreme avionul îi fusese alocat lui Charley, nu fusese disponibil pentru secretarul Hall.

Imediat ce aeronava opri pe asfalt în fața clădirii de operațiuni, copilotul deschise ușa.

Charley coborî scara cărând geanta cu laptopul și valiza pe care o adusese din Philadelphia, iar Joel Isaacson îl urmă cu cealaltă valiză, pe care i-o dădu lui Charley, după care îl înghionti prietenește și se întoarse în avion.

Charley își puse geanta cu laptopul pe umăr, apucă cele două valize și porni, stingherit de atâtea bagaje, spre ușile duble de sticlă ale clădirii. Înainte de a ajunge acolo, avionul se apropia deja de pragul de acces pe pistă. Când Charley împinse ușile duble cu spatele, văzu avionul virând pe pistă fără să oprească și începând manevrele de decolare.

Charley se întrebă din nou de ce era așa de important ca el să vină la Fortul Bragg *chiar acum*, astfel încât Hall trimisese chiar și avionul personal ca să-l ducă acolo. Singurul motiv care îi trecea prin minte era acela că ar fi durat infinit mai mult ca să ajungă aici cu o cursă aeriană obișnuită.

În spatele biroului de recepție din clădire ședea ofițerul de serviciu, un sergent din Forțele Aeriene.

— Ați venit cu avionul Citation?

— Da.

— Sunteți militar?

„Bună întrebare. Cine sunt eu? Asistentul special al secretarului de stat pentru securitatea națională? Un agent special supraveghetor al serviciului secret? Maiorul C.G. Castillo din Armata SUA? Sau poate un agent DEA? Adică exact ce i-am spus fratelui lui Betty chiar înainte ca el să se ofere să-mi rupă amândouă picioarele”.

— Da, sunt, îi spuse Charley sergentului.

— Trebuie să-mi arătați o legitimație, domnule, zise sergentul. Și ordinul dumneavoastră de deplasare.

„Unde dracu’ mi-e legitimația de armată?

În buzunarul genții cu laptopul, unde am pus-o când am plecat în Germania. Iar acum n-am de gând să o scot ca să-i ofer sergentului un subiect picant de bârfă cu băieții”.

— Nu se poate, sergent, îmi pare rău, zise Charley. Vrei să-l suni pe ofițerul de serviciu de la SWC și să-i spui că maiorul Castillo are nevoie de un mijloc de transport până acolo? Mă așteaptă.

— Chiar trebuie să-mi arătați o legitimație, domnule.

— Nu a fost doar o sugestie, sergent. Sună la SWC.

•

— Domnule, aici este sergentul Lefler de la baza aeriană Pope. Am un domn aici care nu are nicio legitimație, dar spune că e maiorul Castillo și că îl așteptați.

Cincisprezece secunde mai târziu, după ce repetă numele lui Castillo, sergentul se întoarse aproape triumfător către maior și zise:

— Nu au auzit niciodată de dumneavoastră, domnule.

— Dă-mi voie să vorbesc eu cu el, te rog, zise Charley.

Sergentul nu-i răspunse, ci se mulțumi să formeze un număr de telefon din memorie.

— Domnule, îmi pare rău că vă deranjez, zise el o clipă mai târziu, dar cred că ar fi mai bine să veniți până aici. Este posibil să avem o tentativă de încălcare a securității perimetrului.

O clipă mai târziu, omul adăugă:

— Nu, domnule, nu vă faceți griji, și apoi închise.

— Domnule, vreți să luați loc acolo? îi spuse el lui Charley, arătând spre un șir de scaune din crom și plastic.

— Ce se întâmplă, sergent?

— Domnule, ofițerul de serviciu al aerodromului vine încoace. El vă va răspunde la toate întrebările. Vă rog să luați loc, domnule.

Sergentul își puse palma pe teaca armei de la centură.

„Ce dracu’ se petrece aici?

Nu eram așteptat?”

Charley se duse la șirul de scaune și se așeză.

„La dracu’, o să-i furnizez eu un subiect de discuție”.

— Sergent, pot veni până acolo ca să iau ceva din geantă, te rog?

— Vă rog să rămâneți acolo, domnule, replică sergentul. Puteți vorbi despre geantă cu maiorul după ce va ajunge aici.

În acea clipă sună telefonul de pe birou. Fără să-și ia privirea de la Castillo, sergentul răspunse la apel.

— Baza aeriană Pope, sergent Lefler la telefon, domnule…

Domnule, ofițerul de serviciu al bazei nu este aici momentan…

Ar trebui să ajungă în câteva minute, domnule. Vreți să reveniți?

Domnule, un avion civil Citation a aterizat aici. Tocmai a plecat…

Da, domnule. A coborât un bărbat. Nu are niciun act de identitate, domnule, dar spune că e maior…

Nu cred că ar trebui să fac asta, domnule, până când ofițerul de serviciu nu ajunge aici. Poate că o să vă lase să vorbiți cu el…

Nu, domnule, nu știu cu cine vorbesc. Nu v-ați spus numele.

Sergentul păru șocat de răspunsul pe care îl primi.

În acea clipă, în încăpere intră un maior din Forțele Aeriene, un pilot care purta pe braț brasarda de ofițer de serviciu.

Charley bănuia că ofițerul fusese avertizat pe drum despre ce era vorba.

— Ce se petrece, sergent? întrebă el.

— Domnule, cred că ar fi bine să luați ăsta, răspunse sergentul, întinzându-i telefonul. Este comandantul adjunct al Corpului 18 de Parașutiști.

Maiorul luă receptorul.

— Aici maior Treward, domnule. Ofițerul de serviciu. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Maiorul se uită la Castillo.

— Scuzați-mă, domnule, sunteți asistentul special al secretarului de stat pentru securitate națională?

Castillo dădu din cap.

— Da, domnule, e chiar aici, zise maiorul și îi dădu receptorul lui Castillo.

— Domnule, zise sergentul Lefler, mi-a spus că e maior de armată.

— Aici maiorul Castillo, domnule, zise Charley în telefon.

— Vedeți, tocmai a repetat ce a spus, domnule, rosti sergentul înspre ofițerul de serviciu.

— Ăla sunt tot eu, domnule, zise Charley în receptor. Sunt alocat Departamentului de Securitate Națională…

Da, domnule. Tocmai am ajuns aici cu avionul secretarului de stat. Am ordin să mă prezint la generalul McNab.

— Nu a vrut nici să-mi arate ordinul de deplasare, domnule maior, zise sergentul Lefler. L-am cerut.

— Da, domnule. Voi fi aici, zise Charley în receptor. Mulțumesc, domnule.

Îi dădu telefonul maiorului de la Forțele Aeriene.

— Vine generalul să mă ia.

— Domnule, regulamentul spune că nimeni nu părăsește clădirea fără să fie identificat, anunță sergentul Lefler.

Maiorul se uită la el, dar nu-i răspunse.

— Eu aș vrea să aflu cum a aterizat aici o aeronavă civilă fără permisiune specială și de ce nu mi s-a spus că acest lucru s-a întâmplat, îi zise el sergentului.

— Pilotul a comunicat planul de zbor ca fiind Secret Service One, interveni Charley. Asta îi conferă permisiunea de a ateriza aproape oriunde vrea el.

— Faci parte din serviciul secret? întrebă maiorul. „De fapt, sunt agent supervizor în serviciul secret.

Vrei să-mi vezi insigna?”

Charley pufni. Aproape ca un chicotit.

— Am spus ceva amuzant?

— Nu. Nu sunt, domnule maior, decât un alt maior.

Zece minute mai târziu, în încăpere își făcu apariția, cu pas hotărât, generalul-maior H.V. Gonzalez, un individ mărunțel, cu ten măsliniu, care cântărea mai puțin de șaizeci și cinci de kilograme și arăta mai periculos ca oricine, urmat de aghiotantul lui și de un colonel, amândoi înalți de peste doi metri. Cu toții purtau uniforme de camuflaj pentru lupte în deșert (BDU).

Generalul, comandantul adjunct al Corpului 18 de Parașutiști privi în jurul lui și apoi se îndreptă spre locul unde ședea Castillo. Charley se ridică rapid în picioare.

— Tu ești Castillo?

— Da, domnule.

Generalul Gonzalez trecu pe spaniolă.

— Numele Elaine Naylor înseamnă ceva pentru dumneata?

— *Sí, señor.*

— Și care este prenumele soțului ei?

— Allan, *señor.*

— Dar noi nu ne bucurăm de privilegiul de a-l apela pe numele mic, nu?

— Eu nu am acest privilegiu, domnule.

— Generalul Naylor mi-a spus că ești un texan de origine mexicană din San Antone, care vorbește destul de bine spaniola și lucrează pentru secretarul pentru securitate națională și că habar n-are de ce dr. Natalie Cohen m-a sunat ca să-mi spună că președintele te trimite aici. Cam asta este esența lucrurilor?

— *Sí, señor.*

— Harry, rosti generalul, revenind la engleză și adresându-i-se aghiotantului. Ajută-l pe maiorul Castillo cu bagajele.

•

În fața clădirii era parcat un Plymouth Caravan albastru.

— Tu mergi în față cu mine! ordonă generalul Gonzalez, în spaniolă, în vreme ce se urca la volan.

— *Sí, señor,* răspunse Charley.

— Ce a fost cu toată desfășurarea aia de forțe? întrebă Gonzalez.

— A fost vina mea, domnule. I-am cerut sergentului să sune la SWC ca să-mi facă rost de o mașină. Ei nu auziseră niciodată de mine. Pe urmă nu am reușit să-mi găsesc legitimația de armată.

— De ce ai sunat la SWC? Nu ți s-a spus că generalul McNab este comandantul Corpului 18 de Parașutiști?

— N-am nicio scuză, domnule, în afara prostiei. Când generalul McNab era comandantul adjunct al SWC, eu eram aghiotantul lui. Am sunat acolo. Nu m-am dovedit prea inteligent.

— A, deci îl cunoști pe generalul McNab?

— Da, domnule. Domnule, unde se află generalul?

— Nu cred că e nevoie să știi asta.

— Domnule, cunoscându-l pe generalul McNab așa cum îl cunosc, presupun că e implicat în operațiunea Gray Fox din Abéché.

— Mi-ar plăcea să aflu cum ai auzit de Abéché, zise generalul. Majoritatea celor din Bragg care știu de chestia asta stau pe bancheta din spate a acestei mașini.

— Domnule, operațiunea a fost lansată pentru confirmarea unor informații furnizate de mine.

— Și?

— Întrebați, domnule, dacă informațiile s-au confirmat? Da, domnule. Avionul dispărut a fost în Ciad, dar acum nu se mai află acolo.

— Bine. Dacă știi atâtea lucruri înseamnă că ești la curent. Generalul McNab este în Menara, Maroc, alături de câțiva membri Gray Fox și un C-17 la îndemână în caz că se întâmplă ceva neplăcut cu extragerea echipei de intervenție, programată pentru mâine în zori. Imediat ce va avea confirmarea că totul e în regulă, el și echipa de rezervă se vor întoarce aici cu avionul C-17. Este un zbor cam de cinci ore.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Problema este că nu știu ce să fac cu tine.

— Domnule?

— Până acum douăzeci de minute, când am discutat cu generalul Naylor, așteptam un civil de rang înalt. Te așteaptă un apartament în casa de oaspeți, maior Castillo.

— Ce-ar fi să mă lăsați la dormitoarele comune din Smoke Bomb Hill, domnule?

— Nu. Ultimul lucru de care avem nevoie este un alt scandal provocat de faptul că nu-ți poți găsi legitimația. Te vom duce la casa de oaspeți. Dar să nu spui nimănui că ești maior.

— Da, domnule.

Generalul conduse câteva minute fără să mai spună nimic, apoi zise:

— Sunt multe slujbe urâte în armată, dar în capul listei se află aceea de aghiotant al generalului McNab. E probabil și mai rea decât să fii comandantul lui adjunct.

— Am încercat să mă gândesc la ea ca la o experiență educativă, domnule.

Generalul Gonzalez izbucni în râs.

— Harry, ai auzit asta?

— Da, domnule.

— Scrie pe ceva.

— Da, domnule.

— Harry, vreau să rămâi cu maiorul Castillo. Dă-i ceva de băut și apoi trimite-l la culcare. Pare epuizat și presupun că mâine va fi o zi extrem de „educativă”.

— Da, domnule.

XIV

UNU

Fortul Bragg, Carolina de Nord

22:50, 9 iunie 2005

Apartamentul VIP în care fusese instalat Castillo dispunea de un dormitor, un living cu o masă mică într-o parte, un mic birou și o chicinetă. Avea cam două treimi din suprafața apartamentului său din Mayflower.

Totul îi fusese servit la pachet împreună cu un sergent îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj apretată.

— Îi pot spune sergentului să vă prepare ceva de băut, domnule? întrebă aghiotantul generalului Gonzalez.

Era un căpitan. Pe ecusonul lui se putea citi BREWSTER. Avea o decorație și aripile de parașutist deasupra buzunarului de la piept. În plus, pe mânecă era cusut însemnul de Ranger, deasupra insignei care îl identifica drept membru al Corpului 18 de Parașutiști. Însă bereta lui era neagră – la fel ca și cea a generalului Gonzalez, din câte își amintea Castillo – deci nici căpitanul și nici generalul nu făceau parte din forțele speciale. Beretele Verzi purtau berete verzi, cu care, în mod justificat, se mândreau.

„Oare ce culoare are bereta pe care o poartă generalul McNab acum? Neagră sau verde?

Evident, culoarea de care are nevoie”.

— Nu, răspunse Castillo. Îmi poți arăta doar unde e băutura și îl poți trimite pe sergent acasă.

— Da, domnule, zise aghiotantul, nereușind să-și ascundă surpriza provocată de modul direct de adresare al lui Castillo.

Castillo își dădu seama.

„Iisuse, ce naiba se întâmplă cu mine?”

— Sergent, am avut o zi grea, zise el. Voi bea un singur pahar de ceva, apoi o să mă bag în pat. Nu are sens să pierzi vremea pe aici pentru așa ceva.

— Da, domnule, replică sergentul. Domnule, ce doriți la micul dejun?

— Nimic altceva în afară de o ceașcă de cafea. Există vreun aparat de cafea în bucătărie?

— Da, domnule. Dar aș fi onorat să…

— Te pot suna undeva dacă am nevoie de tine?

— Numărul biroului de protocol este lipit pe telefoane, domnule, în caz că aveți nevoie de ceva.

— Mulțumesc, sergent, zise Castillo, zâmbindu-i.

După ce sergentul se făcu nevăzut, Castillo se uită la căpitanul Brewster.

— Nu am avut de gând să mă rățoiesc la sergent, rosti Castillo.

— Sunt convins că nu e nicio problemă, domnule, răspunse căpitanul.

— Îmi pot pregăti singur ceva de băut și mă duc singur la culcare, căpitane. Nici tu nu ai nici vreun motiv ca să mai stai pe aici.

— Pot să părăsesc apartamentul dacă asta vă va face să vă simțiți mai bine, domnule, dar…

— Dar generalul Gonzalez ți-a zis să nu mă pierzi din ochi, nu?

— Da, domnule.

Castillo intră în bucătărioară, unde văzuse mai multe sticle pe un raft sub dulapuri.

— Știu cum e. Am făcut și eu așa ceva, zise Castillo.

Căpitanul Brewster zâmbi.

— Vrei? întrebă Castillo, arătându-i o sticlă de scotch.

— Mai bine nu.

— Ca de la un hoț de la câini la altul, nu-i voi spune generalului tău.

— „Hoț de la câini”?

— Când purtam și eu funia aia, zise Castillo, atingându-și umărul acolo unde șnurul de aghiotant atârna de epoleții uniformei de gală, generalul McNab mi-a spus că atunci când și el purta șnurul ca tânăr ofițer, aghiotanții erau numiți „hoți de la câini” pentru că de la ei se aștepta să facă tot ce li se cerea,

inclusiv să fure din hrana câinilor ca să-și mulțumească generalul.

— N-am auzit niciodată chestia asta, rosti Brewster, zâmbind. După care dădu din cap înspre sticla pe care o ținea Castillo. Bine. De ce nu? Mulțumesc.

Castillo turnă whisky într-un pahar pe care i-l dădu căpitanului.

— Câtă vreme ați fost aghiotantul generalului McNab? întrebă el.

— Prea multă, răspunse Charley. Douăzeci și două de luni. Suficient de mult ca să știu că atunci când va afla că mi-am petrecut noaptea într-un apartament pentru VIP-uri va spune ceva neplăcut.

Brewster chicoti.

— Dar tu?

— Ar trebui să fie o slujbă de un an de zile, răspunse Brewster. Mai am încă două luni.

— Și după aceea? întrebă Castillo, umplându-i iarăși paharul cu whisky. Presupun că ar trebui să-ți pun gheață și niște apă, dar eu îl beau sec pe al meu.

— Sec e foarte bine, zise Brewster, după care adăugă: O să aplic pentru forțele speciale. Poate am noroc și reușesc.

În acea clipă sună telefonul mobil al lui Castillo.

— Alo?

Se auziră un bâzâit și apoi un clic.

Castillo puse telefonul înapoi în buzunarul de la cămașă.

— O legătură proastă? se interesă căpitanul.

„Nu, probabil că apelul provine de la un agent FBI renegat care lucrează pentru un traficant rus de arme care vrea (a) să știe unde sunt și (b) că sunt impresionat de abilitatea lui de a afla chestia asta”.

Castillo dădu din cap și zise:

— Pun pariu că va suna din nou peste un minut.

Apăsă butonul de activare a cronometrului de pe ceasul lui, după care ciocni cu Brewster.

După care scoase iarăși telefonul și apăsă o tastă de apelare rapidă.

„Dă-l dracului pe Kennedy. Când va suna din nou va răspunde căsuța mea vocală – și pun pariu că nu va lăsa niciun mesaj, nici măcar ca să mă informeze că știe unde sunt”.

— Da? răspunse o voce de femeie.

— Ești polițista mea favorită?

— Nu acum. Sună din nou în zece minute, replică sergentul Betty Schneider.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Castillo.

Numai că își dădu seama chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte că ea închisese telefonul.

„Ce dracu'? S-a întâmplat ceva rău cu Dick?"

— *Polițista* favorită? întrebă căpitanul cu un zâmbet pe buze.

Primi din partea maiorului o privire care îl avertiza că se aventurase pe un teritoriu periculos.

Castillo luă o gură de băutură.

„Ultimul lucru de care am nevoie este alcoolul. Creierul meu deja îmi joacă feste. Iisuse, am sunat la SWC în loc de Corpul 18 de Parașutiști!

Pe de altă parte, la cât sunt de încordat, nu mai apuc să dorm în noaptea asta dacă nu îngurgitez niște suc dintr-ăsta care să mă amețească.

Și chiar dacă Dick este în clipa asta pus la frigare deasupra unui foc mic de lunaticii ăia afro-americani din Philadelphia, nu pot face absolut nimic pentru el de aici, din Fortul Bragg".

Mai luă o gură de alcool. Abia își desprinsese paharul de buze când sună din nou telefonul.

Îl smulse aproape cu furie din buzunar.

— Mda?

— Telefonul tău nu funcționa, zise Howard Kennedy.

— Nu ai de gând să-mi spui unde sunt?

— Asta îmi spune că probabil nu mai ești în Philadelphia.

— Tu unde ești?

— Bănuiesc că undeva deasupra Carolinei de Nord. Folosesc unul din telefoanele alea de pe locurile din spate la care minutul costă zece dolari. Nu ai de gând să-mi spui unde ești?

— Ce naiba faci deasupra Carolinei de Nord? Te duci undeva?

— În Cancun, răspunse Kennedy. Bun. Acum e rândul tău.

„De vreme ce nu știu sigur că e într-un avion în drum spre Mexic și poate fi încă în legătură cu prietenii lui de la operatorul de telefonie mobilă, fiind astfel capabil să își dea seama că îl mint, o să-i spun adevărul".

— Ai crede că sunt în apartamentul pentru VIP-uri din Fortul Bragg, Carolina de Nord, Howard?

— Bineînțeles. Pentru că am căzut de acord să ne spunem reciproc adevărul. Ce dracu' cauți în Fort Bragg? Vrei să-mi spui ceva?

„Pare sincer surprins. Sau e un mincinos la fel de bun ca și mine?"

— Răspunsul la prima întrebare este că mă aflu aici pentru că m-a trimis șeful meu. Nu a considerat necesar să-mi spună și motivul gestului său. Și nu, nu prea am ce să-ți spun. Miller e încă în Philadelphia și se întâlnește cu polițiști sub acoperire. Nu știu dacă a descoperit ceva, dar ar trebui să aflu în curând. Dacă aflu, cum te anunț și pe tine? Nu am mai încercat niciodată să sun pe cineva într-un avion.

— Nici eu, răspunse Kennedy. Dar ca să-mi demonstrez convingerea că ești sincer – cu alte cuvine, asumându-mi un risc imens, ceea ce urăsc îngrozitor – sunt la bordul cursei Mexicana 455, din Newark spre Mexico City. Dacă afli ceva, încearcă să mă suni, Charley. Trăim în era comunicațiilor miraculoase. Iar dacă nu funcționează chestia asta – iar în Mexico City nu mă așteaptă niște reprezentanți ai fostului meu patron – atunci te sun din aeroport.

— Dacă te așteaptă cineva, să știi că nu e trimis de mine.

— Pe onoarea ta de cercetaș?

— Ai fost cercetaș?

— Evident. Tu nu?

— Îmi țin acum insigna cu degetul mare, cu celelalte degete întinse vertical și cu brațul ridicat la nivelul umărului, replică Castillo, executând gestul.

Căpitanul Brewster, care nu auzea conversația, dar, ca fost cercetaș, cunoștea gestul, se uită curios la Castillo.

— Ca de la cercetaș la cercetaș, îți accept cuvântul de onoare, zise Kennedy.

— Asta înseamnă că o să-mi spui de ce te duci la Cancun?

— Credeam că nu mai întrebi. Știi unde este Khartoum, Charley?

— Există un oraș cu K în Sudan.

— Ești la jumătatea drumului spre primirea diplomei de expert în geografie mondială. Dar ce știi despre aeroportul internațional Murtala Muhammad?

— M-ai prins aici, recunoscu Charley după câteva clipe.

— Lagos, Nigeria. Scrie chestia asta undeva.

— Interogatoriul ăsta duce undeva?

— Un 727 vopsit în tiparul Air Suriname – nu cumva știi unde e Surinam, Charley?

— Colțul din dreapta sus al Americii de Sud?

— Nu chiar în colțul din dreapta sus; un pic mai jos de-a lungul coastei. Dar ai nimerit continentul.

— Spuneai că?

— Un avion Air Suriname 727 a aterizat la N'Djamena, Ciad, după un zbor din Khartoum, s-a alimentat cu combustibil – mult – și a depus un plan de zbor către aeroportul internațional Murtala Muhammad, despre care acum știi că este aeroportul care deservește capitala Nigeriei, Lagos, după care a decolat. Kennedy făcu o pauză, apoi adăugă: Avionul nu a ajuns niciodată la Murtala…

— Bine, te urmăresc. Dar…

Kennedy ignoră întreruperea și continuă:

— Mai fascinant este faptul că amicii noștri din Khartoum ne-au spus că n-au nicio mențiune în arhivele lor despre vreun zbor Air Suriname 1101 care să le fi vizitat aeroportul în ultimele șase luni.

Charley îi făcu un semn căpitanului Brewster, mimând scrisul. Brewster scoase repede un carnețel și un pix din buzunarul uniformei sale, pe care i le dădu maiorului.

— Deci tu crezi că e avionul pe care îl căutăm? întrebă Charley în vreme ce scrijeli repede „Air Suriname" și numărul zborului pe carnețel.

— Cred că merită o atenție deosebită, rosti Kennedy, sarcastic. Nu crezi?

— Categoric. Nu cumva ai și numărul de înregistrare?

— P-Papa, Z-Zero, 5059. Cinci-Zero-Cinci-Nouă.

Castillo scrise PZ5059 în carnețel.

— Voi transmite imediat informația, zise el. Mersi.

— Le vei spune de unde provine, nu?

— Și dacă te înșeli?

— Îmi asum riscul, Charley.

„Vorbește serios. Probabil chiar crede ce îmi spune. Sau vrea ca eu să cred că vorbește serios".

— Ai idee unde s-a dus în realitate?

— Există multe aerodromuri pe coasta de vest a Africii, unele dintre ele suficient de sofisticate ca să aibă piste asfaltate și

echipamente de navigație. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune Yundum International.

— Yumdum? se miră Castillo.

— Yundum, Y, U, *En,* Dum. Fără b după Dum[9].

— Unde naiba mai e și ăsta?

— Lângă Banjul. Sunt sigur că ai auzit de această metropolă superbă.

— Fii serios, Howard!

— Ce zici de Gambia? Știi unde e Gambia, nu?

— Coasta de vest a Africii?

— Lângă Senegal, precizează Kennedy. Banjul e la aproximativ o sută șaizeci de kilometri la sud de Dakar, în lungul coastei.

— De ce tocmai acolo?

— Este un loc foarte bun dacă vrei să faci marele salt peste ocean.

— Să faci marele salt către ce?

Castillo nu primi răspuns. Avu impresia că detectează o schimbare în fâșâitul de fond.

— Salt către ce? întrebă el iarăși, apoi adăugă: Mai ești acolo, Howard?

Nu îi răspunse nimeni în afara fâșâitului.

— La dracu'! înjură Charley, după care închise.

Sesiză că privirea căpitanului Brewster era ațintită asupra lui.

— S-a întrerupt, explică el, după care apăsă tasta de apelare rapidă a lui Betty Schneider.

— Mda? se auzi vocea ei, plină de duritate.

— E totul în regulă? întrebă Charley.

Nu primi niciun răspuns câteva clipe, apoi se auzi vocea lui Dick Miller.

— Există o legătură, anunță Miller.

— Ai pățit ceva?

— Am hotărât că nu vreau să mă fac polițist sub acoperire, dar altfel sunt în regulă.

— Ești sigur?

— Sunt bine, Charley.

— Ce fel de legătură?

— Acum nu știu mai multe. O să-l aducă pe polițist la sediu. Nu știu ce înseamnă asta, dar se pare că e al dracului de greu

[9] Joc de cuvinte: *dumb* în engleză înseamnă tâmpit, idiot. (*n. tr.*).

de făcut. Dar dacă aflu ceva concret, nu ar fi bine să-ți spun la telefonul mobil. Cred că ar fi mai bine să vii aici, Charley.

— Betty ți-a spus unde mă aflu?

— Mda.

— Mi s-a *ordonat* să vin aici, Dick, zise Castillo. Nu sunt sigur că mă pot întoarce acolo. Oricum, nu în seara asta. Iisuse, nici nu știu cum aș putea ajunge acolo. O să te sun din nou. Dacă apare ceva important, sună-l pe secretarul Hall.

— Poate aștepta până ce afli sigur că nu poți veni aici, zise Miller.

— O să te sun din nou, Dick, rosti Castillo, după care închise.

Apăsă tasta de apelare rapidă pentru secretarul Hall, apoi se răzgândi, întrerupse apelul și se întoarse spre căpitanul Brewster.

— La ce oră se estimează că va ajunge generalul McNab aici?

Era evident că Brewster nu voia să răspundă la o asemenea întrebare.

— Chiar nu știu, domnule, răspunse el, deși era evident că minte.

— În mașină, pe drumul încoace, se repezi Charley, generalul Cum-îl-cheamă spunea ceva despre faptul că toți cei din mașină știu despre operațiunea Gray Fox din Abéché, asta însemnând că și tu ești la curent. Nu am chef să mă tocmesc cu tine, Brewster. Acum, spune-mi ora de sosire a generalului McNab sau sună-l imediat pe generalul Cum-îl-cheamă.

Brewster se uită fix în ochii lui Castillo câteva clipe, apoi ridică din umeri.

— Pe general îl cheamă Gonzalez, domnule maior. Generalul McNab și forța de rezervă vor decola din Maroc în Globemaster la miezul nopții ora de la Bragg. Asta înseamnă ora șase în Abéché. Extragerea din Abéché este programată în zori – adică șase și douăsprezece minute în Abéché; doisprezece și douăsprezece minute aici. Dacă generalul reușește recuperarea fără incidente, intenționează să se întoarcă direct aici. Dacă se întâmplă ceva în Abéché...

— Și dacă nu se întâmplă nimic?

— Atunci ar trebui să ajungă aici la șase și un sfert, ora locală.

— Mulțumesc, zise Charley, după care apăsă tasta de apelare rapidă a secretarului Hall.

— Charley la telefon, domnule. Îmi cer scuze că sun așa târziu.

— Am auzit că ești în Bragg. Vreo veste de la generalul McNab?

— Probabil că se va întoarce aici în jurul orei șase dimineața, domnule.

— Vezi ce are de spus și sună-mă imediat ce poți.

— Da, domnule. Între timp au apărut două elemente noi, domnule.

— Să le aud.

— Am primit vești de la amicul meu Kennedy. El crede că blestematul ăla de avion se îndreaptă spre America de Sud, dacă nu cumva a ajuns deja acolo. A fost în N'Djamena, Ciad, a încărcat mult combustibil la bord și a depus un plan de zbor către aeroportul internațional Murtala Muhammad, în Lagos, Nigeria, după care a decolat. Nu a aterizat niciodată acolo…

— Dispune de raza de zbor necesară ca să traverseze Atlanticul din N'Djamena? îl întrerupse secretarul Hall.

— E posibil dacă au fost instalate canistrele alea cu combustibil, răspunse Charley. Pur și simplu nu știu. Kennedy crede că a aterizat mai întâi pe Yundum International, în Gambia.

— Unde?

— Pe coasta de vest a Africii, cam la o sută șaizeci de kilometri sud de Dakar, Senegal.

— A spus și de ce tocmai acolo?

— Kennedy spune că este un loc convenabil pentru traversarea rapidă a Atlanticului până în America de Sud, ceea ce înseamnă că știe – probabil din experiență – că acolo nu se prea pun întrebări legate de avioanele aflate în tranzit.

— Nu știe sau nu vrea să-ți spună încotro se îndreaptă avionul?

— Cred că mi-ar fi spus dacă ar fi știut. Mi-a spus că este vopsit conform tiparului Air Suriname, așa că ar putea, subliniez *ar putea*, să se îndrepte într-acolo. Am numărul de înregistrare.

— Spune-mi-l. Stai să iau ceva de scris.

Charley astupă microfonul cu palma și se întoarse către căpitanul Brewster.

— Când îi vei relata această discuție generalului Gonzalez – și ar fi bine să o faci – să-i spui că acum vorbesc cu șeful meu,

Matthew Hall, secretarul de stat al Departamentului Securității Naționale. Cât de multe lucruri ai auzit?

Brewster păru stingherit, dar răspunse:

— Cea mai mare parte.

— Bine, Charley, reveni vocea lui Hall, slabă, dar clară. Să auzim numărul. Ai spus Air Suriname, corect?

— Da, domnule. Numărul este *P* de la Papa, *Z* de la Zero, 5059. Cinci-Zero-Cinci-Nouă.

— P-Z-cincizeci-cincizeci și nouă?

— Da, domnule.

— O să-i anunț imediat pe cei de la CIA. Poate că acum, că avem numărul de înregistrare, sateliții lor o să fie în stare să localizeze avionul.

— Domnule, tocmai am vorbit cu Miller. Spune că a aflat că există conexiuni, la plural, în Philadelphia.

— A spus și de ce natură?

— Nu dispunem de telefoane securizate, domnule. Crede că ar trebui să aud personal ce are de spus. Aș vrea să mă întorc acolo.

— Trebuie să aflăm ce a descoperit generalul McNab.

— Domnule, mă gândeam să discut cu generalul McNab, apoi să mă întorc la Philadelphia.

— Ți-ar lua o zi întreagă să te duci acolo și înapoi, Charley. Și sunt de acord cu secretarul apărării că ar trebui să stai la Bragg. Orice s-ar întâmpla, vor fi implicate unitățile Gray Fox. Poate chiar toate unitățile Delta. Ar trebui să fii acolo, măcar ca să fii la curent cu ce se petrece – și să mă ții și pe mine la curent.

— Da, domnule. Sunt de acord. Și mai sunt de acord că folosirea liniilor aeriene comerciale nu ar duce la niciun rezultat; ar dura prea mult, iar noi nu avem timp, dar…

— Așa e, nu avem timp, îl întrerupse Hall. La ora patru mâine după-amiază, comandantul poliției îi va spune primarului ce știe. Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla când o va face.

— Da, domnule. Dar dacă aș avea un avion, m-aș putea duce la Philadelphia și m-aș putea întoarce în câteva ore.

— Am nevoie de avionul meu aici, zise Hall, răspunzând la următoarea întrebare pe care o anticipa. De aceea avionul care te-a dus la Bragg a decolat imediat după ce a aterizat acolo.

— Pot face rost de un avion – sunt aproape sigur de asta – dar am nevoie de permisiunea de aterizare la Pope.

— Vrei să închiriezi un avion?

— Nu, domnule. Familia mea are un avion. Presupunând că nu se află în revizie, l-aș putea împrumuta.

— Crezi că e important?

— Da, domnule. Este posibil să fie nevoie și să mă întâlnesc cu Kennedy.

— Unde e?

— Nu știu, domnule, răspunde Charley, relaxat din pricina faptului că nu știa cu siguranță dacă Kennedy fusese sincer când spusese că zboară spre Mexico City și fusese instruit să transmită mai departe doar informațiile confirmate. Dar mă aștept oricând să mă sune din nou.

— Voi informa FBI-ul în legătură cu aceste date noi, dar când o voi face mă vor întreba unde e Kennedy.

— Mă bucur că nu știu, domnule.

— Bine, Charley, o să-l sun pe secretarul Beiderman ca să-ți obțină aprobarea de aterizare.

— Mulțumesc.

— Stai așa, Charley. Tocmai mi-a trecut prin minte că e posibil să mai fie vreunul din avioanele alea Beechcraft King Air ale armatei…

— C-12, precizează Charley.

— … la Fortul Bragg. Îl pot ruga pe Beiderman să aranjeze să folosești unul dintre ele. Ba, mai mult, l-aș putea ruga pe Beiderman să-ți facă rost de un avion cu reacție al Forțelor Aeriene.

— Domnule, ar apărea probleme, începând cu bârfele. Și chiar mi-ar plăcea să folosesc ceea ce polițiștii denumesc o mașină fără însemne.

— Dar avionul familiei tale este suficient de rapid? Viteza este crucială acum.

— Da, domnule. Este un Learjet 45XR.

Castillo îl auzi pe Hall fluierând ușor.

— Ai de gând să împrumuți un *Learjet 45XR* care aparține familiei tale? De fiecare dată când cred că nu mă mai poți surprinde cu nimic, reușești să o faci. Bine, Charley. Facem cum vrei tu. Ar fi bine să-mi dai numărul de înregistrare.

— Iisuse, nu-l știu, răspunse Charley, după care se corectă imediat. Ba da, îl știu. L-am pilotat până în Baltimore chiar înainte de a pleca în Angola. Cinci-Zero-Șapte-Cinci.

— Learjet 45XR. Cinci-Zero-Șapte-Cinci, repetă Hall. Altceva, Charley?

— Vreau să împrumut niște stații radio Gray Fox. Cele securizate.

— Dacă vrei, îl pot ruga pe Beiderman să aranjeze și chestia asta.

— Cred că toți cei din unitatea Gray Fox care le dețin – sau sper să le dețină – vor trage de timp până primesc aprobarea lui McNab, replică Charley. Lăsați-mă să văd cât de departe pot ajunge de unul singur.

— Cum vrei. Ai dat de vreun necaz pe acolo? Am avut impresia că…

— Nu, domnule. Generalul Gonzalez chiar mi l-a împrumutat pe aghiotantul lui ca să aibă grijă să obțin orice aș avea nevoie.

Se uită la căpitanul Brewster.

— Bine. Ține-mă la curent, Charley.

— Da, domnule, evident.

Încheie convorbirea și apăsă altă tastă de apelare rapidă.

— Maria, rosti el o clipă mai târziu în spaniolă, aici e Carlos. Îmi dau seama că e târziu, și sper să nu te fi trezit din somn, dar trebuie să vorbesc neapărat cu Fernando.

Observă surprinderea de pe chipul căpitanului și se întrebă câtă spaniolă cunoștea aghiotantul lui Gonzalez.

„Probabil că o vorbește. Sau cel puțin s-a străduit să o învețe. O mutare înțeleaptă, având în vedere că pe șeful lui îl cheamă Gonzalez și îi place să vorbească în spaniolă”.

— Ce e, gringo? se auzi vocea somnoroasă a lui Fernando Lopez.

— Fernando, am nevoie de avion, zise Castillo.

Urmă doar o foarte scurtă ezitare înainte ca Fernando să răspundă:

— Câtă vreme *tu* te descurci cu avocații și cu Fiscul, gringo, ești bine-venit. Știi bine asta.

— Vreau să spun că am nevoie de el chiar acum. În noaptea asta.

De această dată urmă o pauză mai lungă.

— Vrei să-mi spui de ce?

— Cât de repede poți găsi un pilot care să-l aducă aici?

— Aici unde? Ultima dată când am auzit de tine, erai în drum spre Africa.

— Sunt la Fortul Bragg.

— Bun-venit acasă, gringo. Cum a fost pe continentul negru?

— Hei! N-am timp de prostii. Am nevoie să găsești un pilot care să îl aducă aici.

— Iisuse Hristoase, știi cât e ceasul?

— Da, știu. Dar este foarte important.

— Și nu vrei să-mi spui de ce?

— Și să lași geanta cu hărți în el. Presupun că ai și hărți ale Mexicului?

— Mda, am. Până nu țipă avocații, am de gând să-mi duc familia la Cozumel într-un zbor de recunoaștere. Ce dracu' cauți în Mexic?

— Tu fă ce te-am rugat. Pentru a treia sau a patra oară, Fernando, este vorba de ceva important.

— Bine, bine. Dacă nu primești nicio veste de la mine într-o oră – telefonul tău funcționează?

Charley îi dădu imediat numărul.

— Am numărul ăsta, replică Fernando. Dacă nu auzi nimic de la mine într-o oră înseamnă că avionul este în drum spre Fortul Bragg. Tocmai mi-am dat seama că este o zonă restricționată. Și nu cred că permit avioanelor civile să aterizeze la baza aeriană Pope. Ce facem cu chestia asta?

— Avionul va primi acceptul de a zbura peste zona restricționată și de a ateriza la Pope. Spune-i pilotului să transmită ora aproximativă de aterizare, iar eu o să-l aștept și o să-l duc până în Fayetteville. Ar fi bine să-i dai și ceva bani. Nu am avut ocazia să scot bani în ultima vreme.

— Iisuse Hristoase, gringo, ar fi bine ca povestea asta să fie importantă. Cred că tocmai mi-ai ruinat căsnicia mea fericită.

— Îmi pare rău, Fernando.

— Dar e important, nu?

Legătura telefonică se întrerupse.

Charley se întoarse către căpitanul Brewster.

— Vom avea nevoie de o mașină, zise el.

— Probabil că pot face rost de mașina ofițerului de serviciu, răspunse Brewster. Unde vreți să mergeți?

— Până la fortăreață.

— Acum, domnule?

— Acum. Și cred că ar fi mai bine să am – să avem – o mașină proprie.

— Domnule maior, nu știu…

— Sună la garaj, identifică-te drept aghiotantul generalului Gonzalez și spune-le să trimită o mașină sau o camionetă – ceva – aici, chiar acum. Și mai sună la Delta Force și cere-i ofițerului cu gradul cel mai mare de acolo să se întâlnească cu mine la fortăreață în douăzeci de minute.

— Domnule maior…

— Alternativa, căpitane, este să îl suni pe generalul Gonzalez. Cum ți-am mai spus, nu am timp de joacă.

Fără a mai aștepta vreun răspuns, Castillo luă geanta cu laptopul și valiza cu obiecte de strictă necesitate și le duse în dormitor.

Nu avea de gând să încerce să-l convingă pe ofițerul de comunicații al unităților Delta/Gray Fox să-i dea bijuteriile produse de compania domnului Aloysius Francis Casey în vreme ce era îmbrăcat într-un costum gri-închis de birocrat din Washington.

În timp ce deschidea valiza cu obiecte de strictă necesitate, îl auzi pe căpitanul Brewster la telefon:

— Aici e căpitanul Brewster, aghiotantul generalului Gonzalez. Am nevoie de o mașină cu șofer imediat la casa de oaspeți VIP.

Printre alte lucruri, valiza conținea o uniformă Clasa A bine împăturită. Castillo o ura. Era croită, la fel ca și cămașa care se asorta cu tunica și pantalonii, din materiale-minune care nu se șifonau. Rezultatul secundar al unui asemenea fapt era acela că uniforma îi producea mâncărimi oriunde îi atingea pielea. Dacă purta blestemăția mai mult de șase ore, putea pune pariu că se trezea cu o urticarie în jurul gâtului și pe coapse. Iar materialul-minune nu absorbea transpirația precum bumbacul sau lâna; după ce purta uniforma câteva ore, Castillo mirosea ca și cum nu făcuse duș de câteva zile.

Gândul la uniformă, în vreme ce o ridică pentru a vedea dacă este în ordine, generă un altul, anume că se întâmplaseră atât de multe de dimineață, de când făcuse duș în camera din hotelul Warwick.

Scoase lenjerie curată și trusa de toaletă din valiză, se dezbrăcă de hainele pe care le purta și se duse gol în baie.

Cinci minute mai târziu, dușat și bărbierit – se bărbierise sub duș, un truc de economisire a timpului pe care îl învățase în West Point – puse la loc aparatul de ras în trusa de toaletă și zări inelul care atesta absolvirea Hudson High în 1990.

Și-l puse pe deget.

Nouăzeci de secunde mai târziu ședea pe pat și își lega șireturile la bocancii de parașutist. După alte nouăzeci de secunde, după ce se dusese înapoi în baie încălțat cu bocancii neobișnuit de grei, se examina în oglinda de pe spatele ușii.

Ceva lipsea. După o clipă, înțelese ce anume. Se întoarse la valiză și scoase bereta verde. Apoi se mai uită o dată în oglindă.

„Bun. Maiorul Carlos G. Castillo, ofițer decorat al forțelor speciale, îmbrăcat la patru ace în uniforma lui Clasa A, este gata să încerce să îl convingă pe ofițerul de comunicații Delta/Gray Fox să îi împrumute cele mai bune echipamente radio pe care le are”.

Apoi îi veni o altă idee.

„La naiba, legitimația mea este încă în buzunarul genții cu laptopul și îmi va trebui. Altfel mă pot trezi arestat pentru uzurpare de calități oficiale”.

Deschise capacul genții și tocmai scotea legitimația de acolo când căpitanul Brewster ciocăni în ușa deschisă.

— Domnule, o mașină vine încoace, iar locotenent-colonelul Fortinot ne va aștepta în complexul Delta când ajungem acolo.

— Bine, rosti Castillo și îi zâmbi.

— V-ați schimbat repede, constată Brewster.

— Știu și trucuri cu cărți de joc, răspunde Castillo.

DOI

Clădirea administrativă a poliției
Străzile 8 și Race
Philadelphia, Pennsylvania

23:05, 9 iunie 2005

Doi detectivi, unul un alb înalt și foarte slab, celălalt un afro-american masiv, ieșiră din Roundhouse și se îndreptară hotărât

către o mașină Crown Victoria fără însemne oficiale care tocmai trăsese la intrare.

Albul deschise portiera din spate și urcă alături de afro-american pe bancheta din spate.

— Cu fața la cealaltă portieră și pune mâinile la spate, ordonă el sec, scoțând la iveală o pereche de cătușe.

— E nevoie de așa ceva? întrebă maiorul Miller, supunându-se ordinului.

— Nu. O fac ca să mă amuz, zise detectivul în vreme ce-i punea cătușele.

Apoi prinse încheieturile lui Miller cu mâna și pe jumătate îl trase, pe jumătate îl ajută să se dea jos de pe bancheta din spate.

Imediat ce Miller ajunse pe picioare, albul îl prinse ferm de brațul stâng pe când celălalt detectiv îl prinse de brațul drept, după care intrară toți trei în Roundhouse.

Miller se aștepta să fie condus în holul de la intrare, apoi spre ascensoare, așa cum se întâmplase atunci când el, tatăl lui și Castillo intraseră în clădire ca să se ducă la comandantul Kellogg. În schimb, fu condus spre dreapta, prin mai multe coridoare, apoi printr-o cameră cu celule de detenție, și în cele din urmă pe un alt coridor către o ușă de ascensor păzită de un ofițer de poliție în uniformă.

— Taci dracului din gură! se răți detectivul de culoare și împinse brațul lui Miller, deși acesta nu rostise nicio vorbă.

Polițistul de la ascensor clătină din cap înțelegător și introduse o cheie în panoul de comandă al liftului. Ușa se deschise și Miller aproape fu împins înăuntru. Apoi ușa se închise.

— Ține pentru tine orice vrei să zici până ajungem la Omucideri, rosti detectivul de culoare, pe un ton de conversație. Niciodată nu știi cine se poate urca în ascensor.

Liftul se opri, ușa se deschise și o femeie de culoare, cu o găleată și un mop, urcă, se uită inexpresivă la ei, apoi apăsă butonul pentru etajul patru.

Când ușa se deschise din nou, Miller fu împins din nou și condus pe un coridor până la o ușă pe care scria BIROUL OMUCIDERI, pe care fu iarăși împins. Înăuntru se afla o poartă de acces. Detectivul alb se aplecă peste ea, apăsă pe un buton și apoi deschise poarta.

Imediat după poartă se afla o încăpere mare, plină de birouri. Pe peretele interior erau mai multe uși, pe trei dintre ele fiind puse plăcuțe cu CAMERĂ DE INTEROGATORIU. Miller fu împins în camera centrală.

La o masă ședeau sergentul Betty Schneider și un negru îmbrăcat cu o robă albastru-închis, sandale și cu părul împletit în șuvițe. Miller îl mai văzuse pe bărbat, un detectiv al Biroului Antitero, cu trei ore înainte într-o încăpere dintr-o casă de cărămidă din North Philadelphia. Deși încăperea era slab luminată, Miller decretase că polițistul sub acoperire era un nemernic cu un aspect înfiorător.

Impresia i se confirmă acum, în camera puternic luminată. Individul îl examină la rândul lui cu atenție pe Miller.

„La naiba, de ce nu? Nici el nu m-a văzut bine acolo”.

De podea era prins bine un scaun de oțel. De scaun era atașată o pereche de cătușe, una din ele pe jumătate deschisă, așteptând să prindă mâna celui interogat de scaun.

Miller simți cum i se scot cătușele.

— Mulțumesc, John, îi spuse sergentul Schneider detectivului de culoare. L-a văzut cineva?

— Toți cei din celulele de detenție, plus o femeie de serviciu care a urcat cu găleata ei în lift. Poate chiar se ducea la treaba ei la etajul patru.

Detectivul părăsi încăperea și închise ușa.

— Dacă promiți că te porți frumos, rosti bărbatul cu părul împletit, nu te vom lega de scaun.

Pe chip îi înflori un zâmbet. Miller îi răspunse tot cu un zâmbet, dar nu scoase nicio vorbă.

Detectivii de la Omucideri părăsiră încăperea.

— Schneider mi-a spus că ești un ofițer de armată, maiorule, rosti polițistul sub acoperire.

— Corect.

— Jack Britton, se prezentă el, întinzând mâna. Alias Ali Abd Ar-Raziq.

— Cum să-ți spun?

— Cum vrei. De unde ești, Miller?

— De aici.

— Din Philly?

Miller dădu din cap.

— Nu ai accent. Mai degrabă vorbești ca un cioroi din Reading.

„Măi să fie!”

— Am rude în Reading, recunoscu Miller, cu răceală în glas. Din partea mamei. Nici ei și nici eu nu apreciem cuvântul „cioroi”.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă, interveni Betty.

— Sergent Schneider, mă dezamăgești, zise Ali Abd Ar-Raziq. Se spune că tu știi totul despre orice. Făcu o pauză, zâmbi și continuă: Ca să te pun la curent cu un pic de istorie afro-americană care nu se regăsește în cărțile de istorie, Reading a fost una din destinațiile legendarei mișcări subterane de evadare în masă a sclavilor. Mulți dintre cei care au evadat din Sud au rămas acolo și s-au integrat pe deplin. Au căpătat chiar și accentul olandez de Pennsylvania, au început să mănânce *scrapple*[10] etc. S-au dus la școală, apoi la colegiu, s-au lansat în afaceri, au intrat în armată etc. etc. Curând după aceea, după ce au văzut că au reușit, au început să strâmbe din nas la alți afro-americani.

— Hei! protestă Miller.

Individul ridică palmele ca să-i închidă gura și continuă:

— Știu toate astea pentru că familia tatii este din Reading. Pun pariu că maiorul și cu mine avem cunoștințe comune. Nu cumva ești rudă cu un general Miller?

— E tatăl meu, răspunse Miller.

— Vezi? replică Ali Abd Ar-Raziq. Tatăl tău și tatăl meu sunt prieteni.

— Măi să fie! exclamă Betty Schneider.

— Dacă nu te comporți frumos, sergent, maiorul și cu mine o să începem să vorbim în olandeză și nu vei mai înțelege nimic. Vorbești olandeza, nu-i așa, maiorule?

— Doar ce am învățat ascultând-o pe mama când ne duceam la piața din Reading ca să cumpărăm diverse lucruri de la membrii comunității Amish, răspunse Miller.

— Unde ai făcut școala? întrebă individul în dialectul german cunoscut drept olandeză de Pennsylvania. Unde ai absolvit?

— West Point, răspunse Miller.

---

[10] Carne de porc tocată amestecată cu terci de mălai, care se coace în cuptor și apoi e tăiată în bucăți. (*n. tr.*).

— Mda, evident, rosti celălalt, trecând înapoi pe engleză. Tatăl tău e și el absolvent de West Point.

Miller încuviință.

— Și ce ai învățat despre islam cât ai stat la West Point?

— Ce e ăsta, un chestionar?

„Asta înseamnă să deschizi gura înainte de a gândi. Ai grijă, Richard, nu-ți poți permite să-l iriți pe Ali Abd Ar-Raziq, alias detectiv Jack Britton”.

— Înainte de a începe să-ți povestesc despre lunatici, m-ar ajuta să știu cât de multe cunoști despre islam. Ne-ar economisi amândurora o groază de timp.

— N-am învățat nimic la academia militară, răspunse Miller. Dar am început să citesc câte ceva după 11 septembrie.

— Povestește-mi timp de trei minute ce ai citit.

— Vorbești serios, nu?

Polițistul dădu din cap.

— De exemplu, unde s-a născut Mahomed? Când?

— În 570, în tribul quraysh, în Mecca.

— Și Coranul? De unde vine?

— I l-a dictat îngerul Gabriel – prima parte – într-o peșteră de pe muntele Hira în anul 610. De atunci a început să facă profeții.

— Cam ca Joseph Smith, Angel Moroni și mormonii, nu? zise Britton, zâmbind.

— M-am gândit la asta, replică Miller, zâmbind și el.

— Ce înseamnă „islam”?

— Supunere față de Dumnezeu, zise Miller. Un musulman este o persoană care face asta.

— Ca un baptist renăscut, nu? Tu ești un creștin renăscut, Miller?

— Sunt prezbiterian.

— Păcat. Dacă erai un creștin renăscut, poate înțelegeai ce simte față de islam un tip crescut în North Philadelphia, într-o casă precum cea în care ne-am întâlnit, care s-a convertit la islamism de la să spunem, Prima Biserică a Sfântului Duh al lui Hristos, de rit african.

Miller nu răspunse.

— Care e prima și cea mai importantă poruncă pentru un musulman?

— „Nu există decât un singur Dumnezeu… Allah… iar Mahomed este profetul lui”.

— Și stâlpii credinței?

— Sunt cinci, răspunse Miller. Unul este recitarea crezului – „Nu există decât un singur Dumnezeu etc.” Al doilea – rugăciunile zilnice, rugăciuni formale, cu fruntea atingând pământul. Al treilea este postul din timpul Ramadanului…

— Ce este Ramadanul?

— A noua lună a calendarului musulman. Anul trecut – 2004 – a început în octombrie. Cred că pe 5 octombrie.

Britton indică printr-un gest că voia să afle mai multe.

— Durează o lună astronomică, continuă Miller. Fără mâncare, băutură, fumat sau sex în cursul zilei. Începe în zori și se sfârșește la lăsarea serii cu o rugăciune și o masă numită *iftar*, apoi reîncepe a doua zi de dimineață.

Britton dădu din cap.

— Al patrulea stâlp?

— Ajutarea săracilor. Al cincilea este pelerinajul la Mecca.

Britton dădu iarăși din cap.

— Povestește-mi despre Jihad.

— Războiul sfânt, zise Miller. Cucerirea de teritorii și țări care sunt guvernate de păgâni.

— E o chestie recentă, visul capetelor cu turban înfierbântate? Și nu are nimic de-a face cu învățăturile pacifiste ale Profetului?

— Nu. Are legătură cu Mahomed. În anul 632, la moartea sa, Jihadul i-a făcut pe musulmani să controleze peninsula Arabică. În cursul următorului secol, Jihadul a dus la islamizarea întregului Orient Mijlociu, din Afghanistan până în Spania.

— Bine, rosti Britton. Gata cu chestionarul. Nu ești un cărturar islamic, dar nici nu ești complet ignorant în materie, așa cum sunt cei mai mulți oameni pe care i-am cunoscut și care se ocupă cu aceleași treburi ca și tine.

— Aceleași treburi? Te referi la armată?

— Nu. La contraspionaj și antiterorism. Oi fi tu soldat, dar nu te afli aici ca să-ți comanzi trupele în asalt pe strada Broad.

— Mă aflu aici – așa cum ți-am spus în casa aia de pe strada Broad – pentru că avem motive să credem că un grup de teroriști somalezi au furat un Boeing 727 cu intenția de a intra cu el în Clopotul Libertății și, mai mult, avem motive să credem

că ar putea exista o legătură cu unii – cum să-i numesc? – *musulmani născuți în Philadelphia.* Putem ajunge la acest subiect? Spuneai că știi ceva.

— Ai văzut filmul *Black Hawk Down*? Ai citit cartea? Mogadiscio?

Miller încuviință.

„Amândouă au meritat. Să-i spun lui Britton că Black Hawk aparținea Regimentului 160 de Aviație al forțelor speciale și că locotenentul Richard H. Miller Jr. zbura cu astfel de avioane pentru regiment în Somalia?”

— Cartea a fost scrisă de un tip de la *The Philadelphia Inquirer*, zise Britton.

— Știu. A făcut o treabă foarte bună.

— Când s-a întâmplat grozăvia, când s-au apucat să târască trupurile soldaților americani pe străzi, reacția unora dintre lunaticii de aici a fost că totul a fost din voia lui Allah și că era și timpul pentru așa ceva, frate. Te șochează?

Miller clătină din cap.

— Pe urmă, imediat, câțiva dintre liderii lunaticilor locali – care habar n-au unde e Africa – au început să pretindă că sunt somalezi. Rahat! Evident că voiau să-și impresioneze frații. Apoi, pentru că povestea părea să funcționeze, au început s-o înflorească. Aveau contacte în Somalia, spuneau ei, și noi – adică liderii, molahii – trebuie să mergem acolo.

Au început mai multe chete de strângere de fonduri, unele dintre ele desfășurate la lumina zilei în biserici, altele prin magazinele locale, cu ajutorul traficanților locali de droguri și al curvelor etc. Așa că au făcut rost de bani pentru biletele de avion, și-au luat pașapoarte și au plecat.

— Ai povestit cuiva despre asta?

— Am scris totul într-un raport. Câteva săptămâni mai târziu, FBI-ul a vrut să discute cu mine. Așa că m-am arestat singur – o fac mereu – și doi agenți au vorbit cu mine – chiar în camera asta, dacă mă gândesc bine – iar eu le-am spus ce se petrecea, după care tipii au râs și au zis că, unu, lunaticii nu au cum să intre în Somalia, și, doi, chiar dacă ajung acolo, somalezii nu numai că vor discuta cu ei, ci o să le taie gâturile și o să le fure toate bagajele.

— Și ce s-a întâmplat?

— Lunaticii au plecat în Somalia.

— Am impresia că nu prea crezi că s-au dus cu adevărat acolo.

— Ce mi-au spus agenții FBI avea logică. Niciunul dintre indivizii de pe aici nu vorbește arabă, darămite somaleza. Mi-am imaginat că nu vor ajunge mai departe de Kenya, sau Etiopia, unde vor afla cum e de fapt în Somalia și vor decide că a fost voia lui Allah să se apuce de regulat târfele locale în loc să meargă până la capăt. Cine ar fi știut că n-au ajuns? Sau puteau încerca cu adevărat să ajungă acolo și să se trezească măcelăriți de niște tipi răi și profesioniști de pe acolo.

— Și de fapt ce s-a întâmplat?

— Nu știu, zise Britton. Cam pe atunci, nevastă-mea urma să nască primul nostru copil, așa că am făcut aproape un an de închisoare la penitenciarul Pennsylvania Correctional Facility din Camp Hill.

— Poftim?

— Am fost arestat cu ocazia unui jaf armat, m-am declarat vinovat ca să primesc patru ani și am fost trimis la pârnaia din Camp Hill, în apropiere de Harrisburg. Când eram băiat rău, ceea ce se întâmpla des, mă băgau la carceră, din care eram extras pe furiș și scos din închisoare ascuns în camioneta directorului. Așa am ajuns să stau câte două săptămâni cu nevastă-mea – uneori chiar și trei – aveam un apartament drăguț în Harrisburg – înainte de a mă strecura la loc. Psihologul departamentului a declarat că suferisem mai multe crize severe din pricina stresului la lucru, așa că din punct de vedere tehnic eram în concediu medical.

— Iisuse Hristoase! exclamă Miller.

— În fine, cum am mai spus, a trecut aproape un an până când m-am întors la moschee.

— Nu pricep, mărturisi Miller.

— Cei de la moschee au angajat un avocat destul de bun ca să facă recurs. Nemernicul venea în Camp Hill – ceea ce însemna că trebuia să mă furișez înapoi în închisoare ca să mă întâlnesc cu el și apoi să mă furișez din nou afară – la fiecare două luni ca să-mi spună cum merg lucrurile. După aproximativ un an, cum am mai spus, Curtea Supremă a decis rejudecarea cazului, procurorul districtual a renunțat la acuzații și am fost eliberat.

— Și te-ai întors acolo din proprie inițiativă?

Britton se uită în ochii lui Miller înainte de a răspunde:

— Sunt implicat destul de mult în povestea cu molahii. Ar fi fost destul de greu să infiltreze pe altcineva care să știe la fel de multe ca mine.

— Nimeni nu ar fi în stare să mă plătească destul ca să fac ce faci tu, zise Miller.

— Mda, dar, așa cum ziceam, când m-am întors la moschee, tipii care, citez, se întorseseră din Somalia, închei citatul, au început să mă supravegheze îndeaproape…

— Bănuiau ceva?

— Nu am fost singurul de la moschee închis în acea vreme la Camp Hill. Iar ceilalți nu prea m-au văzut cât am stat acolo. Mda, au devenit bănuitori. Sunt niște oameni bănuitori în general. Oricum, n-am vrut să pun prea multe întrebări, iar ei nu prea discutau de Somalia – motiv pentru care mi-am imaginat că nici nu au ajuns în realitate până acolo – așa că am lăsat baltă chestiunea.

Apoi, cam cu șase luni în urmă, au apărut doi tipi. Au spus că vin din Somalia. Nu știu dacă așa era. Dar cu siguranță tipii nu erau de aici. Vorbeau engleza ca englezii. Nu știu ce aveau de gând. Nu m-au primit la întâlnirile lor.

— Le-ai povestit celor de la FBI despre ei?

— I-am spus șefului Kramer. El le-a comunicat celor de la FBI și FBI-ul l-a informat că n-au nimic legat de numele furnizate de mine. Așa că șeful a ordonat supravegherea moscheii, a făcut poze cu ei și a transmis pozele FBI-ului. Apoi șeful mi-a transmis că FBI-ul le-a verificat. Era vorba de piloți ai unei linii aeriene arabe – cred că Yemen Airways – care se aflau legal în țară. Mergeau la nu știu ce cursuri de zbor în Tulsa, Oklahoma. Cursuri aprobate de guvernul Statelor Unite.

— Și?

— Și asta a fost tot până acum câteva săptămâni – cam în vremea în care avionul tău a dispărut… unde?

— Luanda, Angola.

— … când lunaticii au început să vorbească pe un ton superior despre ceea ce avea să se întâmple după dispariția Clopotului Libertății.

— Ai raportat chestia asta? Lui Kramer? FBI-ului?

— Oamenii ăștia apar în fiecare săptămână cu câte o idee nebunească. O să arunce în aer City Hall sau podul Walt

Whitman, sau podul Benjamin Franklin, sau vreun stadion. Vor otrăvi apa. Îl vor asasina pe arhiepiscop. E doar vorbărie. Nu raportez chestii de genul ăsta astea până când nu am dovezi. Ai auzit de copilul care striga mereu „lupul”?

Miller dădu din cap.

— Și atunci ai apărut tu, zise Britton.

— Și am întrebat dacă ai auzit ceva despre Clopotul Libertății, confirmă Miller.

Britton dădu din cap.

— Trebuie să recunoști că intrarea cu un avion în Clopotul Libertății pare o chestie bizară, zise Britton.

— Bizară sau nu, noi credem că asta e intenția lor, răspunse Miller. Ai numele celor doi somalezi?

— Ar trebui să fie în raportul meu. Schneider?

— Le pot obține, zise Betty. Dar spuneai că FBI-ul nu are nimic legat de aceste nume. Ce e cu numele asociate de FBI fotografiilor făcute?

— Șeful nu mi le-a dat niciodată, replică Britton. Presupun că sunt la el.

— A ieșit să bea o cafea, zise Betty. Poate că s-a întors.

Betty ieși din încăpere și se întoarse un minut mai târziu cu inspectorul-șef Kramer.

— Nu mi-au dat niciodată numele, zise acesta. Mi-au spus doar că cei doi erau în regulă. Pot suna acolo, dar e târziu și nu voi da decât peste ofițerul de serviciu, care probabil că îmi va cere să aștept până ce dă la rândul lui de agentul special care se ocupă de caz.

— Sugerez să așteptăm până ce îi povestesc totul lui Castillo, zise Miller. Se întoarse către Britton. Cât mai poți sta?

Inspectorul Kramer răspunse în locul lui:

— L-am arestat sub acuzația de crimă. Probabil că îl putem ține aici până la micul dejun – să zicem ora opt – fără să trezim bănuieli printre lunatici.

— Castillo a spus că mă va suna imediat ce va putea. Ce-ar fi să așteptăm?

— N-am nimic împotrivă, zise Kramer. E vreo problemă, Britton?

— De ce nu? răspunse detectivul Jack Britton, fără să pară entuziasmat.

TREI

Ansamblul Delta Force
Fortul Bragg, Carolina de Nord

23:10, 9 iunie 2005

Cam în perioada în care se organiza prima unitate Delta Force, armata terminase de implementat o nouă politică de personal privitoare la cei care încălcau Codul Justiției Militare.

Cineva remarcase – mulți soldați, ofițeri și recruți fuseseră înștiințați foarte târziu despre schimbări – că doar câțiva militari comiteau ceea ce în viața civilă se numea „infracțiune gravă", cum ar fi: violul, crima, jaful armat și alte chestii asemănătoare. Marea majoritate a prizonierilor din închisorile disciplinare ale armatei fuseseră găsiți vinovați de ofensă împotriva sistemului armatei, iar cele mai multe ofense se refereau la absențe nemotivate, forme ușoare de insubordonare, consum de alcool în timpul serviciului și altele asemenea.

Cei condamnați de tribunalele militare la șase luni sau mai puțin erau în mod normal trimiși în închisori, denumite „fortărețe" din cadrul bazelor militare mai mari – forturi precum Bragg, Knox și Benning – unde își petreceau zilele mergând prin bază, păziți de „urmăritori de deținuți" înarmați cu carabine, adunând chiștoace de țigări și tot felul de alte gunoaie.

Cineva arătase că o astfel de pedeapsă nu numai că nu contribuia cu nimic la sporirea eficienței armatei, dar „urmăritorii de deținuți" – de obicei câte unul la fiecare doi deținuți, uneori chiar unul la fiecare deținut – trebuiau deturnați de la sarcinile lor obișnuite ca să efectueze o astfel de muncă, ceea ce însemna risipă de resurse umane.

Mai mult, dacă un soldat ura armata atât de mult încât „depășea limita" sau îi spunea sergentului să și-o tragă singur când era admonestat, de exemplu, pentru că nu-și curățase arma sau pentru că era nebărbierit, atunci probabil că un astfel de om nu ajuta cu nimic armata în afara fortărețelor.

Idealul de comportament era întruchipat de expresia „supunere din proprie voință și cu însuflețire la ordinea legală",

iar dacă un soldat nu avea chef să se comporte așa, atunci ce mai căuta în armată?

Dacă prima trimitere în fortăreață nu servea ca îndreptar pentru cineva care călcase pe alături, atunci era mai bine să fie lăsat la vatră cu un certificat de proastă purtare.

O astfel de metodă ar fi eliminat acele fortărețe mari și bine păzite, înzestrate cu sârmă ghimpată, garduri de oțel, turnuri de pază și tot tacâmul, plus că rezolva chestiunea sutelor de oameni dislocați de la posturile lor ca să devină paznici de deținuți.

Totodată, o astfel de măsură îi putea convinge pe majoritatea militarilor că supunerea din proprie voință și cu însuflețire la ordinea legală nu reprezenta o idee chiar atât de rea.

Ca atare, a fost implementată noua politică de personal. Masele de deținuți s-au subțiat vertiginos în întreg sistemul, inclusiv la Fortul Bragg, chiar în perioada în care se formau noile unități ultrasecrete Delta Force.

S-a decis atunci ca unitățile Delta Force să dispună de o bază foarte bine securizată, izolată de restul bazei de la Fortul Bragg, protejată de un gard dublu de oțel întărit cu sârmă ghimpată, cu faruri de noapte, turnuri de pază și alte dispozitive asemănătoare. În perimetrul înconjurat de gard trebuiau să existe barăci, o popotă, clădiri administrative și așa mai departe.

Cineva subliniase ideea că un sistem proiectat să țină oamenii în interiorul lui, precum fortăreața de la Fortul Bragg, avea, cu niște modificări minore, să fie capabil și să țină oamenii la distanță.

Unitățile Delta Force s-au mutat în interiorul fortăreței.

Cei mai mulți componenți ai echipelor, constituind evident crema forțelor speciale, au socotit mutarea în fortăreață nu numai hilară, dar și ca aducând beneficiul suplimentar de a-i împiedica pe ofițerii obișnuiți cu pupatul tălpilor conducerii de a-și vârî nasul în treburile altora.

Nimeni nu avea voie să pătrundă în complexul Delta Force fără o autorizație specială și doar câțiva ofițeri superiori dispuneau de autoritatea de a emite aceste autorizații, iar regula stipula că aceștia oricum trebuiau să se consulte cu ofițerii Delta Force înainte de a le elibera.

•

De pe locul lui din mașină, maiorul Castillo, care stătuse o vreme în fortăreața din Fortul Bragg, nu fu defel surprins să vadă un locotenent-colonel cu beretă verde și toc de armă la umăr stând în perimetrul exterior al complexului și, mai departe, că poarta din zidul de patru metri acoperit cu sârmă ghimpată era închisă.

Farurile puternice montate pe stâlpi furnizau suficientă lumină în noapte pentru ca indicatoarele cu avertismente puse pe zidul exterior din șase în șase metri să fie perfect vizibile.

NU VĂ APROPIAȚI DE GARD
ZONĂ RESTRICȚIONATĂ
ACCESUL TOTAL INTERZIS
PAZNICII VOR DESCHIDE FOCUL FĂRĂ AVERTISMENT

Castillo se dădu jos din mașină, înaintă până la zidul exterior și salută scurt. Ofițerul de pază îi întoarse salutul.

— Colonelul Fortinot? întrebă Castillo.

Ofițerul dădu din cap abia perceptibil.

— Domnule, numele meu este Castillo…

— Oprește-te acolo, domnule maior, zise locotenent-colonelul Fortinot. Aici este o zonă restricționată. Ai nevoie de o autorizație scrisă ca să intri aici. Dispui de o asemenea autorizație?

— Nu, domnule, nu dispun.

Locotenent-colonelul arătă înspre căpitanul Brewster.

— Tu ești ofițerul care l-a sunat pe ofițerul de serviciu de aici, cerând să vin la poartă?

— Da, domnule.

— Ești aghiotantul generalului Gonzalez?

— Da, domnule.

— Atunci ar fi trebuit să știi că nu poți să aduci personal neautorizat aici. Cred că te poți baza că generalul Gonzalez va primi un memoriu oficial privind acest incident. Noapte bună, domnilor.

Fortinot se răsuci pe călcâie, porni spre poarta interioară și făcu un gest de „deschideți poarta”.

— Domnule colonel, strigă Castillo în urma lui. Înainte de a trece de poarta aia, vă sugerez cu respect să ascultați ce am de spus.

Colonelul Fortinot nu se opri.

— Domnule, zise iarăși Castillo cu voce tare, cunosc în detaliu operațiunea Gray Fox aflată în desfășurare.

Colonelul Fortinot se opri, se întoarse și reveni la gard. Se uită fix la Castillo câteva clipe.

— Domnule maior, habar n-am ce spui acolo. Gray Fox? N-am auzit niciodată de așa ceva.

Apoi se întoarse și făcu iarăși un gest de „deschideți poarta” către interiorul complexului.

Poarta începu să se deschidă spre interior.

Atunci își făcu apariția un civil scund, chel, îmbrăcat cu un tricou roșu și pantaloni kaki.

— La naiba, mi-am zis eu că tu ești! exclamă Victor D’Alessandro, fost membru de elită al Delta Force, acum retras din activitate. Ce naiba mai faci, Charley?

— Bună, Vic, rosti Castillo.

„Salvat de blestematul de clopoțel!”

D’Alessandro trecu prin poarta interioară, făcu un gest de „deschide poarta” din cap, apoi porni repede spre poarta exterioară, care se deschise spre înăuntru.

Ajunse la Charley, se uită câteva clipe cu mare atenție la el, apoi zise:

— Arătai mai bine cu barbă. Ce dracu’ cauți aici?

Apoi îl îmbrățișă pe Castillo și îl ridică ușor în aer.

— Să presupun, domnule Alessandro, că îl cunoști pe acest ofițer? întrebă colonelul Fortinot.

— Presupui foarte bine, colonele, replică D’Alessandro, lăsându-l jos pe Castillo. Charley și cu mine ne cunoaștem de mulți ani. Am auzit că a ajuns în Washington și învață cum să se comporte ca un locotenent-colonel.

— Cam așa ceva, Vic, răspunse Castillo, chicotind.

— Maiorul nu dispune de autorizația de a fi aici, zise Fortinot.

— Acum dispune, replică D’Alessandro, după care se întoarse spre Charley. M-au forțat să mă retrag când m-am întors din Afghanistan, Charley. Așa că m-am angajat ca un nenorocit de responsabil cu securitatea. Sunt directorul securității pe

întreaga fortăreață. Sunt *asimilat* unui colonel plin. Corect, colonele?

Locotenent-colonelul Fortinot dădu din cap.

— Ai venit într-un moment prost, Charley, dar asta nu mă miră după cum te cunosc eu, căci avem o operațiune Gray Fox în plină desfășurare, rosti D'Alessandro.

— De-asta mă aflu aici, Vic. Eu am furnizat informațiile care au declanșat operațiunea.

— Iarăși nu mă surprinde. De ce ai nevoie?

— Dispui de o legătură cu generalul McNab?

— Date, imagini și voce. Este incredibil ce aparate a mai inventat amicul tău, Casey.

— Aș vrea să vorbesc cu el, zise Castillo.

— Nicio problemă. Se pregătește să decoleze din Maroc cu echipa de rezervă. Cred că legătura este încă deschisă. Haide. O să vedem. Apoi îi trecu un alt gând prin minte și arătă spre căpitanul Brewster.

— Tu cine ești, căpitane?

— Mă numesc Brewster…

— Aghiotantul lui Gonzalez?

— Da, domnule.

— Ești pe lista scurtă, zise D'Alessandro, apoi adăugă: D'Alessandro intră acum cu două persoane. Pe răspunderea lui.

Castillo observă pentru prima dată că D'Alessandro avea ceea ce părea un dispozitiv audio în urechea dreaptă, iar un fir abia vizibil dispărea sub gulerul tricoului. Sub acel tricou se găsea evident un microfon.

— Domnule, îi zise Castillo colonelului Fortinot, pot să vă sugerez să veniți cu noi?

Locotenent-colonelul dădu abia perceptibil din cap, apoi îi urmă pe cei trei în interiorul complexului. În urma lor porțile se închiseră, iar ei se îndreptară spre clădirea de cărămidă cu un singur etaj care pe vremuri fusese sediul administrativ al armatei americane din Fortul Bragg.

•

D'Alessandro îi conduse de-a lungul unui coridor către o ușă păzită de un sergent care ținea o carabină ca pe o pușcă de vânătoare.

— Sunt cu mine, zise D'Alessandro, apoi adăugă, înspre microfonul de sub tricou: Deschide blestemata asta de ușă!

Se auzi un zgomot de încuietoare eliberată și apoi ușa se deschise spre interior.

Încăperea în care pătrunseră era pătrată, cu latura cam de opt metri. În centru se găsea o masă foarte mare, la care aveau loc probabil douăzeci de persoane. Acum la masă ședeau șase persoane. Pe un perete se vedeau hărți și monitoare video care arătau alte hărți din diverse părți ale lumii – inclusiv zona din jurul Abéché, Ciad. Un alt șir de monitoare mari arătau diverse zone din interiorul și din exteriorul complexului. Charley vedea mașina cu care veniseră.

În capătul mesei se afla un căpitan. D'Alessandro merse până acolo și se așeză lângă el, făcându-le semn și celorlalți să se așeze.

— Acesta e maiorul Castillo, zise D'Alessandro. E pe lista scurtă. Căpitanul este aghiotantul generalului Gonzalez; și el e pe lista scurtă. Iar pe colonelul Fortinot îl cunoașteți cu toții. Maiorul Castillo trebuie să discute cu generalul McNab. Avem legătură?

Căpitanul încuviință și zise:

— Totul funcționează fără probleme.

— Te deranjează convorbirea pe speaker, Charley? întrebă D'Alessandro.

— Cât de securizată este conexiunea? Camera asta?

— Mai securizată de atât nu se poate.

— Atunci nu mă deranjează, răspunse Castillo.

— Am pornit convorbirea pe speaker, anunță căpitanul.

— Old Fart pentru Snoopy-6, rosti D'Alessandro.

Trei secunde mai târziu, se auzi vocea surprinzător de clară a generalului McNab venind din niște difuzoare pe care Castillo nu le putea vedea.

— Ce mai e acum, Vic?

— Un tip de aici vrea să discute cu dumneavoastră, zise D'Alessandro și îi făcu semn lui Castillo.

— Sunt Charley, domnule general.

Trei secunde mai târziu, McNab întrebă:

— Ca în Castillo, *acel* Charley?

— Da, domnule.

— Mereu ai dat dovadă de un adevărat talent de a apărea în cele mai nepotrivite momente. Ce vrei?

— Știu ce căutați, domnule, și mai știu că nu mai e acolo.

— Cine dracu' ți-a spus asta?

— Informațiile furnizate de mine au pus totul în mișcare.

— Bun. Și ce-i cu asta?

— Șeful meu m-a trimis aici, domnule, ca să iau raportul dumneavoastră…

— Am dat deja raportul Unchiului Allan. Te referi la secretarul Hall?

— Da, domnule.

— Scuzați-mă, domnule, interveni căpitanul Brewster. Doctor Cohen, consilierul prezidențial pe probleme de securitate națională, i-a telefonat generalului Gonzalez și a spus că veniți aici din ordinul personal al președintelui.

Replica lui McNab se auzi cu o întârziere un pic mai mare.

— Parcă am auzit vocea lui Brewster. E și șeful tău acolo?

— Nu, domnule. Este în apartamentul lui.

— Îmi imaginam eu. Te-a pus să-i fii dădacă lui Castillo?

— Da, domnule.

— Bine. Charley, ce vrei?

— Cred că am putea afla curând unde este avionul, domnule, și aș vrea să discut cu dumneavoastră un plan de rezolvare a situației.

— Îmi cunoști programul? Nu poți aștepta până mă întorc?

— Ba da, domnule. Dar mai e ceva.

— Cum ar fi?

— Am nevoie de trei stații radio ca acestea și de oameni care să le folosească.

— Iisuse Hristoase, Charley, dintre toți oamenii tu ar trebui să știi cel mai bine cât de puține sunt!

— Una pentru șeful meu, una pentru Dick Miller, care e în Philadelphia, și una pentru mine.

— Ce caută Miller, pe care îl credeam în Angola sau în altă zonă a nimănui, în Philadelphia?

— Domnule, noi credem că se intenționează intrarea cu avionul furat în Clopotul Libertății. Miller lucrează cu polițiștii de acolo ca să descopere conexiunile locale. Puțin mai devreme, mi-a spus că a dat peste o asemenea conexiune. Nu mi-a putut spune mai multe pe telefonul mobil. Avem nevoie de comunicații securizate.

McNab răspunse cu o întârziere și mai mare.

— Unde dracu’ am ajuns? În zona crepusculară? Clopotul Libertății?

— Da, domnule. Așa că aș vrea să-i duc o stație radio lui Miller – și șefului meu – ca ei să le aibă atunci când vă veți întoarce aici.

— Ai un avion cu care să te miști?

— Da, domnule. Sau sunt aproape sigur că îl voi avea.

— Doar „aproape sigur”?

— Da, domnule.

— Vrei să-l sun pe Naylor și să mă asigur că ai un avion?

— Nu cred că va fi nevoie, domnule.

— Bine, Charley. Știu cât de apropiați sunteți tu și Old Fart, așa că probabil intervenția mea nu e necesară, dar am lăsat în urmă un locotenent-colonel pe nume Fortinot ca să aibă grijă de prăvălie; mai bine l-ai găsi și l-ai pune la curent cu toată povestea.

— Da, domnule, o voi face.

— Bine. Păstrăm legătura. Trebuie să plec acum. Snoopy-6 terminat.

Căpitanul rosti:

— Comunicația securizată a intrat în stand-by.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, D’Alessandro întrebă:

— Nenorociții ăștia cu turbane pe cap vor să intre cu un avion în Clopotul Libertății? Ce mama dracului se petrece aici?

— Nu știu, Vic, recunoscu Castillo.

În acea clipă bâzâi telefonul lui mobil, pe care îl scoase din buzunar.

— Mda?

— Conform calculelor mele, jucăria o să decoleze în nouăzeci de secunde, anunță Fernando Lopez.

— Mulțumesc.

— Maria e ofticată rău. Și când spun asta, vorbesc serios.

— Îmi pare rău, zise Castillo.

Legătura telefonică se întrerupse.

— Cred că n-ai văzut indicatorul pe drumul încoace, Charley, zise D’Alessandro.

— Care?

— Indicatorul care spune că FOLOSIREA SAU POSESIA DE TELEFOANE MOBILE ORIUNDE ÎN INTERIORUL COMPLEXULUI ESTE STRICT INTERZISĂ.

— Nu mă pot descurca fără el, admise Charley. Acum am primit vestea că mi-a decolat avionul. Trebuie să dau și să primesc și alte apeluri.

— Uneori, spargem telefoanele, zise D'Alessandro. Alteori, îl castrăm pe cel care încalcă regulamentul.

— Trebuie să îl folosesc, Vic, zise Castillo.

D'Alessandro se uită îndelung la el, apoi ridică din umeri.

— Orice regulă are și excepții, zise el în cele din urmă. Asta mi-a spus-o odată chiar generalul McNab în persoană.

— Sunt aproximativ două mii de kilometri din San Antonio până aici, zise Castillo. Asta înseamnă cam două ore și un sfert de zbor. Cam ăsta e timpul pe care îl avem la dispoziție ca să găsim stațiile radio și trei operatori, să-i îmbrăcăm în haine civile, să-i punem să verifice stațiile, apoi să le verific chiar eu și să plecăm de aici spre Pope.

D'Alessandro se uită la căpitan.

— Se poate?

— Nu numai că sunt o beretă verde, Vic, dar mai sunt și membru Delta Force în plină formă. Pot face orice. Căpitanul se întoarse către Castillo. Va fi pe aproape, domnule, dar se poate rezolva.

PATRU

Baza aeriană Pope, Carolina de Nord
00:25, 10 iunie 2005

Sergentul Dwayne G. Lefler, care crezuse sincer că individul în civil care se dăduse jos din avionul Citation fără nicio legitimație la el fusese trimis de serviciul de informații al Forțelor Aeriene ca să-l prindă pe el în ofsaid din punct de vedere al securității, era încă la serviciu în clădirea de operațiuni din cadrul bazei aeriene când Castillo intră împreună cu căpitanul Brewster și trei oameni de la comunicații din cadrul Delta Force.

Sergentul Lefler se uită oarecum bănuitor la maiorul Castillo, care acum era îmbrăcat cu uniforma Clasa A regulamentară pentru ofițerii cu activitate de teren.

— Îmi cer scuze pentru confuzia anterioară, sergent, zise Castillo, ducându-se la individ și arătându-i legitimația de armată. Nu am avut ce face.

După ce examină legitimația, sergentul rosti:

— Da, domnule.

După care îi dădu legitimația înapoi, întinse mâna după telefon și apăsă o tastă.

— Domnule maior, îmi cer scuze că vă deranjez din nou, dar cred că ar fi mai bine să veniți până aici.

Un minut mai târziu, maiorul Thomas F. Treward își făcu apariția, se uită bine la Castillo și spuse:

— Ei bine, maiorule, te-ai întors?

— De această dată căutăm un avion Lear civil, care ar trebui să ajungă aici chiar acum.

— Turnul tocmai i-a dat voie să aterizeze, zise Treward, făcând un gest către ușile de sticlă.

Castillo ieși și se uită spre cer.

Se vedeau mai multe lumini licărind. După câteva secunde, Castillo observă care dintre ele se apropiau de pistă și le urmări cu privirea. Primele două aeronave erau avioane de transport C130. Al treilea era un avion de un alb-sclipitor Bombardier/Learjet 45XR.

Două minute mai târziu, avionul rulă pe asfaltul din fața clădirii și se opri. Castillo îl văzu pe copilot scoțându-și casca și dându-se jos din carlingă. Se duse spre avion. Înainte de a ajunge acolo, ușa aparatului se deschise și copilotul ieși, ducând cu el o geantă mică de voiaj.

Era un bărbat cu păr argintiu, de cincizeci și ceva de ani, a cărui geacă de zbor era împodobită cu epoleți cu patru trese de căpitan. Castillo bănuia că omul era un fost militar, poate pensionat, care se găsea pe un soi de listă de așteptare a potențialilor clienți care aveau nevoie de un pilot pentru avioane de capacitate redusă.

— Sunteți maiorul Castillo? întrebă copilotul, apoi, văzând gestul aprobator al lui Charley, continuă: Am două întrebări. El vrea să știe cât va sta avionul la sol. Și cum rămâne cu transportul către Fayetteville.

— Am aranjat să fiți dus cu mașina până în Fayetteville și v-am făcut rezervare la motelul aeroportului, apoi la cursa Delta către Atlanta care pleacă la opt patruzeci și cinci dimineața. În

Atlanta aveți legătură către San Antonio. Aș vrea să decolez cât mai repede posibil. Cum stați cu combustibilul?

— Destul pentru încă o mie cinci sute de kilometri, poate chiar o mie șase sute.

— Înăuntrul clădirii vă așteaptă un căpitan de armată. Îl cheamă Brewster. De aici înainte el va avea grijă de dumneata. Dacă ești amabil să îi spui să-i trimită pe ceilalți afară, pentru că eu aș vrea să discut cu pilotul.

— Bine, mersi, zise copilotul, după care plecă spre clădirea de operațiuni.

Castillo se urcă în avion și se duse în carlingă.

— Uau, ce tare arăți în costumul de soldat! exclamă Fernando Lopez de pe scaunul pilotului.

— Iisuse, nu era nevoie să vii chiar tu, Fernando.

— Mda, dar am venit, gringo. Parcă îmi amintesc că ai spus că e important.

— Am făcut rezervări pentru două persoane la motel, plus două bilete la cursa Delta înapoi către San Antonio.

Lopez ridică din umeri.

— Deci acum rezervarea e pentru o singură persoană. Unde plecăm de aici, gringo? Și când?

Castillo se uită lung la vărul lui, se gândi la alternative, apoi dădu încet din cap.

— Washington, Philadelphia și apoi înapoi aici. Acum.

— Doar tu și cu mine?

— Trei tipi – greutate totală cam trei sute de kilograme – și alte două sute de kilograme de echipamente.

— Avem combustibil suficient să ajungem la Washington – pe Ronald Reagan – unde e și un loc bun de realimentare. Bine?

— Bine.

— Presupun că nu ți-ai amintit să verifici buletinul meteo și să depui un plan de zbor?

— Vremea e foarte bună și, da, avem liber până la Washington cu o oprire de realimentare în Raleigh-Durham. Nu știam ce rezervă de combustibil ai.

— Putem schimba oprirea de la Raleigh-Durham după ce decolăm, zise Fernando.

— Ți-ai amintit să-i dai copilotului ceva bani?

— Am făcut-o. Ceea ce îmi aduce aminte de ceva…

Îi dădu lui Castillo un plic.

— Ce e aici?

— O mie de dolari.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi mie. Mulțumește-i Abuelei.

— Abuela? se miră Castillo.

— Așa cum spune chiar ea, e bătrână, dar creierul ei e cât se poate de viu, replică Fernando. Știe destul de bine cu ce te ocupi. Nu-ți vine să crezi cât timp banii ăștia, care nu reprezintă suma totală, au așteptat pe noptiera mea ca tu să ai nevoie de ei. În geanta mea se mai găsesc și două pistoale.

— Doar nu i-ai spus și de asta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ba da. I-am promis să-i spun dacă se întâmplă ceva neobișnuit. Mi-a zis să-ți transmit că se roagă pentru noi amândoi.

— Iisuse Hristoase!

— Mai stai acolo înjurând sau te ocupi să vezi dacă pasagerii noștri sunt în regulă, cu centurile bine prinse și cu semnul de FUMATUL INTERZIS aprins?

Arătă înspre geamul lateral al cabinei.

Castillo se aplecă și se uită afară.

Cei trei oameni din Delta Force, îmbrăcați cu geci sport și pantaloni lejeri, aproape ajunseseră la avion, trăgând după ei niște valize civile enorme, pe roți.

— I-ai spus Abuelei? repetă el. Iisuse Hristoase!

Apoi se răsuci pe călcâie și intră în cabina pasagerilor, după care îi ajută pe oameni să urce echipamentele la bord.

•

— Turnul de control din Raleigh, zise Castillo în microfon. Aici Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci.

— Șapte-Cinci, aici Raleigh.

— Lear Șapte-Cinci trece prin zonă la nivel de zbor douăzeci și cinci, pe cursul douăzeci și trei, cu o viteză de cinci sute de noduri.

— Te am pe radar, Șapte-Cinci.

— Cer schimbare de plan de zbor ca să nu mai opresc pentru realimentare la Raleigh. Cer permisiune pentru Ronald Reagan direct la nivel de zbor trei-zero.

— Turnul din Raleigh acceptă schimbarea de plan pentru Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci. Continuați pe cursul curent. Raportați turnului din Washington la atingerea nivelului trei-zero. Raleigh

predă Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci chiar acum turnului din Washington.

— Înțeles, mențin cursul curent, raportez turnului din Washington la nivel trei-zero. Mulțumesc, Raleigh.

Castillo se întoarse către Fernando și îi făcu un semn cu degetul mare în sus. Apoi se uită la altimetru și vorbi iarăși în microfon.

— Turnul din Washington, aici Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci.

— Șapte-Cinci, aici Washington.

— Șapte-Cinci este la nivel trei-zero, pe curs douăzeci și trei, cu viteza de cinci sute treizeci de noduri. Cerem aterizare pe Reagan.

— Te am pe radar, Șapte-Cinci. Menține cursul și nivelul de zbor curente. Raportează când treci de Richmond.

— Șapte-Cinci, înțeles, mențin cursul și nivelul de zbor curent, raportez când ajung deasupra Richmondului.

Castillo apăsă un buton de pe cască, comutând astfel microfonul de pe TRANSMITERE pe INTERCOM.

— Bine, Fernando, zise el. Povestește-mi cum se face că Abuela e bătrână, dar creierul îi funcționează încă perfect.

— Mă întrebam cât avea să-ți ia până să mă întrebi, zise Fernando, zâmbindu-i.

— Haide, îl îndemnă Castillo.

— A început imediat după ce l-am îngropat pe bunicul…, zise Fernando.

IARNA 1998

CINCI

Hacienda San Jorge

În apropiere de Uvalde, Texas
21:30, 15 noiembrie 1998

Pe aleea către Casa Mare se mai vedeau aproape o duzină de mașini parcate când Fernando se întoarse din San Antonio. Își aminti că bunicul lui spusese că singurul lucru care le plăcea spaniolilor mai mult decât o căsătorie sau un botez era o înmormântare.

„Ei bine, a avut o înmormântare cu alai. Un infarct reprezintă o modalitate elegantă de a pleca din lumea asta, iar ceremonia a fost spectaculoasă. Au rămas chiar și fără spațiu de parcare pentru avioane, și chiar și rangerul din Texas a trimis o delegație oficială. Stră-stră-străbunicul Fernando Castillo a fost unul dintre primii rangeri ai statului".

În dormitorul bunicilor se vedea lumină, ceea ce însemna că Abuela era încă trează, așa că se duse acolo, trecând prin bucătărie, ca să nu aibă de-a face cu musafirii care continuau să stea în sufrageria mare.

•

— Ce faci, Abuela? întrebă Fernando, aplecându-se spre bunica lui și sărutând-o pe frunte.

Ea ședea pe unul din cele două fotolii adânci din piele, cu fața spre un ecran mare de televizor.

— Cred că mă stăpânesc, zise ea, atingându-i obrazul. Carlos a reușit să plece?

— Da, doa'nă. Cred că a fost obligat cu adevărat să plece; în clipa în care ne-am făcut apariția la Kelly și el și-a spus numele, a venit un pilot – un maior – și a spus că îl așteaptă un avion pe pistă. Un Lear al Forțelor Aeriene. Cam bengos pentru un amărât de locotenent, nu?

— Carlos este căpitan acum, îl corectă ea. Și ce face el este foarte important.

„Astea nu par doar cuvintele unei bunici iubitoare”.

— Știi ceva ce eu nu știu? întrebă Fernando.

— V-am auzit discutând azi-noapte, rosti ea. Știi la fel de multe ca și mine. Așa că încetează. Nu vreau să mă contrez cu tine, Fernando… bunicul tău spunea mereu așa: „Nu vreau să mă contrez cu tine”, nu?

— Da, doa’nă, așa spunea. Fernando făcu o pauză, apoi continuă: Abuela, grin… Carlos a băut ceva mai mult azi-noapte. Poate un pic prea mult.

— A băut mult mai mult decât atât, zise ea. Este o tradiție de familie, Fernando. Când Jorge a fost ucis în Vietnam, bunicul tău a fost beat o săptămână. Apoi, când am reușit în sfârșit să-l îngropăm pe Jorge, a mai băut o săptămână.

— L-a iubit pe bunicul, Abuela.

— Nu e nevoie să-mi spui asta, rosti ea, după care adăugă: Ce-ar fi să-ți iei ceva de băut și apoi să le așezi în fotoliul bunicului tău? Observând amestecul de surprindere și confuzie de pe chipul lui, continuă, arătând spre o carafă pe jumătate plină cu brandy de pe măsuța dintre fotolii: Mi-am turnat din ea când ai plecat. Te așteptam să vii ca să o termini.

— Cum spui tu, Abuela.

— Trebuie să discutăm despre Carlos, zise ea. Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Da, doa’nă. Ce e ăsta, coniac?

— Brandy, răspunse ea. Brandy argentinian. Diferența e că francezii își numesc brandy-ul „coniac” și cer pe el cât nu face. Credeam că știi povestea.

— Nu, doa’nă.

— Ne-am dus în Argentina în luna noastră de miere, la King Ranch. Bunicul tău a fost coleg de clasă cu Eddie King la A&M și mai fusese cu Eddie acolo de câteva ori înainte ca noi doi să ne căsătorim. Era un loc perfect pentru o lună de miere. Iar când am descoperit că brandy-ul argentinian, care ne plăcea mai mult decât cel francez, costa doar câțiva dolari sticla, ne-am bucurat. Bunicul tău iubea lucrurile bune și ieftine, și îi ura pe francezi.

— Știu, răspunse Fernando.

Se duse la un dulap pe care se afla o tavă cu o altă sticlă de brandy, își umplu încă un pahar și apoi se întoarse ca să se așeze pe fotoliul liber.

— Mă simt ciudat să stau aici, mărturisi el.

— Nu ar trebui, replică ea. Acum ești capul familiei. Bunicul tău ar fi de acord.

Ea își luă paharul, îl înălță ca într-un toast și zise:

— În cinstea ta, dragă Fernando. Să nu-L iei pe Dumnezeu la rost, dragul meu. El face ce știe El că e mai bine.

Luă o înghițitură zdravănă de brandy, apoi se uită la nepotul ei.

— Hai să vorbim despre tine, Carlos și despre familie, zise ea.

— Dacă vrei.

— Evident că vei prelua locul bunicului tău, nu imediat, dar cu cât mai repede cu atât mai bine.

— Cum rămâne cu Carlos? Cum rămâne cu mama și mătușile mele?

— De mama și mătușile tale s-a avut grijă. Nu te contra cu mine, Fernando, și nu pretinde că tu și Carlos nu știați că veți primi… cum îi spune?… „afacerea”.

El ridică din umeri într-un gest de recunoaștere.

— Și cum Carlos nu va sta prea mult pe aici…

— Abuela, îl întrerupse el, poate că… Odată cu dispariția bunicului…

— Nu a „dispărut”, dragule. A „murit”.

— Poate că acum Carlos va renunța la armată.

— Mă tem că este foarte puțin probabil, zise ea. Ia asta ca pe ceva sigur. Carlos va rămâne în armată.

— De ce ești așa de sigură?

— Pe măsură ce îmbătrânești, vei afla, dragul meu, ce rol important joacă moștenirea genetică. Nu avem niciun fel de control asupra a ceea ce suntem. Tu ai multe din genele tatălui tău. Și din ale bunicului. Ai temperamentul lui, printre altele. Dar tatăl tău este om de afaceri, la fel ca și bunicul, și tu ai genele unui om de afaceri.

— Iar Carlos, pe de altă parte, are gene de soldat? întrebă el, aproape cu sarcasm.

— Bunicul lui a fost ofițer german. În arborele genealogic al mamei lui există cavaleriști maghiari, inclusiv câțiva generali. Din partea tatălui, ne tragem taman din Alamo. Stră-străbunicul

lui a luptat, ca maior, în Primul Război Mondial. Iar tatăl lui, dragul meu Jorge, a fost un soldat care și-a dat viața pentru tovarășii lui și a primit cea mai înaltă decorație a Statelor Unite. Cred că e corect să spunem că prietenul tău Carlos are gene de soldat.

— Nu am vrut să par batjocoritor, zise Fernando.

— Dar ai părut, replică ea sec.

— Atunci îmi pare rău.

— Nu vreau scuze; vreau să-mi acorzi atenție.

— Da, doa'nă.

— În decursul anilor, am avut multe discuții cu generalul Naylor în legătură cu Carlos. Mai exact, eu și bunicul tău. Ca să fiu sinceră, bunicul tău voia ca, după încheierea stagiului obligatoriu de șase ani, Carlos să iasă din armată – asta s-ar fi întâmplat în 1996 – și să vină acasă, să-i ia locul la conducerea afacerii, să se însoare și să facă un fiu care să ducă mai departe numele de Castillo.

— Înțeleg.

— Generalul Naylor, care ține foarte mult la Carlos, a spus că nu-l crede pe Carlos capabil de a-și găsi fericirea în domeniul afacerilor, nu numai pentru că este un soldat foarte bun, ci și pentru că, în afară de tine, de mine și de bunicul tău, el nu s-a simțit niciodată ca făcând parte dintr-o familie.

— Pentru că suntem texani de origine mexicană?

— Faci totul să sune mai rău decât este, replică ea. Dar așa e. Pentru că el e doar pe jumătate texan de origine mexicană. Și, din același motiv, mai exact pentru că e doar pe jumătate german, nu poate deveni un neamț adevărat, chiar dacă vorbește limba mamei lui și dispune de o avere considerabilă în Germania. Generalul Naylor a spus, iar eu și bunicul tău am fost de acord, că familia lui Carlos este armata.

— Of, Abuela! Iisuse! Pot să vorbesc sincer?

— Te rog chiar.

— Cred că Naylor spune tâmpenii… cu nemiluita. Am fost și eu ofițer. Știam o mulțime de oameni pentru care armata însemna acasă. Dar nu erau precum Carlos.

— De ce nu?

— În primul rând, nu aveau pe nimeni acasă care să-i iubească, răspunse Fernando. În al doilea rând, nu aveau nimic altceva de făcut. Iar în al treilea rând, nu aveau bani.

— Astea au fost și argumentele bunicului tău. Dar în cele din urmă a ajuns să își dea seama că generalul Naylor avea dreptate. Dragul meu, în astfel de lucruri nu logica primează întotdeauna.

Fernando ridică mâinile într-un gest de renunțare.

— Pot să mai iau o gură de *brandy* argentinian? întrebă el.

— Bineînțeles.

Se ridică de pe fotoliul bunicului său, își turnă un nou pahar de băutură, ridică sticla într-un gest de a-i oferi și bunicii sale, iar când ea refuză puse sticla la loc și se reașeză pe fotoliu.

— Mai mult, zise el, gringo... pardon... *Carlos* nu face chiar parte din armată. Ar trebui să comande o companie la Fortul Benning sau în alt loc, să joace golf, să ia masa la clubul ofițerilor, să-și facă griji în legătură cu ratele la credite, cu următoarea inspecție a conducerii superioare, în legătură cu următorul lui raport privind eficiența și să locuiască într-un apartament din cazarmă. Asta înseamnă armata.

— Probabil că are rapoarte foarte bune de eficiență. Rapoarte *excelente* chiar. Conform generalului Naylor, a fost promovat căpitan peste rând, adică mai repede decât colegii lui de generație, ca ofițer cu merite deosebite.

— În loc de asta, locuiește într-un apartament din Washington și lucrează în haine civile la – știi unde?

— La Agenția Centrală de Informații, răspunse ea. Unde sarcina lui este de a asigura securitatea specială a personalului CIA aflat în zone deosebit de periculoase de peste hotare.

— „Securitate specială” înseamnă că el merge prin Afghanistan protejând agenți CIA care „nu pot să-și atingă curul cu ambele mâini” – scuze, Abuela, dar așa s-a exprimat el azi-noapte – în timp ce caută vreun arab cu nume imposibil de ținut minte. Sau de pronunțat.

— Osama bin Laden, zise ea. Un om foarte periculos. Un saudit care urăște tot ce e american. CIA și generalul Naylor cred că el este responsabil pentru aruncarea în aer a ambasadelor noastre din Tanzania și Kenya din august anul trecut. Departamentul de Stat a pus o recompensă de cinci milioane de dolari pe capul lui.

— Doamne, Abuela, dar știu că tu și Naylor ați avut lucruri interesante de discutat, nu-i așa?

— Încep să fiu cam obosită, dragul meu, zise ea. Vrei să socotești ca pe un dat faptul că, așa cum am mai spus, Carlos nu va părăsi armata prea curând?

— Da, bineînțeles.

— L-am întrebat pe generalul Naylor dacă îl pot ajuta cu ceva și el mi-a spus că socotește puțin probabilă venirea lui Carlos la mine sau la el pentru orice fel de ajutor. Dar că este posibil să vină la tine.

Fernando expiră cu putere și zise:

— Mda.

— De la tine, Fernando, vreau următorul lucru: Să fii acolo atunci când Carlos are nevoie de tine. Să-i dai orice îți cere. Bunicul tău obișnuia să spună că, atunci când oamenii spun că au nevoie de o mână de ajutor, în realitate se referă la bani. Ultimul lucru de care Carlos va avea nevoie sunt banii – are propria avere și curând va dispune de cota lui din „afacere” – dar este posibil să se trezească într-un soi de… cum i-a spus bunicul tău?… „problemă cu banii lichizi” sau „strâmtorare financiară”. Cred că el s-ar simți prost dacă ar ști că eu știu ceea ce face el. Așa că nu-i spune că știu. Vreau să-mi spui dacă vine la tine. Vrei să faci asta pentru mine?

Fernando se uită la bunica lui câteva clipe lungi.

— Bineînțeles că da, răspunse el.

— Încă un lucru, adăugă ea. Chiar înainte ca Dumnezeu să-l ia la El, bunicul tău mi-a spus că mai nutrește încă o speranță vagă: Carlos să cunoască o femeie potrivită, să se îndrăgostească și să decidă singur că vrea de la viață o soție și o familie. Mi-a spus că se roagă pentru asta. Eu, una, mă rog în fiecare noapte. Vrei să te rogi și tu?

Fernando încuviință. Din cine știe ce motiv, se temu să vorbească, pentru ca vocea să nu-i trădeze emoțiile.

XV

UNU

Aeroportul Național Ronald Reagan Washington
Arlington, Virginia

01:25, 10 iunie 2005

În timp ce avionul încetinea pregătindu-se de aterizare, Castillo apăsă o tastă de apelare rapidă de pe telefonul mobil.

I se răspunse la al doilea apel.

— Trei-zero-șase, rosti o voce de bărbat.

Erau ultimele trei cifre ale numărului format automat de telefonul mobil al lui Castillo. Era numărul agentului serviciului secret, însărcinat cu paza personală a secretarului de stat Hall.

Dacă forma cineva numărul din greșeală – sau dacă acel cineva „pescuia" numere interesante – un astfel de răspuns nu trăda mai nimic.

— Cu domnul Isaacson, vă rog, zise Castillo.

— Bun venit în capitala patriei noastre, Don Juan, răspunse Isaacson în persoană.

— Tocmai am aterizat la Reagan, Joel. Ai trimis pe cineva să ne aștepte, nu?

— Greșit.

— De ce nu?

— Te voi întâmpina eu însumi la Butler Aviation, către care presupun că turnul de control te îndrumă chiar acum.

În cealaltă ureche, Castillo tocmai auzi ordinul turnului de control ca avionul să se îndrepte spre aleea de acces B, la stânga Butler Aviation.

— Cărui fapt datorez această onoare? întrebă Castillo.

— Mă simțeam plin de generozitate, răspunse Isaacson, după care adăugă: Frumos avion ai, Don Juan!

„Dacă poate vedea avionul, ar trebui să-l văd și eu pe el".

Castillo privi pe geam și îl văzu pe Joel Isaacson sprijinindu-se de portiera unui Yukon negru parcat în fața instalației de alimentare cu combustibil de la Butler Aviation.

„Se presupune că pe pista de acces nu e voie să intri cu alte vehicule în afara celor de intervenție.

Dar mai presupun că, dacă ai un rang înalt în serviciul secret, îți poți parca mașina cam oriunde vrei.

Iar Joel nu a auzit decât că aduc cu mine o stație radio specială. Nu știe cât e de mare sau de grea și doar n-avea de gând să mă ajute să car un echipament greu de la Butler către locul unde ar fi trebuit să parcheze mașina”.

•

— Joel, el este sergentul Alex Dumbrowski, zise Castillo după ce se dădură jos din avion. Sergent, el e domnul Isaacson din cadrul serviciului secret. Este însărcinat cu securitatea secretarului Hall.

Cei doi bărbați dădură din cap și își strânseră mâinile, fără a scoate nicio vorbă.

— Unde e stația radio? întrebă Isaacson.

Sergentul Dumbrowski arătă înspre valiza imensă.

— Asta-i tot? se miră Isaacson.

Sergentul dădu din cap.

În acea clipă apărură niște oameni de la serviciul de întreținere al aeroportului, ducând cu ei un furtun de alimentare cu combustibil. Fernando Lopez se dădu și el jos din avion.

— Fernando! îl strigă Castillo și acesta se îndreptă spre el.

Castillo i-l prezentă lui Isaacson ca vărului.

Isaacson îl chemă pe unul dintre oamenii cu furtunul și îi dădu un card de credit.

— Combustibilul și taxele de aterizare vor fi plătite cu asta, zise el.

— Mulțumesc, rosti Castillo.

— Ce mama naibii, doar e în serviciul guvernului. Domnule Lopez, ne poți trimite o factură pentru cursă. În plus, în acest fel nimeni nu va vedea niciun fel de hârtii.

— Tocmai ați făcut din avocații noștri niște oameni fericiți, zise Fernando. Mulțumesc.

Isaacson nu replică, dar se întoarse către sergentul Dumbrowski.

— Când totul e montat, cât de mare e chestia asta? întrebă el. Mă refer la antenă.

Sergentul Dumbrowski arătă cu mâinile dimensiunile antenei întinse.

— Iisuse, atât de mică? se miră Isaacson. Cu toate astea, Charley, dacă montăm chestia asta pe acoperișul VCE se vor naște tot felul de întrebări. Ce zici de Nebraska Avenue?

Dacă VCE însemna „Vechea Clădire Executivă” – aproape orice din Washington părea să fie redus acum la acronime – Nebraska Avenue era o prescurtare verbală pentru „Complexul de pe Nebraska Avenue”, aflat în apropiere de Ward Circle, în nord-vestul Washingtonului. Inițial o instalație a Marinei din al Doilea Război Mondial, complexul cuprindea treizeci și două de clădiri întinse pe o suprafață de treizeci și opt de acri. Acum era sediul central al Departamentului de Securitate Națională. Secretarul Hall avea biroul oficial acolo, deși, din motive practice, cel mai des folosea biroul din VCE, aflată în apropiere de Casa Albă.

Înainte ca Charley să apuce să răspundă, Isaacson puse altă întrebare, de această dată sergentului:

— Cât de depărtată poate fi antena de partea centrală?

— Cam cincisprezece metri, răspunse Dumbrowski.

Era pentru prima dată că sergentul deschidea gura.

— Biroul șefului e la ultimul etaj, îi zise Isaacson lui Charley. Sunt mai puțin de cincisprezece metri până la acoperiș. Și acolo sunt și telefoane securizate. Iar nimeni nu va întreba nimic despre o antenă suplimentară acolo. Are logică ce spun?

— Are multă logică, Joel, răspunse Castillo. Sergentul Dumbrowski va trebui să învețe câțiva oameni de-ai tăi cum să lucreze cu stația – nu e așa de greu – pentru ca ea să fie în funcțiune permanent. Cele mai importante mesaje apar de obicei când operatorul e la toaletă.

— Poți începe cu mine și cu partenerul meu, sergent. Bine?

Dumbrowski dădu din cap, apoi rosti, aproape ezitând:

— Domnule maior?

— Joel, cu cât știu mai puțini oameni de existența acestor stații radio, cu atât vor fi mai puțini cei care și le vor dori, zise Castillo. Bine?

— Deocamdată e foarte bine, Charley. Dar dacă acest echipament este atât de bun precum i-ai spus șefului că e, o să

vreau să discut posibilitatea de a avea și noi câteva astfel de stații.

— Putem discuta mai târziu despre asta, zise Charley. Dar stația asta se va întoarce la Bragg împreună cu Dumbrowski când povestea asta se încheie. De acord?

— De acord.

— Sergentul Dumbrowski va avea nevoie de un loc unde să stea. În apropiere de stație.

— Avem un dormitor lângă biroul șefului. Din câte știu eu, șeful l-a folosit doar de două ori. Îl voi băga pe sergent acolo, iar dacă întreabă șeful îi voi spune că tu ai cerut asta. Bine?

— Ești diabolic, răspunse Castillo.

— Că tot vorbim despre diavol, doi tipi care lucrează pentru o agenție federală oarecare și pe care nu i-am mai văzut de ani de zile ne-au căutat pe mine și pe Tom McGuire – de dragul zilelor de odinioară, evident – și apoi au întrebat dacă nu cumva știm din întâmplare unde l-ar putea găsi pe amicul tău, Kennedy. Nu ne-au întrebat direct. Au încercat de patru ori. Mai întâi cu Tom, apoi cu mine, apoi două ore mai târziu un alt tip a procedat la fel. Sunt convins că nu ne-au crezut deloc atunci când le-am spus că nu știm nimic despre locurile pe unde se învârte Kennedy și că nu știi nici tu.

— Mersi, spuse Castillo.

— Vrei să iei stația radio și pe sergent la Philadelphia, cu noi?

— Cine merge la Philadelphia?

— Șeful. Cred că o face ca să-l împiedice pe primar să o ia razna când comandantul poliției o să-i povestească despre Clopotul Libertății. Vrei să spui că nu știai?

Castillo clătină din cap.

— Când?

— La prima oră a dimineții. Isaacson se uită la ceas. Peste șase ore. Vrea să ajungă devreme acolo.

— Lasă stația radio unde e. Duc una la Philadelphia ca să i-o dau lui Miller. Și oricum o să dispuneți de comunicații securizate, nu?

Isaacson încuviință.

— Păi, dacă asta e tot, Don Juan, îl iau pe sergent cu mine către Nebraska Avenue.

— Aș vrea să încetezi cu Don Juan.

— Știu, rosti Isaacson, zâmbind.

Charley se uită la avion. Aproape terminaseră alimentarea lui și Fernando făcea ultimele verificări.

Charley se urcă în avion și se duse în carlinga piloților.

DOI

Aeroportul Internațional Philadelphia
Philadelphia, Pennsylvania

02:05, 10 iunie 2005

Turnul de control din Philadelphia îi direcționase către hangarul Lease-Aire, așa că maiorul Castillo nu fu defel surprins să vadă, odată intrați acolo, două mașini Ford Crown Victoria, cu luminile de poliție aprinse, și o a treia mașină Victoria fără însemne pe ea.

„Să fie mașina fără însemne a lui Betty?”

Când avionul se opri, sergentul Schneider și maiorul Miller se dădură jos din mașina fără însemne oficiale. Miller era îmbrăcat tot cu hainele ponosite luate din garajul tatălui său și folosite, la sugestia lui Betty, pentru a se întâlni cu polițiștii sub acoperire.

Acest fapt generă un gând neplăcut în mintea lui Castillo: „Iisuse, le-am spus acestor oameni că sunt agent al serviciului secret și asistentul personal al lui Hall și acum mă văd îmbrăcat în uniformă de maior din forțele speciale.”

Trei polițiști se dădură jos din mașinile de poliție. Toți erau îmbrăcați cu geaca de piele a Poliției de Autostradă. Unul dintre ei era un bărbat masiv, cu tresele de locotenent pe epoleți.

„Ah, fratele care îmi va rupe ambele picioare. I-am spus sau l-am lăsat să creadă că sunt în DEA.

La dracu’!”

•

În vreme ce Fernando oprea motoarele, Castillo își dădu jos casca de pe cap, își puse bereta și se duse în cabina pasagerilor. Găsi echipa Delta aranjându-și echipamentele și spuse:

— V-ați hotărât cine rămâne aici și cine mă va însoți acolo unde mă va duce soarta?

Sergentul Seymour Krantz, un bărbat nu cu mult peste înălțimea și greutatea minime cerute de armată, îi zâmbi.

— Am fost cu maiorul Miller în Afghanistan, domnule, așa că, dacă n-aveți nimic împotrivă…

— Te-ai duce oriunde nu e și el, nu?

Krantz chicoti.

— Maiorul Miller și cu mine ne înțelegem destul de bine, domnule.

— A, bine. Voi încerca să aduc un polițist care să stea de pază în avion, apoi îl voi lua pe sergentul Sherman cu noi ca să te ajute la montarea stației radio.

Cei doi dădură din cap și spuseră la unison:

— Da, domnule.

Castillo deschise ușa și coborî din avion.

— De unde naiba ai făcut rost de avionul ăsta? întrebă Miller în loc de salut.

— E al vărului meu Fernando, răspunse Castillo. Bună dimineața, sergent Schneider.

— Bună dimineața, replică ea, evitând să se uite la el, după care îi strânse mâna cu un gest rigid și stângace. El e fratele meu, locotenentul Frank Schneider, de la Poliția de Autostradă.

Locotenentul Schneider stătea cu brațele încrucișate, părând exact opusul unui om prietenos. Ceilalți doi polițiști, amândoi masivi și cu un aspect de duri, stăteau în spatele lui. Unul dintre ei era sergentul care îl condusese mai devreme la aeroport.

„Și mă întrebam cât îți va lua să-i povestești amicului Rupe-picioare aici de față că serviciul secret îmi spune Don Juan?”

— Bună dimineața, rosti Castillo. Sau, mai degrabă, bună miezul nopții.

Locotenentul Schneider nu zâmbi și nici nu întinse mâna.

— Mi-ai spus că ești de la DEA, îl acuză el direct.

— Și tu mi-ai spus că o să-mi rupi ambele picioare, răspunse Castillo. Unei minciuni i se răspunde cu una pe măsură, corect?

— Ce ți-a spus?! exclamă Betty, înmărmurită. Frank, luate-ar naiba!

Castillo îl văzu pe sergentul Krantz, în ciuda înălțimii și greutății sale, cum se chinuie să dea jos imensa lui valiză din avion.

— Nu-ți face griji, sergent, zise Castillo, arătând înspre Krantz, am adus cu mine un asasin expert din forțele speciale care să mă protejeze.

Sergentul din poliția de autostradă pufni în râs.

„Râzi de Rupe-picioare, nu de mine”.

Miller îl recunoscu pe sergentul Krantz.

— Stai să te ajut cu chestia aia, Seymour, zise el, după care se duse repede în ajutorul omului.

Castillo se răsuci și se uită în ochii locotenentului Schneider.

Aceasta zise:

— Comandantul Kellogg le-a spus celor de la Autostrăzi că, în afara altui ordin expres, trebuie să sprijine Biroul Antitero cu orice vor cei de acolo. Inspectorul-șef Kramer mi-a ordonat să mă întâlnesc cu tine și să te întreb ce vrei.

— Ce ți-a mai spus altcineva? se interesă Castillo.

— Știu despre Clopotul Libertății, dacă la asta te referi.

— Și cine altcineva mai știe?

— Comandantul de la Autostrăzi și oamenii de față, răspunse Schneider.

— Aș vrea ca aici să se închidă cercul, locotenente, te rog.

Schneider dădu din cap.

— Deci de ce ai nevoie?

— Am adus o stație radio specială. Vom avea nevoie de un loc unde să o montăm. Și mai am nevoie de cineva care să stea în avion câtă vreme suntem noi în oraș. Și aș vrea să discut cu polițistul sub acoperire…

— Este la Biroul Omucideri din Roundhouse, răspunse Betty Schneider. Dar spune-mi despre stația radio, de ce anume este nevoie?

— De un loc preferabil adăpostit de ploaie, răspunse sergentul Krantz în locul lui Castillo. Iar locul, un acoperiș plat ar fi perfect, trebuie să nu fie departe de corpul de control, de unde antena să poată avea deschidere directă către cer și către satelit.

— Cât de mare este antena asta? întrebă Betty.

Krantz o descrise din câteva gesturi.

— Pe Clădirea 110 există un soi de verandă, zise ea, uitându-se la Castillo. Tu ai văzut-o. Merge?

El încercă să-și aducă aminte Clădirea 110.

— Mda, cred că da.

În acel moment li se alăturară Fernando și sergentul Sherman.

— El e Fernando Lopez, rosti Castillo. Și el e sergentul Sherman, care îl va ajuta pe sergentul Krantz să monteze stația radio. Eu și Fernando suntem veri. Ea e sergent Betty Schneider, fratele ei Frankie...

— *Frank*, îl corectă repede și ferm Schneider.

„Dar am zărit un alt zâmbet pe fața sergentului”.

— *... Locotenentul* Schneider de la Poliția de Autostradă.

Schneider îi strânse mâna lui Fernando. Betty îi zâmbi, părând un pic nedumerită, apoi spuse:

— El e Dick Miller.

— Dick și cu mine ne cunoaștem de ceva vreme, răspunse Fernando.

— Vrei să te odihnești un pic și apoi să iei buletinul meteo și să depui un plan de zbor înapoi către Bragg?

— Aș prefera să merg cu tine, răspunse Fernando. E vreo problemă?

Castillo se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Nu. De ce nu?

— Bine, replică Fernando.

— În regulă, deci acum trebuie să-i ducem pe sergenți și stația radio până la arsenal, zise Castillo. Iar eu, Fernando și Dick mergem la Roundhouse. Ai spus Biroul Omucideri? Ce caută acolo polițistul sub acoperire?

— Vă duc eu pe tine, pe maiorul Miller și pe domnul Lopez..., zise locotenentul Schneider.

— Nu, i-o reteză imediat Betty. Sergenții și stația radio merg la arsenal cu mașinile de poliție. Îi duc eu pe maiorul Castillo, pe maiorul Miller și pe domnul Lopez la Roundhouse.

— Mulțumesc mult, sergent Schneider, dar nu mă tem chiar așa de tare de el, zise Castillo.

— Ar fi bine să te temi, nemernicule! explodă locotenentul Schneider.

Betty nu era deloc amuzată. Era preocupată de rezolvarea problemelor.

— Locotenentul Schneider va sta aici până ce aducem câțiva polițiști în uniformă la bordul avionului, zise ea. Se pricepe la treaba asta mai bine ca oricine. Apoi ne va ajunge din urmă la sediul Biroului Omucideri. Cealaltă mașină de poliție îi va duce

pe sergenți și stația radio la arsenal. O să sun înainte ca să le aranjez intrarea. Iar mașina va rămâne acolo pentru eventualitatea că vom avea nevoie de un mijloc de transport. Dacă te deranjează aranjamentul, Frank, sună-l pe șeful Kramer. E la Omucideri.

Locotenentul Schneider păru pe moment că vrea să comenteze, însă în cele din urmă se mulțumi să se răsucească pe călcâie fără să scoată vreo vorbă și se duse la mașină.

„Asta înseamnă aproape sigur că inspectorul-șef Kramer i-a spus că operațiunea e condusă de Betty și că el va primi ordine de la ea."

Betty le făcu semn celorlalți să se urce în mașina fără însemne oficiale.

Castillo se urcă alături de ea.

Privirile li se întâlniră câteva clipe pentru prima dată.

— De ce ești în uniforma asta? întrebă Betty.

— În Fortul Bragg avea sens să o port, zise el, după care adăugă: Nu pari surprinsă.

— Am auzit eu ceva în casa lui Dick – că ești ofițer de armată, dar în același timp agent al serviciul secret și asistentul personal al secretarului de stat pentru securitatea națională.

— Mda.

— Și cum știi cine ești în fiecare clipă?

— Uneori este dificil.

— A, am uitat că mai ești și șeful diviziei de catering de la… cum ai spus?… Rig Service?

— Rig Service, confirmă el. Uneori spun că pilotez elicoptere pentru ei.

— Există o asemenea companie?

— Mda, există, răspunse Fernando de pe bancheta din spate. Și printre alte lucruri pe care le fac pentru gringo atunci când sună careva ca să îl verifice este să spun că este chiar ceea ce spune el că este.

— „Gringo"? se minună ea.

— E doar o poreclă, explică Fernando, și Betty știu că o spusese zâmbind, chiar dacă în interiorul mașinii era întuneric. Ești bine-venită să o folosești și tu.

— Mersi. Dar de unde știi ce le spune el oamenilor?

— Uneori chestia asta e tare dificilă, explică Fernando, chicotind.

Vru să mai spună ceva, dar văzu că Betty își scosese telefonul mobil și apăsase o tastă de apelare rapidă.

— Sergent Schneider aici, domnule, zise ea o clipă mai târziu. Tocmai l-am luat pe domnul Castillo de la aeroport și ne îndreptăm spre Roundhouse. Am trimis una din mașinile de patrulă la arsenal. Domnul Castillo a adus cu el un soi de stație radio specială – și un tip care să o monteze și să o opereze. Antena trebuie să stea undeva unde poate fi îndreptată către satelit. Vă deranjează?

— Orice are nevoie, Schneider, se auzi, slabă, dar clară, vocea inspectorului-șef Dutch Kramer. Vrei să sun acolo și să aranjez lucrurile?

— Probabil că este o idee bună, domnule.

— Bine, s-a făcut. Ne vedem în câteva minute.

Un paznic le făcu semn să treacă prin poarta de acces în aeroport.

Betty întinse mâna și porni luminile și sirena, apoi călcă tare pedala de accelerație, după care întoarse capul.

— Ce spuneai, domnule Lopez?

— Spune-mi Fernando, te rog, replică el. Mă întrebam de ce fratele tău vrea să-i rupă picioarele lui gringo.

— Iisuse Hristoase! exclamă Castillo.

Privirea lui se întâlni iarăși câteva fracțiuni de secundă cu cea a lui Betty și ea clătină din cap.

Charley i se adresă lui Dick:

— *Eu* mă întreb însă ce ai aflat de la polițistul sub acoperire. Putem vorbi despre asta, Dick?

— Charley, să știi că și eu mă întreb ce ai făcut ca să-l superi pe fratele lui Betty, dar pe lângă asta cred că ar fi mai bine să aștepți și să afli direct de la polițist. E destul de ciudat.

— Spune-mi ce crezi că o să pricep, insistă Charley.

— Bine. Nimic din ce o să-ți spun nu s-a confirmat. Dar cred că există o mare probabilitate ca tipii care au furat avionul să fi fost aici, în Philadelphia, ca vizitatori din Somalia.

— Te referi la tipii care chiar au furat avionul sau la cei care au venit cu ideea?

— Poate sunt aceiași. Așa cum spune Britton…

— Britton este polițistul sub acoperire?

— Da. Când aceste personaje au apărut la moscheea lui Britton, el a raportat incidentul mai sus. Inspectorul-șef Kramer

l-a transmis FBI-ului. Numele date de cei doi la moschee nu însemnau nimic pentru FBI, așa că Kramer a ordonat fotografierea lor la moschee. FBI-ul i-a descoperit în baza lor de date și a spus că se aflau legal în țară, că sunt piloți ai Air Yemen și că au venit aici pentru niște cursuri de pilotaj… undeva în Oklahoma.

— Probabil la școala mea, zise Castillo.

— Cum?

— Când am plecat după absolvire – îți amintești, Fernando? – din motive care acum par mai degrabă idioate, m-am dus la Spartan – Școala Spartan de Aviație; e veche de când lumea și mi-am luat licența de pilot de avioane de transport. Ăștia instruiesc piloți din întreaga lume, de la linii aeriene mici, care nu dispun de facilități proprii de instruire. Este în Tulsa.

— Bine, rosti Miller. Se potrivește. Același Britton mai spune că întreaga comunitate LAA știe de scoaterea din circuit a Clopotului Libertății.

— LAA, Dick? întrebă Fernando.

— O prescurtare a poliției pentru „lunatici afro-americani”, răspunse Miller. Sunt definiți ca afro-americani – și chiar câțiva albi, dacă puteți să credeți – citez, musulmani, închei citatul, care nu fac parte din comunitatea islamică tradițională și care din întâmplare sunt negri.

— Nu cred că înțeleg, mărturisi Fernando.

— Nici eu, zise Miller. De-asta vreau ca Charley să audă toate astea chiar de la Britton. Nu am chef să spun sau să sugerez ceva ce n-are sens.

— Dar avem numele – și fotografiile, spuneai tu – acestor oameni? întrebă Castillo.

— Fotografii, probabil, răspunse Betty Schneider. Avem tendința de a ne agăța de fotografii. Nu mi-a trecut prin minte să le cer. Dar nu avem nume.

— De ce?

— FBI-ul nu le-a dat șefului Kramer, iar când povestea asta a apărut pe tapet, șeful a spus că dacă sună acolo probabil va da doar de ofițerul de serviciu care avea să-l amâne până dimineața, când urmează să vină la lucru agentul responsabil de caz, așa că s-a luat decizia să te așteptăm.

— Iisuse Hristoase! exclamă Castillo. Spuneai că polițistul sub acoperire Britton e la Biroul Omucideri. Despre ce e vorba aici, Betty?

— Ce-ar fi să revenim la „sergent Schneider”? replică ea.

— Adică până se termină povestea asta?

— Nu, nu asta am vrut să spun, replică ea. Detectivul Britton se află la Biroul Omucideri pentru că l-am arestat – pe Ali Abd Ar-Raziq – pentru a fi interogat în legătură cu o crimă.

— Te referi la polițistul sub acoperire? întrebă Fernando.

— Mda. Lunaticilor le place să știe permanent unde sunt frații lor și ce fac. Așa că atunci când trebuie neapărat să discutăm cu oamenii noștri de acolo – mai des de fapt atunci când ei trebuie să discute cu noi – îi arestăm, împreună cu alte personaje interlope.

— Iisuse Hristoase! Nu m-ar deranja deloc să iau la întrebări un agent FBI în calitatea mea de agent al serviciului secret, dar nu pot intra într-un birou FBI în uniformă de militar! M-ar închide acolo până ce…

Castillo izbi cu pumnul în bordul mașinii.

— Avem nevoie de numele alea blestemate! zise el, în mod clar extrem de frustrat.

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Și nu am niciun fel de date sau locații, continuă el peste câteva clipe. Când s-a întâmplat chestia asta, Betty?

— Va trebui să caut, domnule Castillo, zise ea. Și nu pot face asta până ce nu ajungem la Omucideri sau nu plecăm spre arsenal.

— „Domnule Castillo”? o imită el.

— Mda. Ești „domnul Castillo” și eu sunt „sergent Schneider”. Bine?

— Cum spui tu, sergent Schneider.

— Ajungem la Roundhouse în câteva minute, domnule Castillo, reluă ea. Ne vom ocupa atunci de problemă.

TREI

Biroul Omucideri
Clădirea administrativă a Poliției

Intersecția străzilor 8 și Race
Philadelphia, Pennsylvania

02:25, 10 iunie 2005

Pe chipul inspectorului-șef Dutch Kramer se citi clar confuzia când îl văzu pe maiorul Castillo îmbrăcat în uniformă militară.

— Ce e cu uniforma asta? întrebă Kramer.

— Nu am ieșit niciodată cu adevărat din cadrul fortăreței, domnule, răspunse Castillo. Am fost alocat serviciului secret.

— Și de ce o porți acum?

— Tocmai vin de la fortăreață. Majoritatea celor de acolo cred că serviciul secret înseamnă o gașcă de pupători de dosuri.

— Și au dreptate. Nu sunt la fel de răi ca FBI-ul, dar cred că rah…

Kramer își aminti în acea clipă că gentlemanii nu rostesc expresii precum „rahatul nu pute” în prezența doamnelor, iar Betty Schneider era o reprezentantă de frunte a sexului frumos și o polițistă pe cinste.

— Schneider ți-a spus cu ce a venit Britton? întrebă el, schimbând subiectul.

— Cred că e o poveste bună, domnule. Va trebui să o verificăm, dar dacă tipii ăia doi de la moscheea lui Britton s-au dus la școala de pilotaj din Oklahoma, probabil că s-au dus, de fapt, la școala Spartan din Tulsa. Știu că la Spartan se țin cursuri pentru avioane 727.

— De unde știi asta?

— Am fost și eu acolo, mărturisi Castillo. Dar nu putem verifica nimic fără numele lor. Cum rămâne cu fotografiile? Le mai aveți?

— L-am pus pe unul din oamenii mei să caute prin dosare. Le-a adus aici.

— Dar fără nume?

În loc de răspuns, Kramer clătină din cap și împinse un dosar peste birou – de fapt, peste biroul comandantului Biroului Omucideri – către Castillo. Pe dosar scria MUSULMANI NECUNOSCUȚI 1 & 2.

În dosar se găseau mai multe fotografii. Unele îi prezentau pe cei doi îmbrăcați cu straie musulmane și pălării negre mari – genul de acoperământ pentru cap preferat de molahi,

conducătorii spirituali musulmani. De sub robă se vedeau însă manșeta unor pantaloni ultramoderni și niște pantofi de lux. Cei doi intrau și ieșeau dintr-o clădire pe care Castillo o socoti a fi moscheea unde Britton își ducea viața de polițist sub acoperire.

Indivizii aveau chipuri inteligente, iar în câteva fotografii – unele dintre cele din dosar erau instantanee mărite ale fețelor lor – zâmbeau.

„Ăștia să fie tipii?

Cum naiba poate cineva să plănuiască cu atâta calm să se prăbușească cu un avion?”

Se uită la inspectorul-șef Kramer.

— Avem nevoie de numele lor, zise el.

— Păi, trebuie să le aibă FBI-ul. Dacă sun acolo, ofițerul de serviciu o să mă amâne și nu putem să-i spunem de ce avem nevoie de aceste nume. Sau putem?

— Îmi puteți da numărul de telefon? ceru Castillo. O să încerc eu. Dacă nu merge, mă voi gândi la altceva.

•

— FBI.

— Sunteți ofițerul de serviciu?

— Cine întreabă, vă rog?

— Mă numesc Castillo. Sunt de la serviciul secret. Sunteți ofițerul de serviciu?

— Am nevoie de mai multe informații, domnule Castillo.

— Bine. Scrieți pe ceva. Castillo, pe litere: Charley-Alfa-Sierra-Tango-India-Lima-Lima-Oscar. Inițiale: Charley-Golf. Agent special supraveghetor. Misiune, serviciul secret, Washington. Număr de telefon de verificare…

În vreme ce rostea numărul, o observă pe Betty uitându-se la el, dar când se uită înspre ea, Betty își mută privirea în altă parte.

— … vă aștept până verificați, încheie Charley.

Verificarea dură patru minute, timp în care sergentul Betty Schneider se uită la orice altceva din încăpere în afară de C.G. Castillo.

— Cu ce vă pot ajuta, agent Castillo?

— Pe data sau în jurul datei de 12 decembrie 2004, inspectorul-șef Kramer de la Biroul Antitero din cadrul Departamentului de Poliție Philadelphia v-a dat niște fotografii efectuate în cursul supravegherii a doi musulmani considerați

suspecți. I-ați verificat, i-ați identificat și i-ați spus șefului Kramer că sunt în regulă. Din întâmplare, șeful Kramer nu a reținut numele peste care ați dat în cursul verificării acestor oameni. El și cu mine avem nevoie de aceste nume, chiar acum.

— Presupun că sunt clasificate la „Antitero”. Dacă i-am verificat pe acești oameni, sunt sigur că numele lor sunt în dosar.

— Mi le puteți da, vă rog?

— Voi înregistra acest apel telefonic și voi pune înregistrarea pe biroul șefului de la Antiterorism ca el s-o vadă imediat ce va veni la lucru de dimineață.

— Dar am nevoie de aceste nume acum, nu dimineață. Dacă nu puteți accesa dosarul, ce-ar fi să-l sunați pe acest domn și să-i spuneți să vină la birou?

— Păi, presupun că pot face asta, dar nu sunt sigur că va dori…

— Sunați-l, îl întrerupse Castillo. Vă rog. Rămân pe fir.

•

— Agent Castillo? Mai sunteți acolo?

— Da.

— Îl am la telefon pe agentul special Lutherberg. Vrea să știe despre ce e vorba.

— E vorba de serviciul secret care are nevoie de numele a două persoane verificate și identificate de voi.

— Asta nu ne spune prea mult, nu?

— Asta-i tot ce vă pot spune.

— Așteptați.

•

— Agent Castillo?

— Sunt încă aici.

— Agentul special Lutherberg a spus că va discuta cu cea mai mare plăcere cu dumneavoastră la prima oră mâine-dimineață dacă vreți să veniți la el la birou.

— Cu alte cuvinte, nu are de gând să-mi dea acum informațiile de care am nevoie?

— Va discuta cu plăcere despre asta la el în birou de dimineață.

— Aș vrea să-i las un mesaj – care este valabil și pentru dumneavoastră – dacă se poate.

— Cu siguranță.

— Lua-v-ar dracu', birocrați împuțiți ce sunteți! Voi face tot ce pot ca să vă termin, pe dumneata, pe agentul dumitale special și pe agentul care gestionează latrina voastră. Ar fi înțelept din partea dumitale să livrezi acest mesaj *și* să scoți de unde știi informațiile de care am nevoie, pentru că va suna peste puțin timp cineva care *are puterea* de a vă băga în priza de înaltă tensiune.

Trânti receptorul în furcă.

— Câteodată au darul de a pune la încercare răbdarea omului, nu? zise cu nevinovăție șeful Kramer.

Charley își scoase telefonul mobil și apăsă o tastă de apelare rapidă.

I se răspunse la al doilea apel.

— Trei-zero-șase.

— Charley Castillo. Trebuie să vorbesc imediat cu Joel Isaacson.

— Așteptați.

Dură trei minute.

— Isaacson.

— Joel, aici Charley.

— Știam eu că n-o să apuc să dorm deloc. Ce s-a întâmplat, Don Juan?

— Cred că sunt șanse mari să avem identitatea celor care au furat avionul 727, începu Charley, după care-i explică și de ce, și îi relată detaliile conversației sale telefonice cu ofițerul de serviciu de la oficiul din Philadelphia al FBI.

— Măi să fie, dar chiar folosim expresii triviale când suntem iritați, nu? zise Isaacson.

— Triviale e prea puțin spus, nenorociții dracului! Poți face ceva în privința nemernicilor ăstora, Joel?

— Cred că da. Da. Unde ești?

— Biroul Omucideri din cadrul Departamentului de Poliție din Philadelphia. Dar sună-mă pe mobil.

— Au și un aparat fax acolo unde ești?

Charley se uită la sergentul Betty Schneider.

— Am nevoie de un număr de fax, zise el.

Ea plecă din birou și se întoarse în mai puțin de un minut cu numărul scris pe o foaie de hârtie. Castillo îi dădu numărul lui Isaacson.

— Ai primit ceva la Mayflower, zise Isaacson, cu mențiunea „Rugăm livrare imediată”. Omul meu care stă în apartamentul tău l-a trimis în Nebraska Avenue, crezând că sunt încă acolo. Omul de acolo mi l-a citit la telefon. Așa că o să-i sun și o să-i pun să ți-l trimită.

— Ce dracu’ mai vrea și faxul ăsta?

— Nu știu; nu vreau să știu. Probabil că e o eroare.

— Iisuse Hristoase, Joel!

„De fapt vrea să spună că e convins că e de la Kennedy. Mă întreb despre ce dracu’ e vorba”.

— Te anunț imediat ce văd ce pot să rezolv cu FBI-ul, zise Isaacson. Ai făcut treabă bună, Don Juan.

Închise.

— Șeful tău? întrebă Kramer.

— Un agent al serviciului secret de mare greutate. Un tip bun.

— Crezi că va reuși să rezolve ceva?

— Dacă el nu poate, atunci nu poate nimeni. Dar a lupta contra FBI-ului e ca și cum ai da cu pumnii într-o pernă.

— Îhî, fu Kramer de acord.

— Acum pot să vorbesc cu omul vostru sub acoperire?

Kramer se ridică de la birou și îi făcu semn lui Castillo să-l urmeze.

Abia se prezentară, când în cameră intră Betty Schneider.

— A venit faxul, domnule Castillo, zise ea, dându-i hârtia. Este adresat cuiva pe care îl cheamă Gossinger, dar bănuiesc că e pentru dumneata.

Castillo luă faxul și îl citi:

A Φαξ...<<
Φρομ: Ροβερτο Βονδιεμο
Ρεσιδεντ Γ.∴<<ενεραλ Μαναγερ
Γρανδε Χοζυμελ Βεαχη & Γολφ Ρεσορτ
Χοζυμελ, Μεξιχο

Βοσσ

Βοσσσσ

Φορ: SEÑOR KARL W. GOSSINGER
HOTEL MAYFLOWER
WASHINGTON, D.C.

VĂ RUGĂM LIVRARE IMEDIATĂ DUPĂ PRIMIRE

DRAGUL MEU DOMN GOSSINGER:

PRIN ACEASTA VĂ CONFIRMĂM REZERVAREA PENTRU PACHETUL DE PATRU ZILE ALL INCLUSIVE PENTRU GOLF ȘI SCUFUNDĂRI (PENTRU DOUĂ PERSOANE) ÎNCEPÂND DIN 10 IUNIE 2005.

VĂ AȘTEPTĂM CU NERĂBDARE PE DUMNEAVOASTRĂ ȘI PE OASPETELE DUMNEAVOASTRĂ ÎN STAȚIUNEA GRANDE COZUMEL, UNDE SUNTEM SIGURI CĂ VEȚI GĂSI TOT CE AVEȚI NEVOIE, ȘI VĂ MULȚUMIM CĂ NE-AȚI ALES.

DIN NEFERICIRE, SE PARE CĂ EXISTĂ O MICĂ PROBLEMĂ CU CARDUL DUMNEAVOASTRĂ DE CREDIT AMERICAN EXPRESS. DATA A EXPIRAT ȘI AVEM NEVOIE DE O ACTUALIZARE. TREBUIE SĂ VĂ ROG SĂ MĂ SUNAȚI CÂND VĂ CONVINE MAI REPEDE CA SĂ REZOLVĂM ACEASTĂ CHESTIUNE. NUMĂRUL MEU PRIVAT ESTE 52-00-01 456-777.

SPER SĂ VĂ AUD ÎN CEL MAI SCURT TIMP.

TOATE URĂRILE DE BINE

ROBERTO DONDIEMO

„Roberto Dondiemo, pe naiba!”

— E pentru mine. Mulțumesc foarte mult, sergent Schneider, zise Castillo.

— Cândva, când veți avea timp, poate îmi povestiți despre domnul Gossinger.

— Mi-ar plăcea. Îmi voi face timp, promise Castillo, după care se întoarse spre detectivul Britton. Mă întorc imediat, detectiv Britton. Trebuie să rezolv chestia asta.

— Desigur, răspunse Britton.

Se duse la Fernando, care discuta – în spaniolă – cu un detectiv de la Biroul Omucideri, îi dădu faxul și spuse, tot în spaniolă:

— Sper că ți-ai adus cu tine hărțile pentru aeroportul Cozumel International.

— Ce dracu' e și asta? întrebă Fernando, în engleză, în vreme ce Castillo formă un număr pe telefonul mobil.

— Spuneai că vrei să mergi la scufundări în Cozumel, îi explică Castillo.

— Ce?

Legătura se stabili mult mai repede decât crezuse Castillo.

— Roberto Dondiemo.

— Măi să fie, cu siguranță că vorbiți o engleză fără pic de accent, señor Dondiemo.

— Mulțumesc. Aș putea spune același lucru despre dumneavoastră, Herr Gossinger. Nu aud nici urmă de germană.

— Să sper cumva că ați rezolvat deja problema cardului meu American Express?

— Chiar așa. Categoric. A fost... care e cuvântul?... o *eroare* oarecare. Să înțeleg că ne veți face în curând plăcerea de a vizita stațiunea?

— Cu siguranță aș veni dacă aș fi sigur că găsesc ceea ce caut.

— Am o idee clară unde puteți găsi ceea ce căutați, domnule Gossinger. Aș putea spune că sunt aproape sigur că pot localiza ce căutați.

— Și presupun că nu vreți să-mi spuneți acum?

— Cred că ar trebui să veniți până aici, domnule Gossinger. Una e să spui și alta să vezi cu propriii ochi, cum se spune.

— Probabil că voi veni. Dar dacă o fac, suita mea va fi mai numeroasă decât am planificat înainte.

— De ce simt că trebuie să fiu îngrijorat?

— Nu ar trebui. Unul din însoțitori va fi vărul meu, iar ceilalți doi vor fi soldați aflați într-un fel de permisie.

— Și presupun că niciunul dintre ei nu a auzit de mine?

— Niciunul nu a auzit de dumneavoastră...

— Nu știu de ce naiba am încredere în dumneavoastră, domnule Gossinger. Poate din pricina chipului ăluia de băiețel cuminte pe care îl aveți.

— Dar aveți, nu?

— Împotriva oricărei logici.

— Spuneți-mi, hotelul are cumva un acoperiș plat?

— Da. Are vreo importanță?

— Și camerele pe care mi le-ați rezervat sunt cumva la ultimul etaj?

— Nu. Ca să fiu sincer, puteți ieși direct pe plajă din dormitor. V-am rezervat locuri în apartamentul Jack Nicklaus. Vă convine?

— Sunteți foarte amabil, dar am prefera să stăm la ultimul etaj, ca să avem o priveliște mulțumitoare asupra plajei și oceanului. Va fi o problemă?

— Deloc. Sunteți printre prieteni aici, dintre care unul se întâmplă să dețină acest hotel. Dorința dumneavoastră reprezintă un ordin pentru noi.

„Iisuse, vrea să-mi spună că Pevsner e acolo?”

— Ce drăguț!

— Tocmai voiam să sugerez că probabil cea mai bună cale de a ajunge aici este prin Miami.

— Am avionul meu.

— Ce fel de avion?

— Un Lear 45X. Nu va fi nicio problemă să ajung acolo. Dar întotdeauna îmi fac probleme să nu fiu întârziat la vamă.

— Nu vă faceți griji din pricina vămii. Când credeți că vom avea plăcerea de a vă revedea?

— Voi suna din nou când voi ști.

— Vă voi aștepta telefonul, domnule Gossinger.

Când puse telefonul înapoi în buzunar, Castillo văzu că Betty Schneider și Fernando se uitau la el. Ea ținea un telefon în mână, cu palma acoperind microfonul.

— E pentru agentul special supraveghetor Castillo de la serviciul secret, zise ea. Nu a vrut să-și dea numele.

El dădu din cap și luă telefonul.

— Castillo.

— S-a întâmplat ceva cu mobilul tău, Charley? întrebă secretarul de stat Hall.

— Domnule, vorbeam cu… noul meu prieten din Viena.

— Ce ți-a spus?

— Vrea să mă duc în Cozumel.

— E în Cozumel?

„Și nu vrea ca FBI-ul – mai exact nimeni, dar mai ales FBI-ul – să afle asta.

Dar Hall are dreptul să știe”.

— Da, domnule. Și mai spune că e sigur că știe unde se găsește ce căutăm noi.

— Dar nu vrea să-ți spună unde? Și vrea să te duci în Cozumel?

— Nu, domnule, nu vrea să-mi spună. Și da, domnule, vrea să mă duc în Cozumel.

— Nu ți-a spus de ce?

— Nu, domnule. Cred că ar fi mai bine să mă duc, domnule.

— Și cum rămâne cu generalul McNab?

— După ce mă văd cu generalul McNab, domnule, și presupunând că nu apare nimic nou care să înfunde varianta Cozumel.

— E o alegere nefericită de cuvinte, Charley.

— Scuze, domnule.

Castillo avu impresia că îl aude pe secretarul de stat respirând cu greutate.

— Charley, zise Hall, când am spus că vreau să mă ții la curent am vorbit serios.

— Da, domnule. Înțeleg. O voi face, domnule.

— Nu mi-ai spus despre problema cu FBI-ul, rosti sec Hall. Trebuia să aflu asta de la Joel?

— Mi-am zis că e mai bine să văd mai întâi ce poate rezolva Joel, domnule. Nu am vrut să vă deranjez.

— Să mă deranjezi? Iisuse Hristoase, Charley, nu mai avem prea mult timp la dispoziție!

— Înțeleg, domnule.

— Nu sunt convins de asta. Mâine-dimineață – în dimineața *asta*, la nouă și jumătate când mă voi vedea cu primarul, va trebui să-i spun totul.

— Domnule, credeam că avem timp până la patru și ceva după-amiază.

— Președintele mi-a spus să-l informez pe primar în această dimineață. Mi-a zis că primarul are dreptul să știe. Ceea ce înseamnă că va trebui să-l rog – mai exact să-l implor – pe primar să-mi acorde ceva timp înainte de a apăsa pe sirena de panică. Și aș vrea să-i pot spune ceva mai mult decât că suntem în căutarea avionului și că sperăm să îl găsim.

— Iisuse!

— Cum am mai zis, nu mai avem timp, rosti Hall. Te-am sunat însă din alt motiv: Când Joel a venit la mine cu povestea pățaniei tale legate de intransigența stupidă a celor de la FBI, crezându-te pe cuvânt, l-am dat jos din pat pe Mark Schmidt. După ce a aflat ce s-a întâmplat, Schmidt a părut la fel de furios ca și tine. Mi-a spus că se va ocupa personal de problemă. Ar trebui să fii căutat de agentul responsabil de zona Philadelphia din clipă în clipă. Dacă nu te sună în următorul sfert de oră, sună-mă tu pe mine.

— Da, domnule.

— Sună-mă peste cincisprezece minute, indiferent dacă te sună sau nu.

— Da, domnule.

PATRU

În următoarele cincisprezece minute, Castillo stătu pe un scaun în camera de interogatorii numărul 3. Sergentul Betty Schneider ședea la masă alături de detectivul Jack Britton. Inspectorul-șef Dutch Kramer și Dick Miller se sprijineau de perete, în vreme ce toți trei – dar cel mai mult Castillo – încercau să smulgă de la Britton orice informație care să umple golurile existente. Britton înțelesese ce anume i se cerea și de ce, așa că scoase la iveală tot felul de informații ezoterice despre moschee și musulmanii de acolo. Niciuna dintre acestea nu părea utilă, deși Castillo găsea fascinant ceea ce povestea Britton.

Castillo se tot uita la ceas. Când trecură cele cincisprezece minute, decise să mai aștepte un minut înainte de a-l suna pe secretarul Hall și a-i spune că nu fusese căutat de nimeni de la FBI.

Ajunse chiar să urmărească secundarul apropiindu-se de cifra doisprezece când se deschise ușa încăperii.

— Șefule, zise unul dintre detectivii biroului, a venit un tip de la FBI care îl caută pe un agent al serviciului secret pe nume Castillo.

Kramer se uită la Castillo, care se strâmbă și apoi îi făcu semn detectivului să-l aducă pe individ în încăpere.

O clipă mai târziu se ivi un bărbat de vârstă mijlocie, corpolent, care avea pe buzunarul de la cămașă o legitimație plastifiată cu literele FBI tipărite mari pe ea. Era impecabil îmbrăcat, dar avea nevoie de un bărbierit.

Individul privi în jurul lui, examinându-i cu atenție pe toți cei de acolo.

— Vă salut, domnule inspector-șef, rosti el, zâmbindu-i lui Kramer.

Kramer dădu din cap.

— Îl caut pe un om al serviciului secret, agentul special Castillo. Mi s-a spus că e aici.

Kramer arătă înspre Castillo.

— Vă numiți Castillo? întrebă omul.

Era evident că nu se așteptase să vadă un agent al serviciului secret îmbrăcat în uniformă de ofițer de armată.

— Da, eu sunt, răspunse Castillo. Dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt Alexander Stuart, de la oficiul FBI din Philadelphia.

— Imediat, domnule Stuart, zise Castillo, scoțându-și telefonul mobil și apăsând o tastă de apelare rapidă.

— Aici Castillo, domnule secretar de stat. Tocmai a intrat omul de la FBI…

Nu am avut ocazia să discut cu el, domnule secretar…

Da, domnule secretar, revin imediat ce voi discuta cu el.

Își puse telefonul înapoi în buzunar și se uită la Stuart.

— Domnule Castillo, se pare că a existat un soi de neînțelegere, zise Stuart.

— Niciun fel de neînțelegere. Aveam nevoie de niște informații și aveam nevoie de ele chiar în acel moment. Ofițerul de serviciu nu a vrut sau nu a putut să mi le dea și omul vostru de la Antitero mi-a spus să discut cu el când vine la birou, de dimineață. Nu puteam aștepta atât, așa că am sunat la Washington.

— Se pare că nici unuia din agenții mei nu li s-a explicat cât este de importantă această chestiune, replică Stuart. Despre ce e vorba?

— Este vorba de faptul că am cerut niște informații și oamenii dumneavoastră n-au vrut să mi le dea. Am nevoie de acele nume, domnule Stuart, și am nevoie de ele acum.

— Agentul special Lutherberg, cel care conduce secția Antitero, se îndreaptă chiar acum spre birou. Dacă nu cumva a ajuns deja acolo. Voi face rost în foarte scurt timp de acele nume.

Castillo mormăi ceva în barbă.

— Mai am nevoie de ajutor din partea FBI, zise el.

— Și anume?

— Imediat ce primesc numele, vreau să le verific – chiar acum – cu lista cursanților de la școala Spartan de aviație din Tulsa, Oklahoma. Trebuie să aflu (a) dacă cei doi erau cursanți în perioada în care inspectorul-șef Kramer v-a dat fotografiile lor și (b) dacă erau cursanți la Spartan și ce fel de cursuri urmau; mai precis, dacă au fost instruiți să piloteze avioane Boeing 727.

— A, deci despre asta e vorba! Avionul ăla care a dispărut în Africa.

Castillo ignoră remarca.

— Și acum, puteți intra direct în legătură cu colegii dumneavoastră din Tulsa, ca să le trimiteți pozele și numele prin rețeaua internă și să le cereți să le compare cu datele de la Spartan sau trebuie să fac acest lucru prin intermediul Washingtonului?

— Bineînțeles că îi pot contacta direct, zise Stuart.

— V-aș ofensa dacă v-aș sugera să-l contactați pe ofițerul de serviciu și să începeți treaba chiar acum?

Stuart se uită la el.

— Nu mă ofensați, domnule Castillo, răspunse el. Dar limbajul folosit față de ofițerul meu de serviciu mă ofensează. De fapt, mă jignește chiar foarte tare. Știți că înregistrăm toate apelurile primite după încheierea programului oficial de lucru?

— Nu credeam că așa ceva e legal dacă cealaltă parte nu este avertizată că i se înregistrează apelul, răspunse Castillo. Dar dacă aveți înregistrarea convorbirii mele cu ofițerul dumneavoastră de serviciu, ce-ar fi să o trimiteți – *întreaga conversație*, *nu doar partea cu limbajul neadecvat folosit de mine* – directorului Schmidt?

Stuart încercă să-l sfideze pe Castillo cu privirea, fără a reuși însă, după care privi în altă parte, către inspectorul-șef Kramer.

— E vreun telefon pe care să-l pot folosi? întrebă el.

— Schneider, rosti scurt Kramer.

Sergentul Schneider se strecură de la masă, dezvelindu-și fără să vrea partea de sus a coapselor.

— Pe aici, domnule Stuart, zise ea.

După ce ușa se închise în urma lor, detectivul Jack Britton arătă înspre Castillo, se uită la Miller, apoi spuse, pe un ton admirativ:

— Hei, frate, amicul tău alb e un tip rău de tot, nu?

CINCI

Biroul comandantului
Clădirea administrativă a Poliției
Intersecția străzilor 8 și Race
Philadelphia, Pennsylvania

03:45, 10 iunie 2005

Comandantul Ralph J. Kellogg intră în birou, le ură bună dimineața inspectorului-șef Kramer, maiorilor Castillo și Miller, detectivului Jack Britton și sergentului Betty Schneider, care ședeau și îl așteptau, și le făcu semn să vină în biroul lui.

Căpitanul Jack Hanrahan, ofițerul executiv al lui Kellogg, așteptă ca toată lumea să intre, apoi închise ușa.

Kellogg și Hanrahan erau proaspăt bărbieriți, îmbrăcați în costume și cu cămăși albe apretate, și păreau în mod clar cât se poate de treji, deși trecuseră doar douăzeci de minute de când inspectorul-șef Kramer îl sunase pe comandant acasă și îi spusese că trebuie să discute ceva important.

— Bine, Dutch, zise Kellogg, cum stăm?

— Prin intermediul lui Britton și Castillo, comandante, și cu cooperarea oarecum ezitantă a FBI-ului, am identificat oamenii despre care noi credem că au furat avionul. Au fost aici, la moscheea lui Britton.

— Și asta vă va ajuta să găsiți avionul? îl întrebă Kellogg pe Castillo, după care, înainte ca acesta să poată răspunde, continuă: Ce e cu uniforma asta? Primul pas înainte de declararea legii marțiale?

— Am fost la Fortul Bragg, comandante, și mă voi întoarce acolo. Asta ca să vă explic ce e cu uniforma. Pe lângă asta, am motive să cred că am localizat avionul.

— Ori l-ai localizat, ori n-ai făcut-o. Care din ele?

— O sursă care anterior ne-a oferit informații valoroase mi-a spus că l-a localizat aproape cu siguranță. La Fortul Bragg mă voi implica în declanșarea operațiunii de neutralizare a lui.

— Ce sursă?

„Mă temeam că o să întrebi asta.”

— Ce voi spune rămâne între acești patru pereți, domnule comandant?

Kellogg se gândi.

— Nu. S-a terminat cu asta. Din câte am înțeles eu planul, Matt Hall va veni aici la ora opt. La scurtă vreme după aceea, imediat ce comparăm informațiile pe care le avem, vom merge la primar. Vreau să fiu capabil să pun tot ce am pe masă în fața lui. Acum cred că promisiunea de a nu-i spune nimic până la ora patru după-amiază a fost o greșeală. De acum înainte, începând cu momentul în care Hall ajunge aici, voi spune primarului tot ce știu. Mă înțelegi? Și acum, care este sursa informațiilor tale, conform căreia avionul a fost localizat aproape cu siguranță?

— Domnule, va trebui să obțineți această informație de la secretarul Hall. Eu nu v-o pot oferi.

— Minunat! exclamă Kellogg, vizibil înfuriat.

— Comandante, interveni inspectorul-șef Kramer, Britton ne-a mai spus că la moscheea lui se vorbește mult despre ceva ce se va întâmpla cu Clopotul Libertății și cu Sala Constituției.

— Adică lunaticii știu deja?

— Nu există detalii, domnule comandant, explică detectivul Britton. Doar discuții fără un subiect anume.

— Trebuie să știe ceva, zise Kellogg. Ceea ce înseamnă că au habar de mai multe lucruri ca mine și de mult mai multe decât primarul. Făcu o pauză și apoi continuă: Ați reușit să descoperiți vreo legătură între moscheea lui Britton și oamenii care se ocupau de curățenie la Lease-Aire?

— Nu, domnule, răspunse sergentul Betty Schneider. Nu am reușit să descoperim nicio legătură directă. Niciunul dintre nume nu a deschis vreo legătură. Așa că acum se lucrează la rudele și cunoștințele lor.

— Majoritatea celor de la moschee, domnule comandant, explică Britton, au caziere pentru trafic de droguri și/sau furt. Asta îi împiedică să primească permise de muncă în perimetrul aeroportului. Dar dacă voiau să vadă ce e cu compania asta de avioane…

— Lease-Aire, precizează Castillo cu promptitudine.

— … puteau trimite un frate sau o soră, sau un vecin, în fine, cineva curat și care poate primi permis de lucru în incinta aeroportului…

Comandantul Kellogg ridică mâinile ca să-i oprească tirada.

— Am priceput, rosti el. Iar verificarea acestor nume ia timp, nu?

— Da, domnule, rostiră Betty și Britton, aproape la unison.

— Nu avem timp, adăugă Kellogg. Se uită la Britton. Dacă te-ai întoarce la moschee, ce crezi că ai afla?

— Nu prea multe, domnule. Nu prea pot pune întrebări.

— Cine din moschee ar ști despre ce e vorba?

— Molahii.

— Și dacă i-am aresta, am afla ceva?

— Nu prea. Au aflat cu toții despre al Cincilea Amendament; sunt în stare să-l invoce și dacă îi întrebăm dacă plouă afară.

— Câți molahi sunt acolo?

— Există un șef mare, răspunse Britton. Abdul Khatami, anterior cunoscut sub numele de Clyde Matthews, după care…

— Tipul ăsta are cazier? îl întrerupse comandantul Kellogg.

Britton îi răspunse mimând desfășurarea unei liste lungi.

— Înainte de a se converti, Clyde a fost un tip extrem de rău, zise Britton. A intrat și ieșit de la pârnaie încă de când avea cincisprezece ani. Multe condamnări pentru droguri, dar și alte câteva chestii cu greutate, precum jaf armat, tentativă de omor etc. A fost condamnat la o pedeapsă între cinci și zece ani în închisoarea federală – pentru încasarea unor cecuri de la Asigurările Sociale pe care le-a „găsit” – când s-a convertit. Din câte știu eu, de atunci e curat; își trimite credincioșii să facă rost de bani pentru binele cauzei.

— Câți alți molahi ar putea ști ceva despre Clopotul Libertății?

— Trei, poate patru – nu mai mult de patru.

— Ai numele lor și adresele unde îi putem găsi?

— Da, domnule. Dar…

— Trimiteți patrula de autostradă să-i salte pe rând. Sirenele la maximum, zgomot ca la balamuc. Vreau să se știe că i-am arestat. Trimiteți-i de la un district la altul, nu mai mult de o oră în fiecare district. Dutch, pune tu la punct detaliile.

— De ce anume îi acuzăm? întrebă inspectorul-șef Kramer.

Comandantul Kellogg ignoră întrebarea.

— Oamenii tăi o să-i interogheze, Dutch. Britton și maiorul Miller o să urmărească interogatoriile prin pereții oglindă. Probabil că Northeast Detectives este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru asta.

Inspectorul-șef Kramer dădu din cap.

— Domnule, zise Britton. Dacă sunt reținut mai mult de ora opt dimineața și chestia asta durează mai mult decât atât…

— Nu te mai întorci acolo, punct, decise comandantul.

— Domnule, reprezint singura șansă pe care o avem de a afla ceva de la moschee, insistă Britton.

— Cum îl cheamă pe celălalt tip care lucrează cu tine?

— Parker, domnule. Este un om bun, dar nu lucrează sub acoperire de destulă vreme ca să am încredere în el.

— Poate că vor începe să aibă încredere în el după ce își vor da seama de rolul tău, zise Kellogg. Și așa tu vei rămâne în viață. Vreau să fii disponibil până când se termină povestea asta.

— Dar, domnule…

— Am decis, detectiv Britton, i-o retează Kellogg. Așa vom proceda.

— Da, domnule.

— Așa, când Hall și cu mine vom merge la primar și el se va întoarce spre mine și va întreba ce măsuri am luat, îi voi putea spune cu mâna pe inimă că noi credem că știm cine sunt tipii care au furat avionul și că i-am arestat pe molahi, și că te-am delegat pe tine să-i interoghezi. Bine?

— Da, domnule, rosti Britton.

— În plus, am putea căuta un judecător care să autorizeze înregistrarea convorbirilor din moschee și orice apel care pare suspect. Va dura ceva timp, dar efortul ar trebui să merite.

— Domnule comandant, noi – Departamentul de Securitate Națională și serviciul secret – avem mandat în alb să interceptăm orice fel de convorbire într-o situație suspectă de

terorism precum aceasta. Nu trebuie decât să informăm ulterior un judecător federal.

— Nu știam, rosti Kellogg, surprins. Poți autoriza așa ceva?

— În calitate de agent special supraveghetor, desigur.

— Păi, dacă vei cere ajutorul Departamentului de Poliție ca să instalezi microfoanele, vom fi mai mult decât bucuroși să te ajutăm.

— Mulțumesc, domnule.

Kellogg îl studie câteva clipe pe Castillo.

— Așadar, ești un maior de la Beretele Verzi.

— Da, domnule, sunt.

— Și agent special supraveghetor al serviciului secret? Mi-ai spus că ai autoritatea necesară, dar…

— Merg mână în mână, răspunse Castillo. Am depus jurământul.

— Cum ții minte mereu cine ești?

— Cu mare dificultate, domnule, zise Castillo, furișând o privire spre Betty Schneider.

Ea clătină din cap.

— Castillo, ceva mai devreme, când am discutat cu secretarul Hall, zise Kellogg, el mi-a spus că va veni fără să stârnească valuri. Ce a vrut să spună?

— Domnule comandant, de obicei, când se duce în câte un oraș unde serviciul secret dispune de un birou de reprezentare, cei de acolo trimit oameni – de obicei între patru și șase, în două vehicule GMC Yukon XL – ca să sprijine paza de corp personală a secretarului. Chestia asta atrage atenția. Dacă a spus că vine fără să stârnească valuri, atunci înseamnă că nu vrea niciun fel de atenție. Nu știu amănunte, dar cred că au sunat la biroul din Philadelphia și le-au cerut să trimită o mașină obișnuită – nu un Yukon – la aeroport. Poate nici nu li s-a spus celor din Philadelphia că aici va veni chiar secretarul de stat.

— Din câți oameni e compusă paza lui de corp?

— Din doi agenți ai serviciului secret. În dimineața asta știu că e vorba de Joel Isaacson – care e mai mult decât un bodyguard și care este de obicei umbra secretarului de stat. Și aproape cu siguranță va veni și partenerul lui, Tom McGuire, care și el e mai mult decât un bodyguard.

— Te duci și tu la aeroport ca să-l întâmpini? Cu sergentul Schneider?

— Nu, domnule. Eu am cam terminat aici. Mă duc la Fortul Bragg. Așa cum am spus și înainte, secretarul de stat Hall vrea să mă ocup de planurile de neutralizare a avionului.

— Miller, tu unde vei lua legătura cu secretarul Hall?

— Nu știu, domnule, mărturisi Miller, care se uită la Castillo pentru îndrumare.

— Cred că ar trebui să-l aștepți la aeroport, zise Castillo. Ar fi chiar mai bine să o faci împreună cu sergentul Schneider.

— Nimeni nu a prea dormit în noaptea asta. Te descurci, Schneider? întrebă Kellogg.

— Da, domnule. Nu voi păți nimic.

— Bine, atunci așa rămâne, decise comandantul Kellogg. Miller și Schneider îl pot pune pe secretar la curent pe drumul de la aeroport. Tu te duci la aeroport chiar acum, Castillo?

— Imediat ce sergentul meu vine înapoi aici de la arsenal. Poate că a ajuns deja.

— Bine, atunci să începem cu arestarea lunaticilor și cu instalarea microfoanelor. Poate că vom avea noroc, indiferent de cele spuse de Britton. Eu, unul, așa sper.

ȘASE

În mașina fără însemne care se îndrepta spre aeroport, Castillo îl sună iarăși pe secretarul Hall.

— Domnule, regret ora la care vă sun, dar mi-ați spus să vă țin la curent.

— Ce se întâmplă, Charley?

— Echipamentul de comunicații de aici a fost instalat și legat cu cel din biroul dumneavoastră și cu cel de la Bragg, așa că îl veți avea la dispoziție când ajungeți. Dick Miller și sergentul Schneider, care știu ce se petrece aici, vă vor aștepta la avion și vă vor sta la dispoziție câtă vreme rămâneți aici. Eu nu mai am ce să fac aici, așa că mă întorc la Bragg ca să mă întâlnesc cu generalul McNab. Chiar acum mă îndrept spre aeroport.

— Cum te descurci cu FBI-ul?

— Oficiul de aici a trimis prin rețeaua internă către oficiul FBI din Tulsa fotografiile și numele celor doi somalezi care au fost aici. Șeful biroului local mi-a spus că le vor compara imediat cu

datele cursanților de la Spartan. Cei de acolo, adică din Tulsa, le-au spus celor de aici că îl cunosc pe șeful securității de la Spartan; este un agent FBI pensionat. Așa că n-ar trebui să dureze mult ca să se confirme că aceștia sunt tipii pe care îi căutăm. Poate că s-a făcut deja chestia asta. Pun pariu pe ultimii mei doi dolari că e vorba de amicii noștri.

— În chestia asta pariul e mult mai însemnat decât ultimii tăi doi dolari, replică Hall.

— Comandantul a decis să-i aresteze pe molahi ca să vadă dacă putem afla ceva, zise Charley ca să schimbe subiectul. Totodată vrea să le înregistreze convorbirile telefonice și voia să înceapă demersurile necesare pentru a obține un mandat în acest sens de la un judecător. I-am spus că avem autoritatea să înregistrăm fără un mandat de la judecător. Avem așa ceva?

— Hristoase, i-ai spus așa ceva fără să ai habar?

— Joel mi-a spus că serviciul secret dispune de o asemenea autoritate. Sau cel puțin așa am înțeles eu. Nu am acordat acestei probleme atenția pe care ar fi trebuit să i-o acord. Sunt gata să îmi asum responsabilitatea, domnule. Am crezut că microfoanele – odată instalate – sunt importante.

— Dispunem de o asemenea autoritate pentru zece zile, începând din clipa în care îi spunem unui judecător federal ce intenționăm să facem. Dacă putem justifica plantarea de microfoane, și dacă oferim un motiv rezonabil judecătorului în termen de zece zile, atunci putem continua interceptările. Altfel nu putem folosi ceea ce aflăm pe această cale. Poate că ar fi bine să-ți notezi asta undeva, Charley.

— Da, domnule. Îmi pare rău, domnule.

— Joel e pe drum spre tine chiar acum. O să-i spun să apeleze la un judecător.

— Da, domnule. Mulțumesc.

— La ce naiba te gândeai, Charley?

— Că nu mai avem timp, domnule.

— Ei bine, nu pot să te contrazic. Sună-mă imediat ce vorbești cu generalul McNab.

— Da, domnule.

•

Când Betty se apropie cu mașina fără însemne de avionul Lear, Castillo zise:

— Voi urcați-vă în avion. Se uită la Miller. Iar tu fă o plimbare, Dick. Trebuie să discut ceva între patru ochi cu sergentul Schneider.

Când cei doi rămaseră singuri în mașină, Betty se uită la Charley, apoi își mută privirea în altă parte.

— Voiai să afli amănunte despre Karl Gossinger, zise el.

— Nu e important.

— M-am născut în Germania. Mama se numea Gossinger. Tata a fost un ofițer american care a fost ucis în Vietnam. Ei doi nu s-au căsătorit, el n-a știut niciodată de existența mea, iar eu n-am aflat de el decât înainte de moartea mamei. Când au aflat de mine, cei din familia tatii m-au adus în țara asta și eu am luat numele lui. Nici măcar Dick nu știe asta. Fernando știe, dar cam atât. Sunt socotit german de către germani și am pașaport german etc. Mă ajută în munca mea.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că nu vreau să revenim la sergent Schneider și maior Castillo.

— Charley, nici măcar nu-mi mai amintesc când am dormit ultima dată. Nu pot înregistra ca lumea ce îmi spui. Și probabil că nici nu voi vrea să păstrez în memorie când toate astea se vor termina. Pur și simplu e prea mult pentru mine. Dacă tu nu știi cine ești, cum naiba să știu eu? Urcă-te în avion.

— Primesc iarăși un sărut?

— Nu, nu primești!

— Bine. Trebuia să încerc, rosti Charley. Nu te voi mai deranja.

Coborî din mașină și ajunsese la jumătatea drumului spre avion când ea îl strigă:

— Charley!

El se întoarse.

— Ți-ai uitat telefonul.

— Rahat! exclamă el și reveni în fugă spre mașină.

„Probabil că mi-a scăpat pe lângă nenorocitul ăla de buzunar”.

Își pipăi buzunarul de la cămașă. Telefonul era înăuntru.

Betty nu se dăduse jos din mașină, dar deschisese portiera din dreptul pasagerului din dreapta.

El se strecură pe scaun.

Ea îi atinse fața cu mâna, apoi îl sărută ca prima dată. Nu cu pasiune, nu cu răceală: cu gingășie.

Apoi îi puse mâna în piept și-l împinse.

— Și-acum urcă-te în blestematul ăla de avion, zise ea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, fii prudent!

Miller aștepta la ușa avionului.

— Mă pot întoarce în mașină acum? S-a terminat discuția între patru ochi cu cucoana?

— Nu mai spune niciun blestemat de cuvânt, Dick! rosti Castillo, după care urcă pe scara avionului.

XVI

UNU

La bordul avionului Lear 45X N5075L
Deasupra Cambridge, Maryland

04:20, 10 iunie 2005

— Turnul de control din Richmond, zise Castillo în microfon. Licărul instrumentelor îi lumina ușor chipul în zori. Aici Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci la nivel de zbor douăzeci și nouă, pe curs doi-zero-nouă, viteza aerului cinci sute.

— Înțeles, Lear Șapte-Cinci.

— Cer permisiunea de a schimba destinația din Fayetteville către baza aeriană Pope. Dispunem de autorizația necesară de apropiere și aterizare acolo.

— Turnul de control Richmond aprobă schimbarea de destinație pentru Lear Șapte-Cinci. Mențineți cursul actual și nivelul de zbor. Richmond predă Lear Șapte-Cinci către Pope.

— Înțeles, Richmond. Mulțumesc.

— Turnul de control Pope. Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci la nivel de zbor douăzeci și nouă, pe curs doi-zero-nouă, viteza aerului cinci sute. Timp estimat de ajungere la Pope în trei-zero minute. Permisiune de apropiere și aterizare pentru Pope, USAF 6, data curentă. Cer aprobare și aterizare.

— Lear Șapte-Cinci, aici Pope. Nu te am pe radar. Îți merge transponderul?

— Oh, la dracu'! exclamă Castillo și se întoarse către Fernando. Unde au ascuns indicatorul de transponder în jucăria asta?

Fernando arătă în colțul din dreapta jos al panoului de control al lui Castillo și apăsă pe butonul de microfon.

— Pope, aici Lear Șapte-Cinci, transponderul nostru funcționează.

— A, acolo erai. Bine. Pope aprobă apropierea pentru Lear Șapte-Cinci. Începeți chiar acum coborârea la nivel de zbor zece. Raportați când treceți peste Goldsboro.

— Lear Șapte-Cinci, înțeles, încep coborârea chiar acum la zece mii, raportez când trec de Goldsboro.

— Corect, Șapte-Cinci.

— Turnul din Pope, vă rog să-l contactați pe căpitanul Brewster de la Corpul 18 de Parașutiști, să-i spuneți ora noastră estimată de aterizare și să-l informați că vom avea nevoie de transport terestru.

— Categoric, Șapte-Cinci.

— Mulțumesc, Pope.

— Povestește-mi despre tine și cucoana polițist, gringo, zise Fernando. Foarte drăguț!

Nu primi niciun răspuns.

— Hei, gringo, credeam că o să-mi spui totul.

Se uită la Castillo. În licărul indicatoarelor de pe panou, văzu capul lui Castillo prăbușit în piept. Charley dormea dus.

Fernando întinse mâna ca să-l scuture, dar se răzgândi.

DOI

Baza aeriană Pope, Carolina de Nord

04:55, 10 iunie 2005

Fernando Lopez ieși din carlingă și îl înghionti pe Charley.

— Hei, Frumoasa-Adormită! Trezește-te!

Castillo aproape își dădu capul pe spate, apoi privi pe geam afară. Rulau pe o cale de parcare, de-a lungul unui șir lung de avioane C-130 ale Forțelor Aeriene.

— Am aterizat, rosti Castillo, părând surprins.

— Fără niciun ajutor din partea ta.

— Scuze, Fernando.

— Fii serios, gringo. Când ai dormit ultima dată?

— Nu știu, rosti Castillo după câteva clipe. Unde mergem?

— Turnul spune că pe aici până ne întâmpină o mașină pe care scrie URMEAZĂ-MĂ.

Nu se vedea niciun astfel de vehicul, dar puteau zări un ghid de sol dând din mâini în semn de „continuă să te apropii”. Castillo urmări cum omul – care acum mergea cu spatele spre ușile unui hangar care se deschideau – semnaliză „virează dreapta” cu mâinile. După ce îndreptă avionul către hangar, Fernando primi imediat semnalele de „stop” și „oprește motorul”.

— Probabil că aici își ține echipa Delta avionul 727, zise Castillo.

Aproape imediat veni și confirmarea presupunerii sale. Din hangar ieși un remorcher. Purtând berete verzi pe cap și legănându-și armele în tocurile de la umăr, doi soldați prinseră avionul de remorcher, care trase aeronava în hangar. Ușile începură imediat să se închidă.

Castillo îi văzu pe căpitanul Harry Brewster și pe Vic D’Alessandro stând în ușa unui birou aflat în hangar.

•

— Sunt impresionat de avionul tău, Charley, zise D’Alessandro, salutându-l cu o strângere de mână și o bătaie ușoară pe umăr. De unde naiba l-ai luat?

— De la Alamo Rent-A-Plane, răspunse Castillo. De ce ne aflăm aici?

— Am primit un apel de la generalul McNab, Charley – e undeva deasupra Atlanticului, cam la trei ore distanță – care spune că vrea să te vadă urgent cum ajunge aici. Mi-am imaginat că va fi mai bine aici decât să mergem până la fortăreață. Globemaster va veni aici imediat ce aterizează ca să-i ia pe băieții din echipa de rezervă.

— A spus de ce?

D’Alessandro clătină din cap.

Fernando și sergentul Sherman coborâră din avion și veniră spre ei.

— El e vărul meu, Fernando Lopez, îl prezentă Castillo.

— El pilotează avionul? întrebă D’Alessandro.

— Este avionul lui.

— Cât de multe ai fost obligat să-i spui?

— Cam totul.

— Păcat, rosti D’Alessandro, fără nicio expresie pe chip. Acum va trebui să-l ucid.

Apoi zâmbi și întinse mâna.

— Charley și cu mine ne cunoaștem de multă vreme, zise D'Alessandro.

— Știu, replică Fernando. Mi-a spus că, dacă veți părea pus pe făcut necazuri, să vă împușc – de două ori – în boașe.

D'Alessandro zâmbi cu toată gura.

— Îmi place de el, Charley, zise el. Dar probabil că o să-l ucid oricum.

— Mai ai și altceva pentru mine, Vic? întrebă Castillo.

D'Alessandro clătină din cap. Căpitanul Brewster rosti:

— Nu, domnule.

— Am nevoie de puțină odihnă, zise Castillo. În avion am adormit. Și trebuie să-mi schimb uniforma. E vreo problemă dacă îl duc pe Fernando în apartamentul VIP?

— Nu, domnule, rosti Brewster.

— Te descurci singur, sergent Sherman? întrebă Castillo.

— Da, domnule.

— Nu văd de ce nu te-ai duce acasă câteva ore. Dă-mi numărul de la cazarmă și fii pregătit să te întorci aici în treizeci de minute de la notificare. Lasă stația radio în avion.

— Domnule, dacă nu vă deranjează – știți cum sunt nevestele – aș prefera să mă duc la fortăreață cu domnul D'Alessandro.

— Cum vrei, sergent, răspunse Castillo.

— Bine, rosti D'Alessandro. Brewster te va duce pe tine la apartament. Eu mă duc cu Sherman la fortăreață. Și când o să am o apreciere bună – să zicem de patruzeci și cinci de minute – a timpului de sosire a lui McNab, îl sun pe Brewster și el o să te aducă aici. E-n regulă pentru toată lumea?

Toți dădură din cap. Căpitanul Brewster și sergentul Sherman rostiră:

— Da, domnule.

În mașina lui Brewster, pe drumul către apartament, Fernando zise:

— A fost trist ce a spus sergentul.

— Ce anume? întrebă Charley.

— A spus că nu vrea să se ducă acasă din pricina nevestei. Pleacă Dumnezeu știe unde, într-o misiune ca asta, și nu are chef să-și vadă nevasta.

— Nu asta a spus, Fernando, îi explică Castillo. El s-a dus acasă mai devreme – când D'Alessandro l-a ales să fie unul dintre operatorii stațiilor radio. I-a spus soției că intră în

misiune. Ea știe ce înseamnă asta. Pleacă undeva, ca să facă ceva despre care nu-i poate spune nimic. Face parte din Delta Force, așa că ea știe că el probabil va pleca undeva unde va fi greu și, în plus, habar n-are când – sau dacă – se va întoarce. Soțiile celor de la operațiuni speciale învață să trăiască așa. Nu e ușor, dar învață să se împace cu asta. El n-a vrut să se ducă acasă, să o trezească, să o emoționeze că s-a întors pentru ca apoi să treacă, și ea, și el, prin același chin al despărțirii câteva ore mai târziu.

— Iisuse Hristoase! exclamă Fernando, cu voce înceată.

— Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată, zise Castillo.

— Domnule, interveni Brewster, probabil că veți găsi șuncă și brânză în frigiderul din apartament. Și pâine. Dar nu știu ce altceva ați putea găsi de mâncare în noaptea asta. Doar dacă nu vreți să veniți acasă la mine.

— Mulțumesc, dar nu e cazul. Eu mă gândeam mai degrabă la un mic dejun. Îl poți face pe sergentul ăla să vină pe la să zicem, șapte fără un sfert, cu mâncare pentru micul dejun? M-aș duce eu să caut o popotă, dar vom fi în civil și mai sunt și cu Fernando.

— S-a făcut. Va fi acolo.

După ce intrară în apartament, Charley se duse la bagajul lui, scoase lenjerie curată, o jachetă de tweed, o pereche de pantaloni maro subțiri, o cămașă lejeră și o pereche de pantofi din pânză și puse totul cu grijă pe podea, alături de unul din paturi.

— Ce naiba faci, gringo? se miră Fernando.

— Mi-ar fi plăcut să folosesc celălalt pat pentru hainele mele deosebite, dar mi s-a făcut milă de un vagabond fără casă și i-am spus să-l folosească el. Nu vreau să pierd timpul când o să primesc apelul telefonic de dimineață.

— Dar e deja dimineață, zise Fernando.

— Cu toată gingășia și afecțiunea de care sunt în stare, Fernando, du-te dracului. Îmi dau și eu seama cât e ceasul.

Fernando chicoti, apoi zâmbi, se duse la geanta lui și începu să aranjeze haine curate pe podea lângă patul lui.

Charley își scoase uniforma și, încercând să ignore miasmele emanate de trupul lui din pricina materialului textil minune, o

împături și o așează în geantă. Își simți picioarele și tălpile ciudat de ușoare când intră în bucătărie fără bocanci în picioare.

Prepară câteva sandviciuri cu șuncă și brânză. Nu găsi nici unt pentru pâine, nici muștar pentru șuncă și brânză. Duse unul din sandviciuri lui Fernando în dormitor. Fernando îl molfăi repede și comentă:

— Ăsta a fost un sandvici mizerabil.

După care întrebă dacă mai rămăsese ceva de mâncare.

Charley făcu alte două sandviciuri și îi dădu unul lui Fernando. În vreme ce el îl mânca pe celălalt, se dezbrăcă și își puse chiloții și tricoul de corp într-una din valize. Își luă trusa de toaletă în baie, făcu un duș, se bărbieri, apoi se târî gol în pat.

Văzu că Fernando era deja în celălalt pat, întins pe o parte și probabil deja plecat în lumea viselor.

Charley stinse lampa de pe noptieră, se rostogoli pe o parte și adormi amintindu-și atingerea mâinii lui Betty pe față și moliciunea călduță a buzelor ei.

TREI

Baza aeriană Pope, Carolina de Nord

07:35, 10 iunie 2005

Generalul-maior H.V. Gonzalez se găsea la volanul mașinii Dodge Caravan în fața clădirii de apartamente pentru VIP-uri atunci când Charley Castillo și Fernando Lopez ieșiră. Căpitanul Brewster sunase cu zece minute înainte – pe când Charley și Fernando își terminau micul dejun – ca să-i spună lui Castillo că aveau confirmarea de sosire a avionului generalului McNab pentru ora opt fără un sfert.

— Bună dimineața, domnule general, zise Charley după ce își puse bagajul în portbagaj și se urcă în mașină. El e vărul meu, Fernando Lopez.

Gonzalez întinse mâna peste spătarul scaunului și zise:

— *Bienvenida a Fost Bragg, Señor Lopez.*

— Vă mulțumesc, domnule, răspunse Fernando, tot în spaniolă.

— Castillo, presupun că te-ai gândit la problema de a-i da acces domnului Lopez la materiale clasificate, zise generalul, trecând pe engleză.

„Ei bine, du-te dracului, generale!”

— Domnule general, dispun de autoritatea de a-i spune vărului meu sau oricui altcuiva ce cred eu că trebuie să știe despre această situație, răspunse Castillo, cu răceală în glas.

Rosti vorbele nu în spaniolă, cu în dialectul tex-mex care se folosea mai ales în zona San Antonio.

Fernando tresări auzindu-i tonul, îi aruncă lui Charley o privire surprinsă și îi spuse lui Gonzalez, în spaniolă:

— Nu știu dacă ajută la ceva, domnule, dar sunt căpitan în rezervă și dețin un permis de acces la informații secrete.

Gonzalez gemu scurt, dar nu răspunse.

•

Vic D’Alessandro îi aștepta la hangarul de la aerodrom împreună cu un alt ofițer superior, un general-maior, și cu aghiotantul acestuia, un căpitan. Amândoi purtau uniforme de camuflaj și berete verzi.

— Tu ești Castillo, bănuiesc? zise generalul, întinzând mâna spre Fernando. Eu sunt generalul Chancey. Comand Special Warfare Center.

— Nu, domnule, răspunse Fernando și arătă spre Charley. El e.

— Scuze, rosti generalul, întinzând mâna spre Castillo.

— El este Fernando Lopez, domnule general, explică Castillo. Lucrează cu mine la acest caz.

Generalul Chancey dădu din cap și schiță un zâmbet.

Nimeni nu mai scoase vreo vorbă până când D’Alessandro anunță, după ce vorbise la un telefon montat pe perete:

— Globemaster tocmai a aterizat.

•

Castillo urmări din interiorul hangarului cum imensul C-17 înaintează încet pe aleea laterală de acces. Șoferul remorcherului care aștepta și el înăuntrul hangarului porni motorul vehiculului.

Ghidul de la sol îi indică pilotului avionului să oprească motoarele. Aparatul se opri, dar cele două motoare continuară să se învârtă. Se deschise o ușă pe partea laterală a fuzelajului și în cadrul ei se iviră doi oameni.

Unul era generalul-locotenent Bruce J. McNab, îmbrăcat în uniformă de camuflaj și, așa cum observă Castillo, cu o beretă verde. Al doilea bărbat purta un costum de zbor al Forțelor Aeriene. Se duse la ghidul de pilotaj care gesticula cu baghetele și vorbi ceva cu el. Omul își puse baghetele sub braț și îi făcu semn șoferului remorcherului, care acceleră și ieși din hangar.

Când remorcherul ajunse în dreptul ghidului de pilotaj, acesta se urcă pe vehicul, se așeză în spatele lui – cu fața spre avion – și își scoase baghetele, după care semnaliză „înaintează” cu ele. Remorcherul porni de-a lungul aleii, urmat de uriașul Globemaster.

Ofițerul de la Forțele Aeriene se îndreptă spre generalul McNab și îl ajunse din urmă chiar în dreptul hangarului.

Castillo salută. McNab îi răspunse la salut.

— Iartă-mă că-ți spun, zise McNab, dar se presupune că nu trebuie să faci asta, să știi. Tocmai i-am spus colonelului Torine cât suntem de onorați că avem un *civil* de un rang așa de înalt, reprezentantul personal al președintelui, aici ca să ne îndrume în îndeplinirea misiunii alocate nouă.

Castillo se simțea ca un idiot pentru că salutase – fusese un reflex pavlovian – dar, pe de altă parte, sesiză că în tonul vocii lui McNab era ceva care dădea sens – un altul decât sarcasmul pur – celor rostite de el.

— Bun venit acasă, domnule, zise Castillo.

— La dracu’, sunt *doi civili* cu rang înalt care ne întâmpină, zise McNab, zărindu-l pe Vic D’Alessandro. Nu știam că ai început să te dai jos din pat atât de devreme, *domnule* D’Alessandro.

— Bună dimineața, domnule general.

— Ai un loc securizat pentru noi, Vic? întrebă McNab.

D’Alessandro arătă spre ușa biroului din hangar.

— Ultima dată a fost verificat cu jumătate de oră în urmă, domnule general.

— Bine, hai să mergem și să facem schimb de povești de război, decise McNab. D’Alessandro, Torine, generalii și, evident, domnul Castillo.

Fernando se uită la Charley fără să scoată vreo vorbă.

„Fernando să fie lăsat aici cu aghiotanții? Exclus!”

— În afara cazului că există un motiv special, aș vrea ca domnul Lopez să vină cu mine, zise Charley.

— Da, domnule, bineînțeles, rosti McNab, întinzând mâna. Mă numesc McNab, domnule Lopez.

„«Da, domnule?» Ce dracu' mai e și asta?"

— Ce mai faceți, domnule? rosti Fernando.

— E posibil să fiu obligat să-l omor, domnule general, zise D'Alessandro în vreme ce traversau hangarul. Charley i-a spus totul.

— Abține-te până când nu vom mai avea nevoie de el, replică McNab.

Ofițerul de la Forțele Aeriene – ecusonul de pe costumul lui de zbor era împodobit cu aripile de argint și numele COL J.D. TORINE, USAF – zâmbi și clătină din cap.

Când intrară în birou, McNab se așeză, iar D'Alessandro închise ușa.

— Pentru informarea domnilor Castillo și Lopez, începu McNab, colonelul Torine comandă Escadra 17 Aeropurtată de la baza aeriană Charleston, Carolina de Sud. Înainte ca Forțele Aeriene să-l promoveze, după ce au căutat până la fundul sacului după oameni, el comanda avionul C-22 de la noi. Când generalul Naylor a cerut aeronava Escadrei 17, Torine nu a reușit să găsească destui piloți treji care să piloteze avionul C-17, așa că a fost obligat să vină chiar el ca să îndeplinească misiunea.

Torine întinse mâna înspre Castillo.

— Chiar ai fost cel mai prost aghiotant din armată? întrebă el cu un zâmbet.

— Dacă așa a spus generalul McNab, atunci trebuie să fi fost adevărat, domnule, rosti Castillo.

Torine și Fernando își strânseră mâinile.

— Îmi place avionul dumitale, domnule Lopez, zise el.

— Mulțumesc.

— Domnule Castillo, te-aș ruga să ne pui la curent cu ce e nou, rosti McNab. Generalul Naylor fiind așa cum e, nu știm prea multe.

„Ce naiba e cu acest «domnule Castillo»? Toată lumea știe că sunt maior".

— Avionul pe care l-ați căutat în Abéché, domnule, a fost furat, și suntem destul de siguri de acest lucru, de un grup de teroriști somalezi autointitulat Legiunea Sfântă a lui Mahomed…

— Numele nu-mi spune nimic, interveni McNab.

Se uită la ceilalți, dar cu toții clătinară din cap.

— … care intenționează să se prăbușească împreună cu el în Clopotul Libertății.

— De unde ai mai scos-o și pe asta, domnule Castillo? se miră McNab.

— De la un rus, traficant de arme. Unul din numele pe care le folosește este Aleksandr Pevsner. Altul este Vasily Respin.

— Îl cunosc pe acest domn sub ambele nume. Este un ticălos autentic, zise McNab. Chestia asta seamănă cu o fantezie CIA. Spuneai că ai fost informat? Unde?

— Chiar de Pevsner. La Viena.

— Și el ce are de câștigat? Nu-mi spune că o face din altruism.

— Vrea ca atenția noastră să nu mai fie îndreptată asupra unora dintre activitățile lui.

McNab gemu scurt.

— În fine, continuă Castillo, ultimele vești primite au fost acelea că avionul – cu alte numere de înregistrare și cu simbolurile companiei Air Suriname – a fost ultima dată văzut în N'Djamena, Ciad, după un zbor de la Khartoum. Cei din Khartoum spun că nu există înregistrat niciun zbor Air Suriname 1101 pe aeroportul lor în ultimele șase luni.

— Dar este posibil, interveni colonelul Torine, făcând un gest care sugera șpagă.

Castillo nu-i răspunse, ci preferă să continue:

— Avionul s-a alimentat cu combustibil și a depus un plan de zbor către aeroportul internațional Murtala Muhammad din Lagos, Nigeria. Unde nu a ajuns niciodată.

— Și dumneata unde crezi că e? întrebă colonelul Torine.

— Kennedy crede că e în America de Sud, răspunse Castillo, via Yundum International…

— Kennedy, cine e Kennedy? îl întrerupse McNab. Și unde e Yundum International?

— În Gambia, la o sută șaizeci de kilometri sud de Dakar, răspunse colonelul Torine. Un alt loc unde, cu cât ești mai generos, cu atât ți se pun mai puține întrebări despre locul de unde vii sau cel către care te îndrepți.

— Cine e Kennedy? insistă McNab.

— Omul lui Pevsner. American. Fost agent FBI, răspunse Castillo.

— Prenumele e Howard? întrebă McNab.

Castillo dădu din cap.

— Este un agent FBI *renegat*, dacă e același cu cel la care mă gândesc eu, zise McNab. A fost aici un tip de la FBI care ne-a cerut să-l înștiințăm imediat dacă îl întâlnim pe undeva.

— Asta e cu totul altă poveste, domnule, dar i-am văzut dosarul. Nu a fost acuzat de nimic.

— Și sunt sigur că se bucură de o recomandare călduroasă de la Pevsner, nu? zise McNab.

Castillo nu răspunse.

— Unde în America de Sud? întrebă McNab.

— Nu sunt sigur că ar fi reușit să traverseze oceanul către oriunde în America de Sud din Yundum, zise colonelul Torine. Sau de oriunde altundeva de pe coasta de vest a Africii. Ce configurație are?

— A ieșit din serviciul liniilor pentru pasageri de la Continental Airlines, răspunse Castillo. O sută optzeci și nouă de locuri, toate la clasa economică.

— Probabil că asta înseamnă configurație de rază scurtă, zise colonelul Torine, scoțând un computer miniatural din buzunarul de pe mâneca stângă a costumului său de zbor. Începu să apese pe taste cu un bețigaș. În mod normal, asta ar însemna circa 8 000 – iată, mai exact 8 150 de galoane. Ceea ce conferă avionului o rază de zbor de 2 150 de mile nautice. Asta fără niciun fel de rezervă, evident.

Apăsă repede alte câteva taste cu bețigașul.

— Surinam nu se regăsește aici, zise el. Dar Georgetown, Guyana, da. E chiar pe coastă – la nici trei sute de kilometri de Paramaribo, singurul aeroport din Surinam, după câte știu eu, care poate primi un 727. Sunt 2 455 mile nautice din Dakar până la Georgetown. Cu o configurație standard, avionul nu are cum să ajungă acolo.

— Canistrele cu combustibil, zise Castillo.

— Bun, să le introducem și pe ele, replică Torine, apăsând repede alte taste. O canistră standard a armatei americane – asta e o altă presupunere pe care trebuie să o facem, că acele cisterne sunt de armată – poate ține până la cinci sute de galoane...

— Dar cum a ajuns avionul ăsta în Africa dacă nu dispune de raza de acțiune pentru a traversa Atlanticul? întrebă McNab,

după care, după ce își răspunse singur, adăugă: Scuze, o întrebare tâmpită.

Torine îi răspunse însă la ea.

— Mai mult ca sigur via Gander, Newfoundland, până în Shannon, Irlanda. E cea mai lungă bucată – cam o mie șapte sute de mile nautice, dar în interiorul razei de acțiune a unui 727 cu rază scurtă. Apoi prin Franța către Africa de Nord și așa mai departe.

Prin mintea lui Castillo trecură în succesiune rapidă câteva gânduri neplăcute. Primul fu acela că întrebarea generalului McNab fusese chiar o tâmpenie. Iar McNab rareori punea întrebări tâmpite.

„Iisuse, tocmai s-a dus și s-a întors din Africa de Nord unde a condus o operațiune Gray Fox care a decurs perfect. E obosit. Știu cum e.

Și chiar dacă sunt impresionat de computerul de buzunar al lui Torine și de dexteritatea lui de a apăsa tastele alea cu bețigașul lui minune, e cam târziu acum să începem să calculăm cât de departe poate zbura un 727”.

Ca și cum ar fi citit gândurile lui Castillo, colonelul Torine se uită la el și zise:

— Cred că ar fi trebuit să facem asta mai devreme, dar, ca să fiu sincer, am lucrat pe baza presupunerii că acel 727 se îndreaptă spre Mecca.

„Ce a spus? Mecca? Ce dracu’ mai e și asta?”

— Mă scuzați, domnule? rosti Castillo.

Pe chipul lui Torine se putea citi o expresie de stupoare că lăsase să-i scape ceva ce nu trebuia spus. Se uită stânjenit la McNab.

— Spune-i, îi ceru McNab, după care continuă, înainte ca Torine să apuce să deschidă gura: Probabil pentru că și-a zis că nu trebuie să știu, generalul Naylor nu mi-a spus de ce căutăm blestematul ăla de 727 în Ciad, dar…

Îi făcu un semn lui Torine să continue.

Colonelul se uită la Castillo.

— Știi cine e generalul McFadden?

— Comandantul adjunct al generalului Naylor de la MacDill? întrebă Castillo.

— Corect, zise Torine. Ne cunoaștem de multă vreme. Când generalul McFadden m-a sunat să-mi ceară avionul C-17 pentru

misiunea lui McNab, mi-a spus, neoficial, că în ciuda opiniei oficiale din CentCom, conform căreia avionul avea să fie prăbușit peste Clopotul Libertății din Philadelphia, el credea că sunt șanse mai mari ca acest avion să fie dus până la Mecca și prăbușit peste *ka'ba,* producând prin aceasta fierbere în lumea musulmană. Este un avion american, probabil că ar fi găsit înăuntru și cadavrul pilotului american…

— Iisuse! exclamă Castillo.

— Iar chestia asta ni s-a părut amândurora mai logică decât Clopotul Libertății, interveni McNab. Și încă ni se mai pare.

— Domnule general, eu chiar cred că Philadelphia este ținta, zise Castillo.

— Departe de mine gândul de a pune la îndoială judecata reprezentantului personal al președintelui, ripostă McNab. Spune-ne despre cisternele cu combustibil, Torine.

„Numai Dumnezeu știe cât de bine cunosc toate mcnabismele, dar aici se ascund mai multe decât transpar la suprafață. Oare ce mama naibii vrea să spună?"

— Bine, unde rămăsesem? întrebă Torine, consultându-și iarăși computerul. Bun. O canistră poate îngurgita cinci sute de galoane de combustibil. Nu știm câte cisterne au fost urcate la bord în Abéché…

— Probabil că pot afla asta când ajung în Cozumel, interveni Castillo.

— … dar mai mult ca sigur că nu a fost vorba doar de una. Așa că să mergem pe ce știm. Două cisterne, 1 000 de galoane, continuă Torine, introducând datele în computerul lui de buzunar. Dacă socotim 0,226 mile nautice pe galon, asta înseamnă… 226 de mile în plus la raza de acțiune – 2 170 plus 226 fac 2 396. Ar rămâne fără combustibil la o sută de kilometri de Georgetown.

— Mai pune câteva cisterne, îi ceru McNab. Spune-mi de câte cisterne ar fi nevoie ca să aibă combustibilul necesar. De fapt, spune-mi câte cisterne pot urca la bordul avionului.

— Bine, acceptă Torine. Alte două cisterne le-ar oferi încă trei sute cincizeci de kilometri. Asta i-ar trece oceanul și le-ar mai rămâne și două sute cincizeci de kilometri de rezervă. Șase cisterne i-ar duce acolo cu circa șase sute de kilometri rezervă.

— Mai bine ne-am imagina că au urcat opt la bord, zise McNab. Cum e cu greutatea?

— Nu cred că ar fi o problemă, răspunse Torine. Să verific.

Se auzi o bătaie în ușă. D'Alessandro se duse și deschise.

În cadrul ei apăru un sergent de la forțele speciale.

— Sunteți chemat pe linia securizată, domnule D'Alessandro, zise el.

D'Alessandro deschise sertarul unui birou și scoase un telefon. Vorbi repede la el și apoi dădu telefonul lui Castillo.

— Castillo.

— Aici e Dick, Charley, zise maiorul Miller. Avem confirmarea că cei doi tipi de la moscheea lui Britton au fost și la Spartan. Unde au primit certificatul de pilotaj pe avioane 727.

— Minunat. Chestia asta cam lămurește lucrurile, nu crezi?

— Așa se pare, replică Miller. Dar mai e ceva, Charley.

— Bine. Dă-i drumul.

— Betty Schneider mi-a zis să-ți transmit un mesaj.

— La fel de minunat. Ce spune?

— Mi-a zis să ți-l transmit verbal, Charley, zise Miller, oarecum stânjenit.

— Păi, spune-l!

— A zis, citez: „Don Juan: Ar fi trebuit să-mi dau seama. Semnat: sergent B. Schneider".

— Of, la dracu'!

— Ce mama dracului i-ai făcut, Don Juan?

— Asta e tot, Dick?

— Mda.

— Ținem legătura, încheie Castillo, după care îi dădu telefonul lui D'Alessandro.

„Presupun că sergentul ăla a ajuns în sfârșit să-i spună lui Frankie Rupe-picioare: «Ha, ha, știți cum îi spun cei din serviciul secret LUI Castillo, domnule locotenent? Don Juan.»

Fir-ar al dracului să fie!"

Castillo sesiză că privirea lui McNab era ațintită asupra lui.

— Era Miller, domnule, zise Castillo. Am primit confirmarea că cei doi somalezi care au fost în Philadelphia au urmat cursuri la Spartan – școala Spartan de aviație – din Tulsa, unde au primit brevetele de piloți pe avioane 727.

— Păi atunci bănuiesc că sfânta *ka'ba* nu e pândită de pericole din partea lunaticilor, replică McNab. E o veste bună sau rea?

— Am făcut calculele pentru *zece* cisterne de 500 de galoane, adică 5 000 de galoane, zise colonelul Torine. La 3,5 kilograme galonul, asta înseamnă 17 500 de kilograme. Așa se adaugă 1 130 mile nautice rază de acțiune – în total 3 305 – fapt care înseamnă cu 11 150 de kilograme sub greutatea maximă admisă la decolare.

— Deci pot zbura cam oriunde vor, zise McNab. Ar putea să zboare direct spre Philadelphia?

— Nu, răspunse Torine. Asta înseamnă cam 3 500 de mile nautice. Dar să fim siguri. Apăsă alte taste pe computer cu unealta lui. 3 361 de mile nautice. Prea departe. Chiar și fără vreo rezervă, tot înseamnă cu o sută patru kilometri mai puțin. Iar dacă luăm în calcul mai multe cisterne, de ce ar vrea să ajungă în Philadelphia cu rezervoarele aproape goale?

— Bun argument, replică McNab. Presupunând că au învățat din evenimentele din 11 septembrie, vor dori să ajungă cu cât mai mult combustibil la bord, ca să intensifice explozia. Sau, poate, și mereu e bine să privim și fața întunecată a lucrurilor, cu cât de mult trinitrotoluen pot căra.

Torine începu să se joace iarăși cu bețigașul.

— Potolește-te cu chestia aia! îi ordonă McNab, apucându-l de braț. Bine, să mergem pe presupunerea că avionul se găsește undeva în nord-estul extrem al continentului sud-american, poate chiar în Surinam. Castillo, presupun că cei de la CIA au fost informați de ceea ce ți-a spus amicul tău, fostul agent FBI?

— Nu li s-a spus de unde provine informația.

— Bun, deja și-au pătat renumele cu chestia asta, așa că eu cred că putem presupune liniștiți că au postat sateliții asupra acelei părți de glob imediat ce i-au putut redirecționa. Probabil că au stat degeaba toată noaptea, dar la ivirea zorilor cred că putem presupune că îl vor descoperi.

— Kennedy susține că știe unde e și îmi va spune când mă voi întâlni cu el.

— Unde? întrebă McNab.

— Cozumel, în apropiere de peninsula Yucatan.

— Știu unde e. De ce nu vrea să-ți spună la telefon?

— Nu știu. Dar trebuie să jucăm după regulile lui.

— Când te duci acolo? se interesă McNab.

— Imediat ce terminăm aici, răspunse Castillo, și îi voi raporta secretarului Hall cum plănuiți să neutralizați avionul.

McNab se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Domnilor, vreți să mă lăsați câteva clipe singur cu domnul Castillo?

Fără să pară prea încântați, ceilalți părăsiră încăperea. McNab închise ușa și se uită la Castillo.

— Problema nu e cum să-l neutralizăm, Charley, zise generalul, ci cât de repede o putem face.

„Am revenit la «Charley»?”

— Nu sunt sigur că vă înțeleg, domnule.

— Ce e, ai uitat tot ce ai învățat în fortăreață? întrebă McNab, pe un ton nu prea amabil. Bine, continuă el, uitându-se la ceas. Este șapte cincizeci și cinci. Să presupunem că exact în acest moment analiștii de la Langley și Fortul Meade cercetează primele imagini luate la lumina zilei. Ar fi bine dacă ar da peste o poză clară a acestui avion stând pe o pistă din Surinam, dar nu cred că ar trebui să ne bazăm pe asta. Realist vorbind, este mai probabil să dea peste mai multe imagini care ar putea fi ale avionului nostru. Dar nu vor transmite informația mai departe directorului CIA și cu atât mai puțin președintelui, până ce nu vor fi siguri. Vor direcționa sateliții pentru luarea unor imagini mai bune, iar dacă au efective la sol – de exemplu, tu crezi că CIA are vreo operațiune în desfășurare în Surinam? Eu nu – le vor cere să efectueze o identificare vizuală. Cât va lua povestea asta?

— Ore, răspunse Charley.

— Cât îți ia să zbori la Cozumel cu avionașul ăla frumos al tău?

— Sunt 930 de mile nautice. Puțin sub două ore. Poate chiar mai puțin; acum o jumătate de oră, când a verificat buletinul meteo, Fernando a aflat că vântul bate din direcție favorabilă.

— Așadar, Charley, tu spui că vei afla localizarea avionului de la tipul tău *înainte* ca NSA și CIA să se asigure măcar că l-au găsit. Presupunând că îl găsesc.

Castillo dădu din cap.

— Ai încredere în amicul tău, Charley?

Castillo încuviință din nou și zise:

— Da, domnule.

— În timpul acestor două ore, echipa Gray Fox va sta pe aproape, cu degetul pe trăgaci, zise McNab.

— Nu sunt sigur că știu unde vreți să ajungeți, domnule general, mărturisi Charley.

— Sunt un pic dezamăgit că ideea asta nu ți-a trecut prin minte, replică McNab. Hai să o luăm de sus în jos. Putem presupune că, atunci când vom avea confirmarea localizării avionului, ni se va ordona neutralizarea lui.

— Da, domnule.

— Cum ai proceda?

„Iisuse, de ce-mi pui asta în cârcă? Tu ești tipul care conduce Gray Fox.”

— Ce cred eu că ați face dumneavoastră, domnule, ar fi să trimiteți o echipă Gray Fox – cu Păsărele[11] – oriunde s-ar afla avionul ca să-l neutralizeze. Poate ca să-l dezmembreze sau ca să-l arunce în aer.

— Și când aș face asta?

— Imediat după ce primiți ordinul, domnule.

— Și care e secvența de evenimente? Ar fi trebuit să te gândești la asta, Charley. Vei ajunge în curând locotenent-colonelul Castillo. Ar trebui să gândești în avans. Dă-mi secvența.

— Confirm locația, îl înștiințez pe secretarul Hall – și pe dumneavoastră, ca să vă dau aprobarea de intervenție – apoi Hall îi spune președintelui și/sau secretarului apărării, care dau ordin CentCom să treacă la acțiune. Iar CentCom vă dă ordin dumneavoastră.

— După care, continuă McNab, discutând cu Statul său Major ca să fie sigur că toată lumea este de acord cu ceea ce trebuie făcut, generalul Naylor ordonă Regimentului Special de Aviație 160 de la Fortul Campbell să pregătească mai multe Păsărele, să zicem patru MH-6H și două AH-6J – nu va fi nevoie să ne croim drum cu forța până la aerodrom, dar nu strică niciodată să ai ceva arme tari la dispoziție. După care CentCom ordonă Escadrei 17 Aeropurtate să trimită un Globemaster până la

[11] Există două modele de elicoptere AH/MH-6, „Păsărelele. Amândouă sunt echipate cu sisteme de navigație GPS și senzori de înaintare în infraroșu (FLIR). Cel mai adesea, AH-6 este înzestrat cu două lansatoare de rachete de 2,75 inci și șapte țevi și două „tunulețe” M134 de calibru 7.62 mm. Pot fi înarmate și cu mitraliere de calibrul 50, lansatoare de grenade MK19 de 40 mm, rachete Hellfire și rachete aer-aer Stinger (ATAS). Elicopterul de asalt MH-6H este aproape identic cu AH-6, doar că este proiectat ca să transporte trupe și nu este înzestrat cu arme. În fuzelaj pot fi duși doi sau trei oameni, iar maximum șase pot fi duși pe platformele externe, care seamănă cu niște banchete pe ambele laturi ale fuzelajului. (*n. tr.*).

Fortul Campbell ca să culeagă Păsărelele și să le aducă aici, ca noi să putem urca la bordul lor membrii echipei Gray Fox…

„Acum știu unde vrei să ajungi. Și ai dreptate, ar fi trebuit să mă gândesc la asta”.

— Iar toate astea vor lua timp, îl întrerupse Castillo.

— Da, va lua timp, Charley. Tu și cu mine am trăit astfel de situații de prea multe ori împreună.

McNab lăsă cuvintele să se întipărească bine în mintea celuilalt.

— Apropo, domnule Castillo, doar ca să pun faptele la locul lor, la SWC există elicoptere AH-6J și MH-6H în scop de antrenament. Există treizeci de operatori speciali – cei mai mulți Gray Fox – care acum își iau micul dejun din rații în interiorul Globemasterului care tocmai i-a adus acasă din Maroc. Aeronava C-17 III ar fi trebuit să fie deja realimentată…

— Cred că ar trebui să-l întreb pe generalul Naylor, spuse Castillo.

— Charley, știu că îl iubești și îl iubesc și eu, dar Allan Naylor nu este un operator special. Îi place să facă lucrurile conform regulamentului, pentru că am senzația că nu are încotro.

— La ce vă gândiți? Să-i încolonați și să-i trimiteți la Hurlburt?

Hurlburt Field, în apropiere de stațiunea estivală Destin, de pe malul Golfului Mexic, în Florida, este sediul Comandamentului pentru Operațiuni Speciale al armatei americane.

McNab dădu din cap.

— Se poate ajunge oriunde în America Centrală sau de Sud mult mai repede de la Hurlburt decât de aici. Sau de la Fortul Campbell.

— Fără să cereți permisiunea generalului Naylor?

— Fără să cer permisiunea nimănui, replică McNab. Dacă asistentul personal al secretarului pentru securitate națională – trimis aici, conform consilierului prezidențial pe probleme de securitate națională, dr. Cohen, din ordinul personal al președintelui – mi-ar sugera că poziționarea cu anticipare a unei echipe Gray Fox la Hurlburt – de unde poate fi cu ușurință adusă înapoi – ar fi o idee bună, cred că aș accepta-o.

Castillo nu spuse nimic câteva minute.

— E o decizie a dracului de grea pe capul unui maior, rosti el în cele din urmă. Când va afla, și sigur va afla, Naylor o să se înfurie.

— Mda, așa e, fu McNab de acord. Pe noi amândoi. Făcu o pauză și continuă: Charley, ceea ce-i diferențiază pe ofițerii cu adevărat buni de ceilalți este dorința lor de a face ceea ce știu că trebuie făcut și de a da dracului posibilele consecințe. Mingea e în terenul tău, Charley.

După o scurtă pauză, Castillo zise:

— Faceți-o.

McNab dădu din cap.

— Mai ai nevoie de ceva aici?

— Aș vrea să vină cu mine un pilot de C-22. Am nevoie de un expert.

McNab dădu iarăși din cap, se duse la ușă, o deschise și zise:

— Colonele Torine, vrei să intri puțin, te rog?

Torine intră în birou și închise ușa.

— Cred că ar fi o idee bună ca să te duci în însoritul Cozumel cu Charley. Are nevoie de un expert în C-22.

— După expresia de pe fața lui, nu constat că ar socoti asta o idee bună, zise Torine.

— Domnule, cu tot respectul, sunteți colonel…

— Care e un vechi combatant de trupe de comando și te va ajuta când vrei avea de-a face cu amicii din Hurlburt, zise McNab.

— … iar eu sunt maior, completă Castillo.

— Un operator cu vechime, rosti McNab pe un ton neutru, știe că acela de la comandă are comanda indiferent de grad.

— Nu socotesc gradul ca pe o problemă, întări Torine. Tu ești cel care are comanda.

— Ai haine civile în valiză, nu? întrebă McNab. Torine dădu din cap. Ar fi bine să trimiți pe cineva după ele. Cu cât pleci mai repede la Cozumel, cu atât mai bine.

— Am trimis deja după ele; din câte mi-ai spus despre cel mai prost aghiotant din armată, mi-am zis că nu am să mă întorc prea curând la Charleston.

— Bine, asta e atunci, zise McNab. Iar voi doi țineți minte să stați la fereală. Se duse la ușa biroului. Vreți să intrați acum, domnilor?

•

În vreme ce se apropiau de Lear, Fernando întrebă:

— Vreți să stați pe scaunul din dreapta, domnule colonel?

— Speram să mă întrebi asta, mărturisi Torine.

•

Patru minute mai târziu.

— Pope dă liber pentru Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci direct spre Cozumel. Urcați la nivel de zbor trei-zero pe curs doi-zero-nouă. Raportați când ajungeți deasupra Columbiei. Veți fi primul care pleacă după ce decolează Unu-Treizeci.

— Înțeles, numărul unu după Unu-Treizeci, răspunse colonelul Torine. Înțeles nivel de zbor treizeci, curs doi-zero-nouă, raportez deasupra Columbiei.

Fernando se răsuci pe scaunul de pilot și se uită în cabină ca să se asigure că toată lumea stătea unde trebuie.

Sergentul Sherman ședea bine prins cu centura pe scaunul lui, ținând în mână o cutie de Cola și uitându-se pe geam.

Charley era și el bine prins pe unul din scaune. Dăduse scaunul pe spate până aproape de orizontală și dormea dus.

— Putere de decolare, ceru Fernando.

Colonelul Torine împinse cu grijă maneta de gaze înainte.

— Pope, Zero-Șapte-Cinci începe rulajul, rosti Torine în microfon.

PATRU

Biroul directorului

Agenția Centrală de Informații (CIA)
Langley, Virginia
08:10, 10 iunie 2005

Doamna Mary Leonard, secretara cu părul încărunțit a directorului CIA, intră în biroul șefului și închise ușa. John Powell își ridică privirea din spatele biroului.

— Domnul Jartmann e aici, șefule, zise doamna Leonard.

— Adu-l înăuntru, Mary, te rog, îi cerul Powell femeii care probabil știa mai multe despre cele mai bine păzite secrete ale națiunii decât oricare altă femeie, cu excepția dr. Natalie Cohen.

— Și, adăugă doamna Leonard, ridicând din sprâncene, după el a intrat și doamna Wilson. Cred că s-a dus la salonul de înfrumusețare special pentru dumneavoastră; trebuie să admit că arată absolut năucitor în dimineața asta.

— I-am spus să vină la opt fără un sfert, zise directorul. Pune-o să aștepte, te rog, și las-o mai moale cu ospitalitatea ta legendară. Fără cafea. Nici măcar un blestemat de pahar de apă.

— Da, domnule, zise doamna Leonard.

— Mă voi ocupa de doamna Patricia Davies Wilson imediat ce aflu ce are pentru mine Harry Jartmann.

— Sunteți pe cale să comiteți o greșeală aici, îl avertiză doamna Leonard. O mare greșeală.

— Da? De unde știi?

— Ați scuipat când i-ați rostit numele adineauri. Saliva e atât de acidă că face găuri în covor.

El o privi, clătină din cap, zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Lăsați-mă pe mine să mă ocup de ea, ca între fete, propuse doamna Leonard.

— Chiar crezi că așa trebuie procedat, Mary?

— E singura modalitate. Vreți să scăpați de problemă sau s-o amplificați?

— Pentru că ești o doamnă, nu-ți pot explica felul cum aș vrea să scap de problemă, replică Powell. Așteptă ca ea să zâmbească, apoi continuă: Deci ce fac?

— În funcție de ce are Jartmann pentru dumneavoastră – și eu cred că are ceva – după ce terminați ieșiți pe ușa din spate cu el. Duceți-vă la Analiză foto. Vă transfer acolo apelurile importante și vă dau de știre când termin cu ea.

— Iisuse! exclamă Powell, după care zise: Bine, Mary. Mă predau din nou judecății tale înțelepte. Adu-l aici pe Harry.

Doamna Leonard se duse la ușa biroului, o deschise și anunță:

— Directorul vă primește acum, domnule Jartmann.

După ce Harry Jartmann, un bărbat înalt, subțire, ciufulit, intră în birou, ea închise ușa din interior și se sprijini de ea, ascultând cu atenție.

— Bună dimineața, domnule director, zise Jartmann.

— Bună dimineața, Harry. Ce ai pentru mine?

Jartmann ridică un dosar și întrebă din priviri dacă îl poate pune pe biroul directorului. Powell îi făcu semn că da. Jartmann deschise dosarul și scoase un teanc de fotografii pe care le împrăștie pe birou.

— La ce mă uit acum? întrebă Powell.

— Le-am primit chiar acum de la Fortul Meade. Sunt imagini din satelit ale aerodromului din Zandery, Surinam, explică Jartmann, luate la ora zero-șapte-zero-cinci în dimineața asta. Ăsta e probabil avionul 727 pe care îl căutăm.

— Probabil nu e suficient, Harry, replică Powell.

— De dimineață a fost ceață, zise Jartmann. Astea au fost mărite, dar evident că nu sunt ceea ce am dori noi să avem.

— Trebuie să fie, Harry, lămuri Powell chestiunea. Ce te face să crezi că acesta este avionul?

— Păi în primul rând este un 727. Suntem siguri de asta. Și chiar dacă nu putem deslușI numărul de înregistrare, am descifrat suficient de multe elemente din tiparul de vopsea de pe fuzelaj ca să-l comparăm cu tiparul cunoscut pentru Air Suriname.

Făcu o pauză câtă vreme doamna Leonard traversă încăperea spre biroul directorului, ridică un telefon și apăsă pe un buton.

— Mary Leonard, rosti ea cu voce înceată. Directorul ar dori să vii la el chiar acum. Vino pe ușa din spate.

— Și? îl întrebă Powell pe Jartmann.

— Optzeci la sută probabilitate că e același tipar.

— Dacă nu avem numerele de înregistrare, tot ce dovedește chestia asta este că un avion 727 aparținând Air Suriname se găsește pe un aerodrom din Surinam, zise Powell.

Se uită la Mary Leonard.

— Vine încoace, rosti ea.

Zece secunde mai târziu, se deschise ușa biroului și prin ea intră un bărbat care putea fi foarte bine fratele mai mic al lui Jartmann. Se numea J. Stanley Waters și era directorul adjunct CIA însărcinat cu partea operativă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Waters.

— Spune-mi ce efective avem în Surinam, îi ceru Powell.

— Din ce știu, fără să mă interesez, nu prea avem, răspunse Waters. Dacă memoria nu-mi joacă feste, avem un agent abia ieșit din Fermă, care lucrează sub acoperire ca viceconsul. Un

soi de primă misiune pentru el sau o calificare la locul de muncă. De ce anume avem nevoie?

— Un avion 727 se găsește pe un aerodrom din… unde, Harry?

— Zandery, răspunse Jartmann. Zandery, Surinam.

— *Acel 727*? întrebă Waters.

— Asta încercăm să determinăm, replică Jartmann. De dimineață s-a lăsat ceața…

— Prin care nu se văd numerele de înregistrare, completă Waters.

— Corect.

— Peste cât timp putem direcționa un alt satelit deasupra *Zandery, Surinam*? se interesă Waters, silabisind numele.

— Reprogramarea a și început, răspunse Jartmann. Probabil că peste o oră, o oră și jumătate. Plus altă jumătate de oră ca să aducem fotografiile aici.

— Îl putem trimite pe omul nostru să facă rost de numere mai repede? întrebă Powell.

— Cât de mult se va compromite operațiunea dacă îi dau un telefon?

— Spune-i doar să se ducă la aeroport și să ne dea numerele de înregistrare ale tuturor avioanelor 727 de acolo. Nu trebuie să-i spunem și de ce.

Waters ridică unul din receptoarele telefoanelor de pe biroul lui Powell.

— Fă-mi legătura cu ambasada americană din… Iisuse, care naiba e capitala Surinamului?

— Paramaribo, rosti Powell cu voce înceată, fapt care îi indica doamnei Leonard că directorul e pe cale să-și piardă răbdarea.

— Paramaribo, îi spuse Waters operatoarei de la centrala telefonică. Transferă apelul ambasadorului…

Bine, consulului general. Dar vreau să vorbesc cu cine o fi. Aștept.

Se uită la Powell.

— Nu există ambasadă. Doar un consulat general.

Powell dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Treizeci de secunde mai târziu, Waters puse capăt convorbirii apăsând furios furca telefonului și rosti, citând răspunsul primit:

— „Bună dimineața, aici consulatul general al Statelor Unite. Programul nostru de lucru este…” *Dracu’ să-i ia*!

Trânti receptorul în furcă, apoi ridică alt receptor și apăsă câteva taste.

— Aici Waters, rosti el. Avem un om în Paramaribo, Surinam. Nu-i cunosc numele. Am nevoie de numărul lui de telefon de acasă. Și în vreme ce-l cauți, fă-mi rost de numărul de acasă al consulului general – nici numele ăstuia nu-l cunosc. Voi aștepta pe fir. Dar sunt în biroul directorului dacă se întrerupe legătura.

Doamna Leonard se uită la directorul Powell. Șeful privea fotografiile din satelit.

— Ceață la sol! rosti el, cu voce înceată. Nenorocita de *ceață la sol*!

•

— Domnule Peterson, zise Waters două minute și jumătate mai târziu, mă numesc J. Stanley Waters. Știi cine sunt?

Dacă ți-aș spune că sun din Langley, Virginia, ai avea vreun indiciu?

Mda, acel J. Stanley Waters. Și acum ascultă cu atenție. Imediat ce pui receptorul în furcă, vreau să te duci la aerodromul Zandery și să-mi faci rost de numerele de înregistrare ale tuturor avioanelor Boeing 727 pe care le vezi acolo…

Este un avion de pasageri, cu trei motoare, unul dintre ele montat pe stabilizatorul vertical – chestia aia mare din spate. Sunt sigur că ai văzut cum arată. Nu face poze, doar notează numerele, scrie-le pe ceva, întoarce-te la consulatul general – poți să transmiți mesaje prin satelit?

Atunci folosește telefonul și sună la Langley. Cere cu mine sau doamna Mary Leonard. Operatoarea de la centrală îți va aștepta apelul. Ai priceput?

Bine. Acum cât crezi că-ți va lua toată povestea asta?

De ce dracu’ să-ți ia două ore?

Atunci încalcă naibii limita de viteză! Ai imunitate diplomatică! Iisuse Hristoase! Mișcă-ți fundul la aerodrom, ia nenorocitele alea de numere și ia-le acum!

Trânti receptorul în furcă.

— Aerodromul e la cincizeci și cinci de kilometri de Paramaribo, explică Waters. Iar limita de viteză strictă este de cincizeci și cinci de kilometri pe oră.

— Domnule director, rosti doamna Mary Leonard. Ce-ar fi să vă duceți cu domnul Jartmann și să vedeți dacă nu puteți mări

cumva rezoluția fotografiilor ăstora? Sau poate găsiți pe cineva care le poate prelucra.

Directorul se uită la ea și zise:

— Cred că este o idee foarte bună, doamnă Leonard.

Se ridică în picioare și se îndreptă cu hotărâre spre ușa din spate a biroului. Jartmann îl urmă.

— Mă descurc eu cu centralista, îi spuse doamna Leonard lui Waters.

— Tâmpitul ăla o să-și ia aparatul foto cu el – ca să fie sigur – și se va trezi arestat pentru fotografierea unei instalații militare surinamenze. Sunt sigur că și cei de acolo sunt îngrijorați de teroriști.

— Îți va face rost de numerele alea de înmatriculare, Stan, zise doamna Leonard cu o convingere pe care nu o regăsea și în sufletul ei.

Waters ieși pe ușa principală. Doamna Leonard îl urmă. Waters o luă pe coridorul care ducea spre biroul lui.

Doamna Leonard îi zâmbi doamnei Patricia Davies Wilson și zise:

— Vin imediat, doamnă Wilson.

Apoi închise ușa și sună centralista agenției, căreia îi spuse că va veni un apel telefonic, probabil în cursul următoarelor două ore, de la un domn Peterson din Surinam. Apelul trebuia rutat mai întâi către telefonul privat al domnului Waters, apoi către telefonul ei, dar în niciun caz către directorul CIA.

— Are prea multe pe cap ca să mai fie deranjat și cu povestea asta, explică ea.

Apoi se duse și deschise ușa biroului.

— Vreți să intrați, doamnă Wilson?

Doamna Wilson afișă un zâmbet cuceritor și intră în birou. Când văzu că directorul Powell nu era înăuntru, se uită curioasă la doamna Leonard.

— Ce-ar fi să luați un loc, vă rog, doamnă Wilson? îi sugeră doamna Leonard, arătând spre unul dintre fotolii.

Se duse la biroul directorului și se sprijini de el.

— Directorul a fost chemat de urgență, explică ea. Îmi cer scuze. M-a rugat să mă ocup eu de povestea asta. Poate că, dacă ați fi reușit să ajungeți aici la ora opt fără un sfert...

— Traficul a fost îngrozitor! răspunse doamna Wilson. Poate că ar fi mai bine să revin atunci când domnul director are ceva timp la dispoziție.

— Nu e nevoie, replică Mary Leonard. Chestia asta nu va dura mult și știu că directorul vrea să și-o ia de pe cap.

— Cum adică?

— Ați fost realocată, zise doamna Leonard. Vă veți întoarce la Departamentul de Analize. Nu știu ce vă vor da de lucru cei de acolo, dar veți primi o sarcină, sunt convinsă, prin care să aduceți o contribuție valoroasă la activitatea agenției.

— Dar mie îmi place ce fac! Nu vreau să mă întorc la Analize!

— Îmi pare rău să aud asta, zise Mary Leonard. Dar decizia a fost luată.

— Vreau să aud asta chiar de la director.

— Mă tem că este imposibil.

— Sunt eliberată de sarcinile pe care, din câte știu eu, mi le-am îndeplinit cu brio, spre satisfacția tuturor.

— Mă tem că nu este o apreciere foarte corectă. Dar nu cred că trebuie să intrăm în detalii, nu?

— Pretind o explicație!

— Să spunem că ați demonstrat lipsa abilității de a gestiona problemele întâlnite pe teren și cu asta basta. Chiar nu cred că vreți să deschideți cutia Pandorei, doamnă Wilson.

— Ei bine, vă înșelați, rosti sec doamna Wilson. Am dreptul să fac apel la orice decizie de personal împotriva mea și cu siguranță voi face apel la aceasta.

Mary Leonard nu spuse nimic.

— Chestia asta are legătură cu ce s-a întâmplat în Angola, nu-i așa? întrebă doamna Wilson.

— Da, are.

— Ei bine, poate am comis o eroare de apreciere, dar cu siguranță nu de o importanță care să justifice…

— Eroarea dumneavoastră majoră de judecată… Pot vorbi deschis?

— Vă rog chiar.

— Ați crezut că-l puteți minți pe director fără să vi se întâmple nimic.

— Nu l-am mințit niciodată pe director. Cum îndrăzniți?

— Nu i-ați spus directorului că atunci când ați fost în Luanda adjunctul atașatului militar, un anume maior Miller – care era și agentul rezident al agenției – v-a făcut avansuri indecente?

— Și așa a și făcut. Bineînțeles că el neagă.

— În momentul în care ați spus că luați cina cu el, în cursul căreia ați afirmat că v-a făcut avansuri indecente, erați de fapt ocupată cu altceva, nu-i așa?

— Nu știu la ce vă referiți.

— De dragul discuției, dacă nu luați cina cu maiorul Miller atunci când ați afirmat că o făceați, ăsta nu e un comportament lipsit de onestitate din partea dumneavoastră? O minciună?

— Veți crede cuvântul unui ofițer de armată incompetent căruia nu ar fi trebuit să i se dea niciodată o astfel de misiune împotriva cuvântului meu? Ei bine, să vedem ce are de spus comisia de apel în privința asta!

Se ridică de pe fotoliu și porni spre ușă.

— Înainte de a începe procedura de apel, doamnă Wilson, cred că mai bine v-ați uita la ceva.

Patricia Wilson se opri și se răsuci pe călcâie.

— Despre ce e vorba?

Doamna Leonard se duse în spatele biroului directorului, deschise un sertar și scoase de acolo un dosar. Scoase dinăuntru o fotografie douăzeci pe douăzeci și cinci și i-o dădu Patriciei Wilson.

— L-ați mai văzut pe acest bărbat vreodată? întrebă Mary Leonard.

— Da, răspunse Wilson.

— Cine e?

— E un jurnalist german. Se numește Grossinger, Gossinger, ceva de genul ăsta. Lucrează pentru un mic ziar din Germania. Sau așa a spus el. I-am ordonat maiorului Miller să-l verifice.

— Asta a fost înainte sau după ce v-ați culcat cu el? Cu acest bărbat?

— Ce ați spus?

— Am spus: I-ați cerut maiorului Miller să-l verifice înainte sau după ce v-ați culcat cu acest bărbat?

— Nu-mi vine să cred, replică Patricia Wilson. Pur și simplu nu-mi vine să cred. Omul ăsta a spus că m-am culcat cu el? Și dumneavoastră l-ați crezut?

Mary Leonard dădu din cap.

— Da, așa a spus. Și eu îl cred. Și directorul îl crede.

— Evident că nu recunosc nimic, dar de ce ar fi spus el așa ceva?

— Probabil și-a zis că atragerea ziariștilor străini în pat după o scurtă întâlnire reprezintă un comportament periculos pentru directorul regional CIA – o femeie căsătorită – și că agenția ar trebui să știe de chestia asta.

Patricia Wilson se uită urât la Mary Leonard.

— Prietenul dumneavoastră nu este un jurnalist german, doamnă Wilson, zise Mary Leonard. Este american, un ofițer de contrainformații care lucrează direct la ordinul președintelui ca să descopere punctele slabe ale comunității informaționale a statului. Și a descoperit unul.

Se uită fix în ochii Patriciei Wilson și așteptă ca informația să fie percepută la întreaga ei dimensiune.

— Cred că această conversație a luat sfârșit, nu-i așa, doamnă Wilson? zise Mary Leonard.

Patricia Wilson ieși furioasă din biroul directorului CIA.

XVII

UNU

La bordul Learjet 45X N5075L

23.01 grade latitudine Nord
88.01 grade longitudine Vest
Deasupra Golfului Mexic
09:30, 10 iunie 2005

— Cred că de acum înainte ar fi bine să nu vă mai spun colonel, îi zise Fernando colonelului J.D. Torine, iar dumneavoastră ar fi bine să intrați în pielea unui copilot închiriat. Bine?

— Mda, desigur. Spune-mi Jake.

— Iar când veți avea de-a face cu vama mexicană, cred că ar fi cel mai bine să-mi spuneți „domnul Lopez” și lui Charley „domnul Castillo”.

— Desigur, răspunse Torine și zâmbi. Se pare că vă place munca asta, domnule Lopez.

— Din întâmplare, Jake, Cinci-Zero-Șapte-Cinci are permisiunea permanentă, nelimitată și neprogramată de a intra în spațiul aerian mexican. De obicei, destinația noastră este Mexico City, Oaxaca sau Bahias de Huatulco, dar nu cred că va da cineva alarma dacă ne va citi planul de zbor către Cozumel.

Zări expresia de curiozitate de pe chipul lui Torine și îi satisfăcu această curiozitate.

— Familia mea deține o fermă în apropiere de Bahias de Huatulco. De obicei acolo erau cirezi de vite, dar acum în cea mai mare parte sunt livezi de grepfrut.

— Credeam că americanii nu pot deține proprietăți imobiliare în Mexic, zise Torine, după care se grăbi să adauge: Nu am vrut să jignesc pe nimeni.

— Voi, blestemații de yankei, *nu puteți* deține pământ acolo, explică Fernando. Motiv pentru care mama mea *s-a întâmplat*

să fie în Mexic atunci când m-a născut. Prin asta am devenit mexican prin naștere.

— Cetățenie dublă?

Fernando dădu din cap și zise:

— La fel a procedat și bunica noastră la sud de graniță atunci când a venit pe lume tatăl lui Charley. Charley a stricat regula atunci când s-a născut în Germania, dar doi dintre copiii mei sunt și ei mexicani cu acte în regulă. Nu le vom spune asta decât atunci când vor trebui să știe.

Torine clătină din cap, minunându-se.

— De ce nu?

— Pentru că astfel apar probleme de identitate, răspunse Fernando, chicotind. Uneori, problemele devin oficiale. Cei de la contrainformații au dat cu pumnul în perete când au descoperit că locotenentul F. Lopez de la Divizia 1 de Blindate avea și cetățenie mexicană. Timp de câteva zile, am avut impresia că voi fi trimis acasă cu cătușe din primul război din Golf.

— Ce s-a întâmplat?

— Senatorul nostru i-a spus secretarului apărării de ce parte a baricadei au fost cei din familia Lopez la Alamo, rosti Fernando, chicotind. Și că vărul Charley era absolvent de West Point, iar tatăl lui – unchiul meu, Jorge – primise post-mortem Medalia de Onoare în Vietnam, și că el nu vedea nicio problemă în privința loialității noastre.

— Generalul McNab mi-a povestit despre tatăl lui Charley, zise Torine.

— El a cumpărat ferma înainte ca eu și Charley să ne naștem, zise Fernando, dar a fost mereu un personaj principal în familia noastră. Bunicul nostru i-a atârnat fotografia – și medalia, în casetă – în biroul lui. E și acum acolo. Am știut totul despre el. A fost acolo cu Manuel Lopez și Guillermo de Castillo.

— Cine erau?

— Ei au cumpărat ferma de la Alamo, zise Fernando, după care continuă: Jack, ce-ar fi să te duci în cabina pasagerilor și să îți dai jos costumul de zbor? Și să o trezești pe Frumoasa Adormită? Vreau să repet cu el mica noastră scenetă legată de vama mexicană.

Torine își desfăcu centura de siguranță și începu să se ridice de pe scaunul copilotului.

— Turnul de control Merida, zise Fernando în microfon, aici Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci. Sunt la nivel de zbor trei-zero, viteză cinci sute de noduri pe curs doi-zero-nouă. International, mă îndrept direct spre Cozumel. Estimez ajungerea la Cozumel în zece minute. Solicit permisiune de apropiere și de aterizare în Cozumel. Avem nevoie de control vamal la aterizare.

•

— Singura problemă cu vameșii este că vor dori să se uite în valiza sergentului Sherman, zise Charley. Ce spunem despre stația radio?

— Poate că nu vor dori asta, rosti Fernando. Au planul de zbor. Știu că venim din State. Oamenii de obicei nu vor să introducă fraudulos lucruri *în* Mexic. Iar dacă devin prea curioși, mai ai plicul pe care ți l-am dat?

— Plicul? întrebă Torine.

— E un plic plin cu bani, Jake. De obicei asta îi face pe vameșii mexicani foarte amabili, explică Fernando.

DOI

Biroul generalului comandant
Central Command al Statelor Unite
Baza Forțelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida

09.35, 10 iunie 2005

Când sergentul-major Wes Suggins intră în biroul generalului Allan Naylor, comandantul CentCom, ca să-l anunțe că secretarul apărării, Frederick K. Beiderman, vrea să discute cu el pe linia securizată, Naylor îi făcu semn lui Suggins să rămână pe loc, în vreme ce el porni repede spre cabina telefonică, un gest pe care Suggins îl interpretă ca un îndemn să asculte cât putea de mult din discuția telefonică.

Suggins se conformă sprijinindu-se de clanța cabinei telefonice în vreme ce Naylor vorbea, iar generalul ținu cât de departe putu receptorul de ureche.

— Da, domnule secretar, sunt sigur că putem gestiona această problemă și vă voi anunța cum decurge operațiunea, zise Naylor, încheind conversația și punând cu o mină gânditoare receptorul în furcă.

Se uită la Suggins.

— Mă surprinde mai degrabă că au avut nevoie de atât timp ca să afle, zise Suggins, și nu faptul că a durat foarte puțin ca să ne ceară neutralizarea avionului.

Naylor pufni.

— E toată lumea aici, Wes?

— Da, domnule. Chiar i-am spus generalului McFadden, după ce am primit mesajul „L-am găsit”, că probabil veți dori să-l vedeți în scurtă vreme. Se ducea să joace golf.

— O minte sănătoasă într-un corp sănătos, sergent, zise Naylor. Adună-i pe toți.

— Da, domnule.

•

La mai puțin de cinci minute după aceea, ceea ce Suggins numea „cavaleria grea a armatei” (generalul Albert McFadden, comandantul adjunct al CentCom, viceamiralul Louis J. Warley, ofițerul de contrainformații al CentCom, și generalul-locotenent George H. Potter, ofițerul însărcinat cu operațiunile speciale) și „blindatele civile” (domnul Lawrence P. Fremont de la CIA și domnul Brian Willis de la FBI) se adunaseră în jurul mesei de conferințe din biroul lui Naylor.

Suggins credea cu tărie că nu era neapărat nevoie de acei civili acolo. CIA și FBI își îndepliniseră misiunea. Avionul furat fusese localizat, chiar dacă durase mult mai mult decât ar fi trebuit. Dar Suggins știa prea bine că, dacă n-ar fi fost chemați, s-ar fi simțit lăsați pe dinafară, iar Suggins mai știa că Naylor considera extrem de important ca acești civili să simtă că fac parte din echipă.

Generalul McFadden era chiar îmbrăcat în uniformă. De obicei, la o asemenea oră a dimineții, era îmbrăcat sportiv. Îi intrase în sânge să vină devreme la birou, să citească corespondența de peste noapte, apoi să-și înceapă exercițiile de întreținere. Ofițerilor cu grad de general li se permitea să-și aleagă propria metodă de întreținere fizică; McFadden avea rezervată pista de golf, permanent, pentru ora nouă fără un sfert. Gradul însemna și privilegii.

— Tocmai am vorbit cu secretarul Beiderman, începu generalul Naylor. CentCom a primit misiunea de a neutraliza avionul furat care, așa cum știți cu toții, a fost localizat pe aerodromul Zandery din Surinam. Secretarul Beiderman a lăsat să înțeleagă clar că operațiunea trebuie desfășurată cu maximă discreție.

Privi de jur-împrejurul mesei de conferințe și în minte îi veni un alt gând.

„Să fiu al naibii. Am șansa de a-l pune la punct pe McFadden. Și era cât pe-aci să o ratez”.

— Să vedem, zise Naylor, cu inocență. Cine e cel mai mic în grad de aici?

— Cred că eu sunt, domnule general, zise Brian Willis de la FBI. Dar aș vrea să cedez cuvântul cuiva în uniformă.

— Mă asociez total opiniei colegului meu, replică Lawrence Fremont de la CIA.

Se auziră câteva chicoteli. Generalul Potter zise:

— Lașilor!

— Cred că tu urmezi, nu, Lou? întrebă Naylor.

— Doar pentru că Marina refuză să-mi aprecieze cum trebuie talentul, replică viceamiralul Warley.

— Bine, Lou. Cum gestionăm povestea asta?

— Primul lucru care îmi trece prin minte este să instalăm o umbrelă de protecție deasupra coastei Surinamului și, dacă avionul încearcă să plece undeva, să îl forțăm să se întoarcă în Surinam.

— Și dacă refuză să o facă?

— Îl doborâm, generale, propuse viceamiralul.

— Altceva?

— Umbrela reprezintă pasul unu. Conform raționamentului meu, pasul doi ar fi să-i trimitem pe oamenii lui McNab ca soluție de acoperire în cazul în care CIA nu reușește să neutralizeze cu discreție avionul la sol. Presupun că la voi se lucrează deja la asta, nu, Larry?

— Nu vreau să creez o impresie falsă spunând „Evident că da”, răspunse Lawrence Fremont. Lucrăm, dar am înțeles că avem un singur om acolo – este cel care a obținut confirmarea vizuală – și el singur nu poate face prea multe. Sunt convins că ajutoarele au plecat deja spre el. Ca să fiu sincer însă, nu știu cât va dura până când ajung acolo.

— Mulțumesc, Larry, zise Naylor. Iar acum vom afla părerea următorului ofițer în grad, generalul Potter. Se îndoiește cineva de aici că el nu va sugera trimiterea Peace Corps ca să discute cu acei oameni?

Se auziră câteva râsete înfundate.

— Sunt de acord cu amiralul Warley să-i trimitem pe oamenii lui McNab...

— De ce nu mă surprinde? îl întrerupse Naylor.

— Dar nu sunt de acord cu lista lui de priorități. Cred că McNab și Gray Fox au experiența necesară pentru gestionarea unei astfel de situații. Dacă veți ordona desfășurarea operațiunii cu discreție, atunci asta veți primi.

— Asta-i tot? întrebă Naylor.

— Da, domnule, răspunse Potter. Nu mi se pare că e nevoie de cine știe ce gândire complicată aici.

— Și generalul McFadden? continuă Naylor turul.

— Nu am nimic de adăugat, generale, zise McFadden.

„O spune pentru că e supărat pe mine? Sau pentru că într-adevăr nu mai e nimic de spus pe lângă ce s-a spus deja? Potter are dreptate, nu e nevoie de cine știe ce gândire”.

— Bine, rosti Naylor. Toată lumea pare de acord că ar trebui să-i trimitem pe oamenii generalului McNab – și ne referim aici la echipa Gray Fox pentru neutralizarea avionului – și imediat ce va fi posibil la acoperirea zonei cu avioane de vânătoare, fără să intrăm în spațiul aerian al Surinamului, evident, ci să ne menținem deasupra Atlanticului în afara teritoriului surinamez în cazul în care avionul decolează. Moment în care avionul va fi interceptat și i se va ordona să se întoarcă în Zandery. Dacă nu se supune, va fi doborât. Cam asta-i tot?

Privi de jur-împrejurul mesei. Când ajunse la viceamiral, acesta spuse:

— Regulamentul de angajare, generale? Vom da piloților autoritatea de a doborî avionul sau vreți să ceară permisiunea? Și de la cine?

Generalul Naylor se uită la McFadden.

— Al?

— Când am aflat că CIA a localizat avionul, rosti generalul McFadden, am ordonat trimiterea unui E-3[12] acolo. Cel mai

[12] Aeronava E-3 „Sentry” este un adevărat sistem aerian complex de avertizare timpurie și control (AWACS) montat pe fuzelajul modificat al unui Boeing 707. Având

apropiat de zonă era la realimentare în Guantanamo. Mi-au spus că au nevoie de treizeci de minute ca să decoleze. Asta se petrecea cam cu treizeci de minute în urmă. Așa că probabil a decolat deja. Sunt cam două mii nouă sute de kilometri de la Gitmo până acolo. La o viteză ceva mai mare de cinci sute de noduri, asta înseamnă cam trei ore și douăzeci de minute. Totodată am ordonat trimiterea a doua KC-135 de la Barksdale[13]. Amândouă au decolat, unul îndreptându-se direct acolo, celălalt spre Gitmo, unde va aștepta în stare de alertă. În fine, am mai ordonat trecerea în stare de alertă pentru patru F-15 la Eglin[14].

Cel mai prost scenariu posibil: Avionul 727 decolează peste câteva minute, caz în care ridicăm avioanele F-15 de la Eglin ca să-l intercepteze. Punctul de interceptare ar fi cam la două sute cincizeci de kilometri sud de Miami, un pic la sud de Cuba. I s-ar putea ordona să aterizeze la Gitmo sau ar putea fi doborât.

Decizia aparține piloților de pe avioanele de interceptare. Din motive evidente, asta implică un risc major. Dar nu putem proceda altfel până când E-3 nu ajunge acolo și nu intră în acțiune.

Recunosc că nu este o situație ideală, dar adevărul este că nu ne așteptam să avem de-a face cu un avion aflat pe aerodromul din Zandery, Surinam.

— Și cel mai bun scenariu posibil, Al? întrebă Naylor.

Naylor era impresionat de acțiunile deja întreprinse de McFadden și se simțea puțin vinovat pentru că înscenase povestea cu „cei mai mici în grad vorbesc primii”.

— Ar însemna că avionul nu intenționează să plece nicăieri în curând – cu alte cuvinte, înainte ca E-3 să ajungă acolo, fapt

---

zece metri în diametru și ridicat la cinci metri deasupra fuzelajului, domul radar este capabil să asigure supraveghere aeriană pe o distanță de patru sute de kilometri de la suprafața Pământului până în stratosferă, deasupra solului terestru și celui marin. În plus, E-3 este echipat cu un adevărat arsenal de echipamente de comunicații, permițând comunicațiile cu alte aeronave din zona de operațiuni și, prin intermediul sateliților, cu Statele-Majore ale armatelor de oriunde din lume. (*n. tr.*).

[13] KC-135, de asemenea proiectat pe baza fuzelajului de Boeing 707, este o aeronavă de realimentare în zbor, capabilă de a furniza 100 000 de litri de combustibil prin intermediul unui furtun montat în partea din spate a fuzelajului. Baza Forțelor Aeriene Barksdale este situată în nord-vestul Louisianei. (*n. tr.*).

[14] F-15 „Eagle” este un avion de vânătoare cu o viteză maximă mai mare decât dublul vitezei sunetului (2, 5 Mach). Baza Forțelor Aeriene Eglin este situată pe coasta Golfului Mexicului, în Florida, în apropiere de Pensacola. (*n. tr.*).

care ne-ar conferi instrumente de identificare și comunicare sau mai exact ar lua decizia de doborâre de pe umerii piloților. Apoi îi trimitem pe oamenii lui McNab la fața locului, ca să neutralizeze avionul – foarte, foarte discret – înainte ca acesta să decoleze. Este posibil, chiar dacă n-ar trebui să contăm prea mult pe această posibilitate. Până când McNab poate trimite un C-17 sau niște Păsărele etc. până la Hurlburt – ceea ce evident nu se va petrece peste o oră sau două – ar trebui să fiu informat deja de CIA unde pot ateriza cu C-17 în Surinam.

— Ai cerut astfel de informații de la CIA? întrebă Naylor.

— Domnule general, interveni Lawrence Fremont, mi s-a spus că va dura alte câteva ore ca omul nostru să se ducă și să se întoarcă dintr-o regiune aflată la circa cincizeci și cinci de kilometri de aerodrom despre care credem că poate primi un C-17. Dar datele sunt vechi de câteva luni și nu avem chef ca McNab să ajungă acolo și să descopere că aerodromul respectiv este fie inundat, fie plin de deșeuri.

— Trebuie să mărturisesc că sunt impresionat de ce ați făcut amândoi, rosti generalul Naylor. Și acum să vedem ce are de zis generalul McNab. Wes, te rog să-mi faci legătura cu el pe linia securizată și să-l pui pe difuzor.

— Da, domnule, replică sergentul-major Suggins, care se duse imediat spre cabina telefonică, de unde ieși în mai puțin de un minut. Aveți legătura, domnule.

— Cu generalul McNab, vă rog, zise Naylor.

— La telefon, domnule.

— Ai fost informat că avionul 727 a fost descoperit în Surinam?

— Da, domnule.

— Ei bine, iată cum stăm. Secretarul apărării a dat CentCom misiunea de a neutraliza avionul. Toată lumea de aici a căzut de acord că Gray Fox este unitatea cea mai potrivită pentru asta. Sprijinită de avioane de interceptare care vor surprinde avionul dacă acesta decolează înainte să apuci tu să-ți duci oamenii acolo ca să-l forțeze să aterizeze înapoi în Surinam sau să-l doboare.

— Cu alte cuvinte, domnule, dumneavoastră sperați ca o operațiune Gray Fox care să mențină avionul la sol să fie derulată cât mai repede posibil?

— Da. Vrei să-mi spui cum vei proceda?

— De fapt, domnule, s-ar putea să fie mai puțin dificil decât pare la prima vedere. Nu va trebui să aterizăm pe un teren ostil, în primul rând, apoi nu-mi imaginez că dispun de forțe redutabile care să apere avionul. Așadar, trebuie să plecăm cu o escadră de Păsărele – două de atac, patru de transport trupe – într-un C-17 cu treizeci de oameni, să așteptăm până ce aflu unde pot ateriza cu mastodontul de C-17 – am cerut deja DIA să-mi transmită informații despre posibile zone de aterizare, dar n-am primit încă nimic – și apoi să trecem la acțiune. Acțiunea înseamnă orice, de la preluarea controlului asupra avionului până la aruncarea lui în aer.

— Crezi că poți prelua controlul asupra avionului, Scotty?

— Cred că este posibil, domnule. Iar ăsta ar fi cel mai bun lucru de făcut.

— Operațiunea asta trebuie să decurgă cu cea mai mare discreție, Scotty, înțelegi?

— Da, domnule, înțeleg.

— Pornind de unde? interveni McFadden. De la Hurlburt?

— Da, domnule. A fost cumva generalul McFadden?

— Da.

— Domnule, aș aprecia orice ajutor pe care mi l-ați putea furniza cu un teren unde să aterizez cu mastodontul meu de C-17.

— Lucrez la chestia asta, Scotty. CIA are pe cineva care, chiar în vreme ce discutăm noi, verifică dacă un teren cam la cincizeci și cinci de kilometri de Zandery este utilizabil. Cu ajutorul CIA și DIA, ar trebui să avem confirmarea în cel mai scurt timp posibil.

— Mulțumesc, domnule, zise generalul McNab.

— Scotty, cât ți-ar lua ca să duci o echipă potrivită și escadra de Păsărele până la Hurlburt?

— Nu prea mult, domnule.

— Ce înseamnă acest „Nu prea mult” în ore și minute, Scotty? întrebă Naylor.

În vocea lui se ghicea o notă de nerăbdare.

— De fapt, domnule, chiar în vreme ce vorbim stau la umbra aripii mastodontului C-17, urmărind cum valurile apei din Golful Mexicului se sparg de malul nisipos al plajei din Hurlburt.

— Să înțeleg că spui, generale, că acum ești la baza din Hurlburt? întrebă Naylor, cu un ton de gheață.

— Da, domnule. Cu șase Păsările și treizeci de operatori speciali, așteptând ordinul dumneavoastră ca să trecem la acțiune.

— Cine te-a autorizat să te duci la Hurlburt, generale? întrebă Naylor, devenind de-a dreptul furios.

— Domnul Castillo a sugerat că am economisi o groază de timp dacă aș forma echipa și aș aduce-o la Hurlburt, domnule. Nu am găsit nicio fisură în raționamentul lui, domnule, așa că am acționat în consecință.

— Te referi la maiorul Castillo, generale?

— Într-un fel, da, domnule. Dar eu i-am spus „domnule”. Mi s-a părut mai potrivit, mai ales că a fost la Fortul Bragg ca reprezentant personal al președintelui, domnule. Și era îmbrăcat în haine civile.

— Ești un nenorocit de general-locotenent, Scotty! explodă Naylor. Și nu primești niște nenorocite de „sugestii” de la un nenorocit de maior! Și tu știi prea bine chestia asta, fir-ar al dracului să fie!

— Cu tot respectul, domnule, el nu operează în calitate de maior. Consilierul pe probleme de securitate națională a spus explicit la telefon că vine la Bragg ca reprezentantul personal al comandantului-șef, domnule, așa că, precum am mai spus, domnule, am acționat în conformitate.

Naylor își ridică furios și dezgustat mâinile și privi de jur-împrejurul mesei. Ofițerii și civilii din încăpere se uitau oriunde în altă parte în afară de el. Sergentul-major Suggins stătea în cabina telefonică făcând tot felul de gesturi cu mâinile, ceva între rugăciune mută și un semnal de potolire a lui Naylor.

Naylor încercă să-și revină în fire, gândind: „Dacă sunt furios voi lua decizii proaste, proporțional cu intensitatea furiei.

Nu-mi pot permite să iau acum o decizie pe care o voi regreta mai târziu.

Nemernicul ăla! Când povestea asta se va încheia, o să-i spânzur pe el și pe Charley de boașe de un perete!”

— Generale McNab! ordonă Naylor. Menține starea de alertă pentru declanșarea acestei operațiuni la ordinul meu. Și doar la ordinul meu.

— Da, domnule.

— Iar după ce povestea asta se încheie, vreau să discut cu tine și cu maiorul Castillo între patru ochi.

— Da, domnule.

Naylor privi în jurul mesei.

— Mai are cineva să-i transmită ceva generalului McNab? întrebă Naylor.

— Generale McNab, spuse McFadden. Colonelul Torine este gata de acțiune?

— Nu, domnule.

— S-a întors la Charleston?

— Nu, domnule.

— Știi cumva unde este?

— Da, domnule.

— Și ai de gând să-mi spui și mie?

— Da, domnule. Acum ar trebui să fie deja în Cozumel.

— Cozumel? Insula din apropiere de peninsula Yucatan?

— Da, domnule.

— Și știi cumva ce caută el pe o insulă din Caraibe?

— S-a dus acolo cu domnul Castillo, domnule. Domnul Castillo a spus că are nevoie de un expert în avioane 727 și colonelul Torine s-a oferit voluntar să-l însoțească.

— Măi, să fiu al dracului! exclamă generalul McFadden. Mulțumesc, generale McNab.

— Pentru puțin, domnule.

— Ținem legătura, generale McNab, rosti Naylor. Există vreo parte din ordinele mele, legate de declanșarea acestei acțiuni la ordinul meu și doar la ordinul meu, pe care să nu o fi înțeles complet?

— Nu, domnule.

— Naylor încheiat, rosti generalul.

— Când o să discuți cu generalul McNab și cu tipul ăsta, Castillo, generale, aș vrea să particip și eu, rosti McFadden. Pentru ce mama dracului l-a luat pe Torine la Cozumel? Și de ce mama naibii s-a dus Torine?

Naylor ridică mâinile într-un gest de frustrare.

— Operațiunile speciale comportă un anumit grad de nebunie, generale, iar chestia asta se ia ca raia, explică Naylor, cu un gest de resemnare.

Se uită la generalul-locotenent Potter, responsabilul cu operațiunile speciale din CentCom.

— Tocmai voiam să spun: „Fără supărare”, continuă Naylor. Dar, la naiba, George, de ce ar trebui să-mi cer scuze pentru ceva evident?

— Nu m-am supărat deloc, generale, rosti Potter.

TREI

Aeroportul Internațional Cozumel
Cozumel, Mexic

09:40, 10 iunie 2005

Până la urmă se dovedi că nu fusese nevoie de toate pregătirile de trecere prin vama mexicană fără a fi obligați să dea explicații despre stația radio a lui Sherman și armele pe care le aveau asupra lor. În vreme ce avionul era ghidat de un jeep cu însemnul URMEAZĂ-MĂ de-a lungul unei alei de acces din cadrul micului, dar pompos intitulatului Aeroport International Cozumel, Castillo văzu o camionetă Ford F-150 maro a vămii mexicane și trei vehicule albe Yukon XL – cu geamuri fumurii – parcate în locul către care păreau să fie conduși. Pe capota unuia din Yukon-uri aștepta un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat cu pantaloni albastru-deschis și o cămașă galbenă cu mâneci scurte, pregătit parcă pentru o partidă de golf.

Aleksandr Pevsner venise personal să-i întâmpine la aeroport. Castillo nu-i zări nicăieri pe Howard Kennedy sau pe vreunul din bodyguarzii lui Pevsner.

„Probabil că sunt în Yukon-uri”.

— Ăla e Pevsner, zise Charley. Dar sunt șanse mari ca acum să nu-și zică așa. Urmați-mă.

Doi vameși mexicani, înarmați cu pistoale cromate semiautomate .45 ACP se apropiară de avion după ce motoarele acestuia se opriră și Castillo deschise ușa de acces.

— Bun venit la Cozumel, rosti unul dintre ei în spaniolă. Putem urca la bord?

— Bineînțeles, răspunse Castillo, tot în spaniolă.

Verificarea dură doar atât cât vameșii să aplice ștampila pe certificatul de acces nelimitat pe teritoriul mexican al lui Fernando. Cei doi nu acordară atenție nici unuia din cei aflați în cabina pasagerilor.

Castillo așteptă ca vameșii să plece la bordul camionetei lor ca să coboare din avion.

Pevsner îi făcu semn, zâmbind, cu mâna.

— Bun venit la Cozumel, îi ură el în spaniolă.

— Mulțumesc, *señor,* răspunse Charley în spaniolă, îndreptându-se către Yukon.

Pevsner se dădu jos de pe capotă. Cei doi își strânseră mâinile.

— Mă tem că v-am uitat numele, *señor,* zise Charley.

— Ce-ar fi să-mi spui Dondiemo, Alex Dondiemo? zise Pevsner. Ce importanță are un nume?

— Probabil vărul lui Roberto?

Pevsner îi zâmbi.

— Cam așa ceva, zise el, după care întrebă: Și tu cine ești azi?

— Un jucător american de golf pe nume Charley Castillo, *señor* Dondiemo.

— Ciudat, aș fi zis mai degrabă un scufundător, replică Pevsner, trecând pe engleză. De obicei scufundătorii caută mereu câte ceva. În fine, Charley, mă bucur să te revăd. Și pe cine ai adus cu tine?

— Vărul meu, Fernando Lopez, un copilot pentru avion și un… cred că ar putea fi numit un supertehnician în telefonia mobilă.

— Și asta-i tot?

Charley încuviință.

— Și cine sunt ei în realitate?

— Fernando chiar este vărul meu. Pilotul este un colonel din Forțele Aeriene, expert în avioane 727, iar tehnicianul este sergent în forțele speciale.

— Și niciun vechi asociat de-al lui Howard… pardon, Roberto?

— Niciunul.

— Era atât de îngrijorat în privința asta, că pur și simplu nu s-a simțit în stare să vină aici ca să te întâmpine personal, zise Pevsner.

— Nu are de ce să-și facă griji, adăugă Castillo.

— Am încercat și eu să-i spun asta, zise Pevsner. Dar Howard își face griji din orice.

Făcu un gest vag în direcția celor două Yukon-uri din spatele lui. Imediat se deschiseră portierele și mai mulți oameni se dădură jos. Cu toții aveau în mâini pistoale automate Uzi.

Charley îi recunoscu pe doi dintre cei care luaseră parte și la evenimentele din Viena. Unul din ei era est-europeanul masiv care îi trăsese haina și îl imobilizase cu pricepere atunci când Castillo se dusese să își golească vezica la toaleta bărbaților din hotelul Sacher.

— Lăsați armele! ordonă Pevsner în rusă. Și ajutați-i pe oaspeții noștri cu bagajele. Se întoarse spre Charley și continuă să vorbească în rusă: Ce-ar fi să-ți inviți prietenii să ni se alăture, Charley?

— În ce limbă vom vorbi?

— Bună remarcă, Charley, răspunse Pevsner în rusă, după care trecu pe engleză. Ce zici de engleză? Un hotelier de clasă precum Alex Dondiemo ar trebui să vorbească engleza destul de bine, nu crezi?

Charley îi zâmbi și întrebă:

— Și rămâne *señor* Dondiemo?

— Evident că nu, Charley. Alex. Suntem prieteni, nu?

— Sper că da, răspunse Charley, după care făcu un semn spre avion.

Fernando ieși primul, urmat de colonelul Torine și de sergentul Sherman.

— Bine ați venit la Cozumel, rosti Pevsner, întinzând mâna. Sunt Alex Dondiemo, gazda dumneavoastră. Charley și cu mine suntem vechi prieteni.

— Fernando Lopez, se recomandă Fernando.

— Jack Sherman, răspunse sergentul.

— Jake Torine, domnule Dondiemo.

— Oamenii mei vor avea grijă de bagaje, zise Pevsner. Văd că afară, în soare, e foarte cald. Ce-ar fi să mergem la hotel? Probabil că un mic dejun nu are ce să strice acum.

Făcu un gest spre mașini, apoi o ocoli pe una dintre ele prin față. Când Charley urcă, constată că pe locurile din spate ale mașinii stăteau alte două „ajutoare”.

„La naiba! Se aștepta ca din avion să sară o echipă SWAT a FBI care să-i pună cătușe și să-l ducă în State?

Nu credea că e posibil să se întâmple așa ceva, dar Pevsner stă mereu la cârma jocului, luându-și toate precauțiile și așteptându-se mereu la ce e neașteptat”.

După ce Pevsner porni mașina, Yukon-ul care fusese parcat în spatele ei trecu în față și rămase acolo pe tot parcursul celor cinci kilometri de drum de-a lungul unei plaje albe și late către Grande Cozumel Beach and Golf Resort.

La un moment dat, Pevsner zise destul de vesel:

— Ne place să credem că plaja noastră este mult mai drăguță decât cea din Miami. Mult mai drăguță decât oricare alta pe care o cunosc în Europa. Singura care mi se pare la fel de drăguță se găsește în Florida Panhandle, în jurul Pensacola.

Charley înțelese din asta că Pevsner n-avea de gând să vorbească despre avion în mașină.

„Crede că e posibil să avem microfoane. Ai grijă, Charley: n-are încredere în tine”.

PATRU

Grande Cozumel Beach and Golf Resort era mai mare decât se așteptase Charley. Clădirea principală – înconjurată de căsuțe – era o construcție albă, cu patru etaje, situată chiar pe plajă. În apropiere se vedea un traseu imens și verde de golf. Privind într-acolo, Charley observă cum o blondă cu picioare lungi, ai cărei pantalonași albi nu reușeau să ascundă prea mult din rotunjimile posteriorului, rată o lovitură lungă.

Clădirea principală avea un garaj subteran. Accesul către acesta era păzit de un mexican plin de mușchi, îmbrăcat într-o uniformă asemănătoare cu cea a polițiștilor și care stătea lângă o barieră capabilă să oprească orice tip de vehicul până la dimensiunea unui tanc Abrams.

Abia coborâseră din Yukon, când a treia mașină, cea cu „ajutoarele” care le luaseră bagajele, intră în garaj.

„Nu au avut timp să desfacă valiza lui Sherman.

Sau au avut?

Nu subestima nimic, Charley”.

Se vedeau mai multe ascensoare, păzite de un alt individ îmbrăcat în uniformă.

„Oare păzesc ascensoarele permanent sau doar când e Pevsner aici?”

Intrară în ascensor și Pevsner introduse o cheie în panoul de control, apoi apăsă un buton pe care scria PENTHOUSE B.

După ce ascensorul se puse în mișcare, Pevsner scoase cheia din panou și i-o dădu lui Castillo.

— Vor fi mai multe chei sus, anunță el.

După ce ușile ascensorului se deschiseră, Castillo constată că ajunseseră într-un mic hol. De acolo exista o singură ieșire: niște uși duble, deschise, care dădeau spre un living imens cu vedere spre ocean.

Când păși în hol, se auzi un bâzâit electronic.

— De obicei, zise Pevsner, chestia asta sună atunci când un oaspete pleacă de aici cu vreun suvenir ascuns printre haine. Se pare că oamenii pur și simplu nu se pot abține să nu plece de la noi cu vreunul dintre vasele noastre de argint, ba uneori chiar cu mai multe.

Stânjenit, Fernando băgă mâna sub cămașă și scoase de acolo pistolul semiautomat fixat la centură.

— Ei bine, chiar dacă recunosc că sunt unii pe aici care îi consideră pe nord-americani doar niște surse de bani ușor de jefuit, zise Pevsner, de chestia aia chiar că nu o să fie nevoie.

— Fascinant detector, zise Castillo. Cred că poate detecta orice, nu? Chiar și, să zicem, un microfon ascuns?

— Este un detector cu adevărat bun, Charley, replică Pevsner.

— Ei bine, acum că știi că nu încercăm să-ți furăm argintăria, zise Castillo, putem trece la afaceri?

— Categoric, răspunse Pevsner. Dar mai întâi intră să-l saluți pe un alt vechi prieten de-al tău.

Le făcu semn să treacă prin ușile duble. Castillo intră primul. Când pătrunse în cameră, Howard Kennedy veni la el, zâmbind, și întinse mâna.

— Domnule Dondiemo, zise Castillo.

— Domnule Castillo, replică Kennedy. Cât de mult mă bucur să te văd. Se uită la Pevsner. Am auzit cumva un bâzâit adineauri?

— Dânsul este domnul Lopez, explică Pevsner. Vărul lui Charley. Are un .45.

— Asta-i tot, Howard, nu avem microfoane, zise Castillo.

Kennedy ignoră remarca.

— Spuneai ceva despre un acoperiș plat? zise el, făcându-i semn lui Charley să-l urmeze pe o terasă neobișnuit de lată, plină cu mobilier din aluminiu.

Kennedy apăsă un buton pe un perete când trecu printre ușile glisante. Se auzi un bâzâit electric, apoi copertina terasei începu să se strângă.

— Chestia asta e bună? întrebă Kennedy, arătând spre acoperiș.

— Sherman? rosti Castillo, moment în care sergentul Sherman ieși pe terasă.

Castillo arătă spre acoperiș.

Sherman se uită și încuviință.

— Probabil că voi avea chiar spațiu să o montez suficient de departe de margine ca să nu atragă atenția de jos, rosti Sherman.

— Crezi că poți găsi un ajutor care să-i arate domnului Sherman cum să ajungă pe acoperiș? Și să-l ajute cu bagajul? întrebă Castillo.

— Așa cum ți-am spus la telefon, Charley, dorințele tale sunt lege pentru noi, răspunse Kennedy.

— Câtă vreme îți ia să o montezi, Sherman? întrebă Castillo.

— Nu prea mult, răspunse sergentul.

Se duse la valiza enormă, scoase telecomanda și computerul de control de mărimea unui laptop, le puse pe un mic birou de lângă terasă, apoi închise valiza la loc. Când apucă de ea ca să o mute, Pevsner făcu un semn și doi din oamenii săi veniră repede ca să-l ajute.

Sherman se uită la Castillo, zâmbi și ridică din umeri, ca și cum ar fi spus: „Ce mama naibii, de ce nu?”, după care îi urmă pe cei doi care îi cărau valiza.

Sherman își atinse zona lombară cu mâna, ca și cum și-ar fi potrivit un pistol la centură.

„Evident că are pistol. Ca și domnul Pevsner, cei din Delta Force încearcă să fie pregătiți pentru orice.

Oare de ce nu a bâzâit detectorul?

Sau probabil că a făcut-o. A detectat simultan ambele pistoale, dar numai Fernando s-a trădat.

Alex, prietene, măsurile tale de securitate nu sunt chiar așa de tari precum crezi”.

După ce Sherman ieși din apartament, doi chelneri în haine albe intrară, fiecare din ei împingând un cărucior.

— Am crezut că aveți nevoie să mâncați ceva după zbor, zise Pevsner. Dar înainte de asta, a făcut cunoștință toată lumea cu vărul meu, Roberto, căruia uneori i se spune Howard?

Toți îi strânseră mâna lui Howard Kennedy.

Chelnerii începură să monteze un bufet sofisticat pentru micul dejun. Când unul din ei înlătură capacul de crom de pe un platou mare, Castillo văzu înăuntru ouă Benedict.

După ce chelnerii terminară de aranjat masa, se așezară amândoi în spatele meselor, cu brațele încrucișate la spate, așteptând să vină în ajutorul oaspeților.

Pevsner zise: *Gracias,* după care arătă înspre ușă. Chelnerii se grăbiră să plece.

— Acum, că am rămas singuri, Alex, zise Castillo, ne vei spune unde e avionul 727?

— Ia niște ouă Benedict, Charley. Avem suficient timp la dispoziție.

— Nu, n-avem timp, ripostă Charley. Unde e blestematul ăla de avion?

Expresia de pe chipul lui Howard Kennedy lăsa clar să se înțeleagă că Pevsner nu era obișnuit să primească replici pe un astfel de ton și că nu era deloc sigur cum va reacționa rusul.

Pe chipul lui Pevsner apăru o expresie de răceală, înlocuită repede de un zâmbet.

— Dacă îți mănânci ouăle Benedict, prietene, îți voi spune unde nu e, zise rusul.

Se auzi un fluierat și, o clipă mai târziu, sergentul Sherman strigă:

— Vine jos!

Toată lumea privi spre terasă.

Un cablu electric începu să coboare de pe acoperiș, urmat imediat de un alt cablu gros și plat.

— Le iau eu, rosti Fernando, care ieși repede pe terasă și prinse cele două cabluri.

— Bagă cablul electric în priză, zise sergentul Sherman. Nu contează dacă tensiunea e de 110 sau nu. Avem un convertor de tensiune interior. Eu voi conecta cablul aici.

— L-am prins, anunță Fernando.

— Avem tensiune de 110 volți, rosti Pevsner.

— Alex, unde nu e? întrebă Castillo cu glas de gheață.

— Nu e la El Vigia, zise Pevsner. A fost, dar a plecat de acolo.

— Unde e El Vigia? întrebă Castillo, vizibil surprins.

— Cam la optzeci de kilometri sud de lacul Maracaibo în Venezuela, răspunse Pevsner.

— Dar cum e cu Zandery, Surinam? Vrei să îmi spui că nu e în Surinam?

— De unde ai mai scos și asta? întrebă Pevsner, surprins la rândul său. Din câte știu eu, n-a fost niciodată în Surinam. Howard, ai apucat să-i spui tu ceva despre Surinam?

— Doar că nu se îndrepta într-acolo… A, ai dreptate. Telefonul ăla cu zece dolari minutul s-a întrerupt înainte de a-ți spune asta, Charley, nu?

— Iisuse Hristoase! exclamă Castillo. Noi am lucrat pornind de la premisa că a zburat din Gambia până în Surinam. De ce dracu' au pictat numere de înregistrare din Surinam pe el?

— Poate ca să încerce să vă inducă în eroare? zise sec Pevsner, adăugând pe un ton neutru: Avionul s-a dus din Gambia până la El Vigia.

— Câte canistre de combustibil erau la bord? întrebă Torine.

— Treisprezece au fost încărcate în Abéché, răspunse Howard Kennedy.

— Și ce a căutat avionul în El Vigia? Ce naiba e în El Vigia? întrebă Castillo.

— E un teren destul de bun, răspunse Kennedy. Inițial a fost amenajat ca un aerodrom privat pentru Shell care avea nevoie de acces la terenurile petroliere de la lacul Maracaibo. Nimeni nu-l putea folosi fără permisiunea Shell. După ce venezuelenii au naționalizat industria petrolieră, puterii de stat i-a trecut prin minte că uneori e util să dispui de un astfel de aerodrom, unde nu se pun întrebări și unde pot ateriza avioane mari. Ca atare, este încă „un aerodrom privat".

— Și ce caută avionul 727 acolo?

Pevsner și Kennedy se uitară unul la altul.

— Mai bine nu ți-aș spune până ce nu sunt sigur, răspunse Pevsner.

— De ce nu?

Kennedy se uită la Pevsner pentru îndrumare. Pevsner îi dădu acceptul cu un gest al mâinii.

— Ei bine, când vine vorba de răsplata pentru cooperarea noastră în cadrul investigației voastre, zise Kennedy, nu vreau ca cineva – iar foștii mei colegi se pricep foarte bine la asta – să spună: „Păi, da, i-a spus lui Castillo că avionul a fost în Ciad, *dar* am fi auzit despre asta oricum, și tot el i-a spus lui Castillo că avionul se îndrepta spre America de Sud, *dar* unde altundeva s-ar fi putut duce? *Iar* când i-a spus lui Castillo că avionul se găsește la El Vigia, după ce i-a mai zis încoace și pe dincolo, s-a dovedit că totul a fost o minciună. Pevsner nu i-a oferit lui Castillo nimic care să nu fi aflat și noi singuri și, ca atare, nu-i datorăm nimic”.

— Povestește-mi despre chestia asta cu „încoace și încolo”, Howard, zise Castillo.

Kennedy își ridică brațele, într-un gest de „Nu de la mine, Charley”.

— Spune-mi, Charley, interveni Pevsner, crezi că guvernul Venezuelei ar recunoaște existența vreunui avion furat, posibil de către teroriști, care să fi zburat către un aerodrom privat din apropiere de lacul Maracaibo?

Castillo se uită în ochii lui, dar nu spuse nimic.

— Sau, merse Pevsner mai departe, că atâta vreme cât avionul a stat acolo, a primit numere de înregistrare noi – o nouă identitate – și o mare cantitate de combustibil, în bună parte încărcat în canistre, după care a decolat din nou?

— A decolat în ce direcție? întrebă Castillo cu voce moale.

— Am o idee, dar nu vreau să-ți spun până când nu sunt sigur, răspunse Pevsner.

— Trebuie să știu ce crezi, răspunse Castillo.

— Dă-mi voie să-ți descriu un scenariu, zise Kennedy. Subînțelegându-se că prin asta domnul Dondiemo și cu mine nu încercăm să-ți spunem ce se va întâmpla. Doar de dragul conversației, bine?

— Bine.

Charley îl văzu pe Fernando ducându-se să inspecteze masa cu bunătăți. Apoi Fernando își găsi un scaun, îl duse până la masa aranjată de chelneri, după care se servi singur.

Colonelul Torine păru stimulat de pofta de mâncare arătată de Fernando. Își luă și el un scaun, îl apropie de masă și apoi începu să-și umple o farfurie cu mâncare.

— Să știi că ouăle Benedict de aici sunt cu adevărat bune, Charley, zise Pevsner. De ce nu li te alături și tu?

— Poate pentru că aș avea sentimentul că eu mănânc, și Roma arde? ripostă Charley.

Pevsner chicoti.

„Of, la dracu' cu toate! Mi-e foame".

Găsi un scaun, îl puse lângă cel al lui Fernando și apoi se duse la bufet.

Kennedy luă un alt scaun, i-l oferi fără să-i spună nimic lui Pevsner, care zâmbi și clătină din cap. Apoi Kennedy puse scaunul alături de cel al colonelului Torine, se duse la bufet și își turnă o ceașcă de cafea.

După ce gustă ouăle Benedict, Charley zâmbi.

— Sunt mulțumit când te văd mulțumit, Charley, zise Pevsner. Ouăle îți plac, nu?

— Sunt excelente, replică Charley. Bine, Howard, dă-i drumul.

— Acest scenariu trebuie să considere anumite lucruri ca pe niște elemente date, începu Kennedy. Unul dintre acestea este că oamenii care au pus mâna pe acest avion sunt mult mai pricepuți decât cei care au intrat cu aeronavele 767 în World Trade Center. Tipii ăștia sunt piloți suficient de bine antrenați ca să piloteze – să navigheze – un 727 peste Atlantic...

— Presupunere corectă, zise Castillo. Sunt absolvenți ai școlii de aviație Spartan din Tulsa. Altceva?

— Știi cine sunt? întrebă Pevsner, surprins.

Castillo dădu din cap.

— Le știm chiar și numele și avem și fotografiile lor.

— Cum ai aflat cine sunt? întrebă Kennedy, suspicios.

„Ce dracu', doar a fost agent FBI; polițiștii buni verifică datele".

— Recunosc că totul e circumstanțial. Doi tipi din Somalia, doi molahi, au venit în Philadelphia la un templu musulman. Polițiștii din Philadelphia – cei de la Antitero – i-au fotografiat și au trimis pozele FBI-ului pentru verificare. FBI-ul le-a verificat și i-a identificat. S-au aflat legal în State ca să facă școala de pilotaj. Am primit confirmarea de la Spartan.

— Așadar, există o conexiune în Philadelphia, zise Pevsner.

— Circumstanțiale sau nu, dovezile par solide, zise Kennedy. Dacă Biroul se pricepe la ceva, atunci cei de acolo sunt experți în identificări. Pot face asta cu un computer; nu-i nevoie de nicio

idee originală. Făcu o pauză ca și cum și-ar fi adunat gândurile, apoi continuă: Știind asta, ar fi rezonabil să presupunem alte câteva lucruri. Poate că ei nu au habar că le suflăm în ceafă, dar știu prea bine că suntem în căutarea avionului. Ca atare, cum ar duce un pilot inteligent un 727 până la Philadelphia?

— Este scenariul tău, Howard. Spune-mi tu.

Kennedy se pregătea să răspundă când se auziră în surdină primele note din *Weiner Blut* de Strauss. Pevsner scoase un telefon mobil din buzunarul de la pantaloni. Vorbi în rusă.

— Da?

TI? Asta-i tot ce are…

Sună-l încă o dată și asigură-te că asta-i tot ce are.

Apăsă tasta de închidere și băgă telefonul la loc în buzunar, după care privi undeva, între Castillo și Kennedy.

— Încerc să mă decid dacă să-ți spun despre ce era vorba, zise Pevsner. Mă gândesc că e posibil ca Charley să reacționeze impulsiv.

Toți așteptară ca el să ia o hotărâre. Așteptarea nu dură mai mult de jumătate de minut, dar păru mult mai lungă.

— Pilotul unei aeronave care a fost obligată să facă o escală neprogramată – o lumină de avertizare de pe panoul de bord sugera o problemă de presiune hidraulică – la El Vigia, rosti Pevsner în cele din urmă, spune că, în vreme ce mecanicii se ocupau de problema lui, a văzut din întâmplare un avion 727 într-un hangar. Pe avion se pictau numere de înregistrare și alte însemne. Din nefericire, nu a putut vedea decât prefixul TI. A spus că era încă întuneric.

— La naiba! exclamă Charley. Ce înseamnă TI?

— Și că tocmai scoteau mulajele de pe dungile roșii, albe și albastre proaspăt pictate pe stabilizatorul vertical, adăugă Pevsner.

— Când se întâmpla asta? întrebă Charley.

— Cam cu patru ore în urmă, răspunse Pevsner. A fost obligat să aștepte până a ajuns în Bolivia – în La Paz – ca să mă sune.

— TI este sufixul de înregistrare costarican, zise colonelul Torine. Acest pilot, domnule Dondiemo…

— Dacă îmi spui „domnule”, zise Pevsner zâmbind, voi crede că sugerezi ca eu să îți spun „colonele”.

— Ba deloc, domnule. *Alex.* Câtă încredere poate fi acordată acestui pilot? Lucrează pentru tine?

— Lucrează pentru o companie aeriană de transport cu care eu am o anumită relație. Toți piloții lor sunt de încredere. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, acest pilot este american.

— Deci pictează dungi roșii, albe și albastre pe stabilizatorul vertical al unui 727 costarican. Și ce-i cu asta? se miră Charley.

— El Vigia nu dispune de facilități pentru întreținere, Charley, zise Kennedy. Dar dacă vrei să schimbi identitatea unui avion fără să te vadă cineva sau să pună întrebări...

— Bine, acceptă Castillo, uitându-se pe fereastră la ocean. Se întoarse apoi către ceilalți: Să admitem că avionul nostru are acum însemne costaricane. Cum se încadrează acest fapt în scenariul vostru imaginar?

— Cred că foarte bine, dacă stau să mă gândesc, răspunse Kennedy. Bine, să reluăm scenariul...

Se opri când în apartament intră sergentul Sherman, urmat de est-europeanul pe care Charley îl numea „tipul care m-a păcălit în toaleta bărbaților”.

— Foarte curând, domnule maior, zise Sherman, așezându-se la masă, pe care puse dispozitivul de control care semăna cu o telecomandă și computerul special.

Conectă la computer cablul plat.

— Charley, continuă Kennedy, poate vrei să iei în considerare posibilitatea ca acești oameni să substituie avionul furat cu un avion care se poate apropia de Philadelphia fără să stârnească suspiciuni; un avion care face curse regulate la Philadelphia.

— Iisuse! exclamă Charley.

— De dragul discuției, să spunem că e un 727 aparținând unei linii aeriene costaricane. Tot ce trebuie să facă indivizii este să se asigure că avionul înregistrat cu numerele reale nu trece prin spațiul aerian american în același timp cu avionul furat.

— Și cum pot face asta? întrebă Castillo, deși răspunsul: „Prin sabotarea avionului real cu maximă discreție”, îi trecu prin minte chiar în timp ce termina de pus întrebarea.

— Cum crezi că ar reacționa un mecanic din să zicem, San José, Costa Rica, întrebă încet Pevsner, în fața unui plic cu zece mii de dolari în schimbul cărora nu trebuie decât să scoată din uz timp de douăzeci și patru de ore un avion? Nu să-l arunce în aer, nimic care să stârnească bănuieli, ci doar să-l facă inutilizabil timp de o zi?

— Cum era replica lui Marlon Brando din *Nașul*? „Fă-i o ofertă pe care să n-o poată refuza”? rosti Kennedy. În acest caz, probabil că omul are de ales între a lua cele zece mii de dolari și a face ce i s-a cerut sau să-și vadă nevasta și copiii măcelăriți.

Castillo se uită la sergentul Sherman, care ședea cu o cască pe cap în fața dispozitivului de control.

— Sherman, cum stăm? întrebă Castillo.

Sergentul își ridică mâna deasupra capului, cu degetele întinse.

Unul câte unul, le îndoi.

— Totul e funcțional, domnule, anunță el.

Castillo se duse la el și luă o altă cască telefonică.

— Avem legătura cu Philadelphia? se interesă el.

— Maiorul Miller este la primărie, răspunse Sherman. Este pe linia securizată de la arsenal.

— Fă-mi legătura cu el, ceru Castillo.

Sherman apăsă câteva butoane.

— Linia e deschisă și criptarea pornită, anunță el.

— Aici sergent Schneider, se auzi limpede vocea lui Betty.

— Aici Castillo. Poți să-l aduci pe Miller la aparat?

— Stați o secundă, domnule maior, replică sergentul Schneider.

— Charley? se auzi Miller o secundă mai târziu.

— Corect.

— Ai aflat că au localizat avionul în Surinam?

— Nu, n-au făcut-o. Nu e în Surinam și nici n-a fost vreodată acolo.

— Cum? întrebă Miller, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Charley, chiar înainte ca secretarul Hall și comandantul poliției să intre la primar – căci suntem la primărie – secretarul a primit un telefon de la CIA – de la director personal – prin care a fost informat că avionul e pe aerodromul Zandery, în Surinam. Și asta îi va spune și primarului.

— Ei bine, CIA s-a înșelat din nou.

— McNab a primit ordin să-l neutralizeze, continuă Miller. Se află deja la Hurlburt, gata să decoleze.

— Ascultă-mă cu mare atenție, Dick. Am nevoie de ceva de la tine. Du-te la aeroport și află ce curse aeriene aterizează la Philadelphia – mă refer la cele regulate – din Costa Rica și sună-

mă din nou. Află ce linii aeriene costaricane fac curse regulate la Philadelphia.

— M-ai ascultat, Charley? Ai auzit ce am spus? CIA a găsit avionul. E confirmat. Au efectuat chiar și o identificare vizuală.

— Nu e avionul pe care îl căutăm noi. Și acum, la naiba, fă ce ți se cere! Acum!

Castillo atinse umărul sergentului Sherman.

— Fă-mi legătura cu generalul McNab.

CINCI

Maiorul H. Richard Miller Jr. își aruncă privirea prin anticamera primarului orașului Philadelphia. Se mai aflau acolo sergentul Betty Schneider de la Departamentul de Poliție din Philadelphia și agenții speciali Joel Isaacson și Thomas McGuire de la serviciul secret.

— Interesantă problemă, zise Isaacson pe un ton sec. Pe cine să crezi? Pe directorul CIA sau pe Don Juan?

— Eu aș merge pe mâna Don Juan, răspunse agentul McGuire.

— Părea foarte sigur pe el, constată sergentul Schneider.

— Don Juan e întotdeauna foarte sigur pe el, zise Isaacson. Asta nu înseamnă că are mereu dreptate.

— Habar n-am de unde să fac rost de informațiile pe care mi le-a cerut de la aeroport. Sau dacă le pot obține fără scandal.

— Merg eu acolo cu tine, sergent, zise Tom McGuire. Poate că insigna și farmecul meu de irlandez te vor ajuta.

— Credeți că ar fi bine să dau buzna în biroul primarului ca să-l anunț pe secretarul Hall? întrebă Miller.

— În locul tău, eu n-aș intra fără niște informații mai consistente decât ce ți-a spus Don Juan, zise Isaacson. Dar cred că ar trebui să faci ce ți-a cerut.

— Oricând ești pregătit, sergent, zise Tom McGuire.

— Tocmai mi-a trecut o idee trăsnită prin minte, răspunse, gânditoare, Betty Schneider.

Își scoase telefonul mobil, parcurse agenda telefonică și apăsă butonul de apelare când dădu de numărul căutat.

— Domnule Halloran, aici e sergent Schneider, Betty Schneider. Vă amintiți de mine?

E o întrebare ciudată, domnule Halloran, dar vă rog să mă ascultați. Din ce vă aduceți aminte, există vreo linie aeriană care face curse regulate din Costa Rica până în Philadelphia? Nu mă interesează doar cursele de pasageri…

O, știți una? Îmi puteți spune ceva despre ea, vă rog?

Un minut mai târziu, Betty acoperi microfonul cu palma și exclamă:

— Bingo! Cred că ar trebui să-l suni pe Castillo, Dick.

Treizeci de secunde după aceea, Miller anunță:

— Canalul de comunicare este ocupat.

— Mai încearcă, îi ceru sergentul Schneider.

ȘASE

— Înainte de a spune ceva, Charley, zise generalul-locotenent Bruce J. McNab, dă-mi voie să-ți transmit ultimele cuvinte ale generalului Allan Naylor referitoare la tine și la mine: „Ești un nenorocit de general-locotenent. Nu accepți «sugestii» de la un nenorocit de maior! Și o știi prea bine!”

— A aflat că sunteți la Hurlburt? întrebă Castillo.

Era o constatare, și nu o întrebare.

— Da. Și se pare că nu e deloc impresionat de statutul tău de reprezentant personal al președintelui, așa cum speram eu.

— Ei bine, îmi asum eu toată răspunderea, domnule. Continui să cred că a fost o mutare bună să plecați în avans la Hurlburt.

— E o atitudine nobilă din partea ta, Charley, dar el are dreptate. Generalii-locotenenți nu ar trebui să accepte sugestii de la maiori, iar dacă o fac, ar trebui să-și asume răspunderea. Ce s-a întâmplat?

— Avionul e undeva în Costa Rica; e fost revopsit și i s-au schimbat din nou numerele de înregistrare.

— Iisuse, ești sigur? Singurul motiv pentru care nu suntem în clipa asta în drum spre Surinam este pentru că nu au reușit să găsească un loc unde să aterizăm cu mastodontul de C-17.

— Nu e în Surinam, întări Castillo.

— Ai aflat asta de la prietenul tău rus, traficantul de arme, nu?

— Așa e.

— Doamne, Charley! Fortul Meade are fotografii ale avionului din Zandery. Agentul CIA din Surinam a efectuat o identificare vizuală și tu îmi spui acum că nu e vorba de avionul nostru?

— Da, domnule. Probabil că dispun de fotografia unui Air Suriname 727 cu numerele potrivite de înregistrare, tocmai pentru că e un avion 727 real al Air Suriname. Avionul pe care îl are Legiunea Sfântă a lui Mahomed se găsește probabil în Costa Rica.

— Unde anume în Costa Rica?

— Încă nu știu.

— Ai mai spus cuiva despre povestea asta?

— Nu, domnule. L-am trimis pe Miller la aeroportul din Philadelphia ca să afle ce avioane din Costa Rica aterizează în mod curent acolo. Este evident că indivizii încearcă să pătrundă în zona Philadelphia fără să atragă atenția.

— Și cum vor face asta? întrebă McNab.

„Crede că mi-am pierdut mințile.

Oare mi le-am pierdut?”

— Prin scoaterea din uz a unui avion costarican, a unuia adevărat, timp de douăzeci și patru de ore și trimiterea în locul lui a aparatului pe care îl au ei sub control.

— Îți va veni extrem de greu să-i explici chestia asta lui Naylor. El crede deja că ești beat din pricina autorității pe care nu o ai, de fapt.

— Și dacă am dreptate, domnule general? întrebă Castillo. În plus, nu voi încerca să-i spun nimic generalului Naylor. O să-i spun totul secretarului Hall. Lucrez pentru el, nu pentru generalul Naylor.

— Charley, rosti McNab cu voce înceată. Ești un ofițer de armată alocat CentCom J-5.

Castillo nu replică preț de câteva secunde, apoi zise:

— Domnule general, până ce nu mi se va spune altceva, voi continua să mă supun ultimelor ordine primite – venite de la președinte – de a coordona cu dumneavoastră neutralizarea avionului. În virtutea autorizării pe care o am, vă recomand să vă pregătiți de neutralizarea avionului 727 în Costa Rica.

McNab avu nevoie de zece secunde ca să răspundă.

— La dracu’, domnule Castillo, v-ați pornit rău de tot să rezolvați problema asta.

— Acum îi voi raporta secretarului Hall ce am aflat, zise Castillo. Vă dau de știre ce va spune.

— Așa să faci, zise McNab. McNab terminat.

Charley atinse umărul sergentului Sherman.

— Fă-mi iarăși legătura cu Philadelphia, te rog.

— Imediat, zise sergentul, apoi, o clipă mai târziu: Linia operațională și criptarea asigurată.

— Miller?

— Sergent Schneider, domnule maior.

— Dă-mi-l pe Miller, te rog.

— Cred că ar fi bine să auziți ceva mai întâi, replică Betty Schneider. Compania Air Transport din Costa Rica efectuează curse regulate către Philadelphia folosind avionul său 727 cel puțin o dată pe săptămână, iar uneori chiar de două sau trei ori.

— Iisuse, te-ai mișcat repede! zise Castillo. Ești sigură?

— Halloran – de la Lease-Aire – le-a vândut avionul. Când e aici, Halloran are grijă de întreținere. Se aduc flori în Philadelphia și se transportă înapoi articole de menaj către San José.

— Flori și articole de menaj?

— Flori proaspete. Le cultivă în Costa Rica și le aduc aici ca să le vândă în supermarketuri. Iar articolele de menaj sunt pentru americanii care se retrag acolo la bătrânețe. Oamenii își pot duce lucrurile în Costa Rica fără să plătească taxe vamale pentru ele.

— Iisuse Hristoase, uite și conexiunea! exclamă Castillo.

— Mai e ceva, zise Betty Schneider. Venind încoace, cursa face escală la Tampa, trece acolo prin vamă, lasă câteva flori, apoi vine aici.

— Sub formă de cursă internă, zise Castillo. Nu ca zbor internațional.

— Corect.

— Și, evident, nimeni nu pune întrebări legate de lipsa scaunelor pentru pasageri, rosti Castillo. Unde e secretarul Hall?

— În biroul primarului împreună cu comandantul.

— Cheamă-l la telefon, Betty.

— Nu cred că lui sau primarului îi va plăcea să fie întrerupt.

— Du-te și cheamă-l! ordonă Castillo.

XVIII

UNU

Biroul primarului
Primăria

Intersecția străzilor Broad și Market
Philadelphia, Pennsylvania
10:15, 10 iunie 2005

— Ce e atât de important, Charley? rosti cu iritare secretarul de stat, lăsând nerostită continuarea întrebării: *încât să întrerupi întrevederea mea cu primarul*?

Castillo știa prea bine acest lucru. Spuse:

— Avionul 727 nu este în Surinam, domnule secretar.

— Adică a plecat de acolo?

— Nu, domnule. Vreau să spun că avionul furat în Angola nu a fost niciodată în Surinam.

— Se pare că directorul CIA dispune de informații, inclusiv de imagini și o confirmare vizuală de la agentul local, pe care nu le cunoști.

— Domnule, avionul Air Suriname 727 din Zandery este cu adevărat avionul lor. Cel pe care îl căutăm noi se află, sub o nouă identitate, undeva în Costa Rica.

— Chestia asta o știi de la amicul tău care se ocupă cu traficul de arme, nu? întrebă Matthew Hall, pe un ton deopotrivă sarcastic și trist.

— Da, domnule, răspunse Castillo. Dar sergentul Schneider tocmai a descoperit conexiunea cu Philadelphia, care confirmă ce vă spun.

— Ce a făcut?

— Pevsner a sugerat – acum el încearcă să afle mai multe – că Legiunea Sfântă a lui Mahomed intenționează să intre pe teritoriul nostru prin substituirea avionului pe care îl au sub control cu un aparat care vine în mod obișnuit la Philadelphia.

Schneider a aflat că există un astfel de avion, deținut de compania costaricană Air Transport, care aduce flori proaspete în Philadelphia cel puțin o dată pe săptămână. Lease-Aire le-a vândut avionul și tot ei se ocupă cu întreținerea lui cât stă în Philadelphia. Chestia asta se leagă cu ceea ce mi-a spus Pevsner despre faptul că avionul nostru se găsește pe un aerodrom privat din Venezuela, unde este revopsit cu însemnele companiei costaricane Air Transport.

Secretarul Hall privi în cealaltă parte a încăperii la sergentul Betty Schneider, care se sprijinea de perete. Era perfect conștient că Joel Isaacson, Tom McGuire și maiorul Miller se uitau la el, așteptându-i reacția.

„Asta înseamnă că știu de conexiunea cu Philadelphia și că o și cred, dacă l-au lăsat pe Miller să dea buzna în biroul primarului.

Mă aștept ca Miller să meargă pe mâna lui Castillo. Sunt ca frații.

Dar și Joel, și Tom?

Iisuse Hristoase! Tocmai l-am convins pe primar că sateliții NSA au dat de avion în Surinam, că CIA a verificat la fața locului că este avionul căutat de noi, și că președintele a ordonat luarea „tuturor măsurilor necesare” pentru neutralizarea lui, că operațiunea este deja în desfășurare și că situația este sub control, astfel că nu există motive de îngrijorare.

Iar acum ar trebui să mă întorc acolo și să-i spun: «Îmi pare rău, tocmai s-a ivit o mică problemă»?

Primul lucru pe care l-ar face ar fi să ordone evacuarea centrului orașului și să se ducă la televiziune ca să anunțe oamenii că există o amenințare reală de prăbușire a unui avion peste Clopotul Libertății”.

— Mai sunteți pe fir, domnule? întrebă Castillo.

— Stai așa, Charley, mă gândesc, ripostă secretarul Hall.

Se uită iarăși la sergentul Betty Schneider.

— Crezi în conexiunea asta cu Philadelphia, sergent?

— Da, domnule. Pare să se potrivească.

— Mă duc în biroul primarului ca să le spun lui și comandantului Kellogg că trebuie să mă întorc imediat la Washington, rosti Hall. La Casa Albă.

Sergentul dădu din cap.

— Tom, pregătește avionul! ordonă Hall.

McGuire se întoarse cu spatele și vorbi încet într-un microfon prins de gulerul hainei.

— Chiar dacă eu continui să cred că situația e sub control și că vom fi capabili să neutralizăm avionul, nu-i voi povesti primarului despre ultimele informații primite, decise Hall. Lăsă vorbele să plutească în aer câteva clipe. Sergent, aș vrea o escortă până la aeroport. Trebuie să ajung acolo cât se poate de repede.

— Voi fi fericită să fiu eu escorta dumneavoastră, domnule secretar, zise Betty Schneider.

— Dacă pe drumul spre aeroport, sergent, ți-aș spune că m-ai ajuta enorm dacă ai merge la Washington cu mine, ce-ai spune? Te rog să nu te grăbești cu răspunsul.

Betty Schneider își strânse buzele și expiră cu putere.

— Cred că înțelegi ce îți cer și de ce, adăugă Hall.

Ea dădu din cap.

— Maiorul Castillo știe cum să irite pe toată lumea, nu-i așa? întrebă ea încet. Apare cu ceva neașteptat exact atunci când crezi că totul este aranjat.

Joel Isaacson chicoti.

— Domnule secretar, rosti sergentul Schneider. Inspectorul-șef Kramer mi-a ordonat să vă ofer toată asistența de care aveți nevoie. Dacă îmi cereți să merg la Washington, voi merge.

— Mulțumesc, zise Hall.

Duse receptorul securizat din nou la ureche.

— Charley?

— Da, domnule?

— Nu știi unde anume în Costa Rica?

— Nu, domnule. Dar, așa cum mi-a spus colonelul Torine, există doar două aeroporturi în acea țară care pot primi un 727… stați așa, domnule.

— Ce mai e? se burzului Hall, nerăbdător.

— Domnule, domnul… amicul meu spune că lucrează la o posibilă locație și ar trebui să aibă confirmarea în curând. Mi-a spus să vă transmit că face tot ce-i stă în puteri.

— Transmite-i mulțumirile mele, zise Hall, care continuă: Charley, plec spre Casa Albă. Să rămâi lângă aparat. Am convingerea că șeful nostru va vrea să discute cu tine.

— Domnule, eu voiam să plec spre Costa Rica.

— Și cât vei face asta, nu se va putea vorbi cu tine?

— Sunt cam o mie o sută de kilometri de aici. Cred că voi zbura vreo oră și jumătate, plus o jumătate de oră ca să închid stația radio de aici. Voi putea fi contactat cam peste două ore și un pic, domnule.

— Chiar crezi că trebuie să te duci personal acolo? Nu putem cere celor de la CIA sau din Meade să trimită un avion acolo?

— Cred că ar fi cel mai bine dacă m-aș duce personal, domnule.

„Mda, și eu cred asta. Când CIA va afla că, pe baza informațiilor oferite de agenție, echipa Gray Fox va viola teritoriul sacru al Surinamului și va neutraliza – probabil aruncând în aer – un avion perfect legitim, prima reacție a celor de la Langley va fi negarea, apoi, ceva mai încolo, trecerea la acțiune pentru repararea greșelii pe căile obscure cunoscute”.

— Refă legătura cu mine imediat ce poți.

— Da, domnule. Bineînțeles.

Secretarul Hall puse receptorul în furcă.

— Miller, vreau să vii cu noi! ordonă el.

— Da, domnule.

Hall se îndreptă către biroul primarului.

— Nu voi sta mult, promise el.

DOI

Penthouse „B”.

Grande Cozumel Beach and Golf Resort
Cozumel, Mexic
10:22, 10 iunie 2005

— Bine, Sherman, fă-mi din nou legătura cu generalul McNab! ordonă Castillo.

Cinci secunde mai târziu, Sherman raportă:

— Legătura nu poate fi stabilită, domnule maior.

— Of, la dracu’! exclamă Castillo. Ia legătura cu Bragg și află dacă ei știu ce s-a întâmplat.

— Deja lucrez la asta, domnule, zise Sherman, care aproape imediat după aceea anunță: Se pare că reușesc ceva cu generalul McNab, domnule… Gata, avem legătura.

— Cu generalul McNab, vă rog, rosti Castillo în cască.

— Ce mai e, maior Castillo? se răți generalul.

— Domnule general, avem confirmarea celor pe care vi le-am spus înainte. Acum este aproape sigur că avionul furat a fost revopsit cu însemnele companiei costaricane Air Transport, care aduce în mod regulat flori în Philadelphia din Costa Rica, și intenționează să…

— Maiorule, îl întrerupse McNab, ai spus cumva că „duce în mod regulat flori în Philadelphia din Costa Rica”?

— Da, domnule, asta am spus. Flori cultivate în Costa Rica și vândute în supermarketurile din State. Vama se face la Tampa…

— Ce convenabil pentru generalul Naylor și CentCom. Pot sări în câteva Humvee-uri, se duc la Tampa International și neutralizează avionul chiar acolo.

— Domnule, vă rog, dați-mi voie să termin.

— De ce nu?

— Unde pot realimenta și apoi întocmi un plan de zbor, ca și cursă internă, către Philadelphia.

— Și cum vor explica vameșilor din Tampa de ce cară cu ei atâtea canistre cu combustibil?

— Nu știu, domnule, mărturisi Castillo.

— Care a fost reacția secretarului Hall la acest scenariu fascinant? I-ai spus?

— Da, domnule. Mi-a spus că pleacă la Washington. La Casa Albă.

— Și?

— Și asta-i tot, domnule.

— Probabil că nu vei mai dispune de legitimație multă vreme, și probabil că n-ar trebui să-ți spun asta, dar de dragul vremurilor trecute și în amintirea unor momente mai fericite, am să-ți spun. Am primit noi ordine de la generalul Naylor. Trebuie să mă duc imediat pe un aerodrom din apropiere de Kwakoegron, Surinam, unde trebuie să fiu pregătit să neutralizez un avion 727 al Air Suriname când mi se dă ordin. În conformitate cu aceste ordine, acum mă aflu, estimez eu, cam

la șaptezeci sau optzeci de kilometri sud de Hurlburt, deasupra Golfului Mexic.

— Da, domnule.

— Păstrăm legătura, Charley. McNab terminat.

— Charley, zise Pevsner în vreme ce Castillo punea casca pe masă, se pare că nimeni nu vrea să renunțe la planul de neutralizare a acelui avion din Surinam.

— Odată ce o astfel de operațiune este declanșată, e greu să o anulezi, răspunse Castillo. Singurul care poate trece peste generalul Naylor este secretarul apărării. Iar el nu va crede cele spuse de mine în dauna CIA...

— Mai ales că sursa informațiilor tale este un criminal rus nenorocit? zise Pevsner.

— Secretarul Hall nu crede asta, răspunse Castillo. Ai auzit ce a spus. Și se duce să-l vadă pe președinte...

— Și tu crezi că președintele, uitându-se la fotografiile făcute de NSA avionului Air Suriname 727 de pe aerodromul din Zandery și având și confirmarea agentului CIA de la sol, va decide că... cum te-a descris generalul mai devreme?... „un ofițer de armată alocat Operațiunilor Speciale din Central Command” are dreptate, și ceilalți se înșală? Mai ales că știe că eu sunt sursa informațiilor tale?

— Când îi voi apela prin radio și le voi spune: „Sunt la mama dracului în Costa Rica” – sau unde dracu’ e avionul ăla – „și mă uit la avionul nostru”, o să fie obligați să mă asculte. Îl atinse pe sergentul Sherman pe umăr. Împachetează totul, sergent. Mergem în Costa Rica.

— Așteaptă o clipă, Castillo, interveni colonelul Torine. Înainte de a întrerupe legătura. Ce-ar fi dacă aș lua legătura cu generalul McFadden și i-aș spune că eu cred – de fapt sunt sigur – că ai dreptate? Făcu o pauză, apoi adăugă: E o încercare cu bătaie lungă.

Castillo se uită în ochii lui.

— Cel mai probabil, în caz că luăm legătura cu cineva de la MacDill, este să primiți ordinul de a mă aresta și de a mă aduce la MacDill. Nu vreau să vă pun într-o asemenea postură. Dar vă mulțumesc pentru intenție, domnule. Făcu la rândul lui o pauză, după care adăugă: Domnule colonel, cred că cel mai bun lucru pentru dumneavoastră este să fugiți cât mai departe de lunaticul care s-a îmbătat cu autoritatea pe care nu o are de

lângă dumneavoastră, să vă duceți la aeroport și să luați prima cursă aeriană spre Tampa.

— Ei bine, ai dreptate în legătură cu autoritatea de care nu dispui, Castillo. Ești maior, așa cum a evidențiat și generalul McNab. Nu-i poți da ordine unui colonel, replică Torine. Dar generalul McNab a mai spus două lucruri. Mi-a ordonat să merg cu tine, spunând că ai nevoie de un expert în avioane 727.

— Din câte îmi amintesc eu, domnule, v-ați oferit voluntar, rosti Castillo.

— Ăsta a fost ultimul meu ordin, și intenționez să-l respect, adăugă Torine. Iar al doilea lucru spus de generalul McNab și care m-a surprins a fost: „Te-ai pornit rău de tot să rezolvi problema”. Se uită la Castillo câteva clipe, apoi se întoarse spre sergentul Sherman. Te pot ajuta cu ceva la strânsul chestiei ăsteia, sergent?

— Am totul sub control, domnule, răspunse Sherman. Domnule maior, vreți să ies din rețea?

— Închide stația, sergent, îi ceru Castillo. Înainte ca generalului Naylor să-i dea prin cap să intre în legătură cu noi și să ne ordone să ne întoarcem în State.

Sergentul Sherman se aplecă ușor în față, trase cablul de energie din perete și raportă:

— Legătura s-a întrerupt, domnule.

Aleksandr Pevsner ridică receptorul telefonului din cameră.

— Pregătește mașinile pentru plecare urgentă la aeroport! ordonă el, în spaniolă. Vom coborî imediat în garaj.

— Mulțumesc, rosti Castillo. Mulțumesc pentru tot, Alex.

— Dimpotrivă, prietene, replică Pevsner. Eu îți sunt recunoscător. Ai făcut toate eforturile ca să îți respecți partea ta din aranjament. Nu e vina ta că împărații, țarii și generalii comandanți au tendința de a-l ucide pe mesagerul care le aduce vești neplăcute.

— Iar cândva, mai încolo, Charley, interveni Howard Kennedy, indiferent ce se va întâmpla, cineva – poate chiar unul dintre foștii mei colegi – va spune: „Asta încerca Pevsner să ne transmită”. Și este posibil ca o asemenea concluzie să fie rostită în prezența oamenilor care trebuie.

Întinse mâna și Charley i-o strânse, apoi Charley strânse și mâna lui Pevsner, spunându-și că probabil avea să treacă multă

vreme până când avea să-l revadă pe rus. Dacă avea să-l mai revadă vreodată.

Fu surprins când Pevsner veni în garaj cu ei și de-a dreptul șocat când rusul se așează la volanul unuia dintre Yukon-uri, cu intenția evidentă de a-i conduce la aeroport.

•

În vreme ce goneau spre aeroport pe șoseaua de lângă plajă, Pevsner se întoarse înspre Howard Kennedy, care stătea lângă Fernando, și îi ordonă:

— Scrie numerele din San José – toate trei – pe o hârtie și dă-i-le lui Charley, Howard.

— Da, domnule, răspunse Kennedy.

— Ce numere din San José? se miră Castillo.

— Sunt trei numere, explică Pevsner. Sper cu adevărat să nu ai ocazia să-l folosești pe vreunul. Cel cu prefixul 533 e pentru a intra în legătură cu mine rapid. Celelalte două sunt pentru informațiile pe care le pot descoperi despre localizarea avionului în Costa Rica. Sper să-ți fac rost de informația asta în timpul zborului până acolo, dar, dacă nu reușesc, sună la oricare din cele două numere, cere cu tine însuți…

— Poftim?

— Cere cu Charley Castillo. Ba, și mai bine, cere cu Karl Gossinger… ai reținut asta, Howard?

— Da, domnule.

— Cere cu Karl Gossinger și cei de acolo o să-ți ofere toate informațiile de care dispun. Dacă nu reușesc, nu vor ști cine e Herr Gossinger și vor spune asta.

— Mulțumesc, rosti Castillo.

— Te rog să nu suni la niciunul dintre ele decât dacă e absolut nevoie. Iar dacă primele două nu au informații pentru tine, asta înseamnă că n-am reușit să fac mare brânză, așa cum mi-aș fi dorit, continuă Pevsner. Cu alte cuvinte, nu ar avea sens să încerci să mă suni.

— Înțeleg, zise Charley.

Castillo simți o mână pe umăr și întoarse capul. Howard Kennedy îi întindea o bucată de hârtie. Charley o luă.

— Încearcă să nu pierzi chestia aia, Charley, zise Kennedy. Iar dacă timpul trece și îți dai seama că nu ai de ce să folosești vreunul din numere, ce-ar fi să arzi hârtia? Chiar nu mi-aș dori ca numerele alea să cadă în mâinile cui nu trebuie.

— Crezi că foștii tăi asociați ar fi interesați de ele, nu?

— O, ar fi înnebuniți să le aibă, zise Kennedy.

Zece minute mai târziu, Aleksandr Pevsner și Howard Kennedy stăteau pe capota uneia dintre mașini urmărind cum decolează avionul Lear.

TREI

La bordul USAF C-17 036788
25,418 grade latitudine Nord
86,136 grade longitudine Vest
Deasupra Golfului Mexic

11:15, 10 iunie 2005

— Turnul din Miami, aici Air Force Șaizeci-Șapte-Optzeci-Opt, rosti în microfon maiorul Ellwood C. Tanner, de la USAF.

— Zi, Optzeci-Opt.

— Raportez poziția mea. Nivel de zbor treizeci-trei, viteză estimată șase sute de noduri, pe curs unu-doi-cinci.

— Te am pe radar, Optzeci-Opt. Fii atent că orice deviere spre est de la cursul actual te duce în spațiul aerian cubanez.

— Recepționat avertismentul. Air Force Optzeci-opt terminat, rosti maiorul Tanner, după care își făcu o însemnare legată de conversație pe carnețelul de pe genunchi.

— Ai o hartă la care să mă pot uita, maiorule? întrebă o voce.

Tanner se răsuci și îl văzu pe generalul McNab stând în carlingă între pilot și copilot.

— Da, domnule, bineînțeles, răspunse Tanner. Suntem la o sută șaizeci de kilometri de coasta Floridei, cam la același nivel cu Miami.

— Am văzut asta, zise McNab, făcând un gest vag în direcția unui tub cu raze catodice care arăta poziția avionului și apoi întinzând mâna după hartă.

Tanner i-o dădu și McNab o studie câteva clipe, apoi i-o înapoie maiorului.

— Vezi unde arăt? arătă generalul cu degetul.

Tanner se uită.

— Da, domnule. Costa Rica.

— Mai exact, aeroportul Juan Santamaria International din Costa Rica, precizează McNab.

— Da, domnule.

— Și acum, maiorule, imediat ce vei considera că radarele cubaneze și-au pierdut interesul pentru noi, vei trece la microfon și vei anunța că, pentru a evita turbulențele, ai vrea să schimbi cursul la unu-șaptezeci-doi.

— Ceea ce ne va pune pe un curs către Juan Santamaria, domnule?

— Dacă apar întrebări legate de motivele schimbării de curs, nu vreau ca numele de Juan Santamaria să apară în conversație, s-a înțeles?

— Da, domnule.

— Dacă ți-aș spune că probabil ne vom confrunta cu probleme mecanice atunci când Juan Santamaria este cel mai apropiat loc de aterizare, ai crede că am devenit clarvăzător, nu?

— Da, domnule, cred că da.

— Bine. Pentru ofițerii inferiori are mare importanță să creadă că ofițerii superiori dispun de abilități misterioase și cunosc lucruri pe care ei înșiși nu le știu.

Maiorul Tanner îi zâmbi generalului. Nu era prima misiune Gray Fox pe care o pilota pentru Operațiunile Speciale, dar era prima la care participa și McNab. Cunoscând acest amănunt, colonelul Jake Torine îi instruise pe maiorul Tanner și pe alți doi piloți la ce să se aștepte de la legendarul conducător al forțelor speciale. Practic, Torine îi avertizase să se aștepte la orice și să nu întrebe nimic sau să exprime vreo opinie fără să li se ceară asta în mod expres.

Maiorul Tanner alese să încalce una din învățăturile instructajului.

— Domnule, acolo este avionul 727 pe care nu l-am mai găsit în Ciad?

McNab se uită cu răceală la el.

— În armată există un vechi proverb, maiorule, care spune că locotenenții nu trebuie să se însoare, căpitanii au voie să se însoare, iar maiorii trebuie să fie foarte prudenți cu capacitățile paranormale. Probabil că proverbul se aplică în special Forțelor Aeriene.

— Da, domnule, replică Tanner. De obicei radarele cubaneze ne lasă în pace cam pe aici. Arătă spre hartă. Și nu m-ar mira dacă am începe să întâlnim câteva turbulențe serioase la câțiva kilometri sud de acel punct.

— Ai fost avertizat în legătură cu știința prezicerilor, maiorule, rosti McNab, de data asta zâmbind.

După care generalul McNab ieși din carlingă și se duse în cală. În ciuda dimensiunilor enorme ale aeronavei, cala era plină. Șase Păsărele, cu rotoarele îndoite, ocupau o mare parte a spațiului. Pe podea erau prinse patru canistre cu combustibil de cinci sute de galoane. Se mai vedeau lăzi cu muniție, rachete, rații de hrană și probabil treizeci de răcitoare din plastic pe care era scris cu roșu-strălucitor:

BAZA AERIANĂ HURLBURT FIELD
SEDIUL OPERAȚIUNILOR SPECIALE
ALE FORȚELOR AERIENE

Treizeci de operatori Gray Fox, șase ofițeri, doisprezece gradați superiori și cei doisprezece piloți ai elicopterelor stăteau răspândiți prin cală, pe unde găsiseră un loc, oriunde cu excepția incomodelor scaune pliante din țeavă de aluminiu și material plastic din dotarea standard a armatei. Unul dintre piloți era căpitan, unul locotenent și ceilalți erau ofițeri cu contract, doi dintre ei având un salariu doar cu puțin mai mic decât al unui locotenent-colonel. Pe lângă faptul că fuseseră cu grijă selectați și li se făcuse un instructaj intensiv, cu un minimum de o mie de ore de zbor ca pilot la comanda aeronavei, toți cei șase erau, de asemenea, antrenați și calificați ca luptători în forțele speciale. Odată ce ajungeau cu echipa Gray Fox la destinație, misiunea lor era aceea de a schimba rolul de piloți de elicopter cu aceea ce toată lumea numea „lunetiști”.

Se mai aflau acolo câțiva mecanici a căror misiune principală era îndoirea lamelelor rotoarelor elicopterelor, încărcarea Păsărelelor în pântecele aeronavei C-17, apoi, la locul misiunii, descărcarea elicopterelor, întinderea și montarea la loc a lamelelor rotoarelor și verificarea funcționalității optime a Păsărelelor. Existau și doi tehnicieni experți în avionică, cu scopul de a se asigura că partea ce ținea de electronică a

Păsărelelor funcționa fără greș și doi armurieri care se ocupau de arme. Și tehnicienii erau operatori ai forțelor speciale complet instruiți, iar când Păsărelele își luau zborul, și ei deveneau lunetiști și stabileau un perimetru de bază în jurul uriașului C-17.

Aproape toată lumea bea cola sau 7UP sau molfăia o înghețată pe băț, sau chiar mesteca un hot dog încălzit într-unul din cele două cuptoare cu microunde care erau luate în mod obișnuit în fiecare misiune, chiar dacă nu apăreau pe nicio listă de echipamente.

Aprovizionarea de la Hurlburt decursese foarte bine. Generalul McNab nu ar fi fost deloc surprins dacă unele din răcitoarele de plastic ar fi conținut șase sau poate opt cutii cu bere la gheață. Nu întrebase și nici nu verificase, dar nu-și făcea probleme. Oamenii lui erau profesioniști; niciunul nu-și permitea să bea alcool până când treaba nu era îndeplinită.

La o oarecare distanță, spre capătul calei, pe singurul scaun tapisat cu material textil, ședea un operator Gray Fox în fața unui container militar care conținea unul din dispozitivele de comunicații de ultimă generație fabricate de Aloysius Francis Casey.

Omul își băgase în gură probabil o treime dintr-un hot dog cu chili și ceapă când îl zări pe generalul McNab venind spre el. Se grăbi să mestece mai repede și vru să se ridice.

McNab îi făcu semn să se calmeze și aștepta ca el să înghită dumicatul.

— Am înțeles că avem o mică problemă de comunicații, sergent Kensington, zise generalul.

— Da, domnule? răspunse Kensington, pe moment nedumerit, apoi luminându-se la față.

— Am înțeles că nu dispunem decât de posibilitatea de a avea imagini?

Sergentul Kensington se răsuci spre panoul de control și comută întrerupătoarele. Pe măsură ce le închidea, luminile verzi se stingeau.

— Da, domnule, nimic nu funcționează în afara imaginilor.

— Ei bine, nu poți prevedea niciodată când lucrurile astea vor funcționa și când nu, nu-i așa?

— Așa e domnule, nu se poate prevedea.

McNab îi atinse umărul, îi zâmbi și se îndepărtă. Surprinse privirea unuia dintre oamenii cu contract, un negru masiv – de peste doi metri și probabil peste o sută de kilograme – pe nume Shine, a cărui țeastă lipsită de păr reflecta lumina și, ca o consecință logică, era poreclit de colegi „Shine cel Strălucitor”[15]. Îi făcu semn omului să vină la el.

— Vreau un răspuns scurt și concis, Shine, zise McNab. După ce îți dau coordonatele, cât timp îți ia să programezi computerele?

— Domnule, am și făcut asta. Putem decola în zece minute după deschiderea ușii calei.

— Niciodată nu mă asculți, Shine. Probabil că de-asta nu ești tu general.

— Nu mergem în Surinam, domnule general?

— N-am spus asta, Shine.

— Haide, șefu’, trebuie să știu. Am o geantă plină cu CD-uri cu informații legate de aerodromurile din America de Sud. Poate că pe unul dintre ele se află ce aveți nevoie. Dacă așa stau lucrurile, am nevoie doar de un sfert de oră pentru reprogramare. Altfel îmi ia o oră, poate chiar mai mult.

— Nu cumva ai în geanta ta tot ce-ți trebuie pentru Costa Rica?

— Nu știu, șefu’. Trebuie să verific.

— Ce-ar fi să verifici chiar acum? Și dă-mi de știre.

— Da, domnule.

— Și păstrează discreția.

— Când mă vor vedea căutând în geantă, își vor da seama că s-a întâmplat ceva.

— Lasă-i să-și facă griji; asta o să-i mențină în stare de alertă.

— Sunteți un nemernic, domnule general, zise Shine, zâmbind. Cu tot respectul posibil vă spun asta, domnule.

McNab plecă mai departe, deschise unul din răcitoarele albe de plastic, scoase un hot dog, introduse cârnatul pe o țepușă, îl presără din belșug cu chili și ceapă tăiată, și apoi îl băgă într-unul din cuptoarele cu microunde.

[15] *Shine* (engl.), a străluci (*n. tr.*).

PATRU

Biroul Oval
Casa Albă

1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
11:20, 10 iunie 2005

— Are programul destul de încărcat, îi spuse șeful cancelariei președintelui Statelor Unite secretarului Departamentului de Securitate Națională. Va dura mult?

Matthew Hall, care lăsa impresia cuiva care era iritat peste măsură, vru să spună ceva neplăcut, apoi se răzgândi și zise:

— Natalie Cohen este aici? Dacă nu e, trimite după ea.

Deschise ușa Biroului Oval și intră, negându-i șefului cancelariei privilegiul de a intra înaintea lui ca să-l anunțe.

Președintele stătea pe unul din cele două fotolii de lângă măsuța pentru cafea. Frederick K. Beiderman, secretarul apărării, ședea pe canapea de cealaltă parte a măsuței. Președintele, care tocmai turna cafea, își ridică privirea.

— Că tot vorbeai de lup, zise el. Cum au mers lucrurile în Philadelphia? Trebuie să ne așteptăm la vreo criză de furie din partea primarului?

— Probabil că vom avea parte și de așa ceva, domnule președinte, răspunse Hall.

— Nu l-ai putut convinge că problema este ținută sub control?

— Ba cred că da, domnule, cu ceva dificultăți. Nenorocirea e... nenorocirea e că problema nu se află deloc sub control.

— Au apărut evenimente neprevăzute în neutralizarea avionului din Surinam? Nici nu credeam că au avut timpul să ajungă până acolo măcar.

— Avionul identificat în Surinam nu este cel furat de teroriști, domnule președinte, zise Hall.

— Ce? făcu președintele, surprins.

— Spune-i asta directorului CIA, interveni Beiderman. Are chiar și confirmarea vizuală a agentului rezident acolo.

— Am intenția să-i spun directorului, Fred, rosti Hall. Dar credeam că președintele trebuie să audă primul asta.

— De unde îți obții informațiile, Matt? De la rus?

— Da, domnule, de la rus. Prin maiorul Castillo. Dar povestea nu se termină aici, domnule.

— Ce mai e?

— Noi am făcut... Nu știu de ce am spus „noi”. Nu am avut nicio legătură cu asta. Când am auzit povestea asta de la Castillo, ca să fiu sincer, mi-am exprimat aceeași nedumerire ca și dumneavoastră, domnule președinte, dar apoi, când am aflat totul, a devenit varianta cea mai plauzibilă.

— Ce înseamnă „totul”? întrebă președintele, nerăbdător.

— Poliția din Philadelphia – cu ajutorul inițial ezitant al FBI-ului – i-a identificat pe cei care au furat avionul. Pevsner a spus că sunt somalezi și așa e. Au venit în Philadelphia ca molahi și oamenii de la biroul local antitero le-au făcut poze și i-au identificat...

— Pe cine au identificat? întrebă dr. Natalie Cohen, care intră chiar atunci în încăpere. Presupun că sunt invitată la această întâlnire?

— Ești invitată, dar probabil că n-o să-ți placă, replică președintele.

— Domnule președinte, continuă Hall, i-am adus cu mine pe maiorul Miller și pe un ofițer de poliție din Philadelphia, sergentul Schneider. Cred că ar fi mai bine dacă ați auzi totul de la ei...

— Adu-i încoace, ordonă președintele, după care întrebă: Același maior Miller?

— Da, domnule. A fost în Philadelphia...

Președintele îi făcu nerăbdător un semn lui Hall să îi aducă pe cei doi.

Hall se duse la ușă.

— Domnule președinte, rosti șeful cancelariei în clipa în care se deschise ușa, peste zece minute aveți întâlnire cu purtătorul de cuvânt.

— Amână-l! ordonă președintele.

— Vreți să intrați, vă rog? rosti Hall.

Sergentul Betty Schneider și apoi maiorul Richard Miller, îmbrăcat în haine civile, intrară în Biroul Oval. Se vedea clar că amândoi erau nervoși.

— Bună dimineața, îi întâmpină dr. Cohen, apropiindu-se de ei cu mâna dreaptă întinsă. Mă numesc Natalie Cohen. Vă

mulțumesc că ați venit. Mă aștept să-l recunoașteți pe președinte. Domnul de lângă el este secretarul apărării Beiderman.

Președintele, care se ridicase de pe fotoliu la intrarea lui Cohen, se duse la Betty Schneider și îi întinse mâna.

— Așteptăm cu toții să auzim ce…, rosti el cu un zâmbet cald, după care adăugă, în vreme ce îi întindea mâna lui Miller… aveți amândoi să ne spuneți. Și voiam de mult să te cunosc și pe dumneata, domnule maior.

— Da, domnule, răspunseră amândoi la unison.

— Începe tu, Betty, ceru Miller. O să intervin și eu unde trebuie.

— Îmi pare extrem de rău, dar trebuie să mă duc la toaletă, zise Betty Schneider. Chiar acum.

— Vino cu mine, dragă, zise dr. Cohen, conducând-o pe Betty printr-o ușă laterală.

În mai puțin de un minut, consilierul pe probleme de securitate națională se întoarse.

— Nimeni nu crede că a fost amuzant, nu? rosti ea cu voce severă. Bine. Gata, domnule maior, începe dumneata.

Miller respiră adânc.

— O s-o iau de la început, zise el. Încă din start am considerat că e posibil să existe o conexiune în Philadelphia. Elementele s-au adunat pe rând, începând cu faptul că avionul este deținut de compania Lease-Aire din Philadelphia. Apoi rusul lui Castillo i-a spus la Viena…

— Rusul lui Castillo? chicoti președintele.

— Da, domnule. Regret alegerea de cuvinte.

— N-ar fi trebuit să te întrerup, rosti președintele. Te rog să continui.

— Rusul cunoscut uneori sub numele de Aleksandr Pevsner, reveni Miller, de această dată ceva mai formal, care a luat contact cu maiorul Castillo în Viena, i-a spus acestuia că el crede în existența unei conexiuni în Philadelphia, deși nu a oferit niciun motiv pentru așa ceva.

Dar pe măsură ce informațiile primite de Castillo de la Pevsner – că avionul a fost în Ciad, de exemplu, și că fusese revopsit cu numere de înregistrare de Surinam – s-au dovedit corecte, Castillo a început să acorde mai mult credit teoriei conexiunii în Philadelphia.

Ea exista, dar la început n-am știut unde să o căutăm...

— Domnule maior, vrei să spui că informațiile pe care acest om, Pevsner, le-a furnizat au fost valoroase și corecte? îl întrerupse Beiderman.

— Da, domnule. Până acum tot ce ne-a spus s-a dovedit a fi adevărat. Nu există niciun motiv să nu credem ultimele informații pe care ni le-a furnizat.

— Și anume? întrebă încet Natalie Cohen.

— Corect, tu ai intrat după începerea filmului, nu? zise președintele. Ultima vorbă de la rusul lui Castillo este că suntem pe cale să violăm teritoriul aerian suveran al Surinamului și să neutralizăm un alt avion.

— Doamne! exclamă Cohen. Dacă nu e în Surinam, atunci unde e cel pe care îl căutăm noi?

— Undeva în Costa Rica, doa'nă zise Miller. Sub o nouă identitate.

— Hopa! exclamă din nou dr. Cohen.

În acea clipă, sergentul Schneider reveni în încăpere.

— Îmi cer mii de scuze, zise ea. Și sunt mai mult decât rușinată.

— Nu fi prostuță, o calmă președintele. Lui Matt Hall chestia asta i se întâmplă mereu. De fiecare dată când are senzația că sunt nemulțumit de el...

— Iisuse! exclamă Hall.

Dr. Cohen se uită surprinsă la președinte, clătină din cap, zâmbi, apoi chicoti.

Betty Schneider se uită la ea și apoi la președinte cu o ușurare vădită.

— Maiorul era pe punctul de a ne spune... pot să-ți spun Betty? întrebă Cohen.

— Da, doa'na.

— Betty, maiorul era pe punctul de a ne spune ce credeți voi că vor să facă oamenii ăștia cu acel avion și cum au de gând să procedeze, continuă Cohen. Ce-ar fi să ne explici tu?

Betty își adună gândurile – nu chiar așa de bine cum crezuse că va reuși să facă – și începu:

— Ei bine, când Charley a sunat din Mexic...

— Charley fiind maiorul Castillo? o întrerupse președintele.

— Da, domnule.

— Și ce caută el în Mexic? întrebă președintele, pe un ton aproape retoric.

— A fost în Cozumel, domnule președinte, răspunse Hall. În acest moment e pe drum spre Costa Rica. Cu același scop: Să descopere și să neutralizeze avionul.

— Am pus o întrebare idioată, mărturisi președintele.

— Cu ce se deplasează? se interesă Cohen. Mă preocupă spațiul aerian și violările de teritorii.

— Familia lui are un avion, un Lear 45XR, răspunse Hall. L-a împrumutat.

— Familia lui are un 45XR? Nu-i de mirare că-și permite să locuiască în Mayflower, zise dr. Cohen.

— Probabil că are legătură și cu numele lui de cod din serviciul secret, rosti președintele.

— Poftim? făcu dr. Cohen.

— Don Juan, replică președintele, evident mulțumit de sine. Apoi zări chipul consilierului său, pe care se citea clar dezaprobarea, se uită la sergentul Schneider și continuă: Și ce s-a întâmplat când a sunat din Mexic, Betty?

— Când Castillo ne-a cerut maiorului Miller și mie să mergem la aeroport și să aflăm ce linii aeriene aterizează frecvent în Philly din Costa Rica, răspunse Betty, m-am lăsat ghidată de un impuls, am avut noroc și l-am sunat pe Terrence Halloran, proprietarul Lease-Aire și al avionului 727 dispărut, și l-am întrebat ce știe despre avioanele costaricane care vin în Philly. Mi-a răspuns imediat că știe de o asemenea cursă. Vânduse un 727 firmei costaricane Air Transport. Compania transportă flori angro, pe care le aduce în Philly cel puțin o dată pe săptămână. Florile sunt apoi vândute în supermarketuri.

— Somalezii vor substitui avionul furat cu un avion costarican legitim? întrebă dr. Cohen.

— Corect, Natalie, răspunse Hall. Castillo mi-a explicat că rusul i-a spus că avionul a zburat din Africa către un aerodrom privat din Venezuela, în apropiere de lacul Maracaibo, unde i s-au vopsit numere de înregistrare noi, costaricane.

— Rusul lui Castillo este practic un sac fără fund de informații utile și credibile, nu-i așa? zise președintele, deloc încântat. Ce bine ar fi să putem spune la fel și despre CIA.

Nimeni nu spuse nimic câteva clipe.

Miller fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea.

— Mai e ceva, domnule președinte. Pe drumul înspre Philadelphia, avionul face escală la Tampa, unde efectuează și vama, ceea ce înseamnă că atunci când pleacă spre Philadelphia este o cursă internă, și nu una internațională. Și piloții vor dispune de toate aprobările necesare pentru a se apropia de aeroportul din Philadelphia.

— Toate acestea sunt ceea ce polițiștii numesc dovezi circumstanțiale, domnule președinte, zise Betty, acum mult mai calmă. Nu există dovezi solide, concrete, de netăgăduit, dar totul se potrivește…

Președintele ridică mâna într-un gest care o reduse la tăcere pe Betty.

— Fred, rosti el, anulează invazia Surinamului.

— Să o anulez, domnule președinte? întrebă secretarul apărării. Să ordon încetarea completă a operațiunii?

— Nu vreau ca avioanele F-15 să doboare un avion surinamez. Nu-mi pasă ce motiv invoci, dar fă-o.

— Da, domnule președinte, zise Beiderman, după care se duse înspre o nișă în perete unde se aflau două telefoane.

— Și nici nu vreau să văd cum CIA aruncă unul în aer la sol, continuă președintele, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși. Luă receptorul telefonului de pe măsuța pentru cafea și zise: Fă-mi imediat legătura cu directorul CIA. Aștept.

În mai puțin de douăzeci de secunde, directorul CIA era la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Aici e președintele, John. Și acum ascultă cu atenție, căci nu am timp ca să repet ce spun, să explic sau să discut pe tema asta. Vreau să nu se întreprindă niciun fel de acțiune în Surinam. Niciuna. Punct. Te voi suna din nou în scurt timp și îți voi explica decizia mea, dar acum vreau să anulezi orice fel de acțiune pe care ai plănuit-o. Mulțumesc.

După care președintele închise.

Expiră cu putere, privi de jur-împrejurul încăperii, le zâmbi sergentului Schneider și maiorului Miller, apoi îi veni o altă idee, care îi estompă zâmbetul pe chip.

— Și cum a reacționat primarul Philadelphiei când a fost informat că problema cu Clopotul Libertății nu s-a rezolvat încă?

— Nu i-am spus, domnule președinte, răspunse Matt Hall. S-ar fi dus imediat la televiziune și ar fi ordonat evacuarea centrului orașului.

— Iisuse! exclamă președintele. Ei bine, va afla oricum mai devreme sau mai târziu. Cum facem față acestei chestiuni?

— Nu există niciun motiv pentru care primarul ar trebui să fie informat, domnule președinte, rosti Hall.

Președintele ridică din sprâncene, apoi întrebă:

— Presupunând că putem neutraliza avionul care trebuie, nu?

— Da, domnule, zise Hall. În cel mai rău caz, avionul pleacă din Costa Rica și ajunge la Tampa, unde punem mâna pe el la sol.

— Asta presupunând că ei nu-și schimbă planul pe drum și nu intră cu el într-o navă de croazieră din portul Miami, în Disney World sau în vreo altă țintă care li se pare interesantă. Trebuie să facem mai mult decât atât, Matt, replică președintele.

— Îl doborâm în clipa în care părăsește spațiul aerian costarican, zise Beiderman. Deasupra apelor internaționale.

— Va trebui, zise președintele, să îl neutralizăm cu discreție la sol în Costa Rica. Subliniez: *cu discreție.* Există vreun motiv pentru care Gray Fox nu s-ar putea ocupa de asta?

— Presupunând că putem localiza avionul în Costa Rica, nu, domnule.

— În acest moment, Gray Fox se îndreptă spre Surinam, domnule președinte, replică secretarul Beiderman.

— Am anulat invazia Surinamului, ripostă președintele, cu un ton de rău augur. Nu erai aici când am dat ordinul, Fred?

— Domnule, în mod normal dispunem de comunicare instantanee cu avionul de transport Gray Fox. Dar, momentan, comunicațiile sunt întrerupte. Se mai întâmplă, domnule. Pete solare… alte chestii.

— Adică nu suntem în contact cu Gray Fox?

— Deocamdată nu, domnule.

— Cât de departe este Costa Rica de Surinam?

— Câteva ore de zbor, domnule.

— Începând de acum și până când ajunge în Surinam, domnule secretar al apărării, vreau să-i transmiți generalului McNab ordinul că trebuie să se îndrepte spre Costa Rica, unde va aștepta noi ordine legate de misiunea lui inițială. Iisuse Hristoase, Fred, trimite avioanele F-15 după el și obligă-l să devieze de la curs dacă e nevoie.

— Da, domnule. Unde în Costa Rica, domnule președinte?

— Generalul McNab e un tip plin de resurse. Ce-ar fi să-l lăsăm pe el să decidă asta?

În acea clipă se deschise ușa Biroului Oval.

— Domnule președinte, a venit purtătorul de cuvânt, anunță șeful cancelariei.

— Ei bine, deocamdată am terminat aici, rosti președintele. Dar aș vrea ca toată lumea să stea prin preajmă.

— Ce-ar fi să mergem cu toții în biroul meu, propuse Natalie Cohen, să bem o ceașcă de cafea și să mâncăm ceva?

CINCI

Biroul consilierului pe probleme de securitate națională
Casa Albă

1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
11:50, 10 iunie 2005

— Mă duc în camera operativă, anunță secretarul apărării. Aici mă simt ca un școlar care așteaptă să fie chemat înapoi în cancelaria directorului. Poate că au reușit să restabilească legătura cu McNab. Vrea să meargă cineva cu mine?

— Voi merge eu, rosti secretarul Hall.

— Cred că îi voi duce pe Betty și pe maiorul Miller la prânz în sala de mese, zise consilierul pe probleme de securitate națională, dr. Natalie Cohen.

— Bună idee, fu Hall de acord. Ne vedem acolo.

— Domnule secretar Hall, zise maiorul Miller. Pot vorbi ceva cu dumneavoastră, domnule?

— Zi, răspunse Hall.

— Între patru ochi, domnule. Dacă vreți și dumneavoastră.

— Vrei să aștepți, Fred, sau te ajung din urmă? zise Hall.

— Prinde-mă din urmă, răspunse Beiderman. O să merg încet.

După care Beiderman plecă.

— O iau pe Betty și vă las singuri, zise dr. Cohen.

— Puteți rămâne și dumneavoastră, doa’nă rosti Miller. Nu voiam ca secretarul Beiderman să audă. Acum mi-am dat seama că va afla oricum, așa că n-are sens…

— Ceea ce spui nu prea are sens, domnule maior, îl admonestă Hall.

— E vorba de restabilirea contactului cu generalul McNab, domnule. Nu cred că toate sistemele de comunicații au căzut.

— Nu pricep, mărturisi Hall.

— Domnule, eu am participat la misiuni precum aceasta. Când se apropie clipa de a întreprinde ceva… atunci se întrerup adesea comunicațiile.

— Nu pricep, insistă Hall.

— Eu cred că pricep, interveni Natalie Cohen. Există un moment în care generalul McNab nu are chef ca nimeni să i se uite pe după umăr la ce face și să-i dea sfaturi prietenești? Vrea să meargă mai departe cu treaba lui?

— Da, doa’nă.

— Acum știi de ce nu a vrut ca Fred să audă chestia asta, zis Cohen și se întoarse spre Miller. Știi cum să iei legătura cu el?

— De obicei, lasă deschisă legătura pentru imagini, răspunse Miller.

— Nu știu ce mai înseamnă și asta, mărturisi Hall.

— Înseamnă că poate primi imagini. Unii știu chestia asta, explică Miller. Dacă e vorba de ceva important, îi trimit o imagine.

— O imagine? Ca o poză?

— Da, domnule.

— O poză a cui?

— A unui mesaj. Corect, domnule maior? rosti Cohen.

— Da, doa’nă.

— Vrei să spui că poți ajunge la el cu imaginea unui mesaj? întrebă Hall. Văzând că Miller dă din cap, Hall adăugă: Ei bine, evident că va trebui să-i spunem despre asta lui Beiderman.

— Poate că nu, zise Cohen. Ar accepta un mesaj de la dumneata, domnule maior?

— Da, doa’nă. Cred că da.

— Și cum funcționează chestia asta?

— Aș scrie mesajul aici, l-aș trimite prin fax către Nebraska Avenue și i-aș spune operatorului de acolo să îl transmită.

— Nebraska Avenue?

— Castillo a montat o stație radio Gray Fox acolo, zise Hall.

Dr. Cohen deschise un sertar al biroului ei, scoase o foaie de hârtie cu antet și i-o dădu lui Miller împreună cu un pix.

— Dă-i drumul, îl invită ea.

— Doa'nă, aveți cumva o carioca sau un marker?

— Vine imediat, răspunse ea, deschizând iarăși sertarul.

— Mulțumesc, zise Miller. Domnule secretar, o să am nevoie de numerele de fax și de telefon de acolo.

Hall ieși în anticameră, unde Isaacson și McGuire așteptau.

— Am nevoie de numerele de fax și de telefon pentru Nebraska Avenue, le ceru el.

Până ce Isaacson scoase numerele din agenda sa electronică, le scrise pe o bucată de hârtie, i le dădu lui Hall, iar acesta se întoarse în biroul lui Cohen, Miller introdusese deja hârtia în faxul de pe măsuța din spatele biroului acestuia.

Hall îi dădu numerele lui Miller, care le introduse imediat în aparat. Mașinăria începu să ruleze imediat hârtia.

— Ai văzut asta? o întrebă Hall pe Cohen.

Consilierul de stat clătină din cap.

— Nu era nevoie, rosti ea.

Miller formă numărul de telefon din Nebraska Avenue pe telefonul lui mobil.

— Aici e maiorul Miller. Tocmai ți-am trimis un fax. Trimite-l ca imagine generalului McNab – chiar acum. Rămân la telefon pentru confirmarea primirii.

Aparatul fax expulză foaia de hârtie. Natalie Cohen o luă, o citi, apoi i-o dădu lui Hall.

— Las-o pe Betty să citească – are dreptul – apoi arde-o, zise Natalie Cohen.

— S-o ard? se miră Hall, dându-i hârtia lui Betty Schneider.

— Fred nu trebuie să știe de existența ei, răspunse Natalie Cohen.

Betty citi mesajul, apoi i-l dădu înapoi lui Hall, care îl citi din nou:

CASA ALBĂ
WASHINGTON D.C.

DR. NATALIE COHEN
Consilier pentru probleme de securitate națională

Treci pe verde toate modulele acum.
Președintele încearcă să-i ordone gen. McNab să se îndrepte spre Costa Rica.

H.R Miller Jr.
Maior, forțele speciale

— Și crezi că Beiderman nu e îndrituit să aibă habar de chestia asta? întrebă Hall.

— Îndrituit, poate, răspunse Natalie Cohen. Așa cum primarul Philadelphiei era îndrituit să știe că CIA nu a descoperit avionul care trebuie. I-ai spus cumva despre asta, Matt?

El ridică din sprâncene și apoi din umeri, ca o mărturisire tăcută că nu făcuse așa ceva.

— Acești doi tineri au avut de luat o decizie grea între două comportamente corecte legate de loialitate, continuă dr. Cohen. Betty ca să vină aici cu tine, fără să le spună superiorilor ei că știe că avionul identificat nu este cel care ne interesează, o chestie pe care unii ar putea-o considera lipsă de loialitate; iar Miller a fost obligat să-ți povestească despre micul truc „selectiv" de comunicații al generalului McNab. Amândoi au luat decizia corectă. În Philadelphia nu s-a declanșat panica pe străzi, și nu m-ar surprinde dacă Beiderman ar putea comunica în scurt timp cu generalul McNab. Așa că las-o baltă, Matt, te rog.

Cohen întinse mâna.

— Are cineva un chibrit?

Secretarul Hall îi dădu o brichetă Zippo consilierului de stat.

ȘASE

La bordul USAF C-17 036788

17,210 grade latitudine Nord
82,680 grade longitudine Vest
Deasupra Oceanului Atlantic
11:58, 10 iunie 2005

— Ce interesant, rosti generalul McNab, dând mesajul înapoi sergentului Kensington, care avea grijă de panoul de control. Cred că ar fi mai bine să pui chestia asta acolo.

Arătă spre punga legată de raftul panoului, în fapt o mică sacoșă din pânză care ascundea trei grenade termice – două pentru stația radio, una pentru cea de mesaje – în caz că se impunea distrugerea amândurora sau împiedicarea ajungerii lor în mâini străine.

Kensington se conformă, apoi se uită la McNab, care făcu un gest de pornire a tuturor canalelor. Kensington se întoarse spre panoul de control și începu să activeze comutatoarele.

— Intră în funcțiune... toate sunt operaționale, domnule, zise Kensington.

— Mă întreb de unde a făcut rost Miller de suportul ăla de imagine, rosti McNab.

— Cunoscându-l pe maior, domnule, n-am de unde știi, replică sergentul Kensington.

— Nu am primit nicio imagine, nu-i așa?

— Nu, domnule, n-am primit. Probabil că și canalul de imagini a fost întrerupt.

— Vrei să mi-l cauți pe generalul Naylor, te rog? îi ceru McNab sergentului.

— Aici McNab, domnule. Am avut o mică problemă de comunicații, așa că m-am gândit că e mai bine să vă contactez, domnule.

— Unde ești, generale?

— Tocmai am ieșit din golf în Atlantic, domnule. Pilotul estimează că mai avem vreo patru ore de zbor. Asta ar însemna...

— Ordinele s-au schimbat, generale.

— Da, domnule?

— Președintele îți cere să te îndrepți către Costa Rica.

— Costa Rica?

— Fie către Tomas Guardia International, pe coasta de vest, sau către Juan Santamaria, care deservește San José – e la latitudinea ta – unde te vei pregăti să neutralizezi avionul pe care îl căutăm.

— Credeam că e în Surinam, domnule.

— Se pare că informațiile au fost eronate, generale.

— Da, domnule.

— Crezi că povestea asta îți va crea probleme?

— Nu, domnule. Probabil că voi putea ajunge la oricare din aeroporturi în, să zicem, ceva mai mult de o oră.

— Dă-mi de știre când ajungi aproape de coastă, îi ordonă Naylor. Încercăm să-ți obținem permisiunea de a intra în spațiul lor aerian. Dacă nu o obținem, va trebui să creezi un soi de diversiune.

— Da, domnule. Înțeleg. Mă voi gândi la ceva.

— Ordinele tale, generale, venite de la președinte, sunt să neutralizezi acest avion cât mai discret posibil.

— Da, domnule, înțeleg. Să-l neutralizez cu maximă discreție.

— Ținem legătura.

— Domnule, îmi puteți spune unde anume în Costa Rica este avionul pe care îl căutăm? Cât mai exact?

— Nu acum. Când voi avea informația, ți-o voi transmite. CIA lucrează la asta și chiar acum își deplasează sateliții.

— Da, domnule. Ei bine, dacă CIA lucrează la asta, atunci vom ști cu siguranță unde se află avionul ăla, nu-i așa?

— Naylor terminat.

ȘAPTE

Biroul generalului comandant
Central Command al Statelor Unite
Baza Forțelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida

12:15, 10 iunie 2005

Generalul Albert McFadden intră fără să bată la ușă în biroul generalului Allan Naylor și așteptă în fața biroului acestuia douăzeci de secunde înainte ca Naylor să-i sesizeze – sau să catadicsească să-i sesizeze – prezența.

— „Cele mai bune planuri pentru oameni și șoareci” – ai auzit vreodată expresia asta, Allan? întrebă McFadden.

— Acum ce s-a mai întâmplat? replică Naylor.

— Tocmai ce am vorbit cu Larry Fremont. A discutat la telefon cu agentul CIA din San José, Costa Rica…

— Și?

— Omul CIA spune că ministrul de externe costarican va amâna cel puțin două zile cererea noastră de intrare în spațiul lor aerian.

— Ne așteptam la așa ceva, ripostă Naylor. Așadar, aterizăm fără permisiune, facem ce trebuie și lăsăm Departamentul de Stat să se descurce cu restul.

— Să interpretez asta că tu crezi ce spune CIA?

— Este o întrebare cu capcane, Al.

— Vrei să riști o porcărie, Allan? Ce-ar fi să le mai acorzi *o șansă* celor de la CIA?

— Ce tot spui acolo? Vorbești de parcă ai ști ceva.

McFadden puse o hartă mică pe biroul lui Naylor.

— La ce mă uit aici?

— E Golfo de Nicoya.

— Bine. Pe hartă nu se văd decât drumuri de pământ și ape.

— Omul lui Larry spune că există o plajă nisipoasă cam la șaizeci de kilometri de Tomas Guardia International și cam la optzeci de kilometri distanță de Juan Santamaria, o plajă care poate primi un C-17, iar în jurul ei, pe o rază de câțiva kilometri, nu se află nimic altceva decât sate de pescari.

— E prea frumos ca să fie adevărat, replică Naylor. De unde știe asta omul lui Larry?

— Spune că a auzit că în zonă se face trafic intens de droguri. S-a dus acolo deghizat în pescar amator, a verificat locul, l-a măsurat, a făcut teste de compresiune, a descoperit urme de cauciucuri de avion – nu știe ce gen de avion, dar nu erau niște urme mari – și crede că acolo poate ateriza un C-17, pe baza celor citite de el în Manualul Forțelor Aeriene despre încărcătura suportată de cauciucurile unui C-17.

— Cât de credibil este acest individ?

— Aici e o mică problemă. Individul e la fel ca amicul nostru din Surinam.

— Ce mai înseamnă și asta?

— Consideră-l ca pe un tânăr locotenent cu caș la gură. Agenția îi trimite pe proaspeții absolvenți în locuri unde nu se întâmplă nimic, acolo unde ei fac practică de spionaj și de lucru sub acoperire diplomatică.

— Of, Hristoase!

— Larry mi-a spus să-ți transmit că tipul ăsta pare un șoarece dornic de afirmare.

— Ca în „Nu există nimic mai rapid decât un tânăr locotenent care aleargă la apelul ofițerului superior”?

— Cred că Larry voia să transmită de fapt un compliment, zise McFadden. Cred că i-a plăcut ce a auzit la telefon.

— Unde e Larry?

— Încearcă să afle dacă cei din Langley au ceva legat de plaja asta. A spus să-ți transmit că asta e tot ce știe și că a considerat că și-ar cheltui mai eficient timpul dacă încearcă să mai afle ceva.

— Amiralul i-a sunat pe cei de la DIA și ăștia nu au nimic despre zone potrivite de aterizare în Costa Rica, zise Naylor.

— Îi spunem lui McNab sau nu?

Naylor își lipi palmele atât de repede, că se auzi un pocnet sonor.

— Generalul McNab nu se numără în acest moment printre favoriții mei, replică Naylor. Iar când spun: „Mda, trebuie să-i spunem și lui”, o fac cu acest gând în minte. Decizia de folosire sau nu a acelei plaje trebuie să-i aparțină. Dacă plaja nu suportă un C-17, se va lăsa cu mulți morți, iar avionul 727 nu va fi neutralizat.

Naylor se ridică și se îndreptă spre cabina telefonică securizată.

OPT

Aeroportul Tomas Guardia International
Liberia, Costa Rica

13:10, 10 iunie 2005

— Măi să fie, uite-l! exclamă Castillo în vreme ce avionul Learjet se îndrepta încet spre zona de parcare a unui alt aeroport mic, dar cu nume măreț.

Aici se afla un avion Boeing 727, legat la un generator de curent și la un remorcher, stând pe asfalt în fața unei clădiri din

beton pe care scria, în spaniolă: CENTRAL AMERICAN AERIAL FREIGHT FORWARDING.

Stabilizatorul vertical era vopsit în dungi roșii, albe și albastre. Aceleași dungi erau pictate de-a lungul fuzelajului care părea proaspăt vopsit.

— Ăsta este *un 727* cu tiparul corect de culori și cu numerele de înregistrare căutate. Nu știm dacă e cel căutat de noi până când nu aruncăm o privire înăuntru, spuse colonelul Torine.

— Aveți dreptate, zise Castillo. Dar cred că ar trebui să-i anunțăm pe cei din MacDill că avionul se afla aici.

— Tu decizi, zise Torine.

— Spune turnului că vrei să verifici busola, Fernando! ordonă Castillo.

— Aș prefera să rămân.

— Am mai trecut prin toate astea, zise Castillo.

•

În timpul zborului de la Cozumel spre aeroportul Juan Santamaria International din San José nu primiseră niciun fel de informații legate de locul în care s-ar fi putut afla avionul 727 în Costa Rica, iar când Castillo sunase la cele două numere date de Pevsner, cei care îi răspunseseră îi spuseseră că formase probabil un număr greșit, căci nu cunoșteau niciun Karl Gossinger.

— Ce vei face, Charley? întrebase Torine.

— Dacă nu e aici, trebuie să fie dincolo, la Tomas Guardia.

— Sau nu e în Costa Rica. Continui să pui pariu pe Pevsner? Este clar că nu știe unde se află avionul, altfel am fi primit un mesaj sau ți s-ar fi răspuns la unul din cele două numere de telefon apelate de tine.

— Sau s-a întâmplat ceva. Poate că oamenii lui nu l-au descoperit aici și el nu a putut trimite pe nimeni la celălalt aeroport ca să vadă dacă e acolo. Sau a făcut-o și a apărut o problemă de comunicații. Dar era destul de sigur că avionul este în Costa Rica și cred că trebuie să mergem înainte cu această presupunere. Iar dacă nu e aici, atunci trebuie să fie la Tomas Guardia.

— Cum vei gestiona problema? îl întrebase Torine.

— Mergem la Tomas Guardia. Fernando primește permisiunea să-și verifice busola, noi intrăm pe pragul de acces al unei piste, iar Sherman și cu mine ieșim cu stația radio, ne ascundem în

iarbă și sperăm să nu ne vadă nimeni. Voi duceți avionul la cel mai apropiat aeroport din Nicaragua, de unde puteți contacta baza MacDill ca să le spuneți unde suntem în cazul în care Sherman nu poate porni stația. Apoi vedem ce se mai întâmplă. Poate avem noroc, deși Dumnezeu mi-e martor că nu contez pe asta, și chiar descoperim avionul ăla blestemat. Dacă e acolo și pare gata de decolare, Sherman și cu mine vom fi probabil capabili să-l facem inutilizabil.

— Ce-ar fi să parcăm avionul ăsta și să ieșim cu toții? propusese Fernando. Așa am fi patru oameni la sol.

— Pentru că trebuie cumva să anunțăm baza MacDill și singura modalitate de a face asta, căci nu putem conta pe stația radio a lui Sherman, este ca voi să vă duceți în Nicaragua.

— Acum, că sunt aproape de îndeplinirea misiunii lor, probabil că indivizii au montat un perimetru de apărare în jurul avionului, ripostase Fernando. Și chiar dacă sunteți doi experți de la forțele speciale, tu și Sherman însemnați doar doi oameni.

— Eu cred că ar trebui să împărțim diferența, intervenise Torine. Mă dau eu jos din avion cu tine. Se uitase la Fernando și zâmbise. Așa ar fi doi experți de la Beretele Verzi și un expert de la Comandourile Aeriene. Răii nu vor avea nicio șansă.

•

— Nu-mi place chestia asta, gringo.

— Domnule colonel, eu și sergentul Sherman ne descurcăm singuri, zise Castillo. Nu durează prea mult ca să faci niște găuri în cauciucurile avionului, dar bănuiesc că povestea asta va scoate din sărite autoritățile locale. Ce-ar fi să mergeți cu Fernando? Veți reuși mult mai bine ca mine să luați legătura cu baza MacDill.

— Știu și eu, replică Torine. În primul rând, el vorbește spaniola mult mai bine decât mine, și va trebui să se discute mult cu autoritățile din Nicaragua. În al doilea rând, acum mă distrez așa cum nu am mai făcut-o de ani de zile. Mereu am vrut să fac găuri în cauciucuri de avion.

Fernando se uită la ei, ridică din umeri, apoi vorbi în microfon:

— Turnul de control din Tomas Guardia. Aici Lear Cinci-Zero-Șapte-Cinci. Busola mea pare că s-a defectat. Cer permisiunea să mă duc până la pragul de acces de la doi-opt ca să-mi verific busola.

•

Problema reală era cum să ajungă de la avionul care stătea pe pragul de acces pe pistă până într-un punct aflat la două sute de metri nord, unde terenul betonat care ducea spre prag și pistă cobora abrupt.

De o parte și de cealaltă a pragului erau straturi late de iarbă înaltă. Zona care ducea spre prag era pavată cu macadam pe o distanță de circa o sută de metri. Ar fi fost mai ușor și mai rapid să alerge pe macadam și să intre în covorul de iarbă acolo unde acesta se termina. Pe de altă parte, dacă o luau la fugă pe macadam, aproape cu siguranță aveau să fie văzuți.

Probabil că aveau să fie văzuți și dacă alergau prin iarbă – nu puteau alerga aplecați sub nivelul vârfurilor firelor de iarbă o distanță prea mare – iar dacă se târau, ca să rămână ascunși, târâșul însemna zdrobirea ierbii și formarea unei poteci vizibile în stratul verde. Dacă aveau noroc, goana prin iarbă ar fi însemnat un sprint temporar, în urma căruia dovezile trecerii lor ar fi fost neînsemnate.

•

— Cred că ar fi mai bine să trecem prin iarbă, zise Castillo.

Colonelul Torine dădu din cap. Sergentul Sherman ridică și el degetul mare.

— Fernando, rotește avionul astfel încât ușa să nu fie văzută din turn, ceru Castillo. Imediat ce te oprești, vom deschide ușa și vom coborî. Va trebui să te întorci și să o închizi.

— Acum? întrebă Fernando.

— Acum, te rog.

— Dumnezeu să vă ajute, rosti Fernando, în același timp începând să rotească avionul.

•

Iarba era mai grasă decât păruse și mai greu de dat la o parte. Solul era moale, nu chiar noroios, dar în orice caz alunecos.

Pe fundul valizei enorme a sergentului Sherman se găsea un mâner – Castillo se întrebă dacă așa fusese confecționată valiza sau era o modificare făcută de Gray Fox – care le permise lui Sherman și Castillo să care valiza între ei.

Numai că valiza era foarte grea, chiar și fără cele două puști CAR-4 și a bandulierei de cartușe pe care Sherman le scosese și care acum atârnau de umerii colonelului Torine.

Nu-i ajuta nici căldura infernală a miezului zilei la tropice. Charley simți cum țâșnește sudoarea din el după nici zece metri. Curând el și Sherman începură să gâfâie. Fură obligați să se oprească de patru ori și să schimbe locurile ca să nu le cedeze strânsoarea mâinilor pe mânere. Ultima dată când se grăbi să schimbe locul, Charley alunecă și se trezi întins cu fața în jos în iarbă, iar genunchiul i se lovi de o piatră, probabil singura pe o rază de o sută de metri.

Castillo tocmai se gândea ce urma să mai facă atunci când, în mod inevitabil, genunchiul îi cedă. Se trezi că nu mai poate susține valiza, iar solul de sub picioarele lui dispăru brusc. Își pierdu echilibrul și începu să alunece în jos.

Între sol – terenul de unde plecaseră – și platformele aeroportuare exista o diferență de înălțime de vreo cincisprezece metri. Castillo, Sherman și valiza ajunseră cam la jumătatea pantei înainte de a reuși să-și atenueze alunecarea. Tocmai reușiseră să se echilibreze și să se uite unul la celălalt când îl văzură pe colonelul Torine țâșnind prin iarba grasă pe panta abruptă. Torine căzu cu fața în jos și alunecă pe burtă, dând disperat din brațe în încercarea de a se opri.

Sherman începu să chicotească, apoi și el, și Castillo izbucniră în râs, deși râsul le provoca dureri din pricina respirației întretăiate.

Continuând să zâmbească și să chicotească, împinseră valiza grea restul pantei, până ce ajunseră la sol plat.

— Dă-o dracului, am ajuns destul de departe, zise Castillo, care încetă să mai împingă, se rostogoli pe spate și își duse palma streașină la ochi ca să se protejeze de soare.

O clipă mai târziu, în vreme ce continua să icnească în căutarea aerului, simți un ghiont în coaste. Fără a se mișca, văzu, pe sub palmă, conturul unui bocanc vechi și uzat, unul din modelele folosite de armată.

„O, la dracu’! Dacă Torine sau Sherman ar fi vrut să-mi atragă atenția, nu m-ar fi înghiontit cu un bocanc. Nici măcar nu poartă bocanci”.

Își luă palma de la ochi.

Deasupra lui stătea un bărbat, cu fața acoperită cu dungi de unsoare verzi, maro și negre.

— Înțeleg că veteranii Forțelor Aeriene respiră ca și cum ar trage bășini niște gloabe puturoase, rosti generalul-locotenent Bruce McNab. Dar tu și Sherman? Doamne, ce va crede lumea?

Castillo nu-i răspunse. Se forță să se ridice în șezut, își simți brațul înghiontit și, când se uită, văzu că McNab îi întindea o sticlă de plastic de 7UP.

Castillo luă băutura fără să spună nimic, deschise sticla și bău.

— Pentru informarea ta, Forțele Aeriene au supraviețuit aterizării forțate, zise McNab. Demnitatea lor, însă, a primit o grea lovitură.

— De câtă vreme sunteți aici? întrebă Castillo, începând să-și recapete răsuflarea.

— De destulă vreme ca, dacă aș fi un cartofor înrăit, să pun pariu că avionul e aici. Am un tip care chiar acum inspectează locul de aproape.

— Sunt destul de sigur că este cel pe care îl căutăm, zise Charley. Am trecut cu avionul pe lângă el. Are numere de înregistrare proaspăt vopsite și dungi roșii, albe și albastre pe stabilizatorul vertical, cele pe care le-a văzut omul lui Pevsner în Venezuela.

Colonelul Torine și sergentul Sherman se apropiară de ei.

— Ești în regulă, Jake? Nu ți-ai rupt nimic?

— N-am nimic.

— Tu ești în regulă, Charley? întrebă Torine.

Castillo dădu din cap.

— Cum se face că sunteți aici, domnule? îl întrebă Torine pe McNab.

— McFadden și Naylor m-au apelat prin radio și mi-au spus că au descoperit o plajă nisipoasă nu departe de aici. Un agent CIA a efectuat teste de compresiune și a constatat că, teoretic, plaja poate suporta un C-17. Ținând încrucișate degetele de la ambele mâini, am decis să încerc.

— Evident că a suportat greutatea avionului.

— Mai mult sau mai puțin. Am aterizat cu bine. Dar la câteva minute după ce s-a oprit, avionul a început să se scufunde în nisip. A fost al dracului de greu să scoatem elicopterele din el; am fost obligați să menținem avionul în mișcare în vreme ce descărcam. Parcă eram la un exercițiu de alarmare.

— Dar ați descărcat tot.

— Sunt patru păsări de atac și două purtătoare de trupe la circa șase kilometri depărtare de aici. V-am spus că mastodontul rulează în sus și în jos în lungul plajei? Nu știu cât mai rezistă așa. După cum nu știu nici dacă îl mai putem ridica.

— Dacă e gol, probabil că da, zise Torine. Un C-17 are o putere colosală la pornire.

— Gol? Și ce să fac cu Păsărelele? Să le dau foc?

Lângă ei apăru un sergent înalt, blond, îmbrăcat la fel ca McNab cu uniformă de camuflaj pentru junglă. De umăr îi atârna o pușcă CAR-4 și în mâini ducea un laptop ca pe o tavă. Laptopul era deschis.

— Stedder e pe poziție, domnule general, zise el, după care îi dădu laptopul lui McNab.

— Vrei să-l ții tu, te rog, sergent Orson? zise McNab.

Castillo se ridică repede în picioare.

— Atenție cu sticla aia de 7UP, Charley, îl avertiză McNab. E singura pe care o mai avem.

— Stedder raportează că avionul Lear a decolat, domnule, anunță sergentul Orson.

— Unde se duce, Charley? întrebă McNab.

— În Nicaragua, ca să raporteze unde suntem și faptul că noi credem că am dat de avionul căutat.

McNab gemu scurt și se uită la laptop. Acesta afișa o imagine a avionului 727 dintr-o parte.

„Oricine filmează asta trebuie să fie pe acoperișul clădirii ăleia pe care scrie CENTRAL AMERICAN FREIGHT FORWARDING sau ce-o scrie”.

Imaginea arăta și ceva mișcări de trupe. Se vedeau mai mulți oameni în uniforme care păreau militare deplasându-se pe asfalt în jurul avionului. Oamenii se mișcau parcă cu încetinitorul.

— Ne poate oferi o imagine de aproape a ușii din față? întrebă Castillo.

McNab apăsă repede pe tastatura computerului.

Ecranul se înnegri, apoi se reaprinse cu o vedere de aproape a părții frontale a avionului, după care imaginea se stabiliză.

Nu se vedea decât partea de sus a scării de acces. Ușa deschisă era clar vizibilă, dar înăuntrul avionului nu se zărea nimic.

— Presupun că nu vom vedea mai multe la ușa din spate, constată Castillo.

— Probabil chiar mai puțin, domnule maior, zise sergentul Orson. Unghiurile de filmare sunt extrem de proaste.

— Nu-i spune „maior”, Orson, zise McNab. Nu vreau să afle cineva că e de-al nostru. Nu l-ai văzut cum a schiat pe panta aia?

Orson chicoti.

— Hai să mai vedem o dată întregul avion, rosti Torine.

McNab apăsă iarăși câteva taste și câteva clipe mai târziu reapăru imaginea avionului luată din lateral. Imaginea prezenta alte mișcări de trupe. O camionetă Ford de o tonă și jumătate, plină cu cutii de carton, se apropie de avion. Doi oameni se apropiară și ei de aeronavă, evident cu intenția de a deschide ușile calei.

— Ei bine, uite și florile tale, Charley, zise McNab.

— Ceea ce înseamnă că se pregătesc să decoleze, zise Castillo.

— Și ce propui să facem în privința asta? întrebă McNab. Având în vedere faptul că președintele vrea o operațiune discretă, ceea ce înseamnă că excludem varianta de a ordona unuia din elicopterele de atac să distrugă ținta cu câteva rachete.

— Ce-ar fi să-l recapturăm? propuse Torine.

— Și cum propui să facem asta? Poți pilota de unul singur drăcia aia, Jake?

— Da, cu Charley pe scaunul de copilot, răspunse Torine, uitându-se la Castillo.

— Cum putem proceda cu discreție? întrebă Castillo.

— „Discreție” este un termen relativ, zise McNab. Nu prea discret ar însemna să înfigem câteva rachete în avion, ceea ce ar avea ca rezultat epava în flăcări a unei aeronave filmate de camerele de televiziune din întreaga lume ca dovadă a invaziei noastre arogante într-o țară prietenoasă precum Costa Rica. Ceva mai discret ar însemna ca Forțele Aeriene să spulbere avionul după decolare. O mulțime de alte avioane – și cine mai știe cine altcineva – vor auzi pilotul nostru cum ordonă avionului să revină la sol ca să nu fie doborât. Cum naiba vom putea nega chestia asta dacă se ajunge la doborârea aeronavei?

Torine gemu.

McNab adăugă:

— Apropo, dinspre Eglin se apropie o escadră de F-15. La naiba, poate că au și ajuns aici, venind dinspre Pacific.

— Probabil că au construit un soi de dispozitiv de mascare a canistrelor, zise Castillo.

— Cum? făcu McNab.

— În compartimentul de pasageri se găsesc treisprezece canistre cu combustibil, spuse Castillo. Trebuie ascunse de vameșii din Tampa. Așa că le vor acoperi cu flori. De aici și deghizarea.

— Bun, și?

— Ceea ce înseamnă că florile vor trebui puse pe acel cadru de către tipii care au furat avionul, nu de către manipulatori, care ar fi curioși să afle ce e cu acele canistre.

— Domnule maior, rosti sergentul Orson, când sergentul Stedder își ocupa poziția, a spus că are impresia că echipajul e compus din patru persoane.

— Trebuie să fi adus doi oameni care să ajute la căratul florilor, zise Torine. Și la protejarea avionului.

— Asta înseamnă că trebuie să scoatem din luptă patru indivizi dacă vrem să preluăm avionul. Îmi imaginez că vor avea nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să încarce florile, câte șase cutii odată, prin ușile din față și din spate.

— Deci cam ăsta e timpul pe care îl avem la dispoziție, constată McNab.

— Nu știm dacă sunt doar doi oameni în plus, rosti Castillo. Sergentul a spus că a văzut patru. Ar putea fi mai mulți.

— Și toți trebuie lichidați, nu-i așa? întrebă Torine.

McNab gemu scurt.

— Cred că nu putem discuta cu ei ca să le explicăm inutilitatea intenției lor. Trebuie să-i lichidăm repede, apoi să plecăm la fel de repede cu avionul.

— Cât de bine este echipată Gray Fox cu lunetiști, domnule? întrebă Castillo.

— Păi există unul foarte bun, domnule maior, răspunse sergentul Orson. Asta ca să mă laud pe mine însumi. Iar sergentul Stedder a crezut că ar fi o idee bună să-și ia cu el pușca atunci când s-a cățărat pe acoperiș. De câți lunetiști credeți că va fi nevoie?

— Mă gândesc..., zise Castillo, dar se opri când zări expresia de pe chipul lui McNab.

— Zi mai departe, Charley, rosti generalul. Să vedem câte îți mai amintești din cele învățate de la mine, în perioada în care ți-am fost mentor spiritual.

— Mă gândeam, domnule, că nu cred că ceilalți doi sunt piloți. Asta înseamnă că, dacă putem lichida piloții, avionul nu mai poate decola.

— Și cum îi facem pe piloți – sau pe oricare din acești indivizi – să se alinieze în bătaia puștilor sergenților Orson și Stedder?

— Printr-o diversiune, rosti Castillo, cu o expresie gânditoare pe chip.

XIX

UNU

Aeroportul Tomas Guardia International
Liberia, Costa Rica

14:15, 10 iunie 2005

Îmbrăcat acum cu un costum negru de zbor, pe care erau prinse o insignă cu aripile de pilot și un ecuson care îl identifica drept CWO-5 B.D. SHINE, maiorul Castillo stătea întins lângă o clădire mică din beton, sperând că e ascuns privirilor de un butoi mare, de cincizeci și cinci de galoane, plin cu deșeuri care emanau tot felul de miasme îmbietoare. Fața îi era brăzdată de dungi de unsoare maro, negre și verzi. La ochi avea un binoclu, iar pe cap purta o cască, cu un receptor minuscul în ureche și un microfon la buze. Alături de el, pe sol, se afla o pușcă CAR-4.

Imediat în stânga lui, de cealaltă parte a butoiului cu resturi, se găsea sergentul Paul T. Orson, înarmat cu o pușcă specială de asalt bazată pe modelul puștii de vânătoare Remington 700.308 Winchester. Singurele lucruri care nu fuseseră modificate la armă erau calibrul – cunoscut în armată cu indicativul „7.62 x 55 mm NATO” – și raza de acțiune. Arma beneficia acum de o țeavă specială, atent testată și, în loc de un pat de lemn, de un pat dur și negru confecționat din fibră de sticlă, kevlar și fibră de carbon. Deasupra țevii era montată o lunetă neagră, mată, Leupold Ultra 10 x 42.

Imediat în spatele lor – adică exact în spatele butoiului cu gunoaie – și înarmat tot cu o pușcă CAR-4 se afla colonelul Jake Torine, îmbrăcat și el acum cu un costum negru de zbor, al cărui ecuson de identificare spunea că purtătorul costumului este CWO-3 P.J. LEFKOWITZ, un pilot senior al armatei.

Mai multe lucruri urmau să se petreacă – sergentul Orson chiar se gândea că *avea să se dezlănțuie iadul pe pământ* – dar

pe terenul asfaltat din fața lor nu se regăsea niciun indiciu în acest sens.

O altă camionetă Ford de o tonă și jumătate era parcată aproape de avion. Un bărbat care stătea pe platforma din spate a camionetei transfera cutii lungi și plate, câte patru odată, în mâinile întinse de doi indivizi aflați la sol. Aceștia duceau cutiile către scara montată în dreptul ușii din față a avionului și în dreptul celei din spate. Acolo cei doi le dădeau mai departe unor indivizi îmbrăcați cu cămăși albe cu mâneci scurte, care purtau însemne de căpitan și prim-ofițer. La rândul lor, cei doi duceau repede cutiile în avion.

Castillo recunoscu figura unuia din membrii echipajului în vreme ce acesta urca și cobora scările. Îi văzuse fața în fotografiile făcute la Philadelphia. Pe cel de-al doilea musulman nu-l vedea și nici nu-i recunoștea pe cei doi oameni care duceau cutiile cu flori în avion prin ușa din spate. Dar indivizii aveau chipuri inteligente și Castillo se întrebă dacă nu cumva se înșelase și toți erau piloți.

„Cum dracu' poți încărca cu calm un avion – cu flori, pentru numele lui Dumnezeu – știind că avionul îți va fi mormântul?"

— Cinci... patru... trei... doi... unu, se auzi vocea generalului McNab în cască. Să înceapă spectacolul!

— Ridicați capetele, zise Castillo încet, dându-și seama, o clipă mai târziu, că precauția fusese inutilă.

Sergentul Orson avea privirea ațintită prin lunetă asupra scării din spate a avionului.

Pacea și liniștea aeroportului fură tulburate mai întâi de zgomotul unor simulatoare de artilerie detonate în apropiere de o clădire mică din beton, vopsită într-un caroiaj roșu-alb, și aflată în partea laterală a pistei. Simulatoarele făceau același zgomot ca un obuz tras de un tun de 105 milimetri care detonează la impact.

În exact același moment, din capătul pistei pe unde Castillo, Sherman și Torine căzuseră pe pantă își făcură apariția două Păsările. Elicopterul din stânga trase cu rachete, iar celălalt cu grenade de 40 de milimetri. Rachetele izbiră o cisternă de combustibil parcată departe de avionul 727, provocând explozia acesteia, în vreme ce grenadele explodară într-un șir paralel cu pista, la câțiva pași în lateralul acesteia.

Castillo avu impresia că recunoaște fața omului care stătea în capătul scării din spatele avionului.

— Elimină-l, ordonă el.

Se auzi imediat un pocnet de glonț tras de pușca cu lunetă.

În mintea lui Castillo nu încăpea nicio îndoială că Orson avea să-și atingă ținta.

„Tipul ăla e la fel de sigur mort ca și cum aș fi apăsat eu pe trăgaci”.

Observația lui filosofică fu imediat contracarată de realitatea imaginilor văzute prin binoclu. Evident agitat și surprins de ce se întâmpla, omul, care acum se uita în sus pe scări, era cât se poate de viu.

„Să fiu al naibii, a ratat!”

Castillo se uită înspre sergentul Orson când arma se descărcă din nou.

Castillo se grăbi să privească iarăși prin binoclu.

Omul aluneca acum încet, cu fața în jos, pe trepte.

— Mai era unul, mai sus pe scară, zise sergentul. Mi-am zis că e mai bine să-l elimin mai întâi pe ăla.

Patru Păsărele neînarmate își făcură brusc apariția, din patru direcții diferite, apropiindu-se rapid de avion. Pe platformele exterioare ale fiecărui elicopter așteptau șase membri ai echipei Gray Fox, îmbrăcați în costume negre și cu cagule negre trase pe fețe.

Păsărelele se apropiară prin încercuire de avion. Sistemele lor de navigație prin computer furnizaseră piloților indicatorii necesari de apropiere – cunoscuți sub denumirea de „ace” – pe panourile de control. Câtă vreme piloții mențineau „acele” acolo unde trebuia – accelerarea sau încetinirea, schimbarea direcției sau a altitudinii provocau mișcarea acestora – cele patru elicopterele puteau ajunge la destinație, din patru direcții diferite, cu o viteză ceva mai mare de o sută douăzeci de kilometri pe oră, la o diferență de câteva secunde între ele.

Soldații Gray Fox săriră de pe platforme înainte ca elicopterele să atingă solul cu patinele. Unii dintre ei traseră focuri de avertisment în direcția personalului de securitate al avionului, ceea ce îi făcu pe apărători să ridice imediat mâinile și să cadă în genunchi.

Un operator se duse la camioneta cu flori, îl trase afară pe șofer, se urcă în locul acestuia, porni motorul, îndreptă

camioneta spre clădirea Central American Aerial Freight Forwarding, apoi sări de la volan, lăsând camioneta să se îndrepte pe curs de coliziune către un Peugeot sedan parcat în fața clădirii. Cele două vehicule se ciocniră treizeci de secunde mai târziu.

În cursul acestor treizeci de secunde:

Două echipe Gray Fox de patru oameni se grăbiră către scara din față a avionului. Un om urcă treptele până la jumătatea scării, de unde aruncă o grenadă Whiz Bang prin ușa deschisă. O astfel de grenadă produce un zgomot imens și o strălucire orbitoare, dar nu împrăștie schije. Cei aflați în apropierea unei astfel de grenade detonate au în general probleme cu văzul și auzul, și dau semne grave de confuzie.

Imediat după explozia grenadei, omul care o aruncase urcă în fugă restul treptelor, urmat îndeaproape de ceilalți trei membri ai unității botezate de generalul McNab „Echipa Ușii din Față”. Pentru accesul în avion, era nevoie ca această echipă să pășească peste cadavrele celor doi oameni de pe scară.

La cincisprezece secunde după ce intraseră în avion, doi dintre membrii echipei Gray Fox ieșiră pe ușă, se duseră la cele două cadavre și le traseră fără menajamente în interiorul aeronavei.

Imediat ce oamenii eliberară spațiul de acces, „Echipa de Deplasare a Scărilor”, formată din patru oameni, începu să împingă scările de acces în avion.

Între timp, patru soldați Gray Fox – „Echipa Remorcherul și Penele” – se apropie de remorcher. Unul dintre ei se urcă la panoul de control, pe când ceilalți trei detașară cablurile de legătură de roata din față a avionului și scoaseră penele de lemn care blocau roțile. Imediat ce terminară, remorcherul începu să se îndepărteze. Șoferul îl potrivi pe un curs de coliziune cu Peugeotul și sări de la volan.

În același timp, „Echipa Auxiliară de la Sol” se duse la generatorul de curent. Unul dintre oameni porni generatorul, în vreme ce al doilea se asigură că avionul era corect alimentat cu curent prin cablu. Ceilalți doi examinară în grabă aeronava ca să se asigure că nu mai existau legături neașteptate cu solul.

Simultan, „Echipa Scării din Spate” alergă spre ușa de acces din spatele avionului. Unul dintre oameni, după ce păși peste un cadavru, se urcă cât putu de sus – până ce întâlni un alt cadavru

– și aruncă o grenadă Whiz Bang în compartimentul pasagerilor. Grenada explodă la două secunde distanță de cea aruncată prin ușa din față.

Urmat îndeaproape de restul echipei, cel care aruncase grenada intră în avion și douăzeci de secunde mai târziu ieși din nou.

Omul vorbi în microfon:

— Liber. Nicio stricăciune. Porcăria asta e plină cu flori. Ce dracu' se întâmplă aici?

Echipa care intrase în aeronavă prin ușa din față începu să coboare pe scara din spate. Sergentul Charles Stevens, care avea comanda ambelor echipe de la ușile de acces și însoțise echipa de la scara din spate, le sugeră oamenilor că ar fi bine să tragă cadavrele în interiorul avionului.

Nu folosi exact aceste cuvinte, dar oamenii îl înțeleseră imediat.

•

În vreme ce alergau spre avion, Torine și Castillo zăriră mai multe vehicule de un galben-strălucitor ale pompierilor din aeroport apropiindu-se în mare grabă de cisterna cu combustibil care ardea ca o torță.

Până în acel moment, nimeni nu păruse să acorde prea mare atenție celor care se petreceau în apropierea avionului 727 și nici măcar elicopterelor care se odihneau în apropierea aeronavei cu rotoarele învârtindu-se încet.

— APU (Unitatea Auxiliară de Energie) funcționează la capacitate, domnule, îi zise sergentul Stevens colonelului Torine. Vom rămâne pe aici până când vă puneți în mișcare.

— Rămâneți doar până când pornesc unul din motoare, replică Torine. Apoi deconectați APU și plecați de aici. Nu mai aveți ce face.

— Da, domnule. Mult noroc, domnule colonel. Și dumneavoastră, domnule maior.

Îi salută pe cei doi, care urcară repede scările pline de sânge.

Colonelul Torine se așeză pe scaunul pilotului, îl potrivi pentru picioarele lui lungi, își prinse centura de siguranță, apoi căută cu privirea ceva ce găsi în cele din urmă pe raftul de deasupra panoului cu instrumente de zbor. Îi dădu ceea ce găsise lui Castillo.

— E lista de verificări, Charley, zise el, întinzând mâna spre comutatorul general de pornire.

— Unu, nivelul manetei de gaze și luminile, citi Castillo.

— Coborât și verificat, răspunse Torine.

— Doi, frânele.

— Activate.

— Trei, bateria.

— Pornită.

— Pornesc numărul doi, zise Torine, acțiune care nu era următoarea de pe lista de verificări.

Castillo se uită la el.

Se auzi un uruit când turboventilatorul Pratt & Whitney JT8D-9 din stabilizatorul vertical se trezi la viață.

— Va trebui să te întorci și să închizi ușa de la scară, Charley, zise Torine. Se presupune că asta se face înainte de a parcurge lista de verificări.

— Da, domnule.

— Controlul este pe peretele stâng.

— Da, domnule, repetă Castillo, după care se grăbi să-și desprindă centura și străbătu carlinga piloților.

Fu obligat să pășească din nou peste cele patru cadavre ca să ajungă la panoul de control al ușii; piciorul îi alunecă într-o băltoacă de sânge. Când privi, fără să vrea, în jos, zări ochii lipsiți de viață ai omului a cărui moarte o ordonase chiar el.

Deschise ușița panoului de control, găsi comutatorul de ridicare a scării, îl acționă și așteptă aprinderea unei lumini verzi. Simți vibrația avionului când Torine porni celelalte două motoare.

Porni înapoi spre carlingă și se trezi uitându-se din nou în ochii lipsiți de viață.

Făcu un pas înainte, apoi se opri. Grenada aruncată dispersase patru sau cinci cutii de flori de la locul lor; una dintre ele se deschisese. Castillo luă florile și le așeză, fără prea multă delicatețe, pe fața mortului. Apoi se întoarse cât putu de repede în carlingă.

— Reia lista de verificări de la „rulaj”, Charley, îi ordonă Torine.

— Da, domnule.

Avionul se mișca. Charley se întrebă dacă ar fi trebuit să se miște înainte de a parcurge verificările de la „rulaj”.

— Unu, flapsurile și calea de rulaj, citi el.

— Flapsurile, verificat, răspunse Torine. Calea de rulaj? Aia de colo.

Arătă ceva pe geam.

Castillo văzu un indicator care arăta că Torine se îndrepta în direcția bună pentru a face un viraj la dreapta spre pistă pe direcția vântului.

Totodată, îi văzu și pe pompierii aeroportului care se chinuiau, fără prea mare succes, să stingă cisterna care ardea.

Mai văzu un elicopter, cu șase membri Gray Fox prinși de fuzelaj, zburând chiar peste pragul de acces spre pistă și apoi dispărând din raza vizuală. Privi în jur și nu mai văzu alte elicoptere.

— Doi, citi el de pe listă. Datele de decolare.

— Ca să mă exprim cumva, zise Torine, am calculat deja greutatea maximă la decolare cu chestia asta – arătă înspre computerul lui de buzunar și Charley își aminti cum butonase el furios tastele cu bețigașul în hangarul de la baza aeriană Pope, calculând cât de mult putea zbura avionul furat – așa că acum nu trebuie decât să intrăm pe pistă și să plecăm.

— Da, domnule.

Avionul ajunse la prag. Cu mâinile pe manete și cu picioarele evitând să atingă frânele, Torine alinie avionul cu centrul pistei printr-o mișcare sigură, dintr-o bucată.

— Citește viteza vântului, te rog, zise Torine, începând să împingă manșa.

— Șaptezeci, răspunse Castillo când indicatorul de viteză se trezi la viață. Optzeci, nouăzeci, o sută, o sută douăzeci, o sută trei…

— Decolăm, rosti Torine.

Avionul se înfipse cu botul în aer. O clipă mai târziu, zgomotul de rulaj pe pista aeroportului încetă.

— Ridică trenul, ordonă Torine.

Charley găsi comutatorul și îl acționă.

— Trenul ridicat și asigurat, zise el.

— Bine, replică Torine. În vreme ce eu voi încerca să-mi amintesc la ce servesc toate comutatoarele și chestiile astea, ce-ar fi să vezi dacă poți porni echipamentele de navigație prin radio pe care le găsești la bord? Mă voi îndrepta spre Atlantic.

DOI

La bordul Costa Rican Air Transport 407

11,374 grade latitudine Nord
81,699 grade longitudine Vest
Deasupra Oceanului Atlantic
15:05, 10 iunie 2005

— Ah! exclamă Torine. Mă întrebam cât va dura.

Arătă cu mâna înspre geamul din partea lui.

În dreptul aripii se vedea un avion F-15 al Forțelor Aeriene. O clipă mai târziu apăru al doilea, drept în fața lor și cu circa șaizeci de metri mai sus de ei. Apoi apăru și al treilea, în dreptul aripii drepte.

— Pe cât pui pariu că avem unul și în coadă? zise Torine.

Pilotul avionului din stânga lor ridică un carton pe care scria, cu cifre de o șchioapă, „119,9”.

— Dă drumul la stația radio, te rog, zise Torine. Charley acordă stația radio pe frecvența 119,9 MHZ. Imediat, în căștile lor se auzi vocea pilotului de pe avionul de vânătoare:

— Costa Rican Air Transport Patru-Zero-Șapte, aici Forțele Aeriene ale Statelor Unite Șase-Doi-Doi. Vorbiți engleza?

— Rezonabil de bine, răspunse Torine.

— Veți face imediat un viraj de 180 de grade și veți începe coborârea la nivel de zbor zece. Înțelegeți?

— Înainte de a face asta, fiule, zise colonelul Torine, vreau să intri pe frecvența de Anulare Misiune și să transmiți următoarele la Central Command: „În atenția generalului McFadden. Sunt la comanda Costa Rican Air Transport Patru-Zero-Șapte. Salutări, Jake.”

— Repet, zise pilotul de pe F-15, veți face imediat...

— Nu am de gând să repet ce am zis, fiule, îl întrerupse Torine. Ia imediat legătura cu CentCom. Schimbă semnătura de pe mesaj în: „Jake Torine, colonel, USAF”. M-ai auzit?

Pilotul de pe F-15 nu răspunse timp de circa două minute. Apoi rosti:

— Domnule, care este numele de domnișoară al soției dumneavoastră?

— McNulty, răspunse Torine. Mary Margaret McNulty.

— Așteptați, domnule…

Domnule, CentCom mi-a ordonat să vă însoțesc până la destinație. Care este destinația, domnule?

Torine se uită la Castillo și comută stația pe Intercom.

— Nu ne-am gândit și la asta, nu-i așa, Charley? Unde crezi că ar trebui să mergem?

— MacDill, rosti Castillo.

— Vrei să înfrunți mânia generalului Naylor? Voiam să sugerez să mergem la Gitmo și să le acordăm lui McNab și lui McFadden șansa de a-i explica lui Naylor ce eroi suntem noi înainte de a ne întoarce acasă.

— Și ce să facem cu patru leșuri după noi la Gitmo? replică Castillo. Sunt deschis la sugestii, dar mie mi se pare că MacDill este răspunsul.

— Și ce faci cu leșurile la MacDill?

— Nu vrei să știi, colonele. Ce vreau eu este un Black Hawk de la unitatea 160, cu doi oameni cu mușchi, care să ne aștepte acolo cu câteva tărgi.

— Forțele Aeriene Șase-Doi-Doi, zise Torine după ce comută înapoi stația pe transmisie. Destinația noastră este MacDill, repet: MacDill. Anunță baza de acolo că vom avea nevoie de un Black Hawk al forțelor speciale și de o echipă de brancardieri imediat ce sosim. Confirmă, te rog.

TREI

Biroul Oval
Casa Albă

1600 Pennsylvania Avenue NW
Washington, D.C.
15:20, 10 iunie 2005

— Domnule președinte, rosti secretarul apărării, am primit niște vești bune de la generalul McFadden de la CentCom.

— Asta-i bine.

— Sunt informații parțiale, domnule, dar…

— „Parțiale” înseamnă că dispui doar de o parte a mesajului, corect? De ce mă îngrijorează chestia asta, Fred?

— Domnule, avioanele F-15 au interceptat avionul furat deasupra Atlanticului…

— Oh, la dracu’, McNab nu l-a putut neutraliza? Asta e…

— Domnule, colonelul Torine, cel care s-a dus în Mexic cu Castillo…

Președintele dădu din cap.

— Domnule, el îl pilotează. E confirmat. Avioanele F-15 îl escortează spre MacDill, în Tampa.

— Știu unde e MacDill, replică președintele. Știm, adică știm sigur că îl pilotează colonelul Cum-îl-cheamă?

— Da, domnule. A fost confirmat. Ar trebui să ajungă la MacDill cam peste două ore.

— Ține-mă la curent, zise președintele, după care se răzgândi și apucă receptorul unui telefon.

— Peste exact un sfert de oră, fă-mi legătura cu generalul Naylor la CentCom, ordonă el, apoi închise și se întoarse spre Beiderman. Poate că peste cincisprezece minute vom avea mai mult decât informații parțiale. Le-ai spus lui Natalie și lui Matt?

— Urmează, domnule. Ei și directorul CIA.

— Ce-ar fi să-l lăsăm pe Matt Hall să-i povestească directorului? zise președintele. Cere-i lui Matt să-i spună după ce aflu amănunte de la Naylor.

— Da, domnule.

— Hristoase, mă întreb ce a mai rămas din Costa Rica după isprava lui McNab? Probabil de aceea avem doar informații „parțiale”.

— L-am întrebat pe generalul McFadden despre asta, domnule. Nu știe nimic de pagube colaterale. Nu este în legătură cu colonelul Torine sau cu generalul McNab. Generalul McNab are iarăși probleme de comunicare.

— Aproape că-mi doresc să fi așteptat până ce ai fi aflat mai multe, rosti președintele. Dar, dacă ai fi făcut-o, te-aș fi făcut cu ou și cu oțet că nu mi-ai spus mai devreme. Mersi, Fred.

— Domnule, dacă avem avionul înseamnă că nu se va mai prăbuși peste Clopotul Libertății.

— Tocmai mă gândeam la același lucru. Ce știi de maiorul Castillo?

— Nimic despre el încă, domnule.

— Mda, îmi dau seama. Informațiile noastre sunt fragmentare. Spune-le lui Matt și lui Natalie, te rog, Fred, apoi rămâi pe aproape.

— Da, domnule președinte.

PATRU

Baza Forțelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida

17:10, 10 iunie 2005

— Costa Rican Patru-Zero-șapte, aveți liber să vă apropiați drept de pista doi-șapte. Altimetrul arată doi-nouă-nouă, vântul este neglijabil. Fiți atenți că de fiecare parte a pistei sunt mai multe vehicule. Veți opri pe pistă la capătul rulajului și veți opri motoarele. Veți primi instrucțiuni suplimentare după aceea. Confirmați.

— Du-te dracu'! exclamă colonelul Torine în fața microfonului închis, după care apăsă pe comutatorul TRANSMISIE. Zero-șapte, am pista în raza vizuală.

Apăsă butonul INTERCOM.

— Mi-am amintit, nu-i așa, domnule copilot, să las trenul de aterizare?

— Trenul e jos și asigurat, domnule, răspunse Castillo.

— Atunci să vedem dacă putem așeza pasărea asta bătrână și obosită pe sol fără să cadă prea multe piese din ea.

•

Nouăzeci de secunde mai târziu, colonelul Torine zise:

— Ei bine, inversoarele de turație par să funcționeze. Acum să vedem ce pot face frânele.

A doua jumătate a pistei era mărginită de tot felul de vehicule, de la mașini galbene de pompieri la ambulanțe, buldozere, mașini de descarcerare și Humvee-uri – multe Humvee-uri – toate fiind echipate cu mitraliere calibrul 50 îndreptate spre avionul care rula pe pistă.

— Cred că asta este versiunea modernă a primirii tumultuoase de care aveau parte legionarii romani când se

întorceau la Roma după ce-i stârpeau pe sălbaticii din cine știe ce colț de lume, zise Torine, în vreme ce avionul începu să încetinească brusc.

•

Torine închise comutatorul principal.

— Mă întreb dacă pasărea asta va mai zbura vreodată, zise el. Ultimul zbor al unui avion este întotdeauna destul de trist.

— De ce să nu zboare din nou? se miră Castillo. Apoi: Credeți că ar trebui să ne ștergem porcăriile astea de pe față înainte de a ieși și a le face cu mâna suporterilor noștri?

— Iisuse, am uitat cu totul. La naiba, nu, lasă mizeria acolo. Le va oferi un subiect de bârfă.

Colonelul își desprinse centura de siguranță și apoi îi făcu semn lui Castillo să o ia înainte.

•

Castillo apăru în ușă, împingându-l pe Torine în fața lui. Scara mobilă era deja trasă în dreptul ușii. Castillo păși pe platformă și văzu că marele comitet de primire consta din trei demnitari de rang înalt: secretarul Departamentului de Securitate Națională, onorabilul Matthew Hall; generalul Allan Naylor, comandantul Central Command, și adjunctul său, generalul Albert McFadden.

În spatele lor se găsea un pluton al poliției militare, jumătate din oameni aflându-se în Humvee-uri.

Colonelul Torine salută în vreme ce cobora scările. Naylor și McFadden îi răspunseră la salut.

— Jake, chestia aia poate sări oricând în aer? întrebă cu voce tare generalul McFadden

— Poate să colapseze din pricina vârstei, domnule, replică Torine, dar să sară în aer? Nu, domnule, nu cred.

Castillo îl urmă pe scări. Imediat ce atinse pista cu picioarele, un maior de la poliția militară porni spre scări.

— Nu cred că vreți să intrați în avion încă, domnule maior, zise Castillo, blocându-i calea.

Maiorul îi aruncă o privire surprinsă, examină costumul de zbor al lui Castillo și îl repezi:

— Te rog să te dai la o parte, domnule Shine.

Charley își aminti că, pe lângă unsoarea de pe chip, era îmbrăcat cu costumul de zbor al lui Shine.

„De vreme ce înainte de povestea asta eram maior (cu șanse de promovare), probabil că te depășesc în grad, rahatule cu fumuri în cap. Dar, la naiba”.

Se înclină ironic la adresa maiorului și se dădu la o parte. Maiorul urcă scările în fugă.

Castillo îi salută pe generalii Naylor și McFadden. Aceștia îi răspunseră la salut.

— Nu-ți pot spune cât de încântat sunt că ai scos-o la capăt, zise Matt Hall. Bun venit acasă, Charley! Colonele Torine!

— Președintele m-a rugat să vă transmit amândurora felicitările lui, zise generalul Naylor. Este însă preocupat de pagubele colaterale produse aeroportului. Ca atare cred că ar trebui să mergem undeva ca să puteți scrie un raport preliminar postacțiune și apoi să vă spălați.

— O cisternă de combustibil, domnule, care a ars la aeroport, zise colonelul Torine. Cam asta e tot.

— Nu au existat victime? întrebă, surprins, Naylor.

— Niciuna de partea noastră, domnule, răspunse Castillo. Și niciuna din partea băieților răi rămasă la aeroport.

— Nu pricep, zise Naylor.

Maiorul de poliție coborî scările, palid la față. Se duse repede la generalii Naylor și McFadden și le șopti:

— Sunt patru cadavre în avion!

— Domnule, rosti Castillo, pot să vă sugerez cu respect să luați mai întâi raportul preliminar al colonelului Torine? Nu cred că aș avea ceva de adăugat la el, domnule, și acum chiar am nevoie de treizeci sau patruzeci de minute în Black Hawk.

— Pentru ce, Charley? vru să știe Matt Hall.

— Nu cred că vreți să aflați, domnule.

— Ba vreau, insistă Hall.

— Sunt câteva detalii pe care vreau să le elimin, domnule…

— Cadavrele alea?

— Matt, nu cred că vrei să ți se răspundă la întrebare, interveni generalul Naylor. Colonele Torine, dacă vrei să vii cu noi, maiorul Castillo ni se va alătura imediat ce va putea.

Făcu un gest către o mașină Dodge Caravan a Forțelor Aeriene.

— Maiorule, zise generalul McFadden în direcția maiorului de poliție. Sunt convins că te-ai înșelat când ți s-a părut că ai văzut niște cadavre în avion.

•

— Hei, Charley, rosti pilotul elicopterului Black Hawk al regimentului 160 al Operațiunilor Speciale după ce aeronava termină de încărcat marfa și se ridică în aer, încotro mergem?

— Să ne plimbăm, Tom, răspunse Castillo. Ce zici de un loc care se numește Aleea Aligatorilor și unde se pot vedea niște crocodili cu adevărat flămânzi? Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

— Știu locul, răspunse pilotul, întorcând elicopterul către sud-est, înspre mlaștina Everglades.

CINCI

Camera 14B

Cazarma rezervată ofițerilor în tranzit
Baza Forțelor Aeriene MacDill
Tampa, Florida
20:05, 10 iunie 2005

— Alo, rosti Fernando Lopez ridicând receptorul.

— Cu maiorul Carlos Castillo, vă rog, îl caută președintele.

— E la duș.

— Ați înțeles ce am spus? îl caută președintele.

— Asta nu-l va scoate mai repede de sub duș.

— Voi suna din nou în cinci minute. Vă rog să-i spuneți maiorului Castillo să fie pregătit să vorbească cu președintele.

— O să văd ce pot face.

— Vă mulțumesc mult.

Două minute mai târziu, Charley ieși din baie cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului.

— S-a întâmplat ceva? Cine era la telefon?

— Primul apel a fost de la Elaine Naylor. Suntem așteptați la cină de acum cinci minute. Se pare că unchiul Allan a șters totul cu buretele. Așa că îmbracă-te.

— Și al doilea?

— Era Isaacson, ca să ne anunțe că vine să ne ia.

— Asta a fost tot?

— A mai fost un apel, zise Fernando. Să mă gândesc. O, da. Cică era președintele. I-am spus că ești în duș.

— Of, lua-te-ar naiba. Spun asta cu tot respectul și afecțiunea de care sunt în stare.

— Adică nu mă crezi? întrebă Fernando cu voce nevinovată.

Charley îi arătă degetul și începu să se îmbrace.

Telefonul sună din nou.

— Maiorul Castillo, răspunse Charley, oarecum brusc.

Vocea surprinsă de la celălalt capăt al liniei replică:

— O clipă, vă rog, domnule maior.

— Charley? Înțeleg că erai sub duș, zise o clipă mai târziu președintele Statelor Unite.

— Da, domnule președinte, eram.

•

— Va trebui să aștepți până ce încheie convorbirea telefonică, îi spuse Fernando agentului Joel Isaacson cinci minute mai târziu. Discută cu președintele.

— Bine, rosti Isaacson.

Agentul nu părea nici surprins și nici impresionat, dar două minute mai târziu, când Charley ieși din dormitor, întrebă imediat:

— Ce a spus președintele?

— Nu e treaba ta, Joel.

— Bine. Dacă vrei să faci pe durul, nu-ți spun ce știu.

— Că lumea nu e chiar plată?

— Un nou membru al serviciului secret.

— Cine?

— În vreme ce tu te plimbai prin Caraibe, prăjindu-te la soare, șeful m-a trimis la Philadelphia. Îl preocupa ideea că Betty „Țâțe mari” Schneider o va încasa pentru că a venit la Washington cu noi și mi-a cerut să văd ce pot face.

— Adică?

— M-am dus la inspectorul-șef Kramer – ca de la un polițist la altul – și l-am întrebat ce se va întâmpla cu ea. Mi-a răspuns că nu crede că vor exista probleme, căci primarul nu va afla niciodată de cele întâmplate, dar îl îngrijora Ali Abd Ar-Raziq, alias detectivul Jack Britton.

— A, da, rosti Charley.

— A spus că probabilitatea ca lunaticii locali să-l hăcuiască este foarte mare – iar asta se întâmpla înainte să recapturezi

avionul ăla, fapt care îi va scoate din minți pe indivizii ăia. Să-l hăcuiască pe el sau familia lui. M-a întrebat dacă îi pot oferi o slujbă undeva – oriunde – în afara Philadelphiei.

— Și ai făcut-o?

— Mda, deși am fost obligat să-l predau serviciului secret. Și am pus câțiva tipi de la biroul nostru din Philadelphia ca să-i supravegheze pe lunatici până când reușim să-l scoatem de Britton și familia lui din oraș. Mă întreb dacă el își va da seama de prezența lor.

— Probabil că da. Tipul ăla e un copoi pe cinste. Mă bucur enorm să aud asta, Joel. Mulțumesc.

— O să fie obligat să-și câștige reputația, replică Isaacson.

— Sunt sigur că o va face.

— În plus, mi-am zis că, la naiba, dacă tot sunt acolo și știu că șeful a fost impresionat de ea, am întrebat-o pe sergentul Schneider dacă nu e interesată să avanseze pe scara ierarhică a universului forțelor de asigurare a ordinii.

— Și a fost interesată? întrebă Charley.

Simțea că i se accelerase pulsul.

— Mda, desigur. Imediat ce i-am spus cât câștigă un agent special. Știi cât de prost sunt plătiți polițiștii?

— E foarte interesant, zise Charley. Sunt sigur că se va dovedi de neprețuit.

— Pe cine naiba crezi că păcălești, gringo? interveni Fernando Lopez, râzând. Se vede cum îți tremură nările.

virtual-project.eu